

Giới thiệu Thư Kiếm Ân Cừ Lục

Truyện Thư Kiếm Ân Cừ Lục là bộ tiểu thuyết kiếm hiệp đầu tiên của Kim Dung, mở đầu cho một võ lâm minh chủ hoành hành thiên hạ suốt mấy chục năm.

Truyện nói về Trần Gia Lạc là chàng trai trẻ được tin nhiệm trở thành Tổng đà chủ của Hồng Hoa hội. Tôn chỉ của tổ chức này là phản Thanh phục hồi giang sơn của người Hán. Tình cờ họ gặp gỡ rồi liên kết cùng người Hồi chống lại sự xâm lược của người Mãn đến vùng đất xa xôi này.

Sau khi lão hội chủ chẳng may qua đời, mọi người đều đồng lòng tôn Trần Gia Cách lên làm hội chủ. Trần Gia Cách, một bậc tài hoa vô song nhưng thân thế lại vô cùng bí ẩn. Tử đường gia của Hồng Hoa Hội Bôn Lôi Thủ Văn Thái Lai vì mang trong mình một bí mật vô cùng trọng đại nên bị triều đình truy nã ráo riết...

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Ân Cừ Lục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Phù Dung châm năng giáo Lý Mộng Ngọc - Bạch Long kiếm hạ sát Tiêu Văn Kỳ

Chàng tuổi trẻ vốn dòng hào kiệt,

Xếp bút nghiên theo việc đao cung,

Thành liên mong tiến bộ rồng,

Thước gươm thề quyết chẳng dung giặc trời.

Chỉ làm trai dặm nghìn da ngựa,

Gieo thái sơn nhẹ tựa hồng mao...

Mấy câu thơ này mở đầu cuốn “Chinh Phụ Ngâm Khúc” của Đặng Trần Côn, bản dịch của Đoàn thị Điểm làm nổi bật lên cái chí khí của khách nam nhi coi thường cái chết nơi chốn sa trường để trả nợ núi sông. Thanh gươm yên ngựa là phận sự của “đấng mày râu” đáp lời sông núi...

Một cụ già đã 60, tinh thần quắc thước, khí vũ hiên ngang ngồi trên lưng ngựa cảm khái ngâm nga. Tiếng cụ vang dội lên sang sảng, không ai ngờ đó là thanh âm của một cụ già râu tóc bạc phơ giữa một buổi chiều tà bóng xế.

Mãi nhìn xem bốn phía, cụ bỗng giật mình sức nhớ ra bóng chiều đã phủ trên ngọn cỏ, tàn cây.

Con đường ra quan ải còn xa biệt. Ngoại trừ đại đội quân mã và gia nhân quyền thuộc của cụ ra, lâu lâu mới thấy có vài ba bầy quạ lạnh lùng kéo đàn bay về ổ cũ kêu lên những tiếng thê lương.

Lắng tai không còn nghe tiếng vó ngựa nhịp nhàng vang trên đường gồ ghề khúc khuỷu, cụ già vội vã giờ roi quất nhẹ vào hông con chiến mã. Con vật sải bốn vó đều đặn như bay rút lẹ khoảng đường trước mặt để bắt theo cho kịp mé trước tách xa rồi. Cụ già bận lo nghĩ việc nước rồi beng đến nỗi quên nhớ rằng mình tuổi hạt đã cao, sức lực đã kém. Bóng chiều đã dần đưa con đường tranh đấu củ cụ đến lúc gối mỏi, chân chồn... Nên cụ roi bị lại đang sau một mình mà không hay biết.

Lúc ấy, bên Trung Hoa thuộc nhà Thanh, vào đời vua Càn Long thứ 23. Bên Việt Nam nhằm triều Tây Sơn Quang Trung Nguyễn Huệ. Trời vào giữa tiết thu lạnh lẽo. Cụ già vừa kể trên chính là Lý Khả Tú vừa được phong chức An Biên tướng quân. Lý tướng quân mang trong mình hai giòng máu, cha Trung Hoa, mẹ Việt Nam, nên khác hẳn với các danh nhân thời ấy. Ông có hai tổ quốc phải phụng thờ. Phong tục của người Trung Hoa chỉ xem trọng bên nội mà khinh bên ngoại. Nhưng Lý Khả Tú không nghĩ vậy. Ông cho rằng bản phận làm người phải xem trọng cả hai bên nội, ngoại như nhau. Và lại, Lý tướng quân có ở Việt Nam mấy năm nên ít nhiều cũng có ảnh hưởng Việt Nam được vài phần. Ông thích văn chương Việt Nam nên những áng văn chương tuyệt tác của Việt Nam đều thuộc lòng. Nhờ công lao giữ vững được biên cương lại hòa hiếu được với vua Quang Trung ở Việt Nam nên Lý Khả Tú được Thanh đế Càn Long phong cho hầu tước, đổi ra trấn nhiệm tỉnh Triết Giang.

Lý Khả Tú không xa lạ gì với việc xông pha trận mạc. Sau lần đánh dẹp được bộ lạc Hồi nổi dậy, ông ta vang danh, đội như còn. Khi được lệnh đổi đi Triết Giang, Lý Khả Tú cho gia quyến đi sau, có quân, có tướng đi “tiền hô hậu ủng”, còn ông ta thì chọn một toán quân khinh kỵ đi trước.

Công danh lừng lẫy. Tiền bạc đầy kho... Châu báu ngọc ngà tích trữ không biết bao nhiêu mà kể! Chỉ hiềm một nỗi là Lý Khả Tú hiềm hoi, không có con trai mà chỉ sinh được một mụn con gái duy nhất. Ông đặt cho nàng một cái tên rất đẹp là Lý Mộng Ngọc. Nàng sinh ở Cương Tây. Lúc ấy, cha nàng chỉ mới làm Phó tướng quân. Mẹ nàng năm chiêm bao thấy nuốt vào bụng một viên ngọc, cho là điềm tốt nên mới lấy đó để đặt tên cho con gái.

Lý Khả Tú hết lòng thương yêu, nâng niu, quý con gái mình có thể nói là hơn tất cả các thứ trân châu bảo ngọc trên trần gian này.

Lý Mộng Ngọc năm ấy vừa được mười chín cái xuân xanh. Nàng xinh đẹp chẳng khác gì một Tô Nữ trong tranh, duyên dáng như một đoá hoa Tường Vi mới nở, có phong độ “gần tiền khác tục”. Là con một võ tướng nhưng trông nàng chẳng chút nào gọi là võ biên cả.

Thấy con gái càng lớn càng xinh đẹp. Lý Khả Tú lại càng cưng chiều, thậm chí chẳng bao giờ la rầy quở trách điều gì bao giờ, luôn luôn chiều theo ý muốn của nàng.

Nói về dung mạo, Lý Mộng Ngọc giống mẹ như khuôn đúc, nhưng nói về tính tình thì lại giống cha như rập in. Bất cứ lúc nào cha nàng ra giáo trường cỡi ngựa bắn cung, thao luyện võ nghệ là luôn luôn có nàng theo sát một bên. Thấy con ưa thích cỡi nghệ, đôi khi Lý Khả Tú cũng cao hứng chỉ dạy cho ít đường đao, mấy ngón thương gia truyền, đồng thời còn bảo các tùy tướng dưới trước ông ta chỉ dạy cho nàng bất cứ ngón nào nàng thích học hay muốn học.

Được chủ soái “ban” cho hân hạnh đó, các bộ tướng và đám tùy tùng dĩ nhiên ai lại chẳng không hết lòng? Ai nấy đều đem hết tuyệt kỹ của mình ra tận tình chỉ bảo con gái chủ tướng mình. Nhờ vậy, đến năm 13 tuổi, Lý Mộng Ngọc đã tinh thông võ nghệ. Một thân gái nàng địch nổi cả chục người trai tráng là chuyện thường, không có gì cho ai phải ngạc nhiên cả.

Tại võ trường, Lý Khả Tú đã chứng kiến không biết bao nhiêu lần con gái mình khi tỉ thí đánh rớt kiếm, đao, thương của các thuộc tướng. Mỗi lần thế, ông ta chỉ làm bộ rầy la các tướng kém cỏi, nhưng trong thâm tâm lại hết sức vui mừng là họ đã tận tâm tận lực chỉ dạy cho con gái mình đến nơi đến chốn để đến nỗi chính bản thân họ phải bại dưới tay một thiếu nữ bé nhỏ, con của chủ tướng mình. Lý Khả Tú thường rất lấy làm đắc ý, nhưng lại nghĩ thâm rằng :

- “Có một đứa con gái tài giỏi như thế này thật là phúc đức ông bà để lại. Chỉ tiếc là nó không phải con trai!”

Bắt đầu năm Lý Mộng Ngọc được 14 tuổi, bỗng nhiên không ai còn thấy Lý Mộng Ngọc thức dậy sớm ra võ trường luyện tập như thường khi nữa. Lý Khả Tú cho là con gái đã lớn rồi nên chẳng còn muốn nàng trà trộn trong hàng tướng sĩ của mình nữa. Nhưng Lý Mộng Ngọc cũng không lấy thế làm buồn.

Trong mấy năm khổ luyện, Lý Mộng Ngọc đã có được công phu thượng thừa. Sư phụ của nàng là Lục Phi Thanh, một bậc tiền bối trong phái Võ Đang, tài nghệ nhất nhì trong chốn võ lâm. Sở dĩ Lý Mộng Ngọc được Lục Phi Thanh nhận làm đệ tử và truyền cho những môn võ tuyệt kỹ là do một sự tình cờ rất lạ lùng...

Năm Càn Long thứ 18, Lý Khả Tú có rước được một vị đồ nho với mục đích dạy con gái mình ít chữ nghĩa vì từ nhỏ cô nàng chỉ ham cỡi quyền mà chẳng chút màng gì đến bút nghiên. Vị đồ nho này tài cao học rộng, tên là Lục Phi Thanh. Ngày thường, Lục Phi Thanh và Lý Mộng Ngọc “sư đệ tương kính”, thầy trò rất tương đắc, quý mến thương yêu nhau lắm.

Một hôm vào mùa hè nóng bức oi ả, Lý Mộng Ngọc đang ngủ trưa bỗng giật mình tỉnh giấc liền qua thư phòng Lục Phi Thanh để nghe giảng, học ít kinh điển. Nàng lẳng tai nghe thì thấy bên trong rất im lìm, không có lấy một tiếng động nhỏ. Sợ thầy còn đang ngủ trưa nên Lý Mộng Ngọc không dám vào thẳng thư phòng, e có điều bất tiện. Nàng đến gần cửa sổ, lấy cây trâm bằng vàng trên đầu chọc thủng một lỗ nhìn vào. Chẳng ngờ sau khi nhìn rõ được bên trong, nàng vừa kinh ngạc, vừa mừng rỡ vô cùng.

Lục Phi Thanh ngồi thiền trên ghế, miệng mỉm cười, tay đưa lên giữa thỉnh không hề búng một cái. Trên tấm bảng treo sát vào tường có tiếng “vo ve” nhỏ nhỏ từ đâu đưa lại. Lý Mộng Ngọc cứ theo tiếng kêu đó mà trở mắt chăm chỉ nhìn thật kỹ thì thấy trên tấm bảng đối diện với cái ghế của Lục lão sư đương ngồi có mấy chục con ruồi sắp hàng chỉnh tề. Nàng rất lấy làm lạ vì mấy chục con ruồi ấy một khi bay đậu vào tấm bảng ấy thì như bị dính liền vào đó, không động đậy gì được cả. Kỳ lạ hơn nữa là chúng như xếp hàng ngay ngắn giống như lúc nàng trông thấy quân sĩ bày trận thế hay duyệt binh tại võ trường. Mà hình như trên lưng mỗi con ruồi đều có găm một cọng kim châm nhỏ như sợi tóc vậy. Loại kim châm nhỏ bé này nếu đứng xa hơn một chút ắt không thể nào trông thấy được. Chỉ vì lúc ấy vào giờ Mùi giữa trưa, nhờ ánh sáng mặt trời xuyên qua cửa sổ rọi ngay vào tấm bảng ấy nên những kim châm mới lấp lóe phản chiếu lại, và nhờ vậy cho nên Lý Mộng Ngọc mới nhìn thấy được.

Bầy ruồi vẫn cất tiếng “o o” trên bảng. Lại thấy Lục Phi Thanh búng tay thêm một cái, một con ruồi khác đang bay lập tức dính liền vào bảng, nhập bọn và chịu chung số phận như những con kia.

Tánh trẻ con của Lý Mộng Ngọc bùng dậy mãnh liệt. Nàng cho “trò chơi” này thích thú cô cùng. Không còn nhẫn nại đứng rình lén bên song cửa sổ nữa, Lý Mộng Ngọc xô mạnh cánh cửa, bước vào trong nói lớn :

- Lục lão sư! Thầy hãy dạy cho con phép đó nhé!

Lục Phi Thanh ần tánh mai danh ở Hiệp Tây mấy năm nay không muốn ai phát giác hành tung bí mật của mình. Chỉ vì bầy ruồi ác ôn quá đông tác quái trong thư phòng làm cho ông không sao nghỉ trưa được nên bắt buộc dĩ phải dùng ngón “Phù Dung kim châm tuyệt kỹ” để trừ hết đám ruồi. Tưởng công việc ấy “thần không hay quỷ không biết”, cho rằng hôm sau ông sẽ được an nhàn trong giấc trưa mà không bị một con ruồi nào quấy rầy nữa. Ngờ đâu đứa nữ đệ tử ranh mãnh của ông ta vô tình đến rình ngoài cửa thành thử bí mật bị lộ ra. Tuy vậy, Lục Phi Thanh vẫn giữ nét mặt tự nhiên, nói lảng sang chuyện khác.

- Con đã thức dậy rồi đó à? Bữa nay thầy sẽ giảng cho con nghe chuyện Tín Lăng Quân trong Sử Ký Tư mã Thiên.

Lý Mộng Ngọc nũng nịu thưa :

- Không! Thầy dạy trò chơi đó cho con trước đi rồi hãy dạy sách vở sau. Con thích cái trò chơi ấy lắm.

Lục Phi Thanh giả ngơ ngẩn nói :

- Nào có trò chơi gì đâu!

Lý Mộng Ngọc mới nói :

- Cái phép bắt ruồi của thầy ấy mà.

Nàng vừa nói vừa xách một cái ghế đầu đem lại đặt sát chỗ vách có tấm bảng rồi tung mình nhảy lên đứng trên đó xem xét hết sức tỉ mỉ. Sau đó, nàng lấy tay rút từng cọng kim châm trên lưng mỗi con ruồi đem xuống, dùng giấy trắng lau sạch sẽ hết mấy cọng kim châm đó kỹ lưỡng rồi mới trả lại cho Lục Phi Thanh. Nàng làm thế cũng giống như trung băng cố rõ rệt để sư phụ không còn chối cãi được nữa, tất phải dạy cho nàng thôi.

Tuổi của Lý Mộng Ngọc thì chắc chắn chưa phải là lớn. Nhưng nàng cũng không phải là nhỏ. Dù học được võ nghệ cao siêu, văn chương uyên bác, nhưng vẫn giữ được tính trẻ con hồn nhiên. Hễ thấy có gì vui, hay hay thì trước sau phải muốn học cho kỳ được.

Trước sự “vội vãnh” của Mộng Ngọc, Lục Phi Thanh cảm thấy bằng lòng thì không được mà từ chối thì không xong nên chỉ còn im lặng làm thinh ra chiều đắn đo suy nghĩ. Lục Phi Thanh là người cơ mưu. Xưa nay dù gặp việc khó khăn thế nào cũng giải quyết được hết.

Suốt 15 năm trời, cuộc đời của ông ta trải qua không biết bao nhiêu là sóng to gió lớn nhưng ông đều vượt qua được hết. Thế mà hôm nay, đứng trước lời yêu cầu tâm thường của đứa học trò mến yêu ranh mãnh, ông ta lại đành chịu bó tay!

Trầm ngâm giây lát, Lục Phi Thanh bảo :

- Con muốn học phép ấy lắm sao? Tốt, sáng sớm ngày mai thầy sẽ dạy cho. Con cứ ra ngoài chơi để thầy nghỉ một lát vì thầy thấy trong mình khó thở. Có điều là thầy phải dặn trước với con là không được đem chuyện thầy bắt ruồi ra nói với bất cứ một ai. Nếu có thêm một người nữa biết thì thầy không dạy đâu đó nghe!

Lý Mộng Ngọc vui mừng hớn hở nên hứa với Lục Phi Thanh ngay, không do dự.

Nguyên Lục Phi Thanh vốn là một tay đại hiệp của phái Võ Đang. Buổi tráng niên, ông thường đi làm việc nghĩa hiệp khắp mấy tỉnh tại vùng Giang Nam và Giang Bắc, tên tuổi lừng lẫy trong giới giang hồ. Trước đây, Lục Phi Thanh là một nhân vật trung kiên cự phách của đảng Đồ Long, một tổ chức bí mật chống đối lại triều đình Mãn Thanh. Vào thời vua Ung Chính, thanh thế của đảng Đồ Long rất lớn mạnh, triều đình tưởng là không thể nào diệt trừ nổi. Sau thời Ung Chính đến thời Càn Long. Nhờ thi hành chính sách đàn áp thẳng tay gọi là “Thiết Uyển Trấn Yểm”, đảng Đồ Long dần dần tan rã.

Các nhân vật lãnh tụ đầu não của đảng thì lớp chết, lớp bị bắt, lớp chạy trốn lánh nạn tán mác đi khắp nơi. Lục Phi Thanh may mắn chạy thoát được cạm bẫy của vua Càn Long bủa giăng chặt chẽ ra tận ngoài biên cương.

Quan binh Mãn Thanh biết họ Lục là một thủ lãnh nguy hiểm không thể bỏ lơ được nên phái người truy nã Lục Phi Thanh gặt gao cùng nơi khắp chốn. Lục Phi Thanh là người hết sức cẩn thận lại nhiều cơ mưu, và thêm vào đó lại có võ công tuyệt đỉnh nên mới tránh được đại nạn. Tuy vậy, triều đình Mãn Thanh chẳng lúc nào không lưu tâm đến con người này. Lục Phi Thanh cho rằng người đi lánh nạn có ba chỗ tạm gọi là an thân hơn cả.

Chỗ an thân hơn hết là trốn trong triều. Chỗ an thân kế đến là trốn trong chợ. Và sau cùng, chỗ an thân thứ ba là trốn trong làng mạc, đồng quê.

Với ý định như vậy, Lục Phi Thanh lần hồi trở về nộ địa tìm đến dinh Lý Khả Tú là một vị quan có uy tín, có thể lực vào bậc nhất của triều đình để giả làm một vị đồ nho dạy thi văn từ phú cho ái nữ của Lý tướng quân là Lý Mộng Ngọc, lại ăn ở ngay trong công phủ, tư dinh của một vị đại tướng quân nên chẳng sợ ai nghi ngờ dò dẫm chi cả.

Những người của triều đình phái đi truy tầm tước nã Lục Phi Thanh luôn luôn chia nhau tìm kiếm ông ta trong những đám lục lâm, trong các chùa chiền, trong các tiêu cục, trong các võ trường và luôn cả trong chốn võ lâm.

Chẳng ai ngờ rằng con người lợi hại ấy lại là một cụ đồ nho áo dài, khăn đen, móng tay lượt thướt, đôi mắt leo heo, miệng ngâm vế nhịp, có vẻ yếu ớt như trói gà không chặt, đang sống một cuộc đời bình thản trong phủ của một vị tướng quân được triều đình sủng ái!

Người khâm phạm có một bản lĩnh võ nghệ trác tuyệt như thế chẳng cần trốn lánh đâu xa, hàng ngày ra vào ngay trước mặt quan quyền, và suốt mấy năm nay qua mặt hết được bọn tay sai đắc lực của vua Càn Long.

Lục Phi Thanh còn hai người anh em đồng môn là đại sư huynh Mã Chân và tam sư đệ Trương Siêu Trọng. Lục Phi Thanh đứng hàng thứ hai.

Mã Chân là Chương môn nhân phái Võ Đang, thích cảnh thiên nhiên mây ngàn hạc nội nên không mấy chú ý đến thế sự, luôn cả việc của môn phái.

Trương Siêu Trọng tuổi trẻ, đầy nghị lực nên lúc thọ giáo được sư phụ tăng tiu, mến chuộng hơn cả hai sư huynh. Bao nhiêu tuyệt kỹ của phái Võ Đang, sư phụ đều đem truyền hết lại cho người đệ tử thứ ba này.

Còn Lục Phi Thanh thì chẳng những học được tất cả những thế võ bí truyền của môn phái để trở thành một nhân vật siêu quần, lại còn là một tay văn chương xuất chúng, ngâm thơ Liễu Như, vịnh phú Đào Yêu, học lực và kiến thức uyên bác vô cùng. Ngoài ra, con người của ông ta còn hết sức lịch lãm về mọi mặt. Có lẽ đó là nhờ vào kinh nghiệm xông xáo trên giang hồ suốt mấy chục năm trời.

Trong thời gian hành hiệp, Lục Phi Thanh còn thấu đạt được không biết bao nhiêu là tuyệt kỹ võ công của những môn phái khác: “Vô Cực huyền công quyền”, “Phù Dung châm pháp” và “Nhu Vân kiếm”. Ba môn này khét tiếng, được gọi là “Giang Hồ Tam Tuyệt Kỹ”.

Còn nói về ba cao đồ của phái Võ Đang thì chỉ hướng họ khác hẳn nhau. Mã Chân chỉ thích tiêu dao mây nước, kết bạn hạt tưng. Lục Phi Thanh thích hành hiệp trượng nghĩa, đem tài sức giúp đời, giúp người cô thế chống lại bạo tàn. Còn Trương Siêu Trọng thì nặng nợ công danh, ràng buộc phú quý, đành đem “tám thân bảy thước ngang tàng” luôn cúi quyền uy, được phong quan Tam phẩm.

Năm trước, Lục Phi Thanh với Trương Siêu Trọng đã dùng gươm vạch đất tuyệt giao với nhau. Hai người ân nghĩa đều cắt đứt hết, chẳng ai nhìn ai nữa, trái lại còn xem nhau như thù địch, không đội trời chung..

Nhắc lại Lý Mộng Ngọc, hôm ấy được Lục lão sư hứa dạy cho “trò chơi” ấy thì rất hân hoan, kín miệng không nói cho ai biết cả.

Sáng hôm sau, Lý Mộng Ngọc thức dậy thật sớm đến thư phòng của sư phụ. Đẩy cửa vào trong thì thấy vắng tênh, không có một ai, chỉ thấy trên bàn viết của thầy có dán một tờ giấy. Đó là một bức thư. Mộng Ngọc cầm lên đọc :

Mộng Ngọc con,

Thầy vẫn biết con là một đứa học trò giỏi sử đao gươm, bút múa như phụng, nghe tiếng đàn hiểu được đường tơ. Tâm con thật “linh”, tánh con thật “nhanh”, thật là người hiếm có vậy. Thầy có được một đứa học trò như con tưởng không có gì vui mừng và hạnh diện hơn. Chỉ tiếc là con có chí lớn mà thầy thì tài mọn nên suốt ba năm lãnh nhận trách nhiệm dạy dỗ con, thầy rất lấy làm xấu hổ vì không đem đến được cho con những điều học nào hữu ích được cả.

Tình thầy trò chúng ta đến đây đã hết. Mong rằng sau này còn có cơ hội tái ngộ. Trước khi từ giả con, thầy lấy tình sư đệ bấy lâu nay có mấy lời khuyên, và mong con ghi nhớ lấy. Theo sự nhận xét của thầy thì về mặt võ nghệ con có thừa, nhưng còn về phần đoan nghi thì con chưa đủ. Lời xưa có nói: “Sự thông minh không đủ đem đến hạnh phúc cho mình. Người được “thân an mạng toàn” phải trau dồi đức hạnh. Thôi, thầy chỉ có bấy nhiêu hàng đó muốn nói.

Thầy,

Lục Cao Chi

Lục Cao Chi là tên giả mà Lục Phi Thanh dùng để ẩn tích mai danh. Đang lúc Lý Mộng Ngọc bùi ngùi đọc mấy hàng chữ của sư phụ để lại, còn phân vân chưa hiểu thế nào thì thỉnh thoảng nghe có tiếng cửa phòng mở một cái “tọt”. Một người hót ha hót hã chạy vào. Mà người ấy chẳng phải ai xa lạ khác hơn mà chính là Lục Phi Thanh, thầy đồ dạy học năng.

Lý Mộng Ngọc nhìn thấy sư phụ mình mặt mày xanh lét, máu nhuộm đầy mình vừa chạy vào đã sụm chân ngã xiu xuống đất.

Mộng Ngọc vội vàng chạy đến dìu Lục Phi Thanh ngồi lên ghế.

- Thầy ơi thầy! Sao vậy thầy?

Lục Phi Thanh ngưng thần định trí một hồi lâu rồi mới thều thào :

- Con đừng làm kinh động. Đừng nói chi hết, cứ để yên cho thầy.

Dứt lời, Lục Phi Thanh nhắm nghiền đôi mắt lại, không nói thêm nửa lời. Lý Mộng Ngọc tuy là con nhà võ quen múa đao múa kiếm thế mà trước cảnh tượng này cũng không khỏi kinh hãi. Nành tuân theo lời thầy đóng kín cửa phòng, im lặng đứng bên Lục Phi Thanh mà không dám gọi. Được một lúc khá lâu, Lục Phi Thanh lên tiếng nói với Lý Mộng Ngọc :

- Mộng Ngọc! Ta với con tình nghĩa sư đồ trong ba năm thật là thâm trọng. Hôm nay, thầy nghĩ duyên phận đã hết nên định từ biệt con để ra đi. Không ngờ sự cố đưa đẩy làm thầy phải quay về đây lại. Thầy có một vấn đề nguy hiểm đến tánh mạng. Chẳng hay con có thể vì thầy mà dấu kín đừng cho ai biết việc này không?

Nói xong, Lục Phi Thanh mở to đôi mắt sáng quắc ra nhìn thẳng vào mặt Lý Mộng Ngọc như có ý dò hỏi. Lý Mộng Ngọc khẳng khái đáp :

- Thưa thầy, có việc gì xin thầy cứ bảo. Con xin hứa chắc chắn là không trái ý thầy.

Lục Phi Thanh nói :

- Con thưa với lệnh trên là thầy đang có bệnh, cho thầy được tĩnh dưỡng trong vòng nửa tháng.

Mộng Ngọc bằng lòng ngay.

Ngưng một giây lát, Lục Phi Thanh giục nàng :

- Thôi, con đi đi!

Chờ Mộng Ngọc đi rồi, Lục Phi Thanh mới thò tay vào lưng móc gói thuốc ra rứt lên vết thương nơi cánh tay trái mình rồi dùng vải trắng băng lại. Ông ta

khắc một cái, nhỏ ra một cục máu bầm

Sở là chiều hôm trước khi bị Lý Mộng Ngọc nhìn trộm ông ta dùng “Phù Dung kim châm” bắt ruồi và yêu cầu được học phép ấy, Lục Phi Thanh thấy tung tích đã bại lộ nên cảm thấy không thể nán ở địa phương này được nữa. Vì vậy, ông ta bèn viết thư cáo biệt để lại cho Mộng Ngọc trước khi đi. Lục Phi Thanh là người lịch duyệt nhiều, thấy trong dinh Lý Khả Tú đông người mà đứa nữ đệ tử lại là một kẻ thông minh tuyệt đỉnh. Mà xưa nay, những người thông minh lại hay bị chính cái thông minh đó làm hỏng nhiều việc. Do đó, trong thư ông mới dẫn dò Mộng Ngọc nên rèn đức hạnh mà đừng ý y quá vào sự thông minh. Lục Phi Thanh chẳng có gì quý báu ngoài mấy bộ quần áo và một thanh Bạch Long kiếm dấu bên hông cùng với một gói hành lý mang trên vai, chuẩn bị đến canh hai thì lên đi thẳng một nước. Dù sau đó ai có biết ông ta là ai đi nữa bóng chim tăm cá, mây nước mịt mù, biết đâu mà tìm cho ra.

Sắp đặt xong xuôi, ông ngồi bằng trên ghế mắt nhắm nghiền lại dưỡng thần. Xa xa, tiếng trống điểm canh khoan nhặt đưa lọt vào tai. Lục Phi Thanh biết thời khắc đã qua giờ Tý liền kêu sáng ngọn đèn lên thì thỉnh linh ngoài cửa sổ một giọng cười quái gở vang lên, theo gió bay vào.

Đề phòng bất trắc, Lục Phi Thanh đưa tay quạt tắt ngọn đèn, mang khăn gói lên vai, rút Bạch Long kiếm ra cầm sẵn.

Bên ngoài cửa sổ, một giọng nói rộn ràng phá tan bầu không khí yên lặng của đêm khuya :

- Lão già họ Lục ơi! Lão đừng tưởng trốn vào cửa tướng đóng tường gỗ đầu tre mà không ai biết đâu nhé! Thôi, đừng hòng trốn tránh nữa! Nếu không hồn thì hãy đưa tay chịu trời để ta giải về kinh mà chịu tội với triều đình!

Lục Phi Thanh biết đã gặp cường địch, chỉ còn cách tìm đường đối phó thôi chứ không mong gì được hấn bỏ qua. Kẻ đó dĩ nhiên không phải kẻ võ nghệ tầm thường, mà cũng không phải chỉ có một mình hấn thôi. Chắc chắn kẻ đó cùng mấy tên đồng đảng đang phục sẵn bên ngoài, lấy khối đợi mết, lấy đông lấn ít. Nếu ở mãi trong phòng thì mười phần nguy cả mười. Nếu cứ xông bừa ra mà quyết chiến thì khó lòng thoát thân được. Phải đợi lúc xuất kỳ bất ý vọt ra ngoài cửa sổ đánh trí mạng một mất một còn thì may ra còn thủ thắng được.

Cổ dè dặt hết sức không gây nên một tiếng động nho nhỏ nào, Lục Phi Thanh bất thành linh dùng thế “Bích Hồ Du Tường” đánh vào song cửa sổ thật mạnh. Chỉ nghe “rắc rắc” mấy tiếng, song cửa sổ bị gãy tiện, Lục Phi Thanh vận khí tung mình ra khỏi cửa sổ, bay bổng lên nóc nhà như một con chim én.

Kẻ địch ẩn núp bên ngoài như đang chờ sẵn nên từ đâu phi thân lại tung một quyền đánh vào mặt Lục Phi Thanh, miệng quát lớn :

- Tài thật! Giỏi thật!

Lục Phi Thanh nghiêng mình tránh khỏi, nói lớn :

- Người anh em đừng vội! Để ta xuống cho mà đánh.

Lục Phi Thanh lại dùng khinh công nhắm hướng ngoài thành vọt bay như tên. Phía sau, ba cái bóng đen vùn vụt đuổi theo. Lục Phi Thanh chạy một hơi thật xa, có đến sáu, bảy dặm đường. Ba cái bóng đen đuổi theo thực mạng, miệng không ngừng kêu la :

- Lão già họ Lục sao hèn nhất đến thế? Một người có tên tuổi trên giang hồ mà phải tháo thân chạy trốn chết thế hả?

Lục Phi Thanh biết ba bóng đen đó toàn là những nhân vật hữu danh trên giang hồ nên chẳng dám khinh thường. Nhưng thật ra, ông ta cũng không đến độ phải khiếp sợ mà chạy dài. Ông ta biết dù chạy đến đâu, cường địch cũng không chịu bỏ qua. Trước sau cũng phải giải quyết một cách sống chết mà thôi. Chẳng qua là thấy giải quyết trong thành thật bất tiện vì nơi đây quan quân triều đình rất đông, và chắc chắn ba người này cùng phe với họ. Cho nên Lục Phi Thanh mới cố dẫn dụ địch ra khỏi thành đến một chỗ hoang vắng để phân cao hạ thủ tiện bề hơn nhiều.

Dẫn dụ đám người ấy đuổi theo có ba điều lợi cho Lục Phi Thanh. Thứ nhất là đến một điểm lạ thì địch nhân khó lòng mà có được viện binh đến kịp thời. Thứ hai, nếu đường đường chính chính đương đầu thì mới có thể rõ được võ nghệ của họ đến trình độ nào; nếu nhắm đánh thắng được thì quyết chiến, bằng không sẽ tìm cách trốn thoát. Thứ ba, nếu phe đối nghịch có bao nhiêu vây cánh ở chung quanh đây tất nhiên sẽ xuất đầu lộ diện ra tất cả thì càng tiện cho mình lo liệu mà tính kế.

Hơn nữa, ra một chỗ vắng vẻ rộng rãi thì không còn phải sợ bị đánh lén trong bóng tối cũng như không phải lo bị trúng ám khí bất từ.

Tha hồ cho kẻ địch mắng chửi khích bác, ông ta tiếp tục dùng thuật phi hành mà chạy thêm mười dặm nữa. Đến một đỉnh đồi, Lục Phi Thanh bèn dừng gót lại, nhìn trước xem sau, quan sát tỉ mỉ.

Đám người phía sau cũng đã đuổi đến nơi. Lục Phi Thanh đã đứng đợi sẵn, chuẩn bị tinh thần, biến từ thế “bị động” sang thế “chủ động”. Bình tĩnh và tự tin, ông ta tra thanh Bạch Long kiếm vào vỏ.

Ba bóng đen thấy Lục Phi Thanh dừng lại, uy vũ hiên ngang thì sinh lòng ngờ vực chưa dám liều lĩnh xông lại gần. Họ chia nhau ra đứng ba phía, một trước, hai sau, theo hình chữ “Đinh”.

Dưới ánh trăng tỏa rạng, Lục Phi Thanh cố nhìn cho rõ xem những người đang đứng trước mặt mình là ai. Người đứng đầu là một hán tử tuổi độ chừng trên dưới 50, thân hình vừa lùn vừa ốm, lông mày đen rậm như một đường mực gạch ngang qua; râu hoách lên như đuôi chim én dài không quá một tấc, nhưng dừng khi có vẻ rất là mạnh bạo. Hai người đứng sau thì một người cao ngồng cao ngều như cây tre, còn người kia thì vừa mập lại vừa tròn. Người đứng phía trước bỗng phá lên cười một tràng rồi buông lên những lời có vẻ như chua chất.

- Lực anh hùng! Từ dạo cách xa không có gì lạ chứ? Chẳng hay ngươi còn nhận ra kẻ hèn hạ từng bị bại dưới tay ngươi chẳng? Ngươi chưa quên Tiêu Văn Kỳ đấy chứ?

Lục Phi Thanh nghe nói chợt nhớ lại. Thì ra hẳn là nhân vật thứ ba trong nhóm “Quảng Đông lục ma”.

Cách đây hơn mười năm, có một lần Lục Phi Thanh và Tiêu Văn Kỳ chỉ vì xích mích với nhau vài câu nói mà sinh ra ẩu đả tại Trục Lệ. Lục Phi Thanh vì không nỡ giết hẳn nên chỉ đánh cảnh cáo một quyền rất nhẹ chứ nếu thẳng tay thì có đến mười cái mạng hẳn cũng chẳng còn.

Tiêu Văn Kỳ không biết ơn thì chớ còn đem lòng thù oán, cho là bị Lục Phi Thanh làm nhục nên bao năm qua “nắm gai nếm mật” để chờ có cơ hội “trả thù”. Bao nhiêu năm không tìm được tung tích Lục Phi Thanh nên hẳn vẫn ân hận mãi.

Lần này, Tiêu Văn Kỳ vâng lệnh quan phủ đi Thiên Sơn Bắc Lộ để thi hành một mệnh lệnh tối cần. Chẳng dè trong cuộc hành trình, hẳn nghe được rõ được tung tích bí mật của Lục Phi Thanh. Hẳn bèn đến dinh Tổng đốc Hiệp Cam xin “mượn” hai cao thủ để giúp hẳn bắt kẻ “khâm phạm triều đình”. Ý thể quan Tổng đốc nên Tiêu Văn Kỳ không cần thông tri với quan phủ sở tại nhờ đưa thư đến tư dinh của Lý Khả Tú để bắt Lục Phi Thanh. Với hai trợ thủ cộng vào với tài nghệ của hẳn, Tiêu Văn Kỳ tin tưởng sẽ làm được một công hai chuyện: vừa lập công được với triều đình và vừa trả được thù.

Tiêu Văn Kỳ ngày đêm khổ công rèn luyện võ nghệ đến mức mà hẳn cho là “tuyệt đỉnh công phu”. Nhất là hẳn lại ý vào một môn vũ khí gọi là Thiết Cầm Sát mà hẳn luyện đến mức lô hỏa tuyệt thanh. Tiêu Văn Kỳ có thể sử dụng Thiết Cầm Sát như ý muốn, có thể phóng trúng địch thủ rồi thu gọn lại trong vòng bàn tay dễ dàng...

Nghe mấy câu chua chát của Tiêu Văn Kỳ, Lục Phi Thanh vẫn điềm tĩnh, nghĩ thầm :

- Thì ra con quỷ Tiêu Văn Kỳ muốn trở lại báo ta!

Nhưng ông ta vẫn vòng tay, cúi đầu thi lễ đáp :

- Thì ra là Tiêu Văn Kỳ tam ca đây mà! Hơn mười năm không gặp nên thờ ơ chẳng nhận ngay ra được, dám mong tam ca thứ lỗi cho. Còn hai vị kia cao danh quý tánh là gì, mong tam ca giới thiệu cho biết với.

Tiêu Văn Kỳ phá lên cười nghe rất tự đắc, chỉ người lùn mập bảo :

- Người này là nghĩa đệ của tôi tên La Tín mà người ta thường gọi là Thiết Bối La Hán. Chính là y đó!

Quay qua người cao lênh khênh, Tiêu Văn Kỳ lại nói :

- Còn vị này là hào kiệt nức danh hai tỉnh Hồ Bắc và Hồ Nam thường xưng là Ngọc Phấn Quan Hạ Nhân Long đó. Ba anh em chúng tôi thân với nhau chẳng khác gì Lưu, Quan, Trương thuở trước.

Cả La Tín và Hạ Nhân Long đều day sang phía Lục Phi Thanh vòng tay cúi đầu nói :

- Lâu nay vẫn thường hâm mộ đại danh của lão anh hùng. Nay được gặp thật là hân hạnh!

Lục Phi Thanh cũng từ tốn đáp lễ lại mà nói :

- Kẻ già nua này lánh mình trong chỗ tối tăm vắng vẻ có ngờ đâu lại được ba vị hạ cố đến tìm. Thật là ngoài sự ước vọng của tôi. Chẳng hay hôm nay gặp nhau đây quý vị có lời nào dạy bảo?

Tiêu Văn Kỳ lạnh lùng đáp :

- Lục lão anh hùng à! Mười lăm năm trước đây kẻ hèn mọn này may mắn được người “thương” cho một đám nên mang “ơn”, nhớ mãi không dám quên. Đáng ra, tự xét tài nghệ của mình còn non nớt thì nên nuốt hận mà bỏ đi là hơn. Chỉ vì trời sinh ra Tiêu Văn Kỳ này lại sinh luôn cho một cái đầu cứng ngạnh và một bộ óc cố chấp nên một khi nếm phải cái mùi chua cay nào thì lại quyết phải trả cho xong chứ không thể xóa nhòa được. Ngày đó mạng tôi chưa tuyệt nên tôi mới có cơ hội gặp lại Lục lão anh hùng hôm nay. Âu cũng là trời muốn tôi đáp lại cái đám của Lục lão anh hùng khi còn tại thế gian này để khỏi phải giải quyết khi gặp “ngài” dưới âm phủ! Từ hôm được biết tài nghệ thua kém ngài quá nhiều để đến nỗi phải chịu một quyền ở Trục Lệ thì tôi khổ công luyện tập mao quyền ngày đêm không dám lơ đãng nên có thể nói là đến mức tuyệt đỉnh công phu, tam chiêu lưỡng thức rồi. Tự nghĩ có được cái bản lĩnh ấy họa chẳng mới liễu lĩnh khi khắp ngũ nhạc tam sơn để tìm ngài. Chim trời cá nước tưởng không biết tìm nhau ở nơi “hải giác thiên nhai” nào cho gặp được thỏa lòng mong đợi. May mắn sao đêm nay không hẹn mà lại gặp nên dám mong ngài dạy cho phen nữa. Đó là việc riêng của tôi đối với ngài.

Thưa Lục lão anh hùng! Tên tuổi ngài vang rền trong thiên hạ, mà lại là người khâm phạm trọng yếu nhất của triều đình. Bản án của ngài được chu tri khắp nước, bất luận người nào có hưởng lộc triều đình, có trong thủy thổ quốc vương cũng đều có trách nhiệm thi hành bản án ấy. Đêm nay gặp ngài ở đây, ba anh em chúng tôi có bổ phận mời ngài đến dinh quan Tổng đốc Hiệp Cam. Nếu ngài không đi, chúng tôi buộc lòng phải bắt sống hoặc giết chết chứ không thể để cho ngài thoát thân. Đó là việc công.

Những lời trên đây tôi thành thật thưa để Lục lão anh hùng biết đặt tự liệu.

Lục Phi Thanh cũng đã biết trước là đêm nay chỉ còn cách dùng võ lực quyết sống chết để giải quyết chứ không còn đường nào hơn.

Tiêu Văn Kỳ tự phụ tài nghệ hần giờ cao siêu đủ sức hạ được Lục Phi Thanh lại còn thêm hai cao thủ ủng hộ hần nữa nên câu nói của hần bẽ ngoài nghe có vẻ khiêm tốn lễ phép mà bên trong lại khiêu khích bắt buộc Lục Phi Thanh phải giao thủ với hần chứ không cho tẩu thoát.

Suốt mười năm qua, Lục Phi Thanh chỉ dành thì giờ vào việc dưỡng khí luyện thần nên tâm đã tịnh, và bản tính háo thắng cũng không còn như lúc còn thanh niên. Vì vậy, Lục Phi Thanh hướng về phía Tiêu Văn Kỳ vòng tay nói :

- Thưa Tiêu tam gia. Tôi với các hạ không còn ở cái tuổi tranh đua hơn kém như hồi trẻ nữa. Ngày ấy, tôi quả có đắc tội với tam gia ở Trục Lệ. Vậy hôm nay ở đây tôi xin quỳ gối nhận tội với các hạ. Nếu được tam gia bỏ qua thì thật là hân hạnh cho già này lắm.

Dứt lời, Lục Phi Thanh vòng tay vái dài Tiêu Văn Kỳ một cái. Chẳng dè gã cao lênh khênh Ngọc Phán Quan Hạ Nhân Long thét lên một tiếng mắng xối xả vào mặt Lục Phi Thanh rằng :

- Đừng mong khỏi chết mà hòng toan hạ mình làm chuyện hèn hạ như thế! Thế mà cũng tự nhận là khách giang hồ!

Lục Phi Thanh không ngờ củ chi hòa giải của mình lại bị Hạ Nhân Long hiểu lầm, cho là ông sợ chết lạy lục xin xỏ. Lục Phi Thanh nhảy dõng ra sau nghiêm nét mặt chỉ vào Hạ Nhân Long quát lớn :

- Ta là Lục Phi Thanh! Tên tuổi của ta trong giới giang hồ chẳng mấy ai không biết! Suốt mấy mươi năm hành hiệp ta đã gặp không biết bao nhiêu là cao thủ có bản lĩnh cao cường mà nào đã chịu thua ai, và chưa hề bị ai khinh khi nửa tiếng. Thế mà hôm nay ta không tưởng có kẻ dám chạm đến danh dự của ta.

Day qua Tiêu Văn Kỳ, Lục Phi Thanh vẫn giữ thái độ ôn hòa nói :

- Tiêu tam gia! Vừa rồi các hạ đem việc “tư” của các hạ và việc công của triều đình ra nói rõ cho tôi nghe, dạy tôi lo liệu lấy. Tôi sẵn sàng theo ý ngài mà nói rõ ra đây. Chuyện mười mấy năm trước sở dĩ xảy ra như thế là do ở cái tuổi thanh niên háo thắng mà ra. Giờ các hạ nhắc lại tôi không khỏi cười thầm, hổ thẹn. Nhưng nếu các hạ muốn nhắc lại chuyện con nít để trả cái mà các hạ cho là “nhục”, là “thù” thì tôi cũng sẵn sàng đáp lễ chứ chẳng dám khước từ. Còn cái việc mà ngài gọi là “công” đó thì tôi đây Lục Phi Thanh chẳng thể vâng theo lời dạy của ngài được. Tôi làm thủ lãnh một đảng phái chống lại triều đình Mãn Thanh là vì tôi không thể ngồi im nhìn thấy giang san Trung Quốc bị dày đạp dưới gót giày của kẻ xâm lăng, giống nòi Hán tộc bị làm tôi đòi làm than trong bàn tay ác nghiệt của kẻ thống trị. Việc của chúng tôi làm, nhân dân Trung Quốc đều cho là chính nghĩa. Chỉ trừ những tên chim mồi chó săn cho triều đình Mãn Thanh mới gọi tôi là khâm phạm, mới âm mưu tìm bắt tôi mà dâng nạp cho kẻ thù chung ấy thôi. Các hạ và hai tên tháp tùng đó nếu giỏi thì cứ bắt sống hay giết chết tôi đi dâng nộp cho quan trên mà lãnh thưởng nhưng đừng mong tôi tự ý đến nạp mình hay đưa tay chịu trói!

Lời nói như búa bổ vãi đầu của Lục Phi Thanh làm cho bọn Tiêu Văn Kỳ đang tự đắc cũng phải chột dạ. Cách đây không lâu, ba người bọn họ cứ tưởng Lục Phi Thanh kinh khiếp trước bản lĩnh của ba người.

Tiêu Văn Kỳ chưa biết trả lời thế nào thì Lục Phi Thanh lại nói tiếp :

- Có khó gì đâu mà phải do dự cho mất hết ngày giờ? Muốn giải quyết bằng vũ lực thì cứ việc bắt đầu đi thôi. Một trong ba người ra đây đấu với tôi, hoặc cả ba hợp sức cùng xông ra một lượt cũng được vậy! Có lẽ người hăng hái nhất trong ba vị là Hạ Nhân Long. Tôi rất muốn được thấy rõ tài nghệ và đảm lược của Ngọc Phán Quan.

Gã lùn mập là La Tín thấy vậy nói lớn :

- Đừng cậy tài làm phách! Bộ ngươi tưởng ai cũng sợ ngươi sao?

Rồi xuất kỳ bất ý, công kỳ vô bị, y từ phía sau lưng Tiêu Văn Kỳ nhảy bổ tới như một con cóc đánh một quyền chớp nhoáng nghe “vù” một tiếng vào ngay giữa mặt Lục Phi Thanh.

Trước một đòn hung ác đánh bất ngờ, Lục Phi Thanh chẳng chút nao núng. Ông chờ cho nắm tay của La Tín vừa đến ngay giữa mặt liền lách sơ qua làm cho hần hụt đòn. Sau đó Lục Phi Thanh lẹ làng như điện xẹt tay trái đánh một cái trúng ngay mạch môn nha của “gã lùn mập” khiến hần phải lùi ra sau ba bước.

Lục Phi Thanh không thèm tiến lên, chỉ đứng yên một chỗ. La Tín định thần lại được liền dùng Ngũ Hành quyền là võ bí truyền của hần ra để tấn công Lục Phi Thanh. Đường quyền của La Tín thật mạnh như vũ bão chứ không phải tầm thường.

Trong khi đó, Tiêu Văn Kỳ và Hạ Nhân Long đứng lui ra một bên để nhìn xem cuộc tranh phong vô cùng quyết liệt của hai đại cao thủ. Tiêu Văn Kỳ để ý và quan sát tuyệt kỹ của Lục Phi Thanh rất tỉ mỉ để rút tía ưu khuyết điểm, rất có lợi cho hần một khi cùng Lục Phi Thanh so tài. Năm xưa, Tiêu Văn Kỳ bị trúng phải “Vô Cực huyền công” của Lục Phi Thanh chỉ bản lĩnh của hần chưa luyện đến mức tuyệt diệu công phu.

Giờ đây, bản lĩnh của Tiêu Văn Kỳ đã khác hần. Nếu so với ngày trước thì thật là khác nhau quá xa. Thêm vào đó, ngón điệu thủ Thiết Cầm Sát của hần cũng đã luyện đến mức tột đỉnh chứ không còn tập tễnh như thuở trước.

Tiêu Văn Kỳ tính toán rất sâu xa. Y định bụng dùng La Tín và Hạ Nhân Long để tiêu hao bớt công lực của Lục Phi Thanh rồi sau cùng hần sẽ dùng tuyệt kỹ công phu của môn Thiết Cầm Sát ra chấm dứt trận đấu bằng cái chết của kẻ thù hoặc làm cho kẻ thù bị trọng thương theo ý của hần. Còn Hạ Nhân Long thì nghĩ rằng Lục Phi Thanh là một tên khâm phạm triều đình. Nếu bắt sống được hay giết chết cắt lấy thủ cấp đem về nạp lên quan Tổng đốc Hiệp Cam thì đường công danh sẽ mở ra cho hần nhiều bước tiến đến đường tham vọng.

Trong khi Lục Phi Thanh và La Tín giao phong với nhau vô cùng sôi nổi, thì Tiêu Văn Kỳ cùng Hạ Nhân Long vẫn tụ thể bàng quang đứng nhìn. Mỗi người ôm một hoài bão riêng tư trong lòng.

La Tín dùng Ngũ Hành quyền đánh toàn những thế công, quyền tung ra tới tấp. Một ngón vừa tung ra thì một ngón khác tiếp theo liền, không để một sơ hở nào cho địch thủ khai thác. La Tín đánh theo Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, với ngũ hành “tương sinh tương khắc” đầu đó chặt chẽ vững vàng.

Ngũ Hành quyền là một môn võ rất lợi hại của ngoại gia công phu, nếu đối phương bị đánh trúng thì vô phương bảo toàn tánh mạng.

Nhưng mặc cho La Tín muốn đánh cách nào thì đánh, Lục Phi Thanh vẫn giữ vững được thế thủ. Không quyền nào của La Tín chạm được vào người ông ta. La Tín hết sức nóng ruột bèn dùng đường quyền lợi hại nhất trong Ngũ Hành quyền là “Tỷ quyền”, thuộc mạn Kim, quyết hạ cho bằng được Lục Phi Thanh. Tỷ quyền vừa buông ra, La Tín lại bồi tiếp thêm một ngọn Tỏa Quyền. Tỏa Quyền thuộc mạng Thủy, còn gọi là Trường quyền hay Xung Thiên Bào, tức là đánh lên đỉnh đầu địch thủ. Lục Phi Thanh vẫn bình tĩnh chống đỡ chứ chưa phản công. Trong nháy mắt, hai bên đã trao đổi hơn 10 hiệp.

La Tín bỗng có như dùng ngón Bàng quyền làm hư chiêu đánh sang bên trái, nhưng chuẩn bị chiêu Hoành Quyền đánh bên mặt, nhưng bóng Lục Phi Thanh chợt như biến mất ở nơi đâu! La Tín vừa xoay người lại thì vừa vận một quyền trong tay Lục Phi Thanh đang đánh tới. La Tín toan bắt lấy cườm tay của Lục Phi Thanh vì hắn tin tưởng vào sức mạnh của hắn dư sức áp đảo được “sức già” của đối phương. Nhưng Lục Phi Thanh chỉ hươi tay áo, khẽ phất một cái, nắm tay của La Tín bị đẩy lùi ra sau.

Trong lúc gấp rút, La Tín liền dùng cả hai tay chộp tới, nắm cứng lấy tay của Lục Phi Thanh lại. Lục Phi Thanh để yên cho La Tín nắm rồi bất thành linh giựt về một cái khiến y một phen kinh hãi thiếu chút nữa là “chúi nhủi”. La Tín sợ quá, buông tay Lục Phi Thanh ra, nhưng bất ngờ tung ra một quyền từ tay trái đánh thẳng vào người ông ta. La Tín tin chắc Lục Phi Thanh sẽ dùng tay mặt để gạt quyền, và sau đó gã sẽ dùng một chiêu “Cầm Nã Thủ” bóp cứng vai trái Lục Phi Thanh.

Mọi chuyện xảy ra đúng như sự tiên liệu của La Tín. Khi Lục Phi Thanh đưa tay mặt lên gạt hư quyền, La Tín hí hửng đưa tay chộp ngay lấy bả vai của Lục Phi Thanh. Chẳng ngờ khi vừa chộp trúng bả vai của Lục Phi Thanh thì chẳng hiểu sao, cả một khối thịt tròn của La Tín như bị một sức mạnh phi thường từ đâu dồn tới. Chỉ nghe “bùng” một tiếng, La Tín bị văng ra xa ngoài ba trượng, tá hỏa tam tinh nằm hôn mê dưới đất.

Thì ra Lục Phi Thanh đã luyện được tuyệt kỹ nội gia công phu là “Chiêm Y Thập Bát Trật”. Một khi đã luyện được môn này đến mức tinh thông thì cả thân thể gần như được một kinh lực nội công trong người bảo vệ. Địch thủ nếu đụng đến người, hay cho dù là chỉ chạm phớt qua y phục thôi thì cũng sẽ lập tức bị đánh văng trở lại. Nếu nhẹ thì phải té nhủi xuống bị thương, mà nặng ắt phải lăn xuống mà chết ngay.

Tuyệt kỹ này Lục Phi Thanh được một đại danh cao thủ trong giới võ lâm là Thiên Trật Trương truyền lại cho. Cái hay của ngón nghề này là mượn sức người để đánh người. Địch thủ nếu dùng sức ít thì chỉ bị thương nhẹ, nhưng nếu dùng sức nhiều thì sẽ bị thương nặng và có thể bị nguy hiểm đến tánh mạng nữa.

La Tín vì dùng sức nhiều nên bị sức phản kích dội lại cũng dữ. Cũng may y là một cao thủ với nội công khá cao nên dù bị ngã nhưng không đến nỗi bị thương nặng. Tuy vậy y cũng tổn thân, và hoang mang không hiểu tại sao. Tiêu Văn Kỳ tức quá, lông mày dựng ngược lên, hét lớn :

- La hiền đệ mau đứng dậy đi!

La Tín lồm cồm ngồi dậy, vừa đau đớn, vừa xấu hổ. Hạ Nhân Long chẳng nói chẳng rằng, dùng thế “Song Long Thương Châu” nhắm Lục Phi Thanh đánh tới. Nhưng y chợt cảm thấy quyền của y như đánh vào khoảng không, mà bóng Lục Phi Thanh không thấy đâu cả. Rồi Hạ Nhân Long thấy trên cánh tay hắn như bị ai đánh xuống một cái nhẹ và sau lưng có tiếng ai nói :

- Ngươi hãy chịu khó về mà luyện võ công thêm mười năm nữa!

Hạ Nhân Long giật mình quay lại, nhưng vẫn không thấy Lục Phi Thanh đâu cả. Đang định trở mình thì bỗng nhiên “chát chát” hai tiếng, y cảm thấy hai bên má đau nhức vô cùng, và trước mắt rõ ràng là một bầy đom đóm đang bay ngang qua. Tiếng Lục Phi Thanh nói như chọc vào ráy tai của t :

- Mày là thằng con nít vô lễ! Hôm nay ta dạy cho một bài học để rắng mà nhớ cho kỹ trong lòng.

Luận về tài nghệ thi võ công của Hạ Nhân Long còn cao hơn La Tín một bậc. Nhưng chẳng qua là vì hắn giữ thái độ trịch thượng, ăn nói ngạo nghễ cho nên Lục Phi Thanh chẳng chút nhân nhượng, cố tình hạ nhục hắn cho bỏ ghét.

Thấy Hạ Nhân Long bị hạ nhục, Tiêu Văn Kỳ vừa kinh hãi vừa tức giận. Y phóng một cái như tên bắn đến trước mặt Lục Phi Thanh. Thân hắn chưa tới nơi thì hơi gió từ quyền của hắn đã đánh tới trước rồi.

Lục Phi Thanh thừa hiểu Tiêu Văn Kỳ là nhân vật đứng hàng thứ ba trong “Quảng Đông lục ma”, võ nghệ cao cường, bản lĩnh tuyệt vời không phải như La Tín với Hạ Nhân Long nên không dám coi thường, vội dùng ngay thế “Vô Cực huyền công Quyền” để ứng phó lại.

Hạ Nhân Long trông thấy hai cao thủ giao đấu với nhau vô cùng ác liệt thì tự lượng sức mình, biết không thể giúp gì cho Tiêu Văn Kỳ được đành đứng ngoài xem, chờ có cơ hội tốt mới có thể ra tay được.

Tiêu Văn Kỳ bắt đầu đem Thiết Cầm Sát ra sử dụng. Hắn đánh ra rồi thâu vào lệ như chớp nhoáng, chỉ mong trúng vào được người Lục Phi Thanh thì dù cho không chết cũng phải biến thành tàn phế.

Ngón Thiết Cầm Sát này Tiêu Văn Kỳ được chân truyền từ họ Hàn ở Lạc Dương cho nên tất cả những chiêu thức bí hiểm đều thu thập được hết. Tiêu

Văn Kỳ phóng ra một chiêu gọi là “Mao Huy Ngũ Huyền” nhắm Lục Phi Thanh quét “vụt” một cái. Đòn của hắn trông nhẹ hều như một luồng gió không có chút sức mạnh nào, nhưng chính vì đó mới thật là lợi hại, hư hư thật thật, cương ẩn trong nhu. Quyền này là ngón sở trường của hai phái võ “Thiết Sa chương” và “Ứng Trào công” hợp lại chế biến ra.

Lục Phi Thanh thấy công phu của Tiêu Văn Kỳ quả đã đến mức cao thâm tuyệt đỉnh thì cũng phải khen thầm, rồi buột miệng kêu lên :

- Hay lắm!

Dứt lời, Lục Phi Thanh dùng thế “Hổ Tung Bộ”, nhẹ nhàng tiến lên một bước đến sát bên cánh tay phải của Tiêu Văn Kỳ. Một quyền lợi hại từ tay mặt Lục Phi Thanh phóng ra, Tiêu Văn Kỳ vừa né mình tránh khỏi, vừa dùng Thiết Cầm Sát che chở cho phía trên mặt. Sau đó y dùng hai ngón tay điểm một thế “Đao Thương Tề Minh” vào người Lục Phi Thanh.

Lục Phi Thanh rùn mình xuống, dùng “Ấn Chương quyền” đánh mạnh một cái trúng Tiêu Văn Kỳ làm rách toét vạt áo của hắn trước bụng.

Nhưng Lục Phi Thanh vốn lòng lạnh, thấy không nỡ hủy hoại mười mấy năm luyện tập công phu của hắn, lại càng không nỡ hủy hoại cuộc đời hắn trong một trận đánh nên đòn ấy ông ta chỉ dùng có năm thành công lực mà thôi.

Lục Phi Thanh tưởng như thế cũng đủ cho Tiêu Văn Kỳ tự thẹn mà kéo đồng đảng đi khỏi để ông ta được thông thả tìm nơi yên ổn mai danh ẩn tích. Không ngờ lòng nhân từ của Lục Phi Thanh lại là cái họa sát thân!

Tiêu Văn Kỳ thừa hiểu đối phương tha mạng hắn, nhưng đã không mang ơn thì thôi, hắn còn thừa thế dùng thế đánh thẳng tới trong lúc Lục Phi Thanh thu quyền về, để hở các chỗ yếu trên thân. Lục Phi Thanh không ngờ hắn lấy oán trả ân, cả kinh vừa định né tránh thì thình lình, Tiêu Văn Kỳ tay kia dùng thế “Lư Truyền Hạ Sơn”, chĩa năm ngón tay như năm lưỡi dao đâm mạnh vào mặt Lục Phi Thanh.

Vì không kịp đề phòng, Lục Phi Thanh bị độc thủ của Thiết Cầm Sát đánh trúng hai cái vào chỗ nhược. Tuy nhiên, Lục Phi Thanh là cao thủ bậc nhất của Võ Đang phái nên dù thất thế nhưng tinh thần không bấn loạn. Hai tay ông chấp lại, dùng để hộ vệ các huyệt đạo trên người, và tránh được ba chiêu kế tiếp của Tiêu Văn Kỳ.

Lục Phi Thanh thối lui ba bước, không nói một tiếng nào, điều thần vận khí ngầm điều trị. Ông ta biết là khi bị trọng thương thì nếu để hi vọng ai đó phát ra ắt nguy đến tánh mạng.

Tiêu Văn Kỳ được nước nên thừa thắng xông lên, không để cho Lục Phi Thanh có cơ hội nghỉ ngơi dưỡng sức. Hắn giờ hết những độc chiêu của Thiết Cầm Sát ra quyết giết cho bằng được đối phương.

Lục Phi Thanh nín thở, nhịn đau, rút Bạch Long kiếm ra chém nhâu ba nhát. Tiêu Văn Kỳ kinh hãi, lách mình ra sau, miện la lớn :

- Anh em mau xông cả vào! Đừng để chậm trễ, không thì tôi chết mất!

Hạ Nhân Long lẳng lặng rút thanh Ngô Câu kiếm phân ra trên dưới hai đường hươi lên vùn vụt, một nhát đâm ngay yết hầu, còn một nhát móc ngay sườn Lục Phi Thanh, khí thế mạnh bạo, mười phần hiểm ác.

Tuy gọi là kiếm nhưng kỳ thực Ngô Câu kiếm là một cặp song câu, vừa sử dụng được như kiếm, vừa sử dụng được như câu; đâm chém thì theo kiếm pháp, còn móc, gạt, ghéo, mổ thì theo câu pháp, tiện lợi cả hai bề. Tóm lại, Ngô Câu kiếm có thể sử dụng được như song kiếm, song câu, hay một kiếm một câu.

Song câu không được liệt vào hàng 18 môn binh khí chánh tông. Nhưng nó là một môn vũ khí giết người lợi hại, lại khó luyện nên người làm tướng ít dùng. Chỉ có những tay giang hồ hành hiệp bán lãnh cao siêu mới có thể rèn luyện và sử dụng nó đúng mức mà thôi. Song câu vừa công được, vừa thủ được. Nhưng người sử dụng nó nếu không luyện đến mức tinh vi rất có thể bị nó phản lại làm nguy hiểm đến tánh mạng. Lúc luyện tập nếu sơ ý cũng có thể bị thương như không. Khi song câu tung ra thì phải lập tức thu lại ngay, vì nếu chậm tay bị đối thủ phản công lại thì có nước chết không kịp ngáp!

Lục Phi Thanh thấy Hạ Nhân Long hai tay sử dụng song câu, mà mình lại đang bị trọng thương thì không dám khinh địch liền dùng ngay thế “Hạnh Hoa Xuân Vũ” trong Nhu Vân kiếm thuật, là một lối kiếm pháp có thể vừa công vừa thủ.

Hạ Nhân Long vừa đỡ được chiêu “Hạnh Hoa Xuân Vũ” thì Lục Phi Thanh lại đánh tiếp một đòn “Tam Hoàn Âm Nguyệt” làm cho y rối loạn tâm thần. Cặp Ngô Câu kiếm của hắn bị lép vế hẳn, không còn lợi hại như lúc đầu nữa. Từ thế công, Hạ Nhân Long bị dồn vào thế thủ.

La Tín đứng ngoài biết Hạ Nhân Long không phải là đối thủ của Lục Phi Thanh bèn rút cây “Thất Thiết Cương Tiên” to lớn nhảy vào trợ lực.

Lục Phi Thanh biết mình trong thế “mặt đầu khỏe” nên không muốn dùng sức đối chọi với La Tín. Thay vì dùng Bạch Long kiếm chọi thẳng với cây roi sắt to lớn, ông ta xoay lưỡi kiếm, nhắm mấy ngón tay của La Tín mà chém. La Tín la lên một tiếng “Ồi!” rồi buông cây “Thất Thiết Cương Tiên” xuống đất rồi nhảy ra khỏi vòng chiến.

Tiêu Văn Kỳ thừa cơ bắt ý lanh lẹ đánh ra một đòn mạnh mẽ sau lưng nơi bả vai của Lục Phi Thanh.

Năm trước, Tiêu Văn Kỳ đến Lạc Dương thụ giáo với họ Hàn. Ngoài chương pháp, họ Hàn còn dùng một thứ gang rất tinh khiết gọi là tinh cương chế tại ra một môn vũ khí gọi là Thiết Cầm Sát.

Hàn gia vốn nổi tiếng về môn “Thiết Cầm Sát”, truyền đến người con gái thứ năm là Hàn Ngũ Nương thì không còn ở chốn phồn hoa đô hội nữa mà lên

chôn thâm son để cô luyện cho tuyệt kỹ mình ngày một thêm tinh vi.

Thứ vũ khí này hai đầu thì nhọn, hai bên thì sắc; khi công thì chẳng khác gì cây “khai sơn đại phủ”, khi thủ thì giống như một cái khiên.

Trong ruột, Thiết Cầm Sát trông rỗng rỗng như lòng một ống đồng chứa được 12 cây đinh nhọn y hệt như mũi tên gỏi là “Cầm Sát đinh”. Một vũ khí có đến ba cái lợi hại như vậy thì đủ hiểu nguy cơ thế nào cho người phải đối phó cùng nó.

Tiêu Văn Kỳ được họ Hàn truyền dạy cho cả chương pháp lẫn Thiết Cầm Sát. Cây Thiết Cầm Sát của hắn là vật mà con gái nhà họ Hàn chỉ dùng để tập luyện nên y thường bị giới giang hồ chê bai ỏ ngạo. Tiêu Văn Kỳ rất lấy làm khó chịu. Do đó, y mới dùng tinh cương đập thành một cây thiết bài để cầm tay cho oai. So với Thiết Cầm Sát của họ Hàn thì có khác đôi chút, nhưng cách sử dụng thì không sai biệt tí nào.

Lục Phi Thanh nghe sau lưng có tiếng gió liền nhảy qua một bên. Thế là Thiết Bài của Tiêu Văn Kỳ đã đánh trật. Lục Phi Thanh kể đến xoay mình hót cho Tiêu Văn Kỳ một nhát kiếm lẹ như sao xẹt.

Tiêu Văn Kỳ lấy Thiết bài ra chống đỡ, nhưng bị Nhu Vân kiếm của Lục Phi Thanh chém tới bởi như mưa tuôn, lá rụng. Theo định luật thường thì bất luận là sử dụng quyền hay vũ khí, hễ một khi đánh ra một chiêu thì tay hoặc khí giới phải thu về rồi mới có thể đánh tiếp chiêu thứ hai được. Nhưng Nhu Vân kiếm là một môn tuyệt kỹ hiếm có. Một khi đã rèn luyện tinh thông thì sau khi xuất chiêu, mặc cho đối phương né tránh hay đón đỡ cách nào, vẫn có thể chém tiếp nhiều nhất kế tiếp nữa. Lối đánh đó thường làm hoa mắt đối phương. Nội lo mà chống đỡ cũng đã mệt rồi chứ đừng nói là phản công.

Hạ Nhân Long và La Tín thấy Tiêu Văn Kỳ bị Lục Phi Thanh dùng Bạch Long kiếm đàn áp liên miên, tay chân luống cuống hết cả, tình trạng hết sức khốn đốn. Hai người lấy mắt bảo nhau rồi chia hai phía tả hữu xông vào trợ chiến, đánh rất hăng.

Một cây Thiết bài, Một cây Thất Tiết Cương Tiên và một cặp Ngô Câu kiếm vây chặt Lục Phi Thanh vào giữa.

Lục Phi Thanh sau khi bắt cần trúng phải độc thủ của Tiêu Văn Kỳ, giờ lại phải luân tay chống đỡ với ba người nên sức lực có kém đi, và vết thương bắt đầu hành hạ thật khó chịu.

Lục Phi Thanh biết nội thương đã bắt đầu bộc phát. Nếu kéo dài cuộc đấu thì rất có thể đưa tánh mạng mình đến chỗ hiểm nghèo. Nhu Vân kiếm tuy lợi hại nhưng thật khó một lúc mà hạ được cả ba tên cường địch. Còn như đánh vệt một mạng để dùng thuật phi hành mà tẩu thoát thì không phải là thượng sách. Ông ta đang bị thương, chân khí suy giảm rất nhiều. Do đó thuật phi hành sẽ chậm đi nhiều. Nếu bị hai tên đuổi theo thì thật khó lòng mà thoát khỏi.

Thật sự lúc này ba người chỉ cần cầm cự ngang ngửa với Lục Phi Thanh mà thôi vì chúng biết trận đấu càng kéo dài thì phần thắng sẽ về chúng. Lục Phi Thanh vừa đánh cầm chừng, vừa than thầm :

- Không ngờ Lục Phi Thanh hôm nay phải chết dưới tay ba con chuột như thế nào, hỡi ôi!

Nhưng rồi ông ta lại nghĩ :

- Quân tử phục thù, mười năm chưa muộn. Việc gì mà ta phải liều lĩnh với chúng chứ! Hãy tìm kế thoát thân rồi sau này sẽ tìm đám “Quảng Đông lục mã” thanh toán món nợ này sau có hơn không.

Nghĩ đoạn, lòng Lục Phi Thanh lắng dịu lại, không còn nghĩ đến chuyện đấu trí mạng nữa. Ông ta định thần lại để vết thương không vì xúc động mà phát ra. Thanh Bạch Long kiếm bỗng từ thể công xoay sang thể thủ, dùng để hộ thân chứ không còn đâm chém loạn xạ nữa.

Thấy thế, bọn Tiêu Văn Kỳ mừng thầm vì tưởng lầm là Lục Phi Thanh đã kiệt sức, chỉ còn sức thủ mà không còn sức công nữa.

La Tín la lớn :

- Hắn kiệt lực rồi! Tiêu tam ca, đừng cho hắn nghỉ tay. Cứ dồn hắn vào giữa mà đánh thì không giết được hắn cũng có thể bắt sống được.

Tiêu Văn Kỳ đáp :

- La hiền đệ! Anh nhường cái đầu hắn cho em đó. Hãy chặt lấy đem về cho triều đình mà lập công. Mạng hắn sắp tận rồi!

Ha Nhân Long cũng xen lời, nói :

- Kiếm thuật hắn còn lợi hại lắm, chưa thể giết hắn ngay được. Chúng ta hợp nhau lại làm nhục hắn một phen cho hả giận đã. Kìa, hai tay hắn bủn rủn cả rồi!

Cả ba vui mừng reo hò rồi cùng tiếp tục hợp sức tấn công Lục Phi Thanh tới tấp, tưởng như cá đã vào rọ, chỉ cần tháo gờ đem về nhà mà làm thịt thôi.

Lục Phi Thanh không chút giận dữ trước những lời của bọn Tiêu Văn Kỳ. Ông bình tĩnh sử dụng Bạch Long kiếm, đem những đường gươm tuyệt diệu trong Nhu Vân kiếm thuật ra ứng phó. Lục Phi Thanh quát lên một tiếng, nhắm La Tín chém liền hai nhát ngang phía cổ. La Tín hoảng hốt lùi ra sau mấy bước, để hở ra một khoảng trống giữa vòng vây.

Lục Phi Thanh không bỏ lỡ cơ hội, liền dùng ngay thế “Mãn Thiên Hoa Vũ”. Kiếm quang xẹt qua xẹt lại, tả hữu, trên dưới, trước sau, như bão táp mưa sa. Tiêu Văn Kỳ và Hạ Nhân Long cả kinh tránh né liên hồi. Lục Phi Thanh liền tung người một cái đã ra được khỏi vòng vây.

La Tín thất thanh kêu lên :

- Không xong! Tên giặc già này toan chạy trốn. Đừng cho nó trốn thoát!

Dứt lời, y bèn rượt theo Lục Phi Thanh. Mé sau, Tiêu Văn Kỳ và Hạ Nhân Long cũng nhập bọn. Thấy dùng khinh công khó theo kịp nổi Lục Phi Thanh, Tiêu Văn Kỳ liền cầm Thiết bài nhắm về phía Lục Phi Thanh bắn ra ba mũi “Cầm Sát đỉnh”.

Lục Phi Thanh vốn đã đề phòng ám toán nên chỉ nghe tiếng gió là đã biết ngay. Ông ta dùng kiếm gạt được hai mũi đỉnh đồng thời tung mình lên để tránh mũi thứ ba. Tiêu Văn Kỳ lại phóng thêm ba mũi “Cầm Sát đỉnh” ra ba phía, mục đích không để cho Lục Phi Thanh dùng khinh công tẩu thoát được nữa.

Thấy cả ba mặt đều có ám khí phóng tới, Lục Phi Thanh liền đứng nguyên tại chỗ lấy tay bắt từng cái một.

Lục Phi Thanh biết ám khí “Cầm Sát đỉnh” này của Tiêu Văn Kỳ rất lợi hại, không thể để cho nó ghim vào thân thể được. Vì người trúng phải “Cầm Sát đỉnh” rồi thì có rút được ra thì da thịt mình cũng bị dính vào đó mà theo ra. Nhưng nếu cứ để yên như vậy thì chỉ sau một thời gian ngắn người là phải chết.

Những môn phái chính tông như Thiếu Lâm và Võ Đang không bao giờ dùng ám khí để đánh với bất cứ ai, và gần như cấm hẳn môn đồ không được học hay sử dụng nó. Vì bôn tẩu giang hồ đã nhiều nên kiến thức Lục Phi Thanh rất rộng, biết rõ từng loại ám khí cũng như sự lợi hại của nó. Chính ông ta cũng biết sử dụng một số ám khí, nhưng không bao giờ thêm dùng đến, vì cho rằng dùng ám khí là do ở sự khiếm nhục đối phương, không dám tự tin vào võ công để quyết đấu. Vì vậy, dù lâm vào đường cùng, Lục Phi Thanh vẫn không nghĩ đến việc dùng ám khí để trả đũa.

Đứng bắt ám khí một hồi, Lục Phi Thanh thấy không có lợi nên bèn đợi lúc thuận tiện, dùng khinh công mà tẩu thoát.

Xuống được dưới chân đồi, Lục Phi Thanh mới hơi yên tâm vì biết bọn Tiêu Văn Kỳ không dễ gì theo kịp được mình. Nhưng rủi thay, chưa kịp nghỉ chân được bao lâu thì nội thương của ông ta lại tái phát.

Lục Phi Thanh cảm thấy hết sức đau đớn từ trong bụng mà ra, mắt thì hoa cả lên, mặt mày xay xảm.

Bọn Tiêu Văn Kỳ lúc đó đã đuổi đến nơi. Thấy Lục Phi Thanh đứng không muốn vững thì biết ngay ông ta đang bị nội thương hoành hành. Cả ba cùng vui mừng hơn hớn, lại vây chặt lấy Lục Phi Thanh mà tấn công ồ ạt, mạnh bạo hơn nữa.

Lục Phi Thanh gắng gượng, chống cự với ba người hơn mười hiệp nữa. Vì dùng sức quá nhiều ở cánh tay mặt nên bên hông mặt chột đau nhói lên, Lục Phi Thanh liền chuyển kiếm sang tay trái nhắm Tiêu Văn Kỳ tấn công mãnh liệt.

Tiêu Văn Kỳ bị kiếm thuật lạ lùng của Lục Phi Thanh tấn công bất thành linh thì hoảng hốt thối lui ra sau mấy bước. Thừa cơ hội tốt đó, Lục Phi Thanh dùng tay mặt phóng ra một chiêu “Bạch Hồng Quán Nhật” nhắm ngay Hạ Nhân Long chém bổ xuống.

Hạ Nhân Long vội vã tránh sang bên trái, lại bị ngọn kiếm của Lục Phi Thanh chém phớt qua một thể rất hiểm ác. Hạ Nhân Long lại né sang bên phải thì mặt chạm phải những tia hào quang của bảo kiếm làm chói mắt.

Ngọc Phán Quan cả sợ, không còn cách nào tránh đòn cho dịp được nữa. Tánh mạng y chẳng khác nào như sợi chỉ treo chuông, mười phần nguy hiểm cả mười. Nhưng y trí óc y cũng khá linh mẫn. Trong lúc cấp bách, y chợt nghĩ ra được một cách là nằm dài trên mặt đất loan song câu đốn đỡ.

Lục Phi Thanh toan đánh bạt song câu của Hạ Nhân Long thì nghe hơi gió phớt qua đằng sau gáy. Thì ra La Tín dùng cây Cương tiên sử dụng thế “Thái Sơn Yểm Đỉnh” đánh sả xuống vai Lục Phi Thanh một cái hết sức mạnh mẽ. Lục Phi Thanh hai gót chân trụ vững, rùn mình nhảy vọt tới như một lần tên, thuận tay điểm trúng vào “Huyết Môn huyết” của La Tín.

Cây Cương tiên của La Tín đã lờ đã, tuy hẳn biết là không thể nào đánh trúng được Lục Phi Thanh được nữa nhưng không cách nào thu về kịp. “Chát” một tiếng, cây Cương tiên đập đúng ngay tảng đá phía dưới đến tóe lửa. Rồi “ố” một tiếng, cả thân thể La Tín sau đó mềm nhũn ra, không còn cử động được nữa vì huyết đạo của hắn đã bị Lục Phi Thanh điểm trúng.

Tiêu Văn Kỳ dốc toàn lực, phóng ra thêm ba cây “Thiết Cầm đỉnh” bay vù tới sau lưng Lục Phi Thanh. Thấy không thể tránh né kịp, Lục Phi Thanh chụp ngay La Tín làm bia đỡ. Một tiếng rú phát lên rùng rợn, cả ba cây ám khí đã ghim sâu vào bụng La Tín chết không kịp ngáp.

Thấy ám khí của mình không hại được kẻ địch mà lại giết oan đồng bọn, Tiêu Văn Kỳ lửa giận phùng phùng, cầm cây Thiết bài đánh đông chém tây, khí thế vô cùng hiểm ác.

Lúc ấy Hạ Nhân Long cũng vừa mới vùng dậy được. Lục Phi Thanh nghĩ rằng trừ khử được tên nào càng sớm càng hay nên tay trái hươi thanh Bạch Long kiếm chém vọt một đường.

Hạ Nhân Long hoảng sợ, lùi lại một bước. Tiêu Văn Kỳ xông tới dùng Thiết bài bổ vào Lục Phi Thanh, buộc ông ta phải quay mình tránh né. Nhờ vậy, Hạ Nhân Long mới thoát được nguy hiểm. Y bèn nhảy vào trợ chiến với Tiêu Văn Kỳ.

Mặc dù tránh được Thiết bài của Tiêu Văn Kỳ, nhưng vết thương trong người Lục Phi Thanh lại bị động, càng lúc càng đau đớn nên tiềm lực chiến đấu của ông ta vì thế mà giảm đi, không còn được hăng như trước nữa.

Tiêu Văn Kỳ thấy vậy mừng rỡ, nỗ lực đánh rần lên, giờ hết những đòn tuyệt kỹ ra quyết hạ địch. Cây Thiết bài trên dưới, tả hữu, liên tiếp tấn công Lục Phi Thanh không ngừng.

Đột nhiên, Tiêu Văn Kỳ từ đâu nhìn thấy thanh Bạch Long kiếm của Lục Phi Thanh như một lần sét trên cao chém xuống. Thấy Tiêu Văn Kỳ thất thế, Hạ Nhân Long bèn đưa cây Ngô Câu kiếm ra đỡ cản lại. Chẳng ngờ sau đó Lục Phi Thanh bất ngờ dùng trọng thủ pháp túc công lực, một chân đá và một tay đánh rớt cả cặp Ngô Câu kiếm của Ngọc Phấn Quan xuống đất. Còn thanh Bạch Long kiếm vì không bị ngăn trở nữa nên cứ thế mà nhắm ngay bụng Hạ Nhân Long đâm tới. Hết đường tránh né, Hạ Nhân Long bị đâm một nhát từ bụng xuyên qua lưng, ngã lăn ra chết trên vũng máu.

Hạ sát xong Hạ Nhân Long, Lục Phi Thanh quay mình lại đối phó luôn với Tiêu Văn Kỳ. Thiết bài của Tiêu Văn Kỳ đánh ra chưa kịp thu lại thì hắn nghe khắp người đau đớn như nhói không làm sao chịu nổi. Đôi mắt Tiêu Văn Kỳ hoa lên, trông thấy phía trước đen thui như mực, chẳng còn phân biệt được gì nữa...

Có thể nói là Lục Phi Thanh đã đến đường cùng nên đâm ra liều lĩnh và bất chấp hậu quả. Đang lúc đánh với Tiêu Văn Kỳ và Hạ Nhân Long thì bị vết thương hành hạ đau đớn khôn tả. Biết không thể kéo dài thêm được nữa, Lục Phi Thanh nghiêng rặng vụn nội công chịu đựng một Thiết bài của Tiêu Văn Kỳ đánh vào bả vai mình để có thì giờ phóng kiếm giết Hạ Nhân Long trước. Kết liễu tánh mạng Hạ Nhân Long xong, Lục Phi Thanh liền dùng năm ngọn Phù Dung châm nhắm thẳng Tiêu Văn Kỳ bắn ra một lượt. Vốn dĩ Tiêu Văn Kỳ đứng cách Lục Phi Thanh không xa mà kỹ thuật dụng châm của Lục Phi Thanh lại nhanh như chớp, đồng thời kim châm lại nhỏ như sợi tóc thì làm sao Tiêu Văn Kỳ tránh cho khỏi! Vừa hí hửng đánh trúng được Lục Phi Thanh một Thiết bài chưa kịp thu về thì đôi mắt Tiêu Văn Kỳ bị năm ngọn Phù Dung châm ghim vào. Lục Phi Thanh giận Tiêu Văn Kỳ lòng dạ độc ác nên mới hạ độc thủ đến mức đó, chứ xưa nay, ông chưa hề sử dụng ám khí với bất cứ ai, dù là kẻ thù.

Tiêu Văn Kỳ sau khi trúng châm mù cả đôi mắt thì đau đớn, đứng trơ ra như một cây ma chết. Lục Phi Thanh sấn tới, hai tay dùng một thế “Câu Tiên quyền” kết liễu mạng sống của y để trừ hậu hoạn.

Sau bao năm ẩn tích, Lục Phi Thanh chỉ trong một đêm vì phải hạ sát ba kẻ tử thù đã phải thi triển hết tất cả bình sinh tuyệt kỹ, từ quyền cước nội công, phép điểm huyết cho đến kiếm pháp, thậm chí cả ám khí nữa!

Vấn biết là hạ sát Tiêu Văn Kỳ thì mối thâm thù với “Quảng Đông lục ma” sẽ càng ngày càng kết chặt thêm. Nhưng nếu không hạ độc thủ thì không cách nào được toàn tánh mạng đêm nay được. Đó là một sự bất đắc dĩ mà thôi!

Lục Phi Thanh trầm nghĩ, nếu để xác Tiêu Văn Kỳ lại sẽ có nhiều bất tiện nên phải cố làm sao tìm cách nào để phi tang...

Rừng khuya vắng vẻ. Gió thổi lạnh lạnh... Ánh trăng mờ trong vầng mây đen lố dạng rơi vào ba tử thi đầm máu trên ngọn cỏ điểm sương. Tiếng chim kêu về đêm nghe càng buồn thảm. Lục Phi Thanh tuy là một người có bản lĩnh cao siêu, khí khái can trường, nhưng không hiểu sao vẫn cảm thấy ghê rợn thế nào!

Lục Phi Thanh cởi chiếc áo trong người ra, lấy tay xoa nhẹ trên vết thương ở bả vai bên trái rồi đứng thẩn người lên, dùng phép hô hấp hít thở không khí để bồi nguyên lực trở lại. Sau đó, ông ta mới lau sạch thanh Bạch Long kiếm rồi tra lại vào vỏ. Vốn là người tinh tế, Lục Phi Thanh thu hồi năm ngọn Phù Dung kim châm trong đôi mắt của Tiêu Văn Kỳ cất kỹ rồi mới đào lỗ chôn ba tử thi kỹ lưỡng xuống dưới chân gò hoang rồi sau đó mới khóa băng.

Làm xong từng ấy việc, Lục Phi Thanh nghe trong người mệt mỏi yếu đuối vô cùng. Khấp mình mẩy ông ta lại vậy đầy máu me tanh tươi, hôi hám.

Lục Phi Thanh trầm nghĩ nếu cứ như vậy mà đi ngoài đường sá thì không cách nào khỏi bị tình nghi, và bắt buộc nhà chức trách sẽ phải theo dõi. Suy nghĩ thật chín chắn, Lục Phi Thanh thấy không còn cách nào hơn là trở về lại tư dinh của Lý Khả Tú để tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo thì mới có thể đi đâu thì đi.

Ý định của Lục Phi Thanh là vậy. Chẳng ngờ hôm ấy Lý Mộng Ngọc dậy sớm hơn thường ngày và đến thư phòng của Lục Phi Thanh nên thành thử mọi chuyện đều bại lộ, không còn theo như dự tính được nữa...

Sau khi Lý Mộng Ngọc vắng lời ra khỏi thư phòng, Lục Phi Thanh nằm trên giường nghe vết thương đau nhức không chịu nổi, nằm hôn mê đi lúc nào không biết...

Lục Phi Thanh đang mơ màng thì thấy có bóng người đứng sát bên giường mình rồi tai nghe như có tiếng ai gọi nhỏ :

- Lão sư! Lão sư mau tỉnh lại!

Lục Phi Thanh cố gắng mở hai mi mắt nặng nề ra thì thấy người đó không phải ai xa lạ mà chính là đứa nữ đệ tử yêu quý bấy lâu nay là Lý Mộng Ngọc...

Trong hai tháng trời kể tiếp được nghỉ dạy, chỉ nằm yên một chỗ mà dưỡng bệnh lại nhờ có nội công phi phàm nên Lục Phi Thanh lần hồi bình phục lại được rất nhiều. Thêm vào đó, nhờ có Lý Mộng Ngọc xin với cha tìm thầy giỏi đến săn sóc, mua đủ các loại thuốc tốt để điều trị nên nội thương của Lục Phi Thanh không còn điều gì phải lo ngại nữa.

Suốt hai tháng trời, giờ khắc nào Lý Mộng Ngọc cũng đều có mặt ngay bên cạnh Lục Phi Thanh săn sóc tận tình, chăm lo hết dạ.

Người bình thường sẽ cho đó là cái tình thầy trò gắn bó nên Lý Mộng Ngọc ân cần lo cho trọn đạo, nhưng nào biết trong thâm tâm Lý Mộng Ngọc còn có những ý nghĩ khác hơn.

Từ hôm chính mắt được trông thấy ngón tuyệt kỹ của Lục Phi Thanh dùng Phù Dung châm bắn chết những con ruồi trên bàn, Lý Mộng Ngọc bắt đầu để ý. Qua ngày thứ hai, nàng lại càng thắc mắc thêm về hành tung kỳ bí của sư phụ nàng hơn nữa. Tuy tuổi còn nhỏ, nhưng “thông minh vốn sẵn tính trời” nên Lý Mộng Ngọc có được kiến thức để suy luận.

Nàng tin chắc Lục Phi Thanh không phải chỉ là một cụ đồ già ngâm thơ vịnh phú mà là một nhân vật có nhiều bản lĩnh phi thường. Nghĩ như vậy cho nên Lý Mộng Ngọc mới hết lòng săn sóc cho Lục Phi Thanh trong những ngày bệnh hoạn với hy vọng học được nơi ông ta bản lĩnh chân truyền sau này.

Sau khi lành vết thương, bình phục lại sức khỏe, Lục Phi Thanh nhớ ơn và cảm kích thịnh tình của Lý Mộng Ngọc đã tận tình chăm sóc cho mình trong cơn hoạn nạn. Lý Mộng Ngọc cũng giữ kín những điều mắt thấy tai nghe về Lục Phi Thanh mà chẳng bao giờ rỉ hơi ra cho một ai để ý.

Một hôm, thấy Lục Phi Thanh hoàn toàn khỏe khoắn lại, Lý Mộng Ngọc gợi ý hỏi :

- Thưa thầy, chẳng hay bao giờ thầy bắt đầu dạy dỗ con lại? Thầy sẽ tiếp tục giảng về Sử Ký cho con hay giảng về điều gì khác hơn?

Lục Phi Thanh trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Sáng sớm ngày mai thầy sẽ bắt đầu.

Sáng sớm hôm sau, khi bình minh vừa ló dạng, Lục Phi Thanh đã gọi đưa thư đồng dậy, sai ra phố mua mua giấy mực cần dùng. Đưa thư đồng đi rồi, Lục Phi Thanh mới gọi Lý Mộng Ngọc đến gần mình mà nói rằng :

- Mộng Ngọc! Con là một đứa trẻ rất thông minh nên mới đoán được thầy là một nhân vật thế nào. Tuy vậy, hành tung của thầy ra sao con cũng không làm sao hoàn toàn hiểu biết được đâu. Lần này thầy gặp đại nạn được con hết lòng chăm lo săn sóc, thật đến người thân thích thuộc cũng không làm sao hơn được. Thầy thật cảm động vô cùng. Lần đầu khi đề thư lại, thầy quyết ra đi không còn trở lại đây nữa. Và khi quay về lần thứ hai, trong thâm tâm thầy cũng định sẽ lại ra đi tiếp. Thế nhưng bây giờ thì thầy không thể bỏ con mà đi được nữa. Như vậy con đủ hiểu lòng thầy đối với con, triu mến con đến thế nào rồi. Cho dù thầy không nói, chắc con cũng tự tìm hiểu được. Thầy cũng chẳng giấu diếm con nữa. Hôm nay thầy đem ngón tuyệt kỹ về kim châm ra truyền lại cho con. Con có bằng lòng không?

Được nghe những lời chân thật tha thiết thốt ra từ đáy lòng của vị sư phụ, Lý Mộng Ngọc vui mừng không biết tả sao cho xiết. Nàng quỳ xuống trước mặt Lục Phi Thanh lạy thầy ba lạy, làm lễ nhập môn.

Lục Phi Thanh nhìn đứa học trò cung nỏ một nụ cười sung sướng. Sau đó ông ta nghiêm sắc mặt nói với Mộng Ngọc :

- Thầy biết rõ tính tình con cứng rắn lắm. Nếu đem võ công của môn phái thầy mà dạy cho con e có điều bất lợi. Do đó mà suốt bao lâu nay dạy con học đạo lý văn chương chẳng lúc nào thầy tỏ cho con biết là thầy có bản lĩnh cả. Không tỏ cho con biết là không có ý định truyền võ nghệ của môn phái thầy lại cho con. Đến giờ phút này, cảm lòng thành khẩn của con, lại nhận xét thêm về tư chất của con, thầy vẫn còn phân vân chưa quyết. Có vài lần thầy định gọi con đến để truyền dạy nhưng rồi lại thôi! Chỉ vì...

Nói đến đây, Lục Phi Thanh trầm ngâm suy nghĩ giây lâu mà không tiếp tục được lời nào. Lý Mộng Ngọc thấy vậy càng hồi hộp trong lòng nên đánh bạo thưa rằng :

- Thưa thầy. Con nhất định tuân theo lời thầy dạy bảo, quyết chẳng bao giờ làm sai.

Lục Phi Thanh nói :

- Việc của lệnh trên làm thật thầy không tán thành tí nào cả! Một ngày nào, khi con khôn lớn, biết phân biệt phải trái, chánh tà, thầy sẽ chỉ bảo sau. Hôm nay con đã đề lạy thầy làm lễ bái sư chịu làm đệ tử thì trước nhất con phải nghiêm giữ những giới điều trong môn phái của thầy. Con có bằng lòng như vậy chăng?

Lý Mộng Ngọc thưa :

- Những lời của lão sư dạy bảo, con xin ghi lòng tạc dạ, không bao giờ dám làm tái ý, nghĩa là không dám vi bội lời thầy.

Lục Phi Thanh gật đầu, nói :

- Trước hết thầy cho con biết là nếu sau này con dùng võ công tuyệt đỉnh của thầy truyền dạy mà giúp Kiệt làm dữ thì tình thầy trò của chúng ta không còn nữa. Và khi đó, chính thầy sẽ phải đi lấy đầu của con đó.

Lời nói Lục Phi Thanh hết sức nghiêm nghị, Lý Mộng Ngọc sợ sệt, chẳng dám hó hé, chỉ biết cúi đầu vâng dạ.

Sau đó, Lục Phi Thanh tỉ mỉ từng ly từng tí ân cần chỉ dạy cho Lý Mộng Ngọc cách điều thần luyện khí, dạy cách thức để làm sao luyện cho được cơ bản của 10 ngón tuyệt kỹ là “Thập Hà Cẩm”, 37 thế trường quyền. Trước tiên dạy cách luyện sức, sau dạy cách luyện quyền để khi tuôn ra có sức mạnh như ngàn sông đổ núi được.

Kế tiếp, Lục Phi Thanh lại dạy ngón “Vô Cực huyền công” khi xuất chiêu tựa như phun lửa. Ngoài ra, ông còn dạy Lý Mộng Ngọc các phương pháp luyện mắt, luyện tai, phóng đạn buông tên bắn hai tay cùng những cơ bản dùng ám khí lợi hại.

Chỉ trong hai năm, một phần nhờ vào sự thông minh của Lý Mộng Ngọc; một phần nhờ Lục Phi Thanh tận tình chỉ dạy có phương pháp; sự tiến bộ thật là phi thường, nhanh chóng trông thấy rõ rệt, chẳng khác gì một con thiên lý mã ngày đi ngàn dặm, học một biết thêm mười.

Lục Phi Thanh thấy Lý Mộng Ngọc đã thông minh lại chăm chỉ luyện tập nên tiếp tục đem sở học bình sinh của mình mà truyền dạy mà không tiếc.

Hai năm nữa trôi qua, Lục Phi Thanh mới đem “Nhu Vân kiếm thuật” và “Phù Dung kim châm” ra dạy cho Lý Mộng Ngọc.

Sau 5 năm khổ luyện, Lý Mộng Ngọc đã rèn hết mọi thứ, từ Kim châm cho đến Kiếm thuật; Kinh công, Quyền cước..., môn nào cũng đến mức cao siêu huyền diệu, chỉ có một điều là chưa đạt được đến mức Lôi hỏa của tuyệt kỹ công phu mà thôi.

Và cũng vì lẽ chỉ học trong nhà, chưa có dịp ra ngoài thi thố võ công nên “kinh nghiệm chiến trường” Lý Mộng Ngọc chưa có được. Bản tính nàng lại cẩn thận và kín đáo nên không để những điều dạy dỗ của Lục Phi Thanh lọt ra ngoài.

Cứ mỗi ngày vào giờ ấn định, Lý Mộng Ngọc một mình ra vườn hoa sau tập luyện võ nghệ. Từ nhỏ Lý Mộng Ngọc đã ham đánh quyền múa kiếm nên khi thấy nàng tập luyện, không một ai để ý hay nghi ngờ điều gì.

Và sau 5 năm trời đó, cha nàng là Lý Khả Tú được tiếp tục thăng quan đều đặn, và giờ đây được triều đình gia phong chức “Đại tướng quân An Biên Hầu”, danh tiếng vang dội khắp gần xa.

Năm Càn Long thứ 23, nhờ lập được nhiều chiến công hiển hách, Lý Khả Tú được bổ nhiệm trấn thủ tỉnh Triết Giang. Ngày lâm hành, tự lãnh đám khinh kỵ đi trước đến nhiệm lý. Tất cả gia quyến cùng gia sản, Lý Khả Tú cho quân sĩ đi hộ vệ ở đằng sau. Lý Mộng Ngọc vốn sinh trưởng tại vùng biên ải. Đây là lần đầu tiên được dịp ra ngoài chiêm ngưỡng, thưởng ngoạn cảnh núi xanh sông biếc, cả một giải giang san cảnh tú của vùng Giang Nam nên lòng rất lấy làm thích thú.

Còn Lục Phi Thanh vì lánh nạn nên phải xa lìa nội địa lâu ngày. Giờ đây có dịp trở lại chốn làng cũ quê xưa sau bao năm cách biệt nên lòng cảm thấy khoan khoái vô ngần. Nhưng nghĩ đến cảnh “son hà đổi chủ”, trong lòng Lục Phi Thanh cũng không khỏi bùi ngùi. Ngựa ông ta cỡi lọt lại đằng sau lúc nào mà cũng không hay.

Lục Phi Thanh cùng với bọn gia đình chờ đồ tể nhuyễn của Lý Khả Tú trên mấy chục cỗ xe ngựa ịch trên lộ trường.

Lý thái thái, mẹ của Lý Khả Tú ngồi trong một chiếc kiệu có bốn người khiêng, còn Lý Mộng Ngọc thì lại cỡi ngựa sai bay dặm thò.

Đáng lý ra các cô khuê nữ phải ngồi trong kiệu mới phải chứ lẽ nào lại đi cỡi ngựa rong cương? Chỉ vì Lý Mộng Ngọc từ nhỏ đã háo võ nên lúc nào nàng cũng dạn dĩ, hăng say hoạt động như các đảng mây râu. Lần này nàng lại mặc y phục cải nam trang nên chỉ trừ người thân, không ai biết nàng là một “thiên kim tiểu thư”, con của một vị tướng quân quyền uy đang vọng.

Tính tình Lý Mộng Ngọc lại giống hệt như thanh niên, từ cách đi đứng, nói cười tự nhiên nên khi khoác vào y phục của phái nam thì trông chẳng khác gì một “trang phong lưu anh tuấn”.

Lý thái thái ngồi trong kiệu nhìn thấy đứa cháu nội gái lăm lăm uy nghi khề nhếch một nụ cười đắc ý, để mặc cho y thị tự do không cần câu thúc.

Lý Khả Tú chọn một vài tên lính tâm phúc giao cho một viên Tham tướng để hộ vệ gia quyến. Viên Tham tướng này tên là Tăng Đồ Nam, tuổi ngoài 40, môi son, mày nhỏ, râu ngắn, mặt vuông hình chữ điền, tinh thần tráng vượng, thể cách hùng vĩ, chuyên sử dụng một cây thương gọi là “Lục Hợp Thương”. Tăng Đồ Nam võ nghệ cao cường, đa mưu túc trí, lại cẩn thận tinh tế nên Lý Khả Tú rất tin dụng trong những công việc khó khăn nặng nhọc. Có thể nói, Tăng Đồ Nam luôn làm tròn bổn phận được giao phó, ít khi nào lăm lăm hay thất bại.

Khi đoàn xe đến một hòn núi cao thì trời cũng đã sẩm tối. Bọn xa phu biết độ chừng 10 dặm nữa thì đến sông Tháp Bảo. Bên cạnh đó là một thị trấn lớn ở ngoại biên. Đến đó, đoàn xe sẽ tạm nghỉ lại qua đêm.

Mọi người đang bàn tán thì Lục Phi Thanh bỗng nghe như phía trước có tiếng chân ngựa phi như bay. Để ý trông ra xa thì quả thấy có cát bụi tung mùt mù. Chỉ trong khoảnh khắc, hai con bạch mã, “tám vó” dong duỗi như tên bay tới.

Vừa liếc mắt lên thì hai con ngựa ấy như bay vút qua trước mặt. Trên lưng ngựa, một kỵ mã nằm mọp xuống yên, ra roi quất nhẹ, rồi xa dần đoàn xe của Lý Khả Tú.

Lục Phi Thanh nép vào bên đường, mắt thoáng nhận ra hai kỵ mã là một người cao và một người lùn. Người cao mày dài, mũi to, sắc diện trắng nõn như thoa phấn. Còn người lùn thì khí vũ rất hiên ngang. Cả hai người cỡi ngựa rất tài tình, có thể liệt được vào hạng “đệ nhất”!

Lục Phi Thanh từ đằng sau ra roi giục ngựa chồm tới phía trước để rước cho kịp Lý Mộng Ngọc và lớn tiếng gọi nàng :

- Mộng Ngọc! Con có nhìn rõ được hình dung hai kỵ mã mới đi ngang qua không?

Lý Mộng Ngọc đáp :

- Thưa thầy, con trông không được rõ lắm. Phải chăng họ là người trong giới lục lâm?

Sự nhận xét của Lý Mộng Ngọc không đúng vì nàng chưa từng đi lại trên chốn giang hồ. Cứ căn cứ vào cách cỡi ngựa của hai người cũng có thể biết được họ là khổ công luyện tập đến cỡ nào. Bọn cường đồ đạo tặc tất không làm như thế được.

Lục Phi Thanh nói :

- Thầy không thể nói rõ họ là hạng người nào được, nhưng cứ xem vào biểu nghi của họ thì chắc chắn đó là những giang hồ cao thủ, võ công đầy mình chứ không phải là phường lục lâm thảo khấu hướng mã tầm thường đâu!

Lý Mộng Ngọc ngạc nhiên hỏi :

- Sao thầy biết được võ công của hai người ấy?

Lục Phi Thanh đáp :

- Chỉ cần xem thuật cỡi ngựa của họ là hiểu ngay võ công họ không phải tầm thường. Có khó gì đâu?

Đoàn xe của gia quyến Lý Khả Tú gần đến sông Tháp Bảo thỉnh thoảng nghe tiếng vó ngựa dấy lên. Rồi lại thêm hai con tuấn mã nữa từ xa bay vút tới lẹ như tên bắn. Lục Phi Thanh càng lúc càng lấy làm lạ, nói thầm :

- “Lạ quá! Họ đi đâu thế này? Thật kỳ lạ hết sức!”

Trời nắng gắt cả ngày, không một đám mây râm. Đoàn xa mã đi trên con đường hoang vu vắng vẻ, hai bên là rừng rậm, không một bóng nhà.

Nhìn ra trước mặt là sông Tháp Bảo thấy có bóng người từ thị trấn đi ra. Lục Phi Thanh lại nghĩ thầm :

- “Nếu không có việc gì gấp rút thì không ai đi đâu giờ này vì như thế tất nhiên phải về ban đêm.”

Đi thêm một quãng nữa thì tới ngã vào sông Tháp Bảo. Người trong các quán, các tửu lâu đua nhau cho người ra đón khách rước vào.

Tham tướng Tăng Đồ Nam lãnh trách nhiệm lo lắng cho đoàn xa kiệu của gia quyến Lý Khả Tú, chọn một quán tọ rất rộng rãi khoảng khoát ghé vào.

Lục Phi Thanh và Lý Mộng Ngọc cũng vừa tới nơi, gò cương hạ mã. Quán trọ thật là bề thế, cửa vào thật là lớn, có treo một tấm bảng viết bốn đại tự: “An Thông khách sạn”.

Trong quán trọ có ba bốn tiểu nhị vui vẻ chạy ra phụ giúp đem hành lý của khách vào bên trong. Vì đoàn người là gia quyến của quan quyền nên từ chủ quán sắp xuống, ai nấy đều sốt sắng lo tiếp đón thật chu đáo, còn hơn cả thượng khách lúc bình thường.

Lục Phi Thanh chỉ có một thân một mình nên chiếm riêng một phòng nhỏ cho tiện. Đối diện là gian phòng lớn của Lý Mộng Ngọc cùng với bà nội là Lý thái thái và mẹ là Lý phu nhân. Lục Phi Thanh gọi com ăn qua loa thì trời đã nhá nhem tối. Người giúp việc trong lữ quán bèn đốt đèn lên cho sáng.

Đi đường xa mệt mỏi, Lục Phi Thanh chỉ muốn nằm xuống đánh một giấc cho khỏe. Vừa định đi nghỉ dưỡng sức thì tai lại thấy tiếng vó ngựa “lộp cộp” từ xa phi tới nghe rõ mồn một giữa đêm thanh vắng. Lục Phi Thanh thấy vậy tự nói thầm :

- “Giờ này mà có người phi ngựa đến hẳn là có việc gì khẩn cấp chứ không phải chơi!”

Ông nhớ lại lúc đi đường liên tiếp gặp bốn nhân vật với kỹ thuật tài tình giục ngựa phi nước đại, mà ông chắc rằng người nào người nấy đều có bản lĩnh cao siêu. Lúc đó ông đã lấy làm lạ. Giờ đây lại còn cảm thấy lạ hơn nữa. Tiếng vó ngựa mỗi lúc một gần, đến trước lữ quán thì ngừng hẳn. Kế đến là tiếng mở cửa và tiếng của người giúp việc trong lữ quán.

- Quý vị đi đường xa thật nhọc nhằn. Chúng tôi đã chuẩn bị sẵn sàng trà ngon, rượu thơm đâu ra đó. Xin mời quý vị cứ việc ăn uống thật no say.

Một giọng nói “ồ ồ” đáp lại :

- Ngươi lấy lúa cỏ cho ngựa ta ăn đầy đủ nhé. Ta ăn com xong lập tức phải lên đường ngay!

Lục Phi Thanh trong bụng lo lắng nghĩ rằng :

- Vì lẽ gì mà cứ từng tốp hai người một nhắm hướng An Tây mà đến. Chỉ nhìn lối cỡi ngựa của họ ta cũng biết toàn là những cao thủ có bản lĩnh hơn người. Ta từng ở quan ải nhiều năm thật nhưng chưa lần nào thấy việc lạ như hôm nay.

Lục Phi Thanh bèn nhẹ gót bước ra khỏi phòng, lần qua ba gian phòng khác thì thấy có một gian phòng phía sau lữ quán. Đột nhiên, một giọng nói “ồ ồ” vang lên, nghe cho kỹ thì đúng của người lúc nãy dặn người giúp việc của lữ quán cho ngựa ăn cỏ lúa.

- Triệu tam ca! Thiếu đà chủ tuổi còn trẻ măng như vậy thì không biết trong đám anh em có chịu phục mà tuân theo mệnh lệnh của người không?

Lục Phi Thanh nghe qua câu này vội vã nín hơi, rón rén lại gần cửa sổ hé mắt nhìn vào bên trong. Xưa nay, ông vốn không có thói đi rình trộm, nghe chuyện của người khác, việc gì ông ta cũng đường đường chính chính mình bạch, rất ghét điều ám muội. Nhưng lần này gặp nhiều việc quái lạ làm cho ông ta phải hồ nghi. Hiện Lục Phi Thanh đang mang một cái án nặng nề. Kẻ thù thì luôn rình rập từ phía chờ cơ hội bắt sống hoặc giết chết ông để lập công. Vì thế nên Lục Phi Thanh không thể nằm yên trong phòng mình được. Ông phải đi dò thám dạng biết rõ tình hình để liệu mà đề phòng. Nép mình sau cánh cửa sổ, Lục Phi Thanh nghe có tiếng người đáp lại người có giọng “ồ ồ” ban nãy.

- Không khuất phục rồi cũng phải khuất phục! Lão nhân gia đã đã di mệnh như thế thì bất kể Thiếu đà chủ là ai, có ra làm sao đi chăng nữa, anh em chúng ta cũng phải đem hết lòng dạ sắt son ra phò trợ, bảo vệ người ấy.

Giọng nói người này rõ ràng và quả quyết, chứa đựng một ý chí can trường. Chỉ nghe qua giọng nói, Lục Phi Thanh biết đây là một người có nội công

thâm tuyệt.

Biết hai người bên trong đang nói chuyện toàn là những nhân vật cừ khôi nên Lục Phi Thanh không dám xé giấy dán ngoài cửa sổ mà lên vào, chỉ kiên nhẫn tiếp tục lắng tai nghe trộm. Giọng nói “ồ ồ” khi này lại vang lên.

- Hãy khoan nói đến việc anh em có chịu khuất phục hay không. Chỉ nội việc Thiếu đà chủ có chịu xuất sơn đảm nhận trách nhiệm hay không cũng đã khó khăn lắm rồi!

Tiếng người kia trả lời :

- Lần này toàn thể các vị Chánh, Phó hương chủ gồm Nội Tam đường, Ngoại Tam đường đều cỡi ngựa đến tiếp nước thì dầu muốn dầu không, Thiếu đà chủ khó mà từ chối được!

Lục Phi Thanh bỗng rùng mình, tim đập mạnh, vì giọng nói người này nghe rất quen thuộc với ông ta. Nếu ông ta không lầm thì người này là một người bạn cũ tên gọi Triệu Bán Sơn, trước kia cùng ở trong Đồ Long bang với Lục Phi Thanh. Về niên kỷ, Triệu Bán Sơn kém Lục Phi Thanh 10 tuổi, nhưng nếu so về võ nghệ thì tài sức tương đương, chưa biết ai hơn ai kém. Lục Phi Thanh là nhị cao đồ của phái Võ Đang, còn Triệu Bán Sơn là đệ nhất cao đồ của phái Thái Cực ở Ôn Châu, sư phụ họ Vương, là bậc tiền bối trong giới võ lâm cao thủ.

Lúc còn ở Đồ Long bang, cả hai đã từng thi thố võ nghệ với nhau và đều khâm phục công phu tuyệt đỉnh của nhau.

Từ lúc xa nhau cho đến nay cũng đã gần 20 năm. Tính ra, Triệu Bán Sơn cũng đã gần 50 rồi. Sau khi Đồ Long bang tan rã, kẻ ngược người xuôi, kẻ còn người mất, Lục Phi Thanh không hay tin tức Triệu Bán Sơn ra làm sao. Bất ngờ hôm nay gặp lại cố nhân nơi quan ải, và chỉ còn cách nhau có một cái cửa sổ mà thôi.

Gặp lại bạn cũ, Lục Phi Thanh vui mừng hớn hờ, định bụng lên tiếng cho Triệu Bán Sơn biết để họp mặt đàm tâm, phi tình hoài vọng.

Thình lình trong phòng của Triệu Bán Sơn đèn đuốc vụt tắt tối mò rồi một mũi phi tiêu từ tay áo của Triệu Bán Sơn bay ra ngoài song cửa sổ lẹ không tưởng tượng được.

Mũi phi tiêu ấy không nhắm vào Lục Phi Thanh. Một bóng người từ đầu lách mình sang một bên, thuận tay bắt gọn mũi phi tiêu. Người này toan la lớn nhưng Lục Phi Thanh đã phóng đến bên cạnh lấy tay bịt miệng, khề ri vào tai rằng :

- Đừng con! Đừng lên tiếng! Có thầy đến đây, không sao!

Người bắt mũi phi tiêu ấy không ai khác hơn, chính là Lý Mộng Ngọc. Lục Phi Thanh nắm tay người nữ đệ tử, dùng thuật “Xà Hành Hồ Phục”, lẹ làng lách ra xa cánh cửa nơi vừa xảy ra tấn kịch vừa rồi.

Đưa Lý Mộng Ngọc về thẳng phòng riêng, Lục Phi Thanh dưới ánh sáng của ngọn đèn trông rõ Lý Mộng Ngọc mặt y phục dạ hành của đàn ông. Lục Phi Thanh không biết Lý Mộng Ngọc đã sắm đồ này từ bao giờ mà đêm nay lại đem ra dùng. Lục Phi Thanh toan răn trách vài lời nhưng khi nhìn vào lớp y phục dạ hành kia của đứa đồ đệ cứng thì không khỏi phì cười và nói :

- Mộng Ngọc! Sao con dám đương đầu với người trong phòng kia? Con có biết người ấy là nhân vật thế nào không?

Bị thầy chất vấn, Lý Mộng Ngọc đành cúi đầu ngậm miệng mà không biết trả lời làm sao. Ngờ ngẩn một hồi, Mộng Ngọc mới miễn cưỡng lên tiếng :

- Không hiểu vì sao mà người ấy lại vô cớ phóng lên phi tiêu định hại con như thế?

Đến phòng riêng của người ta rình rập là điều đại kỵ trong giới giang hồ. Lý Mộng Ngọc không biết tự trách mình điều này lại còn lên tiếng trách người. Lục Phi Thanh biết năng chưa đủ kinh nghiệm giang hồ nên tìm lời khuyên bảo :

- Hai người ấy không phải là người tầm thường, hay là người trong giới lục lâm đâu nhé! Cả hai đều là hào kiệt của một bang hội nào đó. Trong hai người đó, thầy biết được một. Luận về võ công thì người này không thua kém thầy chút nào. Bọn họ có việc gấp rút nên đi cả ngày lẫn đêm mà không nghỉ. Nói cho con biết, người ấy không có ý hại con đâu, mà chỉ cảnh cáo con đấy thôi. Giả sử ông ta mà có ác ý thì làm sao con còn có cơ hội đứng đây với thầy bây giờ? Nhớ lần sau đừng bao giờ rình rập hay xen vào chuyện của người ta nhé. Thôi, con đi nghỉ đi!

Lục Phi Thanh chợt nghe có tiếng mở cửa rồi tiếng vó ngựa chứng tỏ hai người quá gấp rút, đã lên đường đi mất rồi. Lục Phi Thanh thầm nghĩ nếu lúc ấy mà tìm cách nhìn lại bạn cũ e rằng không khỏi bị bạn đem lòng ngờ vực. Sau khi đắn đo hơn thiệt, Lục Phi Thanh quyết định không nên đuổi theo mà gọi lại làm gì.

Sáng hôm sau, đoàn kiệu xa lại tiếp tục lên đường. Ra khỏi Tháp Bảo độ chừng 30 dặm, Lý Mộng Ngọc nói với Lục Phi Thanh :

- Thưa lão sư! Trước mặt chúng ta dường như lại có người đi tới nữa.

Quả nhiên lúc đó có một cặp ngựa hồng đi song song, phi như bay tới. Vì hôm qua xảy ra quá nhiều việc lạ nên Lục Phi Thanh và Lý Mộng Ngọc không hện mà rằng, người nào cũng chú ý đến những người cỡi ngựa phi qua. Cặp ngựa này giống nhau như đúc, con nào trông cũng cao lớn mạnh mẽ, phi phàm. Càng lẹ hơn nữa là hai người ngồi trên ngựa. Cả hai người cũng giống nhau hết như khuôn đúc, như hai giọt nước. Cả hai ở vào khoảng 40 tuổi trở lại. Người nào cũng cao nhòng và ốm nhom, mặt vàng khè, mắt sâu hoắm. Hiển nhiên là một cặp song sinh, là hai anh em sinh đôi.

Khi đi ngang qua đoàn xe kiệu, cả hai người đều quắc mắt nhìn Lý Mộng Ngọc với ánh mắt kỳ dị. Lý Mộng Ngọc không chút sợ hãi, nhìn thẳng đăm đăm vào mặt họ. Cả hai người cũng chẳng thêm đêm xía gì tới, thúc vào hông ngựa, phi về hướng Tây.

Lý Mộng Ngọc cười nói :

- Tạo vật thật trớ trêu, sinh ra hai con quỷ giống nhau y như đúc!

Nghe Lý Mộng Ngọc nói, Lục Phi Thanh sinh lòng ngờ vực nhìn theo bóng hai người trên ngựa, giống hệt như hai cấn câu cắm trên lưng ngựa. Tự nhiên Lục Phi Thanh nhớ ra điều gì nói với Lý Mộng Ngọc :

- Hai người ấy chắc chắn là Tây Xuyên Song Hiệp chứ chẳng là ai khác hơn. Trong giới giang hồ gọi là Hắc Vô Thường và Bạch Vô Thường vì đó là hai anh em song sinh họ Thường.

Lý Mộng Ngọc cả cười nói :

- Họ cũng tếu, biệt danh cũng ngộ! Có lẽ người ta muốn đem hai anh em ấy mà so sánh với quỷ vô thường chẳng?

Lục Phi Thanh nói :

- Con không được thổ tháp, nói càn nói bướng như vậy! Hai người ấy không phải hạng tầm thường đâu. Bản lãnh của họ rất cao siêu. Họ với thầy từng quen biết nhau. Thầy thường nghe thiên hạ nói rằng anh em họ Thường lúc nào cũng khắng khít như cặp bài trùng không khác gì Mạnh Lương với Tiêu Tăng. Hai anh em nhà ấy không người nào chịu cưới vợ, đi đến đâu cũng làm điều nghĩa hiệp, trượng nghĩa khinh tài có sức mạnh “muôn người không địch”, lại có võ nghệ tuyệt luân, rất được người đời kính phục gọi là “Tây Xuyên song hiệp”. Để phân biệt anh với em, một người lấy danh hiệu là Hắc Vô Thường, còn một người là Bạch Vô Thường.

Lý Mộng Ngọc hỏi :

- Hai anh em giống nhau như đúc sao lại gọi là Hắc với Bạch?

Lục Phi Thanh nói :

- Theo thầy được biết thì hai anh em họ Thường giống nhau gần như hoán toàn, chỉ có một điểm khác nhau duy nhất là người anh có một nốt ruồi đen trong tròng mắt, còn người em thì không. Do đó, tên người anh được đặt là Thường Hích Chi, còn người em là Thường Bá Chi. Cả hai là đệ tử của Huệ Lữ đạo nhân thuộc phái Thanh Thành. Huệ Lữ chết rồi thì trong giang hồ không còn ai hơn được anh em họ Thường về môn Hắc Sa chương. Anh em họ Thường được chân truyền ngôn ấy và luyện đến mức tuyệt kỹ, và cả hai nổi danh là “Xuyên Giang Hiệp Đạo”. Tuy mang tiếng là trộm nhưng cả hai nổi tiếng là “giúp người hiền diệt kẻ ác” thành thử mới được biệt danh là “Tây Xuyên song hiệp”.

Lý Mộng Ngọc lại thắc mắc :

- Cả hai người ấy cùng ra quan ải lần này chắc là có công việc gì tới quan trọng phải không thầy?

Lục Phi Thanh nói :

- Thầy chưa biết rõ được, nhưng chắc là phải như vậy rồi vì khi nào cả hai người ấy đi đến đâu thì nơi đó chắc chắn phải có chuyện “kinh thiên động địa” thôi!

Lý Mộng Ngọc nói :

- Nếu anh em họ Thường mà tìm chúng ta quấy rối thì chắc cây Bạch Long kiếm của thầy không thể nhường họ được!

Tuy Lý Mộng Ngọc nói ngoài miệng là Tây Xuyên Song Hiệp sẽ được nắm mũi Bạch Long kiếm của sư phụ Lục Phi Thanh nài, nhưng trong thâm tâm lại đắc ý, muốn nói rằng anh em họ Thường sẽ được thưởng thức đường kiếm tuyệt luân của nàng vậy.

Lục Phi Thanh nói :

- Hai anh em ấy chẳng bao giờ tách giao đầu riêng rẽ cả, luôn luôn đoàn kết làm một khối, hợp sức cùng đánh. Dù là đánh với một người hay một chục người đi chăng nữa, họ vẫn chỉ làm như vậy.

Lý Mộng Ngọc cười khan một hồi nói :

- Chắc sư phụ của hai anh em họ Thường lúc truyền võ nghệ cũng truyền bằng phương pháp đặc biệt là hai người phải đánh làm sao cho an rập bốn tay tung ra một lượt. Được xem họ đánh quyền chắc vui mất lắm, tưởng tượng như giả gạo chảy tư, hai người mà bốn chân, lên xuống nhịp nhàng rùm rụp!

Thầy trò đang nói chuyện vui vẻ thì phía trước vó ngựa lại vang lên nữa. Lần này cũng lại hai người ngồi trên lưng hai con tuấn mã, một người là đại sĩ, còn một là người phàm trần.

Vĩ đạo sĩ đeo một thanh kiếm dài ở sau lưng, da mặt xanh xao, trông như người bệnh lâu ngày, hơn nữa chỉ có một cánh tay mặt mà thôi. Cánh tay trái của đạo sĩ có lẽ bị đứt nên chỉ trông thấy có tay áo phủ kín từ vai trở xuống, giắt kín vào sợi dây lưng dưới rốn để khỏi bị gió thổi phát phơ như tàu lá

chúi.

Người thứ hai là một chàng có bướu trên cổ, giống hệt con lạc đà. Người thì tướng mạo xấu xí không còn chỗ nào nói được nhưng y phục thì đẹp đẽ hết chỗ chê, không thể nào tả được.

Thấy thế, tánh trẻ thơ của Lý Mộng Ngọc lại nổi dậy. Rồi không cần đắn đo suy nghĩ lợi hại, nàng cười rộ lên, còn nói lớn tiếng :

- Sư phụ à! Thầy trông thử anh chàng có bướu kia mới thật buồn cười làm sao ấy!

Lục Phi Thanh đang định cản lại nhưng không còn kịp nữa, lời của Lý Mộng Ngọc đã thốt ra khỏi miệng rồi!

Người có bướu nghe được câu nói của Lý Mộng Ngọc thì mặt sa sầm lại, tức giận hằm hằm, hai mắt sáng quắc nhìn thẳng vào mặt Lý Mộng Ngọc. Ngựa của hắn vừa phi ngang qua, hắn liền đưa cánh tay dài định nắm đuôi con ngựa của Lý Mộng Ngọc giật một cái.

Hình như vị đạo sĩ đã liệu biết trước được ý định của người có bướu khi sắc giận hiện ra trên nét mặt của y nên đã có chủ ý. Ông ta liền dùng roi ngựa gạt phẳng đuôi ngựa của Lý Mộng Ngọc tránh khỏi bàn tay của người có bướu nói :

- Chương thập đệ! Anh khuyên em đừng sinh sự với ai làm gì! Cứ bỏ qua đi là hơn!

Trong khoảnh khắc bàn tay người có bướu nắm hất đuôi ngựa của Lý Mộng Ngọc thì hai con tuấn mã chớ họ cũng đã phi qua mặt Lý Mộng Ngọc như tên bay ra xa.

Khi Lục Phi Thanh và Lý Mộng Ngọc quay đầu ngó theo thì bóng hai người kia đã mờ dần trong cát bụi. Rồi chẳng hiểu vì sao hai con tuấn mã của họ quay đầu trở lại phi nước đại như điện xẹt, chớp giăng.

Người có bướu cỡi ngựa phi trước, Lục Phi Thanh ngó thấy thân pháp của y lanh lẹ vô cùng. Dùng ngón kỳ thuật “Đào Tái Kim Chung”, người có bướu nghiêng vai tung mình lên một cái theo thế “Tôn Ngộ Không Cân Đầu Vân”, y đã trần trần đứng vững trên mặt đất. Gót vừa chấm lộ, người có bướu gạt đầu ba cái đã đến sát mình ngựa Lý Mộng Ngọc.

Lý Mộng Ngọc thúc ngựa chạy như bay, đồng thời rút thanh bảo kiếm ra sẵn sàng nghênh chiến. Nhưng người có bướu không tấn công Lý Mộng Ngọc mà chỉ thò tay trái ra chụp mạnh vào đuôi con ngựa Lý Mộng Ngọc mà thôi. Con vật đang sải bốn vó phi như giông thành linh bị nắm đuôi giật ngược lại thì hoảng sợ hí vang lên.

Người có bướu vẫn đứng nguyên chỗ cũ không hề nhúc nhích. Sức mạnh của hắn như thần, không hề bị sức lôi kéo của con ngựa Lý Mộng Ngọc làm cho xô dịch đi tí nào. Hắn đưa tay phải ra chặt nhẹ vào mông ngựa, cái đuôi của con vật bị tiện đứt chẳng khác nào như bị ai dùng dao sắc mà xén đi vậy.

Lý Mộng Ngọc bị người có bướu phá cho một võ tức muốn khóc òa lên được vì từ xưa đến nay nàng chưa bị ai khinh khi, làm nhục đến như vậy! Nàng vốn tự đắc, cho rằng võ nghệ của mình chỉ trừ sư phụ ra, trong thiên hạ không ai sánh kịp.

Lý Mộng Ngọc ức quá mà không biết làm gì bèn la lớn lên :

- Thầy ơi! Con làm sao bây giờ!

Lục Phi Thanh chứng kiến tất cả tấn kịch vừa xảy ra, mặt buồn dầu dầu, nghĩ mà giận Lý Mộng Ngọc cậy tài sinh sự để chuốc lấy nhục nhã vào thân. Ông định bụng sẽ nể cho đứa học trò cứng đầu của mình một phen đích đáng nhưng khi nhìn thấy mặt Lý Mộng Ngọc ngấn lệ, nét hoa ư dột ư sâu mấy liễu thì lòng lại thấy thương xót, không nỡ, và cũng không còn giận nàng nữa. Lục Phi Thanh nói vài lời an ủi, rồi chỉ dùng lời nhỏ nhẹ, ngọt ngào mà răn dạy.

Đang khi ấy, bỗng dưng từ phía trước vọng lại những tiếng reo hò ầm ĩ không ngừng, tương tự như những câu “truyền rao”.

- Bọn ta phải võ Duy Dương! Phải võ Duy Dương!

Âm thanh vang lại mỗi lúc mỗi gần...

Truyện còn có tên Hồng Hoa Kiếm

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Ân Cừu Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Hồng Hoa Hội quyết tôn Thiệu đà chủ - Tiêu Thanh

Đồng thể đoạt Khả Lan Kinh

Lý Mộng Ngọc nghe tiếng truyền rao ấy mười phần kỳ quái. Nàng không hiểu chuyện gì, hốt hoảng hỏi Lục Phi Thanh :

- Sư phụ à! Đó là cái gì vậy? Con nghe lạ quá!

Lục Phi Thanh đáp :

- Đó là tiếng truyền rao của những kẻ hướng đạo cho một tiêu cục. Mỗi tiêu cục đều có những kẻ đi trước truyền tin như vậy, nhằm mục đích báo trước cho các đảng lục lâm đừng đánh bậy mà làm, đồng thời cũng là để rao cùng bạn đồng đạo rõ nếu cần thì ủng hộ. Tiêu cục phụ trách việc chuyên chở, bảo vệ hàng hóa, vàng bạc, hay tất cả những thứ gì quý giá mà người muốn giao phó cho đến nơi đến chốn an toàn và “giao hàng tận tay”. Làm nghề bảo tiêu này thì phải có bảy phần cảm tình với giới lục lâm và đồng đạo giang hồ, còn ba phần còn lại phải có bản lĩnh tuyệt vời cao siêu vì đôi khi không còn đường thương thuyết thì chỉ còn cách phải giải quyết bằng quyền cước hay đao kiếm mà thôi. Người thủ lĩnh của một tiêu cục phải là một người có uy danh lừng lẫy trên chốn giang hồ; phải có sự giao du rộng rãi, phải độ lượng khoan dung; phải nắm vững hết được tình hình trong các vùng lân cận, từng nẻo giao thông, từng địa hình địa vật; và phải có nhiều người bản lĩnh cao cường dưới trướng. Nếu không có đủ những điều kiện cốt yếu ấy mà, ở tiêu cục cần bừa thì sẽ bị cướp hết hàng bảo tiêu, hại chết người và không chừng còn tự hại lấy bản thân mình nữa. Tiêu cục mỗi lần lãnh hàng bảo tiêu cho ai thì được hưởng hoa hồng lớn lắm. Có như vậy mới đủ chi cho các sở phí nặng nề. Mỗi lần nghe truyền ra như thế, các đảng lục lâm cũng như các giang hồ đồng đạo đều hiểu rõ tiêu cục đó từ đâu đến, thủ lĩnh là ai rồi. Trường hợp các đám lục lâm có ý định cướp tiêu mà nghe những tiếng rao này thì họ sẽ cho cả đoàn bảo tiêu đi qua nếu quen với tiêu đầu hoặc tự lượng sức mình không thể cướp nổi. Nếu thấy lạ, họ sẽ đuổi những tên truyền rao đó trở lại mà không cho qua. Sau đó người của tiêu cục phải tìm cách dàn xếp. Nếu chủ trương ôn hòa, nghĩa là được đám lục lâm sợ sệt hay thông cảm, hoặc giả phải chi cho họ một ít tiền tài gọi là “mồi lộ” thì mọi chuyện sẽ êm đẹp, không có gì xảy ra. Nhưng nếu giải quyết bằng lời không xong thì tiêu cục chỉ còn một đường cuối cùng là chiến đấu đến tận cùng để vượt đường đi qua mà thôi. Có nhiều trường hợp tiêu cục chiến thắng nhưng cũng có nhiều khi “tiêu mất người chết”.

Lý Mộng Ngọc thầm cảm tạ thầy đã dạy cho nàng ít nhiều kiến thức để mở rộng thêm tầm mắt cho nàng. Nhưng tánh hiếu động của Mộng Ngọc lại nổi dậy mặc dầu mới bị một vỏ khóc sót mướt, mắt chưa ráo lệ. Nàng cười thầm trong bụng nghĩ :

- “Hay là mình thử can đảm người bảo tiêu này chơi cho vui. Chúng nào biết mình là ai đâu mà sợ.”

Tuy nghĩ vậy nhưng còn sợ thầy không cho, vội lại chưa biết đám bảo tiêu đó bản lĩnh, thế lực ra sao nên Lý Mộng Ngọc hỏi dò Lục Phi Thanh :

- Sư phụ! Tiêu cục này do ai lãnh đạo vậy?

Lục Phi Thanh đáp :

- Đó là Trần Viễn tiêu cục, trụ sở chính nằm tại Bắc Kinh. Ngoài ra cũng còn những chi nhánh khác ở các nơi như Phụng Thiên, Tế Nam, Khai Phong, Thái Nguyên... Tổng tiêu đầu, tức là người cầm đầu tất cả trụ sở chính lẫn các chi nhánh tên là Vương Duy Dương mà giới giang hồ đặt cho danh hiệu là Uy Chấn Hà Sóc Vương Duy Dương. Đến nay, y đã gần 70 rồi nhưng vẫn còn oai phong凛冽. Các đảng lục lâm hay các đồng đạo hễ nghe ra truyền “phái võ Duy Dương” thì không ai dám gây sự hay làm trở ngại điều gì. Nhờ vậy mà Trần Viễn tiêu cục phồn thịnh vô cùng. Đáng lẽ ra, đến tuổi này Vương Duy Dương nên cáo lão về núi sống vui cùng “nước trí non nhân” chứ còn ham lợi lộc thêm chi nữa! Huống hồ hơn 40 năm mở ra Trần Viễn tiêu cục làm ăn, lão đã thấu của thiên hạ không biết bao nhiêu mà kể! Không hiểu sao lão còn chưa cho là đủ?

Lý Mộng Ngọc hỏi :

- Sư phụ, thầy có quen với Vương tổng tiêu đầu à?

Lục Phi Thanh đáp :

- Thầy từng tỉ thí với Vương Duy Dương về cả võ công lẫn kiếm thuật. Lão ta có môn tuyệt kỹ là Bát Quái chưởng và chuyên sử dụng một cây Bát Quái đao. Suốt bao năm trời tung hoành ngang dọc suốt miền Giang Bắc chưa tìm được địch thủ nào xứng tay. Do đó lão ta tự nhận và rất hãnh diện với danh hiệu “Uy Chấn Hà Sóc”.

Lý Mộng Ngọc cao hứng hỏi thêm :

- Lòng con thật hâm mộ vị lão anh hùng ấy. Sư phụ có thể dắt con đến ra mắt ông ta được chăng?

Lục Phi Thanh lắc đầu nói :

- Khó lắm! Vương Duy Dương chẳng bao giờ chịu gặp ai nếu không có điều gì mà lão cho là “tối cần”, hay không có điều gì lợi cho lão ta. Đối với đám hậu bối trẻ tuổi, lão ta lại càng không muốn tiếp!

Càng nghe sư phụ chỉ dạy từng ly từng tí, Lý Mộng Ngọc càng nhận thấy giang hồ quả là phức tạp, mà bản thân mình chẳng khác nào người mù đi dò trong đêm tối. Nàng bỗng nảy sinh ra một mối nghi ngờ, tự nhủ thầm :

- Mình không đánh cướp của người ta, nhưng biết đâu người ta lại đánh cướp tài sản của mình? Chi bằng cứ đề phòng trước vẫn hay hơn.

Nghĩ đoạn, Lý Mộng Ngọc giờ roi quất vào con ngựa nàng cỡi một cái, con vật chồm tới phi nước đại chạy thẳng lên bắt kịp, đi ngang với đoàn xa kiệu.

Lý Mộng Ngọc chạy đến khiếu của Lý phu nhân hỏi thăm. Nhìn thấy ngựa của con gái đang cỡi, Lý phu nhân không sao nín được cười.

Lý Mộng Ngọc ngạc nhiên không hiểu vì sao mẹ lại cười. Nàng hỏi thì mẹ nàng hỏi rằng :

- Cái đuôi ngựa của con đâu rồi?

Lý Mộng Ngọc nghe hỏi sững sờ bèn quay đầu lại ngó, và chợt nhớ ra đuôi con ngựa của mình bị người có bướu xén mất trở thành “ngựa cụt đuôi”. Nhưng hình như suy được điều, Lý Mộng Ngọc không khỏi kinh ngạc tự nhủ thầm :

- Dùng bàn tay chặt gãy cây thương hay cây mâu cũng chẳng có gì là lạ. Cái đuôi con ngựa mềm như thế mà hấn dùng tay “xén” được thì cũng lạ!

Lý Mộng Ngọc lại kèm ngựa lại định chờ sự phụ Lục Phi Thanh đến để hỏi cho chắc ăn, nhưng nghĩ lại thêm mắc cở với thầy nên lại ra roi quát ngựa chạy lên nhập vào toán dẫn đầu đoàn xa khiếu. Vừa trông thấy Tham tướng Tăng Đồ Nam, nàng hỏi ngay :

- Tăng tham tướng! Chẳng hiểu sao con ngựa của tôi lại rụng mất cái đuôi trông xấu xí quá!

Nhìn Lý Mộng Ngọc thở ra nảo nuốt cùng với gương mặt buồn thiu buồn thiu của nàng, Tăng Đồ Nam hiểu ngay ý của con gái chủ tướng mình muốn gì. Ông ta liền thưa :

- Con chiến mã của tôi đây thuộc giống thần mã, vừa được chủ tướng cho để đỡ chân. Ác nghiệt thay, nó lại có tật sa tiền mà tôi chưa trị được! Nghe nói tiểu thư có tài cỡi ngựa giỏi lắm, vậy tôi sẵn sàng đổi ngựa cho tiểu thư. Chẳng hay tiểu thư nghĩ sao?

Lý Mộng Ngọc được Tăng Đồ Nam khen giỏi, lại sẵn sàng chịu đổi ngựa cho thì trong bụng mừng rỡ vô cùng. Nàng nói :

- Tham tướng có lòng như vậy thì thật quý hóa thay. Con tuấn mã của tôi đây cũng thuộc loại ngựa quý hiếm có. Bất quá nó chỉ bị rụng mất cái đuôi nên hơi khó coi chút thôi!

Hai người đổi ngựa cho nhau xong, Tăng Đồ Nam phi ngựa chạy trước. Lý Mộng Ngọc ở đằng sau nhìn tới không nhìn được, phải ôm bụng mà cười. Tăng Đồ Nam quay lại nói :

- Cỡi con ngựa không đuôi thấy chươg chươg làm sao ấy! Thế nào tôi cũng phải tìm cách ráp cho nó một cái đuôi giả coi mới được.

Đang khi ấy, tiếng rao truyền của Trấn Viễn tiêu cục mỗi lúc mỗi gần. Không đầy mấy khắc, một đoàn trên 20 cỗ xe tứ mã cùng đi tới một lượt, không biết chuyên chở gì mà trông rất nặng nề. Xe nào xe nấy đều phủ vải dầu kín mít.

Lục Phi Thanh sợ trong đám này có người nhận ra mình nên xoay lưng day lại, kéo nón lá phủ xuống nửa mặt, khẽ liếc nhìn vào người tổng tiêu sư đang cỡi ngựa đi ngang qua. Ông ta cố giữ nét bình thản như một người khách đi đường, không để ý đến ai cả, chợt nghe tiếng một tiêu sư nói với đồng bọn rằng :

- Tôi nghe Hàn đại ca nói lại thì Tiêu Văn Kỳ tam ca không biết mất tích nơi nào mà tìm không thấy đâu cả.

Lục Phi Thanh giật mình kinh hãi, quay đầu lại nhìn thử hình dáng người tiêu sư ấy. Hắn có một hàm râu bạc rậm rạp, đôi mắt sáng quắc như điều hâu, tướng mạo cực kỳ hung ác. Lục Phi Thanh cố ghì ngựa lại một vài giây để cho hắn vượt qua. Nhìn phía sau lưng, ông ta thấy hắn có mang trên vai một chiếc hâu bao màu hồng, bên hông hắn đeo một thứ binh khí rất kỳ quặc của một môn phái ngoại gia tên gọi Ngũ Hành luân. Lục Phi Thanh nghĩ thầm trong bụng :

- “Hay là nhóm Quảng Đông lục ma gia nhập vào Trấn Viễn tiêu cục làm tiêu sư cả rồi cũng nên!”

Nhóm Quảng Đông lục ma nổi tiếng là người nào cũng võ nghệ trác tuyệt. Con ma thứ năm là Diêm Khôi và con ma thứ sáu là Diêm Thế Chương cùng dùng một thứ binh khí giống nhau là Ngũ Hành luân. Bọn này vốn gốc từ thiếu lâm tách ra.

Lục Phi Thanh thầm nghĩ chuyến này mới ra ngoài có mấy ngày mà đã gặp không biết bao nhiêu là cao thủ võ lâm rồi. Nếu họ là đều là người của triều đình mật phái theo dõi mình thì thật là “lành ít dữ nhiều”.

Càng nghĩ, Lục Phi Thanh càng lo. Càng lo, ông ta càng cẩn thận đề phòng và quan sát tinh tế hơn. Nhưng suy đi tính lại, rốt cuộc vẫn thấy không ổn.

Lục Phi Thanh nghĩ thầm :

- “Nếu chỉ có một mình ta thì có phải lần tránh thì thật không khó lắm, nhưng ngặt vì theo bên còn có một đứa học trò liếng thoắng, hay sinh sự không đâu. E rằng đại họa trước sau khó mà tránh được!”

Nhưng rồi ông ta lại nghĩ :

- “Mà chắc không phải bọn ấy theo dõi gì ta đâu. Chúng hắn có việc cấp bách nào khác. Như Triệu Bán Sơn là bạn chí thiết của ta mà cũng có mặt trong đám cao thủ ấy thì lấy tình mà xét, chẳng lẽ lại giết hại ta sao?”

Lục Phi Thanh cho rằng giả điều suy luận sau cùng là hữu lý nhất nên cũng thấy có đôi phần hơi yên tâm.

Lý Mộng Ngọc đang cỡi ngựa đi song song với Tăng Đồ Nam, thấy sư phụ đã đến gần liền cười nói ông :

- Sư phụ à! Hôm nay sao chưa gặp ai cả? Chả bù với hôm qua, mở mắt ra là đụng đầu luôn một hơi năm cao thủ phi ngựa tiến về hướng Tây. Ngựa của họ phi nhanh đến độ bay luôn cái đuôi ngựa của Tăng tham tướng! Thầy xem có lạ không?

Lục Phi Thanh cười nói :

- Có như vậy con mới tỉnh ngộ được phần nào cũng như dẫn bót cái tính tự cao tự đại xuống. Dùng bàn tay mà chặt đứt đuôi ngựa như xén tóc thì bản lãnh người ấy đã đến mức siêu đẳng rồi. Nhưng bây giờ con nhắc lại năm người có bản lãnh hôm qua phi ngựa về hướng Tây thầy mới sực nhớ ra. Chỉ vì lộn hồn lộn vía mà thầy quên mất chuyện “thiên lý tiếp long đầu”!

Lục Phi Thanh từng trải giang hồ rất nhiều nên thông thường mọi chuyện chỉ cần trông phớt qua là hiểu ngay. Chỉ vì ông ta mãi lo tính cho việc riêng của mình nên không còn đầu óc nào để suy nghĩ đến việc khác.

Lý Mộng Ngọc hỏi :

- Sư phụ giải thích cho con nghe “thiên lý long đầu” là gì vậy? Con hoàn toàn không hiểu!

Lục Phi Thanh từ từ cất giọng :

- Đó là một nghi lễ long trọng nhất của các bang hội trong giang hồ khi đón tiếp một nhân vật “tối quan trọng”, thường là một lãnh tụ, có thể là Chương môn nhân hay là Bang chủ, bảo chủ gì đó. Bình thường, đi đón rước một nhân vật được xem là quan trọng trong môn phái hay bang hội thôi đã phải huy động đến sáu người, theo thể thức một người nối đuôi một người mà đi, trước sau cho đủ sáu người. Nhưng nếu đón rước một người “tối quan trọng” thì con số đó tăng lên gấp đôi, phải từng cặp một nối tiếp nhau thay vì từng người một, cho đến khi đủ sáu cặp thì thôi. Chúng ta đã thấy tất cả năm cặp đi ngang qua rồi, thế nào cũng phải còn một cặp nữa. Và người nào chắc hẳn là một lãnh tụ của một môn phái hay một bang hội nào đó.

Lý Mộng Ngọc hỏi tiếp :

- Sư phụ có thể đoán được họ thuộc về môn phái hay bang hội nào không?

Lục Phi Thanh lắc đầu nói :

- Thầy cũng chưa biết rõ được. Nhưng có điều con phải nghe lời thầy căn dặn là từ nay về sau nhất nhất không được chọc ghẹo bất cứ ai nữa mà rước họa vào thân như không đấy! Con đã nhìn thấy Tây Xuyên song hiệp và được chứng kiến bản lãnh của “người có burou” thế nào rồi. Chứng tỏ đây là một môn phái hay là một bang hội lớn, rất có thể lực và có nhiều cao thủ võ nghệ tuyệt luân chứ không phải là một hội phái tầm thường đâu.

Lý Mộng Ngọc cúi đầu không đáp, nhưng trong lòng không mấy gì vui. Lục Phi Thanh đang trông chờ một cặp nữa đi về hướng tây cho đủ sáu cặp theo nghi tiết “thiên lý long đầu” mà ông ta tiên đoán. Đột nhiên, tai Lục Phi Thanh nghe rõ ràng có tiếng vó ngựa đầu đầu nhưng mắt thì lại chẳng trông thấy gì. Ông ta nghĩ thầm :

- Đằng trước chẳng trông thấy gì cả. Hay là tiếng vó ngựa vang lại từ phía sau?

Lục Phi Thanh quay lại vẫn không thấy người hay ngựa ở đâu, nhưng lại có tiếng rồn rảng như là tiếng lục lạc từ cổ lạc đà thì đúng hơn. Chỉ trong chớp lát, phía sau cát bụi tung lên mù mịt, và Lục Phi Thanh trông rõ ràng là một đoàn người, hình như là một đám khách thương rất đông từ vùng sa mạc đi tới. Cả Lục Phi Thanh lẫn Lý Mộng Ngọc đều nói cương ngựa chậm lại từ từ chờ đợi, chẳng chút vội vã hay gấp rút.

Không bao lâu, đoàn khách thương đã đến gần. Đoàn người gồm 14 con lạc đà và vài chục con ngựa. Người cỡi lạc đà là người Duy, một dân tộc thiểu số ở phi Bắc sa mạc Tây Bá Lợi Á. Người Duy mũi cao, mắt nâu, cằm rộng, râu nhiều rậm rạp, đầu vẫn một giải khăn lam băng vải trắng. Có lẽ họ từ xứ Hồi vào đây để buôn bán.

Hồi còn ở ngoài biên cương, Lục Phi Thanh đã từng gặp khách thương người Duy nhiều lần rồi nên không lấy gì làm lạ và thấy chẳng có gì phải để ý. Nhưng bỗng nhiên trước mắt Lục Phi Thanh tỏa ra những tia sáng long lanh. Một thiếu nữ mặc áo vàng ngồi trên lưng một con bạch mã lông trắng như tuyết phi như bay, xẹt qua ngang hông Lục Phi Thanh như một mũi phi tiêu. Trông nàng như một dáng tiên nga, phục sức hoa lệ, khí vũ hiên ngang. Trên đầu nàng đội một cái mũ. Trên mũ có một cặp lông trĩ màu sắc huy hoàng cắm cao lên. Trông nàng thật là xinh đẹp, vừa thùy mị khả ái. Thật là một đóa kỳ hoa của vùng sa mạc.

Lục Phi Thanh nhìn thiếu nữ với cặp mắt đầy ngưỡng mộ, thầm khen rằng không biết tại sao trong thiên hạ lại có được một người đẹp đến thế này.

Còn Lý Mộng Ngọc khi trông thấy dung nhan kiều diễm của thiếu nữ người Duy ấy cũng phải bản thân trở mắt nhìn. Từ lúc sinh trưởng trong vùng biên ải phía Tây bắc cho đến lúc trưởng thành, nàng chưa từng được thấy qua một cô gái nào có vẻ đẹp mơ mộng, hồn nhiên với thân hình “quỳnh dao ngọc thụ” và trang sức đĩnh diệu đến thế. Trông nàng ta vừa như một tiên nữ lại vừa như một nữ hiệp.

Lý Mộng Ngọc cũng vốn là một thiếu nữ trầm anh khuê các, dung nhan kiều lệ tuyệt vời mà còn phải thán phục, mười phần ganh tị sắc đẹp thì đủ hiểu thiếu nữ người Duy kia có sức quyến rũ đến thế nào!

Dưới lớp “cái nam trang” thì Lý Mộng Ngọc trở thành một thanh niên khôi ngô tuấn tú cho dầu Tống Ngọc hay Phan An tái sinh cũng không thể sánh bằng.

Thiếu nữ người Duy đó trông chỉ vào khoảng độ 17 18 tuổi là cùng. Bên hông nàng đeo một con dao hơi cong cong trông thật là sắc bén, y phục một màu vàng, dệt bằng lông thiên nga, đầu đội cái mũ trắng chỉ gắn vàng gọi là “kim ty tù mao”. Hai cái lông phi thủy cầm trên mũ khiến cho người ta tưởng tượng đến Phàn Lê Hoa trong “Tiết Đình San Chính Tây”. Nàng cỡi con bạch mã, yên cương làm toàn bằng bạc trắng chói ngời.

Lý Mộng Ngọc cứ nhìn mà tấm tắc khen thầm mãi, nghĩ rằng dù người đẹp trong tranh cũng còn kém xa thiếu nữ người Duy này.

Thiếu nữ người Duy thỉnh linh bất gặp đôi mắt một “chàng thanh niên phong lưu mỹ mạo” cứ nhìn mình chăm chăm một cách sỗ sàng khiếm lễ thì vừa thẹn, vừa tức giận. Nàng thúc ngựa vượt qua khỏi Lý Mộng Ngọc liếc mắt nhìn sang vẫn còn thấy cặp mắt say sưa của “chàng thanh niên” người Hán cứ dán chặt mãi vào mình không rời. Không dẫn được con giận, thiếu nữ người Duy gọi lên một tiếng thật lớn :

- Gia gia!

Từ phía sau, một người đàn ông thân hình cao lớn, trông rất tráng kiện, mắt sáng, râu rậm thúc ngựa phóng lên. Thiếu nữ người Duy ra hiệu, người đàn ông ấy hiểu ý giục ngựa đến sát ngựa Lý Mộng Ngọc vỗ mạnh vào vai hỏi :

- Người bạn trẻ kia! Tại sao lại có thái độ thiếu lịch sự đối với một người con gái lạ như thế?

Lý Mộng Ngọc miệng như há hốc. Nhưng nàng quên rằng mình đang ăn mặc giả đàn ông giả nên đương nhiên cho rằng câu hỏi của người đàn ông nọ thật hết sức vô lý vì vẫn định ninh rằng mình với cô thiếu nữ người Duy kia đồng là phận “quần thoa” với nhau.

Thông thường thì chỉ cần một người con trai mà ngắm nhìn một người con gái chăm chăm như thế thì có thể gọi là “luân lý bại hoại” chứ chẳng cần phải có một mối quan hệ nào. Với người Hán cũng vậy, mà với người Duy cũng thế.

Trong trường hợp này, giả sử như Lý Mộng Ngọc biết mình sơ xuất mà chịu xuống nước một tí xin lỗi, dùng lời khôn khéo mà giải bày thì chắc cũng không đến nỗi nào. Nhưng đằng này Lý Mộng Ngọc đã quen với quan cách, chỉ biết quát nạt người khác chứ có bao giờ bị ai quát nạt hay hạch sách bao giờ. Thêm vào đó, nàng lại ý mình có một bản lĩnh cao siêu về võ nghệ nên không xem người đàn ông kia ra gì.

Lý Mộng Ngọc không thèm trả lời hay đếm xỉa tới, lại buồn tiếng cười mỉa mai, toan giục ngựa chạy thẳng. Người đàn ông giận đỏ cả mặt, râu tóc dựng ngược lên. Y đưa cánh tay gân guốc ra chụp một cái thật mạnh vào chum lông đầu của con tuần mã Lý Mộng Ngọc. Một chum lông đầu của con ngựa sút hẳn ra, nằm gọn trong tay y. Sau đó, người đàn ông bèn trao chum lông đó cho thiếu nữ người Duy.

Con ngựa của Lý Mộng Ngọc sau khi bị bứt mất một chum lông đầu thì đau quá nhảy dựng ngược lên, thiếu chút nữa là hất Lý Mộng Ngọc rơi xuống đất. Thiếu nữ người Duy tung chum lông đầu của ngựa Lý Mộng Ngọc lên không trung lấy roi ngựa quát vào một cái, cả chum lông bay tán loạn, rụng toi tã như những sợi tơ.

Lý Mộng Ngọc tức giận muốn điên tiết lên. Nàng rút ra một mũi cương tiêu nhắm hậu tâm thiếu nữ người Duy phóng một cái nhanh như điện xẹt. Vì quá tức giận nên Lý Mộng Ngọc không cần đắn đo gì cả nên mới hạ độc thủ như vậy. Mũi cương tiêu vừa ra khỏi tay, Lý Mộng Ngọc lập tức hối hận ngay vì biết tính mạng thiếu nữ người Duy có thể bị nguy hại vì ám khí của nàng. Nghĩ vậy, nàng bèn lách lên :

- Cô nương, mau tránh mũi cương tiêu!

Thiếu nữ người Duy như chần chừ cần phải nhờ tới lời cảnh cáo của “chàng thanh niên người Hán” kia. Nàng bình tĩnh né sang bên mặt rồi thuận tay bắt lấy mũi cương tiêu của Lý Mộng Ngọc như lấy đồ chơi trong túi. Sau đó, thiếu nữ người Duy nhắm bụng Lý Mộng Ngọc phóng trả lại, miệng gọi lớn :

- Ta trả ám khí lại cho đó! Cất đi!

Đôi bên cách nhau chỉ chừng một trượng mà cây cương tiêu qua lại chỉ trong chớp nhoáng, mắt phàm không thể trông được. Lý Mộng Ngọc cũng lách người tránh khỏi và đưa tay bắt lại câu Cương tiêu của mình. Nàng kinh hãi, biết rằng bản lĩnh thiên nữ người Duy kia không thua gì mình.

Đoàn khách thương khi sa mạc sau khi được xem màn phóng tiêu ngoạn mục giữa thiếu nữ người của bên mình cùng “chàng thanh niên người Hán” thì vỗ tay hoa hô nhiệt liệt như vừa xem xong một trò biểu diễn chứ nào hay rằng cái trò “biểu diễn” đó có thể giết chết người như không. Người đàn ông mà thiếu nữ người Duy gọi là cha có vẻ buồn buồn, không được vui. Ông ta gọi thiếu nữ nói mấy câu bằng tiếng lông thổ ngữ riêng của họ. Chỉ thấy nàng thiếu nữ thưa rằng :

- Con xin vâng!

Nói xong, không cần nhìn Lý Mộng Ngọc, thiếu nữ người Duy gíoi roi quát nhẹ vào mông con bạch mã nàng cỡi một cái nhẹ. Bốn vó tung như bay lên khỏi mặt đất, chỉ trong giây lát cả người lẫn ngựa đều mất hút.

Đoàn lạc đà và đoàn ngựa lục tục do người đàn ông cao lớn kia điều khiển lại tiếp tục lên đường. Tất cả lần lượt vượt qua kiệu của Lý thái thái rồi biến dần trong đám bụi mờ.

Lục Phi Thanh dừng ngựa xem tán kịch xảy ra từ đầu chí cuối xong mới cười nói với Lý Mộng Ngọc rằng :

- Bây giờ chắc con hẳn đã tin lời thầy là “ngoài trời còn có trời, trên người còn có người” rồi chứ? Trong một ngày mà một con ngựa của con bị xén mất đuôi, còn một con thì hói mất lông đầu. Đây là một bài học con phải ghi nhớ chớ đừng nên sao lãng. Thầy xem thiếu nữ người Duy đó trạc tuổi với con nhưng tài nghệ trội hơn con đó!

Lý Mộng Ngọc cải :

- Con thấy thiếu nữ người Duy đó tài nghệ chưa có gì lẫn được con. Con phóng Cường tiêu ả bắt được, nhưng khi ả phóng trả thì con cũng bắt được dễ dàng mà thôi. Bất quá là chỉ ngang nhau thôi. Và lại, hai bên cũng chưa chính thức đụng độ bằng võ công chân chánh.

Lục Phi Thanh chỉ cười :

- Ủ! Có lẽ... rồi con sẽ biết!

Đến chiều, đoàn xa kiệu cũng như đoàn quân hộ vệ gia quyến Lý Khả Tú đến Bồ Long Cát. Thị trấn này có một khách điểm rất lớn, với một tấm bảng đề là “Thông Đạt khách sạn”. Trước ngõ là một cây tiêu kỳ của Trấn Viễn tiêu cục đang bay phất phới.

Vì đã được thông báo trước là sẽ có hai nhóm khách rất đông và sang trọng sẽ tới Bồ Long Cát nên chủ nhân khách sạn Thông Đạt đã sắp xếp đầy đủ, đầu vào đó. Những phòng dành riêng cho đoàn Trấn Viễn tiêu cục hay những phòng nào chuẩn bị đón rước gia quyến cùng binh lính hộ vệ của Lý Khả Tú đều được phân biệt rõ ràng, có thứ tự đàng hoàng. Vì vậy, khi đến nơi, ai nấy đều được người của khách sạn đưa ngay vào phòng nghỉ ngơi, tắm rửa, ăn uống mà không cần phải mất công chọn lựa.

Lục Phi Thanh tắm gội, thay đổi y phục xong thì thấy trên bàn đã có sẵn một bình trà thơm ngon, hương tỏa ngào ngạt và mấy cái chén nhỏ và một cái ly lớn do người hầu mang tới từ hồi nào. Lục Phi Thanh bèn rót ngay vào cái ly lớn, thay vì dùng chén nhỏ để thưởng thức từ từ hương vị thơm ngon của trà. Ông mang ly trà đến phòng khách tìm một góc im lặng ngồi một mình. Phòng này, chủ nhân dành chung cho tất cả khách quý của Thông Đạt khách sạn tự tiện đến nghỉ ngơi, nói chuyện kháo chứ không cho ai mướn riêng. Nhìn vào trong, Lục Phi Thanh thấy có mấy người đang ngồi tại hai cái bàn lớn đang ăn cơm.

Lục Phi Thanh chợt nhận ra có hai người, mà một tên mang cái khăn gói màu hồng gấp trên lộ trình. Hắn vẫn mang khăn gói trên lưng, nhưng khi giới thì đã lấy ra khỏi người để trên bàn, cạnh hắn. Cả hai nét mặt dương dương tự đắc, nói năng tự do không giữ gìn như chẳng cần xem ai ra gì.

Lục Phi Thanh hóp một ngụm trà, ngược mặt lên để ý nhìn sắc trời. Tai ông nghe thấy tiếng một tiêu sư cười nói huênh hoang :

- Diêm ngũ gia, anh có dám chắc rằng bảo vật của anh sẽ đến nơi bình yên không? Nếu không gặp trở ngại mà đem được về kinh an toàn thì nhất định Thiên tướng quân sẽ thưởng cho anh một số bạc lớn, đồng thời sẽ thăng lên chức quan to để bù lại công lao khó nhọc. Tới chừng đó, anh sẽ sung sướng và được vinh dự biết bao!

Lục Phi Thanh nói thầm trong bụng rằng :

- À, thì ra hắn là nhân vật đứng thứ năm trong Quảng Đông lục ma tên gọi Diêm Thế Khôi. Hèn chi!

Nghĩ vậy, ông ta liền chăm chú để ý nhìn kỹ xem thần sắc của hắn. Diêm Thế Khôi nói :

- Một là thưởng tiền, hai là thưởng chức chứ có lẽ nào Triệu tướng quân lại rộng rãi đến thế được! Nhưng ý tôi thì không muốn cả hai thứ đó. Tôi muốn một điều khác kia...

Diêm Thế Khôi chưa nói dứt câu thì có tiếng “ồ ồ” của một người nói ngắt lời :

- Lạ thật! Cả hai điều sung sướng thế mà anh đều không muốn thì hỏi còn muốn cái giống gì đây?

Lục Phi Thanh để ý nhìn xem người nào vừa thốt câu đó. Trông y chẳng khác nào một con quỷ đói, tướng mạo thật hung hãn.

Lục Phi Thanh bụng bảo tâm :

- Nếu hắn được tuyển làm tiêu sư thì đương nhiên bản lãnh không phải tầm thường.

Diêm Thế Khôi nghe câu ấy thì có vẻ không được vui, thở ra một hơi dài. Người tiêu sư thứ nhất bắt chợt lên tiếng :

- Đồng Triệu Hòa! Bộ anh tưởng chung quanh ta không có tai vách mạch rừng hay sao mà ăn nói tự do, bừa bãi như thế?

Người tiêu sư có hình dung như quỷ đói, tức Đồng Triệu Hòa tính tình hết sức nóng nảy và lỗ mãng. Nghe đồng nghiệp trách như vậy thì không bằng lòng, cho rằng hắn ta coi thường tài lực mình và có ý bảo mình bất cần, lơ là với trách nhiệm. Nghĩ vậy, hắn liền lớn tiếng như muốn gào lên :

- Tôi chẳng phải như những kẻ “miệng hùm gan sứa” kia đâu! Việc gì tôi làm thì quyết làm cho đến nơi đến chốn, dù chết cũng chẳng cần! Tôi không hề biết sợ ai và cũng không bao giờ lùi bước trước những gian nan hiểm nghèo!

Nhưng khi Đồng Triệu Hòa vừa nói xong câu ấy thì Diêm Thế Khôi lại tưởng là hắn xỏ xiên coi thường mình nên mặt đỏ tía tai la hét inh ỏi :

- Anh bảo ai là “miệng hùm gan sứa”? Anh ám chỉ ai vậy? Anh có dám bảo đảm là trách nhiệm của anh lãnh sẽ làm tròn được không?

- Tôi không ám chỉ ai cả. Tôi chỉ nói chung chung mà thôi. Tóm lại, những kẻ chỉ có nói mà không làm được thì toàn thị là những thứ anh hùng rơm. Còn công việc của tôi thì dĩ nhiên tôi phải hoàn thành.

Diêm Thế Khôi cười gằn :

- Được vậy thì tốt lắm! Nếu anh đạt được kết quả như lời anh nói thì tôi sẽ phục anh sát đất!

Lục Phi Thanh lắng tai nghe một hồi lâu nhưng vẫn không hiểu bọn chúng cãi nhau về chuyện gì. Đang định về lại phòng thì lại nghe tiếng Đồng Triệu Hòa nói :

- Diêm ngũ gia này! Anh muốn cười tôi cứ cười, muốn chê cứ chê. Có điều tôi nói thật cho anh nghe là nếu cái bao vải hồng kia mà được khoác lên vai này thì chó ai hồng mà cướp được nó! Có lo thì tự lo cho các anh thì hơn. Đừng để cho thanh danh hơn 30 năm của Trần Viễn tiêu cục cùng với uy tín của Vương Duy Dương phải mai một đi!

Diêm Thế Khôi cả giận nói :

- “Chú em” Đồng Triệu Hòa chó có nói xàm! Chờ đến lúc Diêm ngũ gia ta đem bộ kinh này đến nơi an toàn sẽ cho chú em thấy thế nào là bản lãnh lợi hại. Diêm Thế Khôi là một nhân vật lừng danh trong Quảng Đông lục ma, chưa từng khiếp sợ ai hay để ai uy hiếp. Công việc của Trần Viễn tiêu cục có lẽ nào lại hư hại dưới tay ta? Cái bao trên lưng ta gắn liền với tánh mạng ta, chú biết chưa?

Lục Phi Thanh nghe nói những lời “mục hạ vô nhân” như thế thì liếc mắt nhìn sơ qua cái bao trên lưng hắn, thì thấy chẳng có gì là lớn lắm. Cứ nhìn bề ngoài mà xét thì chắc hẳn là bên trong không có chứa vật gì to lớn nặng nề cả.

Đồng Triệu Hòa lại lên tiếng :

- Oai danh lừng lẫy cũng như bản lãnh cao siêu của Quảng Đông lục ma, đúng như anh vừa nói, anh mà lại không biết? Chỉ hiềm một nỗi là nhân vật thứ ba không biết mất tích hay bị kẻ thù ám hại mà mãi đến nay vẫn không biết sống chết nơi nào, kẻ thù là ai tưởng đáng chưa xót lắm thay. Nói ra anh đừng buồn, nhưng coi chừng giang hồ sẽ đổi danh hiệu của các anh lại là “Quảng Đông ngũ ma” đây!

Diêm Thế Khôi vỗ bàn một cái “rầm” làm cho chén đĩa nhảy tung lên như khiêu vũ, lớn tiếng thét lên :

- Chú mày đừng chọc tức ta chứ! Làm gì bọn ta không biết kẻ thù ám hại Tiêu tam ca là ai?

- Là ai? Sao tôi nghe các anh đề cập đến tên họ một lần nào?

- Còn ai vào đây? Chính là Hồng Hoa hội! Nhất định chỉ có Hồng Hoa hội!

Lục Phi Thanh sững sờ, bụng bảo đảm :

- Quái lạ! Rõ ràng là mình giết chết Tiêu Văn Kỳ sao bọn chúng là quả quyết là Hồng Hoa hội? Mà Hồng Hoa hội là đảng phái nào? Sao trong từng ấy năm lưu lạc giang hồ mà mình được nghe đến tên bao giờ?

Nghĩ vậy, Lục Phi Thanh nhẹ chân bước ra khỏi phòng khách ra ngoài đến đến một thân cây cổ thụ đang đơm bông, dùng thuật khinh công vọt một cái lên trên ngồi ngay chân ba mà không gây nên tiếng động nào cả. Cây cổ thụ này ở sát phòng các tiêu sư của Trần Viễn tiêu cục nên Lục Phi Thanh vừa nhìn thấy, vừa lắng tai nghe được dễ dàng hơn.

Đồng Triệu Hòa tay bưng chung rượu tu vài ngụm rồi đặt xuống, khẽ vuốt chòm râu miệng tiếp tục nói khích :

- Thật là đáng buồn thay cho tình nghĩa bạn bè quá đi! Tôi đây không phải là cốt nhục của Tiêu tam gia mà nói đến đây lòng dạ như đốt như thiêu. Giá tôi mà thề nguyện sinh tử với Tiêu tam gia hẳn sau bữa cơm này sẽ xách gươm đi tìm Hồng Hoa hội mà trả thù cho bằng được chứ không thể ngồi yên tại đây mà lo hết chuyện này đến chuyện kia.

Diêm Thế Khôi bị Đồng Triệu Hòa trêu chọc đủ điều, dùng lời nói xa nói gần để “móc hòng” thì lửa giận phừng phừng bốc lên, nhưng đành im lặng vì không biết cách nào mà trả lời.

Bỗng một tiêu sư nói xen vào vừa để làm dịu bớt bầu không khí căng thẳng, vừa là để chữa bớt then cho Diêm Thế Khôi :

- Vị Tổng đà chủ của Hồng Hoa hội là Vu Vạn Đình chết hôm đầu tháng vừa rồi tại Vô Tích. Việc này trong giới giang hồ còn ai là chẳng hay biết? Và lại vụ Tiêu tam gia bị ám hại không có bằng chứng cụ thể nào để buộc tội cho Hồng Hoa hội được. Thử hỏi, muốn làm cho ra chuyện thì bắt đầu ở đâu, cách nào? Nếu chúng ta đến chất vấn, Hồng Hoa hội phủ nhận, đòi đưa chứng cứ ra thì sao đây? Anh Đồng Triệu Hòa có biện pháp nào hay nhờ giúp chúng tôi ý kiến thử?

Đồng Triệu Hòa bị người tiêu sư ấy bẻ cho mấy câu cứng hòng, không còn dám huênh hoang lên mặt thầy đời nữa.

Hắn đôi từ giọng chua cay sang giọng pha lừng mà rằng :

- Bọn Hồng Hoa hội chỉ có tài ý mạnh hiếp yếu, tất có ngày các anh sẽ ra tay trừng trị chúng thẳng tay, hà tất phải làm gấp rút làm chi cho mệt trí. Chỉ có một việc cần gấp hiện tại là các anh phải đem được bộ kinh về dâng cho Triệu tướng quân. Năm bộ kinh đã vào tay tướng quân rồi thì các anh muốn bao nhiêu vàng bạc trâu dê gì lại không được? Và lúc bấy giờ, cứ mượn thể lực của Triệu tướng quân mà bắt buộc Hồng Hoa hội làm điều gì mà chúng lại dám từ chối? Hoặc giả Diêm ngũ gia không muốn vậy thì xin Triệu tướng quân tặng cho một cô gái Hôi tuyệt đẹp mà vui với tuổi già cũng sướng chán!

Trong khi Đồng Triệu Hòa đang cao giọng lớn tiếng pha trò với bọn tiêu sư một cách hui hui tự đắc thì bất ngờ tai hắn nghe một tiếng “vèo”, rồi một vật gì như đất bùn bay tới! Đồng Triệu Hòa chưa kịp cúi xuống thì cục bùn bay lọt vào tràm miệng hắn lại như “thầy chùa ngâm xôi”. Đồng Triệu Hòa miệng ảm ứ không nói được tiếng nào. Hai người tiêu sư có mặt trong phòng ấy lập tức rút vũ khí, cùng nhảy bổ một lượt ra ngoài sân.

Diêm Thế Khôi cũng vội vã đứng dậy nhảy luôn ra sân phóng lên lưng ngựa cột sẵn tại đó, tay cầm cây Ngũ Hành luân chuẩn bị đối phó với những gì bất ngờ.

Em ruột Diêm Thế Khôi là Diêm Thế Chương nghe tiếng động cũng chạy đến nơi kịp thời, theo anh hộ vệ. Cả hai anh em họ Diêm đều không lo gì hơn là gìn giữ cái bao màu hồng trên lưng Diêm Thế Khôi nên chỉ đứng yên tại chỗ chứ không nghĩ đến chuyện truy tầm kẻ thích khách nào đó, sợ trúng phải kẻ “Điệu Hồ Ly Sơn”.

Đồng Triệu Hòa lúc đó đã nhổ được cục bùn từ trong miệng ra rồi bắt đầu chửi. Những tiếng nguyên rủa độc địa chẳng khác một trận mưa chửi mà không có ao hồ nào mà chứa đựng cho hết nổi! Hắn gọi cả ba hộ tống ông tăng ông tổ kẻ nào chơi ác cho hắn “ăn” vật “không mấy thơm tho” đó.

Diêm Thế Khôi thấy bộ tịch Đồng Triệu Hòa thì vừa buồn cười, vừa thấy “đáng kiếp”, lại được cơ hội trả đũa nên phá lên cười nói :

- Xưa nay chửi rủa có chết ai bao giờ đâu? Chỉ hao hơi tổn tiếng thì có! Nhưng cũng tại chú hay nói khoác nên kẻ kia mới trảm bớt miệng chú lại đó!

Đồng Triệu Hòa phần giận kẻ “chơi ác”, phần thì giận Diêm Thế Khôi thừa dịp “trả thù” lại mình lại càng chửi rủa bạo thêm nữa.

Bỗng có hai tiêu sư từ ngoài cửa bước vào. Một người là Thái Vĩnh Minh sử dụng một cây nhuyễn tiên, còn một người là Tiền Chính Luân sử dụng một thanh đơn đao. Cả hai cùng thở hổn hển nói :

- Kẻ gian trốn mất rồi, không làm sao tìm được vết tích nào!

Tấn kịch vừa rồi dĩ nhiên đều lọt cả vào mắt Lục Phi Thanh. Mà là một màn “kịch sống” thật ngoạn mục từ đầu đến cuối. Lục Phi Thanh nhận thấy Đồng Triệu Hòa là một tên gian manh già mồm giỏi nịnh, chỉ thích nói dóc và nói bậy nên bị ăn cục bùn là đáng lắm. Ông ta đang cười thầm trong bụng lại thấy ở góc đường phía Đông có một bóng người đang ẩn nấp. Người này mặc đồ dạ hành. Trời lại tối đen như mực nên giả sử không có cặp mắt dạ quang của người hiệp khách thì khó lòng mà nhận ra.

Lại có một bóng người từ trên nóc nhà nhảy xuống đất nhẹ nhàng còn hơn chiếc lá rụng. Cái bóng này cứ nhắm hướng Đông mà phi tới vùn vụt như tên bắn. Lục Phi Thanh không còn nghi ngờ gì nữa, biết đích xác chính người này đã thả cục bùn vào mồm Đồng Triệu Hòa. Không rõ đây là nhân vật như thế nào, ông ta dùng khinh công theo bèn gót để xem cho rõ mặt. Trên tay Lục Phi Thanh vẫn còn cầm ly trà, vì lúc mới đến khách sạn chưa kịp uống trà thì đã phải vội vã chạy sang phòng khách dò xét động tĩnh. Kể đó, hết chuyện này đến chuyện kia xảy ra nên ông chưa có dịp trở về phòng lần nào.

Suốt mấy mươi năm khổ luyện khinh công nên Lục Phi Thanh đã đạt đến mức “lô hỏa tuyệt thanh” nên ít có người nào sánh kịp. Ấy thế mà chạy mãi, Lục Phi Thanh vẫn không thể bắt kịp được bóng người phía trước. Chỉ trong chốc lát, bóng người đó đã mất hút.

Chỉ trong khoảnh khắc, cả hai bóng đen đã rời xa khách sạn đến năm, sáu dặm đường. Lúc ấy, Lục Phi Thanh mới nhận được lờ mờ cái bóng đen phi thân trước mặt. Đó là một người nhỏ thó, lanh lẹ và eo lá tựa như là một thiếu nữ hơn là một thanh niên. Cứ nhìn mà xét thì lối khinh công của hai bóng đen ấy đã đến mức cao thâm tuyệt diệu. Và cứ thế, hai bóng đen kẻ trước người sau, như hai lần tên xẹt bay mãi không ngừng.

Khi vượt qua một triền núi thì phía trước hiện ra một cụm rừng già cây cối sum xuê, tối đen như mực chẳng còn phân biệt được đâu là đâu nữa. Thoáng một cái, cái bóng đen mảnh khảnh đang trước đã chạy sâu vào trong khu rừng rậm ảm ứ.

Lục Phi Thanh vẫn không chịu bỏ cuộc, cứ một mạch theo đường rừng mà đuổi theo mặc dầu chẳng còn trông rõ được gì nữa hết. Vào trong bìa rừng được chừng một dặm thì cảnh khô lá rụng ánh mắt lối đi, không còn biết đi đường nào cho đúng hướng được nữa. Chân bước trên cành lá khô xào xạc, Lục Phi Thanh sợ rằng người phía trước nghe được âm thanh thì biết có người đang truy kích và sẽ sử dụng ám khí thì thật rất nguy hiểm.

Nghĩ vậy, Lục Phi Thanh tạm dừng gót mà cố tìm ra cách nào là thượng sách thì chỉ trong nháy mắt, không còn thấy tung tích của bóng đen trước mặt nữa.

Trong giang hồ thường có câu khuyên răn đầy kinh nghiệm là “gặp rừng chớ vào”. Và lại, đêm thì tối, rừng thì rậm, dầu có được cặp mắt dạ quang, có tài dạ hành của một cao thủ đi chẳng nữa cũng khó mà tránh được kẻ thù khi chặn ngang thì hành ám toán.

Lục Phi Thanh là người tinh tế cẩn thận nên không dám đi sâu vào thêm nữa. Đang định thối lui trở về thì bỗng mây đen chợt tan đi, một vầng trăng sáng trong suốt từ trên không trung xuyên qua kẽ lá rơi xuống khắp rừng.

Ngược mặt nhìn ra phía trước, Lục Phi Thanh trông rõ là bóng một cô gái áo vàng lại từ trong cụm rừng vùn vụt trở ra.

Lục Phi Thanh chọn một lùm cây xanh rậm của một cây cổ thụ mà nhảy lên trốn để quan sát. Cách này rất hay vì ông ta có thể nhìn thấy rõ cả bốn bề mà không sợ bị ai phát giác được mình.

Cách cây cổ thụ đang trú không xa lắm, Lục Phi Thanh trông thấy rõ ràng dưới ánh sáng của “chị Hằng Nga” có tới tám, chín cái màn làm bằng vải bố được căng ra. Thật là một chuyện hết sức lạ lùng khiến cho tánh hiếu kỳ của Lục Phi Thanh không thể nào làm ngơ được.

Lục Phi Thanh định tâm nhất định phải tới nơi dò thám một phen từ ngoài vào trong, từ trong ra ngoài! Có hai người đi qua đi lại, hình như là giữ nhiệm vụ canh gác. Chờ cho họ đi qua khỏi, Lục Phi Thanh dùng phép đề khí phóng một cái roi xuống nhẹ nhàng sau lưng một con lạc đà đang đứng nhai cỏ

bên ngoài màn vải. Người đứng gác vẫn điềm nhiên làm phận sự như không có gì xảy ra.

Bởi vì Lục Phi Thanh võ nghệ tuyệt đỉnh, đảm lược phi thường nên mới dám có hành động phiêu lưu mạo hiểm thế này. Thấy ở lều này không nghe rõ được gì, Lục Phi Thanh phi thân vọt sang phía sau lưng tấm màn vải lớn ở ngay chính giữa. Xem xét đầu vào đó cẩn thận, Lục Phi Thanh nằm rạp mình dưới đất lắng tai nghe.

Bên trong lều có những tiếng thốt lên với giọng nói thật lạ và “lưu lo”, nghe như là của người Duy. Tuy rằng Lục Phi Thanh từng sống ở quan ải lâu năm nhưng cũng không hiểu hết được ngôn ngữ của họ. Cố gắng lắng tai nghe thật kỹ, may ra chỉ hiểu được phân nửa câu chuyện họ bàn tán với nhau mà thôi.

Lục Phi Thanh khẽ giở một góc lều he hé lên vừa đủ cho cặp mắt nhìn vào được. Bên trong có hai ngọn đèn dầu đang cháy sáng. Ở trong lều, người này có thể nhìn rõ được mặt người kia không khó, nhưng nếu có kẻ ở bên ngoài vô tình đi ngang qua thì ắt bên trong không làm sao phát hiện ra được bởi bị tấm vải lều che khuất.

Lục Phi Thanh để ý thấy chung quanh hai ngọn đèn có rất nhiều người ngồi xếp bằng thứ tự dưới đất, già có, trẻ có. Những người này chẳng phải ai khác lạ, mà chính là những người Duy mà Lục Phi Thanh đã gặp qua lúc ban ngày trước khi đến sông Bảo Tháp.

Bỗng một giọng nói thanh tao dịu dàng chậm rãi ngân lên làm cho bầu không khí yên lặng thêm vẻ trang nghiêm.

Lục Phi Thanh quay mặt ngó sang chỗ phát ra giọng nói ấy thì không khỏi kinh ngạc. Thì ra đó là “cô gái áo vàng”. Khi nàng vừa nói xong câu ấy liền ngừng lại một chút đưa mạnh cánh tay lên như thề cương quyết hoàn thành một sứ mạng nào đó. Kế đến, nàng đưa tay rút từ trong bao ra một ngọn đao cong cong trông thật là sắc bén, tỏa ra hào quang sáng chói, nhìn mà lạnh cả người.

Cô gái áo vàng đưa bàn tay mặt ra, dùng lưỡi dao cứa đứt một vạch nhỏ ở một đầu ngón tay cho máu tươi nhỏ rờn rờn xuống vào ngay chính giữa một bình rượu có hình dạng giống hệt như một cái vủ ngựa cái đang cần sữa hừng sẵn ở đó từ bao năm.

Noi theo gương cô gái áo vàng, tất cả những người Duy có mặt trong lều đều rút đao đeo bên hông ra, rồi từng người một tự cứa vào ngón tay mình để nhỏ huyết vào bình rượu ấy.

Sau khi tất cả mọi người làm xong nghi lễ “thích huyết”, cô gái áo vàng liền lớn tiếng gọi :

- Gia gia!

Tức thì một người Duy cao lớn, với dáng điệu hùng mạnh bụng bình rượu ấy giơ lên cao, long trọng nói một tràng tiếng Duy.

Lục Phi Thanh không hiểu được ý nghĩa toàn câu, chỉ nghe rõ được mấy tiếng “Khả Lan kinh” và “cổ hương yêu dấu”. Còn đang suy nghĩ cố tìm cách hiểu câu nói kia thì cô gái áo vàng lại tiếp lời cho người Duy cao lớn mà nàng gọi là “gia gia”, hay nói cho đúng hơn là lặp lại nguyên văn lời nói của ông ta. Giọng nói của nàng êm ái, nghe rất thanh tai nhưng không kém phần cảm khái lắm lý.

Cũng như lần trước, Lục Phi Thanh nghe “tiếng được tiếng mất”, nhưng chuyến này ông hiểu được đây là một lời thề, đại ý là: “Nếu chúng ta không đoạt lại được “Khả Lan kinh của Thần Thánh lưu truyền cho dân tộc thì thà chết ở xứ người chứ không trở về quê hương yêu dấu nữa”.

Cô gái áo vàng vừa thề xong tức thì tất cả những người Duy kia cũng lần lượt lên tiếng lặp lại lời tuyên thệ đó. Ai nấy đều tỏ vẻ uất hận và cương quyết như sẵn sàng đem tánh mạng mình ra để hy sinh cho sứ mạng sắp thi hành của họ.

Dưới ánh đèn mờ, Lục Phi Thanh trông rõ được vẻ mặt của từng người một. Người nào người nấy đều khí khái can trường, đầy nhiệt tâm nhiệt huyết trước trách nhiệm thiêng liêng.

Sau phần tuyên thệ, bình rượu hình mã nhũ được hòa với máu rót ra làm ba chung, truyền tay từng người mà cùng nhau uống cho đến cạn. Sau đó họ cùng nhau bàn luận xôn xao, tất cả mọi người đều đồng góp ý kiến. Buổi họp hết sức trang trọng, chẳng khác gì một hội nghị thượng đỉnh của bộ “tổng tham mưu”.

Đến lúc này, Lục Phi Thanh có thể kết luận rằng đám người Duy kia lần này vượt sa mạc vào quan ải không ngoài mục đích thi hành một công tác trọng yếu chứ không phải chỉ là buôn bán tầm thường mà thôi.

Dân tộc họ có một bộ sách truyền quốc mà họ xem như vật vô giá thiêng liêng của Thần Thánh để lại. Đó là bộ Khả Lan kinh. Chẳng may, bộ sách ấy bị kẻ nào đó cướp đi mất nên họ thề nhất quyết phải theo đến nơi mà đoạt lại cho kỳ được, hoặc là chết. Lục Phi Thanh muốn biết rõ nhóm dân tộc người Duy ấy gốc gác thế nào nhưng vẫn chưa nghĩ ra được.

Nguyên đám người Duy này vốn là dân trong bộ lạc du mục thuộc Thiên Sơn Bắc Lộ, dân số vào khoảng trên dưới 20 vạn. Thủ lĩnh của họ là Tù trưởng Mộc Trác Luân, rất được dân chúng thương mến và kính phục. Mộc Trác Luân võ nghệ trác tuyệt mà nhân nghĩa cũng vang dội khắp gần xa.

Cô gái áo vàng là con gái lớn của Mộc Trác Luân tên gọi Tiêu Thanh Đồng, vốn là đệ tử yêu quý nhất của Thiên Sơn Kỳ Hiệp Trần Chánh Đức phu nhân, nhũ danh là Quan Minh Mai. Tiêu Thanh Đồng nhờ vậy mà học được những võ công tuyệt kỹ của phái Thiên Sơn.

Hai vợ chồng Trần Chánh Đức và Quan Minh Mai dù là người của phái Thiên Sơn nhưng thích cảnh an nhàn ẩn dật thành thử chỉ muốn sống riêng biệt, không qua lại với môn phái. Bất luận hành hiệp nơi đâu cũng chỉ có hai vợ chồng với nhau mà thôi. Giới giang hồ thường gọi hai người là “Thiên Sơn song ung”. Hai người niên kỷ bằng nhau, ngoài 60.

Vợ chồng Thiên Sơn Sơn Ưng rất thương yêu nhau, nhưng có điểm lạ kỳ là hề gần thì xô xát, mà xa lại nhung nhớ. Tuổi hai người đã già mà tâm tính vẫn còn như lúc trẻ, không thay đổi chút nào. Các bằng hữu quen thuộc thường gọi đùa là “Hoan Hỉ Oán Gia”.

Tiêu Thanh Đồng thấy vợ chồng sự phụ lúc nào cũng “com chẳng lành, canh chẳng ngọt” thì cố dùng đủ cách để hòa giải cho vui vẻ cả nhà nhưng kết quả vẫn không đi đến đâu nên lắm lúc nàng cũng đâm ra buồn lây.

Tiêu Thanh Đồng thích mặc áo vàng, đội nón tơ có gắn cặp lông phỉ thủy nên giang hồ đặt cho nàng mỹ hiệu là “Phiêu Hiệu Nữ Lang”, còn giới võ lâm thuộc Thiên Sơn Nam Bắc phái thì gọi nàng với danh hiệu là “Túu Vũ Hoàng Khố”.

Người Duy thuộc bộ lạc Thiên Sơn này chuyên sống du mục nay đây mai đó. Dưới thời nhà Thanh, thế lực vua Càn Long lan rộng ra tới bộ lạc những người Hồi. Hết vùng này tới vùng nọ bị sát nhập vào Thanh triều. Các dân tộc thiểu số như họ như cô thế, luôn luôn bị uy hiếp. Quan lại nhà Thanh đi lại liên miên, hạch sách đủ điều làm cho nhân dân khổ sở đến ta thán.

Mộc Trác Luân lúc đầu cũng muốn được yên thân nên đem vàng ngọc của cải ra đút lót cho quan lại nhà Thanh. Nhưng túi tham của bọn quan tham ô thì lại không đáy. Dù cho bao nhiêu của cải tích trữ bao lâu đem nộp cho chúng cũng vẫn không đủ. Lúc nào chúng cũng có cớ để hạch sách.

Sau cùng, của kho đã cạn, mà của dân thâu góp cũng kiệt quệ! Mộc Trác Luân phải cùng với dân chúng đi làm nghề buôn để sinh sống. Ngoại trừ con đường đó, người Duy chẳng còn cách gì khác hơn.

Để giữ yên được đất đai, nhiều lần Mộc Trác Luân đặc phái sứ giả đem lễ vật đến Y Lê cầu xin quan cai trị nhà Mãn Thanh hãy thương tình dân chúng người Duy nghèo khổ giảm cho các sưu cao thuế nặng. Nhưng có đời nào triều đình lại chịu thế! Lời kêu xin của Mộc Trác Luân đã chẳng được hiệu quả gì mà còn khiến cho triều đình Mãn Thanh đâm ra nghi kỵ, sợ người Duy nổi dậy, kéo theo sự hưởng ứng của người Hồi.

Quan cai trị là Triệu Huệ Trinh, biết dân tộc người Duy có một bộ sách của tổ tông nhiều đời để lại là “Khả Lan kinh” Bộ kinh thư này được thành từ xứ Mạch Gia là nơi phát sinh ra Hồi giáo nên dân tộc người Duy thờ kính và vô cùng sùng bái.

Bộ Khả Lan kinh được xem như là quốc bảo, chỉ có vị Tù trưởng mới có quyền cất giữ, đã trải qua được mấy chục đời...

Biết được giá trị của bộ kinh này đối với dân tộc người Duy nên thừa lúc Mộc Trác Luân đem hết những kẻ thuộc hạ thân tín theo ông ta đi xứ xa buôn bán, Triệu Huệ Trinh mới sai một cao thủ lên sang bên ấy cướp lấy bộ Khả Lan kinh đem về cho hấn. Triệu Huệ Trinh nghĩ rằng một khi nắm được bộ kinh này trong tay thì không còn phải sợ người Duy nổi lên phản kháng lại triều đình nữa, tha hồ cho hấn mặc sức đòi hỏi bất cứ những gì, Mộc Trác Luân cũng phải riu riu tuân theo.

Cái bao vải màu hồng mà Diêm Thế Khôi mang trên vai không khi nào dám rời cho dù là lúc ăn hay lúc nghỉ chỉ vì trong đó có “bảo vật” mà Triệu Huệ Trinh đang cần là bộ Khả Lan kinh.

Do đó mà Mộc Trác Luân với Tiêu Thanh Đồng và cả nhóm người Duy thế đem tánh mạng ra hy sinh để đoạt lại cho bằng được bộ kinh “truyền quốc” đó.

Bấy giờ, Lục Phi Thanh hiểu rõ là mưu đồ của đám người Duy kia chẳng dính dấp gì đến việc riêng của mình nên không muốn để ý hay nghe thêm chuyện riêng của họ nữa nên dùng thuật đề khí mà đứng thẳng dậy một cách gọn ghẽ, nhẹ nhàng. Vừa lúc ấy, ông bỗng thấy tất cả mọi người trong lều đều rạp xuống một cái, nằm im trên mặt đất cả thảy.

Lục Phi Thanh hoang mang trong lòng, liền dùng thuật khinh công chạy ra khỏi chỗ nấp. Chẳng ngờ chỉ trong nháy mắt Tiêu Thanh Đồng đã phát giác ra được là có người lén rình nghe rõ mọi chuyện nên ghé tai Mộc Trác Luân nói nhỏ :

- Gia gia! Bên ngoài có kẻ lạ mặt.

Dứt lời, nàng phi thân ra khỏi lều và thoáng thấy có một bóng người cứ theo đường rừng mà chạy thoăn thoắt như bay. Tiêu Thanh Đồng liền rút một ngọn Thiết Liên Tử nhắm theo cái bóng người ấy mà phóng đến “vèo” một tiếng.

Lục Phi Thanh đang lúc chạy tháo thân chưa ra khỏi được rừng thì nghe sau lưng có tiếng gió thì biết ngay là có ám khí. Ông lách mình né sang một bên trong khi tay vẫn còn cầm ly trà. Mũi Thiết Liên Tử vừa phóng tới, Lục Phi Thanh lấy bàn tay gạt mộ cái làm mũi ám khí rớt ngay xuống đất.

Nhưng tiếp theo đó, lại có thêm một mũi thứ hai phóng tới với tốc độ lẹ làng như tên bắn. Lục Phi Thanh dùng ly trà hứng một cái, mũi Thiết Liên Tử bắn xuyên qua ly, nhưng lạ thay không làm cho ly vỡ mà lại dính chặt vào đáy ly.

Lục Phi Thanh thầm khen ngợi bản lãnh Tiêu Thanh Đồng. Ông không quay đầu nhìn lại mà cứ tiếp tục dùng khinh công bay thẳng một hơi về khách sạn.

Tại khách sạn, mọi người đã an giấc từ lâu. Bốn bề vắng ngắt. Đêm dài như vô tận, chìm đắm trong bóng tối. Một gã giúp việc trong khách sạn tay dụi mắt như vừa thức dậy miêng lè nhè hỏi :

- Thưa, lão gia chưa đi nghỉ? Chắc vì đêm nay nóng nực nên lão gia đi hóng mát phải không?

Lục Phi Thanh chỉ ậm ừ vài tiếng cho qua. Vào trong phòng ngủ, ông ta rút mũi Thiết Liên Tử ra khỏi đáy ly trà ra xem xét. Mũi ám khí được làm bằng một loại gang rất tốt gọi là “Tinh cao”. Trên mũi phi tiêu có khắc một hình lông cánh của một loài chim. Ngắm ngía một hồi, Lục Phi Thanh bèn cấy mũi Thiết Liên Tử ấy vào trong người...

Sáng sớm hôm sau, đoàn bảo tiêu đã chuẩn bị đầu đó xong xuôi, sửa soạn lên đường tiếp tục cuộc hành trình. Mấy tên hướng đạo ở hàng đầu lớn tiếng truyền rao :

- Bọn ta phải võ Duy Dương...

Sau đó là cây tiêu kỳ có hình bát quái của Trấn Viễn tiêu cục theo gió bay phát phới dẫn lộ cho một hàng tiêu xa khởi hành.

Lục Phi Thanh thấy các cỗ tiêu xa chờ hàng hóa đi như bay, tương đối rất nhẹ nhàng, chứng tỏ là hàng hóa không chút nặng nề và hình như cũng không mấy gì được quan tâm đến cho lắm. Bình thường, nếu xe chở vàng bạc châu báu quý giá hay những hàng hóa nặng nề thì vết bánh xe sẽ in sâu xuống mặt đường và các tiêu sư cũng như các cao thủ hộ vệ sẽ rong ngựa bịt kín hai bên xe. Đằng này, vết bánh xe không in sâu xuống đường, và có khi cả mấy cỗ xe liên tiếp bỏ ngõ, không có ai cỡi ngựa đi kèm bảo vệ. Trái lại, các tiêu sư đều tập trung cả lại vào việc bảo vệ cho Diêm Thế Khôi. Chắc chắn một điều không thể lầm lẫn được là bảo vật phải nằm ngay chốn ấy, thậm chí ngay trên mình của Diêm Thế Khôi. Chẳng hạn như cái bao màu hồng khoác trên vai y... Đó mới chính là vật quan trọng đáng giữ gìn.

Đoàn bảo tiêu của Trấn Viễn tiêu cục đi được khoảng nửa tiếng thì Tham tướng Tăng Đồ Nam cũng điều động chỉ huy quân lính bảo vệ đoàn xa kiệu của gia quyến Lý Khả Tú lên đường...

Quãng đường này toàn là đá đỏ lởm chởm đồng thời lại gặp những khúc nghiêng của triền núi nên không thể nào đi mau được. Tuy vậy, Tăng Đồ Nam vẫn phải thúc giục quân lính ráng cố gắng làm sao lên được đỉnh núi để xuống kịp chân núi bên kia trước khi mặt trời lặn vì sẽ gặp được tại đó ba khách điểm và ba đường đi.

Đường đi trên núi hiểm hóc vô cùng. Càng lên cao, đường càng hẹp lại. Tăng Đồ Nam và Lý Mộng Ngọc phải theo sát kiệu của Lý thái thái và Lý phụ nhân canh chừng, giữ gìn cẩn thận không dám lơ đãng chút nào vì rủi nếu một tên kiệu phu lỡ sẩy tay sẩy chân tất nhiên sẽ làm đổ nguyên cả kiệu xuống vực thẳm, thân thể xương thịt người trong kiệu sẽ nát bấy như tương.

Đến giờ Thân, đoàn xa kiệu đã tới đèo Ô Kim. Trước mặt là đoàn tiêu của Trấn Viễn tiêu cục, đang xuống ngựa ngồi nghỉ chân. Tăng Đồ Nam thấy vậy cũng cho đoàn xa kiệu của mình tạm dừng bước, nghỉ một trong giây lát.

Đèo Ô Kim nằm ngay chính giữa hai ngọn núi cao chót vót, như giáp với mây trên trời nếu trông từ xa lại. Giữa hai núi có một con đường “độc đạo” chỉ có thể đi tới mãi mà không thể dừng chân lại nghỉ ngơi được vì đường đã dốc lại hẹp, chỉ vừa đủ cho một cỗ xe tứ mã qua lại mà thôi. Đã đến điểm nàyắt phải đi thẳng một hơi lên trên đỉnh núi chứ không còn đường nào để lựa chọn cả!

Lục Phi Thanh chậm rãi đi về phía đằng sau, ý không muốn cho người của Trấn Viễn tiêu cục trong thấy mặt ông.

Nghỉ ngơi được một lát, đoàn tiêu xa của Trấn Viễn tiêu cục bắt đầu lên đường, và đoàn xa kiệu của gia quyến Lý Khả Tú theo sau nối liền, cách không bao xa, chỉ vừa đủ khoảng cách theo đúng luật giang hồ để đoàn tiêu xa đi trước khỏi nghi kỵ là có ý này nọ. Xa xa trông hai đoàn giống hệt một con rồng đang vươn mình bò sát giữa một cái hố sâu thăm thẳm, vách đá dựng cao ngất.

Cả người lẫn ngựa đều mệt toát mồ hôi, vừa leo dốc vừa thở. Những người lãnh trách nhiệm tải hàng hóa và đồ vật tương đối nặng lên tiếng reo hò luôn để cổ vũ cho nhau hầu quên đi cái nặng nhọc trước mắt.

Lục Phi Thanh đi đằng sau chợt phát hiện bên hữu của đỉnh đèo chót vót có một bóng người dường như núp theo bóng cây để tiện bề rình rập chi đó. Cùng lúc đó, ông lại nghe có tiếng lục lạc của bày lạc đà ngân lên và từ trên triền núi xuất hiện một đám người Duy cỡi ngựa phi như bay xuống.

Cả đoàn tiêu xa của Trấn Viễn tiêu cục hoảng sợ kêu la thất thanh, bảo nhau phải làm sao ngăn cản được đám kỵ sĩ ấy, vì cái trồn đồ đèo thần tốc kia sẽ đẩy nguyên đoàn tiêu xa xuống vực thẳm tan xương!

Đồng Triệu Hòa giật mình, la lên :

- Thôi chết rồi! Thật vô phương chặn đứng lại kịp!

Đám kỵ sĩ người Duy với kỹ thuật tài tình khéo léo lanh lẹ dị thường, cứ tiếp tục giục ngựa sai xuống với khí thế vô cùng dũng mãnh, chẳng khác chi sóng vỗ nước tràn.

Đoàn kỵ sĩ, độ chừng chục người trở lại thành linh cất tiếng hát vang lên. Tiếng hát của họ lạnh hót ngân vào trong vách đá làm vang dội lại một thứ âm thanh nghe rất là kỳ quái, chẳng hiểu chi là chi!

Cũng lúc ấy, hai bên chót của đỉnh đèo xuất hiện những bóng người, có lẽ là đã mai phục sẵn từ bao giờ đứng dậy như ma quỷ hiện hình cùng trời giọng hát hòa nhịp với đám kỵ sĩ. Cả đoàn tiêu xa vừa lo sợ, vừa ngạc nhiên đến sững sờ.

Thành linh, trong đám người Duy kia phát ra một tiếng hò tiêu. Có hai kỵ sĩ người Duy bỗng giục ngựa phi như bay, tách hẳn đoàn xông thẳng về phía Diêm Thế Khôi. Hai người đột nhiên tấn công vào kỵ sĩ đi phía sau bảo vệ cho Diêm Thế Khôi là Diêm Thế Chương, và bốn con lạc đà cùng tới một lượt vây chặt Diêm Thế Khôi vào giữa.

Hai anh em họ Diêm trong Quảng Đông lục ma có nhiều kinh nghiệm trong những cuộc đương đầu với các cao thủ nên cho dù đứng trước tình trạng hiểm nghèo mà tinh thần không bị rối loạn. Hai người biết là đang bị ở thế bất lợi, không thể dùng số đông mà đối phó được với đám người đông đảo từ trên dốc đánh xuống như thác nước đổ. Cả Diêm Thế Khôi lẫn Diêm Thế Chương đều rút binh khí ra tự lực đối phó và tùy cơ ứng biến.

Bốn người Duy cỡi bốn con lạc đà bỗng đưa cao cây côn sắt rồi cùng nhau đánh bổ xuống đỉnh đầu Diêm Thế Khôi một lượt. Cây côn sắt của họ vốn không phải là vũ khí tầm thường. Mỗi cây phải nặng trên trăm cân, mà cả bốn người đều có sức mạnh ghê gớm cả. Đã ở trong thế kẹt mà chỗ đứng lại nhỏ hẹp nên không làm sao né tránh kịp chỉ còn cách nhắm mắt bưng tai mà chịu trận, chờ chết mà thôi. Toàn thân Diêm Thế Khôi luôn cả con ngựa hấn cỡi đều nát ra như cám, thịt xương, máu óc văng tung tóe, dính cả lên ngọn lá cành cây, đầm tràn trên mặt lộ.

Một bóng vàng trong đám người Duy cỡi ngựa phóng ra. Người đó chính là Tiêu Thanh Đồng chứ chẳng phải ai khác hơn. Nàng bước tới phía trước lanh lẹ nhảy từ trên yên xuống cần thận rút kiếm cắt giây buộc nơi cái bao vải màu hồng ở trên lưng Diêm Thế Khôi thì nghe sau lưng có một luồng gió tạt đến, một lưỡi kiếm nhắm vào nàng đâm thẳng tới.

Tiêu Thanh Đồng chỉ chú trọng vào chiếc bao hồng thôi nên không có ý muốn giao chiến, nên nàng khẽ lách mình tránh khỏi mũi kiếm hiểm ác đó. Tay nàng cảm kiếm cổ cắt nốt những đường giây còn lại dính liền cái bao hồng trên lưng Diêm Thế Khôi.

Nhưng kẻ vừa đâm mũi kiếm kia quyết không để cho Tiêu Thanh Đồng có đủ thì giờ để cướp đi cái bao vải hồng mà bọn hấn đã liệu mình bảo vệ, dùng tánh mạng Diêm Thế Khôi để giữ gìn cho nên Tiêu Thanh Đồng vừa tránh kịp được mũi kiếm thứ nhất thì mũi kiếm thứ nhì lại nhắm thẳng vào hồng nàng mà đâm tới. Mũi kiếm này so với mũi trước thì có phần hiểm ác hơn nhiều.

Biết chẳng thể né tránh kịp được mũi kiếm này, Tiêu Thanh Đồng buộc lòng phải đưa lưỡi kiếm của nàng ra đón đỡ. Hai lưỡi kiếm va chạm vào nhau một cái thật mạnh đến lóe lửa, tạo nên một âm thanh hết sức ghê rợn.

Biết địch thủ của nàng không phải tầm thường, Tiêu Thanh Đồng không dám chậm trễ, vội vã nhanh tay cắt bừa những mối giây cột bao vải hồng nhưng tai mắt luôn luôn đề phòng những biến cố chung quanh vì nếu sơ ý có thể mất mạng như chơi trong đường tơ kẽ tóc. Người kia lại chém ngay cườm tay nàng thêm một nhát kiếm nữa. Tiêu Thanh Đồng rút vội bàn tay trái của nàng lại tránh được lưỡi kiếm của đối phương dễ dàng mà còn lấy hai ngón tay trái và ngón tay giữa của nàng xia vào đối phương cùng với mũi kiếm. Người kia chỉ khẽ lùi lại đã tránh được cả mũi kiếm và mũi xia bằng tay của nàng.

Tiêu Thanh Đồng uất hận vô cùng. Nàng ngược mắt nhìn lên xem thử là ai đã ba lần làm cho nàng mất cơ hội đoạt lại cái bao hồng trên lưng Diêm Thế Khôi. Nàng lại càng lồng lộn lên khi thấy rõ kẻ đó chính là “chàng thanh niên tuấn tú” đã từng giờ thói vô lễ với nàng lúc gặp nhau trên đường lộ. Tiêu Thanh Đồng không hiểu oan gia nào phá rối mà cứ khiến xui cho chàng thanh niên kia đeo theo cản trở công việc sắp thành công của nàng.

Tiêu Thanh Đồng nộ khí xung thiên vùng kiếm lên chém loạn xạ như bão táp mưa sa. “Chàng thanh niên” ấy cũng thi triển hết những thế kiếm bí hiểm tạo nên một trận ác đấu dữ dội như gió chạy cát bay.

Tiêu Thanh Đồng vừa đấu vừa cảm phần. Nếu không phải vì “chàng thanh niên” này xen vào công việc của nàng với đám tiêu sư của Trấn Viễn tiêu cục thì công tác của nàng đã hoàn thành, nhiệm vụ của nàng đã viên mãn. Vì chàng thanh niên ấy mà bao nhiêu công lao, bao nhiêu hy sinh của mồ hôi nước mắt của dân nàng há đánh trôi theo giòng nước hay sao?

“Chàng thanh niên” ấy chẳng phải ai khác hơn là cô gái cải nam trang Lý Mộng Ngọc. Nàng đang ở đoàn xa kiệu theo hầu bà nội và mẹ bỗng nhiên thấy thấy đội lạc đà của người Duy bao vây đoàn xa tiêu của Trấn Viễn tiêu cục mà tấn công. Chẳng cần biết dẫn đo lợi hại hay phân biệt điều phải trái ra sao lại tự phụ vào tài năng nên Lý Mộng Ngọc xông lên ngăn cản Tiêu Thanh Đồng với mục đích thử tài cao thấp. Chỉ vì nàng nghe sư phụ Lục Phi Thanh khen Tiêu Thanh Đồng võ nghệ giỏi hơn mình nên không phục, hễ gặp cơ hội là tìm cách giao đấu để làm thỏa mãn tự ái của mình ngay.

Quả đúng như lời tiên đoán của Lục Phi Thanh, chính vì cái thông minh của Lý Mộng Ngọc đã khiến cho nàng lâm lạc!

Những người ở bên triền núi chỉ trở mắt nhìn sang trận đấu thư hùng giữa Tiêu Thanh Đồng và Lý Mộng Ngọc. Tiêu Thanh Đồng đâm một hơi ba kiếm nhưng bị Lý Mộng Ngọc giải trừ được hết làm cho nàng đầu nóng tai ù, tức giận đến cực độ. Nàng dự liệu là trong đám tiêu sư theo bảo vệ Diêm Thế Khôi kia có nhiều kẻ có bản lĩnh cao siêu không dễ cho nàng thắng nổi. Nếu ra tay ở chỗ lớn ắt mười phần nhắm thất bại cả mười. Do đó Tiêu Thanh Đồng mới chọn đồi Ô Kim, là nơi hiểm yếu để thi hành kế hoạch, lấy lợi thế trên cao đánh xuống, rất hữu hiệu cho chiến thuật “xuất kỳ bất ý, công kỳ vô bị”. Chỉ một trận đánh có thể thành công được. Tới chừng đó, khi nhiệm vụ hoàn tất cả đoàn ca khúc khai hoàn trở về nơi tổ quốc thân yêu thì còn gì vui vẻ hân hoan hơn nữa.

Tiêu Thanh Đồng lần này thi hành kế hoạch nắm chắc phần thắng trong tay. Dù cho đối phương có đông người, võ nghệ có cao siêu đến bậc nào cũng không tài nào đối phó kịp. Mưu kế như Gia Cát, cơ trí như Châu Du, Tiêu Thanh Đồng đã dùng kỵ binh lũng kích Diêm Thế Khôi mười phần nguy kịch, bắt buộc đám tiêu sư của Trấn Viễn tiêu cục phải lọt vào kế hành quân của nàng, chỉ đứng ngoài mà ngó chứ không dám vào trợ chiến. Tiêu Thanh Đồng quả nhiên đã chặn đứng được đám tiêu sư kia. Không ai dám liều mạng xông vào vì biết nếu làm thế thì chỉ uống mạng như Diêm Thế Khôi hoặc nguy khốn như Diêm Thế Chương mà thôi.

Thành công đã thấy trước mắt. Nào ngờ Lý Mộng Ngọc can thiệp vào! Tiêu Thanh Đồng có ngờ đâu là nàng bị cái thế “trợ Kiệt” là Lý Mộng Ngọc dù có ý hay vô tình đã đứng vào phe Trấn Viễn tiêu cục!...

Tâm hồn của Tiêu Thanh Đồng chỉ có được một nửa trong trận đánh, còn một nửa kia cứ canh cánh nghĩ mãi về chiếc bao màu hồng trên lưng Diêm Thế Khôi đã chết. Cho nên càng đánh, nàng lại càng thấy kiếm pháp của Lý Mộng Ngọc kỳ diệu thật khó lòng mà đánh thắng để lấy được cái bao hồng. Tiêu Thanh Đồng toát cả mồ hôi ướt đầm như tắm.

Không thể ham đánh mãi, Tiêu Thanh Đồng đột nhiên phóng ra một thế kiếm gọi là “Tam Phân kiếm thuật” của phái Thiên Sơn, đánh Lý Mộng Ngọc lùi dần ra sau. Thế kiếm này là tuyệt kỹ của phái Thiên Sơn, không bao giờ truyền cho ai ngoại trừ một vài đệ tử thân tín như Tiêu Thanh Đồng.

Lý Mộng Ngọc thấy kiếm pháp của Tiêu Thanh Đồng bỗng nhiên biến ảo vô cùng. Một đường kiếm biến thành ba, kiếm quan hết sức linh động. Có một điều là thế “Tam Phân kiếm thuật” này chỉ có công mà không có thủ. Bao nhiêu lợi hại đều tuôn ra hết, không dành lại cho mình một chiêu nào để phòng

thân cả.

Thấy Tiêu Thanh Đồng dùng thế “Băng Hà Đảo Tả” đâm tới vô cùng mạnh mẽ, Lý Mộng Ngọc bèn dùng chiêu “Nhất Trụ Hương” với ý định đánh bật lưỡi kiếm địch thủ qua một bên. Nhưng chẳng ngờ chỉ còn cách nhau hai thước chiêu kiếm của Tiêu Thanh Đồng tức khắc lại biến thành thế “Thiên Lý Lưu Sa” gạt lưỡi kiếm của Lý Mộng Ngọc sang một bên rồi cứ thế thẳng đường đâm tới.

Lý Mộng Ngọc kinh hãi vô cùng, vội vàng chuyển mũi kiếm trở về trước bụng để bảo vệ. Nhưng thật là kỳ quái, rõ ràng địch thủ đâm mũi kiếm ngay bụng Lý Mộng Ngọc với tất cả sức mạnh nhưng chưa tới đích thì đã chuyển ra thế “Phong Quyển Trường Thảo”, từ trên sa xuống như điện xẹt chém mạnh vào cánh tay trái của Lý Mộng Ngọc làm cho nàng lúnh quýnh chỉ còn nước liêu nháy ra sau một bước. Vừa tránh được lưỡi kiếm lại hại ấy trong đường tơ kẽ tóc, chưa kịp hoàn hồn thì Tiêu Thanh Đồng lại biến ra thế “Cử Hỏa Liệu Thiên” quay ngược mũi kiếm từ dưới lên trên nhanh như gió, chém sả vào vai trái Lý Mộng Ngọc.

Lý Mộng Ngọc vừa tránh khỏi được thì Tiêu Thanh Đồng lại ra thế “Tuyết Trung Kỳ Liên” chém tả chém hữu vùn vụt như tên lìa khỏi cung. Mặc dầu Tiêu Thanh Đồng không có ý làm tổn hại đến tánh mạng Lý Mộng Ngọc nhưng cũng ghép nàng vào tình trạng vô cùng khốn đốn.

Cả hai giao đấu với nhau một lúc đã khá lâu, không biết là bao nhiêu hiệp. Lý Mộng Ngọc mệt là cả người, mồ hôi đổ như tắm. Đó là Tiêu Thanh Đồng chỉ dùng có một phần trong “Tam Phân kiếm thuật” bí truyền của phái Thiên Sơn. Hễ Lý Mộng Ngọc đón đỡ được một thế kiếm thì Tiêu Thanh Đồng lại biến ngay ra chiêu khác. Nếu là người võ công tầm thường ở ngoài nhìn vào ắt sẽ tưởng là hai người giỡn chơi với nhau, nhưng sự thật đó là một trận đấu nguy hiểm vô cùng, tánh mạng lúc nào cũng như mảnh chỉ treo chuông.

Tiêu Thanh Đồng cú vẩy chặt Lý Mộng Ngọc trong vòng kiếm pháp của mình mà không ngừng đâm chém. Mũi kiếm luôn luôn vung ra cách mình nàng chừng một thước rồi lại tấn công tới tấp khiến Lý Mộng Ngọc loạn cả mắt, ù cả tai, và tay chân thì bủn rủn, cứ lùi dần, lùi mãi...

Kiểm pháp của Tiêu Thanh Đồng vô cùng biến ảo khiến cho Lý Mộng Ngọc không tài nào đoán được. Nếu không nhờ Nhu Vân kiếm của Lục Phi Thanh tận tình chỉ dạy cho để hộ thân trong lúc nguy kịch thì chưa biết tánh mạng nàng sẽ ra sao. Nhu Vân kiếm của Lý Mộng Ngọc thật ra cũng luyện được đến nơi đến chốn. Nhưng nàng quên mất một yếu tố quan trọng là người sử dụng kiếm thuật này phải tự tin, tâm phải vững để lấy “tĩnh” mà chế “động”. Nếu nhớ kỹ được điều ấy thì cho dù địch thủ có biến ra bao nhiêu thế kiếm kỳ lạ hay tuyệt diệu đi chăng nữa cũng không không thao túng được đối phương.

Hiềm là Lý Mộng Ngọc mới bước chân vào giang hồ, chưa thật sự cùng ai giao đấu nên thiếu hẳn “kinh nghiệm chiến trường”. Vì vậy khi thấy Tiêu Thanh Đồng sử dụng toàn những chiêu kiếm kỳ lạ thật lạnh lẽo, so với kiếm thuật của mình còn hơn bội phần thì tâm thần bỗng dưng hoang mang, mất hết tự chủ. Biết mình chưa phải là đối thủ của Tiêu Thanh Đồng, Lý Mộng Ngọc lừa thế thoát ra được vòng kiếm của đối phương rồi dùng khinh công đào tẩu.

Tiêu Thanh Đồng không thèm rượt theo, chỉ quay mình lại thì thấy một người đang cắt nốt mấy sợi giây buộc của cái bao màu hồng trên lưng Diêm Thế Khôi. Nhanh như cắt, hắn đã giật lại được cái bao kia ra.

Tiêu Thanh Đồng bèn phóng một đường kiếm chặn lại, không cho tẩu thoát. Tên ấy bỗng kêu lớn lên :

- Ý thôi! Đề lão Đồng này đi về chứ! Cản lại làm chi?

Hắn chính là Đồng Triệu Hòa. Hắn liệu sức, không dám chống cự với Tiêu Thanh Đồng nên lẹ chân nhảy vọt ra sau ba bước, lánh mình trốn nhủi trốn chui như một con chuột nhắt.

Tiêu Thanh Đồng không chịu bỏ, vừa rượt theo, vừa vung kiếm chém không ngừng. Bỗng nhiên một ngọn Ngũ Hành luân từ đâu đánh bổ tới ngay bụng Tiêu Thanh Đồng. Nàng không dám khinh thường nên phải xoay ngược kiếm đón lấy, gạt ngọn Ngũ Hành luân sang một bên. Đồng Triệu Hòa nhờ thế mà thoát thân được.

Nguyên Mộc Trác Luân dùng kế hoạch rất chu đáo, trước mặt cũng như mé sau lưng đoàn bảo tiêu của Trần Viễn tiêu cực đều bố trí những thót lặc đã chặn lại hết. Kế hoạch rất hữu hiệu khiến cho cả tiểu đoàn trước sau không trông thấy được nhau, mà cũng vô phương cứu viện.

Mộc Trác Luân một mình một đao đấu với hai tiêu sư là Thái Vĩnh Minh và Tiền Chính Luân luôn tay không nghỉ. Và nhờ có hai người cầm chân được Mộc Trác Luân, Diêm Thế Chương mới thừa dịp đó vượt qua được mà không bị cản trở và phóng Ngũ Hành luân để yểm trợ cho Đồng Triệu Hòa.

Nguyên Diêm Thế Chương sau khi nhìn thấy Diêm Thế Khôi bị thảm tử thì lửa giận sôi lên. Y phóng ngựa liêu lĩnh vượt qua bảy lạc đà, một tay cầm Ngũ Hành luân phang một cái thật mạnh vào cây côn sắt của người Duy lãnh nhiệm vụ đứng canh xác của Diêm Thế Khôi. Nhát phang quá mạnh khiến cho cây côn sắt dội ngược lại ngay đầu người Duy võ sọ lặn từ trên lưng lạc đà xuống đất chết tươi.

Thấy một người đồng bọn ngã gục, một người Duy khác tiến tới đương cự, cầm cây côn sắt nhắm đầu phang Diêm Thế Chương một cái. Diêm Thế Chương liền dùng cây Ngũ Hành luân đánh bật cây côn sắt qua một bên rồi dùng tay còn lại bắt lấy. Có lẽ là đôi khi lửa giận bốc phừng phừng và liêu chết coi thường nguy hiểm, sức lực con người cũng nhờ vậy mà gia tăng.

Nhờ Diêm Thế Chương liều mạng ôm cây côn sắt của người Duy giữ chặt nên Đồng Triệu Hòa có đủ thì giờ để gỡ cái bao hồng trên lưng từ thi Diêm Thế Khôi ra mà tẩu thoát được.

Thấy Tiêu Thanh Đồng rượt theo Đồng Triệu Hòa, Diêm Thế Chương liền bỏ cây côn sắt đang giằng co với người Duy ra, thúc ngựa thật mau xông tới phóng cây Ngũ Hành luân cản đường kiếm của Tiêu Thanh Đồng lại mà cứu nguy cho họ Đồng.

Sau khi Đồng Triệu Hòa thoát thân được ôm theo cái bao màu hồng thì Tiêu Thanh Đồng và Diêm Thế Chương tiếp tục giao đấu. Trao qua đổi lại ít chiêu, cả hai bên đều ngẫm khen ngợi tài nghệ tuyệt vời của nhau. Tiêu Thanh Đồng vừa đánh vừa nom nớp lo sợ “anh chàng đẹp trai” ban này trở lại giúp sức cho Diêm Thế Chương. Nàng vừa đánh vừa đề cao cảnh giác.

Bỗng nhiên tiếng hô tiêu từ hai bên trườn núi lại vang lên. Tiêu Thanh Đồng biết đó là ám hiệu cho biết phải rút lui. Nàng tin chắc là “quân tiếp viện” của đoàn tiêu xa đã đến nơi rồi. Nàng đảo mắt nhìn qua tứ phía một lượt thì Đồng Triệu Hòa vai mang cái bao màu hồng, cỡi ngựa như bay vượt qua khỏi núi.

Tiêu Thanh Đồng lập tức dùng ngay “Tam Phân kiếm thuật” tấn công Diêm Thế Chương tới tấp. Những chiêu kiếm của nàng chẳng khác nào “tuyết rơi lá rụng” khiến cho Diêm Thế Chương phải lùi lại đằng sau liên tục.

Tiêu Thanh Đồng bỗng bỏ Diêm Thế Chương, dùng khinh công bay lên hướng đỉnh núi như bay rượt theo Đồng Triệu Hòa. Tiếng hô tiêu càng lúc càng thêm inh ỏi. Mộc Trác Luân vội lớn tiếng gọi lại :

- Mau trở về thôi con! Đừng rượt nữa!

Tiêu Thanh Đồng xưa nay chưa bao giờ dám cãi lời thân phụ bất cứ điều gì, bất luận trong trường hợp nào. Nên khi vừa nghe ông gọi nàng liền vâng lời trở về ngay, không chút do dự. Sau đó, nàng đốc thúc đám người Duy đem tử thi của người bị đánh chết cùng với người bị thương cho lên lưng lạc đà. Khi tất cả đều lên lưng ngựa hay lưng lạc đà thì tiếng hô tiêu lại trỗi lên. Đoàn người Duy nhắm chân núi đi thẳng xuống. Mới đi được một đoạn, Tiêu Thanh Đồng gặp một đám Thanh binh chừng vài chục mạng chặn đầu lại. Tầng Đồ Nam cảm thương múa, giục ngựa đến trước nạt lớn :

- Bọn thổ phi kia thật là to gan lớn mật? Có phải định tạo phản chăng?

Tiêu Thanh Đồng chẳng nói chẳng rằng, rút gươm ra đánh Tầng Đồ Nam một trận “toi bởi hoa lá”. Không đầy mấy hiệp, cây thương của Tầng Đồ Nam đã bị Tiêu Thanh Đồng đánh văng khỏi tay rớt xuống đất. Mộc Trác Luân cũng dùng mảnh vung đao lên chém ngang chém dọc để mở đường. Cả đám người Duy bỗng hăng lên đánh thật dữ dội, và kết cuộc là đám binh lính của Tầng Đồ Nam phải vệt đường ra.

Từ sau, Diêm Thế Chương và Thái Vĩnh Minh cũng đuổi tới nơi. Tiêu Thanh Đồng không nao núng, một mình múa kiếm như bay đánh cả hai người. Bỗng nhiên từ trong đám người Duy có một người cỡi ngựa phóng ra la lớn lên :

- Nhị muội, em hãy chạy đi! Để chúng nó cho anh!

Người đó chính là anh ruột Tiêu Thanh Đồng tên là Tiêu Y, tay cầm một cây trường thương, một mình xông tới đánh với hai tiêu sư. Tiêu Thanh Đồng cũng hợp sức với anh đánh kịch liệt. Nhưng cả hai anh em với mục đích chỉ để cản đường cho đám người Duy chạy thoát thôi nên vừa cả hai vừa đánh vừa lui.

Lại thêm một hồi tiêu nữa trỗi lên ở hai bên trườn núi, cả Tiêu Thanh Đồng và Tiêu Y cùng quay ngựa bỏ chạy.

Diêm Thế Chương rượt theo bèn gót. Tiêu Thanh Đồng liền rút ra một ngọn Thiết Liên Tử nhắm đầu Diêm Thế Chương mà phóng. Diêm Thế Chương cả kinh dùng Ngũ Hành luân mà đóng lắt. “Keng” một tiếng, cổ tay Diêm Thế Chương nhói lên một cái, đau nhức vô cùng. Cùng lúc ấy, ở hai bên trườn núi từng cục đá lớn từ đâu lăn xuống như trời long đất lở. Thừa lúc hỗn loạn, đám người Duy kéo nhau chạy đi thật lẹ, an toàn tẩu thoát...

Nhìn thấy tử thi anh ruột chết một cách thê thảm, tử thi thì dập nát, máu thịt toi bời, Diêm Thế Chương bất giác òa lên khóc. Tiền Chính Luân và Thái Vĩnh Minh dùng lời an ủi mãi, Diêm Thế Chương mới chịu lên ngựa nhưng nét mặt thật ảm đạm u sầu. Những người trong tiêu đoàn thấu lượng tất cả tử thi những người bất hạnh bỏ hết lên xe.

Chỉ có Đồng Triệu Hòa là có vẻ đắc ý, khoác lác nói :

- Nếu lão Đồng ta mà không lan tay thì chắc chắn con bé kia đã đoạt mất cái bao quý này rồi. Lão Đồng đã nói trước là không chắc gì Diêm ngũ gia bảo vệ được nó. Quả đúng như vậy, không có lão Đồng này thì cái chết của Diêm ngũ gia chỉ uống phí mà thôi!

Cả đám tiêu sư nghe Đồng Triệu Hòa ăn nói huênh hoang bừa bãi, đã không được một lời chia buồn với người đồng nghiệp vừa chết mất anh ruột lại tỏ ra đắc ý khoe công cướp lại được cái bao màu hồng kia đồng thời thốt lên toàn những lời vô tình bạc nghĩa nên ai nấy đều bất bình. Nhưng đang lúc có chuyện buồn không vui sau con nguy khốn nên không ai nghĩ đến chuyện cãi vã hay sinh sự với hân, nên đành lặng thinh im tiếng...

Còn nhắc về Lục Phi Thanh thì ông ta được chứng kiến tất cả từ đầu đến cuối, nhưng chỉ làm kẻ bàng quan mà ngó thôi chứ chẳng theo bên nào chống bên nào.

Lý Mộng Ngọc bị lép vế dưới “Tam Phân kiếm thuật” của Tiêu Thanh Đồng nhưng làm cản trở “cô gái áo vàng” kia không cho cướp đi “Khả Lan kinh” cũng như làm cho kế hoạch của đám người Duy thất bại. Cho đó là một “kỳ công” của mình, nàng ta vênh vênh vào vào, ra chiều rất tự đắc, đinh ninh rằng ai cũng phải tán tụng, mang ơn nàng.

Ngờ đâu Diêm Thế Chương đau khổ vì cái chết của anh ruột, đám tiêu sư mắc bận việc lo thu nhặt những tử thi và băng bó cho những người bị thương, còn Đồng Triệu Hòa thì chỉ nghĩ đến cái bao màu hồng trên lưng kia từ đây thuộc về hân nên không ai để ý gì đến Lý Mộng Ngọc cả.

Cả đám tiêu sư của Trấn Viễn tiêu cục vờ đi, hoặc giả cố tình không biết, không ai nói với Lý Mộng Ngọc lời nào, xem như nàng chẳng giúp được gì cho họ cả. Lý Mộng Ngọc thấy vậy lòng buồn rười rượi, tiếc công mình đã “vào sinh ra tử”.

Đồng Triệu Hòa nhìn thấy Tăng Đồ Nam, bỗng nhớ lại vị “võ quan võ nghệ cao siêu” ban nãy chỉ huy đám quan binh chặn đường đám người Duy lại mà phải tổn hại một số binh lính khá đông nên vội vã đến trước mặt vòng tay, lễ phép nói những câu “cảm nghĩa”.

Bản ý Đồng Triệu Hòa không phải là cảm ơn Tăng Đồ Nam đã ra tay trợ lực bọn chúng, chẳng qua vì thấy họ Tăng là võ quan, có thể lực nên chủ tâm muốn thân cận để được nhờ mai sau. Nhưng Đồng Triệu Hòa trước sau không được một tiếng nào với Lý Mộng Ngọc, “chàng thanh niên tuấn tú” đã liều thân ngăn cản “cô gái áo vàng” để cho hắn có cơ hội lấy cái bao vải màu hồng còn treo lủng lẳng trên lưng từ thi Diêm Thế Khôi.

Nếu không có Lý Mộng Ngọc thì cho đến mười cái mạng như Đồng Triệu Hòa cũng phải tiêu tùng dưới tay Tiêu Thanh Đồng từ lâu rồi chứ nói gì đến chuyện đoạt lại được “Khả Lan kinh”!

Lẽ ra Lý Mộng Ngọc muốn “day” cho đám tiêu sư của Trần Viễn tiêu cục một bài học đích đáng nhưng lại nhớ đến lời khuyên bảo của sư phụ là đừng ý tài sinh sự, nhất là đừng “nhanh nhẩu đoảng” can thiệp vào chuyện kẻ khác không liên quan gì đến mình nên mới đành nín giận làm thinh.

Tuy vậy, chỉ cần nhìn vào nét mặt là Lục Phi Thanh đã đoán được hết những nỗi bất bình trong thâm tâm của Lý Mộng Ngọc. Ông bèn gọi nàng đến gần bảo :

- Đồ đệ! Thầy đã từng nói cho con biết bao nhiêu lần rằng trong giới tiêu sư kia “người thì ít, ma thì nhiều”; tốt hơn hết là đừng để ý gì đến bọn chúng cả! Sao con lại muốn cãi lời thầy mà định sinh sự với họ làm gì vậy?

Rồi Lục Phi Thanh mắng dòn cho Lý Mộng Ngọc một chập, nhất là việc nàng giúp bọn tiêu sư ngăn cản công việc của đám người Duy khiến cho họ phải thất bại..

Khi vượt qua đỉnh núi thì bóng ác đã lên non dài. Hoàng hôn bao phủ mặt đất một màu vàng nhạt, như báo trước rằng ngày sắp tàn. Đã đến lúc cho đoàn xa tiêu và đoàn xa kiệu phải tìm chỗ nghỉ ngơi. Một khách sạn nằm chắn ngang đường đi vào thị trấn. Khách sạn này thuộc hạng trung bình, không lớn mà cũng chẳng nhỏ.

Bọn kiệu phu thưa với Tăng Đồ Nam rằng :

- Thưa quan Tham tướng, ở ngay ngã ba vào các thị trấn chỉ có khách sạn An Viễn này là lớn hơn hết.

Đám tiêu sư của Trần Viễn tiêu cục cũng dừng lại ngay khách sạn An Thông mà vào chọn phòng. Nhưng khi đến cửa chính, không một người nào ra tiếp đón niềm nở như các khách sạn khác.

Đồng Triệu Hòa lên tiếng âm ỉ mắng to :

- Bộ tất cả người trong khách sạn này lớn nhỏ gì đều chết toi hết rồi hay sao mà chẳng có một mặt mo nào ra mời mọc chúng ông vào? Hãy coi chừng ông moi ba đời tổ tông chúng bay ra mà chửi rồi rồi phá tan khách điểm này cho mà biết mặt!

Lý Mộng Ngọc nghe Đồng Triệu Hòa ăn nói hồ đồ lỗ mãng thì thật tình chỉ muốn xáng cho hắn mấy cát bạt tai để sửa trị. Xưa nay chưa có ai dám đứng trước mặt nàng mà lên tiếng chửi rủa om sòm như vậy cả. Chỉ vì sợ Lục Phi Thanh mà Lý Mộng Ngọc đành bìm môi, nhưng trong bụng hầm hầm.

Một người trong đám gia nhân của Lý Khả Tú định đến ngay cửa để gọi người ra thì bỗng nhiên nghe bên trong có tiếng vũ khí va chạm vào nhau kịch liệt như đang xảy ra một trận ác chiến ghê gớm. Lý Mộng Ngọc quay qua nói với Tăng Đồ Nam rằng :

- Chắc là có một trận giao phong ác liệt nữa ở đây rồi.

Miệng nói vừa dứt, Lý Mộng Ngọc cảm thương xông vào. Bên trong tuyệt nhiên không có một bóng người. Lý Mộng Ngọc chạy đến trước một căn phòng bỗng thấy một thiếu phụ đầu bù tóc rối đang chiến đấu kịch liệt với bốn người đàn ông trai tráng khỏe mạnh. Mặt thiếu phụ đượm vẻ đau khổ buồn rầu, tay trái cầm đao dài, tay phải cầm đao ngắn. Ánh sáng của hai lưỡi đao tỏa ra chói lọi, chứng tỏ đó là hai thanh bảo đao. Mặc dầu phải đánh với bốn người đàn ông lực lưỡng, võ nghệ cao cường đang vây nàng vào giữa, thiếu phụ chẳng chút khiếp sợ, liều mình chống cự.

Lý Mộng Ngọc đứng ngoài xem hai bên đánh nhau được mấy hiệp thì nhận xét được rằng bốn người đàn ông kia tìm cách đánh đòn cho đối phương phải vào trở lại phòng. Trái lại, thiếu phụ nhất định ngăn cản, quyết không cho bọn họ đến gần cửa phòng. Nàng giữ vững được vị trí, chỉ có tiến chứ không hề lùi bước.

Bốn người đàn ông này toàn là những cao thủ giang hồ cả. Một người sử dụng cây nhuyễn tiên, một người sử dụng cây hoài trọng, người thứ ba cầm kiếm, và người thứ tư múa câu qui đầu đao.

Cùng lúc ấy, Lục Phi Thanh cùng đám người xa kiệu cũng đã kéo nhau đến trước cửa phòng nơi đang diễn ra trận ác chiến. Lục Phi Thanh nhìn thấy, trong bụng nghĩ thầm rằng :

_Lạ thật! Sao lần xuất ngoại này mình toàn gặp những tay cao thủ cả?

Lục Phi Thanh đang ngờ ngác suy nghĩ thì thấy người đàn ông sử dụng cây hoài trọng giá thẳng lên, dùng hết sức bình sinh đánh xuống ngay đầu thiếu phụ. Thấy tình thế căng thẳng, thiếu phụ không dám đưa đao ra đỡ, chỉ né mình lách tránh.

Vừa tránh được cây hoài trọng thì ngọn nhuyễn tiên của người kia lại vụt đến ngay hông. Thiếu phụ tay tái múa thanh đao dài nhanh như chớp, gạt phăng được ngọn nhuyễn tiên ra, đồng thời chém thẳng tới một đao ngay cườm tay địch thủ. Cây nhuyễn tiên bị cây đao dài đánh bật ra một cái quá

mạnh đến đội ngược hẳn lại. Nhưng chủ nhân cây nhuyễn tiên bỗng nhiên chuyển lệ nó sang ngay một thể khác định cuốn lấy cây đao. Thiếu phụ nhanh tay rút kịp đao về làm cho cây nhuyễn tiên kia “cuốn gió” thay vì cuốn lấy cây đao như dự định. Thế nhưng hiểm nguy vẫn chưa thoát khỏi được. Thanh quý đầu đao lúc đó từ đầu nhanh như cắt bổ xuống đầu hòa với mũi kiếm đâm thẳng vào hậu tâm thiếu phụ, hai mặt trên dưới cùng hiệp công một lượt. Thiếu phụ tay mặt cầm thanh đao ngăn gát đường kiếm qua một bên rồi khẽ nghiêng đầu qua để né tránh thanh quý đầu đao. Mặc dầu thiếu phụ ngăn được nhất quý đầu đao kia không để chém trúng đầu mình nhưng phía vai trái thì không tài nào lách kịp, liền bị chém trúng một nhát.

Mặc dầu thọ thương, thiếu phụ vẫn không chịu lùi bước, cứ ngang nhiên lấn sả vào vòng chiến. Hai cây đao vẫn nhanh nhẹn vô cùng, khi gạt tả, lúc chém hữu chống lại với bốn món binh khí. Nhưng máu tươi ở bả vai thiếu phụ vẫn tiếp tục tuôn ra. Nếu tình trạng này còn tiếp tục thì sẽ chẳng bao lâu thiếu phụ sẽ phải gục ngã vì sức sẽ một lúc một yếu dần đi. Người cầm nhuyễn tiên bỗng nhiên la lớn :

- Đừng có giết hần, mà cố phải bắt sống!

Lục Phi Thanh thấy bốn người đàn ông vây đánh một thiếu phụ thì trong lòng hết sức bất nhẫn. Lòng nghĩa hiệp của ông bỗng dừng lại nổi dậy. Sở dĩ ông còn do dự chưa nhảy vào giúp sức thiếu phụ là vì lại nghĩ đến cái họa của mình đang vướng phải, đang bị truy nã gắt gao, nếu để lộ tung tích có thể rước họa vào thân như không...

Lúc đó, người cầm hoài trọng liên tiếp dùng những đòn hiểm ác đánh ra bắt buộc thiếu phụ phải tránh né không ngừng. Đôi khi tránh né không kịp, đao ngắn của nàng ta phải gạt trượt qua một bên. Đao ngắn vừa gạt xong trượt thì đao dài lại phải chống đỡ mũi trường kiếm đâm tới.

Lục Phi Thanh thầm khen ngợi bản lĩnh tuyệt diệu của thiếu phụ. Đứng trước cường địch đông đảo, người nào người nấy đều là những cao thủ có hạng trên giang hồ mà nàng vẫn không nao núng chút nào, dù phải “một đối bốn”. Đó là thiếu phụ đã bị thương, sức lực có phần suy giảm đi ít nhiều...

Cây đao của thiếu phụ vừa chạm mạnh vào trường kiếm của đối thủ thì “ánh lửa” lóe lên một cái. Chỉ thấy mấy tiếng “loảng xoảng”, cây đao đã rơi gọn xuống dưới đất.

Không bỏ lỡ cơ hội tốt, người sử kiếm quát lên một tiếng đâm tới một thế vô cùng hiểm ác. Thiếu phụ thấy vậy nhảy vọt sang phía bên mặt, tránh khỏi được ngọn kiếm. Ngay lúc đó, người sử dụng thanh quý đầu đao lại bổ xuống đầu thiếu phụ một cái, chân thì bước lên gần phía cửa phòng, toan xông vào. Nhưng thiếu phụ hình như không còn quan tâm chỉ đến việc sống chết nữa. Nàng cúi xuống, vừa tránh được ngọn quý đầu đao, vừa nhặt cây đao dài của mình lên, múa cả hai cây đao chém nhau, quyết ngăn lại không cho hần bước vào trong phòng.

Tên sử dụng quý đầu đao tưởng ba người đồng bọn dư sức yểm trợ được cho hần cản thiếu phụ lại nên toan rắp tâm mở cửa phòng bước vào. Chưa kịp mở cửa, hần chợt nghe “vèo vèo” hai tiếng đằng sau lưng. Cả kinh, hần vội lách mình né tránh, nhưng đã quá trễ! “Phập phập” hai tiếng, trên ót, trên lưng hần đã lãnh trọn hai mũi phi đao. Rất may cho hần là nhờ thiếu phụ bị thương nên tay có phần yếu sức, vì vậy cả hai mũi phi đao cắm không sâu lắm nên hần vẫn còn giữ được tánh mạng. Tuy không đến nỗi tuyệt mệnh, nhưng hai vết thương cũng hành hần đau đớn khôn tả. Hần kêu la ơi ới, cầu cứu với đồng bọn :

- Mau lùi lại! Rút giùm tôi hai ngọn phi đao ra không thì tôi chết mất!

Thiếu phụ tuy đã thương được một người nhưng chính bản thân nàng cũng trúng phải một cây hoài trọng khiến cho thân hình lão đảo muốn ngã xuống. Thời may, ba tên còn lại thấy đồng bọn bị thương thì không hện mà cùng nhau lui về mấy bước. Một tên lo rút phi đao cứu nguy cho kẻ bị thương còn hai tên kia đứng thủ thế bảo vệ.

Thấy cường địch tạm thời lui bước, thiếu phụ lại liều mạng ra đứng trấn giữ cửa phòng. Lục Phi Thanh gọi Lý Mộng Ngọc lại ghé tai nói nhỏ :

- Thầy cho phép con tiếp tay với thiếu phụ đánh bọn người kia mà giải vây cho nàng. Nhưng con phải nhớ là đừng làm thiệt mạng bất cứ người nào.

Từ lúc mới đến, Lý Mộng Ngọc đã có ý định nhảy vào vòng chiến giúp người cô thế chốn lại bạo tàn chi ngặt chưa có phép của sư phụ nên đành đứng ngoài mà ngó, dù trong lòng cảm thấy hết sức bất bình, tay chân thì ngứa ngáy khó chịu. Nay được Lục Phi Thanh gọi đến giao phó cho trách nhiệm “bảo vệ”, và giúp đỡ cho thiếu phụ kia thì quả thật là trúng ý mình. Lý Mộng Ngọc cảm thấy vui mừng không xiết, không thể nào mà nói được.

Vụt một cái, Lý Mộng Ngọc đã nhảy đến đứng trước thiếu phụ, nhìn bốn người kia khảng khái lớn tiếng rằng :

- Bốn người đàn ông lại đi bao vây để đánh một người đàn bà! Sao mà đốn mạt thế? Thử hỏi những người có bản lĩnh có chút danh tiếng có ai làm như thế không? Tại hạ giữa đường thấy sự bất bình không thể mắt ngơ tai điếc được, nhất định phải can thiệp vào bênh vực kẻ yếu chống lại đám đông ý thể hiếp cô!

Bốn gã kia thấy có người nhảy vào can thiệp lại mặt sát bọn hần thậm tệ thì giận dữ vô cùng, nhìn Lý Mộng Ngọc như muốn ăn tươi nuốt sống. Bọn chúng đang định dàn trận đánh tiếp thì thấy trước cửa phòng của thiếu phụ từ đâu xuất hiện một số người đông đúc trông rất là hiền lương vũ dũng. Thêm vào đó là người của tiêu cục, lại thêm cả quân lính của Tăng Đồ Nam đứng đây, chận ních cả trong lẫn ngoài. Chúng biết là khó đương cự nổi nên rút còi ra thổi một hồi như báo hiệu rồi cùng nhau rút ra khỏi khách sạn mà chạy trốn.

Lúc ấy thiếu phụ trông người đã mệt lả, gương mặt xanh xao, mắt thì lờ lờ như chẳng còn chút sinh khí. Nàng dựa lưng vào cửa phòng thở hổn hển.

Lý Mộng Ngọc bèn chạy đến sát bên, kề miệng vào tai gọi :

- Tại sao bọn ấy lại bức hiếp tỷ tỷ đến thế?

Thiếu phụ chỉ lắc đầu mà không đáp. Dường như nàng đã quá đuối hơi, không còn đủ sức để nói. Tăng Đồ Nam bỗng chạy đến gần Lý Mộng Ngọc nói

:

- Thừa tiểu thư. Thuộc hạ được lệnh phu nhân cho mời tiểu thư về gấp!

Rồi Tăng Đồ Nam lại rỉ tai Lý Mộng Ngọc nói :

- Sở dĩ phu nhân muốn gọi tiểu thư về là vì phu nhân nghe nói tiểu thư sinh sự đánh nhau nên lo lắng vậy thôi chứ không có gì quan trọng cả.

Thiếu phụ thấy Tăng Đồ Nam mặc võ phục của một vị tướng triều đình thì bỗng nhiên biến sắc. Nàng chột thu hết vũ khí của mình lại rồi đi vào trong phòng đóng chặt cửa lại. Lý Mộng Ngọc không hiểu sao thiếu phụ lại có thái độ kỳ lạ như vậy, nhưng nàng cũng chẳng chút quan tâm, chỉ day qua Tăng Đồ Nam bảo :

- Được rồi! Tham tướng cứ về trước! Tôi sẽ đến hầu phu nhân sau.

Nói dứt lời, nàng chạy lại Lục Phi Thanh hỏi :

- Thầy à! Sao bọn họ lại quyết đấu ghê gớm thế? Thầy có hiểu vì lẽ gì không?

Lục Phi Thanh đáp :

- Thế đã thấm vào đâu! Giang hồ đầy rẫy oán thù. Những màn ẩu đả, đâm chém giết hại lẫn nhau vẫn thường xảy ra như cơm bữa vậy! Còn về chuyện này thì thầy chưa thể nào đoán ra được. Nhưng theo thầy nghĩ thì bốn tên nam nhân kia thế nào cũng sẽ trở lại. Cứ chờ xem sao.

Lý Mộng Ngọc còn đang định hỏi tiếp thì bỗng từ ngoài cửa có tiếng “mắng vồn” om sòm, vừa chửi vừa la :

- Ông bà ông vãi, mà cha nhà bây dám khinh khi ông à? Bây để phòng trống vắng thờ cúng mà nội ông tăng ông tổ vợ bây chắc? Chắc là bây cho là ông nội bây đây không có tiền trả chứ gì?

Chỉ nội cái giọng điệu ấy thôi, ai cũng có thể đoán được ngay đó là tên tiêu sư Đồng Triệu Hòa chứ không ai khác hơn. Lại nghe tiếng một tên tửu bảo ở khách sạn nói như nài nỉ :

- Xin quan lớn đừng giận bọn tôi mà mắng chửi, tội nghiệp. Chúng tôi mở khách sạn là mục đích để đón rước quan khách, chiều khách, chứ có lẽ nào lại dám vô lễ với ngài? Thật không dám nói dối ngài, có mấy căn phòng đều có người mướn hết cả rồi!

Đồng Triệu Hòa lại hỏi :

- Căn phòng trên kia đã ai mướn đâu? Đưa ta lên đó xem thử!

Đồng Triệu Hòa vừa nói vừa chạy thẳng lên thì cùng lúc ấy, một thiếu phụ mở rộng cánh cửa phòng bước vào bên trong. Hắn nghe rõ tiếng đàn bà nói vọng ra :

- Ca Ca! Em vừa kiếm được cho anh một ly trà nóng đây! Ráng dậy mà uống cho đỡ khát.

Đồng Triệu Hòa đã được nhìn phớt qua thiếu phụ. Thấy dung nhan nàng kiều diễm, hắn cứ đứng trân người ra mà ngó, mắt không hề chớp. Lừa dục trong lòng hắn bốc lên dữ dội, tâm hồn say sưa ngây ngất.

Căn cứ vào thô âm của thiếu phụ, nàng chắc là người Giang Nam bắt chước giọng nói của người Giang Bắc. Tiếng nói của thiếu phụ trong trẻo dịu dàng êm ái làm cho Đồng Triệu Hòa say mê chẳng khác nào bị hớp hồn. Hắn liền lên giọng “anh hùng tự phụ”, có ý nói thật to để thấu đến tai thiếu phụ rằng hắn là một nhân vật có tên tuổi trong giang hồ :

- Đồng đại gia ta từ thuở giờ một khi đến đâu, muốn ăn thì ăn, muốn ở thì ở, không ai dám trái ý phật lòng. Thế mà quân chó chết ở đây dám khinh thị đại gia, cả gan dám nói là hết phòng! Thật là to gan lớn mật!

Miệng nói, mắt thì đắm đắm nhìn vào phòng. Sẵn dịp thiếu phụ chưa gài cửa, hắn xô mạnh bước sấn vào. Thiếu phụ bất ngờ nghe động liền quay lại. Nhìn thấy Đồng Triệu Hòa, nàng thét lên :

- Ôi chào!

Vừa định xô hắn ra ngoài thì vết thương của thiếu phụ bị động, khiến nàng đau đớn, xây xẩm cả mặt mày. Đó là vết thương nàng bị đánh trúng một cây hoai trọng khá nặng, cộng thêm vết thương bị chém nơi bả vai mất khá nhiều máu.

Đồng Triệu Hòa vào được bên trong, thấy trên giường có một thanh niên đang nằm gói đầu. Trong phòng thiếu ánh sáng nên Đồng Triệu Hòa không nhìn được mặt mũi rõ ràng, chỉ thấy đầu và cánh tay người ấy quấn bít bụng vải trắng, khắp mình đều mang thương tích trầm trọng.

Nhìn thấy Đồng Triệu Hòa sấn đại vào phòng mình, người ấy lớn tiếng hỏi :

- Huỳnh đài là ai? Sao lại vào đây?

- Ta họ Đồng, làm tiêu sư cho Trần Viễn tiêu cục, nhân đi bảo tiêu ngang qua vùng này. Vì hết phòng nên định vào đây nghỉ ngơi. Còn thiếu phụ kia là ai vậy? Có phải vợ huynh đó không? Nàng đẹp lắm đấy!

Người trên giường cả giận hét lên :

- Người mau ra khỏi đây mau, nếu không thì chết!

Có lẽ vì bị thương quá nặng nên tiếng hét của người ấy không được lớn lắm, nhưng giọng nói rất trang nghiêm oai vệ khác thường.

Đồng Triệu Hòa đã được chứng kiến thiếu phụ ấy đánh nhau trí mạng với bốn người kia thì biết rằng nàng là một người có võ nghệ hết sức cao siêu, mà nếu người này là chồng nàng thì chắc bản lĩnh cũng ít nhất phải tương đương như vậy. Vì thế, hẳn hiểu là không thể dùng uy vũ mà bức hiếp được. Nhưng khi nhìn thấy cả hai người đều mang thương tích, kẻ thì bất tỉnh, người thì nằm bất động trên giường nên lại dậm ra khinh thường, không sợ. Cho là cơ hội tốt để chiếm đoạt mỹ nhân, hẳn bèn cười nhạt nói :

- Tốt hơn hết là anh nên để tôi ở chung phòng này thì may ra tánh mạng của vợ chồng anh mới mong được bảo toàn, không bị kẻ thù truy sát. Anh đừng có đại dốt đến thế chứ! Sự hiện diện của tôi còn làm kẻ thù kính nể chứ như anh thì còn làm gì được đây?

Người đàn ông trên giường nghe Đồng Triệu Hòa nói bằng một giọng vô lễ khinh bạc thì không đành được con thịnh nộ. Uất khí xung lên, mặt chàng trợn tròn, mặt đỏ bừng lên, toàn thân run rẩy.

Bất chợt, thiếu phụ chạy đến bên giường ôm người đàn ông vào lòng, miệng an ủi rằng :

- Anh à! Thây kệ hắn! Đừng quan tâm tới những lời nói của những kẻ vô lại, vô lương tâm làm gì, cứ lo mà tĩnh dưỡng cho sớm bình phục. Lúc này chưa phải lúc chúng ta gây thêm oán cừu. Cứ cố mà nhẫn nhịn vẫn hơn.

Đoạn day qua Đồng Triệu Hòa, nàng trợn mắt quát lên :

- Mau ra khỏi nơi đây! Tôi không muốn bị ai làm rộn cả. Mong ông hãy tự trọng, giữ cái giá trị của con người một chút!

Đồng Triệu Hòa nham nhở cười đáp :

- Sao nàng lại đang tâm mà xua đuổi thôi thế? Bộ nàng không thích tôi ở đây giúp nàng à?

Người đàn ông trên giường bỗng vùng dậy, thét lên như sấm :

- A, cái tên này láo thật! Người có dám đến gần đây cho ta rõ mặt mũi thế nào mà dám ăn nói hồ đồ xác xược như thế không?

Đồng Triệu Hòa nghĩ là người đàn ông kia đang mang trọng thương khắp mình nên không tài nào làm gì nổi hắn nên ngang nhiên bước thẳng tới cười nói :

- Này đây! Muốn xem thì xem cho biết Đồng lão gia khỏi ngô tuấn tú như thế nào!

Người đàn ông dịu giọng, ôn tồn nói :

- Xem chưa được rõ ràng lắm, hãy lại gần thêm tí nữa!

Đồng Triệu Hòa cười sảng sặc, tiến lên thêm một bước nữa thiếu chút nữa là đụng vào mình người thiếu phụ làm nàng bẽn lẽn như hoảng hốt buông người đàn ông trên giường ra theo phản ứng tự nhiên. Đồng Triệu Hòa đắc ý bảo :

- Xem đi! Xem cho tường tận đi! Nếu được thì nhận ta làm đại ca, ta sẽ giúp đỡ cho. Tội nghiệp... thân xác như thế này thì chỉ làm khổ cho người đàn bà trẻ trung duyên dáng kia mà thôi! Lão Đồng thấy mà cảm khái cho thân phận...

Hắn nói chưa dứt câu thì người đàn ông trên giường ngồi phắt dậy, và nhanh như điện xẹt, tay trái điểm vào “Khí Dũ Huyệt” một cái thật nhẹ nhàng rồi sẵn vận nội công dùng thế “Viên Hầu Trịch Quả” dấm mạnh vào lưng Đồng Triệu Hòa. Tự nhiên, Đồng Triệu Hòa thấy toàn thân tức khắc nhẹ như lông hồng, chẳng khác “đăng vân giá vũ”, bay văng ra khỏi cửa một cái vút. “Bịch” một tiếng, cả thân hình Đồng Triệu Hòa đã nằm xuống đất một đồng bóng ngoài cửa phòng.

Đồng Triệu Hòa bị điểm trúng huyệt đạo nên chỉ kêu “ứ ứ” mà chẳng la thành tiếng được. Hắn nằm ngửa dẫy dụa trông giống như một con cá nằm trên cạn bị đánh đập dẫu. May thay, có một tên xa phu trong đoàn bảo tiêu của Trần Viễn tiêu cục đi ngang qua trông thấy hắn liền nâng hắn dậy kêu réo om sòm :

- Đồng đại gia! Rán tỉnh dậy về lại phòng! Đừng nên sinh sự nữa! Các vị tiêu sư cho biết là cả hai người ấy là cao thủ của Hồng Hoa hội đấy!

Đồng Triệu Hòa nghe nói bỗng khắp mình tuôn mồ hôi ướt đẫm. Gắng gượng lắm, hắn mới thốt lên được một câu :

- Ôi... ôi... chết mất rồi! Chân ta bị trật khớp xương không còn cử động được nữa!... Tồn lão tam, mi nói... mi nói... hai đứa... đó là... cao thủ... của... Hồng Hoa hội thật sao?

Gã xa phu họ Tôn nói :

- Trong khách sạn đều xầm xì với nhau như vậy. Vừa rồi có bốn cao thủ võ lâm được phái đến để bắt sống cả hai giải về cho Hoàng thượng nhưng không thành công mà chỉ gây nên một trận ác chiến. Lão gia không nghe chuyện đó hay sao?

Bây giờ trong khách sạn đã hay biết việc Đồng Triệu Hòa bị điểm huyết nên tụ họp lại bàn tán xôn xao. Quang cảnh thật là hết sức huyền ảo. Diêm Thế Chương đi ngang qua thấy vậy bèn hỏi :

- Chuyện gì thế? Chuyện gì thế?

Đồng Triệu Hòa lúc bấy giờ mới hoàn hồn, nhìn Diêm Thế Chương như cầu khẩn, giọng vô cùng thảm não :

- Diêm lục ca à! Làm ơn dìu hộ lão Đồng này về phòng trước đi rồi sẽ thuật lại đầu đuôi cho Diêm lục ca nghe. Lão Đồng đã thành phế nhân rồi, đi đứng một mình không vững nữa!

Diêm Thế Chương tuy nghe nói vậy nhưng vẫn chưa tin hoàn toàn. Hắn cho là Đồng Triệu Hòa “nằm vạ” hoặc giả “có ít phất ra nhiều”. Nghĩ thì nghĩ vậy, song Diêm Thế Chương vẫn cúi xuống đỡ Đồng Triệu Hòa dậy rồi khẽ buông tay cho hắn đứng xuống đất dặng dặng đi. Chẳng ngờ vừa buông tay ra thì thân Đồng Triệu Hòa bỗng mềm nhũn như bún thiêu, miệng nói lè tè mà tay chân như rụng rời ra cả nên khi Diêm Thế Chương vừa buông tay ra thì hắn quỵ ngay xuống đất chứ không thể nào đứng vững được.

Đồng Triệu Hòa đau đớn la lên :

- Ôi trời ơi! Đau chết mất đi thôi! Tôi không thể nào đi đứng được, dường như xụi hết gân cốt rồi! Tôn lão tam đâu, làm ơn đỡ gùm tôi một chút!

Đồng Triệu Hòa chỉ còn biết kêu la chứ không còn cựa quậy nổi. Diêm Thế Chương sau khi xem xét kỹ lưỡng thì biết rõ là Đồng Triệu Hòa bị điểm huyết nên hỏi hắn :

- Bị kẻ nào đánh mà ra nông nỗi này?

Đồng Triệu Hòa nước mắt chan hòa, mặt ửng mầu châu, hướng về phía phòng của thiếu phụ và người đàn ông thương tích đầy mình mà đánh hắn.

- Diêm lục ca ơi! Trong phòng kia có một tay bản lĩnh rất cao siêu, bọn ta không ai có thể đương đầu với hắn được đâu.

Đồng Triệu Hòa trong lúc bị khốn đốn như vậy mà trong lòng vẫn thủ đoạn mãnh lợi, cố ý khiêu khích dụ cho Diêm Thế Chương nổi “anh hùng tính” để đi gặp người đàn ông kia quyết đấu. Nếu Diêm Thế Chương hạ được người đàn ông kia thì coi như y cũng mượn được tay người khác trả thù hộ cho hắn. Còn nếu Diêm Thế Chương bại, bị người kia đã thương thì hắn cũng có được một người “đồng thuyền” để khỏi phải bị “đau khổ một mình”.

Thấy Diêm Thế Chương không mấy gì để ý đến lời hắn, Đồng Triệu Hòa bèn nghĩ ngay được một cách khác nói :

- Cái tên điểm huyết đệ có một con vợ cũng ghê gớm lắm vì cả hai đứa đều là cao thủ trong Hồng Hoa hội. Chẳng trách sao Tiêu tam gia không bị chúng ám sát một cách bí mật. Bây giờ chúng lại còn công khai ra mặt khiêu chiến với Trần Viễn tiêu cục nữa. Theo đệ nghĩ thì Hồng Hoa hội là một đảng phái chống lại triều đình. Chúng ta phải tìm cách mà diệt trừ chúng đi, vừa để trả thù riêng, vừa lập công với Hoàng thượng. Huynh nghĩ thế nào?

Diêm Thế Chương nghe Đồng Triệu Hòa nói thấy cũng có đôi phần hợp lý. Nhưng khi nhớ lại trước đây hắn từng mắng xiển mắng xò anh em hắn cùng nhóm Quảng Đông lục ma nên cũng tăng lời chứ hoàn toàn chẳng buồn có ý kiến gì. Cúi đầu suy nghĩ một hồi, hắn lại tính thầm trong bụng rằng :

- “Người kia có tài điểm huyết như thế tất võ công phải cao cường, vào bậc siêu đẳng vì từ xưa đến nay, những ai giỏi về khoa điểm huyết đều là những tay võ nghệ tuyệt luân cả.

Diêm Thế Chương tự lượng sức hắn, nhận thấy không thể nào thắng nổi người điểm huyết Đồng Triệu Hòa kia. Hơn nữa, anh hắn là Diêm Thế Khôi đã chết rồi, mà Tiêu Văn Kỳ lại mất tích, thành ra uy lực của Quảng Đông lục ma đã mất đi một phần ba. Chẳng những thế, đầu phải há chỉ có hai vợ chồng trên phòng kia thôi, Hồng Hoa hội còn quy tụ đại đa số những cao thủ bậc nhất trong các phái võ lâm, cho đến ngay cả triều đình kia còn chưa trừ nổi! Nếu vô cớ mà gây thêm oán cừu thì chỉ tạo thêm rắc rối nguy hiểm cho mình thôi chứ chẳng được lợi lộc gì. Còn như không biết tự lượng sức mình thì không khéo rồi đây lại vô tình mắc mưu Đồng Triệu Hòa, giúp hắn bảo vệ cái bao hồng đựng Khả Lan kinh kia, để rồi chỉ một mình hắn được hưởng hết tất cả một khi cái bao màu hồng kia được trao tận tay đến Triệu tướng quân. Cái gương của Diêm Thế Khôi, anh ruột hắn vẫn còn sừng sững ở đấy.

“Cạn nghĩ cùng suy”, Diêm Thế Chương vẫn do dự, vẫn không biết phải tính làm sao. Khi đó, tiêu sư Tiền Chính Luân đi ngang qua. Thấy Tôn lão tam, y dừng lại hỏi :

- Trong khách sạn này có người của Hồng Hoa hội thật sao?

Tôn lão tam đến gần, kề sát miệng vào tai Tiền Chính Luân nói nhỏ :

- Dạ, tôi biết rõ vì lúc bốn người đàn ông vây đánh một thiếu phụ nọ mà không bắt sống được thì cùng lên ngựa chạy đi. Khi bốn người ấy ra khỏi khách sạn thì họ có dặn một người lạ mặt đi qua đi lại ở ngã ba đường rằng: “Anh phải ráng mà coi chừng trước cửa khách sạn này cho kỹ, đừng để con thiếu phụ kia đưa thằng thanh niên kia trốn ra được, vì hai vợ chồng đó là khâm phạm của triều đình, là hai tay cừu khôi trong Hồng Hoa hội đó. Bọn tôi được hoàng đế đặc phái đến bắt cả hai giải về kinh đô. Nhưng bất ngờ bọn chúng có được nhiều kẻ đến tiếp viện nên thành ra chúng tôi đành thất bại. Giờ chúng tôi phải tức tốc đi báo tin cho quan binh địa phương cùng hợp sức để đối phó thì mới hoàn thành trách nhiệm được”. Chính tai tôi nghe rõ ràng câu chuyện của bốn người kia nói với đồng bọn nên chắc chắn không thể nào sai lầm được.

Tiền Chính Luân tuổi ngoài 50, làm tiêu sư đã lâu, từng trải giang hồ, võ nghệ cao cường, lại biết nhìn xa hiểu rộng nên rất được Vương Duy Dương tin dùng. Nghe qua những lời của Tôn lão tam, Tiền Chính Luân khẽ đưa mắt nhìn Diêm Thế Chương lấy một cái. Hội ý, Diêm Thế Chương liền mau mau đưa giúp Tôn lão tam đỡ Đồng Triệu Hòa dậy đưa hắn về phòng nghỉ ngơi. Sau đó Diêm Thế Chương ra gặp riêng Tiền Chính Luân hỏi :

- Chúng ta nên đối phó như thế nào đây?

Tiền Chính Luân đáp :

- Quả đúng là người trong Hồng Hoa hội! Hiện thời tốt hơn hết là chúng ta khoan đừng đến chứng vội, chờ hỏi lại Đồng Triệu Hòa cho rõ ràng bản lĩnh của hai người đó ra sao rồi sẽ tùy cơ ứng biến sau.

Rồi Tiền Chính Luân lại hỏi tiếp Tôn lão tam rằng :

- Lão thấy hai vợ chồng người ấy giao đấu với bốn người đàn ông kia chứ?

Tôn lão tam thưa :

- Tôi mê mẩn kích, tưởng trong đời chưa bao giờ thấy được một trận ác chiến ghê gớm như vậy. Nhưng chỉ có một người thiếu phụ giao đấu với bốn người kia thôi chứ không có một người đàn ông nào cả. Người thiếu phụ kia vừa trẻ vừa đẹp, sử dụng hai cây đao một ngắn, một dài. Bốn người đàn ông kia võ nghệ cao cường, sức mạnh kinh hồn cùng nhau hợp sức đánh, dùng bốn món binh khí thật lợi hại thế mà không thắng nổi nàng đây! Nàng đỡ trước ngăn sau, đón đông né tây, chém trên đâm dưới, thật chẳng khác gì một mảnh hồ tung hoành giữa đàn dê. Ngoài việc đấu với bốn người, hình như nàng còn có giữ không cho ai vào được căn phòng đó nên có lẽ vì thế mà bị giới hạn đi sự lợi hại phần nào, nếu không thì bốn người kia còn khốn đốn nhiều nữa!

Tiền Chính Luân nghe nói một hồi bỗng kinh ngạc kêu lên :

- Thôi! Bản lĩnh sử đao như thế thì đích thị là Thần Đao Lạc gia rồi!

Day qua Tôn lão tam, Tiền Chính Luân lại hỏi :

- Lão thấy thiếu phụ ấy phóng phi đao phải không?

Tôn lão tam gật đầu lia lịa đáp :

- Đúng vậy! Nàng ta phóng hai phi đao khiến cho một người bị thương đến hai chỗ, một gần ngay ót, và một ngay trên lưng. Phóng xong, nàng thu phi đao lại nhanh như chớp, chính tôi không tài nào thấy kịp!

Tiền Chính Luân nét mặt lộ vẻ lo lắng nhìn Diêm Thế Chương nói :

- Nhân vật thứ tư của Hồng Hoa hội đang có mặt tại khách sạn này rồi, không còn gì để nghi ngờ nữa!

Không nói thêm một lời nào, Tiền Chính Luân bèn theo Diêm Thế Chương đi thẳng về phòng Đồng Triệu Hòa để lo việc sắc thuốc, cứu chữa cho y. Tôn lão tam cũng nói gót theo sau...

Tất cả mọi việc xảy ra tại khách sạn đều không qua khỏi được cặp mắt của Lục Phi Thanh. Ngay cả những việc đám tiêu sư của Trần Viễn tiêu cục bàn luận với nhau đều lọt vào tai ông cả. Nhất là hai câu sau cùng của Tiền Chính Luân nói với Diêm Thế Chương là rõ ràng nhất, đáng chú ý hơn cả.

Sau khi người của Trần Viễn tiêu cục đi rồi thì Lý Mộng Ngọc lại đến. Vừa gặp Lục Phi Thanh, nàng đã lên tiếng hỏi ngay :

- Thưa sư phụ! Bao giờ thầy mới truyền cho con phép điểm huyết đây? Ôi! Phép ấy thật là hay quá, tài tình quá! Đã không phải phí sức nhiều mà vẫn hạ được địch thủ dễ dàng như lấy đồ trong túi. Chỉ một ngón tay cũng dư sức làm cho địch thủ biến từ con hổ thành ra con trùng.

Như đang bận suy nghĩ điều gì, Lục Phi Thanh không trả lời câu hỏi của Lý Mộng Ngọc. Ông ta tự bảo thầm trong lòng :

- “Nếu thiếu phụ ấy quả thật là con cháu của Thần Đao Lạc gia thì ta phải can thiệp chứ không thể làm ngơ được”.

Lý Mộng Ngọc lại hỏi :

- Thưa thầy, Thần Đao họ Lạc là ai vậy?

Lục Phi Thanh đáp :

- Tức là Thần Đao Lạc Nguyên Thông, với thầy là chỗ thâm giao, khi xưa từng thề nguyện sống chết với nhau. Đã lâu rồi, thầy không được gặp lại, mới đây có nghe tin họ Lạc đã qua đời. Tình cờ hôm nay thầy trông thấy thiếu phụ kia sử dụng đao pháp giống hệt như của Lạc Nguyên Thông. Thiếu phụ kia nếu không phải là con cháu thì cũng là đồ đệ của Lạc Nguyên Thông chứ không ai khác hơn vào đây được. Và lại, từ xưa đến nay, chỉ có họ Lạc là xuất sắc về phép phóng phi đao mà thôi. Vì vậy, trong giới giang hồ mới đặt biệt danh là “Thần Đao Lạc gia”. Đã vậy, Lạc Nguyên Thông lại rất kén chọn môn đồ nên chưa hề nghe họ Lạc truyền thụ phép phóng phi đao đó cho ai cả. Theo thầy nghĩ, thiếu phụ có bản lĩnh phi thường kia

chính là ái nữ của Lạc Nguyên Thông.

Lục Phi Thanh ân hận về vấn đề đại sự của ông ta thất bại đến nỗi phải ẩn tích mai danh ngót mười mấy năm trời nên bao nhiêu diễn biến trên giang hồ trong thời gian ấy không được hay biết gì cả. Mười mấy năm trôi lẹ như mây như gió, nay tái xuất giang hồ nhìn thấy bao nhiêu điều mới lạ! Đang suy nghĩ, ông nhìn thấy hai tiêu sư Tiền Chính Luân và Thái Minh Vĩnh, mỗi người một bên vai để cho Đồng Triệu Hòa vịn lên để đi ngang qua mặt ông ta. Lục Phi Thanh vội vàng quay đi tức khắc để tránh, không cho hai người nhìn thấy mặt mình. Chợt đâu có tiếng của Tôn lão tam vang lên :

- Các vị tiêu sư của Trần Viễn tiêu cục là Tiền Chính Luân, Thái Minh Vĩnh, và Đồng Triệu Hòa xin đến bái kiến Văn tứ đương gia của Hồng Hoa hội.

Liền khi ấy, cánh cửa phòng mở ra. Thiếu phụ bước tới đứng sẵn mé trước nhìn bốn người của Trần Viễn tiêu cục đang chậm rãi đi tới. Tôn lão tam đi đầu, hai tay cầm ba tờ giấy lễ phép hướng về thiếu phụ kính cẩn trao, nhưng thiếu phụ không nhận, và cũng không nói rõ lý do nào.

Ba tiêu sư của Trần Viễn tiêu cục cùng với Tôn lão tam vẫn kiên nhẫn đứng chờ. Thiếu phụ quay lưng, khép sơ cánh cửa lại, trở vào bên trong đến trước mặt người đàn ông nằm trên giường như thương lượng điều gì đó. Độ một lát sau, thiếu phụ lại xô cửa bước ra nhìn bốn người nói :

- Xin mời các vị vào bên trong nói chuyện.

Bốn người bên Trần Viễn tiêu cục liền theo gót nàng vào phòng. Thiếu phụ đứng sát bên người đàn ông đang ở trên giường day mặt ra, không rời xa nửa bước. Người đàn ông vẫn nằm tĩnh bơ, cặp mắt sáng long lanh như gương nhìn đắm đắm vào bốn người mới vào không hay.

Thấy cả bốn người đều mặc áo dài, không đeo binh khí, mặt không lộ vẻ gì là hung dữ, trái lại còn tỏ vẻ lễ độ kính cẩn là đằng khác. Nhưng sắc mặt người đàn ông trên giường vẫn không thay đổi, ý chừng còn nghi ngờ đám người kia có thể định giờ nguy kế gì ra. Tiền Chính Luân với thái độ cung kính, vòng tay mở lời trước :

- Người anh em trong tiêu cục thật có mắt không trông thành thử không nhận ra được Văn tứ gia nên mới thô lỗ xúc phạm đến oai hùm, tội thật đáng trừng trị tuyệt nhiên không dám thán oán chi cả. Chúng tôi không thể bỏ qua nên cùng nhau đến đây chịu lỗi, mong rằng tứ gia khoan hồng, lấy lượng bao dung mà châm chế cho.

Tiền Chính Luân nói xong liền hướng vào người đàn ông trên giường vái một cái thật dài. Thái Minh Vĩnh và Tôn lão tam cũng bắt chước vái theo, tỏ lòng thành thật và cung kính.

Người đàn ông trên giường vẫn không thay đổi sắc mặt, làm như không nghe thấy gì cả. Thiếu phụ bèn kề vai tai người đàn ông ấy nói :

- Anh à! Có mấy vị tiêu sư của Trần Viễn tiêu cục đến xin lỗi về câu chuyện sai quấy của một người bạn này xúc phạm đến anh.

Người đàn ông trên giường vẫn ngậm miệng làm thinh không nói. Tiền Chính Luân lại nói :

- Thưa Văn tứ nhưng nhưng, mặc dầu chúng tôi chưa có dịp gặp mặt nhưng lâu nay chúng tôi rất ngưỡng mộ thanh danh của Tứ đương gia. Vả lại, vị Tổng tiêu đầu của chúng tôi là Uy Chấn Hà Sốc Vương Duy Dương với cùng với lão nhân gia của quý hội là vị Tổng đà chủ tiền nhiệm Vu lão anh hùng cũng như lệnh tôn Lạc lão gia xưa nay giao tình rất hậu, có thể nói như người một nhà chứ chẳng phải xa lạ. Tiếc thay, người anh em chúng tôi lại không biết nên mới hành sự hồ đồ mà xúc phạm như thế, thật là không nên không phải chút nào cả. Mong rằng Tứ đương gia cùng nhưng nhưng nể tình Vương tổng tiêu đầu chúng tôi và lòng thật tâm hối cải của người anh em mà tha thứ cho vậy.

Thiếu phụ cũng lễ phép hướng về đám tiêu sư đáp lại :

- Quý vị lượng thứ cho vì Tứ đương gia của chúng tôi bị trọng thương mê man bất tỉnh nên không thể ngồi dậy mà tiếp quý vị được chứ chẳng phải vì căm hờn hay oán giận gì quý vị mà không đáp lễ. Xin để khi Tứ đương gia của chúng tôi tỉnh lại tôi sẽ đem những lời vàng ngọc kia mà thuật lại. Đã hai ngày đêm Tứ đương gia chúng tôi khi mê khi tỉnh như vậy đó. Mong quý vị cũng đừng chấp nhặt và phiền trách làm chi.

Thiếu phụ dùng lời rất nhỏ nhẹ, êm ái hòa nhã mà đối đáp với người của Trần Viễn tiêu cục vì nàng nhận thấy trong hoàn cảnh này thì “thêm bạn bớt thù” vẫn hay hơn. Miệng nàng nói mà mặt thì hiện ra những nét lo âu buồn bã như hoa cúc ủ ê, như cảnh mai tàn tạ.

Tiền Chính Luân trông thấy người đàn ông nằm trên giường toàn thân đều băng bó vải trắng thì biết rằng những lời nói của thiếu phụ là chân thật chứ không phải điều ngoa giả trá. Nhân được dịp, hần bèn nói luôn :

- Chẳng hay Văn tứ đương gia bị thương ra sao mà trầm trọng thế? Chúng tôi sẵn có thuốc kim thương mang theo bên mình. Nếu nhưng nhưng cần dùng thì chúng tôi nguyện xin dâng lên.

Tiền Chính Luân muốn mua chuộc chút cảm tình cho mai sau nên mới chịu đề nghị biếu thuốc kim thương chứ chẳng phải là từ tế gì. Hơn nữa hần cũng muốn làm chút “ơn mọn” để có dịp nhờ thiếu phụ nói hộ, nhờ người đàn ông kia giải huyết để cứu mạng Đồng Triệu Hòa cho khỏi nguy đến tánh mạng đó thôi. Nhưng không ngờ thiếu phụ lại nói :

- Đa tạ hảo tâm của chư liệt vị, nhưng chúng tôi cũng có mang theo thuốc kim thương theo phòng khi cần đến rồi!

Tiền Chính Luân thất vọng. Nhưng hần nhìn thấy thiếu phụ có vẻ hiền nhân đức độ nên bèn đề cập ngay đến điều sở cầu của bọn chúng :

- Người anh em của chúng tôi vì xúc phạm Tứ đương gia nên bị điểm huyết tê liệt gân cốt, bần rùn tứ chi, dăm mong nhưng nhưng cứu giúp làm phúc.

Thiếu phụ ôn tồn nói :

- Tứ đương gia của chúng tôi khi nóng giận không dần được, nhưng không có ý làm tổn đến tánh mạng của Đồng tiêu sư nên chỉ điểm vào huyệt nhẹ mà thôi. Do đó, chư vị cũng không có gì phải lo lắng đâu. Quý vị cứ an lòng về phòng tạm nghỉ, chờ cho Tứ đương gia của chúng tôi tỉnh lại tôi sẽ yêu cầu người giải huyệt cho ắt hết ngay.

Tiền Chính Luân nghe thiếu phụ hứa sẽ giải cứu cho Đồng Triệu Hòa thì mừng lắm, bèn cùng Thái Vĩnh Minh và Tôn lão tam đỡ Đồng Triệu Hòa cạo từ thiếu phụ mà thối lui về phòng. Khi tất cả sắp sửa bước ra khỏi cửa, thiếu phụ như sực nhớ ra điều gì bèn đón lại hỏi :

- À quên! Chẳng hay chư vị làm sao mà biết được tên họ của tôi?

Tiền Chính Luân đáp :

- Nhìn nhưng nhưng sử dụng cặp Uyên Ương đao, lại được thưởng thức tài phóng phi đao một lần hai cái nhanh như chớp thì đủ hiểu. Trên giang hồ, trừ Thần Đao họ Lạc ra thì còn ai vào đó nữa?

- Còn Văn tứ đương gia của chúng tôi thì sao quý vị lại biết được?

- Cái phép điểm huyệt của Văn tứ đương gia vang dậy như sấm nổ bên tai, chỉ cần thấy qua là nhận được ngay, tưởng nhưng nhưng không nên lấy làm lạ! Nhìn cặp đao với lối phóng phi đao và phép điểm huyệt, chúng tôi tự nhiên phải biết đó là Uyên Ương đao Lạc Băng với Bôn Lôi Thủ Văn Thái Lai thôi!

Lạc Băng (tức thiếu phụ) mỉm miệng cười. Cái nụ cười “ngà quán xiêu đình” làm cho Đồng Triệu Hòa như thấy ma chờ chôn bỗng nhiên siêu hồn lạc phách ngã sụm trên vai Tiền Chính Luân...

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Ân Cừ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Trương Trọng Siêu vung thanh kiếm báu - Dư Ngu Đồng thời ổng sáo vàng

Lý Mộng Ngọc thấy Tiền Chính Luân đỡ Đồng Triệu Hòa ra khỏi phòng của Lạc Băng đưa về phòng riêng thì nghĩ thầm :

- “Công phu điểm huyệt thật là kỳ diệu! Cứ nhìn tên tiêu sư kia hùng hổ thế nào mà khi bị điểm trúng huyệt rồi thì mặt mày méo xệch nhăn nhó không cách gì trị được đến nỗi phải khuất mình chịu nhục đi năn nỉ ý ôi xin cứu mạng! Thầy ta chắc hẳn phải giỏi về môn điểm huyệt này lắm nên trông người vẫn ung dung mà không tỏ vẻ gì là ngạc nhiên cả. Sao thầy ta lại không truyền cho ta phép điểm huyệt ấy nhỉ? Trước sau gì ta cũng phải xin thầy dạy cho ta mới được”.

Lý Mộng Ngọc quay trở về phòng mà trong lòng cứ lằng lằng mơ tưởng mãi đến công phu điểm huyệt. Dùng bữa xong, Lý Mộng Ngọc ba hoa chích chòe với bà nội và mẹ cho vui. Định đi tìm sư phụ thì bị Lý thái thái với Lý phu nhân gọi lại rầy la :

- Tại sao con cứ thích đi sinh sự hoài vậy? Hết can thiệp vào việc người này lại xen vào việc kẻ khác! Từ nay bà cũng như mẹ không muốn con mặc y phục cái nam trang nữa, nhớ chưa! Con phải ở gần bà nội với mẹ chớ đừng cỡi ngựa đi buông lung nữa!

Lý Mộng Ngọc cười thưa :

- Thưa bà, thưa mẹ! Con nghe bà và mẹ thường than thở là không có con trai cho vui nên. Nay con cố biến thành con trai đây, sao bà và mẹ lại không muốn?

Lý phu nhân chỉ có mỗi một mình nàng là con nên chiều chuộng nâng niu còn hơn cả châu ngọc, vì thế đôi khi mà nàng trở nên ương ngạnh. Vì vậy khi nghe nàng nói thế thì cả hai người chỉ cười mà thôi chứ không la rầy trách mắng nữa.

Chờ cho bà nội và mẹ lên giường đi nghỉ, Lý Mộng Ngọc cũng định cởi áo đi nằm thì bất chợt bên ngoài có tiếng động nhẹ nhẹ. Lý Mộng Ngọc day sang phía cửa sổ ngóng xem thì chần song có tiếng kêu “lắc cắc”. Một bóng người đeo ngoài cửa sổ chõ miệng vào bên trong nói nhỏ rằng :

- Thằng bé ranh kia! Mau ra ngoài này! Ta có chút chuyện muốn hỏi người đó.

Lý Mộng Ngọc “ừ” một tiếng, tay cầm theo kiếm vội vàng mở cửa ra ngoài. Trong mà đêm u tối, Lý Mộng Ngọc trông thấy một cái bóng đen chờ sẵn tại đó. Vừa thấy nàng, bóng đen lập tức lên tiếng :

- Ta cũng khá khen cho người dám ra đây gặp tao. Tưởng đâu người co đầu rụt cổ trốn biệt trong phòng rồi chứ!

Dứt lời, cái bóng từ trong vách vụt ra. Lý Mộng Ngọc còn nhỏ tuổi nên rất háo thắng, chẳng khác gì hươu non không biết sợ cọp. Nàng không cần để ý rằng ở bên ngoài có những kẻ thù nguy hiểm đang mai phục hay không mà cứ thế phóng bừa ra. Lý Mộng Ngọc chưa kịp trả lời thì một lưỡi kiếm nhắm ngay mặt nàng đưa tới.

Lý Mộng Ngọc rút kiếm ra đỡ và hét lên :

- Ngươi là ai?

Cái bóng đen khẽ lui lại một bước, tay mặt chống kiếm, tay trái chỉ vào mặt Lý Mộng Ngọc, nói :

- Ta là Túy Vũ Huỳnh Khố Tiêu Thanh Đồng đây! Này, ta hỏi ngươi. Ta với ngươi không thù không oán, tại sao ngươi lại ra tay giúp bọn tiêu sư kia làm trở ngại công việc của ta là nghĩa làm sao?

Lý Mộng Ngọc ngược mặt lên thì nhìn thấy rõ là cô gái áo vàng. Đôi mắt nàng tròn tròn nhìn Lý Mộng Ngọc với một vẻ đầy oán hận.

Bị chất vấn, Lý Mộng Ngọc chỉ ậm ừ, không sao trả lời cho xuôi được vì không có lý do chính đáng về việc làm trở ngại chuyện của Tiêu Thanh Đồng. Thế nhưng đã quen tính ngang tàng, suy nghĩ không được câu trả lời xác đáng, Lý Mộng Ngọc lại lên tiếng cãi bướng :

- Việc trong thiên hạ thì phạm là người trong thiên hạ ai cũng có thể can thiệp được. Ta vốn rất thích can thiệp vào chuyện thiên hạ. Nếu ngươi không phục thì hãy giở kiếm pháp ra mà cùng ta tỉ thí thêm chuyện nữa.

Dứt lời, Lý Mộng Ngọc vung kiếm lên chém tới. Tiêu Thanh Đồng tức giận ứa gan liền rút kiếm ra chống trả kịch liệt. Lý Mộng Ngọc vừa chống đỡ vừa lui ra sau. Khi lui gần đến cửa phòng, Lý Mộng Ngọc bỗng nhiên gọi lớn lên :

- Thầy ơi! Thầy ơi! Mau cứu con với! Nó định giết con đây!

Tiêu Thanh Đồng bật cười lên một tiếng mà rằng :

- À, thì ra cậu bé này sợ chết thật mà! Không đâu, ta không thêm giết ngươi đâu mà sợ. Ta gọi ngươi ra đây để dạy ngươi một bài học cho ngươi khôn ra để từ nay không còn xen vào chuyện của ai khác nữa.

Lý Mộng Ngọc nghe nói vậy thì quay lưng toan bỏ chạy nhưng Tiêu Thanh Đồng nhảy tới bám sát theo lưng, nhất quyết không cho nàng tẩu thoát. Lý Mộng Ngọc xoay lại, dùng một thế “Xuân Vân Hạ Triển” nhắm Tiêu Thanh Đồng đâm tới. Tiêu Thanh Đồng chẳng chút sợ hãi, dùng ngay “Tam Phân kiếm thuật” chống đỡ lại và bắt đầu phản công tới tấp.

Lý Mộng Ngọc bị Tam Phân kiếm thuật của Tiêu Thanh Đồng đánh không kịp đỡ, rụng rời cả tay chân. Tiêu Thanh Đồng quát lên một tiếng rồi đâm thẳng một chiêu ngay bụng Lý Mộng Ngọc, thế kiếm thật dũng mãnh và lạnh lẹn. Lý Mộng Ngọc cả kinh, thấy tránh né thì không còn kịp nữa, mà chống đỡ thì cũng không xong vì thanh kiếm của nàng đã lỡ đà lơ lửng trên không vì đã lỡ dồn hết sức vào nhằm chống đỡ một chiêu kiếm khác của Tiêu Thanh Đồng. Nhưng chẳng ngờ đó chỉ là một hư chiêu, mà Lý Mộng Ngọc đã mắc hóm.

Đang lúc nguy cấp, Lý Mộng Ngọc nghe đằng sau có tiếng người, rồi một bóng người xuất hiện rồi “xoảng” một tiếng, thanh kiếm của Tiêu Thanh Đồng đã bị đánh bật sang một bên. Lý Mộng Ngọc cả mừng khi nhìn ra đó chính là Lục Phi Thanh, sư phụ của nàng. Lý Mộng Ngọc đoán chắc sư phụ đã nghe thấy tiếng nàng cầu cứu nên đến tiếp viện. Thừa lúc Tiêu Thanh Đồng khựng lại một cái, Lý Mộng Ngọc nhảy phóc một cái ra đứng gọn gàng đằng sau lưng Lục Phi Thanh.

Tiêu Thanh Đồng thấy Lý Mộng Ngọc đứng đằng sau lưng Lục Phi Thanh thì đoán chắc ông là sư phụ của nàng. Nghĩ vậy, nàng liền múa kiếm xông tới giao đấu với Lục Phi Thanh. Qua vài hiệp, Tiêu Thanh Đồng thấy rõ kiếm pháp của Lục Phi Thanh chẳng khác với Lý Mộng Ngọc chút nào, hẳn là người cùng một môn phái. Tuy nhiên, kiếm thuật của Lục Phi Thanh thật vững vàng hơn Lý Mộng Ngọc rất nhiều. Mặc cho Tiêu Thanh Đồng xuất chiêu thần tốc bao nhiêu, Lục Phi Thanh vẫn ung dung từ tốn mà chống đỡ như chẳng chút phí sức. Đánh thêm vài hiệp nữa, Tiêu Thanh Đồng nhận thấy rõ là bao nhiêu thế của Tam Phân kiếm thuật của nàng đều bị Lục Phi Thanh chế ngự hết cả, và mình bắt đầu bị lép vế dần dần.

Lý Mộng Ngọc đứng sang một bên nhìn cả hai người so kiếm mà lòng say mê, xem hoài không chớp mắt. Nàng hết sức khâm phục và quý trọng, biết rằng đây là một cơ hội tốt cho nàng mục kích được những cái linh diệu trong kiếm thuật mà sư phụ chưa truyền hết cho nàng, và Đồng thời cũng là một dịp may để cho nàng quan sát kiếm pháp của Tiêu Thanh Đồng tường tận để rút tỉa những ưu và khuyết điểm có lợi cho nàng về sau. Thật là nhất cử lưỡng tiện!

Lý Mộng Ngọc thấy sư phụ sử dụng “Nhu Vân kiếm thuật” cũng chẳng khác gì nàng, chỉ khác là công lực hóa hầu của ông trên hẳn nàng một bậc. Chiêu thế tuy chậm rãi nhưng vững vàng, ngay từ đầu đã giữ được thế quân bình. Thêm vào đó, có thể nói là Lục Phi Thanh gần như có được niềm tự tin tuyệt đối, luôn luôn điềm tĩnh, không bao giờ hoang mang trước những đường kiếm biến hóa kỳ lạ của đối phương. Một trong những bí quyết của “Tam Phân kiếm thuật” là dùng chiêu thức biến hóa để làm rối loạn tinh thần của đối phương rồi lựa sơ hở mà đánh vào. Nhưng Lục Phi Thanh không bao giờ bị rối loạn tinh thần. Vì thế, “Tam Phân kiếm thuật” của Tiêu Thanh Đồng sử dụng không có công hiệu như khi đấu với Lý Mộng Ngọc.

Tiêu Thanh Đồng nhận thấy ngay kiếm thuật của Lục Phi Thanh thật cao siêu, thuộc vào hạng danh gia tiền bối, trên hẳn nàng. Nghĩ vậy, Tiêu Thanh Đồng liền tiếp sử dụng mấy ngón chân truyền là “Đại Mịch Cô Yên” và “Bình Sa Lạc Nhạn”, hai tay vung lên hai ngón “Thiệt Liên Từ” tấn công không ngừng với mục đích đưa đối phương trở về thế thủ để có cơ hội tẩu thoát.

Ngờ đâu Lục Phi Thanh sử dụng “Nhu Vân kiếm thuật” thật khéo léo, dù đôi lúc phải đỡ gạt đôi chút nhưng sau đó thế công lại không ngừng đánh ra liên tục. Vì thế, Tiêu Thanh Đồng phải chống đỡ luôn tay, không có cơ hội để dùng tay nữa chứ đừng nói chi là thoát thân!

Tiêu Thanh Đồng vừa đánh vừa thăm kêu khổ. Nàng ở vào thế “tấn thối lưỡng nan”. Biết đánh lâu không thể được, mà muốn chạy cũng không xong! Nhưng nghĩ không lẽ lại đứng trơ ra mà chịu trận cho nên nàng phải miễn cưỡng đem hết sức lực bình sinh ra mà chống cự và phó thác, mặc cho số phận đưa đẩy.

Lý Mộng Ngọc đột nhiên tra guom vào vỏ rồi bất ngờ nhảy vào “ăn có”, dùng một chiêu “Vô Cực huyền công Quyền” kèm theo một cước. Nàng không có ý hại đối phương mà chỉ muốn trả cái thù hôm trước Mộc Trác Luân vật trụ lông đầu ngựa nàng đưa cho Tiêu Thanh Đồng xén vụn ra trước gió.

Theo phong tục của Hồi giáo thì việc con trai đùa cợt với con gái là không thể tha thứ được. Nhưng vì lần xuất ngoại này, Tiêu Thanh Đồng mang trong người một trọng trách nên đành nhẫn nhịn bỏ qua vì không muốn bị chú ý đến nhiều, có thể đưa đến chuyện bại lộ hành tung. Và đánh lý ra, một khuê nữ ra đường phải che mặt bằng một miếng the mỏng, nhưng nếu làm vậy lại cảnh gọi cho người lạ thêm tính hiếu kỳ nên nàng cũng bỏ luôn để tự nhiên đi lại, dễ bề hành động.

Chuyện Lý Mộng Ngọc, “chàng trai trẻ” đùa cợt khiếm nhã với mình, Tiêu Thanh Đồng đã cho thông qua vì nàng chỉ chú tâm đến việc quan trọng hơn là tìm cách đoạt lại Khả Lan kinh. Nhưng cái hận mà Lý Mộng Ngọc giúp bọn tiêu sư của Trấn Viễn tiêu cực làm hỏng đại sự của dân tộc Duy, nàng không thể tha thứ được. Do đó nàng quyết tìm đến nơi để cất vắn và cũng là để “dạy” cho Lý Mộng Ngọc một bài học nhớ đời. Ngờ đâu, chuyện này Tiêu Thanh Đồng gặp phải sự phụ của “oan gia” là Lục Phi Thanh, một cao thủ, võ nghệ tuyệt luân vào hàng tiền bối khiến cho nàng đã không rửa hận được mà còn chuốc thêm lấy sự phiền toái, lâm vào tình trạng tiến không được mà lui cũng chẳng xong! Một mình Lục Phi Thanh nàng đã nhắm sức là không địch nổi, nay Lý Mộng Ngọc lại còn nhảy thêm vào vòng chiến thì phần bất lợi của nàng còn tăng thêm bội phần nữa!...

Thấy Lý Mộng Ngọc thừa cơ nhảy vào vòng chiến, Tiêu Thanh Đồng cá giận nên cho dù đang bị nguy khốn, nàng quyết liều mạng một phen với “tên thanh niên người Hán vô sĩ” này.

Nghĩ vậy, Tiêu Thanh Đồng dồn hết tâm trí để đối phó với Lý Mộng Ngọc mà không cần để ý đến Lục Phi Thanh làm gì nữa. Nhưng mũi kiếm của Lục Phi Thanh đã đưa ngay đến trước mặt nàng nên không thể làm ngơ được.

Tiêu Thanh Đồng né sang một bên tránh được mũi kiếm thì phía sau quyền của Lý Mộng Ngọc đã đánh tới, miệng nàng hét lớn :

- Xem quyền của ta đây!

Chiêu “Mãnh Kê Đoạt Mễ” của Lý Mộng Ngọc nhanh như chớp đã đánh trúng vào vai trái của Tiêu Thanh Đồng. Dù biết trước là thế, Tiêu Thanh Đồng cũng không tài nào tránh né được.

Sau khi đánh trúng vào bả vai Tiêu Thanh Đồng, quyền của Lý Mộng Ngọc biến thành trảo, năm ngón tay như năm mấu sắt nhọn chụp vào vai nàng bấu mạnh. Tiêu Thanh Đồng vội vàng dùng một thế “Cầm Nã Thủ” trở ngược cánh tay trái lại định đánh bật tay của Lý Mộng Ngọc ra.

Lý Mộng Ngọc thừa dịp tay phải của Tiêu Thanh Đồng mắc cầm kiếm bèn dùng nắm tay trái phóng ra một quyền đánh ngay vào dạ dưới của Tiêu Thanh Đồng. Thấy ngon quyền quá hiểm ác, Tiêu Thanh Đồng cả kinh không biết đối phó làm sao, chỉ còn cách thối lui lại đằng sau, tránh được bao nhiêu thì tránh mà thôi. Cũng may là Lý Mộng Ngọc không dùng toàn lực và cũng không muốn hại Tiêu Thanh Đồng nên khi quyền vừa đánh trúng bụng Tiêu Thanh Đồng thì Lý Mộng Ngọc xòe bàn tay ra vuốt nhẹ một cái rồi rút tay về, miệng tùm tùm cười.

Bình sinh, Tiêu Thanh Đồng chưa bao giờ bị ai làm nhục đến thế này! Mặc dầu quyền của Lý Mộng Ngọc không làm nàng đau đớn gì, nhưng bàn tay của “chàng thanh niên” kia đã đụng đến thân thể nàng. Tệ hơn nữa, thái độ của “thanh niên” kia dám xúc phạm đến mình như thế thì không thể tha thứ cho hắn được.

Tiêu Thanh Đồng vừa thẹn lại vừa giận, bặm môi cắn răng ra chiều khổ sở đau đớn vô cùng. Nàng thét lớn một tiếng, chém ngay vào mặt Lý Mộng Ngọc một cái. Lý Mộng Ngọc sau khi chọc giận được địch thủ đang đắc ý bỗng giật mình kinh hãi vội vã lách mình tránh né. Đã quyết tâm giết chết kẻ thù, Tiêu Thanh Đồng nhắm bụng Lý Mộng Ngọc, dùng hết sức bình sinh đâm một kiếm thật mạnh.

Lục Phi Thanh biết đây là một chiêu trí mạng nên vội vàng đưa kiếm ra đỡ cho Lý Mộng Ngọc. Bị Lục Phi Thanh ngăn cản, Tiêu Thanh Đồng cũng chẳng buồn nghĩ đến chuyện đấu với ông, chỉ quyết liều mạng với Lý Mộng Ngọc mà đâm với chém liên tục. Lục Phi Thanh đã được chứng kiến kiếm pháp tinh xảo của Tiêu Thanh Đồng nên không dám coi thường lơ đãng vì sợ Lý Mộng Ngọc cậy tài khinh thường mà nguy đến tánh mạng.

Lục Phi Thanh khi giao đấu với Tiêu Thanh Đồng chẳng qua là để thử sức chơi thôi chứ không có ý làm thương tổn đến tánh mạng của nàng nên những đường kiếm của ông đều giữ gìn cẩn thận, không cho chạm đến người nàng. Đôi khi mới phóng ra có một nửa mà nhắm Tiêu Thanh Đồng không thể đỡ được, ông đã lẹ tay thu về ngay.

Nhưng Tiêu Thanh Đồng giờ đây đấu với Lý Mộng Ngọc lại khác. Cho là bị “chàng trai” cố tình chọc tức và làm nhục mình, Tiêu Thanh Đồng không còn nhân nhượng nữa. Chiêu kiếm nào của nàng đưa ra cũng đều hiểm độc dũng mãnh, chỉ chực kết liễu mạng đối phương.

Thế nhưng Lý Mộng Ngọc không biết là nguy hiểm cứ tiếp tục dùng quyền đấu với Tiêu Thanh Đồng thôi chứ không chịu rút kiếm ra khiến cho Lục Phi Thanh nhiều phen phải điên đầu, lộn ruột.

Bị Tiêu Thanh Đồng đánh liên tiếp những chiêu hiểm ác, Lý Mộng Ngọc càng lúc càng kém thế mà lui dần. Nhưng nàng vẫn không chút rối loạn hay sợ hãi vì y lại có Lục Phi Thanh bên cạnh, sẽ cứu nguy cho nàng khi cần. Lý Mộng Ngọc vẫn tiếp tục đùa bỡn tự nhiên. Nàng vừa lui bước vừa khiêu khích Tiêu Thanh Đồng :

- Đàng này không có khí giới! Đàng ấy có giới thì giết chết được đàng này mới là tài!

Tiêu Thanh Đồng dùng tuyệt kỹ trong kiếm thuật “Thân Tuấn Túc” đâm thẳng vào Lý Mộng Ngọc. Nhưng khi kiếm vừa tới nơi thì đột nhiên chuyển thành thế “Hải Thị Mâu Lân”, là một thế bí truyền của phái Thiên Sơn, đòn hư hư thật thật, kiếm quang lấp lánh chói lòa làm cho Lý Mộng Ngọc hôn mê tán loạn cơ hồ mất mạng vì chóng đờ, né tránh càng lúc càng yếu đi...

Lục Phi Thanh hoảng hốt vội nhảy vào tấn công Tiêu Thanh Đồng ráo riết để cứu nguy cho đồ đệ. Lý Mộng Ngọc vẫn ngổ ngáo, không biết là thầy vừa cứu nguy cho mình, miệng vẫn cười nói, tiếp tục châm chọc đối phương :

- Sao mà hăng thế hả cô em? Nếu muốn nhận đàng này làm chồng thì phải nương tay một chút chứ!

Tiêu Thanh Đồng đánh không nổi Lục Phi Thanh lại cứ bị Lý Mộng Ngọc chế nhạo mãi nên vừa xấu hổ, vừa hậm hực. Lại cứ đinh ninh là Lý Mộng Ngọc là một chàng trai nên Tiêu Thanh Đồng quá phần uất đưa ngược mũi kiếm lại toan tự kết liễu đi một kiếp hồng nhan “bạc mệnh”.

Thấy Tiêu Thanh Đồng quyết tâm tự sát, Lục Phi Thanh hồn vía lên mây, liền chống thanh trường kiếm xuống đất, tung mình một cái đến sát sau lưng nàng dùng thế “Phế Vân Kiếm Nguyệt” xô nhẹ bả vai nàng một cái khiến cho Tiêu Thanh Đồng lùi lại sau đến năm sáu bước rồi nhảy đến trước mặt Tiêu Thanh Đồng nói lớn :

- Cô nương đừng làm như thế! Sao lại liều mình?

Tiêu Thanh Đồng vừa buồn vừa giận, không ngăn nổi hai giòng lệ. Vừa toan quay mình chạy đi thì Lục Phi Thanh chạy theo cản lại nói :

- Cô nương chớ chạy! Lão có chuyện muốn nói cho cô nương nghe đây.

Tiêu Thanh Đồng giận lắm, hét lên :

- Lão còn muốn làm nhục gì ta thêm nữa đây?

Lục Phi Thanh quay lại nói với Lý Mộng Ngọc rằng :

- Con còn chờ gì sao không chịu tạ lỗi với cô nương?

Lý Mộng Ngọc miệng cười “hì hì” bước tới cúi đầu xin lỗi. Con giận chưa nguôi, Tiêu Thanh Đồng nhắm ngay giữa mặt Lý Mộng Ngọc phóng một quyền. Lý Mộng Ngọc tránh khỏi, cười nói như trêu chọc :

- Xí hự! Đánh trật rồi!

Nói xong, Lý Mộng Ngọc đưa tay lên đầu lấy cái mào xuống để lộ ra một một mớ tóc mây óng ả rồi lại phá lên cười, nói tiếp :

- Đó! Xem thử ta là trai hay gái?

Dưới ánh trăng vắng vặc, Tiêu Thanh Đồng thấy quả nhiên đó là hình dung của một dáng quần thoa môi son má phấn. Nàng bất giác ngơ ngẩn như nằm mộng, không biết phải giận hay là vui, cứ đứng trân trân ra mà chẳng nói được gì.

Lục Phi Thanh nói :

- Y thị là một đệ tử của lão đó. Tính tình của nó liếng thoảng nên làm những việc không phải với cô nương. Xin cô nương vui lòng mà lượng thứ cho nhé!

Nói xong, Lục Phi Thanh lại vái Tiêu Thanh Đồng một cái như để chịu lỗi với nàng thay cho đệ tử. Tiêu Thanh Đồng lật đật tránh sang một bên, không dám nhận lễ của Lục Phi Thanh. Hình như nàng vẫn chưa hết giận nên vẫn chưa hề nói ra một lời nào cả. Lục Phi Thanh bèn hỏi :

- Thiên Sơn song ưng là gì của cô vậy?

Nghe Lục Phi Thanh hỏi câu này liền nhượng đôi mày ngài, mờ đôi mắt phụng lên nhìn mà không nhận được Lục Phi Thanh là ai. Nàng vẫn im lặng không trả lời. Lục Phi Thanh lại nói :

- Lão phu cùng Thiên Sơn song ưng Vân Loan Trần Chánh Đức với Tuyết Châu Quan Minh Mai có mối giao tình rất hậu. Như vậy, thiết tưởng lão phu với cô nương cũng không phải chỗ xa lạ gì! Sao còn ngại ngần mà chẳng chịu nói cho lão phu nghe?

Lúc đó Tiêu Thanh Đồng mới chịu lên tiếng giọng đầy cay đắng :

- Tuyết Châu chính là sư phụ của vân bối. Câu chuyện đã thế này tất vân bối phải thừa lại sư phụ cùng sư công rằng tiền bối đã không có lòng đoái hoài mà lại còn bao phen khinh khi bức bách kẻ hậu bối. Chẳng những tiền bối xúi đệ tử chặn đường dùng đao kiếm quyền cước hà hiếp vân bối, phá hỏng chuyện của vân bối mà chính bản thân tiền bối cũng một hai quyết tranh phong với vân bối kia nữa!

Tiêu Thanh Đồng miệng nói mà mắt ngó Lục Phi Thanh và Lý Mộng Ngọc lờm lờm, tỏ ra uất khí vẫn còn cao vợi vội và lửa giận vẫn còn đang cháy phừng phực. Tiêu Thanh Đồng sau đó không muốn kéo dài thêm câu chuyện mà nàng cho là vô ích chỉ mất thì giờ, nên quay mình bỏ chạy. Nàng vừa chạy được vài bước thì Lục Phi Thanh bỗng lớn tiếng gọi :

- Này cô nương! Cô muốn bày tỏ cho sư phụ và sư công biết câu chuyện hôm nay nhưng chưa hỏi tên họ người đã khinh khi uy hiếp cô là ai! Sao không chịu hỏi cho kỹ đã?

Tiêu Thanh Đồng sức nhớ ra bèn dừng gót lại hỏi :

- Vậy tiền bối hãy nói tên họ rõ cho văn bối biết đi.

Lục Phi Thanh ung ung vuốt râu đáp :

- Cô nương cùng với đứa học trò của lão đều thuộc hạ hậu bối trẻ tuổi nên mới dễ sinh ra chuyện lời thôi chẳng đầu vào đầu! Đứa học trò của tôi tên là Lý Mộng Ngọc, nhưng đầu có nói thì sư phụ và sư công của cô nương cũng chẳng biết nó là ai. Tốt hơn hết là chỉ nên thưa lại sư phụ với sư công của cô biết lão phu là Miên Lý Châm Lục...

Thình lình Lục Phi Thanh bỏ dở câu nói mà dừng lại. Sở dĩ ông không muốn nói ra vì xưa nay Lý Mộng Ngọc chưa hề biết rõ tên thật của ông nên ông có ý muốn dấy nhem luôn. Vì trót lỡ lời, Lục Phi Thanh bèn nói chữa rằng :

- Cô nương cứ bảo là Miên Lý Châm phái Võ Đang có dạy đứa học trò giỏi hay sinh sự, thế là đủ!

Tiêu Thanh Đồng gằn giọng nói :

- Dạy một đứa học trò giỏi hay sinh sự? Hay lắm! Dạy đứa học trò vô cơ khinh khi bức bách những người khác. Chắc cả sư phụ lẫn sư công văn bối sẽ “thán phục” tiền bối lắm. Chẳng riêng gì đồ đệ của tiền bối, mà chính tiền bối cũng giỏi lắm! Cả hai thầy trò hợp sức chế ngự một người...

Lục Phi Thanh nghiêm nét mặt lại nói :

- Cô nương đừng tưởng rằng lão không đủ sức đánh bại cô nương mà làm nhé! Trong giới giang hồ chưa có được mấy cao thủ có bản lĩnh cảm cụ được với lão phu được mấy mươi hiệp chứ đừng nói là cô nương. Sở dĩ lão phu kéo dài cuộc so kiếm với cô nương là do một lẽ khác. Lão phu vốn biết xưa nay Thiên Sơn song ung thích nhân du không chịu trói buộc nên chưa hề thừa nhận một đệ tử nào. Tình cờ lão phu trông thấy khi cô nương giao đấu với đứa tiểu đồ đệ của lão phu, kiếm pháp giống hệt với kiếm pháp của Thiên Sơn song ung. Nếu không phải là do Thiên Sơn song ung chân truyền thì tất nhiên trên thế gian này không có một ai sử dụng được kiếm pháp ấy. Do đó lão phu đâm ra nghi hoặc, muốn tự lão phu thí nghiệm với cô nương để khẳng định điều đó. Có thể nói cuộc đấu đó là chỉ để xác định những thế kiếm của cô có phải do chính Thiên Sơn song ung truyền thụ hay do người khác trong môn phái thôi chứ không phải là để phân cao hạ với cô nương. Đôi lúc, lão phu dùng vài thế kiếm lợi hại để buộc cô nương phải đem những đường kiếm bí truyền ra chống đỡ nên cuộc đấu, hay nói đúng hơn là chuyện thử xem võ công cô nương mới có thể kéo dài đến mấy mươi hiệp. Nếu chỉ để đoạt mệnh cô nương thì lão chỉ cần vài ba hiệp là xong rồi. Khi thấy cô nương dùng chiêu tuyệt kỹ “Hải Thị Mân Lâu” ra, lão phu mới quả quyết cô nương là chân truyền của Thiên Sơn song ung, bởi vì chỉ có “Song ung” mới có được tuyệt chiêu đó. Tệ thế lão phu xin hỏi cô nương thêm một chuyện riêng là gần đây sư phụ và sư công của cô nương đã thuận với nhau chưa hay vẫn còn gây gổ lục đục?

Lục Phi Thanh nói xong cười lên hăng hắc tỏ vẻ đắc ý lắm. Tiêu Thanh Đồng nghe ông ta giải thích tường tận diễn giải phân minh đầu ra đó, lại biết cả chuyện riêng của sư phụ và sư công nằng nỡ nên không còn nghi ngờ gì Lục Phi Thanh là bậc tiền bối, là bằng hữu cố cựu của sư phụ và sư công nằng nết. Tuy nhiên, nằng vẫn chưa chịu phục mà tiếp tục gặng hỏi :

- Nếu tiền bối là chỗ thâm giao của sư phụ và sư công của văn bối thì tại sao lại xúi giục đồ đệ của cụ ra mặt đánh phá hại tôi, khi dễ và làm trở ngại công việc của tôi? Chuyện đánh phá, khi dễ, tôi còn bỏ qua được còn việc ngăn trở làm tôi không đoạ lại được bộ Khả Lan kinh thì thật là bất nhân! Văn bối thiết tưởng tiền bối không phải là một người tốt. Dẫu tiền bối có là bằng hữu cố cựu của sư phụ và sư công, văn bối cũng không phục con người lẫn hành vi của tiền bối.

Nói xong, Tiêu Thanh Đồng lại muốn bỏ đi. Nàng không dùng lễ của thân phận kẻ hậu sinh đối với bậc tiền bối trưởng thượng mà ra mặt Lục Phi Thanh theo luật giang hồ một khi hai bên nhận biết nhau mà còn dùng toàn những lời cay cú, xốc óc, chứng tỏ lòng hận thù của nàng đã lên đến cực điểm, khó mà vẫn hồi lại được.

Lục Phi Thanh cười nói :

- Đã biết chuyện tí thì với chuyện ngộ nhận không đáng bận tâm. Đã hiểu chuyện thâm hời Khả Lan kinh mới là việc quan trọng thì sao không bàn với ta? Cứ xét cho kỹ thì sự hơn thua vinh nhục của một cá nhân chẳng có nghĩa gì cả, bất quá chỉ để thỏa mãn cái tự ái và cái cuồng vọng nhất thời. Việc đó đem lại gì cho cá nhân? Cùng lắm là chỉ một chút danh hão, ít lời tán tụng... Ngoài ra còn được gì nữa? Đó là chưa nói về mặt trái. Nhưng mặt nào cũng vậy, trước sau chỉ là chuyện cá nhân quá nhỏ. Còn cái vinh nhục của cả một dân tộc mới là lớn lao to tát, không thể lãng quên giây phút nào được. Người có lòng với dân, với nước, thì chẳng lẽ chỉ vì chuyện riêng tư cá nhân của mình mà quên đi quyền lợi chung cho một tập thể, một dân tộc?

Lục Phi Thanh nói như than, như trách, mà cũng như dạy dỗ và nhắc nhở Tiêu Thanh Đồng về trách nhiệm đối với dân tộc nằng chứ tuyệt nhiên không đề cập gì đến thái độ lạnh lùng hay những câu nói vô lễ của Tiêu Thanh Đồng với ông ta. Trước những lời lẽ khẳng khái chính trực đó, Tiêu Thanh Đồng ngẫm nghĩ rất nhiều và cảm thấy quả là những lời vàng ngọc đáng cho nàng “ghi tâm khắc cốt”. Rồi bao nhiêu tức khí, hận thù chứa chất trong lòng tự nhiên biến đi hết cả. Không chút do dự, Tiêu Thanh Đồng vội vã quay mặt lại, hướng về Lục Phi Thanh cúi đầu kính cẩn thi lễ. Với một giọng khản thiết, nằng thưa :

- Đứa cháu gái ngu si mê muội này thật không biết phải trái nên đâm ra hư hỏng, nhờ có tiền bối dạy bảo cho mới tỉnh ngộ được, khác nào vén áng mây mù trông thấy ánh sáng trong. Xin bá bá rộng lượng mà tha thứ cho tất cả những lỗi lầm của diệt nữ mà chỉ dạy cho những điều quý báu. Nếu như bá bá giúp diệt nữ đoạt lại được bộ Khả Lan kinh trong tay bọn cầu trệ thì ơn đức của người chẳng những chỉ có diệt nữ ghi tạc vào lòng thời mà cả dân tộc

Duy cũng muôn đời tri ân.

Tiêu Thanh Đồng toan sụp xuống lạy, nhưng Lục Phi Thanh lật đặt đưa tay đỡ dậy không cho. Lý Mộng Ngọc này giờ im lặng chợt lên tiếng nói :

- Tiểu muội thật hồ đồ hấp tấp làm hư hại công việc lớn lao của tỷ tỷ. Đến nay đã hiểu rõ và ăn năn vô cùng. Nghe tỷ tỷ nói chuyện với sư phụ, tiểu muội thật hối hận hết sức. Đáng lý ra tiểu muội phải giúp tỷ tỷ mới đúng mà đáng này lại hại tỷ tỷ đến nỗi đắc tội cả với tỷ tỷ lẫn dân tộc người Duy. Nhưng việc đã lỡ rồi. Tỷ tỷ có trách thì tiểu muội cũng đành chịu thôi. Họa này do tiểu muội gây ra thì hãy để cho tiểu muội gánh chịu. Tiểu muội quyết đi tìm bọn tiêu sư ấy đòi cho bằng được cái bao hồng có bộ Khả Lan kinh trả lại cho tỷ tỷ để đền bù lại tội lỗi trót gây ra. Thôi, tỷ tỷ ở lại tiếp chuyện với sư phụ để muội đi cho kịp thời nhé!

Lục Phi Thanh sợ Lý Mộng Ngọc nóng nảy thất thố không làm nên việc bèn gọi lại dạy rằng :

- Khoan đã! Không thể vội vã được! Muốn đoạt lại Khả Lan kinh chúng ta phải cùng nhau đi dò thám cho biết đích xác rõ ràng!

Thế rồi ba người đứng bàn luận với nhau một hồi. Theo kế hoạch, Lục Phi Thanh ở ngoài chờ nghe động tĩnh để đăng đối phó, còn Lý Mộng Ngọc và Tiêu Thanh Đồng phải dùng khinh công vượt ngang qua mặt tường vào bên trong khách sạn xem xét cho kỹ lưỡng, cần thiết nhất là phải biết rõ hành tung của bọn tiêu sư Trần Viễn tiêu cục.

Sau khi vượt qua khỏi tường, Lý Mộng Ngọc thấy Đồng Triệu Hòa đi ngang qua, trên vai vẫn mang cái bao màu hồng bèn gọi Tiêu Thanh Đồng để ra dấu. Xong xuôi đầu đó, Lý Mộng Ngọc lại phóng mình nhẹ nhàng như một tàu lá, chạy đến ngay gian phòng của bọn tiêu sư mà không phát ra một tiếng động nhỏ nào. Nàng nép mình ở bên ngoài, mắt sáng quắc, lắng tai nghe động tĩnh bên trong chẳng khác nào một chú mèo đang rình chuột. Trong phòng, đèn đuốc vẫn sáng trưng như ban ngày. Lý Mộng Ngọc bèn kéo Tiêu Thanh Đồng vào sát bên mình. Không dám để lộ hình dạng, cả Lý Mộng Ngọc lẫn Tiêu Thanh Đồng đều nép mình sát vào chân tường. Hai người nghe bên trong có tiếng Đồng Triệu Hòa kêu oai oái, tiếng kêu rất kỳ dị lạ tai. Nhưng sau đó thì bốn bề im phăng phắc, cảnh trí bên ngoài vắng lặng như tờ.

Được một lúc bỗng nghe tiếng của một tiêu sư nói :

- Trương đại nhân, ngài quả là một cao thủ trong chốn võ lâm. Ngài đã ra tay cứu giúp giúp người anh em chúng tôi khỏi chết. Ân đức ấy, thật chúng tôi không bao giờ dám quên.

Lại có tiếng Đồng Triệu Hòa nói nhỏ nhỏ như rên rỉ :

- Tôi phen này bị thương quá nặng! Nếu Trương đại nhân không đến kịp chắc đã thành phế nhân mất rồi! Dầu sao tôi cũng là một nhân vật có tên tuổi trong võ lâm lại bị một kẻ vô danh trong Hồng Hoa hội làm nhục thật là xấu hổ biết chừng nào! Nói thật với Trương đại nhân, chẳng thả là tôi chết chứ không đời nào tôi lại hạ mình cầu khẩn để nhờ chúng cứu cho!

Một tiêu sư khác lại nói :

- Nếu biết được Trương đại nhân đến như thế này thì nhất định chẳng bao giờ chúng tôi thêm đến hấn mà khuất mình nhận lỗi. Bây giờ hối thật không kịp! Càng nghĩ càng giận cho mình. Cũng tại vì thương xót Đồng Triệu Hòa mà chúng tôi phải xuống nước, chịu nhục đến như thế!

Sau đó một tiếng người oang oang nói lên :

- Mấy người hãy đưa ta đến xem hai con chó ấy mặt mũi ra sao mà chúng dám hung hăng như vậy! Không cần phải nhờ ai giúp, chỉ một mình ta đây cũng đủ sức bắt sống hai đứa nó. Thật xấu hổ làm sao! Một nhóm bốn người, có võ công, cầm vũ khí mà đánh không lại một con đàn bà!

Lại có giọng âm trầm thê lương của Đồng Triệu Hòa như muốn khóc :

- Có Trương đại nhân ở đây thì sợ gì mà chẳng bắt được hai đứa đó? Chính vì không có mặt của Trương đại nhân cho nên tôi mới khổ sở, ra nông nỗi này đây!

Lý Mộng Ngọc không nhẫn nại được nữa. Nàng đứng dậy bước lại sát cửa sổ đưa tay bẻ gãy một cây chấn song, ló mắt nhìn vào. Bàn tay Lý Mộng Ngọc tuy mềm mại nhưng khi vận nội công, sức mạnh không thua gì một bàn tay sắt cứng rắn. Nàng lại bẻ song cửa nhẹ nhàng không gây ra một tiếng động nhỏ. Mà cho dù có gây ra tiếng động đi nữa, miễn là đừng lớn quá, tiếng nói của đám tiêu sư cũng sẽ át đi và chẳng ai nghe thấy gì.

Lý Mộng Ngọc trông thấy rõ năm, sáu tên tiêu sư của Trần Viễn tiêu cục ngồi chung một bàn. Ngay ghế chính giữa là một người tuổi chừng 40, trông oai phong凛冽, khí vũ hiên ngang. Lý Mộng Ngọc tin chắc người ấy là “Trương đại nhân” mà bọn tiêu sư đã hết lời tâng bốc. Người ấy có cặp mắt sáng như hai luồng điện, hai gò thái dương nổi cao lên trên gương mặt.

Lý Mộng Ngọc nghĩ thầm trong bụng rằng :

- Người này giải huyết được mà cứu mạng cho Đồng Triệu Hòa ắt nội công phải tinh thâm và tuyệt diệu, trên giang hồ ít người sánh kịp. Căn cứ vào những lời tán phục tâng bốc của đám tiêu sư kia, võ nghệ người kia phải thuộc vào bậc nhất trong võ lâm hiện nay. Nơi quan trường mà có được những người bản lĩnh cao cường như thế thì thật là một mối lo sợ không nhỏ cho các cao thủ võ lâm.

Bỗng nhiên Lý Mộng Ngọc lại nghe rõ tiếng của Diêm Thế Chương nói :

- Nay lão Đồng! Chú đã bị trọng thương như thế thì nên trao cái bao hồng lại cho tôi bảo vệ coi bộ chắc chắn hơn. Chú mà cố giữ thì có rủi ro nào xảy

ra có phải là uổng công lao của tất cả chúng ta mà cũng ân hận cho vong hồn của anh Diêm Thế Khôi tôi dưới cừu tuyền hay không? Chúng ta ai giữ cũng vậy thôi, hà tất phải giành nhau làm chi! Việc thì việc công. Chết thì thôi, mà sống thì hết mình cho công việc. Chủ nghĩ sao?

Đồng Triệu Hòa không còn biết nói sao, mặt buồn rầu chậm rãi tháo dần những sợi dây trên vai để lấy cái bao màu hồng xuống mà trao cho Diêm Thế Chương theo lời hấn yêu cầu. Thật ra Đồng Triệu Hòa không muốn nghe theo tí nào. Từ khi hấn giành được cái bao ấy trên lưng tử thi Diêm Thế Khôi xuống thì bao nhiêu mộng đẹp hằng ôm ấp trong lòng. Nhưng giờ đây, trước tình thế này, hấn đành lòng phải bóp bụng, nghĩ mà đau đớn, thất vọng biết bao nhiêu! Đồng Triệu Hòa không muốn trao cái bao ấy cho bất cứ ai chứ không riêng gì Diêm Thế Chương. Chẳng qua là vì hấn sợ “Trương đại nhân” bất bình mà không cứu cho thì tánh mạng hấn chỉ có nước đi theo Diêm Thế Khôi mà thôi... Và rồi cái bao cũng sẽ về tay kẻ khác.

Đồng Triệu Hòa tuy đã lấy cái bao hồng xuống khỏi vai mà lòng vẫn còn do dự. Diêm Thế Chương thấy vậy nói :

- Lão Đồng à! Chú cứ vững bụng đi, đừng nghi ngờ chi hết! Không phải tôi muốn tranh công với chú đâu. Đây là việc chung, đừng nên để thất bại!

Bất đắc dĩ, Đồng Triệu Hòa phải trao cái bao lại cho Diêm Thế Chương. Lấy bao xong, Diêm Thế Chương mới dờ giọng nói :

- Này lão Đồng! Chú từng nói với anh tôi là anh ấy không đủ sức cáng đáng nỗi việc này, nếu chẳng may thất bại sẽ làm mất cả danh tiếng mấy chục năm của Uy Chấn Hà Sóc Vương Dục Dương. Chú lại hứa anh tôi rằng sẽ không tròn trách nhiệm và chết với cái bao màu hồng này. Chẳng ngờ cái miệng của chú ác thật! Anh tôi quả chết với cái bao màu hồng này! Khi chú giựt cái bao trên tử thi anh tôi xuống, nếu không có tôi can thiệp mà ngăn cản con nhỏ áo vàng kia thì chắc chú cũng theo anh tôi luôn rồi! Nhưng tôi không vì những lời nói bất nhân của chú mà bỏ việc công nên vẫn liều mạng đánh với con nha đầu kia để cho chú được tẩu thoát. Thế mà chú vẫn tự đắc cho rằng không có chú thì hoài công tất cả, lại tiếp tục phỉ báng cái chết của anh tôi bảo là không làm tròn trách nhiệm. Chú vẫn tự hào rằng chỉ có chú mới đủ sức bảo vệ thanh danh của Trần Viễn tiêu cực. Đến nay chắc chú đã thấy rõ rồi chứ? Chú còn đủ tài đủ sức bảo vệ được của công ấy hay không? Bây giờ trao lại cho tôi, chú sẽ được dịp xem ai có tài trí, có bản lĩnh bảo vệ cái bao này đem đến nơi đến chốn một cách bình an vô sự.

Diêm Thế Chương vốn đã hăm Đồng Triệu Hòa từ lâu và bất mãn đủ điều, nay được dịp nói hết tất cả những điều ám ức trong lòng ra thì cảm thấy hả giận vô cùng. Đồng Triệu Hòa nghe Diêm Thế Chương nói xoắn xang như thế chỉ cúi đầu làm thinh, vừa giận vừa thẹn. Hấn bỗng cảm thấy hối hận đã trao cái bao. Diêm Thế Chương nhìn mặt Đồng Triệu Hòa bỗng thấy tội nghiệp nên lại an ủi :

- Lão Đồng! Nói thì nói vậy thôi chứ tôi không hề oán hận chú đâu. Công lao chú khó nhọc thế nào, khi đến trước mặt Triệu tướng quân tôi sẵn sàng trình bày rõ ràng để cho chú được ban thưởng. Từ đây chúng ta nên hết lòng hỗ trợ lẫn nhau để hoàn thành trách nhiệm.

Lý Mộng Ngọc nghĩ thầm :

- Cái bao này bây giờ ở tay Diêm Thế Chương thì khó lòng mà đoạt được hơn là ở tay Đồng Triệu Hòa. So với Đồng Triệu Hòa, bản lĩnh Diêm Thế Chương còn cao hơn một bậc. Đồng Triệu Hòa chỉ có tài nói khoác là giỏi nhất, nhưng trên thực tế bản lĩnh đều thua sút các tiêu sư kia hết.

Nhưng rồi nàng lại nghĩ :

- Cơ hội này rất thuận tiện mà không đoạt thì còn chờ dịp nào nữa?

Lý Mộng Ngọc ghé miệng vào tai Tiêu Thanh Đồng nói nhỏ mấy tiếng rồi lấy cái mào trên đầu xuống, xõa tóc dài phủ kín cả mặt mày, đoạn lấy một cục than bôi lên đầy mặt. Ngụy trang xong, nàng cúi xuống nhặt hai cục gạch vỡ, ngằm vận nội công nhắm ngay cửa sổ liệng một cái thật mạnh nghe đến “rầm” một tiếng. Bốp, năm cái song cửa gãy tung ra liền một lúc, vì chịu không nổi sức công phá của hai cục gạch, kế tiếp là tiếng gạch lẫn tiếng song cửa gãy rơi như thác đổ xuống nền nhà.

Bỗng nhiên đèn đuốc bên trong đều tắt cả. Chẳng bao lâu sau, chừng năm sáu cái bóng lực lưỡng nhảy vọt ra như những bóng ma kỳ dị. Bốp bốp tối đen như mực nên không còn phân biệt được ai là ai. Một người trong bọn đứng ra hét vang như sấm :

- Kẻ nào dám to gan dám vào hồ huyết mà giỡn với hùm? Có giỏi thì cứ đường đường chính chính mà ra mặt chứ đừng lén lút như chuột ăn vụng con thiu!

Tiêu Thanh Đồng theo kế hoạch đã bàn nên hội ý, hiểu ngay, móc tiêu ra thổi vang lên một hồi inh ỏi. Sau đó nàng dùng thuật khinh công tung người một cái như một mũi tên bay thẳng, lẹ làng vô cùng.

Đột nhiên, đám tiêu sư của Trần Viễn tiêu cực thấy có bóng người bỏ chạy liền reo hò và lập tức đuổi theo. Chờ cho cả bọn ra chạy hết ra khỏi phòng, Lý Mộng Ngọc như một con én, nhanh nhẹn tung mình qua cửa sổ vào bên trong...

Đồng Triệu Hòa bị điểm huyết suốt nửa ngày, mặc dầu đã được người gọi là Trương đại nhân giải cứu nhưng tứ chi vẫn còn bải hoải, gân cốt vẫn rã rời. Hấn cố vịn bàn đứng dậy, cặp mắt lão liên trông thấy ngoài cửa rơi vào một con “quỷ dạ xoa” đen thui đen thui, đầu bù tóc rối như hàm răng trắng toát, đôi mắt sáng quắc trông thật dễ sợ. Qua khiếp sợ, lại không biết trốn đi đâu, hai gối chụm vào nhau, đứng im bất động, miệng không mở ra được dù là để kêu cứu.

Lúc bên ngoài có biến, Diêm Thế Chương vội vã theo đám tiêu sư cùng Trương đại nhân ra ngoài thành thử cái bao hồng để lại trên bàn kế bên Đồng Triệu Hòa. Nay tuy gặp lúc nguy cấp, nhưng hấn vẫn không quên “vật quý” đã từng liều mạng giành lấy nên liền với tay định chụp lại. Nhưng tay “con quỷ dạ xoa” kia còn lẹ hơn và mạnh hơn tay hấn nhiều, cuồn lấy cái bao đem đi chẳng chút khó khăn rồi tung mình ra khỏi phòng.

Đồng Triệu Hòa nghe như đứt từng khúc ruột. Hấn giận Diêm Thế Chương đòi giành giữ lấy cái bao. Phải chi cái bao màu hồng kia vẫn còn nằm ở trên mình hấn thì cho dù có “bán thân bất toại”, hấn cũng có thể kéo dài thêm thì giờ để dùng kế hoãn binh và rất có thể cả đám tiêu sư cùng với Trương đại

nhân trở về kịp thời đụng với “con quỷ dạ xoa” thì còn có cơ hội cướp lại bảo vật...

Trong lúc ấy, bọn tiêu sư của Trấn Viễn tiêu cục và Trương đại nhân rượt theo cái bóng kia một hồi thấy mất dạng bèn bảo nhau quay trở về phòng. Trương đại nhân sức nghĩ ra điều gì nên cả kinh nói với bọn tiêu sư :

- Các vị tiêu sư! Mau trở về mau, đừng rượt theo nữa! Chúng ta trúng kế “Điều hổ ly sơn” rồi! Thật tức chết đi được!

Đám tiêu sư lúc bấy giờ mới tỉnh ngộ, ai nấy đều “ba chân bốn cẳng” chạy như bay về lại phòng. Về tới nơi, mọi người nhìn thấy Đồng Triệu Hòa đang nằm ngất xỉu dưới chân bàn. Phải gọi mãi một chập, Đồng Triệu Hòa mới hoàn hồn. Sau đó hắn kể lại chuyện “con quỷ dạ xoa” đến làm sao, đánh cướp cái bao màu hồng thế nào cho tất cả cùng nghe. Trương đại nhân cảm tưởng như bị ai nhổ một bãi nước miếng vào mặt, giận dữ nói lớn :

- Thật là hết sức nhục nhã! Chúng ta hành hiệp giang hồ đã hơn nửa đời người thế mà bị một kẻ vô danh lừa gạt thế này!

Nhắc về Lý Mộng Ngọc, sau khi đoạt được cái bao màu hồng trong đựng Khả Lan kinh thì nhảy vội ra núp dưới chân tường ép mình như một con bích hồ im lìm, nín thở. Nàng chờ Trương đại nhân và đám tiêu sư đi ra ngoài truy lùng một hồi liền trở vào lại phòng Đồng Triệu Hòa khẽ huýt gió một tiếng nhẹ. Dưới một gốc cây đối diện vang lên một tiếng huýt gió lại, trả lời. Tất cả đó đều là ám hiệu của Lý Mộng Ngọc và Tiêu Thanh Đồng. Liền khi đó Lý Mộng Ngọc thấy trong bóng tối dưới gốc cây có hai bóng xám đi đến chỗ nàng ẩn núp. Nàng mừng rỡ khi nhận ra hai người đó chính là Lục Phi Thanh và Tiêu Thanh Đồng. Lý Mộng Ngọc xem như mọi việc đã xong, đã thành công, hớn ha hớn hở vui cười nói với Tiêu Thanh Đồng :

- Cái bao này cũng tại em mà làm hỏng hết công việc của chị đây. Thôi, xin chị đừng phiền trách em nữa nhé! Em...

Lý Mộng Ngọc chưa nói dứt câu thì Lục Phi Thanh la lớn lên :

- Hãy coi chừng phía sau lưng!

Lý Mộng Ngọc chưa kịp quay lưng lại thì một bàn tay cứng như sắt đã chụp lên vai nàng. Bàn lãnh có thừa, Lý Mộng Ngọc dùng tay trái gạt ra một cái thật mạnh, nhưng bàn tay kia đã rút đi thật nhanh khiến cho nàng hụt tay cơ hồ muốn lao đao cả người, đồng thời chỉ thấy một cái bóng tung lên cao thật nhanh và đáp xuống đằng sau lưng nàng với một thủ pháp hết sức nhẹ nhàng.

Lý Mộng Ngọc hoảng hốt, biết địch thủ không phải là tay tầm thường. Kinh công người ấy thật là tuyệt diệu, và bàn lãnh ắt hẳn là phải cao siêu vô cùng. Đáng sợ hơn nữa là người ấy đến sau lưng dùng tay chộp lên vai mình lúc nào mà hoàn toàn không hay biết. Trường hợp Lục Phi Thanh không tỉnh mắt báo trước thì chưa biết hậu quả sẽ đi đến đâu!

Lý Mộng Ngọc xoay mặt nhìn lại. Dưới ánh trăng trước mặt nàng là một người đàn ông trung niên, tuổi trên dưới 40, mặt mũi khôi ngô, thân hình cao lớn đang đứng sát bên nàng. Lý Mộng Ngọc cả kinh, lùi ra sau vài bước, lẹ tay tung cái bao màu hồng về phía Tiêu Thanh Đồng, miệng la lớn :

- Cất mau!

Không ngờ cái bao màu hồng còn đang lơ lửng trên không chưa tới tay Tiêu Thanh Đồng thì người ấy tung người theo bất lấy gọn gàng dễ như trở bàn tay trước sự ngỡ ngàng của cả Lý Mộng Ngọc lẫn Tiêu Thanh Đồng.

Lý Mộng Ngọc vừa sợ vừa giận vung tay ra đánh ngay một quyền rất hiểm ác. Tiêu Thanh Đồng cũng nhảy vào trợ chiến, tấn công phía đằng sau.

Người ấy chẳng thèm né tránh, một tay nắm chặt cái bao màu hồng như chẳng chút phí sức, một tay dùng thế “Cao Tứ Bình”, một thế trường quyền hiểm hóc của phái Võ Đang mà đánh trả lại. Nhắm không đỡ nổi ngọn quyền mạnh như vũ bão hiểm ác ấy, cả Lý Mộng Ngọc và Tiêu Thanh Đồng đều phải lùi ra sau mấy bước mới tránh khỏi được.

Lúc ấy, Lý Mộng Ngọc mới nhận diện được người này rõ ràng. Thì ra chính là người mà đám tiêu sư Trấn Viễn tiêu cục gọi là Trương đại nhân, đã giải nguy cho Đồng Triệu Hòa khỏi thành phé nhân vì đòn điểm huyệt ghê gớm của Văn Thái Lai.

Lý Mộng Ngọc cũng ngạc nhiên rằng đây là một ngón trường quyền của sư phụ Lục Phi Thanh đã dạy cho nàng lúc mới đầu nhận làm đệ tử. Nàng có biết đâu là trong phái Võ Đang, đệ tử nào lúc mới nhập môn đều được dạy ngón “Cao Tứ Bình” này. Chỉ có một điều Lý Mộng Ngọc nhìn thấy được rõ ràng là tuy cùng một chiêu thức, nhưng uy lực của Trương đại nhân so với nàng có phần cao hơn rất nhiều. Giả sử y không mang cái túi và không bị Tiêu Thanh Đồng đánh lên thì thật khó mà tránh khỏi quyền của y.

Lý Mộng Ngọc kinh hãi quá đỗi, đảo mắt nhìn quanh thì không thấy Lục Phi Thanh đâu nữa. Nàng không hiểu sư phụ biến đi ngả nào từ bao giờ!

Tiêu Thanh Đồng thấy rõ cái bao màu hồng đáng lẽ về tay nàng nhưng không ngờ bị người ấy đoạt lấy một cách quá dễ dàng thì biết là mình không phải địch thủ của y. Nàng đành chịu bó tay chứ không mong gì lấy lại được!

Nàng vội rút cây gươm trong mình ra thủ sẵn đề phòng khi phải dùng đến.

Lý Mộng Ngọc chân trái nhảy tới, dùng một thế “Thất Tinh quyền” rồi biến ra thế “Đào Kỵ Long”, cũng là những chiêu tuyệt kỹ của phái Võ Đang mà tấn công Trương đại nhân.

Nhìn chiêu thế của Lý Mộng Ngọc, Trương đại nhân chột dạ lên :

- Ái chà!

Và y cũng chẳng thêm né tránh, dùng luôn thế “Đào Kỵ Long” kia mà đánh trả lại. Cả hai tuy dùng quyền pháp như nhau nhưng công lực cách nhau một trời một vực. Hai quyền vừa đụng nhau, tay Lý Mộng Ngọc như chạm phải sắt đá rên lên, đau nhức không chịu nổi.

Lý Mộng Ngọc nhảy sang một bên để cố giữ lấy thăng bằng, nhưng không dần được, hai chân quy xuống đất.

Tiêu Thanh Đồng nhìn thấy Lý Mộng Ngọc ở trong tình trạng quá ư là nguy khốn thì không còn sợ địch thù lợi hại nữa mà chỉ nghĩ đến sự an nguy của đồng bọn mà thôi. Nàng nhảy đến, một tay đỡ Lý Mộng Ngọc dậy, còn một tay vung kiếm nhắm Trương đại nhân chém nhào. Tiêu Thanh Đồng là người rất nghĩa khí, thấy bạn gặp nạn không bao giờ nghĩ đến chuyện bỏ chạy mà còn dám liều mạng quên mình nữa là đáng khác. Nàng sợ Trương đại nhân thù lúc Lý Mộng Ngọc ngã quỵ mà tấn công thì nguy nên chẳng còn đắn đo gì nữa, xông bừa vào để che chở cho người bị thất thế.

Nhưng Trương đại nhân không tấn công Lý Mộng Ngọc nữa, mà cũng chẳng buồn giao đấu với Tiêu Thanh Đồng. Y vừa tránh được kiếm của Tiêu Thanh Đồng xong bèn lớn tiếng gọi :

- Hai con bé kia! Hãy dừng tay lại đã!

Nhìn Lý Mộng Ngọc, Trương đại nhân nghiêm mặt hỏi :

- Sư phụ người họ Mã hay họ Lục?

Lý Mộng Ngọc lúc đó đã đứng vững lại được. Nghe Trương đại nhân hỏi vậy thì nghĩ thầm trong bụng :

- “Rõ ràng sư phụ ta họ Lục, nhưng để ta gạt hấn thử xem thế nào”.

Nghĩ vậy, nàng liền lớn tiếng ngao ngễ đáp :

- Sư phụ tôi họ Mã. Tại sao ông biết rồi mà còn hỏi?

Trương đại nhân phá lên cười một tràng nói :

- Ta đây là sư thúc của người đó! Người còn chưa chịu cúi đầu mà ra mắt sư thúc à?

Tiêu Thanh Đồng nghe Trương đại nhân nhận là sư thúc của Lý Mộng Ngọc thì cau mày lại, nghĩ rằng giờ đây họ sẽ cùng là một phe với nhau, và nàng còn mong gì được Lý Mộng Ngọc giúp lấy lại cái bao màu hồng nữa! Nàng tung mình một cái đã nhảy ra xa mấy trượng, và sau đó tiếp tục dùng khinh công chạy một hơi cho đến mất hút thì thôi. Trong lòng Tiêu Thanh Đồng vẫn còn ôm mối hận là chưa lấy lại được Khả Lan kinh...

Thấy Tiêu Thanh Đồng đang hết lòng vì mình lại bỏ đi đột ngột không một lời nói, Lý Mộng Ngọc cảm thấy buồn vô cùng. Nàng quyết phải rượt theo tìm nàng để bày tỏ tâm sự khúc chiết của mình cho cô bạn sơ giao kia thấu hiểu. Lý Mộng Ngọc đem hết thuật phi hành ra thì tho tho nhưng bóng Tiêu Thanh Đồng đã đi xa, không một dấu hiệu nào để lại!

Thất vọng, Lý Mộng Ngọc đưa mắt nhìn xa ngắm trời mây đen tối. Bóng Hằng Nga vắng vắng lẫn khuất như bị bao phủ bởi một tấm màn hắc ám vô biên. Không còn hy vọng nào tìm gặp Tiêu Thanh Đồng nữa, nàng đành quay gót trở về. Đến lại chỗ lúc nãy, Lý Mộng Ngọc thấy vắng tanh. Trương đại nhân cũng đã đi mất từ bao giờ. Những hạt mưa lâm lâm bắt đầu thấm vào y phục dạ hành của nàng. Lý Mộng Ngọc phi thân phóng qua tường vào lại bên trong. Khi về đến phòng thì bên ngoài trời đã mưa lớn. Những hạt rớt xuống đường tạo thành những giòng nước lan ra khắp mặt đường.

Trận mưa kéo dài đến sáng. Bình minh đã thức dậy trên nội cỏ ngàn mây mà mưa vẫn không ngớt hột. Lý Mộng Ngọc rửa mặt, chải đầu xong liền đến phòng bà nội và mẹ đẻ vấn an. Lúc ấy Tăng Đồ Nam cũng đến bẩm báo, cho biết trời vẫn còn đang mưa to gió lớn chưa thể tiếp tục cuộc hành trình được nên đành nán lại khách sạn cho đến khi tạnh mưa.

Dùng bữa sáng xong, Lý Mộng Ngọc sang phòng Lục Phi Thanh để hỏi thăm và bàn công việc với sư phụ. Nàng đem tất cả câu chuyện trong đêm qua thuật lại cho Lục Phi Thanh nghe và bày tỏ thắc mắc, hỏi ông vì lý do gì Trương đại nhân lại nhìn nhận nàng làm sư diệt. Dĩ nhiên nàng không quên kể cho Lục Phi Thanh lúc Trương đại nhân hỏi nàng là đệ tử của họ Mã hay họ Lục thì nàng mạo nhận là họ Mã.

Lục Phi Thanh gục đầu vào hai bàn tay suy nghĩ, vẻ mặt buồn tênh khác hẳn ngày thường dường như đang mang một niềm tâm sự nan giải nào đó. Với một giọng buồn rầu, Lục Phi Thanh nói với Lý Mộng Ngọc :

- Con không cho Trương đại nhân biết con là đồ đệ của thầy là tốt lắm rồi. Chuyện này dài dòng lắm, chưa thể nói cho con bây giờ được. Nhưng thầy hứa là trong một dịp nào thuận tiện, thầy sẽ kể rõ tự sự từ đầu đến đuôi cho con nghe.

Thấy mặt sư phụ vừa buồn lại vừa nghiêm, Lý Mộng Ngọc đành cúi đầu lạng thinh, không dám hỏi nữa...

Nguyên “Trương đại nhân” kia chính là Trương Siêu Trọng, chính là sư đệ đồng môn của Lục Phi Thanh. Họ Trương là một cao thủ bậc nhất, khét tiếng trên võ lâm. Ngay cả trong giới lục lâm còn phải có một câu ví rằng :

Thà gặp Diêm Vương hơn gặp Lão Vương,

Thà chịu hai thương hơn chịu một Trương.

“Lão Vương” đây ám chỉ Uy Chấn Hà Sóc Vương Duy Dương, đứng ra mở tiêu cục làm Tổng tiêu đầu. Còn “một Trương” đây tức là Hào Phủ Phán Quan Trương Siêu Trọng, làm quan với triều đình Mãn Thanh vì ham đai vàng mũ bạc.

Cả hai người cùng lãnh nhận một trọng trách được giao phó là ra mặt đương đầu với đám hào kiệt bất phục tùng triều đình Mãn Thanh. Cả Vương Duy Dương lẫn Trương Siêu Trọng lòng độc như hổ lang mà võ công cũng cao siêu tột đỉnh. Ngay cả đám hắc đạo không biết kiêng trời nể đất, nhưng hễ nhắc đến tên hai người này thì ít nhiều cũng phải vài phần khiếp đảm.

Lúc tầm sư học đạo, Trương Siêu Trọng được sư phụ cung nhất trong đám môn đồ nên bao nhiêu tuyệt kỹ bí truyền đều được hưởng hết. Lục Phi Thanh và Trương Siêu Trọng tư tưởng trái ngược hẳn nhau nên hai người chẳng bao giờ hòa thuận được. Lục Phi Thanh thì trung thành với tổ quốc, ưu ái dân tộc nên chống đối ra mặt với triều đình Mãn Thanh. Còn Trương Siêu Trọng thì chỉ nghĩ đến bà vinh hoa, vì phú quý mà phản bội xứ sở dân tộc, cam tâm làm “tàu cầu” cho triều đình chuyên đi lùng bắt những người có ý chí đấu tranh nêu cao chính nghĩa “Phản Thanh Phục Minh”.

Năm xưa, Lục Phi Thanh và Trương Siêu Trọng đã vạch đất tuyệt giao, chẳng ngờ lần này lại đụng nhau giữa đường ra biên ải. Vì không muốn để Trương Siêu Trọng nhận diện nên thừa lúc Lý Mộng Ngọc đang chống cự cùng y, ông lên về phòng nằm buồn rã rượi.

Nhân thấy một mình Trương Siêu Trọng đánh với Lý Mộng Ngọc và Tiêu Thanh Đồng như đùa giỡn, chỉ trong vài đường quyền thôi, Lục Phi Thanh đã thấy ngay võ nghệ của Trương Siêu Trọng cao thâm đến độ không thể đo lường được. Mười năm cách biệt nhau, không ngờ Trương Siêu Trọng lại tài ba lão luyện đến như thế. Lục Phi Thanh thầm nghĩ nếu một chọi một, chỉ cầu mà thủ huê được với y cũng đã là khó rồi chứ nói chi đến chuyện thắng! Lục Phi Thanh trong lòng vừa oán hận, vừa thương tiếc. Ông tiếc một nhân tài xuất chúng như Trương Siêu Trọng lại đi làm chó săn chim mồi cho ngoại bang, cho những kẻ cướp nước hại dân. Phải chi Trương Siêu Trọng đứng về phe dân tộc thì lợi biết bao cho cuộc đấu tranh giải phóng dân tộc khỏi ách đô hộ của nhà Thanh biết bao nhiêu! Nhưng khôn thay! Tài sức của Trương Siêu Trọng lại đem dùng vào việc dập tắt chính nghĩa nên thành ra một trở ngại rất lớn cho các phong trào đấu tranh giành độc lập...

Lục Phi Thanh nghĩ :

- Với ai thì không biết, nhưng với Trương Siêu Trọng từ nay ta phải hết sức giữ mình và đề phòng, không thể khinh thường được.

Theo lời Lý Mộng Ngọc lên nghe được về thuật lại cho biết thì lần này Trương Siêu Trọng không ngoài công tác đặc biệt nào hơn là bắt khâm phạm trong Hồng Hoa hội giải về cho vua Càn Long. Và cứ theo kinh nghiệm phán xét của Lục Phi Thanh thì hai vợ chồng Lạc Băng cùng Văn Thái Lai có mạnh khỏe mà hợp sức đánh với Trương Siêu Trọng vị tất đã địch lại, huống hồ cả hai đều mang đầy thương tích trầm trọng khắp mình!

Mặc dầu chưa biết rõ Hồng Hoa hội là tổ chức gì, gồm có những nhân vật như thế nào trên giang hồ, nhưng chỉ cần căn cứ vào những điều mắt thấy tai nghe, tỉ dụ như Lạc Băng một mình đánh với bốn người công sai và đích thân Trương Siêu Trọng được đặc phái gửi đến đây, Lục Phi Thanh cũng biết ngay được đây là một tổ chức “Phản Thanh Phục Minh” và xác định được giá trị của hội trên con đường tranh đấu chống ngoại xâm. Hai nhân vật kia bị liệt vào hạng “yếu phạm” thì đương nhiên phải có thành tích nào về vang cho Hán tộc, nhưng lại bất lợi cho triều đình.

Vì vậy, Lục Phi Thanh lấy làm lo lắng và tự cảm thấy có trách nhiệm phải ủng hộ, tiếp tay với hai nhân vật của Hồng Hoa hội đang sắp sửa phải đương đầu với bọn Trương Siêu Trọng...

Bấy giờ là tiết Mạnh Thu nên trời khá lạnh lẽo. Trận mưa dầm dề qua vẫn còn tiếp tục rơi tầm tã. Lý Mộng Ngọc tuổi nhỏ, tính nết như trẻ con háo động nên thấy ngoài trời mưa gió phải nằm yên trong phòng, bị giam hãm giữa bốn vách tường như vách lao tù thì buồn bực vô cùng.

Nằm một chỗ không yên, Lý Mộng Ngọc ra ngoài, đến phòng của Văn Thái Lai và Lạc Băng để xem xét tình hình ra sao. Từ lúc nàng được Lục Phi Thanh cho phép ám trợ Lạc Băng và được thưởng thức tài phóng phi đao của con gái nhà họ Lạc, lại được thấy Văn Thái Lai trở tài diêm huyệt dù thương tích đầy mình, nàng đâm ra có thiện cảm với cả hai người. Nàng chỉ muốn ra tay nghĩa hiệp giúp hai người chống lại sự áp bức của số đông. Nàng chẳng cần biết Hồng Hoa hội là gì và cũng không cần đến chuyện mình phải đứng về phe phái nào cả.

Đến phòng của hai nhân vật Hồng Hoa hội, Lý Mộng Ngọc thấy cửa phòng đóng chặt cứng. Lặng tai để ý nghe bên trong cũng chẳng thấy động tĩnh gì cả. Đường như là phòng vắng không người. Đảo mắt nhìn từ phía thì thấy bên ngoài khách sạn, xe ngựa của Trần Viễn tiêu cục vẫn còn đầy đủ y nguyên, chứng tỏ họ vẫn còn đang trú mưa chứ chưa lui hành.

Trong một căn phòng rộng rãi nhìn qua cửa sổ, Lý Mộng Ngọc thấy có một số tiêu sư của Trần Viễn tiêu cục đang ngồi gác chân lên ghế nói chuyện ồn ào. Có ý nhìn thật kỹ, Lý Mộng Ngọc vẫn không thấy mặt Trương Siêu Trọng, tứ “Trương đại nhân”, người tự xưng là sư thúc của nàng.

Đang định về lại phòng mình thì bỗng nhiên nghe phía đằng trước khách sạn có tiếng vó ngựa. Rồi một kỵ sĩ xông mưa lướt gió phi tới như bay. Người ấy vừa đến trước cửa khách sạn thì ghì cương lại, từ trên ngựa nhảy xuống trông thật là nhẹ nhàng. Lý Mộng Ngọc để ý nhìn kỹ. Đó là một thư sinh trẻ tuổi đang dắt ngựa vào sân. Một tên giúp việc trong khách sạn chạy ra đón chàng mời vào và dắt ngựa cột ở ngoài mé hiên cho ăn lúa rồi hỏi chàng :

- Chẳng hay công tử định nghỉ lại đây hay là dùng cơm xong thì đi?

Chàng thư sinh cởi chiếc áo lạnh mặc ngoài rũ cho sạch nước mưa còn bám trên áo rồi đáp :

- Chưa quyết định được bề nào. Có thể ăn xong sẽ đi liền.

Tướng mạo chàng thư sinh trông chẳng khác gì một “phong lưu tài tử”, rất là khôi ngô tuấn tú, cốt cách phi phàm, dung nhan thanh lịch. Mặt chàng sáng như trăng rằm, gương mặt hồng hào, môi đỏ thắm như thoa son. Thật Tống Ngọc hay Phan An đời xưa cũng không thể nào sánh bằng. Ở ngoài biên ải này chưa từng thấy một thư sinh nào tài tuấn như vậy!

Lý Mộng Ngọc nhìn chàng thư sinh ấy thật lâu không chớp mắt, bụng nghĩ thầm :

- “Thật không ngờ trên đời lại có một chàng thư sinh đẹp trai đến thế này”!

Chàng thư sinh cũng liếc mắt nhìn Lý Mộng Ngọc, nở một nụ cười hết sức đa tình. Lý Mộng Ngọc hai má đỏ ửng vì mắc cỡ bèn chạy tuốt về phòng.

Ngồi một mình một bàn, chàng thư sinh tự tay rót nước trà, thông thả thưởng thức hương vị, dáng điệu khoan thai cực kỳ nho nhã vô tư lự. Trông chàng ta có vẻ hiền ngang tự đắc.

Khi ấy, bên ngoài lại có tiếng vỗ ngựa dồn dập. Không bao lâu, một nhóm bốn người cùng một lúc tiến ồ ạt vào khách sạn.

Đứng trước cửa phòng, Lý Mộng Ngọc nhận ngay ra là bốn người vây đánh Lạc Băng hôm nọ. Không chậm trễ, nàng chạy ngay sang phòng Lục Phi Thanh hỏi :

- Thưa sư phụ, bốn người đàn ông vây đánh Lạc Băng lần trước lại đến nữa rồi, đúng như lời ước đoán của thầy. Chẳng hay phải đối phó làm sao đây?

Lục Phi Thanh nói :

- Con không được tháo thớt! Trước tiên chúng ta phải dò xem tình hình ra sao đã! Có nắm được tình hình rồi mới dùng kế hoạch đối phó.

Hai thầy trò không ra ngoài, đứng nép mình bên trong cửa sổ vén màn lên xem động tĩnh bên ngoài. Người sử dụng trường kiếm, có lẽ là người đầu não chỉ huy ngạo một người đang đi qua đi lại trước cổng hỏi mấy câu nào đó. Sau đó hần khê gật đầu báo người ấy trở ra rồi gọi tửu bảo đến nói :

- Dọn com rượu ra cho chúng ta ngay bây giờ.

Gã tửu bảo đi rồi, hần liền nói với ba tên đồng bọn :

- Bọn thổ phi Hồng Hoa hội chưa đi! Anh em ăn uống cho no nê rồi chúng ta bắt tay ngay vào việc, không được chậm trễ!

Tên ấy vừa dứt lời, Lục Phi Thanh để ý thấy thần sắc chàng thư sinh tuần tú ngồi đang ngồi độc ẩm biến đổi ngay tức khắc. Chàng nhìn chăm chăm vào cả bọn bốn người nhưng chúng vô tình không để ý.

Lý Mộng Ngọc xoay qua hỏi nhỏ Lục Phi Thanh :

- Chúng ta có nên can thiệp vào chuyện này không thầy?

Lục Phi Thanh đáp :

- Con đừng tự ý loạn động. Nhất nhất phải tuân theo lời thầy chỉ dẫn.

Lục Phi Thanh vừa nói vừa chú ý từ cử chỉ, hành động của chàng thư sinh tuần tú. Uống trà xong thì com nước đã dọn lên, chàng ta vẫn ngồi ăn uống như thường. Nhưng chàng chỉ ăn qua loa vài miếng, uống lấy lệ vài chén nhỏ, dường như không còn thiết gì đến bữa cơm nữa. Chàng cầm trên tay cái roi ngựa có chòm chỉ tua ngũ sắc ở trước đầu rất đẹp, bước ra khỏi phòng khách đến ngồi chần ngang lối đi vào phòng của Lạc Băng cùng Văn Thái Lai. Đưa tay ra sau lưng mở cái gói nhỏ lấy ra một ống sáo, chàng từ từ đưa lên môi thổi lên những âm điệu du dương thật là mùi mẫn.

Lý Mộng Ngọc rất thông hiểu âm luật nên khi nghe tiếng sáo, nàng gõ tay vào song cửa đánh nhịp và buột miệng khen :

- Bân “Thiên Tịnh Sa” thật làm tê tái lòng người không kém gì tiếng tiêu của Trương Lương làm nản lòng binh Sở ở Cai Hạ.

Nghe tiếng nhịp và lời khen, chàng thư sinh tự nhiên không tỏ vẻ gì khác lạ. Trái lại, Lý Mộng Ngọc mới thấy thật là kỳ dị khi khám phá ra cây sáo của chàng thư sinh làm bằng vàng chứ không phải một ống sáo thường. Nàng thầm lo cho chàng nên nghĩ thầm trong lòng rằng :

- Đường đi ngoài biên ải nào được yên ổn như ở chốn kinh kỳ! Chàng thư sinh này đơn thân độc mã, sao lại dám đem ống tiêu bằng vàng ròng quý giá kia ra ngiêm nhiên ngồi thổi! Như thế có khác nào khích động lòng tham của bọn gian tham hung ác giết người đoạt của hay không? Chờ cơ hội thuận tiện ta phải cảnh tỉnh chàng ta vài câu để chàng biết rõ mà đề phòng trước mới được.

Bên ngoài, người đàn ông đi qua đi lại cũng để ý, thấy hành động của chàng thư sinh như vậy thì cho là cuồng si ngông nghênh.

Dùng bữa xong, người sử dụng trường kiếm bèn phóng mình một cái vút đứng thẳng trước ngay mặt bàn. Như một diễn giả, y lên giọng nói lớn :

- Anh chị em, cô bác, bà con hãy lắng tai nghe đây...

Lý Mộng Ngọc trông thấy hần tướng người mạnh khỏe đầy nghị lực, vai lườn đùi ếch, mặt mày vênh vào hống hách như xem như dưới mắt hần không còn ai cả. Giọng nói hần rồn rảng khiến mọi người đều dồn cặp mắt lại về phía hần. Chờ cho ai nấy đều im lặng chú ý xong, hần nói tiếp :

- Chúng tôi đây là công sai của Đế đô đến hiệp cùng các vị công sai phủ Lan Châu để bắt mấy tên khâm phạm trong Hồng Hoa hội hiện đang trốn tránh tại khách sạn này. Trong khi chúng tôi thi hành phận sự, xin tất cả lương dân cứ yên tâm mà làm ăn chẳng phải sợ chuyện “thành cháy vạ lây” chi cả. Dầu khi chúng tôi phải dùng đến vũ khí để diệt trừ bọn thổ phi ấy, bà con cô bác có thể đứng xa mà nhìn, miễn đừng đến gần để cho bọn khâm phạm trà trộn

vào đám đông mà tẩu thoát thì thôi. Tóm lại, chúng tôi bắt khâm phạm, lại có bốn phận bảo vệ lương dân. Còn bọn Hồng Hoa hội thì có thể sát hại lương dân để gây hỗn loạn đáng để bề trên tránh. Đó là điều tất cả phải lưu tâm. Nhất là đừng ai vô tình hay cố ý “nổi giáo cho giặc” vì lẽ chúng tôi trong lúc lộn xộn không phân biệt được có thể làm thương tổn đến tánh mạng những người ấy. Quyền hành hiện ở trong tay chúng tôi nên cần phải nói trước cho mọi người biết trước mà đề phòng.

Hắn nói những lời thoát nghe thì có vẻ nhún nhường nhưng thật ra là hết sức tự cao tự đại, giọng điệu lớn lối nên nhiều người nghe xong mà phát ghét, nhất là Lý Mộng Ngọc. Nàng lăm bằm trong miệng :

- Cả bốn đứa như trâu hợp sức lại với bốn món vũ khí lợi hại mà đánh mãi không thắng được một người đàn bà đã có thương tích trầm trọng thế mà còn lên giọng cao nói phét! Chắc hẳn lần này bọn chúng tìm được thêm nhiều công sai ở Lan Châu nên ý đồ lớn lối. Để rồi ta giúp “bọn khâm phạm” kia đánh chúng bay một trận cho hết lăm tảng, huênh hoang nữa!

Lục Phi Thanh nghe rõ nên vội khuyên :

- Thầy đã dặn con mọi việc phải tuân theo lời thầy, đừng nóng tính làm càn, sẽ có hại cho cả con lẫn thầy! Bọn công sai ấy chẳng đáng kể gì, nhưng con nên biết còn nhiều cao thủ đứng đằng sau lưng chúng nữa! Chúng ta nên tùy cơ ứng biến mà hành động. Ở đời không phải chỉ dùng sức không thôi, mà còn phải dùng trí nữa, con hiểu không?

Trong lúc Lục Phi Thanh nói chuyện với Lý Mộng Ngọc bên trong màn cửa sổ thì tên công sai nói thêm vài lời chi nữa rồi nhảy xuống khỏi bàn. Hắn hăm hở cầm trường kiếm dẫn ba tên công sai đồng hành từ Bắc Kinh xuống cùng với một bọn công sai phủ Lan Châu. Cả đám đều lăm lăm vũ khí trong tay đi thẳng tới phòng của Văn Thái Lai cùng Lạc Băng trong Hồng Hoa hội.

Một điều kỳ lạ mà ai nấy đều phải ngạc nhiên, kể cả Lý Mộng Ngọc là chàng thư sinh trẻ đẹp trai kia vẫn ngồi im giữa đường thoắt sáo như không để ý đến những gì xảy ra chung quanh. Những lời nói của tên công sai khi nãy dường như chưa hề lọt vào tai chàng. Tiếng sáo của chàng vẫn du dương. Chàng vẫn thoi một mình say mê như chẳng cần có người thương thức. Đám công sai hùng hổ đi thẳng tới. Chàng thư sinh vẫn ngồi trơ trơ giữa đường chẳng tránh đường, mà cũng chẳng thêm để ý nhìn bọn chúng khi tỏ ý khinh thường những con “chó săn” của triều đình.

Tên công sai cầm kiếm đi đầu thấy vậy tức lắm. Hắn lướt tới trước mặt chàng thư sinh lớn giọng như muốn gây gổ :

- Này anh kia? Bộ anh muốn ngăn trở việc quốc gia đại sự của chúng tôi đó phải không?

Hắn nhìn chàng thư sinh thoắt sáo, thấy dung mạo tươi tốt như cây huỳnh, cảnh giao, lại thấy chàng có vẻ “chân gối tay mềm” thì đoán chừng là một vị tú tài, cử nhân chi đây chứ không phải hạng dân giả tầm thường nên cũng có đôi phần nể nang. Thấy chàng thư sinh vẫn ngồi im thoắt sáo không một lời, tên công sai lại tiếp tục hỏi :

- Trông anh cũng là một văn nhân trang nhã, sao lại không biết nể những vị công sai của triều đình mà cả gan làm ngăn trở công việc quốc gia đại sự vậy?

Lúc bấy giờ chàng thư sinh mới ngưng tiếng sáo ngược mắt trông lên, nhìn tên công sai ấy từ đầu đến chân rồi cười đáp :

- Vì mãi say sưa với tiếng sáo nên nào có tưởng chi đến những việc tầm thường. Các anh mà cũng là công sai của triều đình à? Cũng gánh vác chuyện quốc gia đại sự sao? Nhưng công việc ấy là việc gì vậy?

Tên công sai nghe giọng nói khinh miệt của chàng thư sinh thì lửa giận bốc lên phừng phừng. Song muốn cho chàng phải giật mình mà khiếp sợ, hắn nghiêm mặt bảo chàng :

- Tuân mệnh Thanh để đi bắt khâm phạm! Anh nghe rõ chưa?

- Vậy à? Những người ấy có tội gì mà gọi là khâm phạm mới được chứ?

- Đó là bọn thổ phi Hồng Hoa hội mưu đồ làm phản! Anh muốn biết thêm nữa hay không?

- À, ra thế! Nhưng nghe đâu Hồng Hoa hội là một tổ chức cách mạng lan khắp trong nhân dân với mục đích “phản Thanh phục Minh” chứ nào phải thổ phi! Những thủ lĩnh của Hồng Hoa hội đều là những nhà ái quốc có bản lĩnh nghiêng trời. Bọn công sai như mấy người làm sao rõ được đến sợi lông chân của họ mà đòi bắt?

Tên công sai cảm hoài trượng nghe chàng thư sinh nói như vậy thì lửa giận cháy bùng lên. Hắn nhảy phốc một cái ra phía trước hét tướng lên :

- Ngươi là ai mà lại dám cả gan ca tụng Hồng Hoa hội? Tội đó đáng “tru di tam tộc”! Để bắt xong hai tên khâm phạm kia rồi sẽ hay. Bây giờ ngươi có chịu tránh đường hay là không thì nói một tiếng ta nghe thử! Thật là cái đồ “chưa thấy quan tài chưa đổ lệ”!

Chàng thư sinh sắc diện vẫn không thay đổi, chỉ cười đáp :

- Thật tình tôi thấy sao thì nói vậy! Không ngờ thế mà có thể bị “tru di tam tộc” hả? Thôi, xin lỗi các “quan công sai” của triều đình nhé! Sẵn đây cũng không gấp chi. Tôi mời “các quan” vào trong cùng uống với tôi vài chung rượu cho vui để kết giao bằng hữu. Chẳng hay “các quan” nghĩ thế nào? Có nên chăng?

Giọng nói “biếm nhê” khó chịu đó chẳng khác nào “rót dầu vào lửa”, càng làm gã công sai tức giận thêm. Hắn chẳng nói chẳng rằng, vung cánh tay lên nắm chặt bàn tay lại đánh vào mặt chàng thư sinh một quyền, miệng thì quát lên :

- Tên mặt kiếp! Cho người biết tay ta!

Chàng thư sinh vẫn ngồi yên không nhúc nhích. Chờ cho quyền của tên công sai đến gần mặt, chàng mới đưa tay lên khẽ ngăn lại, thản nhiên nói :

- Đứng! Đứng có làm ầu chứ!

Tay chàng vừa đụng vào tay tên công sai, trông hấn chột như kinh hãi, vội vã rút tay về xuýt xoa. Nhanh như chớp, chàng đưa ống sáo vàng khẽ điểm vào ống quyền đối phương.

Gã công sai cảm hoài trạng ấy đã lơ trớn nên không kịp tránh né, bị ống sáo vàng điểm ngay huyệt đầu gối bên trái. Chẳng khác gì một con bún thiêu, tên công sai hai chân khụy xuống đất, hai gối như đang quỳ, hai tay chống ra trước giống hệt bộ điệu một người đang lom khom đang lạy.

Chàng thư sinh lật đặt lách mình nghiêng qua một bên, miệng nói lớn :

- Ấy, đứng! Sao quan lớn lạy tôi làm chi thế? Tôi không dám nhận đại lễ ấy đâu!

Sau đó chàng chấp hai tay lại vái dài tên công sai ấy hai cái như là để “đáp lễ”. Lý Mộng Ngọc núp trong cửa sổ phòng nàng trông thấy cảnh tượng như vậy thì vừa kinh ngạc, vừa khoái trá không nín cười nổi liền nói với Lục Phi Thanh :

- Phép điểm huyệt của chàng thư sinh kia thật là tài quá. Chàng ta bắt tên công sai phải “quỳ lạy” thật là vui quá! Cho đáng kiếp, hết làm phách!

Lục Phi Thanh nói :

- Chàng thư sinh ấy võ nghệ tuyệt luân. Ngay lúc ban đầu thầy đã để ý nghi ngờ rồi. Đây không phải chỉ là sự tình cờ muốn cho tên công sai kia một bài học đầu mà đã có dụng tâm trừng trị bọn công sai ấy từ trước nên mới cố ý ngồi thổi sáo cản đường.

Lý Mộng Ngọc ban đầu lo lắng cho chàng thư sinh vô cùng. Nàng cho rằng chàng ta tưng tác yếu đuối, võ nghệ chắc chẳng có được mấy miếng để hộ thân nên sẽ bị bọn công sai kia bức hiếp. Nhưng khi được nhìn cận chàng ta khinh nhờn bọn chúng và được chứng kiến chàng điểm huyệt một tên ngạ quỳ xuống đất thì trong lòng hết sức khoan khoái, không bút mực nào diễn tả cho được. Và nàng cũng cảm thấy bớt lo lắng.

Đang tòm tòm cười thầm, đột nhiên Lý Mộng Ngọc nghe giọng tên công sai cảm nhuyến tiên run run :

- Su thúc ời! Nguy rồi! Chắc hẳn là thiếu Đà chủ của Hồng Hoa hội họ Trần đây chứ không còng chạy vào đâu được nữa!

Tên công sai sử đao cùng tên sử kiếm nghe nói vậy đều run lấy bầy, tái hấn lại, tưởng chừng mặt cắt không còn lấy giọt máu. Không ai bảo ai, cả hai tên đều lùi lại phía sau mấy bước.

Lúc ấy, tên công sai sử hoài trọng nằm dài ra đất, tứ chi rã rời không còn động đậy gì được cả. Thấy vậy, tên sử nhuyến tiên liền đỡ hấn dậy, kéo ra phía đằng sau. Tên công sai sử kiếm hướng về phía chàng thư sinh hỏi :

- Tôn giá có phải là Thiếu đà chủ của Hồng Hoa hội Trần Gia Cách đó không?

Chàng thư sinh phá lên cười nói :

- Mấy người làm công sai thì tai phải to, mắt phải sáng chứ tại sao lại ngơ ngẩn như vậy? Thiếu đà chủ họ Trần của Hồng Hoa hội người ta thường tặng cho biệt danh là Quang Côn Nhữ hay là Trại Hiệp Tiên là một nhân vật phi phàm chứ lẽ nào lại tầm thường như ta vậy. Chẳng qua là các người xem mắt cá ra hạt châu vậy thôi! Ta đâu đi không đòi họ, về không đòi tên, là Dư Ngư Đồng. Dư có nghĩa là ta đang nhớ ai. Ngư là giống cá trong giòng nước chảy. Còn Đồng là người quân tử lấy cái bất đồng và cái đốt để giữ hòa khí. Ta đây là một nhân vật nhỏ nhoi và thấp hèn nhất trong Hồng Hoa hội. Các người nghe rõ chưa?

Dứt lời, Dư Ngư Đồng cảm sáo lên thổi một bài rồi ngừng lại hỏi bọn công sai :

- Lục trong ký ức thử xem, các người đã nhớ được biệt danh của ta chưa? Nhớ thì nói nghe thử, còn không thì ta nói cho nhớ.

Tên cầm trường kiếm bỗng nói lớn :

- À, thì ra huynh đệ đây là “Kim Định Tú Tài” hả?

Dư Ngư Đồng cười gật đầu đáp :

- Nhớ rồi đấy, khá khen! Nhưng ta không dám nhận cái biệt danh ấy vì ta hiểu thiên hạ quá thương mà gọi vậy thôi chứ tài đức ta chưa xứng. Nhưng ta trách các người một điều là thấy ta kém cỏi thế này lại bảo ta là Thiếu đà chủ của Hồng Hoa hội thì quả làm gièm pha của ta đi!

Nói xong, Dư Ngư Đồng day qua phía tên công sai cầm trường kiếm đòi lại giọng nói ôn tồn lễ độ mà hỏi :

- Các hạ đây có phải là một nhân vật ở Bắc Kinh tên tuổi như cồn, làm chức Bồ đầu, đại danh là Ngô Quốc Đống nhị gia đó phải chăng?

Tên công sai sử trường kiếm gặt đầu đáp :

- Chính ta đây! Hôm nay gặp ngươi ta quyết không dung tánh mạng vì ngươi cũng là một nhân vật trong Hồng Hoa hội!

Dứt lời hần thình lình vung kiếm lên đâm ngay vào ngực Dư Ngư Đồng một nhát. Ngô Quốc Đống thật quả “danh bất hư truyền”, đường kiếm của hần trông có vẻ yếu ớt, nhẹ nhàng, nhưng thực tế rất là hiểm hóc, có thể lấy mạng người như chơi.

Ngô Quốc Đống làm chức Bồ đầu, rất có uy danh ở Bắc Kinh. Một tay hần đã bắt được vô số trộm cướp, sát nhân khiến cho đám hắc đạo phải e ngại đến tên hần thôi là phải kiêng nể khiếp sợ. Hần lập công trong việc trừ gian diệt ác cho triều đình Mãn Thanh kể cũng nhiều, nhưng đồng thời tạo công danh sự nghiệp trên xương máu dân lành cũng không ít. Bao nhiêu người vô tội đã chết oan, cũng như bao nhiêu gia đình phải tan nát vì hần! Hần tự biết mình có nhiều kẻ thù và đã tính trước sẽ có ngày bị báo oán nên cách đây vài năm hần xin được về hưu an dưỡng.

Nhưng một hôm, có tên đệ tử của anh hần là Phùng Huy làm chức thị vệ trong Đại nội được vua Càn Long đặc phái đi tước nã những người có tham gia trong Hồng Hoa hội, đặc biệt chú trọng vào những nhân vật chủ yếu của hội.

Phùng Huy biết sức hần không thể nào đương đầu nổi với các cao thủ Hồng Hoa hội nên đến cầu cứu với Ngô Quốc Đống nhờ giúp một tay không thì hần đành chịu chết chứ không dám lãnh nhận sứ mạng.

Ban đầu, Ngô Quốc Đống cương quyết nhất định không chịu, nhưng vì Phùng Huy lạy lục năn nỉ hết lời, lại thêm bạn bè thuyết phục nên cực chẳng đã, đành phải dấn thân.

Phùng Huy chính là tên công sai sử dụng cây nhuễn tiên. Tên sử dụng quỹ đầu đao là Trương Thiên Thọ, cò tên sử dụng hoài trọng là Hàn Xuân Lâm. Hai tên sau đều là thuộc Khoái bộ phủ Lan Châu.

Tuy Khoái bộ Bắc Kinh và Khoái bộ Lan Châu cùng có trách nhiệm lùng bắt những người Hồng Hoa hội, nhưng vì danh lợi nên chúng luôn đố kỵ, tranh giành với nhau. Bên nào cũng “ghim” nhau tuy ngoài mặt vẫn tỏ ra như là thân thiện, khăng khít với nhau lắm.

Trong trận đụng độ với Lạc Băng vừa qua, Trương Thiên Thọ bị phóng hai phi đao thiếu điều mất mạng. May mắn cho hần là nòng bị thương một vết khá nặng ở vai, vì vậy mà sức lực giảm đi rất nhiều, cho nên hai mũi phi đao phóng từ tay nòng cũng mất đi phần công hiệu, không ghim vào người hần sâu lắm nên mới còn bảo toàn được tánh mạng. Lần này, chưa ra trận Hàn Xuân Lâm lại bị Dư Ngư Đồng dùng ống sáo vàng điểm trúng huyết đạo, thành thử chưa bắt được khâm phạm mà đã hết một nửa lực lượng bị trọng thương rồi.

Thấy cả hai công sai của Khoái bộ Lan Châu đều bị địch nhân đã bại, Phùng Huy lại đắc ý mừng thầm vì không còn phải sợ bị “tranh giành” nữa. Chỉ có “phe hần” vẫn còn nguyên vẹn, chưa bị tổn thất gì mới có nhiều hơn đề cơ hội lập công với triều đình mà thôi. Nhưng thấy địch nhân quá lợi hại như thế thì hần lại đâm ra chột dạ, lo sợ không ít.

Thấy Ngô Quốc Đống đã ra tay, Phùng Huy và Trương Thiên Thọ cũng tuốt khí giới ra hợp lực, cùng vây chặt, công kích Dư Ngư Đồng một lượt. Dư Ngư Đồng không hề nao núng, một mình chống cự với cả ba tên như chẳng xem chúng ra gì cả. Với cử chỉ trang nhã, chàng nở một nụ cười trên môi, dùng cả ống sáo vàng lẫn cây roi ngựa đánh trên đỡ dưới, khi thì nhắm huyết đạo của đối phương mà điểm, chẳng khác nào một mảnh hồ tung hoành giữa đàn dê.

Nguyên cây roi ngựa của chàng là một ngọn thiết tiên trá hình. Nhìn sơ qua, ai nấy đều tưởng chỉ là một cây roi ngựa tầm thường nhưng trên thực tế đó là một cây roi sắt, một món vũ khí cực kỳ lợi hại.

Ngọn thiết tiên và cây sáo vàng trên tay Dư Ngư Đồng nhiều lúc như pha cả kiếm pháp chân truyền trong đó, tấn công ba tên công sai liên tiếp khiến chúng lúnh quính hết cả chân tay vì phải chống đỡ không ngừng. Mới giao phong chưa được mấy hiệp, ba tên đã thấy mờ mờ hơi tai, cơ hồ không còn chịu đựng được nữa. Tên nào tên nấy chỉ lo cố gắng sao đừng để cho vũ khí của Dư Ngư Đồng đụng chạm vào thân thể chúng thôi chứ không còn hơi sức nào tính đến chuyện phản công nữa.

Lục Phi Thanh và Lý Mộng Ngọc nhìn thấy bản lĩnh Dư Ngư Đồng cao siêu như thế đều tấm tắc, thầm khen ngợi. Nhìn lối đánh của Dư Ngư Đồng, Lý Mộng Ngọc bỗng reo lên :

- Kìa, sư phụ thử nhìn xem! Rõ ràng là chàng thư sinh họ Dư kia đang sử dụng “Nhu Vân kiếm thuật” kia mà!

Lục Phi Thanh gật đầu khen phải, trong bụng nghĩ thầm :

- “Tuyệt kỹ ‘Nhu Vân kiếm thuật’ là bí truyền của phái Võ Đang ta, nếu không là cao đồ của bản môn ắt không bao giờ được truyền thụ. Không hiểu vì sao thư sinh này lại biết được mới kỳ? Hần đương nhiên không phải là đồ đệ của ta rồi, vì ngoài Lý Mộng Ngọc ra, ta chưa hề thấu nhận ai cả. Là người của Hồng Hoa hội thì y chỉ có đối đầu với Trương Siêu Trọng mà thôi chứ không thể nào là đệ tử của tên sư đệ hư hỏng này của ta được. Không lẽ... không lẽ... Phải rồi! Chắc chắn y phải là đệ tử của Mã Chân sư huynh ta thôi chứ không chạy vào đâu được nữa”!

Thật ra, sự suy đoán của Lục Phi Thanh không sai chút nào cả. Chàng thư sinh người của Hồng Hoa hội tên Dư Ngư Đồng kia chính là đệ tử đích truyền của Mã Chân, Chương môn nhân phái Võ Đang, và cũng là đại sư huynh của Lục Phi Thanh!

Dư Ngư Đồng vốn là giòong dõi thể phiệt, tổ tông là một vọng tộc nổi tiếng khắp vùng Giang Nam. Năm 12 tuổi, Dư Ngư Đồng đã nổi tiếng là thần đồng, đến năm 16 tuổi thì văn chương thâm thúy, uyên bác, nổi tiếng gần xa. Năm ấy, Dư Ngư Đồng vác lều chống đi thi. Đáng lý ra, tài năng của chàng dư sức đậu được Giải Nguyên, nhưng chỉ vì một lỗi lầm phạm trường quy nhỏ mà bị giáng xuống Tú Tài. Đó là nhờ chánh chủ khảo thương tiếc tài năng của chàng nên mới tìm cách vớt vác cho đôi chút chứ nếu không thì chẳng những bị đánh rớt mà còn gặp nhiều chuyện rắc rối nữa. Nhưng từ đó

Dur Ngư Đồng trở nên chán nản, sinh ra bất đắc chí!

Và cũng trong năm ấy, thân phụ Dur Ngư Đồng vì tranh một khoảnh đất làm mả với một vị hầu tước có con gái được phong làm Quý Nhân mà gia đình bị hại đến tan gia bại sản.

Lấy thế lực quốc thích, vị hầu tước vu khống, hãm hại thân phụ Dur Ngư Đồng đến độ bị tịch thu hết gia sản và giam vào thiên lao. Quá uất hận, thân phụ của chàng bèn tự tử.

Trước tai họa của gia đình, Dur Ngư Đồng chẳng còn tha thiết gì với công danh sự nghiệp nữa liền bỏ nhà ra đi quyết tâm chuyển văn sang võ, chờ cơ hội trả thù nhà. Chàng may mắn gặp được Mã Chân nên liền năn nỉ xin bái sư học nghệ. Thấy chàng thành tâm, lễ độ, lại thông minh hiếm có nên vị Võ Đang chưởng môn nhân kia rất thương mến, hết lòng truyền thụ võ công cho. Chẳng bao lâu, Dur Ngư Đồng luyện thành tuyệt kỹ, có một bản lĩnh cao cường siêu việt.

Dur Ngư Đồng liền trở lại quê nhà, tìm kiếm kẻ thù, tức vị hầu tước đã hãm hại cha chàng. Trong một đêm trăng thanh gió lặng, chàng bắt được vị hầu tước dễ như trở bàn tay. Dur Ngư Đồng một tay nắm áo kẻ thù, một tay cầm thanh gươm sắc bén cửa liên tiếp từng đường lên mặt y. Hết cửa xong một đường, chàng lại vạch rõ từng tội ác một cho y nghe. Nạn nhân vừa phải nghe kẻ tội, vừa phải chịu thọ hình bằng phương pháp “lăng trì” đau đớn khổ sở một hồi lâu mới “được tắt hơi rảnh nợ”...

Vụ án ấy làm sôi nổi khắp nước, vang dội lên tới kinh thành nên Dur Ngư Đồng bị truy nã thật gắt gao. Chàng sau đó phiêu lưu khắp chốn giang hồ, từ sông rộng lên chốn thâm sơn, vừa là để lánh nạn, và cũng vừa làm việc nghĩa giúp cho bá tánh khắp nơi...

Sau đó, cũng trên bước giang hồ, Dur Ngư Đồng tình cờ nghe được tiếng của Hồng Hoa hội là nơi chiêu mộ và quy tụ những người có bản lĩnh trác tuyệt và phải có lòng yêu nước thương dân để dựng lại thế lực, nâng cao tinh thần “Phản Thanh Phục Minh”. Chàng mừng rỡ liền xin gia nhập ngay, và được chấp thuận thật dễ dàng.

Dur Ngư Đồng chẳng những “khô ngô tuấn tử” mà còn “văn võ song toàn” lại biết đủ cả “Cầm, Kỳ, Thi, Họa” nữa. Do đó mà thiên hạ đặt cho chàng biệt danh là “Kim Định Tử Tài”. Ngoài ra, chàng còn là người có chí lớn, có cơ trí linh xảo. Chàng cũng lạnh lẹ và kín đáo, nên một khi bang hội cần đi dò la tin tức ở đâu, liên lạc với người nào, hay cần thành thích kẻ thù nào đó, thì Dur Ngư Đồng là người được đề cập đến tên trước nhất và sẽ là người nhận lãnh những trọng trách đó.

Lần này, Dur Ngư Đồng phụng mệnh Thiếu đà chủ của Hồng Hoa hội là Trần Gia Cách đến Lạc Dương để thi hành một công tác quan trọng. Đến nơi, Dur Ngư Đồng vẫn chưa hay tin Bôn Lô Thủ Văn Thái Lai và Uyên Ương đào Lạc Băng gặp đại nạn, còn nằm dưỡng thương tại khách sạn này. Nhờ lúc gặp đám công sai nói chuyện huênh hoang với nhau, nhất là khi Ngô Quốc Đống nói đến những lời như “đi bắt khâm phạm Hồng Hoa hội”, chàng mới giật mình để ý. Thái độ của Dur Ngư Đồng hết sức dè dặt, không để bộc lộ một điều gì ra ngoài nên cả khách sạn không ai biết. Chỉ có Lục Phi Thanh vì để ý quan sát chàng mãi nên mới trông ra được lúc chàng biến sắc.

Trong thời gian chớp nhoáng, Dur Ngư Đồng đã nghĩ được ngay cách đối phó. Chàng quyết định phải trừ khử đám công sai này trước rồi sẽ nghĩ cách cứu Văn Thái Lai và Lạc Băng sau. Nghĩ vậy, Dur Ngư Đồng bèn giả ngồi thối sáo để cản đường gây sự.

Đang ở trong phòng với Văn Thái Lai, nghe tiếng sáo thối du dương, Lạc Băng biết ngay Dur Ngư Đồng đã đến liền mở cửa bước ra.

Dur Ngư Đồng một mình chơi với ba tên công sai, mặc dầu nắm chắc được cả mười phần thắng, nhưng nếu muốn giết hết chúng trong khoảnh khắc thì không phải là một chuyện dễ. Chàng đang mang một trọng trách trong người. Nếu trận đấu cứ kéo dài rồi phòng như bên Ngô Quốc Đống có viện binh tới thì thật là nguy cho cả Văn Thái Lai lẫn Lạc Băng. Cho nên dù đánh rất hăng, nhưng trong lòng Dur Ngư Đồng không được yên ổn chút nào.

Vừa lúc ấy thì đám tiêu sư của Trần Viễn tiêu cục và người trong khách sạn đều kéo đến xem đông như hội.

Đồng Triệu Hòa xem được một lúc thì chợt nhìn thấy sau lưng Phùng Huy có mang một cây cung nên nảy ra một sáng kiến, bèn nói lớn lên rằng :

- Đánh như thế bất lợi lắm! Hãy nghe tôi nói đây. Hai người đánh với hắn, còn một người dùng tên bắn thì dầu có bản lĩnh ghê gớm đến đâu hắn cũng phải bỏ mạng mà thôi.

Nghe Đồng Triệu Hòa nói, Phùng Huy như người đang ngủ mê mới tỉnh. Hắn vừa đánh cảm chừng, vừa lùi ra sau rồi nhảy đánh phóc một cái lên trên mặt bàn, rút cung tên ra, nhắm Dur Ngư Đồng bắn “vù vù” mấy phát.

Cùng lúc đó, Dur Ngư Đồng bị Ngô Quốc Đống và Trương Thiên Thọ tấn công rất gắt nên phải chống đỡ luôn tay. Cái kế của Đồng Triệu Hòa bày cho bọn công sai thật hữu hiệu khiến cho Dur Ngư Đồng đang thắng thế bỗng trở thành yếu thế.

Dur Ngư Đồng dù đánh với Ngô Quốc Đống và Trương Thiên Thọ nhưng vẫn đề phòng Phùng Huy. Vì vậy ba mũi tên vừa bay tới, chàng liền dùng cây thiết tiên đánh một đường gạt cả ba mũi tên xuống dưới đất. Kế đến Dur Ngư Đồng lại dùng ông sáo vàng gạt thanh quý đầu đao của Trương Thiên Thọ sang một bên thì vạt áo bị một đường kiếm của Ngô Quốc Đống chém cho rách toạc ra khiến chàng phải khựng lại một cái, không kịp đề phòng được mũi tên khác do Phùng Huy lén lút bắn tới.

Nghe hơi gió, Dur Ngư Đồng lách người qua một bên để tránh những chỗ nhược, nhưng mũi tên cắm ngay bả vai chàng làm đau nhức đến thấu xương, đến phải buông rơi cây thiết tiên xuống đất.

Thấy Dur Ngư Đồng bị thương, Ngô Quốc Đống cùng Trương Thiên Thọ được thế càng nỗ lực đánh hăng. Hai lần đao kiếm như mưa rơi tuyết đổ đưa qua đây lại dồn Dur Ngư Đồng vào giữa.

Còn một ống sáo vàng, Dur Ngu Đồng đành chịu lép vế đứng trong thế thủ, đón trên đỡ dưới, lại phải ngăn ngừa trước sau chứ không mong gì áp đảo được cường địch như lúc đầu vì công phải đề phòng Phùng Huy có thể lên buồng tên bất cứ lúc nào. Đồng Triệu Hòa “giám sát” trận giao phong, thấy Dur Ngu Đồng thất thế bèn đắc ý cô vũ nói lớn :

- Các người thấy chưa? Kể tôi bày cho có hay không? Hắn có giỏi bằng trời cũng phải chết bởi những mũi tên của người thứ ba đứng ở ngoài cứ nhắm những chỗ nhược mà bắn. Cứ như mấy người khi nãy chỉ biết hợp sức đánh thôi thì hắn đã lấy mạng hết cả đám như chơi rồi! Nhưng có bắn thì phải bắn cho trúng chỗ nhược kia! Cứ nghe lời lão Đồng ta là sẽ đưa được hắn về âm phủ.

Mặc dầu đứng trước tình thế nguy nan, nhưng Dur Ngu Đồng không vì thế mà bấn loạn tinh thần. Chàng vẫn bình tĩnh giao đấu quyết liệt, cố giữ lấy thế quân bình. Thừa lúc Ngô Quốc Đồng vung kiếm lên toan chém xuống vai chàng, Dur Ngu Đồng một tay nhanh nhẹn đưa ống sáo vàng ra gạt một cái thật mạnh rồi tay kia đưa hai ngón tay trở và ngón tay giữa ra như một cái chìa sắt đâm mạnh dưới ngực hắn. Ngô Quốc Đồng tránh không kịp, bị đâm trúng huyệt đạo, hét lên một tiếng, khạc ra một bụm máu tươi, choáng váng cả mặt mày.

Nếu là một tay bản lĩnh tâm thường thì nhẹ nhất là Ngô Quốc Đồng cũng phải xiêu xuống chết giấc rồi. Nhưng vì là một cao thủ từng nổi danh trên giang hồ nên nội công cũng thuộc vào loại giỏi nên hắn định thần lại được ngay mà dùng phép hô hấp hít vào đường khí ở bên ngoài, và nhất thời không bị nguy hiểm đến tánh mạng.

Ngô Quốc Đồng kinh hãi nghĩ thầm :

- “Thằng bé này trông mảnh mai yếu ớt mà không ngờ ngón tay hắn lại cứng đến thế này! Bản lĩnh hắn thật là trác tuyệt, ít thấy trên giang hồ”!

Nghĩ vậy, Ngô Quốc Đồng lùi lại đằng sau mấy bước, tiếp tục vận khí hô hấp chứ không dám liều lĩnh xông vào nữa.

Dur Ngu Đồng sau khi điểm huyệt trúng Ngô Quốc Đồng liền rút tay về nắm lại thành quyền nhắm vào bụng Trương Thiên Thọ đánh một cái. Trương Thiên Thọ vung đao chém trả lại. Dur Ngu Đồng vờ như lui lại mà dùng ống sáo khẽ gạt. Trương Thiên Thọ chuyển thế, dùng đao đâm thẳng tới. Dur Ngu Đồng liền dùng ngay một quyền bí hiểm đánh một quyền ngay tay Trương Thiệu Thọ khiến ngọn quý đầu đao dội ngược ra sau. Trương Thiên Thọ chưa kịp phản ứng thì nhanh như chớp, ống sáo vàng đã đâm vào bụng hắn một cái thật mạnh. Trương Thiên Thọ chỉ la lên được một tiếng “Ồi trời!” rồi ngã quỵ xuống đất ôm bụng rên rĩ chẳng khác gì một người đàn bà đang rặn đẻ.

Ngô Quốc Đồng nhìn đau, quơ kiếm ra bảo vệ Trương Thiên Thọ vì sợ Dur Ngu Đồng giết mất. Phùng Huy cùng lúc, cũng buông một mũi tên bắn tới. Dur Ngu Đồng liền lách sang một bên, tránh được mũi tên, thì Ngô Quốc Đồng lại vung kiếm đánh tới. Trương Thiên Thọ lúc đó cũng lồm cồm ngồi dậy được liền thừa lúc Dur Ngu Đồng bận tránh mũi tên của Phùng Huy và chống đỡ kiếm của Ngô Quốc Đồng, vận toàn lực dùng thế “Độc Túy Hoa Sơn” đâm vào lưng chàng một lưỡi đao đoạt mạng.

Thế đao đã độc, lại còn đâm lên sau lưng bất ngờ thì dầu cho địch thủ có võ nghệ cao cường, vào hạng siêu đẳng đi chăng nữa cũng khó lòng mà tránh cho kịp. Thế nhưng lưỡi đao của Phùng Huy chưa đâm tới lưng Dur Ngu Đồng thì hắn hét lên một tiếng “Ồi trời!”, buông roi thanh quý đầu đao té sấp xuống, úp mặt dưới đất ôm khuỷu tay lẫn lộn, rống lên như heo bị chọc tiết.

Dur Ngu Đồng quay đầu nhìn lại thì thấy Uyên Ương đao Lạc Băng tay trái vịn vào ghế ở sau lưng chàng còn tay mặt thì cầm một thanh đao sáng chói. Thấy có người tiếp viện, mừng quá, tinh thần phấn khởi lên lạ thường. Chàng thầm nghĩ nếu Lạc Băng đã đến nơi này thì chắc chắn chông nòng là Văn Thái Lai thế nào cũng có mặt ở đây thôi.

Bôn Lôi Thủ Văn Thái Lai võ nghệ trác tuyệt, cộng thêm với Lạc Băng và chàng nữa thì cục diện sẽ thay đổi hoàn toàn. Cho dù có thêm chục tên công sai khác đến nữa, ba người chỉ cần liên thủ với nhau cũng dư sức đối phó... Dur Ngu Đồng sờ dĩ suy nghĩ như vậy là vì chưa biết Văn Thái Lai đang bị trọng thương, chỉ có nằm yên một chỗ, đi đứng còn chưa nổi, nói gì đến việc giao chiến với xung kích!

Dur Ngu Đồng nhìn Lạc Băng kêu lớn :

- Tứ tẩu! Chị không cần phải nhọc sức với mấy tên chó chết này cho nhọc sức. Chị chỉ cần giữ hộ em cái thằng bắn tên lên là xong chuyện.

Lạc Băng gạt đầu mấy cái, mỉm cười vui vẻ đồng ý. Rồi một ngọn phi đao từ trong tay nàng lóe lên phóng ra như điện xẹt nhắm thẳng vào Phùng Huy bay tới. Hắn chưa kịp tránh thì ngọn phi đao đã tiện đứt dây cung đang giương trên tay hắn và chém sượt qua bả vai hắn làm đứt một đường đến máu phải tuôn ra. Phùng Huy khiếp đảm quá gọi lớn :

- Sư thúc! Trốn mau, không thì chết!

Quên cả đau đớn, Phùng Huy ráng gọi Ngô Quốc Đồng được mấy tiếng rồi co giò, chuẩn bị chạy trốn.

Ngô Quốc Đồng liều mạng vung kiếm đánh ra mấy đòn để Dur Ngu Đồng lùi lại mấy bước liền chạy đến chỗ Hàn Xuân Lâm bị thương đang nằm im không dậy được mà vác hắn lên vai. Hắn chạy trước để cho Phùng Huy chạy sau bảo vệ. Thấy lũ công sai bỏ chạy, Dur Ngu Đồng vẫn đứng im một chỗ chứ không thèm rượt theo. Chạy đưa ống sáo vàng lên miệng thổi ra vẻ an nhàn vô sự.

Lý Mộng Ngọc trông thấy thế bất giác sinh lòng cảm phục chàng thư sinh đẹp trai này sao mà lại trang nhã, thái độ điềm tĩnh lạ lùng đến thế! Sau trận giao chiến “cửu tử nhất sinh” như thế mà chàng ta vẫn thoải mái được thì quả là tài! Nàng phải cau mày mà nghĩ thầm :

- “Sao chàng ta chẳng lợi dụng cơ hội này mà rượt theo hạ sát hết chúng đi cho rồi? Chẳng lẽ lại đợi viện binh của chúng kéo đến? Tối lúc đó thì ăn năn làm sao kịp nữa”!

Nhưng nàng không ngờ lần này không phải Dư Ngự Đồng thổi những điệu nhạc du dương mà lại thổi một hơi lấy từ bụng đưa lên. Tiếng sáo đầu chưa nghe mà chỉ thấy một mũi phi tiêu nhọn hoắt từ trong lòng sáo bay ra nhanh như chớp nhắm lưng Phùng Huy bay tới.

Tuy chạy nhưng Phùng Huy cũng có đề phòng trước nên khi nghe hơi gió từ sau lưng bay tới, hấn khom lưng xuống tránh được. Mũi tên bay vút tới ghim vào phía lưng bên trái Hàn Xuân Lâm đang được Ngô Quốc Đồng ôm trên vai ráng sức cố chạy hết tốc lực.

Bị tên ghim vào lưng đau quá, Hàn Xuân Lâm kêu rống lên dấy dựa nhưng Ngô Quốc Đồng vẫn cố sức chạy chứ không dám buông ra hay quay đầu lại ngó. Đằng sau, Phùng Huy cũng chạy theo ráng sức bảo vệ.

Dư Ngự Đồng cầm sáo trên tay, quay lại hỏi Lạc Băng :

- Tứ tấu! Tứ ca đâu rồi?

Lạc Băng đáp :

- Thúc thúc cứ theo tôi vào trong này sẽ biết rõ.

Lạc Băng bị thương cũng nặng, chưa bình phục lại được nên đi không vững, phải chống gậy lê từng bước một cách khó khăn. Dư Ngự Đồng theo nàng đi vào phòng. Chàng cúi xuống nhặt mũi phi đao trả lại cho Lạc Băng, hoang mang hỏi :

- Chị bị thương ra sao mà khổ sở như thế? Lòng em thật đau đớn vô cùng!..

* * * * *

Nói về Ngô Quốc Đồng công Hàn Xuân Lâm thì cứ nhắm phía ngoài cổng khách sạn mà chạy trốn chết vì không biết phía sau Dư Ngự Đồng có rượt theo hay không. Nghe tiếng chân của Phùng Huy thì hấn lại tưởng là Dư Ngự Đồng đang rượt theo nên càng cố gắng chạy cho lẹ, bất kể sống chết! Phùng Huy cũng vậy, hễ đằng trước Ngô Quốc Đồng chạy càng mau thì đằng sau hấn chạy càng lẹ bấy nhiêu đằng theo kịp.

Khi vừa chạy được ra khỏi cổng khách sạn thì bên ngoài cũng có một người chạy thẳng vào đâm sầm vào Ngô Quốc Đồng. Bị người ấy tông một cái quá mạnh, Ngô Quốc Đồng ngã lăn cù ra mà người ấy vẫn trơ trơ như trụ đá. Mấy chục năm trời rèn luyện võ công, hạ bàn của Ngô Quốc Đồng vốn chai cứng lạ thường, tưởng không có sức mạnh nào lay chuyển hấn nổi.

Thế mà lần này bị người này đụng phải một cái làm hấn chúi nhủi đến nỗi không gượng được phải dọi mấy bước, lao đảo như một gã say rượu, “thầy” Hàn Xuân Lâm từ trên vai hấn rơi xuống đất nghe đến “bịch” một tiếng. Ngô Quốc Đồng cũng bị mất thăng bằng té nhào theo đề lên lưng Hàn Xuân Lâm. Tội nghiệp Hàn Xuân Lâm bị thân hình to lớn của Ngô Quốc Đồng đè lên nhán mạnh mũi phi tiêu lút vào người như đinh đóng vào cây. Hàn Xuân Lâm chỉ kêu lên được một tiếng “Chết tôi rồi!” rồi lịm đi.

Ngô Quốc Đồng lồm cồm ngồi dậy ngược mặt nhìn thử người đụng hấn là ai mà có sức mạnh đến thế. Khi nhận ra đó là Thống chế Ngự lâm quân Trương Siêu Trọng, Ngô Quốc Đồng như kẻ chết đuối vớt được mảnh phao trôi. Hấn sung sướng đến độ quên hết cả đau đớn liền mau mắn mở miệng :

- Ủa! Trương đại nhân đây mà! Tôi thật là một đứa vô dụng, Trương đại nhân ơi! Tôi vâng lệnh đem một số bồ khoải từ Bắc Kinh xuống hợp sức với số bồ khoải ở Lan Châu phủ đi bắt khâm phạm. Đã chẳng bắt được tên nào mà trong đám bồ khoải của tôi, kẻ thì bị điểm huyết thành phế nhân, kẻ bị trúng phi đao, người thì trúng ám khí. Chính bản thân tôi đây còn bị điểm trúng huyết nữa!

Trương Siêu Trọng nghe xong thì giận lắm, miệng “hừ” một tiếng, tay tả nắm Hàn Xuân Lâm kéo dậy nhẹ nhàng, tay hữu rút mũi phi tiêu ở lưng hấn ra kêu cái “phụt” một tiếng. Mũi phi tiêu kéo theo một miếng thịt ra khỏi lưng của Hàn Xuân Lâm, máu tuôn ra như suối. Trương Siêu Trọng lấy thuốc kim thương đem sẵn trong mình ra thoa cho hấn. Một lát sau, Hàn Xuân Lâm tỉnh lại. Trương Siêu Trọng sau đó lại giải huyết luân cho Ngô Quốc Đồng và hỏi :

- Cái tên điểm huyết đó còn ở đây hay đã trốn mất rồi?

Trương Siêu Trọng gầm lên một tiếng rồi nói :

- Bọn này thật là to gan lớn mật! Đã giết công sai lại đánh bồ khoải rồi vẫn an nhiên ở trong khách sạn này mà chẳng cần trốn tránh đi đâu. Té ra đây là sào huyết của chúng nó mà!

Trương Siêu Trọng miệng nói, chân thì bước nhanh, chạy lên phía phòng trọ của Văn Thái Lai trong Hồng Hoa hội. Đi mấy bước thì đụng phải Trương Thiên Thọ. Trương Siêu Trọng dừng lại, cúi xuống xem xét thì thấy hấn đã chết từ bao giờ, nằm một đống không còn cách nào cứu được nữa! Trương Siêu Trọng hình như giận lắm nên nói với Ngô Quốc Đồng bằng một giọng rất là gay gắt :

- Sao ông không cho người đem xác Trương Thiên Thọ về mà lại để như thế này hả?

Ngô Quốc Đồng then đỏ mặt, gắng gượng trả lời :

- Thưa Trương đại nhân, chúng tôi bị đánh chạy trốn chết, may mắn gặp đại nhân mới hoàn hồn, còn thì giờ đâu mà sai bảo ai nữa!

Trương Siêu Trọng thở dài, nói một cách khổ sở :

- Thế này thì hết chỗ nói rồi! Tôi thật không ngờ ông làm đến chức Bồ đầu ở Kinh đô, vâng lệnh Hoàng Thượng đi bắt khâm phạm mà lại để đến nước này!

Ngô Quốc Đống nghẹn ngào, cố trả lời cho qua :

- Bọn Hồng Hoa hội đưa nào bản lĩnh cũng cao cường, trừ tôi ra, đám bồ khoái không có đứa nào có thể gọi là đối thủ của chúng được! Trương đại nhân sét kỹ giùm cho!

Trương Siêu Trọng cười một cách mỉa mai khó chịu nói :

- Nhưng chính ông cũng bị điểm huyết nữa kia! Mà ông với anh em bồ khoái bị cả thầy mấy đứa vây đánh?

Ngô Quốc Đống đỏ mặt tía tai, ngậm tằm không đáp. Trương Siêu Trọng ngẫm nghĩ dù sao Ngô Quốc Đống cũng là Bồ đầu ở Bắc Kinh nên bỗng thấy hối hận khi tức giận trót nói những lời chạm đến tự ái của hắn, nên lại vội vàng an ủi :

- Tôi cũng biết bọn Hồng Hoa hội cương ngạnh lắm. Nhưng có tôi đến đây giúp ông, chắc không đến nỗi phải thất bại nữa đâu!

Ngô Quốc Đống thăm nghĩ tài sức cũng như thể lực mình còn kém xa Trương Siêu Trọng nên cũng nói cho qua :

- Nếu được Trương đại nhân lãnh đạo cho thì còn gì hay hơn!

Trương Siêu Trọng lật từ thi Trương Thiên Thọ lên, rút ngọn phi đao lau sạch máu me rồi dút vào túi, sau đó sai người trong khách sạn khiêng từ thi của Trương Trọng Siêu bỏ vào một cái phòng, chờ cho y bắt xong khâm phạm rồi sẽ tính sau.

Phùng Huy bước tới đưa tay chỉ nói :

- Thưa Trương đại nhân, phòng của tên điểm huyết đó ở phía trước này.

Nói xong, hắn cầm cây chùy tiên đi trước mà dẫn đường. Chưa đến phòng ấy thì có một chàng thiếu niên tay cầm một cái bao màu hồng, từ phòng bên trái đi ra. Thấy Trương Siêu Trọng, chàng ta chạy như tiến gần lại, lấy tay vẫy. Miệng chàng ta cười rất có duyên nói :

- Ô! Cũng là cái ông giựt trộm cái bao này hôm nọ đây mà! Lần này thì đồ ông giựt được đấy!

Chàng thiếu niên tuy nói vậy mà chân thì chạy như bay ra khỏi khách sạn. Trương Siêu Trọng nghĩ thầm trong bụng :

- “Té ra là cái thằng oắt con này! Lại còn đòi vuốt râu hùm nữa hả? Người ăn trộm cái bao của người ta bị ta lấy lại trả cho Diêm Thế Chương. Ngờ đâu người đi ăn trộm thêm một lần nữa, mà lại còn dám khiêu khích ta nữa! Đồ người làm sao giữ khỏi tay ta! Nhưng giờ đây ta có việc gấp hơn, thùng thăng ta lấy lại cũng không muộn”.

Nghĩ vậy, Trương Siêu Trọng không buồn rượt theo chàng thiếu niên ấy để giựt lại cái bao hồng, định quay gót đi vào phòng Văn Thái Lai theo sự dẫn dắt của Phùng Huy. Chàng thiếu niên thấy Trương Trọng Siêu không rượt theo mình thì bỗng đứng lại chứ không thềm chạy nữa, đứng sựng lại nói lớn như chế nhạo :

- Ông kia! Tôi biết tây của ông rồi nhé! Ông đâu có phải là một tay có bản lĩnh cao cường như thiên hạ lầm tưởng xưa nay! Bất quá ông chỉ học được mấy thế võ mèo cào đem ra lêu tৌ, gạt tôi phải gọi ông là sư thúc. Mắc cớ quá đi ông ơi!

Chàng thiếu niên ấy không phải ai khác hơn mà chính là Lý Mộng Ngọc cái nam trang.

Trương Siêu Trọng là một tay cao thủ trong phái Võ Đang, tên tuổi vang lừng trên giang hồ. Bất luận là giới bạch đạo hay hắc đạo, hễ nghe đến tên Trương Trọng Siêu hay thấy được mặt là phải kiêng dè nể sợ. Mấy năm gần đây, Trương Siêu Trọng tung hoành khắp vùng giang hải truy nã những tay bản lĩnh cừ khôi chống đối triều đình Mãn Thanh. Thái độ và lập trường của Trương Siêu Trọng càng cương quyết hơn, và tên tuổi lại càng được nhắc nhở đến nhiều hơn nữa. Chưa có ai dám buông một lời khinh nhờn chọc tức y, dù là nhẹ đến đâu, chẳng ngờ hôm nay lại bị một “thằng ranh con” đeo đuổi phá phách mãi, dù đã có ý muốn bỏ qua cho nó rồi.

Nghe Lý Mộng Ngọc nói mấy lời “xấc xược”, Trương Siêu Trọng nhin không được nữa. Y dùng khinh công phóng như một lần tên, chỉ trong nháy mắt đã đến sát bên Lý Mộng Ngọc khiến nàng phải sợ đến toát mồ hôi vì không ngờ Trương Siêu Trọng còn lẹ quá sức tưởng tượng của mình nữa.

Trương Siêu Trọng với cánh tay ra phía trước, định chop bắt lấy Lý Mộng Ngọc như mèo bắt chuột vậy. Ý của Trương Siêu Trọng là phải dạy cho “thằng nhãi ranh” này một bài học để cho nó phải biết kính trọng sư thúc chứ đừng ngênh ngang vô lễ nữa mà có hại đến thân. Sau đó, y định tâm sẽ đưa trả đứa “sư đệ” ranh mãnh này lại cho sư huynh Mã Chân xử lý làm sao mặc tình. Trương Siêu Trọng vẫn đinh ninh rằng Lý Mộng Ngọc là đệ tử của Mã Chân chứ chưa hề hay biết nàng là đồ đệ của Lục Phi Thanh.

Nhưng Lý Mộng Ngọc sợ quá lại đâm ra bướng bỉnh. Bàn tay Trương Siêu Trọng vừa với tới thì nàng hất mạnh ra một cái rồi co giò bỏ chạy. Trương Siêu Trọng vì khinh thường, không nghĩ là Lý Mộng Ngọc dám kháng cự nên mới bị nàng gạt phăng bàn tay qua một bên.

Trương Siêu Trọng vừa giận vừa tức cười, gọi Lý Mộng Ngọc bảo :

- Ranh con, người giỏi đấy! Ta đổ người chạy ngã nào cho khỏi!

Trương Siêu Trọng dùng khinh công rượt theo. Lý Mộng Ngọc lại tiếp tục chạy trốn chết thật là nhanh. Nhờ vậy mà nàng không bị rơi vào tay Trương Siêu Trọng.

Trương Siêu Trọng lại định bụng tạm bỏ nàng mà trở về khách sạn lo công việc đang bỏ dở của mình trước rồi sẽ xử trí với Lý Mộng Ngọc sau. Nhưng không ngờ Lý Mộng Ngọc lại tinh ranh quỷ quái đến độ không ngờ! Mặc dầu Trương Siêu Trọng muốn dứt nàng ra ra, nhưng nàng lại không chịu buông tha cho y, bắt buộc y phải đeo dính nàng như đĩa dính. Chờ mãi không thấy Trương Siêu Trọng rượt theo, Lý Mộng Ngọc lại dùng chân gọi “ơi ời” tiếp tục trêu tức :

- Ông già ời! Bộ mới gỏi trùn chân rồi hả? Sao mà tẻ thế? Có một thì cứ việc nghỉ một chút đi rồi lại rượt chơi vài chap nữa nghe! Đừng có đầu rụt cổ mà thui thủi trốn về, nhục nhả lắm!

Trương Siêu Trọng nghe mà tức ứa gan, định bụng phen này nhất định phải bắt cho kỳ được “thằng nhãi ranh” thì mới hả giận. Y phóng mình rượt thì Lý Mộng Ngọc lại chạy. Đuổi một hồi vẫn không bắt được, Trương Trọng Siêu lại muốn quay trở về. Nhưng cứ hễ vừa quay đầu đi lại bị Lý Mộng Ngọc dùng những lời xốc ọc khiêu khích thì “hỏa diệm sơn” trong người lại phụt lên. Đôi bên cứ giằng co như thế một lúc khá lâu làm mất bao nhiêu là thì giờ của Trương Siêu Trọng.

Lý Mộng Ngọc dẫn dụ cho Trương Siêu Trọng chạy ra khỏi khách sạn có đến bảy dặm đường. Trời vẫn mưa dầm mưa dề, hạt mưa vẫn rơi đều, không ngớt một chút nào cả. Trương Siêu Trọng ướt hết cả y phục lẫn mình mẩy, chẳng khác gì một con chuột lột, trông rất thều ẻo.

Lý Mộng Ngọc thì đắc chí cười chọc tức luôn miệng, còn Trương Siêu Trọng thì hết sức phẫn nộ, bụng bảo đảm :

- “Lần này mày mà vô phúc lọt vào tay tao thì có trời mà cứu được! Tao sẽ cho cho mày một trận đòn đích đáng nên thân”!

Trương Siêu Trọng dốc toàn lực, dùng phép khinh công tột đỉnh mà rượt tới cùng. Tuy nhiên, khinh công Lý Mộng Ngọc cũng đã luyện vào bậc đáng kể, lại thêm sức “thanh niên” vào nên dẻo dai vô cùng tuy chưa thể sánh được với Trương Siêu Trọng là bậc cao nhân tiền bối đã thành danh trên võ lâm từ nhiều năm. Nhưng nhất thời mà bảo rằng Trương Siêu Trọng bắt được Lý Mộng Ngọc thì không phải là một chuyện như lấy đồ trong túi.

Càng chạy, Lý Mộng Ngọc càng nghe hơi gió đằng sau lưng mỗi lúc một gần. Nàng hiểu ngay là khoảng cách giữa hai người càng lúc càng thu ngắn lại. Lý Mộng Ngọc bỗng trở nên hồi hộp vì biết cứ theo tình thế này thì không lâu, Trương Trọng Siêu sẽ đuổi kịp mình. Mà Lý Mộng Ngọc đòi nào lại muốn rơi vào tay một người võ công trác tuyệt với lửa giận cao ngất trời đang trút về nàng như thế kia!

Trong lúc tình thế nguy ngập, Lý Mộng Ngọc chợt nảy sinh ra một diệu kế. Nàng không chạy theo đường trường nữa, mà rẽ lối chạy lên dốc núi như leo đèo. Trương Siêu Trọng há để bỏ qua, y cũng rẽ đường leo dốc theo bên gót đến cùng. Đến một khúc quẹo, Lý Mộng Ngọc lẹ làng núp vào đằng sau một phiến đá lớn. Trương Siêu Trọng không thấy bóng nàng đâu nữa bèn cất tiếng gọi :

- Thằng ranh con chạy ngã nào mà mới đây đã trốn chui trốn nhủi rồi? Có giỏi thì chường mặt ra cho ta rượt thử xem!

Mặc cho Trương Siêu Trọng kêu réo, Lý Mộng Ngọc vẫn im hơi im tiếng, không trả lời. Bỗng nhiên, Trương Siêu Trọng trông thấy cái đầu của Lý Mộng Ngọc từ bên triền núi nhô lên vì nàng tuy núp nhưng vẫn lên trông chừng đối phương đang đề phòng bắt trắc. Trương Siêu Trọng phá lên cười hăng hắc, đưa tay ngoắc Lý Mộng Ngọc bảo :

- Ranh con! Mày khôn hồn thì mau lại đây cúi rạp đầu lạy tao mà xin lỗi thì vị tình thầy mày tao còn có thể tha cho. Nếu còn tiếp tục chọc giận đề tao phải rượt theo thì đừng trách rằng sao số xui nhé!

Bị Trương Siêu Trọng phát hiện ra chỗ ẩn núp, Lý Mộng Ngọc lại phải co giò mà chạy trốn chết. Trương Siêu Trọng lại ra sức đuổi theo. Vì quyết tâm phải bắt cho được “thằng ranh con quỷ quyết” đã bao phen chọc giận mình, Trương Siêu Trọng vận dụng toàn lực thì triển khinh công nên chỉ trong chớp lát đã đến sau lưng Lý Mộng Ngọc. Y hăm hờ với tay chụp nàng một cái như một mảnh hổ vồ con mồi.

Lý Mộng Ngọc la lên :

- Trời ơi!

Nàng cố sức vùng vẫy, dùng hai tay đẩy Trương Trọng Siêu ra và chạy thoát được. Có lẽ vì quá nóng nảy nên Trương Trọng Siêu ra tay hơi sớm một chút, từ khoảng cách xa đã vội chụp nên chỉ nắm được vạt áo của Lý Mộng Ngọc và làm rách toạc ra một mảnh khi nàng vùng tay mà thôi.

Thoát khỏi tay Trương Siêu Trọng, Lý Mộng Ngọc chỉ còn biết cong lưng mà chạy mãi. Rồi không còn biết phải chạy ngã nào cho thoát được, nàng chạy đến một bờ suối có giòng nước chảy “rò rẻ” quanh triền núi. Đằng sau Trương Siêu Trọng vẫn rượt theo và cũng đã gần bắt kịp. Lý Mộng Ngọc bèn nảy ra một kế khác. Nàng cầm cái bao màu hồng quăng ra giữa giòng suối và la lên thật lớn, cốt để cho Trương Siêu Trọng nghe :

- Tôi trả cái bao màu hồng này lại cho ông đó. Nhưng ông chịu khó bơi ra mà lấy đi. Còn ông thích rượt theo tôi thì mất cái bao ráng chịu đó, đừng đổ tội tại nghe!

Trương Siêu Trọng đã đuổi đến nơi định nhảy tới bắt Lý Mộng Ngọc thì thấy nàng tung cái bao màu hồng xuống suối ra giữa giòng, và nghe rõ mồn một những lời nàng nói. Tuy rằng châm chọc nhưng nghĩ cho kỹ thì quả thật là không ngoa. Cái bao màu hồng kia đâu phải là vật tầm thường? Bên trong là bộ Khảm Lan kinh mà Triệu tướng quân phải khó khăn cực nhọc lắm mới phái người đến nước Duy cướp được đem về cho triều đình Mãn Thanh dùng để chế ngự bộ lạc ấy.

Nếu chẳng may lỡ làm mất bộ Khả Lan kinh vì bất cứ một lý do gì, trách nhiệm của Trương Siêu Trọng không phải nhỏ. Vẫn biết bốn phận chính của y là đi lùng bắt các khâm phạm Hồng Hoa hội, nhưng trong trường hợp đặc biệt này, y cũng có trách nhiệm gìn giữ, bảo vệ bộ Khả Lan kinh nữa.

Trong khoảnh khắc đó, Trương Siêu Trọng đã suy tính tất cả điều lợi hại nên quyết định không rượt theo Lý Mộng Ngọc nữa mà phải cố gắng làm sao tìm cách vớt được cái túi màu hồng kia lên mới là điều quan trọng.

Trời vẫn mưa. Cái túi màu hồng vẫn trôi lơ lửng giữa dòng suối. Sợ để ngấm lâu dưới nước làm ướt, hư hết bộ kinh sách kia, Trương Siêu Trọng cũng đành dầm mưa lội ra giữa dòng suối để cố mà vớt cái túi màu hồng, không nề hà tắm thâm ngấm dưới nước suối thật lạnh lẽo.

Đứng trên ghềnh đá nhìn Trương Siêu Trọng bơi khổ sở, Lý Mộng Ngọc nhảy tung tăng cười vang lên một chập rồi mới chịu quay gót chạy trở về.

Nước suối tuy không sâu lắm nhưng chảy siết. Trương Siêu Trọng phải khổ công lắm mới nắm được cái bao ấy mà từ từ kéo lên khỏi được mặt nước. Vị nước thấm vào nhiều, cái bao trở nên nặng lạ thường. Thế nhưng lo cho bộ Khả Lan kinh bên trong, Trương Trọng Siêu phải dùng một tay nâng cái bao để quá đầu và dùng một tay còn lại mà cố bơi vào bờ.

Lên được bờ, Trương Siêu Trọng tìm một phiến đá bằng, cẩn thận mở cái bao màu hồng ra định trải bộ Khả Lan kinh lên cho ráo nước nhưng lại sợ nước mưa đổ xuống làm ướt hết sách thì khổ, phần lại sợ “thằng bé ranh con” núp đầu đây thỉnh linh nhảy ra lên giật mất. Nói về bản lĩnh thì Trương Trọng Siêu không sợ, nhưng kẹt ở chỗ có “bảo vật” nên nếu giằng co thì y sẽ lâm vào tình thế “liệng chuột sợ bẻ đồ”. Mãi nghĩ quẩn cho nên tâm thần Trương Siêu Trọng vẫn còn hoang mang bất định...

Nhìn tứ phía không thấy gì khả nghi, mà mưa cũng đã bắt đầu tạnh. Trương Trọng Siêu thấy cũng khá yên trí, một tay thủ bảo kiếm, tay kia từ từ mở chiếc bao màu hồng ra. Mới lật bìa ra xem, Trương Siêu Trọng đã văng tục chửi oang lên, giống hệt khẩu âm lỗ màng của Đồng Triệu Hòa mà xưa nay y chưa từng bao giờ phát ra. Có thể nói, vì quá giận, Trương Siêu Trọng mất hết cả thanh nhã.

Thì ra sau khi mở cái bao màu hồng ra, Khả Lan kinh đâu chẳng thấy, chỉ thấy một cuốn sổ ghi tên họ của khách đến mượn phòng và một cuốn ghi tên họ những người thiếu tiền cơm, tiền rượu trong khách sạn An Viễn. Hai cuốn sổ này do viên bút toán của khách sạn ghi rành rẽ, nếu mất đi thì có hại cho người ta vì thế nên Trương Siêu Trọng ban đầu muốn xé vụn ra cho hả giận nhưng nghĩ lại không đành lòng nên đành gói lại cẩn thận để đem về trả cho khách sạn.

Chửi một hồi mồm miệng, Trương Siêu Trọng lại thấy buồn cười. Y buồn cười vì nắc nheim một tên ranh con đến độ rượt nó gần hụt hơi, khổ công y chịu mưa dầm lạnh lẽo bơi xuống suối buốt cả thân mình để lấy lại cho tên bút toán hai cuốn sổ không can thiệp gì đến công tác đặc biệt của một Thống chế Ngự lâm quân cả. Y cũng cảm thấy thẹn vì trong suốt mấy chục năm tung hoành ngang dọc trên giang hồ chưa từng bị ai khinh khi trêu ghẹo thế mà lần này bị một “thằng lỏi” đầu chưa ráo máu đầu cợt, xỉ gạt mình chẳng khác gì một đứa con nít. Nếu chuyện này mà lọt ra ngoài cho thiên hạ biết được thì còn gì là uy danh của Hổ Thủ Phán Quan Trương Siêu Trọng!

Hết chửi lại buồn cười. Hết buồn cười lại thẹn. Và thẹn quá lại hóa giận. Hết giận đưa nhãi ranh lại giận đến bản thân. Giận bản thân chưa đủ, phải giận lây đến sư huynh Mã Chân của mình dạy một đứa học trò khị khện theo báo hại mình...

Trương Siêu Trọng âm thầm trở về khách sạn, lên trả lại hai cuốn sổ, đặt trên bàn của viên thư ký rồi mở cửa vào phòng thay đổi y phục ướt nhèm đang mặc trên người. Vừa đến trước cửa, Trương Siêu Trọng thấy tiêu sư Diêm Thế Chương mang kè kè cái bao màu hồng. Y cảm thấy mắc cỡ, nhưng có hỏi lấy lệ :

- Bây giờ có ai động đến cái bao trên vai chú hay không?

Diêm Thế Chương là người thận trọng, nghe Trương Siêu Trọng thỉnh linh hỏi như vậy thì nghĩ là chả có điều gì quan hệ nên hần đảo mắt ra dậu, dắt Trương Siêu Trọng vào trong phòng rồi cởi cái bao trên vai xuống, mở ra xem thử bộ Khả Lan kinh còn hay mất. Thấy vẫn còn nguyên, Diêm Thế Chương thở nhẹ nhõm nói với Trương Siêu Trọng :

- Nghe Trương đại nhân hỏi, tôi kinh ngạc tưởng có biến cố gì rồi!

Trương Siêu Trọng nói :

- Luôn luôn phải đề phòng biến cố! Bất cứ một điều gì đáng nghi cũng phải tìm cho ra duyên cớ. Chung quanh chúng ta không thiếu những kẻ rình mò mà phận sự các chú là bảo vệ Khả Lan kinh. Còn Ngô Quốc Đồng với các anh em tiêu sư kia đi đâu mà sao chẳng thấy ai cả?

Diêm Thế Chương đáp :

- Anh em tiêu sư trong Trấn Viễn tiêu cục chúng tôi đều có mặt trong phòng, còn Ngô Bồ đầu và các bồ khoái đi đâu thì tôi hoàn toàn không biết.

Trương Siêu Trọng gọi một tên tửu bảo ra hỏi thì tên này đáp rằng không biết, lại bảo rằng khách sạn từ lúc đó im lạng như tờ, không có một biến cố nào hay trận chiến nào do bất cứ ai gây ra cả.

Trương Siêu Trọng tỏ vẻ bất bình, nói toàn những lời như trách móc :

- Nuôi quân ngàn ngày, chỉ dùng trong một thuở! Hoàng Thượng chiếu cố, nuôi sống bọn họ bao nhiêu năm, cho sung sướng, ăn no mặc ấm, không thiếu một thứ gì! Thế mà đến khi có việc cần, họ lại chẳng làm nên trò trống gì để đáp lại ân sâu! Tôi từ xa đến đây chưa kịp nghỉ ngơi đã phải vì họ lo lắng kẻ sách đối phó với kẻ thù, vừa cứu họ xong lại phải rượt theo khâm phạm. Nhờ họ đi theo giúp chút việc họ lại chuồn đi lúc nào không hay, nghĩ có chán

hay không cơ chứ! Diêm lão đệ! Sẵn có lão đệ ở đây xin ráng giúp tôi một phen lên trên phòng bắt mấy tên khâm phạm đưa giùm xuống dưới này hộ tôi.

Trương Siêu Trọng miện nói, tay thì chỉ vào gian phòng của Văn Thái Lai cho Diêm Thế Chương.

Đã chứng kiến qua bản lĩnh của Văn Thái Lai, và đích thân phải đến năn nỉ xin cứu chữa cho đồng bọn, Diêm Thế Chương nghe nói mà tóc tai dựng ngược hần lên. Ngất nổi Trương Siêu Trọng đã lên tiếng nhờ thì khó mà từ chối cho được. Vì vậy, Diêm Thế Chương chỉ ngồi lì ra đó, không đáp lại, không có ý kiến gì cả, mà cũng không dám đi.

Diêm Thế Chương vốn đã khiếp sợ uy danh của Hồng Hoa hội, biết là nơi quy tụ toàn những tay cao thủ siêu đẳng trong các phái võ lâm, có mặt ở khắp chốn trên giang hồ.

Trương Siêu Trọng như đoán được ý của Diêm Thế Chương nên cười nói :

- Nếu Diêm lão đệ không thể đi được một mình thì đi chung với tôi cho có bạn.

Cực chẳng đã, Diêm Thế Chương đành phải đi theo Trương Siêu Trọng đến phòng Văn Thái Lai. Hắn để Trương Siêu Trọng đi trước, còn hắn mang cái bao màu hồng đi sau, luôn luôn giữ khoảng cách để nhờ có nguy biến xảy ra thì chạy trước.

Trương Siêu Trọng là một cao thủ thượng thặng, võ nghệ tuyệt luân, thật sự chẳng cần mang theo những tên như Ngô Quốc Đống là gì. Với tài nghệ của y thì chưa chắc gì ba người Văn Thái Lai, Lạc Băng và Dư Ngự Đồng đã địch nổi dù hợp sức lại. Huống hồ là cả ba đều bị thương cả. Văn Thái Lai thì bị thương quá nặng, kể như bỏ. Lạc Băng và Dư Ngự Đồng thì bị thương nhẹ hơn, nhưng hai người đều không phải đối thủ của y dù cho cả hai có khỏe mạnh hoàn toàn đi chăng nữa. Tóm lại, trong trường hợp này, Trương Siêu Trọng muốn bắt sống cả ba người thật cũng không phải là một chuyện khó khăn gì cho lắm.

Đến trước cửa phòng, Trương Siêu Trọng hét vang lên như sấm :

- Bọn thổ phỉ Hồng Hoa hội kia! Mau ra nạp mình, đừng để ta ra tay phí sức!

Bên trong tuyệt nhiên im lặng, không có tiếng đáp lại dường như phòng trống rỗng không có ai cả. Trương Siêu Trọng lại lớn tiếng, tiếp tục hét :

- Quân chó chết! Bay tưởng trốn thoát được hay sao?

Trương Siêu Trọng lấy hết sức, đập mạnh vào cánh cửa một cái. Chỉ nghe “bùng” một tiếng, cánh cửa mở toang ra, và suýt nữa thì Trương Siêu Trọng ngã úp mặt xuống đất. Nhưng Trương Siêu Trọng là một cao thủ thượng thừa nên chỉ không đẩy một chớp mắt, y đã lấy ngay lại được thăng bằng mà đứng vững vàng tự nhiên như một trụ đá. Thì ra cánh cửa bên trong hoàn toàn không khóa chốt, thật sự chỉ cần xô nhẹ là vào được bên trong dễ dàng như không.

Trương Siêu Trọng một mình cẩn thận đi thẳng vào trong phòng trong khi Diêm Thế Chương đứng yên ngoài cửa nhìn vào. Thật là trái với sự tiên liệu của tất cả mọi người, trong phòng trống rỗng, chẳng có một bóng người nào cả. Trương Siêu Trọng hết sức kinh ngạc, nhưng lại lớn tiếng gọi :

- Còn cái thằng “trời đánh thánh vật” thổi sáo điểm huyết lên công sai của triều đình trốn đi đâu rồi?

Vẫn không có tiếng đáp lại. Trương Siêu Trọng bèn đích thân đi lục soát khắp nơi. Bỗng Diêm Thế Chương nhảy một cái ra ngoài cửa phòng, mặt xanh như tàu lá, miệng thất thanh la lớn :

- Trương đại nhân hãy đề phòng! Có người nằm trên giường đó!

Trương Siêu Trọng giật mình nhìn kỹ lại trên giường, thấy mùng buông xuống như có hình dáng một người nào đang đắp chăn, tựa đầu trên gối đang ngủ. Trương Siêu Trọng tiến lại gần, gọi mấy tiếng nhưng không nghe đáp lại bèn lấy mũi kiếm gạt mí mùng lên quả nhiên thấy hai người đang nằm đối mặt vào nhau ngủ.

Trương Siêu Trọng lại dùng mũi kiếm thọc nhẹ vào lưng người nằm mé ngoài xoay mặt vào trong. Không biết người ấy ngủ mê thế nào mà mũi kiếm của Trương Siêu Trọng đâm muốn phồng thịt lên mà vẫn không động đậy nhúc nhích gì cả.

Thấy lạ lùng, Trương Siêu Trọng tay mặt thủ kiếm, tay trái lật ngửa thân hình người ấy ra. Cúi xuống nhìn kỹ, thì ra đó chỉ là một tử thi. Không biết người ấy đã chết từ bao giờ mà tay chân lạnh tanh, mặt không còn lấy chút máu, hai con ngươi lợt ra ngoài tròng. Nhìn kỹ lại thì đó chẳng phải ai xa lạ mà chính là Hàn Xuân Lâm, bộ khoái phủ Lan Châu. Còn người nằm phía trong day mặt ra không ai khác hơn là Phùng Huy, bộ khoái ở Bắc Kinh, được đặc phái đi tróc nã khâm phạm Hồng Hoa hội. Hắn cũng đã chết từ lâu, người cứng đơ, không cựa quậy.

Trương Siêu Trọng khom mình xuống, lấy tay đặt lên mũi sờ để thử khám nghiệm rồi sau đó lại đặt tay lên ngực hai tử thi xem tim còn đập hay không. Trương Siêu Trọng sau đó lắc đầu thất vọng. Thêm một điều lạ lùng nữa là khắp châu thân của hai tử thi không có một vết tích nào hay máu me ở đâu, chứng tỏ họ không bị giết chết bằng khí giới.

Khi lật sau lưng ra quan sát thật kỹ, Trương Siêu Trọng mới thấy Phùng Huy cũng như Hàn Xuân Lâm chỉ có mấy điểm nhỏ giống hệt dấu bấm bằng đầu ngón tay. Trương Siêu Trọng biết ngay là cả hai bị cao thủ võ lâm thuộc phái nội gia chùng chỉ lực giết chết.

Trương Siêu Trọng trong bụng thầm nghĩ đến Bôn Lôi Thủ Văn Thái Lai mà khâm phục vô cùng. Trương Siêu Trọng đã biết là Văn Thái Lai bị trọng thương khắp mình đến nỗi đi đứng không được phải nằm yên một chỗ mà còn vận dụng được nội lực ghê gớm như vậy thì quả không hổ danh với ba

tiếng “Bôn Lôi Thủ” của giang hồ tặng cho.

Trước đó không lâu, Văn Thái Lai đã dùng thủ pháp này mà điểm huyết Đồng Triệu Hòa. Nếu không nhờ Trương Siêu Trọng giải huyết cho thì họ Đồng kia nếu không chết thì cũng trở thành phế nhân rồi. Lần này Văn Thái Lai lại dùng chỉ lực đánh chết Phùng Huy và Hàn Xuân Lâm. Một nhân vật có bản lĩnh như thế thì không thể nào khinh thường được. Vì vậy, Trương Siêu Trọng trở nên dè dặt hơn, không dám đứng vững như lúc ban đầu nữa. Y bỗng nhớ ra điều gì bèn lẩm bẩm trong miệng :

- “Quên mất! Còn Ngô Quốc Đồng! Không biết hắn biết tích nơi nào? Còn vợ chồng Văn Thái Lai trốn đi đằng nào?”

Nghĩ vậy, Trương Siêu Trọng bèn gọi người trong khách sạn đến hỏi, nhưng tuyệt nhiên, không ai hiểu tí gì cả!

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Ân Cừu Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Nơi lữ quán, lập cao muru hạ thủ - Chỗn giang hồ, ôm trọng trách bốn ba

Nhắc lại Lục Phi Thanh và Lý Mộng Ngọc núp bên trong cửa sổ xem trận giao phong giữa Dư Ngư Đồng cùng với bọn Ngô Quốc Đồng từ đầu cho đến lúc Đồng Triệu Hòa bày kế cho Phùng Huy dùng tên bắn thì nhận thấy Dư Ngư Đồng mười phần nguy ngập. Lục Phi Thanh bèn dùng Phù Dung kim châm phóng trúng cườm tay của Trương Thiên Thọ khiến cho hắn phải buông rơi thanh quý đầu đao đang định nhắm vào đầu Dư Ngư Đồng bỏ xuống. Cùng lúc đó, phi đao của Lạc Băng cũng bay tới kết liễu luôn tánh mạng của tên bổ khoái phủ Lan Châu trong nháy mắt. Ngô Quốc Đồng biết trước đánh nửa thì có mồi chết hết nên ra sức rống công Hàn Xuân Lâm mà tẩu thoát.

Lục Phi Thanh trong lòng mừng thầm vì thấy Dư Ngư Đồng, đứa học trò của sư huynh Mã Chân, và Lạc Băng, đứa con gái của bạn cố tri Lạc Nguyên Thông, tất cả đều thoát được đại nạn.

Tưởng mọi việc êm, ai ngờ đầu Trương Siêu Trọng từ đâu xăm xăm từ ngoài ngõ đi vào. Lý Mộng Ngọc vừa trông thấy y liền lập tức gọi Lục Phi Thanh chỉ và nói :

- Thầy à! Chính người này tối hôm qua giựt lại cái bao màu hồng con định cướp lại trả cho Tiêu Thanh Đồng đó! Thầy có nhận được là ai không?

Lục Phi Thanh “á” một tiếng vì kinh hãi, nhưng lại nghĩ ngay được một diệu kế liền rí tai Lý Mộng Ngọc một hồi rồi mới căn dặn :

- Con dùng cách này mà dụ hắn ra khỏi nơi đây, càng xa càng tốt! Lúc con trở về mà không thấy thầy thì sáng ra con cứ theo đoàn xa kiệu mà hộ tống gia quyến lên đường chứ đừng lo gì cho thầy cả. Đương nhiên thầy sẽ ngầm theo sau mà đề phòng những biến cố. Mau lên!

Lý Mộng Ngọc định hỏi nữa thì Lục Phi Thanh thúc giục :

- Hắn vào tới sân rồi, con mau lên đi, chậm trễ thì không kịp nữa đâu!

Lý Mộng Ngọc còn đang phân vân chưa biết dụ Trương Siêu Trọng bằng cách nào bỗng nhớ ra mình có một cái khăn màu hồng ở trong mình giống như cái túi màu hồng đựng Khả Lan Kinh nên vội vàng lấy ra. Đồng thời, nàng lại nhìn thấy hai cuốn sổ của khách sạn An Viễn nằm trên bàn của biên bút toán, Lý Mộng Ngọc liền quơ lấy gói vào trong chiếc khăn hồng của nàng gói lại mang lên vai chạy vụt ra khỏi cửa. Nhờ thông minh, lanh lợi, lại có bản lĩnh vừa đủ, Lý Mộng Ngọc đã dẫn dụ được Trương Siêu Trọng đuổi theo nàng cho đến lúc y biết mình bị gạt bèn lên trở về.

Sở dĩ Lục Phi Thanh sai Lý Mộng Ngọc làm công việc này là vì đã lâu ngày làm thầy bên cạnh nàng, nên biết rõ đứa nữ đệ tử của mình thông minh có thừa, sẽ nghĩ được nhiều nguy kế, biết tùy cơ ứng biến khi gặp lúc lâm nguy. Như vậy, dù cho sự đệ của ông ta là Trương Siêu Trọng võ nghệ có cao cường đi chăng nữa cũng khó làm gì được Lý Mộng Ngọc. Hơn nữa, Trương Siêu Trọng lại biết Lý Mộng Ngọc là sư đệ tử của mình dù làm tướng nàng là đệ tử của đại sư huynh Mã Chân, vì vậy, cho dù có bắt được Lý Mộng Ngọc, y chắc cũng vị tình đồng môn mà chỉ sửa trị qua loa thôi chứ không đến nỗi làm hại đến tánh mạng của nàng.

Thêm vào đó, cho dù không nể mặt sư huynh đồng môn đi chăng nữa, nhưng một khi biết Lý Mộng Ngọc là ái nữ của Lý Khả Tú tướng quân, một tướng lĩnh được vua Càn Long sủng ái tin dùng thì chắc chắn Trương Siêu Trọng cũng không dám đụng đến một cọng lông chân của nàng. Căn cứ vào quan chức triều đình, Lý Khả Tú còn trên Trương Siêu Trọng đến hai bậc, lẽ tất nhiên y buộc lòng phải nể sợ chứ không dám gây thù oán.

Và Lục Phi Thanh còn biết rõ cả tính khí của Trương Siêu Trọng nữa. Dù gì thì bình sinh y cũng rất cao ngạo, chẳng bao giờ đụng chạm đến đàn bà con gái cả vì nghĩ rằng thắng được họ cũng không lấy gì làm vinh, nhưng rùi mà bại thì tên tuổi chỉ có nước mà chôn vùi mà thôi. Do đó, ông tính trước được nước hạ sách là Trương Siêu Trọng có thể sẽ bắt được Lý Mộng Ngọc, nhưng khi khám phá ra nàng là nữ thì sẽ cười xòa rồi bỏ qua để tránh cái tiếng là đi uy hiếp một con bé vào hàng con cháu mình.

Hiểu rõ được cả tâm lý của Lý Mộng Ngọc và Trương Siêu Trọng, ông mới quyết định nhờ đứa nữ đệ tử của mình thi hành mưu kế này mà không sợ nguy hiểm đến tánh mạng của nàng. Nhưng có một điều mà Lục Phi Thanh vẫn còn sơ sót là giả sử như Trương Siêu Trọng mà dùng ám khí thì còn gì là

tánh mạng của Lý Mộ Dung Ngọc!

May thay, Trương Siêu Trọng vẫn còn vị nể chút tình đồng môn nên, vẫn tự coi mình là sư thúc của Lý Mộ Dung Ngọc nên giận thì có giận, nhưng hạ độc thủ thì không nỡ ra tay. Nhờ vậy mà Lý Mộ Dung Ngọc mới không nguy hiểm đến tánh mạng. Và nhờ vậy mà mưu kế mới được thành công.

Thấy Trương Siêu Trọng rượt theo Lý Mộ Dung Ngọc ra ngoài khách sạn rồi, Lục Phi Thanh bèn tức tốc chạy đến phòng của Văn Thái Lai gõ cửa. Bên trong có tiếng phụ nữ hỏi :

- Ai đó?

Lục Phi Thanh đáp :

- Ta là cố tri giao của Lạc Nguyên Thông. Ta gọi Lạc Nguyên Thông là ngũ đệ vì ta là vai anh. Mau mở cửa vì ta có việc phải bàn gấp với mấy cháu.

Chờ mãi không nghe tiếng trả lời mà cũng không thấy cửa mở. Dường như bên trong hai người đang bàn tán gì với nhau.

Lục Phi Thanh lại thấy bọn Ngô Quốc Đống cứ đi qua đi lại đằng trước cửa mãi như canh phòng, gìn giữ không cho mấy người trong phòng ấy thoát ra để chờ Trương Siêu Trọng đến.

Bọn Ngô Quốc Đống thấy Lục Phi Thanh đứng chờ ở ngoài cửa phòng Văn Thái Lai thì tỏ vẻ nghi ngờ, e ngại. Thình lình cánh cửa phòng mở hé ra, Dư Ngự Đồng đứng ánh mắt nhìn vào. Chẳng lẽ phép cúi đầu chào Lục Phi Thanh chậm rãi nói :

- Tôi được hân hạnh chào mừng một vị tiền bối có lòng tìm đến chỉ bảo.

Lục Phi Thanh nói bằng giọng ôn tồn rất nhỏ, dường như sợ bọn Ngô Quốc Đống để ý nghe lọt vào tai :

- Ta là Miên Lý Châm Lục Phi Thanh, tức sư thúc của cháu đây.

Dư Ngự Đồng nhìn Lục Phi Thanh từ đầu đến chân, nhưng cũng chưa tin lắm nên vẫn trù trù không quyết. Chẳng có nghe sư phụ Mã Chân nhắc đến một vị sư thúc mà ông ta tỏ lòng quý mến và cảm phục vô cùng, nhưng từ trước đến nay chàng vẫn chưa được gặp lần nào. Đột nhiên nay người ấy lại tự đến tìm trong lúc chung quanh chàng đều có cạm bẫy của kẻ thù bao giăng thì không thể nhẹ dạ mà tin bấy được, đồng thời còn phải phòng thủ thật là chu đáo nữa. Và lại, cả Lạc Băng lẫn Văn Thái Lai đều bị trọng thương, nếu rủi ro kẻ thù vào được trong phòng thì thật là nguy hiểm đến tánh mạng cho cả ba người.

Lục Phi Thanh như đoán được ý nghĩ của Dư Ngự Đồng nên ông ta lại phải nói thật rõ và thật nhỏ cho Dư Ngự Đồng biết thêm rằng :

- Cháu đừng nghi ngờ sư thúc mà chậm trễ hết cả việc lớn mà nguy hiểm đến tánh mạng cả ba người không chừng! Đã từng hành hiệp giang hồ, không lẽ cháu lại không có cặp mắt tinh đời mà phân biệt được chân giả, bạn thù sao? Chẳng lẽ cả diện mạo lẫn thái độ của sư thúc không đáng cho cháu tin à?

Dư Ngự Đồng sực tỉnh, toan dùng lễ sư đệ để bái kiến thì Lục Phi Thanh lại ra dấu và nói khẽ :

- Cháu đừng có một hành động hay ngôn ngữ nào để cho bọn kia nhìn thấy mà sinh ra nghi ngờ rằng chúng ta thân mật với nhau cả. Cháu làm bộ đóng mạnh cánh cửa lại, đi thẳng vào trong phòng như không nhận biết sư thúc là ai. Sư thúc sẽ có diệu kế giúp cháu.

Dư Ngự Đồng tuân lời. Nhưng chàng lại bỗng nghi ngờ Lục Phi Thanh là đồng bọn với Ngô Quốc Đống nên đóng ầm cánh cửa lại thật mạnh toan đi vào trong phòng.

Lục Phi Thanh thình lình tay trái kéo dội Dư Ngự Đồng trở lại. Dư Ngự Đồng bị kéo một cái quá mạnh bất tỉnh lịnh không vào trong phòng được. Lục Phi Thanh muốn đánh tan hết sự nghi ngờ của Dư Ngự Đồng nên mới dùng nóng “Lại Thác Y” này.

Dư Ngự Đồng thấy Lục Phi Thanh vén áo lên thì tự nhiên không dám xông vào đồng thời nhận ra được ngón đòn ấy phải là người cùng môn phái, và tin chắc đây là sư thúc Lục Phi Thanh rồi chứ không còn nghi ngờ vào đâu được nữa.

Bị dội lại mấy bước, Dư Ngự Đồng hết cả vía vì ngón “Lại Thác Y” của Lục Phi Thanh có uy lực phi thường, ngoài sư phụ là Mã Chân ra, chàng chưa thấy ai sử dụng ngón này ghê gớm đến thế, có thể nói là không kém gì sư phụ chàng nếu không muốn nói là hơn.

Thấy Dư Ngự Đồng bị một quyền đến phải lao đảo dội ngược vào trong phòng, Lạc Băng toan múa cặp Uyên Ương đao để trợ chiến thì Dư Ngự Đồng đưa tay ra hiệu, miệng nói cho nàng vừa đủ nghe :

- Đứng!...

Lục Phi Thanh hai tay cung lại như sắp tung ra một ngón quyền hiểm ác mà sự thật là ra dấu bảo hai người chạy hoảng vào trong phòng không kịp đóng cửa lại. Lục Phi Thanh phóng quyền rượt theo vào, miệng thì gọi Ngô Quốc Đống thật to :

- Nay, bọn hung phạm đều trốn trong này cả! Anh em mau vào hợp sức với tôi mà bắt sống chúng nó hết, đừng để thoát mạng nào! Mau vào đây! Còn chờ gì nữa?

Ngô Quốc Đống này giờ chứng kiến Lục Phi Thanh giao đấu với Dư Ngự Đồng quyết liệt, võ nghệ siêu việt, không thua gì Trương Siêu Trọng nên vẫn

định ninh rằng là người của Trương Siêu Trọng đến đây hợp sức với chúng vây bắt người của Hồng Hoa hội. Lại thấy Dư Ngự Đồng và Lạc Băng thua, chạy trốn chết vào trong phòng quên cả đóng cửa lại bị người ấy rượt theo nên trong lòng hấn mìnng vô hạn. Bỗng lại nghe Lục Phi Thanh gọi bọn hấn trợ lực với ông ta bắt cho hết khâm phạm đang trốn trong phòng, bọn chúng lại càng mừng hơn nữa vì vừa có cơ hội lập công lại vừa trả được thù.

Ngô Quốc Đống tuốt bảo kiếm cầm tay, gọi Phùng Huy và Hàn Xuân Lâm cùng đi theo, rồi cả ba tên ba chân bốn cẳng chạy vào phòng. Chờ cho ba ba vào hết đầu đó xong xuôi, Lục Phi Thanh bèn thuận tay đóng chặt cánh cửa vào. Thấy Dư Ngự Đồng, Lạc Băng và Văn Thái Lai chễm chệ ngồi trên giường, Ngô Quốc Đống biết bị trúng kế, hồn phi phách tán, kêu lớn lên :

- Anh em! Mau lui ra hết!

Hàn Xuân Lâm và Phùng Huy ở sau lưng Ngô Quốc Đống vừa xoay mình trở lại định tung cửa thoát thân ra ngoài thì mỗi người trúng phải một đường chi lực của Lục Phi Thanh ngay sau lưng. Cả hai không kịp kêu lên tiếng nào đã trút hơi thở cuối cùng mà ngã xuống, xương sườn bị gãy tìen, không có một giọt máu chảy ra. Ngô Quốc Đống kinh hãi đến tột độ vì hấn chưa từng bao giờ được thấy cao thủ nào võ công ghê gớm đến thế, giết người một cách hết sức tinh vi và mau lẹ khiến cho kẻ bị giết trở tay không kịp, không la được tiếng nào hay có một phản ứng gì, thậm chí có khi còn không hay là mình bị giết nữa!

Ngô Quốc Đống dù sao cũng là một cao thủ võ lâm, từng làm Bồ đầu bao nhiêu năm ở Bắc Kinh tiếng tăm lẫy lừng chứ không phải hạng tầm thường nên đứng trước tình thế như vậy hấn vẫn còn sáng suốt mà giữ được bình tĩnh chứ không đến nỗi hoang mang. Thấy cánh cửa bị Lục Phi Thanh đóng chặt và đứng thủ ở đây ắt hẳn ngay mình không thể thoát ra bằng ngã ấy được nên chỉ còn cách liều mạng tìm một giải pháp nào khác còn hơn là đứng bó tay chịu trận thì chỉ có chết chắc.

Ngô Quốc Đống bỗng tung mình lên bàn đứng thủ các chỗ nhược trên thân rồi bất thành linh phóng mình như cây lao, đầu đập vào cửa sổ gần giường Văn Thái Lai đang nằm, cổ Lạc Băng và Dư Ngự Đồng đứng hai bên chăm nom và bảo vệ. Đầu của hấn cứng như đá nên chỉ nghe “tột tột” mấy tiếng, mấy cây song cửa bằng gỗ bị gãy nát ra. Không chậm trễ một giây nào, Ngô Quốc Đống liền lao ra ngoài bằng lỗ hổng cửa sổ do hấn tạo ra.

Mọi việc thật xảy ra quá mau lẹ, ngoài sự tiên liệu của tất cả mọi người. Lục Phi Thanh đứng canh cửa nhìn thấy sự kiện xảy ra như thế không thể nhảy theo hấn được mà cũng không kịp phóng ám khí giết hấn nữa.

Chẳng ngờ Văn Thái Lai bỗng nhiên ngồi phắt dậy tung ra một quyền trúng ngay bả vai bên mặt của Ngô Quốc Đống. Chỉ nghe “rắc”, một tiếng, Ngô Quốc Đống nhăn nhó, biết là xương bả vai hấn đã bị quyền của Văn Thái Lai đánh gãy. Quyền của Bôn Lôi Thủ quả là kinh hồn. Đó là chàng còn đang mang trọng thương trên mình!

Mặc dầu bị thương, Ngô Quốc Đống không vì thế mà rối loạn tinh thần. Hấn cắn răng, dùng toàn lực vận đề khí lao mạnh ra ngoài cửa sổ, đầu chổng xuống đất. Lúc đầu gần chạm đất, Ngô Quốc Đống búng ngược hai chân ra phía trước như cái lò xo và đứng được vững vàng.

Lạc Băng rút ngọn phi đao chạy ra cánh cửa nhìn ra ngoài nhắm Ngô Quốc Đống phóng một cái. Phi đao của nàng sót một đường ngay vai trái của Ngô Quốc Đống làm máu tuôn xuống xối xả.

Thì ra lúc hấn búng mình, hai chân vừa chạm đất thì vội nép mình dọc theo bờ tường bên ngoài, nhờ vậy mà che được chỗ hiểm nên chỉ bị trúng phi đao vào vai bị thương thôi chứ không đến nỗi mất mạng. Đó cũng là nhờ kinh nghiệm bao nhiêu năm bốn ba ngược xuôi của hấn nên dù thoát được ra ngoài vẫn biết phải đề phòng ám khí. Ngô Quốc Đống quả không hổ danh là một bồ đầu Bắc Kinh một thời ngang dọc khắp chốn. Trong cái chết hấn vẫn tìm được đường sống nhờ khôn ngoan lanh lợi chứ không phải chỉ trông cậy suông vào bản lãnh múa kiếm với đánh quyền.

Lạc Băng và Dư Ngự Đồng không nghi ngờ gì nữa, cả hai đến trước mặt Lục Phi Thanh làm lễ ra mắt của kẻ hậu sinh đối với bậc trưởng bối. Văn Thái Lai vì bị trọng thương nên không thể xuống hành lễ được, đành nằm im trên giường lễ phép thưa :

- Thưa lão tiền bối, vì không thể nào xuống tham kiến được, xin lão tiền bối xét giùm mà rộng lòng tha thứ cho.

Lục Phi Thanh xua tay, cười nói :

- Không sao! Không sao! Cứ nằm yên mà tĩnh dưỡng cho khỏe. Cho lão phu hỏi thăm một điều. Hai người với Lạc Nguyên Thông, bạn thân của lão có liên hệ bà con thân thuộc như thế nào?

Chưa ai kịp trả lời thì Lục Phi Thanh quay qua Lạc Băng nói luôn :

- Nếu lão đoán không lầm thì cô nương đây là ái nữ của Lạc lão đệ!

Lạc Băng đáp :

- Thưa lão tiền bối, chính là thân phụ của diệt nữ. Còn Văn Thái Lai đây chính là trượng phu của diệt nữ.

Lục Phi Thanh vui mừng quá đỗi. Giọng ông ta run run :

- Thật là may mắn biết bao nhiêu! Có lẽ lòng trời không nỡ phụ người lành cho nên giữa đường không hẹn mà lại xui khiến cho ta gặp lại người thân trong hoàn cảnh nguy ngập này.

Nói xong, ông ta không dấu được cảm xúc, lệ từ đâu bỗng rướm lên đôi mi rồi trào ra hai hàng rồi nghẹn ngào nói tiếp :

- Lão phu với Lạc Nguyên Thống là bạn chí thân. Không ngờ xa cách nhau mười mấy năm mà lão đệ đã ra người thiên cổ! Lòng lão thật bi thảm, khó nói sao cho hết lời! Thấy cháu đây chẳng khác nào thấy lại bạn già!

Lục Phi Thanh kéo vạt áo lên lau nước mắt. Lạc Băng cũng cảm động đến rơi lệ. Ai nấy đều ngậm ngùi cảm khái. Trong một phút tất cả đều im lặng không ai nói với ai được lời nào.

Lát sau, Lục Phi Thanh ngược mắt lên nhìn Dur Ngu Đồng mà hỏi :

- Diệt nhi là đồ đệ của Mã sư huynh. Vậy không biết gần đây Mã sư huynh mạnh giỏi thế nào?

Dur Ngu Đồng đáp :

- Xin thưa với sư thúc, sư phụ con vẫn bình an. Con vẫn thường được nghe sư phụ nhắc đến sư thúc hoài. Sư phụ vẫn than thở là đã hơn mười năm nay không gặp được sư thúc mà cũng không rõ tin tức ra sao nên lòng của sư phụ không được yên ổn.

Lục Phi Thanh liền nói :

- Sư phụ của con là người rất mực trung hậu, sư thúc luôn luôn vẫn nghĩ thế. Nhưng chỉ vì quá trung hậu mà sư phụ của con lại đâm ra quá tin người. Ông ta giàu tình cảm, rất rộng lượng luôn tha thứ nên không còn thấy được ai là kẻ điều ngoa gian trá nữa, luôn luôn nghĩ rằng thiên hạ đều như ông ấy cả. Con có biết con còn một vị sư thúc nữa hiện nay đang liệt con vào hàng những kẻ đối đầu với mình không?

Dur Ngu Đồng nghe Lục Phi Thanh hỏi bỗng nhiên kinh sợ giật nảy cả mình. Chẳng hỏi lớn :

- Có phải là Trương Siêu Trọng sư thúc đó không?

Lục Phi Thanh gật đầu luôn mấy lượt. Văn Thái Lai đang nằm trên giường bỗng nghe nhắc đến tên Trương Siêu Trọng thì bỗng cựa mình thốt lên một tiếng thật lớn :

- Á!

Lạc Băng vội vàng chạy đến ôm sát Văn Thái Lai vào ngực trấn tĩnh vì nhìn thấy những nét lo sợ hiện ra trên gương mặt nhăn nhó của chàng.

Dur Ngu Đồng thấy vậy cũng biến sắc, trầm nghĩ :

- “Ta từng nghe Trương Siêu Trọng là một trong những bậc tiền bối có võ công trác tuyệt siêu phàm trong giới quan lại của triều đình hiện thời nhưng chưa biết bản lĩnh ông ta cao thâm đến bậc nào. Giờ đây nghe Lục sư thúc vừa nhắc đến tên Văn tứ ca đang nằm dưỡng thương mà bỗng kêu lên thất sắc thì đủ biết con người ấy quả là đáng sợ! Văn tứ ca cũng là một cao thủ trong giới giang hồ mà phải hốt hoảng như thế thì chẳng cần nói cũng dư biết Trương Siêu Trọng lợi hại đến bậc nào rồi!

Dur Ngu Đồng lại liếc mắt thấy Lạc Băng âu yếm ôm Văn Thái Lai vào lòng, tình thâm ý thiết như như đôi chim uyên ương ríu rít trên cành, một phút không rời, chết sống không bỏ thì bụng lại nghĩ :

- Văn tứ ca thật là có phúc. Dù mình đầy thương tích mà được sự nâng niu săn sóc của vợ một bên như thế, thì sự đau đớn kia mười phần cũng nhẹ đi chín rồi. Ta thật vô duyên không có được một người như thế để cùng hưởng lạc thú ái tình trên đời. Con người sinh ra không có được tình yêu thì có khác nào thân cây thiếu đi nhựa sống!

Đang lúc suy nghĩ miên man, Dur Ngu Đồng bỗng nghe Lục Phi Thanh nói :

- Ta xem sư đệ của ta vì bả vinh hoa mà cam tâm làm “chó săn” cho quân xâm lược, dù có đem lời ngay, ý chánh đến đâu rót vào tai hắn cũng như không mà thôi! Con người khi đã tán tận lương tâm rồi thì hóa ra cảm thú! Ta lấy làm xấu hổ cho phái Võ Đang có một cao thủ để hèn làm mất cả thanh danh của môn phái, lại xấu hổ có một người sư đệ tội tệt, là cái nhục chung cho cả Mã sư huynh và ta. Trương Siêu Trọng lại là người có võ công tuyệt thế nên càng khó cho các phe đối lập đối phó. Trong giới lục lâm chưa chắc đã có mấy người đương cự nổi với hắn. Mã sư huynh của ta đi vào đây đó, lấy gió mát trăng trắng làm bạn, nai rừng cá suối làm vui, không còn thiết gì đến cuộc đời ô trọc. Còn ta thì tuổi cũng đã già, sức đã giảm, trên mười năm trau chuốt văn chương bỏ phết võ nghệ nên chưa chắc đã chiếm được ưu thế đối với hắn. Và lại mình ta còn mang một cái án nặng, chưa phải lúc ra mặt công khai nên còn kiên nhẫn mai danh ẩn tích chờ cơ hội thuận tiện mới đường đường chính chính tham gia gánh vác việc lớn cho quốc gia. Nếu vì việc của mấy cháu mà ta xuất đầu lộ diện thì chẳng những nguy hiểm đến tánh mạng mà còn làm lỡ hết việc lớn sau này nên đành phải trốn tránh chứ không phải vì tiếc gì tấm thân này! Huống chi lần này Trương Siêu Trọng từ Bắc Kinh đội mưa lướt gió xông pha từ biên cương ngàn dặm để thi hành công tác do vua Càn Long ký thác cho thì đương nhiên hắn phải có những hậu viện mạnh mẽ đồng đủ chứ không phải là chỉ có một mình đơn thân độc mã đâu. Các cháu phải hết sức đề phòng hắn mới được chứ đừng xem thường hắn như những đối thủ mà mấy cháu vừa rồi giao tay qua đây nhé! Hơn nữa hiện tại Văn lão đệ hiện nay mình còn mang đầy thương tích. Tinh thần dù còn mạnh nhưng sức lực giảm đi đến chín phần. Còn Lạc Băng và Dur Ngu Đồng, hai cháu cũng chưa bình phục lại hoàn toàn, chưa thể đối phó với Trương Trọng Siêu nổi. Quân tử phục thù, mười năm chưa muộn. Nhưng tạm thời, lão phu thành thật khuyên tất cả nên lánh mặt hắn đi, cố mà nhẫn nhịn một thời gian, sau này thiếu gì cơ hội tranh hùng với hắn. Còn lão phu đây chẳng phải sợ gì Trương Siêu Trọng mà không vì mấy cháu ra sức giúp đỡ trong lúc hiểm nghèo như hiện tại. Chẳng qua cái thân già này phải dành cho đại cuộc, cho những gì to tát hơn sau này. Lão đã từng thề độc là nếu không diệt trừ được bọn xâm lăng tàn bạo và không thanh toán được bọn “chó săn chim mồi” cho triều đình Mãn Thanh thì quyết không thêm làm người đứng trên thế gian này nữa! Cả phùng gian ác lão phu còn không sợ, há lại đi sợ một tên phản bội Trương Trọng Siêu hay sao? Đó là những lời tâm huyết của lão phu, mong Văn lão đệ và hai cháu xét và suy ngẫm cho kỹ xem có đúng hay không.

Lục Phi Thanh nói bằng một giọng quả quyết thật hùng hồn, tiếng nói như chuông ngân, gương mặt hiện lên đầy những nét cương nghị khiến cho cả ba người đều im lặng, lắng tai nghe, mà lòng sinh ra đầy cảm phục.

Lạc Băng nói :

- Chúng cháu xin vâng theo lời chỉ giáo của Lục lão bá.

Nói dứt lời, nàng xoay qua nhìn Văn Thái Lai để ý xem sắc khí thế nào, tán thành hay phản đối thì thấy chàng gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Lục Phi Thanh liền rút trong túi ra một phong thư đã viết sẵn trao cho Lạc Băng. Nàng thấy ngoài phong bì đề rằng :

“Thiết Đàm trang Châu Trọng Anh lão huynh cần kính”

Lạc Băng rất đổi vui mừng hỏi Lục Phi Thanh :

- Thưa Lục lão bá, bác và Châu lão anh hùng có giao tình thân thiết hả?

Lục Phi Thanh chưa kịp trả lời thì Văn Thái Lai đã hỏi :

- Em nói đến vị anh hùng nào đó vậy?

Lạc Băng đáp :

- Châu Trọng Anh!

Văn Thái Lai lại hỏi :

- Thiết Đàm trang của Châu lão anh hùng ở đâu vậy?

Lần này Lục Phi Thanh lại đỡ lời cho Lạc Băng :

- Lão chưa có hân hạnh gặp mặt với Châu lão anh hùng lần nào, nhưng có giao thiệp với nhau bằng tình thân đã lâu rồi và rất kính nể nhau, mến mộ danh nhau xem nhau như bạn sinh tử! Lão biết rõ Châu lão anh hùng là một người nghĩa hiệp can đảm, gặp việc phải sẽ làm ngay mà không bao giờ sợ liên lụy đến cả tài sản lẫn tánh mạng. Đây thật là một trang nam tử gan sắt dạ dày, trượng nghĩa khinh tài. Họ Châu dựng nghiệp đã mấy đời ở Thiết Đàm trang, được dân chúng thương yêu kính mến như thân thích ruột thịt và được tứ hải anh hùng mộ danh trọng đức. Thiết Đàm trang chỉ cách đây có vài mươi dặm đường thôi. Ý lão muốn Văn lão đệ đến đó tạm nương náu một thời gian để điều trị vết thương mà không phải lo bọn “chó trâu” làm phiền như khi ở khách sạn hay lữ quán là những nơi kẻ qua người lại rất nhiều, sẽ gặp nhiều điều bất tiện. Một khi Văn lão đệ tạm an trú tại Thiết Đàm trang rồi, lão sẽ sai một người tâm phúc về thông báo tin tức cho quý hội cho các anh em bang chúng hay, và lúc bấy giờ sẽ đưa Văn lão đệ về dưỡng bệnh cho đến lúc bình phục mà không còn phải e ngại điều gì nữa cả. Việc của chúng ta là việc chung cho tất cả chứ không phải của riêng ai hết. Ai đóng góp được phần nào tức là gánh vác bớt đi một phần trách nhiệm đó. Lời lão phu bày tỏ chẳng hay ý kiến của Văn lão đệ thế nào?

Lục Phi Thanh nhìn sắc diện của Văn Thái Lai, thấy chàng ta như trù trừ chưa quyết, ông ta bèn nói tiếp :

- Phải nhận nhìn việc nhỏ mới không hại đến việc lớn. Văn lão đệ là người chu đáo, đừng nên câu nệ tiểu tiết!

Văn Thái Lai nói :

- Lời tiên bối dạy thật chí lý, văn bối dám nào chẳng tuân theo. Nhưng bởi trong lòng văn bối có một điều không được an lòng nên chưa dám quyết định.

Lục Phi Thanh nói :

- Có điểm nào thắc mắc Văn lão đệ cứ nói cho lão phu nghe thử?

- Văn bối có một nỗi rất khó khăn xin thưa với tiên bối để suy nghĩ đắn đo cho kỹ lưỡng văn bối không phải làm lỡ mà hối tiếc không kịp sau này.

- Văn lão đệ thận trọng như vậy là phải lắm. Vậy điểm ấy như thế nào?

Văn Thái Lai nói :

- Thưa lão tiên bối! Hiện nay văn bối đang mang một bản án rất nặng. Công việc của văn bối sẽ gây ra cái nạn “máu sông xương núi” chứ chẳng phải tầm thường. Văn bối đây là khâm phạm số một của triều đình vì mang trong người một bí mật khiến cho Càn Long ăn không ngon, ngủ không yên. Nếu văn bối có chết đi thì ngai vàng của Càn Long mới bền vững và cuộc đô hộ của nhà Mãn Thanh mới bền vững được. Chính Trương Siêu Trọng lần này ra biên ải cũng chỉ mang một sứ mạng duy nhất là bắt sống hoặc giết được văn bối mang đầu về cho Càn Long mà thôi. Những khâm phạm khác hiện tại chỉ là việc phụ với triều đình, bắt được ngay thì tốt, còn không thì dễ thủng thẳng cũng không sao. Văn bối lâu nay rất ngưỡng mộ đại danh của Châu lão anh hùng vì ông ta là một nhân vật rất có uy tín và thế lực, được xem như là lãnh tụ của các môn phái võ lâm khắp vùng Tây bắc này. Sự giao du với bằng hữu của Châu lão anh hùng sâu rộng vô biên, chẳng khác gì Mạnh Thường Quân thời Chiến Quốc, thiết tưởng đời nay chưa thấy được người thứ hai. Châu lão anh hùng với văn bối đây mặc dù không phải thân mật cố giao, nhưng chắc chắn khi trao lá thư của tiên bối giới thiệu thì Châu lão anh hùng chắc chắn sẽ nể mặt lão tiên bối mà đón tiếp văn bối và tiện nội một cách nồng nàn chân thật. Lúc đó thì việc của văn bối được giải quyết một cách ổn

thỏa, nhưng sau này rũi mà bại lộ ra tai họa sẽ đến với Châu lão anh hùng không biết thế nào mà lường được. Cái tội chứa chấp khâm phạm triều đình không những làm cho Châu lão anh hùng tan gia bại sản mà không chừng còn mang đến họa diệt tộc nữa là khác! Thiết Đàm trang lập lên đã mấy đời, nay vì nể mặt tiền bối mà chứa chấp vẫn bối thì vạ lây đến cả cho vợ con, quyền thuộc chứ không riêng gì cho Châu lão anh hùng không thôi. Đó là điều áy náy duy nhất của văn bối đó thôi!

Lục Phi Thanh thăm khen ngợi chí khí của Văn Thái Lai. Chàng quả là một nam nhi đại trượng phu quanh mình chính đại, thà chết chứ không muốn liên lụy đến người khác. Ông khuyên rằng :

- Văn lão đệ đừng nên nghĩ đến điều nhỏ nhen ấy mà đánh giá Châu lão anh hùng quá thấp! Chúng ta đây có thể bỏ nhà bỏ cửa thậm chí cả bản thân nữa để hành hiệp giang hồ ắt luôn luôn lấy nghĩa khí làm đầu. Nếu không được như vậy thì không xứng đáng làm một đại trượng phu đứng trong vũ trụ này! Bọn ta đây, trong Ngũ Thường xem cái đạo bằng hữu là trên hết. Dầu phải liều mình vì bạn cho trọn đạo, bọn ta vẫn coi cái chết nhẹ tựa lông hồng mà vui vẻ làm. Lão phu biết rõ tính tình Châu lão anh hùng lắm. Người ấy nghĩa khí như Quan Vũ, dầu phải những hạng tâm thường chỉ biết có sự nghiệp gia sản, sẵn sàng bán bạn cầu vinh để giữ lấy tính mạng cá nhân và thân tộc. Dầu có phải diệt tộc vì hai chữ “nghĩa khí”, Châu lão anh hùng vẫn kháng khái hiên ngang, quyết không ăn năn hối hận. Trái lại, sau này nếu biết chúng ta ở đây gặp nguy cấp mà không chịu tìm đến thì chắc chắn Châu lão anh hùng sẽ trách cứ. Lúc đó chúng ta làm sao ăn nói đây? Lão phu cũng sẽ không còn mặt mũi nào để nhìn mặt lão anh hùng nữa vì đã trót lấy bụng dạ hẹp hòi của mình mà đánh giá đức độ mệnh mông của người.

Văn Thái Lai nói :

- Thừa lão tiền bối, văn bối đây quyết đem tánh mạng mình ra để hy sinh cho việc lớn nên đối với bọn “chó săn chim mồi” kia thật chẳng xem vào đâu cả. Nếu bọn ấy mà trở lại đây thì văn bối quyết một mắt một còn với chúng chứ quyết không để cho chúng uy hiếp hay lăng nhục! Có một điều hơi khó nghĩ mà văn bối chưa thể hy sinh tánh mạng mình được, từ trước chưa nói với ai giờ xin nói thật với lão tiền bối là sứ mạng của văn bối lãnh từ Bắc Kinh về đây chưa trình bày lại cho Thiếu đã chủ được. Sứ mạng ấy có thể nói là tôi hệ trọng chỉ có thể diện kiến Thiếu đã chủ mà trình bày chứ không thể nhờ bất cứ một ai chuyển đạt lại được. Chính vì điểm ấy mà Càn Long phải huy động toàn lực các cao thủ đuổi theo bắt văn bối cho kỳ được mà giải về Bắc Kinh, hoặc nếu cần thì giết chết văn bối ngay đi cũng được, chứ nhất quyết không để cho văn bối cơ hội về trình bày cho Thiếu đã chủ nghe! Do đó mà văn bối liệu mình từ chiến đến nỗ phải mang thương tích đầy mình. Và cũng do đó mà Càn Long phải đặc phái tới một đại cao thủ Trương Siêu Trọng để ngăn chặn văn bối với bất cứ giá nào. Sứ mạng tối mật này không có giấy tờ hay bút tích chi cả nên triều đình phải nhắm vào văn bối. Lão tiền bối nghĩ xem? Thà là văn bối liều chết giữ bí mật còn hơn để liên lụy đến nhiều người khác phải không?

Lục Phi Thanh khẽ gật đầu nói :

- Thật Văn lão đệ quá tin tưởng lão phu nên mới dám đem cái sứ mạng tối hệ trọng ấy mà nói ra phần nào. Lão phu thật hết sức cảm động. Vì vậy, lão phu cảm thấy có bốn phận phải bảo vệ tánh mạng an toàn cho Văn lão đệ mà tái hội với Thiếu đã chủ để có thể hoàn thành được sứ mạng kia. Văn lão đệ cứ nghe lão phu đi. Hãy đến Thiết Đàm trang mà tạm thời nương náu rồi phái người về báo cho Thiếu đã chủ biết để huy động lực lượng Hồng Hoa hội đến hộ tống lão đệ về đến nơi bình an. Còn nếu như lão đệ cứ vì sĩ khí mà tự hiem này nọ thì sứ mạng khó mà tròn được, mà việc lớn thì hỏng hết! Văn lão đệ phải suy nghĩ kỹ càng, đừng để phụ lòng khát vọng, tin cậy của mọi người!

Văn Thái Lai gật đầu, nằm suy nghĩ một hồi khá lâu. Lục Phi Thanh lại nói :

- Lão muốn hỏi thăm một người mà chắc hẳn là Văn lão đệ biết. Đó là Triệu Bán Sơn một cao thủ của Thái Cực võ phái. Chẳng hay Văn lão đệ xưng hô với Triệu Bán Sơn như thế nào?

Văn Thái Lai đáp :

- Đó là tam ca của văn bối, một trong số thủ lĩnh tối cao của hội, đứng thứ ba, được gọi là Tam đương gia hoặc là Triệu tam đương.

Lục Phi Thanh mừng rỡ reo lên :

- Trời ơi! Lão phu thật tệ quá! Thật là đáng hổ thẹn biết chừng nào! Công việc lớn lao của Hồng Hoa hội ra sức gánh vác mà từ bấy lâu nay lão phu có được biết một tí nào đâu! Mười mấy năm trời mang bản án nặng trong người, lão phu chỉ biết mai danh ẩn tích mà quên cả nghĩa vụ đối với tổ quốc và dân tộc của mình đi! Có ngờ đâu biết bao nhiêu bạn cũ yêu nước thương nòi đang họp cùng các thanh niên nặng bầu nhiệt huyết tiếp tục công cuộc chiến đấu giải phóng ách xâm lăng mà lão phu đang ơ thờ như người đi đường xa lạ vậy! Triệu Bán Sơn là bạn chí thân của lão phu trong Đồ Long Hội, thề sống chết có nhau, cùng nhau vào sanh ra tử không biết bao nhiêu lần, dầu là anh em ruột thịt cũng không bằng được. Triệu Bán Sơn là nhân vật trọng yếu trong bang hội cùng chung với Văn lão đệ thì lão chắc chắn rằng việc làm của Hồng Hoa hội phải là quang minh chính đại. Chỉ nhìn xuyên qua Triệu Bán Sơn, lão phu thật đã đánh giá không lầm về quý hội. Văn lão đệ bảo là khâm phạm tối trọng của triều đình thì chẳng hay phạm vào tội chi? Bất quá cũng chỉ là giết hại bọn quan quân âm mưu phản quốc là cùng! Vừa rồi lão phu cũng đã sát hại hai tên công sai của Càn Long là gì!

Văn Thái Lai nói :

- Nếu giết hại quan quân âm mưu phản quốc không thì cũng chẳng có chi đáng gọi là khâm phạm trọng yếu. Câu chuyện của văn bối rất dài dòng không thể kể thuật hết lại ở đây cho tiền bối nghe được. Hơn nữa việc này cần phải bí mật tuyệt đối “sống để dạ, chết mang theo” nên không thể nào nói cho ai nghe được ngoài Thiếu đã chủ. Văn bối chỉ có thể nói rằng bí mật này đã làm khổ tâm, mệt trí Càn Long không ít. Càn Long rất sợ Thiếu đã chủ biết rõ bí mật này, vì điều này có thể làm hại đến ngai vàng của y. Nếu bắt sống được văn bối, y có thể dụ dỗ đến cùng, sẽ ban cho của cải vật chất, cũng như danh vọng tột đỉnh miễn sao văn bối chịu mất tích đi mà đừng nói cho Thiếu đã chủ biết. Nếu không được thế, tất nhiên Càn Long phải tìm cách giết văn bối mà thôi chứ không còn đường chọn lựa. Chỉ nói sơ bấy nhiêu thôi chắc lão tiền bối cũng đã nhận định rõ được cái sứ mạng này có quan hệ đến vận mệnh của Hán tộc đến thế nào rồi! Ngay cái đêm sau khi Tổng đã chủ quy tiên, Càn Long đặc biệt sai tám tên thị vệ võ nghệ cao cường bí mật theo dõi để bắt cho được hai vợ chồng văn bối giải về. Vợ chồng văn bối phải nhiều phen liều mạng chiến đấu. Nhưng rồi trong trận đại chiến với tám tên thị vệ đó ở Tuyền, văn bối bị thương khắp mình, đổ máu rất nhiều nhưng quyết không để cho chúng bắt được. Trong trận huyết chiến ấy, Lạc Băng, vợ

của văn bối đã sử dụng phi đao phóng chết được hai tên “chó săn” khiến sáu tên còn lại phải “kính tâm tán đờm” lần lượt bị vợ chồng văn bối đánh cho bị thương tất cả phải rút về xin viện binh vì biết không thể bắt được hai vợ chồng văn bối. Lạc Băng phải khó khăn cực khổ lắm mới đưa được văn bối đến được khách sạn này.

Sau đó, Càn Long ban kiếm ấn cho Trương Siêu Trọng rượt theo để giết vợ chồng văn bối nếu không bắt sống được. Nếu dùng bị trọng thương thì văn bối cũng chẳng sợ gì Trương Siêu Trọng. Dù bản lĩnh cao siêu, chưa chắc gì hắn đã làm gì được văn bối. Nhưng với tình trạng hiện tại thì nếu giao chiến với hắn tức là đem mạng tánh mạng mà dâng cho hắn rồi! Văn bối đã liệu được cái chết trong tay. Tuy nhiên, nếu phải chết vì nghĩa thì có gì là đáng tiếc? Vì vậy mà văn bối định liệu mình chứ không muốn để liên lụy đến Châu lão anh hùng. Lại còn thêm được điều lợi nữa là sau khi văn bối chết, Càn Long sẽ tưởng là chuyện bí mật đã mãi mãi chôn vùi theo văn bối nơi chín suối, ắt sẽ không còn lo đến chuyện tiêu diệt Hồng Hoa hội gấp rút nữa. Khi ấy, hội sẽ dễ dàng mà âm thầm hoạt động hơn. Mà dẫu cho văn bối có chết đi, Thiệu Đà chủ trước sau cũng sẽ biết những điều bí mật kia, chỉ có chậm với mau thôi vì văn bối tin chắc rằng Tổng đà chủ trước khi sang chơi thế giới bên kia đã sắp đặt chu đáo đầu vào đó, sẽ đưa những bí mật tới đầy đủ cho Thiệu Đà chủ không bằng cách này thì cách khác. Chắc lão tiên bối đã có dịp chứng kiến nghi lễ “Thiên lý tiếp long đầu” mấy ngày trước đây rồi phải không?

Lục Phi Thanh sực nhớ ra chuyện gặp từng cặp hảo hán đi song song trên quảng đường ra biên ải hôm nào liền gật đầu mà đáp :

- Có, nhưng lão phu chỉ được chứng kiến có sáu cặp mà thôi. Chờ mãi mà không thấy một cặp nữa nên lấy làm lạ không hiểu tại sao!

Văn Thái Lai ngẫm nghĩ giây lát rồi nói :

- Có lẽ nghi lễ ấy còn tạm hoãn lại để chờ tin tức từ Bắc Kinh đưa về. Chờ mãi không thấy vợ chồng văn bối nên tạm thời chưa tiến hành đó thôi. Một khi thực hiện xong nghi lễ “thiên lý tiếp long đầu” xong xuôi cổ hiên sẽ phát động ngay đại cuộc “tổng tấn công” vì hội đã công cử vị tân Tổng đà chủ thay cho vị tiền nhiệm Vu Tổng đà chủ.

Lục Phi Thanh lắng tai thật kỹ nghe Văn Thái Lai thuật lại sự mới thâu rõ được phần nào cái sứ mạng tối quan trọng kia; quan trọng đến nỗi Thanh Đế Càn Long phải ba lần bảy lượt phái toàn những tay võ nghệ siêu quần bạt tụy theo từng bước chân chàng quyết tâm giết cho được để bảo toàn điều bí mật lớn lao ly kỳ đó. Văn Thái Lai đang phải gánh một trách nhiệm hết sức nặng nề, và cho dù có hiểm trở nguy nan đến thế nào chàng cũng thà chịu chết một mình chứ không vì mình mà làm liên lụy đến người khác. Lục Phi Thanh càng nghĩ mà càng thấy kính phục Văn Thái Lai vô cùng. Thật đúng là đại trượng phu khi làm việc lớn luôn luôn quên mình để nghĩ đến kẻ khác. Cái bản sắc anh hùng đó đã bộc lộ trong ngôn ngữ, đã được chứng minh trong hành động của Văn Thái Lai. Lục Phi Thanh lại nghĩ rằng :

- Con người của Văn Thái Lai thật đáng kính, thật là một bậc quân tử. Nhưng công việc của y lại đáng được lưu ý nhiều hơn. Công việc ấy có quan hệ đến vận mạng của quốc gia chứ chẳng phải riêng cho một cá nhân hay một đảng phái nào. Nếu để cho Văn Thái Lai làm tròn cái khí tiết trượng phu thì không những lơ dờ đại sự của Hồng Hoa hội mà còn ảnh hưởng đến đại cuộc của quốc gia nữa.

Cần nhắc điều lợi hại xong, Lục Phi Thanh thấy không thể cho Văn Thái Lai chết cho tròn tâm nguyện của chàng được. Bởi vì chính mạng sống của chàng mới thật sự là cần thiết. Biết Văn Thái Lai là trang nghĩa hiệp, Lục Phi Thanh nghĩ rằng mình cần phải nói khích may ra còn có chút hiệu lực chứ nổi suông khó mà thành công được. Nghĩ vậy, ông ta liền nói :

- Văn lão đệ! Lão rất khâm phục tiết khí của em không vì mình mà để liên lụy đến người khác. Đó là hành động quang minh lỗi lạc của một tay hảo hán, thật đáng khen. Nhưng lão phu chỉ tiếc một điều...

Văn Thái Lai vội vàng hỏi :

- Lão tiên bối tiếc việc gì vậy?

Lục Phi Thanh đáp :

- Văn lão đệ không chịu đi lánh nạn. Lão đệ mình đầy thương tích thế này mà ba người đây không cách nào giải cứu lão đệ được! Giờ ngồi với nhau tại đây chờ cho bọn “chó săn chim mồi” đến bắt thật là đau đớn! Lão phu nói như vậy chẳng phải là nâng cái uy phong của bọn chúng lên mà tự dìm đi cái chí khí của mình. Nhưng lão phu chỉ vọn vẹn được có hai thầy trò mà bọn chúng theo lão phu biết thì đông lắm. Dẫu cho con cọp mạnh mẽ cũng khó chống nổi với bầy cáo đông cho nên chưa giao phong mà lão đã đoán trước được sự thất bại. Với ai thì chần nói chi, chứ với Trương Siêu Trọng thì lão dám quả quyết trong chúng ta đây, không ai xứng là đối thủ của hắn. Còn như bên lão đệ cũng chỉ có hai người, một là vợ lão đệ, hai là sư đệ đồng chí, mà cả hai cũng đang bị thương ít nhiều. Đem cái yếu chống cái mạnh, cái mệt chống cái khỏe, lẽ tất nhiên khó mà chiếm được ưu thế. Lão phu dự liệu là trong tình bằng hữu thương hay lấy nghĩa khí làm trọng. Nếu có phải chết đi chẳng nữa há vì thế mà tiếc cái thân hay sao? Nhưng chỉ lo một điều là trong hai người nếu rủi một mạng có bề gì thì những người còn lại ắt phải thất điên bát đảo, lấy ai bảo vệ cho lão đệ tẩu thoát đây? Lão đệ cần phải sống vì trách nhiệm của lão đệ có liên quan đến sự tồn vong của dân tộc! Chúng ta không thể để cho lão đệ hy sinh được! Lão phu có chết đi cũng chẳng có gì hối tiếc cho cái thân già mục nát này. Nhưng lão tiếc cho đứa cháu gái của lão tuổi còn thanh xuân còn làm được nhiều việc hữu ích cho quốc gia dân tộc, chỉ vì người chồng quá chấp nê, muốn làm anh hùng hảo hán mà phải cùng hy sinh. Việc lớn chưa thành mà bao nhiêu người hữu dụng đã phải chết đi! Đó, lão tiếc là tiếc thế đó!

Văn Thái Lai nghe Lục Phi Thanh nói đến đây thì mồ hôi xuất ra ướt đầm, vẻ mặt trông rất bi thương, đau xót. Bị Lục Phi Thanh dùng những lời hợp tình hợp lý mà nói khích, người anh hùng thứ tư trong Hồng Hoa hội bỗng thấy mềm lòng, không còn giữ vững được cái ý chí cứng rắn như sắt đá được nữa. Chàng ta đã bắt đầu xiêu lòng, rồi bỗng dưng quá xúc động trở nên hôn mê bất tỉnh. Lạc Băng đang đứng một bên, thấy thế thì lo sợ, gục đầu vào ngực chồng mà khóc nức nở.

Lục Phi Thanh cũng hết sức hoang mang. Ông hoảng hốt kêu gọi một hồi, Văn Thái Lai mới tỉnh lại, ngơ ngác như vừa trải qua một giấc mộng. Thấy chồng hồi tỉnh, Lạc Băng vui sướng quá đổi, ôm lấy chàng, lấy khăn lau khô những giọt mồ hôi đầm đề trên trán.

Văn Thái Lai biệt danh là Bốn Lôi Thủ, khét tiếng trong giới giang hồ là một cao thủ có bản lĩnh cao siêu, võ công trác tuyệt. Mới 15 tuổi, Văn Thái Lai đã dần bước trong phong trần, đi khắp bốn bề, nổi danh là hiệp khách. Hai tay quyền của chàng đã đánh chết không biết bao nhiêu là tham quan ô lại của triều đình. Ý hợp tâm đầu, Văn Thái Lai chung sức vì dân trừ hại nên thường đi hành hiệp một cặp như đôi chim uyên ương. Cũng không ít cường hào ác bá đến tội ác dưới đôi tay vừa mềm vừa cứng của Lạc Băng..

Nghe mấy lời chính trực của Lục Phi Thanh, lòng gan dạ của Văn Thái Lai như đã héo lại. Thế mới biết con người cho dù có cứng rắn đến đâu, cũng có lúc vẫn phải “anh hùng khí đoản, nhi nữ thường tình”. Nằm suy nghĩ một hồi lâu, Văn Thái Lai nghiêng đầu, quay qua nói với Lục Phi Thanh :

- Những lời phân giải của tiền bối thật là chí lý. Phải, văn bối chỉ vì cái sĩ khí cá nhân hão mà tí nữa quên mất đại nghĩa! Giờ đã hiểu rõ các điều lợi hại, xin hoàn toàn nghe theo lời tiền bối chỉ dạy.

Lục Phi Thanh lại lấy bức thư viết cho Châu Trọng Anh đưa Văn Thái Lai xem. Trong thư đại khái nói đến lòng ngưỡng mộ của ông ta đối với Trang chủ, kể đến nói rõ việc mấy người bạn thân của Hồng Hoa hội đang gặp nạn nên ngỏ ý nhờ ông ta giúp đỡ. Trong thư tuyệt đối không đề cập đến tên họ Văn Thái Lai, tuyệt đối giữ bí mật cho chàng mặc dù Châu Trọng Anh là một người nghĩa khí đáng tin cậy.

Xem thư xong, Văn Thái Lai nói mấy lời cảm tạ, thở ra một hơi nói :

- Khi đến Thiết Đàm trang, Hồng Hoa hội lại có thêm một ân nhân nữa.

Trong nội quy của Hồng Hoa hội có ghi rõ rằng: “ân phải đền, oán phải trả”. Do đó mà từ trước đến nay bất luận người nào có chút ân mọn với Hồng Hoa hội thì bằng cách nào họ cũng phải đền đáp lại cho xứng đáng mới nghe. Ngược lại, kẻ nào làm việc gì tổn hại cho hội sẽ bị coi là kẻ thù, họ cũng quyết phải trả oán cho kỳ được mới chịu. Thù nhẹ thì trả nhẹ, thù nặng thì sẽ trả nặng chứ chẳng bao giờ bỏ qua.

Sở dĩ Trần Viễn tiêu cực vừa nghe đến danh Hồng Hoa hội là hồn phi phách tán cũng vì biết rõ điều nội quy ân oán phân minh ấy. Nếu lỡ mà chuốc lấy oán rồi thì đừng mong Hồng Hoa hội bỏ qua.

Lục Phi Thanh lại hỏi Dư Ngự Đồng phải đi đâu để báo tin cho bang chúng Hồng Hoa hội gửi người tiếp viện đến đón rước và hộ tống Văn Thái Lai về thì Dư Ngự Đồng đáp rằng :

- Hồng Hoa hội có nhà trong ba gian, nhà ngoài ba gian gồm chánh phó hương chủ là 12 vị. Hiện tại trừ Văn tứ đương gia và Lạc thập nhất đương gia đang mắc nạn ở đây, tất cả người còn lại đều tập trung ở Tây An. Ai nấy đang chờ Thiếu đà chủ về bàn việc trọng đại của hội nhưng Thiếu đà chủ nhất định không nghe, cứ vịn lẽ còn nhỏ tuổi không dám đảm đương trọng trách của hội, thành thử cứ thoái thác mãi nên công việc chưa xúc tiến được. Thiếu đà chủ cứ một hai bảo rằng chỉ có Vô Trần đạo trưởng nhị đương gia là người có đủ tài đức và năng lực để gánh vác công việc của hội mà thôi. Mà Vô Trần đạo trưởng nhị đương gia đời nào chịu nên cứ thác qua thác lại với nhau mãi. Vì vậy phải chờ Tứ đương gia và thập nhất đương gia về đến nơi để chính thức bầu lên một tân Tổng Đà Chủ cho Hồng Hoa hội. Ngờ đâu hai vị đương gia lại gặp nạn ở đây cho nên ai nấy vẫn nóng lòng còn đợi mãi ở Tây An. Để tiểu đệ lên đường về thẳng đây mà báo tin là tiện nhất.

Nói với Lục Phi Thanh xong, Dư Ngự Đồng lại xoay qua nói với Văn Thái Lai :

- Thiếu đà chủ sai đệ đến Lạc Dương tìm vị Chương môn nhà họ Hàn để giải bày một việc ngộ nhận cho rõ ràng. Bây giờ đệ phải kẹt ở đây rồi nên không có ai về Tây An báo tin cho Thiếu đà chủ biết. Theo ý Văn tứ ca thì phải làm sao đây?

Địa vị trong Hồng Hoa hội của Dư Ngự Đồng ở dưới Văn Thái Lai nên chiếu theo quy tắc của hội thì khi gặp việc khó khăn nan giải thì người dưới phải hỏi ý kiến người trên chứ không được tự chuyên.

Văn Thái Lai nghe hỏi thì trầm ngâm suy nghĩ chứ không đáp. Lục Phi Thanh biết nỗi khổ của Văn Thái Lai nên vội đỡ lời hộ :

- Theo ngu kiến của lão phu thì cả ba người nên gấp rút dùng ngựa mà đi thẳng đến Thiết Đàm trang thì hơn. Sau khi mọi việc xong xuôi đâu đó thì hiền đệ lập tức khởi hành đi Lạc Dương mà tiếp tục nhiệm vụ của Thiếu đà chủ giao phó. Còn như việc về An Tây báo tin thì cứ để mặc đó cho lão phu. Hiện tại tình thế thật là hết sức nghiêm trọng, không nên trì hoãn nữa. Chúng ta cần phải ra khỏi nơi đây sớm chừng nào hay chừng nấy!

Những trang anh hùng mưu lược đều có khí phách cả, việc nào thấy đáng làm thì làm chứ chẳng cần phải cảm tạ khách sáo. Thấy ý kiến của Lục Phi Thanh thích hợp với hoàn cảnh nên Văn Thái Lai cho là phải, thuận theo ngay mà không cần phải nói đi nói lại nhiều lời. Liền sau đó, Văn Thái Lai rút cái túi nhỏ mang trước bụng ra, lấy một cành hoa đỏ bên trong trao cho Lục Phi Thanh dặn rằng :

- Khi lão tiền bối đến An Tây thì lấy cành hoa này mà dặt lên mào đội, tự động sẽ có người của hội đến đón lão tiền bối ngay mà không cần phải hỏi thăm ai cả!

Lạc Băng liền đỡ Văn Thái Lai ngồi dậy. Dư Ngự Đồng ôm hai cái từ thi dưới đất đặt lên giường, để nằm đối diện nhau và lấy chân đắp lên từ chân đến ngực rồi buông mình xuống. Lục Phi Thanh mở rộng cánh cho mọi người ra hết rồi mới từ từ khép lại như cũ.

Lục Phi Thanh phóng lên ngựa vọt nhanh như gió. Không đầy một khắc sau, Dư Ngự Đồng tay cầm ống sáo vàng dẫn đường đi trước, Lạc Băng một tay chống gậy, một tay dìu Văn Thái Lai đi sau. Đám người trong khách sạn đều biết ba người này không phải là phường trộm cướp hung ác mà là người của đảng phái cách mạng “phản Thanh phục Minh”. Họ đều là những người có tài năng phi thường, võ nghệ tuyệt luân, đảm lược quán chúng, đã từng đụng độ với quan quân triều đình trong nhiều trận ác chiến chứ không phải là những kẻ tầm thường làm hành động ám muội gì. Vì vậy, hầu hết mọi người đem lòng kính phục, thầm biểu lộ đồng tình tuy ngoài mặt không nói năng hay tỏ ra một cử chỉ nào cả, chỉ nhìn ba người trân trân thôi mà không ai hỏi điều gì hay lên tiếng ngăn cản. Dư Ngự Đồng thấy vậy liền gọi đám tùy tùng, lấy một đỉnh bạc độ năm lượng quăng xuống đất nói :

- Đó là tiền phòng và tiền ăn của bọn ta mấy ngày nay. Đồ đạc gì trong phòng chúng ta cứ để y nguyên chứ đừng đụng tới, vì sau này chúng ta sẽ còn lui tới nữa. Nếu có ai sinh sự điều gì với các người, chúng ta sẽ có cách làm cho kẻ ấy phải biết tay. Cứ an tâm sống mà làm ăn, chẳng có gì phải lo sợ cả.

Đám tửu bảo chỉ biết vâng dạ luôn miệng chứ nào dám rục rịch gì. Nhưng ít nhiều chúng cũng sinh hảo cảm với ba người vì thấy họ thanh toán tiền bạc sòng phẳng đâu ra đó chứ không hề có ý cướp giật hay ăn quịt.

Dur Ngư Đồng dắt lại ba con ngựa, giao cho Văn Thái Lai và Lạc Băng mỗi người một con. Văn Thái Lai vì thương tích quá nặng nên không thể đạp lên “chân đàng” được. Tay chàng ben vịn vào yên ngựa rồi phóng mình lên một cái nhẹ nhàng, ngồi trên lưng ngựa được vững vàng.

Dur Ngư Đồng buột miệng khen lấy khen để :

- Ôi chà! Công phu của Văn tứ ca thật là tuyệt diệu! Trông anh bay lên ngựa mà khoái cả cặp mắt!

Lạc Băng mỉm cười sung sướng lên ngựa. Dur Ngư Đồng cũng phóng lên yên. Một đoàn ba con tuần mã sau đó phi nước đại tiến về hướng đông. Chờ một lúc thật lâu cho đoàn người đi thật xa, đám tửu bảo mới làm bộ chạy theo làm bộ hò hét để che mắt nhà chức trách để khỏi bị hạch hỏi sau này rằng để cho phạm phạm chạy thoát mà không chịu trị hô lên...

Ba người kia đi khỏi thì một người lại trở về. Một chàng thanh niên chạy thẳng từ ngoài lộ vào thẳng cửa ngõ. Đó là người đã theo quấy phá trên chợ Trương Siêu Trọng chuyển vừa qua. Người ấy không ai khác hơn là Lý Mộng Ngọc.

Nàng vừa vào đến nơi thì gặp mặt ngay với một người từ trong cửa đi ra hình dung trông chẳng khác gì một quý sứ, chính là tiêu sư của Trấn Viễn tiêu cục Đồng Triệu Hòa. Lý Mộng Ngọc không thêm để ý đến hắn mà về thẳng lại phòng riêng mà thay đổi lại y phục nữ nhân. Từ một “tràng thiếu niên anh tuấn”, Lý Mộng Ngọc đã thoát xác mà trở về thành lại một “thiên kim tiểu thư” đài các, mỹ miều. Nàng nghĩ thầm :

- “Mình nên tạm thời đổi lại lót thiếu nữ đi theo kiểu bà nội với mẹ ít ngày để tránh mặt Trương Siêu Trọng. Sức mình chưa thể địch nổi với ông ta, chi bằng lánh mặt trước vẫn hơn”.

* * * * *

Nhắc lại ba người Dur Ngư Đồng, Văn Thái Lai và Lạc Băng sau khi rời khỏi khách sạn, đi theo hướng Đông rồi rẽ sang hướng Đông nam, dọc đường vừa đi vừa hỏi thăm đường đến Thiết Đàm trang. Thoảng một cái đã đi được hơn 15 dặm đường. Thấy thoát khỏi tai ương, Lạc Băng lòng mừng phấn khởi. Nàng nghĩ rằng một khi đã đến Thiết Đàm trang rồi thì tánh mạng của chồng kể như không phải lo nữa. Châu Trọng Anh ở Thiết Đàm trang uy danh lừng lẫy, cho đến một đứa con nít miệng còn hôi sữa cũng còn biết nói chi là người có tên tuổi trên giang hồ. Cả hai phái Bạch đạo lẫn Hắc đạo chẳng ai mà không kính nể “Châu lão anh hùng”.

Vì trọng nghĩa khinh tài, vì tính tình khoáng đạt rất hiếu khách, Châu Trọng Anh tự nhiên sẽ đặc biệt ưu đãi Văn Thái Lai. Như thế, chàng có thể yên tâm tĩnh dưỡng chờ khi Hồng Hoa hội được tin Lục Phi Thanh báo tới sẽ phái nhiều cao thủ tới đón rước. Tới chừng đó thì cho đừng nói gì một Trương Siêu Trọng cùng với bọn chó săn kia, mà cho dẫu huy động toàn bộ cao thủ của triều đình Mãn Thanh đi chăng nữa cũng vạ tắt lăm được gì.

Lạc Băng đang đắc ý khi nghĩ đến những điều đó thì bỗng nghe có tiếng ngựa “lộc cộc” phi trên đường, rồi một đoàn ngựa cũng ba con từ đầu kia chạy lại. Đoàn người này gồm hai hán tử trông rất mạnh khỏe, dáng người thật là nho nhã và một cụ già đầu tóc bạc phơ, mắt sáng uy nghiêm, da dẻ hồng hào. Chỉ trông sơ qua cũng đoán được là một quốc thước anh hào. Lạc Băng hồ nghi đó là người trong Thiết Đàm trang. Khi hai bên vừa chạm mặt nhau, cụ già liếc mắt nhìn Văn Thái Lai một cái như ngạc nhiên và kinh hãi. Vì ngựa hai bên đều phi nước đại nên hai vừa chạm mặt nhau thì không còn trông thấy nhau được nữa. Cả người lẫn ngựa đều mờ trong cát bụi tung bay. Chỉ một thoáng vụt qua là đã cách xa ngay mấy trượng rồi. Dur Ngư Đồng thấy nghi nghi vội nói :

- Đây tứ ca, hình như cụ già cỡi ngựa qua mặt chúng ta đó là Châu Trọng Anh lão tiền bối, chủ nhân Thiết Đàm trang đó thì phải.

Lạc Băng vội hỏi :

- Vì lẽ nào thúc thúc lại nghi đó là Châu lão anh hùng?

Dur Ngư Đồng đáp :

- Chị không để ý trên tay ông ta cầm hai ngọn thiết đảm sao?

Văn Thái Lai nói :

- Ta cũng nghi đó là Châu Trọng Anh đến tám, chín phần. Chỉ vì chúng ta chưa gặp qua mặt ông ta lần nào, và lại ngựa phi mau quá không trông rõ mặt được nên chưa thể quả quyết được là có đúng hay không. Chắc ông ta phải có việc gì gấp rút lắm nên không tiện dừng ngựa lại. Hơn nữa, giữa đường giữa sá cũng không nên hỏi tên họ người chưa từng quen thân với mình nên ta cứ để mặc ngựa ông ta qua. Cứ chờ tới Thiết Đàm trang sẽ rõ.

Sau đó ba người lại tiếp tục giục ngựa mà đi cho thật lẹ. Chẳng bao lâu, ba người đã đến Thiết Đàm trang.

Mé ngoài Thiết Đàm trang có một con sông nhỏ uốn khúc ven theo bờ triền. Hai bên bờ sông đều trồng trồng cây dương liễu xanh tươi, mát mẻ như cảnh trang nhã thanh tịnh của bậc ẩn sĩ chân tu. Cửa ngõ xây bằng đá gạch rất kiên cố, có cầu treo bắc ngang qua sông, trông ra xa có cả vọng lâu nữa. Cách thiết kế và bố trí của Thiết Đàm trang không khác gì một “tiểu hoàng thành” của một vị vương tước, không dễ gì cho bên ngoài lọt vào được.

Bọn gia nhân tráng đinh của Thiết Đàm trang thấy có khách đến liền ra lễ phép hỏi thăm rồi mời thẳng vào trong nhà, pha trà hầu nước. Một người quản gia tự giới thiệu Tổng Thiện Bằng ra tiếp đãi ân cần rồi lại hỏi tên họ ba người khách mới đến. Văn Thái Lai không giấu diếm, đem sự việc của mình nói ra tất cả.

Tổng Thiện Bằng nghe nói cả ba người đều là nhân vật có tên trong Hồng Hoa hội thì tỏ vẻ sợ sệt nói :

- Quý vị từ Quang Nam băng rừng vượt núi đến vùng biên khu phía Bắc này thật gian lao khổ nhọc để tìm Trang chủ chúng tôi. Nhưng tiếc thay Trang chủ chúng tôi lại vừa ra khỏi nhà. Chẳng hay quý vị có điều chi dạy bảo?

Tổng Thiện Bằng vốn đã nghe danh Hồng Hoa hội từ lâu. Mà hẳn được biết là Trang chủ y cùng Hồng Hoa hội chưa hề giao thiệp qua. Lần này lại có đến ba nhân vật Hồng Hoa hội bất thành linh tìm đến tìm Trang chủ hẳn thật không hiểu có thiện ý hay ác ý. Do đó, câu hỏi của hắn tuy là tế nhị dò hỏi thử dụng ý của khách ra sao thôi, nhưng có phần do dự lãnh đạm chứ không vốn vã ân cần.

Nghe Tổng Thiện Bằng nói, Văn Thái Lai biết chắc là Châu Trọng Anh vừa ra khỏi cửa không có ở nhà nên phong thư của Lục Phi Thanh gửi cho Châu Trọng Anh chàng cũng không đưa ra, chỉ để ý xem sắc thái của Tổng Thiện Bằng mà tùy cơ đối đáp. Thấy Tổng Thiện Bằng bề ngoài tuy lễ mạo cung kính nhưng bên trong đối với khách phương xa không được tự nhiên, Văn Thái Lai không được mấy đẹp lòng. Chàng là người khảng khái, dù gặp lúc nguy khốn cũng không vì thế mà muốn hạ mình nhờ cậy một ai nên trước tình thế như vậy, chàng liền chấp tay nói :

- Nếu Châu lão anh hùng không có mặt ở nhà thì chúng tôi xin cáo lui thôi. Chẳng qua vì nghe đại danh của Châu lão anh hùng vang dội khắp gần xa nên chúng tôi hâm mộ, mong được gặp một lần cho thỏa bình sinh khát vọng mà thôi. Nhờ huynh đài về thưa lại cùng lão anh hùng như vậy cho.

Nói xong, Văn Thái lai tay vịn thành ghế, chậm rãi đứng dậy. Tổng Thiện Bằng liền nói :

- Xin hãy khoan! Chúng tôi xin mời ba vị tạm dùng bữa cơm đạm bạc rồi hãy lên đường.

Hắn xoay qua nói nhỏ cùng tên tráng đinh vài câu, tên ấy gật đầu đi xuống nhà sau. Văn Thái Lai đã quyết ra đi nên một mực từ chối, nhưng Tổng Thiện Bằng nhất định giữ lại :

- Mong quý vị ráng nán lại thêm một chút nữa không thì Trang chủ tôi khi về sẽ trách mắng chúng tôi sao dám đối xử thiếu lễ độ với khách của người...

Tổng Thiện Bằng chưa nói dứt câu thì tên tráng đinh ban nãy đã bùng lên một cái mâm thau. Trong mâm có vài ba món châu báu, một phong bạc gói lại ước độ chừng 30 lượng. Tổng Thiện Bằng tiếp cái mâm ấy đưa đến trước mặt Văn Thái Lai thưa rằng :

- Thưa Văn gia! Mấy món đạm bạc này thật không xứng với cái lễ kính khách của Trang chủ chúng tôi. Nhưng rủi vì ba vị đến viếng mà không có Trang chủ ở nhà nên chúng tôi tạm dùng chút vật mọn gọi là thành tâm, mong Văn gia nhận cho, đừng vì một lễ gì mà từ chối. Chúng tôi lấy làm hân hạnh lắm.

Văn Thái Lai nghe qua lửa giận phùng phùng lên, nói thầm :

- “Bọn này tưởng ta trong lúc nguy cấp mới đến đây mong cứu giúp. Chúng đặt ta vào hạng vô si trong giới giang hồ chỉ quen thói cầu cạnh, nhờ vả vào kẻ khác. Nhưng chúng đâu có biết ta hành hiệp trượng nghĩa, chỉ để cho kẻ khác cầu cạnh chứ đời nào chịu cầu cạnh vào ai! Lần này sở dĩ ta đến Thiết Đàm trang là vì công việc rắc rối không còn cách nào hơn, chứ muôn phần ta không muốn lấy một. Bây giờ gặp phải việc xảy ra thế này có ăn năn thì cũng đã muộn”.

Lạc Băng nhìn sắc mặt chồng biến đổi thì lo sợ vô cùng. Kể từ khi sống chung với nhau, nàng còn lạ gì tính khí của chàng? Một khi đã bắt bình chuyện gì thì việc lớn bằng trời cũng xem nhỏ như kiến mà thôi. Lạc Băng đưa tay vịn vào vai Văn Thái Lai an ủi chàng, ngầm ý bảo nén cơn giận xuống, đừng quá nóng nảy mà không khéo hỏng hết chuyện.

Văn Thái Lai tay cầm hai gói nguyên bửu lên nói với Tổng Thiện Bằng :

- Anh em chúng tôi đến quý trang không có lễ mọn nào để làm lễ tương kiến, lại hân hạnh được Tổng bằng hữu tặng cho những món đáng giá thế này thì thật là quý hóa thay!

Tổng Thiện Bằng vội vã đáp lời :

- Lời Văn gia dạy, tiểu đệ thật không dám...

Sở dĩ Tổng Thiện Bằng đem cả mâm châu báu và tiền bạc ra mà tặng Văn Thái Lai vì biết rõ uy danh Hồng Hoa hội rất lớn nên không dám xem thường. Giờ nghe Văn Thái Lai nói thế, hẳn tưởng là thật. Ngờ đâu Văn Thái Lai cười nhạt mấy tiếng, để gói nguyên bửu vào mâm thau trở lại như cũ mà bảo với Tổng Thiện Bằng rằng :

- Đa tạ Tổng bằng hữu có lòng tốt, nhưng chúng tôi xin để lại mấy món quà tặng lại cho quý Trang chủ để dùng vào việc khác. Thôi! Chúng tôi xin cáo từ!

Tổng Thiện Bằng liếc mắt nhìn xem hai gói nguyên bửu mà Văn Thái Lai vừa trả lại y nguyên trên mâm mà bất giác hoảng kinh. Tất cả những nén bạc gói trong đó đều bị bàn tay của Văn Thái Lai bóp cho dẹp như bóp một cái bánh bằng bột. Hắn lấy làm bối rối vô cùng, biết là mình có mắt không trông đã xem lầm người nên mới xảy ra chuyện rắc rối này. Hắn nói thầm trong bụng :

- “Bản lĩnh người này thật là cao siêu ghê gớm chứ không phải hạng vô công tầm thường. Giờ đây hẳn ta giận đến như thế ắt sẽ tìm cách trả thù chứ

chẳng phải chơi!”

Lòng nghi vậy, Tống Thiện Bằng lại xoay qua nói nhỏ gì với bọn tráng đinh mấy câu, bọn chúng vội vã chạy vào hậu đường bẩm báo lại việc vừa xảy ra ở phòng khách cho người chị cả trong gia đình hay, còn tự hấn đích thân đưa tiễn khách ra tận cửa, cố dùng lời nhỏ nhẹ, hết sức năn nỉ về sự sơ sót vô ý thức của hần.

Văn Thái Lai chẳng thèm quay lại, mà cũng chẳng buồn nói thêm một lời nào nữa. Lúc ấy, ba tên tráng đinh của Thiết Đản trang dắt ba con ngựa đến. Văn Thái Lai và Dư Ngư Đồng hướng về Tống Thiện Bằng đưa tay lên nói :

- Chào “sư phụ”!

Sau đó hai người nhảy lên yên ngựa. Lạc Băng lấy trong người ra một đỉnh vàng ròng chừng 20 lượng đưa cho tên tráng đinh đứng đằng trước nói :

- Tôi có chút đỉnh gọi là đền đáp công lao khó nhọc của ba vị huynh đệ. Hãy nhận lấy mà chia đồng đều cho nhau.

Nói xong, nàng lấy tay ngoắc hai tên kia chỉ cho thấy. Tống Thiện Bằng không ngờ việc xảy ra ngoài ý nghĩ của hần. Số vàng ròng mấy chục lượng mà Lạc Băng cho ba tên tráng đinh giữ ngựa cho ba người so với số bạc và châu báu của Tống Thiện Bằng gọi là thay mặt Trang chủ tiễn khách còn giá trị hơn gấp mấy lần.

Ba tên tráng đinh cả đời nghèo khổ, làm hùng hục như trâu, dù hết sức tiết kiệm dè xèn còn chưa có được vài chục lượng bạc chứ nói chi vàng! Tự nhiên số hên, gặp được người hảo tâm cho quá nhiều như vậy, phải nói là gấp bao nhiêu lần tài sản hiện có của ba người cộng lại, bảo sao không vui mừng sung sướng cho được!

Tên tráng đinh cầm đỉnh vàng trong tay mà cảm thấy run run, miệng ngấp ngừng mãi mà không nói ra được tiếng cảm ơn. Hai tên kia cũng thế, chỉ biết nhìn Lạc Băng với ánh mắt vừa ngạc nhiên, vừa cảm kích. Lạc Băng nhoen miệng cười rồi phóng mình lên yên ngựa...

Lạc Băng là con của Thần Dao Lạc Nguyên Thông, nguyên là một “độc hành đại đạo”. Một mình một đao, ông ta thường đánh cướp thường đánh cướp của những cự phú cường hào.

Có lần trong một đêm, ông ta đánh cướp liên tiếp một lượt cả chục nhà cự phú quyền thế nhất trong thành Kim Lăng. Tên tuổi Lạc Nguyên Thông từ đấy làm rung động giang hồ. Trước khi đánh cướp một nhà nào, Lạc Nguyên Thông đều điều tra thật kỹ lưỡng thân thế, đức độ người ấy ra sao. Nếu là người chuyên làm điều bất nghĩa, thì cho dù là người nào đi chăng nữa, Lạc Nguyên Thông sẽ cướp cho kỳ hết mới thôi, mặc cho kẻ đó có phòng bị cẩn thận đến thế nào.

Cứ một lần Lạc Nguyên Thông ra tay thì số vàng bạc châu báu cướp được rất nhiều, chứa đầy kho. Tuy mang danh là đại đạo, nhưng Lạc Nguyên Thông rất được lòng người vì tính tình ông ta rất hào phóng, hay lấy của cải phân phát, giúp cho người nghèo.

Lạc Nguyên Thông chỉ có được một mụn con gái là Lạc Băng nên rất là cưng chiều. Lạc Băng ra đời không bao lâu thì vợ mất, thành thử Lạc Nguyên Thông phải kiêm cả vai nghiêm phụ lẫn từ mẫu.

Lạc Băng tuy kính sợ nhưng rất quý mến cha. Ngay từ lúc bé, nàng đã được thân phụ rèn luyện trở thành một nữ anh hào, tính khí giống hệt như Lạc Nguyên Thông.

Trong nhà vàng bạc châu báu, ngọc ngà chất như núi, không thiếu một thứ gì cho nên Lạc Băng không bao giờ bị thiếu thốn về vật chất. Từ cách tiêu xài cho đến lối ăn mặc, dầu cho các thiên kim tiểu thư của hoàng thân quốc thích, công hầu khanh tướng cũng chưa chắc gì sánh được với nàng. Cũng như cha, Lạc Băng luôn đem vàng bạc, của cải ra giúp đỡ nghèo khổ, lại hay bênh vực những kẻ sức yếu, thế cô. Trong vùng, dân chúng ai ai cũng quý mến và cảm phục hai cha con Lạc Nguyên Thông, xem là ân nhân của họ.

Lúc nhỏ, Lạc Băng hay cười. Một niềm vui nho nhỏ cũng có thể làm cho nàng cười cả nửa ngày không biết chán. Ai trông thấy Lạc Băng cười cũng phải tươi vui, khoan khoái. Khi lớn lên, lấy Văn Thái Lai làm chồng, tính tình nàng vẫn không hề thay đổi.

Văn Thái Lai lớn hơn Lạc Băng đến 10 tuổi. Tính Văn Thái Lai vội vàng, hay nóng nảy. Trong Hồng Hoa hội, ngoại trừ vị cố Tổng đà chủ Vu Vạn Đình, bình sinh Văn Thái Lai chỉ phục có người vợ xinh đẹp mà chàng xem là “Ngọc Nữ tái” sinh hay “Hồng Nga giáng thế” là Lạc Băng mà thôi.

Tống Thiện Bằng thấy Lạc Băng lấy ra đến mấy chục lượng vàng ròng thưởng cho bọn tráng đinh của hần thì cảm thấy quá thẹn thùng khi nghĩ đến mâm đồ của hần đem ra dùng để tiễn khách.

Vừa lúc Văn Thái Lai định thúc ngựa lên đường thì nghe có tiếng vó ngựa dập dồn. Một người từ đâu phóng ngựa như bay đến trước đầu ngựa của Văn Thái Lai rồi vội vàng nhảy xuống lễ phép vâng tay hướng về Văn Thái Lai nói :

- Có phải ba vị định viếng tề trang phải không? Xin mời vào trong nhà cho chúng tôi được hầu chuyện.

Văn Thái Lai nói :

- Chúng tôi đã được hân hạnh vào trong, vừa mới trở ra tức thì. Thôi, xin hẹn ngày khác sẽ đến bái kiến sau.

Người ấy lại nói :

- Chúng tôi được gặp ba vị giữa đường. Lão Trang chủ đoán chừng ba vị đến thăm tệ trang nên định quay ngựa trở lại nhưng bởi vì Trang chủ có việc gấp phải đi nên sai tiểu đệ một mình phi ngựa quay về để đón tiếp khách quý. Lão Trang chủ từ xưa đến nay rất thích giao du bằng hữu nên chỉ nhìn thoáng qua là đã sinh lòng ái mộ, hiểu ngay ba vị là những trang anh hùng, những đại hào kiệt. Lão Trang chủ nói rằng sớm muộn gì nội chiều nay phải về để hội kiến với ba vị mới thỏa lòng. Do đó, người sai tiểu đệ giá nào cũng phải cầm ba vị lại cho kỳ được. Nơi đây không phải là chỗ đứng tiếp ba vị. Xin mời vào nhà trong kéo lỗ lão Trang chủ có về bất tử thì thế nào cũng mừng tiểu đệ là bất kính với khách quý, thì tiểu đệ làm sao mà ăn nói với lão Trang chủ đây?

Văn Thái Lai nhận ra là một trong ba người mà lúc này gặp qua trên đường đi. Thấy chàng ta lễ phép, nói toàn những lời thành thật và ân cần thì nư giận cũng đã giảm đi quá phân nửa. Chàng ta tự giới thiệu là Mạnh Kiện Hùng, đại đệ tử của Thiết Đàm trang Châu Trọng Anh. Sau đó, Mạnh Kiện Hùng mời cả ba người vào trong. Tổng Thiệu Bổng luyến quýnh, mời khách ngồi vào dùng trà với Mạnh Kiện Hùng. Một tên tráng đinh kẻ tai nói nhỏ điều gì, chỉ thấy Mạnh Kiện Hùng đứng dậy chấp tay thưa rằng :

- Sư nương của tiểu đệ xin mời vị nữ hiệp vào nội đường nghỉ mệt.

Lạc Băng bèn đứng dậy theo tên tráng đinh ấy vào trong. Đi đến nhà cầu thì có một đứa thị nữ chạy ra rước nàng, lại nghe có tiếng đàn bà nói lớn rằng :

- Có khách quý đến chơi mà không ra tận nhà ngoài đón rước thì thật tệ quá!

Một phụ nữ tuổi độ 40, trông vẫn còn xuân sắc đi đến cầm tay Lạc Băng ra chiều thân mật nói :

- Vừa rồi được nghe mấy đứa trẻ cho biết có các vị anh hùng trong Hồng Hoa hội đến thăm. Nhưng chưa kịp ra đón tiếp thì lại nghe mấy vị từ giả mà đi rồi. Lòng tôi thật phân vân không hiểu vì sao các vị lại vội vàng quá vậy. May mắn thay được các vị quay gót ngọc trở lại. Ở địa phương này dân trí chưa được mở mang gì cho lắm nên kiến thức của người trong trang thật là kém cỏi, nếu chưa muốn nói là tệ hại. Xin nữ hiệp rộng lượng mà tha thứ cho.

Quay qua mấy đứa thị nữ, người đàn bà ấy nói :

- Vị nữ hiệp đây ắt là sử kiếm lệ làng vô cùng, tương sánh với tiểu thư chúng ta chưa biết ai hơn ai kém.

Lạc Băng nghe cách xưng hô mà hết sức phân vân, không biết người đàn bà này là người thế nào trong gia trang nên hỏi :

- Tiểu muội mới tới đây lần đầu nên thật không biết phải xưng hô với tỷ tử như thế nào? Tiểu muội họ Lạc, tên Băng, còn trượng phu họ Văn đang nói chuyện ở phòng khách.

Người đàn bà liền đáp :

- Vậy mà cứ tưởng nữ hiệp đây là em của vị tướng công kia. Sao trông còn trẻ măng, lại đẹp như tranh vẽ thế? Tôi đoán lầm, xin nữ hiệp tha thứ cho nhé!

Thấy người đàn bà chưa nói rõ thân phận của mình, một đứa thị nữ bèn nói hót :

- Đây là chị lớn trong gia đình của chúng tôi, và cũng là Thiết Đàm trang nữ chủ nhân.

Bấy giờ Lạc Băng mới biết người đàn bà này là vợ của Châu Trọng Anh. Mà bấy giờ nàng cứ tưởng là con gái của ông ta. May mà nàng ý nhị nên không vội nhanh nhẩu, chứ thiếu chút nữa mà xưng hô lầm thì thật là tai hại.

Lạc Băng vui vẻ nói :

- Nay đã biết nhau rồi, xin cứ xem nhau như chị em, xin đừng dùng tiếng nữ hiệp, tiểu muội thẹn lắm.

Người đàn bà ấy cũng nói :

- Ai lớn tuổi hơn là chị. Thôi, tôi là chị, cô là em nghe. Dùng tiếng chị em nghe cho thân mật.

Nguyên người đàn bà này là vợ thứ nhì của Châu Trọng Anh. Đòi vợ trước sinh được hai trai, nhưng cả hai đều lần lượt chết cả chỉ vì tính khí kiên cường trong giới giang hồ. Người vợ kế này của Châu Trọng Anh chỉ hạ sinh được có một gái đặt tên là Châu Ý, năm nay được 18 cái xuân xanh. Châu Ý tính tình cương nghị, không chịu bị bó buộc trong gia đình nên thường ngày chỉ thích ra ngoài gây chuyện rắc rối. Vừa rồi, chính vì chuyện của Châu Ý gây họa mà đích thân Châu Trọng Anh phải đi dàn xếp cho yên. Châu Ý đánh người đến phải bị trọng thương. Dầu chịu hứa bồi thường nhưng gia đình của nạn nhân vẫn không bằng lòng. Châu Trọng Anh không phó thác được cho ai việc này nên đành phải xuống nước, hạ mình mà năn nỉ.

Người vợ kế của Châu Trọng Anh sau khi sinh được một gái thì tuyệt nhiên ngưng hẳn, không còn đem đến một tin vui nào khác cho sự mong mỏi của chồng nữa. Châu Trọng Anh tưởng vợ mình niên kỷ đã cao nên không còn sinh đẻ gì được nữa, nên cho đó là số phận do trời định chứ cũng chẳng có gì phiền trách hay miễn cưỡng lại được. Ngờ đâu đến năm 40 tuổi, giữa lúc mọi hy vọng có tông đường nối dõi tiêu tán, không cầu trời khấn Phật chi cả, lại sinh được một cậu bé ngoan ngoãn dễ thương.

Vợ chồng già mà sinh con muộn nên khi nhớ lại câu vế của thiên hạ là “con trai già sinh ngọc”, sự vui mừng sung sướng của Châu Trọng Anh càng gia tăng đến cực độ, cho rằng đời ông ta không còn sự việc nào vui hơn hay quan trọng hơn được nữa.

Châu Trọng Anh cưng chiều cậu bé còn hơn tất cả những ngọc ngà quý báu trên trần gian. Ông ôm ấp trong lòng một cao vọng rằng sau này đứa con

trai sẽ nối được chí cha, sẽ giữ vững được cơ nghiệp gia sản, sẽ làm rạng rỡ tông môn. Vì thế, Châu Trọng Anh quyết rèn luyện, uốn nắn con mình thành một trang nam tử hữu dụng. Ông muốn thầy dạy cho đạo nghĩa văn chương, lại tự mình đem những kỹ thuật cao siêu về võ học ra bí truyền lại cho. Vì vậy mà tuổi tuy còn nhỏ mà cậu bé đã có được một bản lĩnh gia truyền đáng kể...

Người kế thất của Châu Trọng Anh mời Lạc Băng ra ngồi dùng trà xong bèn gọi liền cho một con tỳ nữ là Ngọc Lan gọi đưa con trai ra làm lễ tương kiến vị nữ hiệp của Hồng Hoa hội.

Từ buồng trong bước ra một cậu bé với khuôn mặt rất dễ coi, mắt sáng, môi son, trán rộng cằm vuông, chân tay dài, thân hình vạm vỡ trông lạnh lẽo và mạnh mẽ, to lớn hơn các đứa trẻ cùng trang lứa rất nhiều.

Vừa trông thấy tướng mạo đứa nhỏ, Lạc Băng đã nghĩ thầm :

- “Có được đứa con trai thế này chả trách Châu lão anh hùng một mực nuông chiều! Chỉ cần nhìn qua cách đi đứng cũng dư biết nó đã học qua những ngón võ công trác tuyệt của lão anh hùng truyền lại.”

Cậu bé vừa trông thấy Lạc Băng liền lễ phép cúi đầu chào :

- Cháu xin chúc thím được vạn phúc.

Lạc Băng với tới nắm tay đứa bé kéo vào lòng mình, thân mật hỏi :

- Cháu tên gì? Năm nay được bao nhiêu tuổi?

Đứa bé ngoan ngoãn thưa rằng :

- Dạ, cháu tên là Châu Anh Kiệt, năm nay được 10 tuổi.

Lạc Băng lấy trong cái hộp đựng châu báu của nàng mấy hạt minh châu rất đẹp và quý giá vui vẻ đặt vào tay Châu Anh Kiệt nói :

- Từ ngàn dặm xa xôi ghé đây nên không chuẩn bị trước mà đem theo những gì xứng đáng để cho cháu, chỉ có mấy hạt minh châu này cho cháu dùng mà gắn lên mào đội chơi.

Người vợ kế của Châu Trọng Anh thấy mấy hạt minh châu vừa to, vừa tròn, màu sắc long lanh đẹp đẽ, không một vết tích gì trầy trụa, đáng giá cả vạn lượng bạc trở lên thì lập tức dạy con cúi đầu tạ ơn.

Giữa lúc đang vui vẻ trò chuyện thì một con tỳ nữ hốt ha hốt hải chạy từ ngoài vào nói với Lạc Băng :

- Thưa nữ hiệp, Văn gia bệnh nặng, mê man sáng sốt. Xin nữ hiệp găt rút ra ngoài xem thử bệnh tình thế nào đáng sớm lo phương cách điều trị.

Người vợ kế của Châu Trọng Anh vội vàng sai người đi rước lang y trừ danh của gia đình đến ngay để xem xét bệnh tình cho Văn Thái Lai.

Lạc Băng cũng lập tức theo con tỳ nữ ra đằng trước đặt sẵn sóc cho Văn Thái Lai. Từ lúc chàng bị trọng thương, nàng không một khắc nào rời khỏi chồng. Chẳng qua vì lần này vợ của Châu Trọng Anh mời vào trong uống trà đàm đạo nên nàng mới phải tạm để Văn Thái Lai ở ngoài với Dư Ngự Đồng hầu chuyện với Mạnh Kiện Hùng vậy thôi. Nay nghe tin chồng mê sáng, Lạc Băng hốt hoảng vô cùng.

Văn Thái Lai từ lúc bị thương trầm trọng được Lạc Băng liều thân cứu mạng đem về tĩnh dưỡng ở khách sạn An Viễn. Tuy gọi là tĩnh dưỡng nhưng bọn công sai triều đình cứ theo dõi từng phút từng giây thành thử nhiều phen chàng đau có lúc nào yên tâm được! Văn Thái Lai tính lại nóng như lửa đốt nên rất dễ giận một khi gặp chuyện gì chạm đến danh dự. Và cứ mỗi lần giận dữ là một lần động đến các vết thương, vì vậy lại càng khó mà bình phục lại được. Đôi khi, chàng không nhịn nổi đến phải dùng cả sức lực nữa. Như lần chàng vừa hét lớn vừa ra tay điểm huyệt Đồng Triệu Hòa vì hắn nói năng động chạm đến cả Lạc Băng lẫn chàng. Rồi lại dùng quyền đánh gãy xương bả vai của Ngô Quốc Đống. Mỗi lần sử dụng đến sức lực như vậy là một lần hao tổn nguyên khí không phải ít. Với người đang bị trọng thương thì chuyện hao tổn nguyên khí là một tai hại không phải nhỏ. Nghe theo lời Lục Phi Thanh bằng lòng tìm đến Thiết Đàm trang, Văn Thái Lai phần thì mệt mỏi bởi đường xa, và vì phải cỡi ngựa một thời gian khá lâu nên ít nhiều các vết thương lại bị động, rồi giận Tống Thiện Băng coi thường mình bèn vận nội công bóp dẹp túi bạc nên càng mất sức thêm. Đã vậy, trong lòng còn mang một trách nhiệm nặng nề, hận chưa về ngay được để thuật lại cho Thiếu đà chủ Hồng Hoa hội nghe. Văn Thái Lai không khi nào nằm yên mà trí óc không bận rộn. Cứ như thế mà các vết thương không những không lành, mà còn tăng thêm phần nguy hại là đằng khác!

Chàng là người trọng nghĩa khí, quý danh dự, dám vì bằng hữu mà xem thường tánh mạng của mình. Khi phải đương đầu với kẻ địch, dù là Trương Siêu Trọng hay với thiên binh vạn mã của triều đình Mãn Thanh, Văn Thái Lai cũng chẳng hề rung động hay sợ hãi gì mà trốn tránh. Bản tính hào kiệt của chàng khiến cho giới giang hồ kính phục, luôn cả kẻ đối đầu cũng phải nể vì, xem chàng như một “Quan Vũ tái sinh”...

Khi được Mạnh Kiện Hùng thay mặt Châu Trọng Anh ân cần mời đón trở lại Thiết Đàm trang, dầu nộ khí của Văn Thái Lai có hạ xuống nhưng uất hận vẫn chưa tan nên lúc nằm nghỉ mệt, những việc đã qua lại làm cho chàng phiền não. Các vết thương trong người lại vì thế mà bộc phát trở lại nên Văn Thái Lai bị hôn mê...

Lạc Băng chạy đến nơi nhìn sắc diện chồng không còn chút huyết sắc nào. Mặt thì tái mét, trán thì rịn mồ hôi, còn chân tay thì lạnh ngắt như đồng. Bỗng nhiên, Lạc Băng chợt cảm thấy như xây xẩm cả mặt mày. Lòng nàng vừa đau xót, vừa lo sợ mà chẳng biết làm gì hơn, mồm luôn tiếng gọi :

- Từ ca! Từ ca!

Mọi người xum lại, dùng đủ phương cách để cứu cấp. Một lát sau, Văn Thái Lai mới từ từ tỉnh lại được. Lạc Băng thấy chồng đã thoát khỏi con nguy hiểm nên mới định thần lại được.

Mạnh Kiện Hùng sai tráng đinh ra ngoài thị trấn thỉnh lương y, đồng thời mua sẵn các vị thuốc tốt, đặt tiền để sau khi lương y chẩn mạch thì có sẵn thuốc mà sắc liền cho Văn Thái Lai uống. Vợ của Châu Trọng Anh cũng sai người phải tức tốc lên đường tìm Trang chủ mà báo tin này. Đặng ông ta sau này khỏi trách mắng là thiếu thành kính với khách quý đang bệnh nặng trú ngụ tại son trang. Thấy Mạnh Kiện Hùng và gia đình Châu Trọng Anh quả thật tâm quý trọng Văn Thái Lai, ân cần lo lắng cho bệnh tình của chồng, Lạc Băng rất cảm kích và thấy an tâm.

Mạnh Kiện Hùng không hổ danh là đại đệ tử của Thiết Đàm trang. Chàng đích thân đứng ra điều động mọi việc thay Trang chủ, hiện đang tạm thời vắng mặt. Tất cả mọi người trong Thiết Đàm trang, từ trên xuống dưới đều răm rắp nghe theo lời chàng phán quyết mà thi hành.

Tổng Thiện Bằng thấy cách đối xử quá trọng vọng của Mạnh Kiện Hùng với Văn Thái Lai như vậy thì hết sức ăn năn về chuyện thất lễ của hắn vừa qua. Chỉ nội điểm này, Tổng Thiện Bằng cũng đoán được Văn Thái Lai là nhân vật như thế nào rồi chứ không phải những khách tầm thường khác đến thăm Thiết Đàm trang. Để chuộc lại phần nào sự khiếm lễ đó, Tổng Thiện Bằng cũng mau mắn, tận tình săn sóc cho Văn Thái Lai thật chu đáo như bất cứ một ai, cần sai bảo điều gì đã có hắn tức tực.

Lạc Băng nhìn theo đám tráng đinh nhà Châu Trọng Anh cỡi ngựa phi ra ngã Thiện Gia Bảo, đang vừa muốn quay vào trong hỏi vợ Châu Trọng Anh xem bệnh tình Văn Thái Lai biến chuyển ra sao chợt trông thấy phía sau tàng cây dương liễu ngoài bờ sông trước ngõ trang trại có một bóng người thấp thoáng. Lạc Băng sanh nghi, mắt hướng về cây dương liễu ấy quan sát thật kỹ càng thì quả nhiên thấy một bóng người từ gốc cây, thoát một cái nhảy lên cây lẹ làng như một con vượn. Cảnh lá trên cây khê rung động tựa như vừa có một con gió mạnh thổi tạt qua.

Hành động lạ lùng ấy làm cho Lạc Băng trở nên bàng hoàng. Nàng đoán chừng bóng người ấy đã trông thấy nàng, sợ bại lộ tung tích nên mới tìm cách trốn tránh như thế kia. Nghĩ vậy, Lạc Băng liền gọi Mạnh Kiện Hùng báo riêng cho biết sự việc nàng vừa chứng kiến.

Mạnh Kiện Hùng giả tảng làm như không để ý, bảo Lạc Băng cứ vào bên trong nói chuyện với vợ Châu Trọng Anh như thường mà chẳng phải lo ngại gì cả. Chàng khê cho biết là đã có chủ trương, phải cố hành động bình thường để cho bóng người trên cây khỏi nghi ngờ. Chàng cũng không quên trấn an Lạc Băng là có đủ phương tiện và khả năng để bảo vệ cho Văn Thái Lai đâu cho có đụng phải cường địch.

Lạc Băng tin tưởng vào lời nói đầy vẻ chân thật của người đại đệ tử Thiết Đàm trang. Thêm vào đó, son trang lại được thiết kế thật là kiên cố, cộng thêm với sự tuần phòng hết sức cẩn mật thì người ngoài có ý muốn đột nhập vào hay làm chuyện mờ ám thì không phải là một chuyện dễ.

Lạc Băng vào trong rồi, Mạnh Kiện Hùng dùng mật hiệu gọi riêng một người tráng đinh tâm phúc để ý coi chừng từng hành động của bóng người núp trên nhánh dương liễu kia, còn đích thân chàng leo lên vọng lâu mà quan sát. Từ một cái lỗ hồng bí mật trên vọng lâu, Mạnh Kiện Hùng mở rộng nhãn giới ra nhìn. Cái lỗ hồng đặc biệt này, nếu ở trên vọng lâu ghé mặt vào nhìn ra thì thấy bao quát được hết chung quanh, nhưng ở bên ngoài thì tuyệt đối không biết và không tài nào phát hiện được. Quả nhiên, Mạnh Kiện Hùng trông thấy một đầu người ló ra trong đám cành lá dương liễu xanh um.

Cái bóng ấy núp mình rất kín, nhờ khéo ẩn thân vào mấy nhánh dương liễu che ánh bên trong nhìn ra nên ở phía dưới khó mà phát hiện được. Nhưng nếu ở trên vọng lâu trông xuống và trông xuyên qua thì cái đầu không làm sao che dấu được. Để ý nhìn thật kỹ, Mạnh Kiện Hùng thấy bóng người lay động từng hồi dường như đang chú tâm dò xét tí mĩ từng ly từng tí tất cả những sự việc gì đang xảy ra bên trong Thiết Đàm trang. Chàng nhận thấy người này có nhiều tà ý hơn là thiện ý, là một nhân vật hiểm ác chứ không phải bậc hiền nhân quân tử.

Mạnh Kiện Hùng bèn xuống khỏi vọng lâu gọi Châu Anh Kiệt đến ghé tai nói nhỏ vài câu. Châu Anh Kiệt lộ vẻ khoan khoái, miệng nói, môi cười :

- Vậy thì thật thú vị cho cháu biết bao nhiêu!

Dụng ý Mạnh Kiện Hùng đem Châu Anh Kiệt làm chuyện này vì cậu ta được một lợi điểm là mới 10 tuổi, không ai lưu tâm đến cậu ta cả. Nhìn Châu Anh Kiệt đứng sau lưng Mạnh Kiện Hùng trông chẳng khác gì châm chác núp bóng người khổng lồ.

Mạnh Kiện Hùng dùng thuật khinh công bay vọt một cái tung lên như một con diều hâu trong một tư thế sắp sửa tấn công quắp một chú gà con. Chỉ trong nháy mắt chàng đã ra khỏi cửa ngõ, xẹt ngang đáp xuống trên nhánh cây dương liễu, giọng cười hăng hắc nói lớn :

- Này huynh đệ, làm gì mà ngồi núp trên đây vậy? Rình mò cái giống gì mà kiên nhẫn từ nãy giờ không chịu xuống? Thôi, làm ơn xuống giùm đi! Có chuyện gì thú vị thì xin làm ơn kể cho tất cả mọi người cùng nghe chơi!

Người ở trên cây nghe nói thì nhột nhạt quá không biết phải xử trí ra sao. Y đánh liều, từ trên cây dương liễu buông mình thả nhẹ xuống như một chiếc lá rụng. Chân vừa chạm đất, hắn đã dùng thuật khinh công chạy thoăn thoắt như một con mồi bị thợ săn đuổi. Nhưng hắn vừa chạy lại nghe ngay sau lưng có tiếng người đuổi sát nút, vừa rượt vừa kêu :

- Vị thúc thúc kia! Xin đứng lại đi chứ đừng chạy đâu cho mệt, vì có biết “cân đầu vãn” như Tề Thiên Đại Thánh và có chạy đến Nam Thiên Môn cũng không thoát khỏi tay tôi đâu!

Số là sau khi Mạnh Kiện Hùng phi thân lên cây lật tẩy kẻ rình trộm trên đó thì Châu Anh Kiệt theo kế hoạch đứng chờ sẵn ở phía dưới. Khi kẻ rình trộm vừa nhảy xuống đất tức thì cậu ta chạy theo ngay, rượt bén gót.

Mạnh Kiện Hùng sợ Châu Anh Kiệt còn trẻ con vì thấy cậu ta tính nghịch toan nắm lấy đầu tóc của người kia và suýt nữa đã nắm được. Chàng lo sợ nhờ người kia bất thành linh quay lại dùng ám khí phóng ra thì còn gì là mạng của Châu Anh Kiệt nữa.

Theo kế hoạch của Mạnh Kiện Hùng dự định là khi chàng nhảy lên trên cây dương liễu thì theo phản ứng tự nhiên, người kia phải nhảy xuống. Châu Anh Kiệt thì chực ngay gốc đằng sau gốc dương liễu, sẽ nhảy ra dùng một thế võ bí truyền của Châu Trọng Anh khóa tay bắt sống lấy hắn, vừa bắt ngờ, lại vừa được dịp cho cậu bé trở tài làm rạng rỡ uy danh Thiết Đàm trang. Nghĩ như vậy nên Mạnh Kiện Hùng mới dám làm chuyện mạo hiểm đó, vì định ninh sau khi Châu Anh Kiệt bắt ngờ khóa được tay kẻ ấy thì mọi việc sau đó đã có chàng lo liệu hết. Thế nhưng mọi việc xảy ra lại khác hẳn, ngoài sự tiên liệu của Mạnh Kiện Hùng.

Người kia khi thấy Mạnh Kiện Hùng phi thân lên cây đột ngột thì hắn quả không biết có Châu Anh Kiệt đứng phục dưới gốc cây. Đáng lý phải nhảy xuống chỗ Châu Anh Kiệt đứng phục sẵn, là chỗ an toàn hơn, thì trong lúc vội vàng liều lĩnh, hắn lại nhảy xuống phía bên kia gốc cây là nơi có một cái giếng đá khá sâu và những miếng đá nhọn như những mũi dao chông lên. Từ trên cao cách mặt đất đến 15 thước, hoặc giả hắn rơi xuống giếng sâu hay nằm đè lên những miếng đá nhọn kia thì kết quả cũng chẳng khác nhau bao nhiêu. Nhưng quả thật là mạng hắn quả lớn nên rơi đúng vào khoảng đất trống rất nhỏ giữa những mẩu đá nhọn lóm chồm kia, chỉ vừa đủ cho hai bàn chân hắn đáp được an toàn. Vì thế, không những hắn thoát khỏi được tử thần trong đường tơ kẽ tóc mà còn thoát luôn cả việc bị bắt sống, thành ra mưu của Mạnh Kiện Hùng thất bại.

Còn Châu Anh Kiệt không được dịp trở tài dùng võ bí truyền khóa tay bắt sống được người kia thì tức lắm, nhất định rượt theo đến cùng vì cây trong mình có võ nghệ.

Châu Trọng Anh bình nhật rất mực chiều chuộng đứa con trai nên cậu bé muốn học bất cứ thế võ nào ông ta cũng gắng công mà truyền hết cho. Mặc dầu bản lãnh Châu Anh Kiệt chưa đạt được đến mức siêu việt nhưng cũng không phải là tầm thường. Châu Trọng Anh lại dùng một thứ thuốc riêng đặc biệt tẩm vào tay chân Châu Anh Kiệt và luyện cho cậu ta thành “thạch thủ thiết túc”. Do đó mà chân tay của Châu Anh Kiệt còn cứng rắn hơn chân tay của người lớn. Một quyền hay một cước của cậu ta vào chỗ nhọc có thể lấy mạng người như chơi.

Đồng thời, Châu Trọng Anh còn dạy cho con cả nội gia lẫn ngoại gia công phu, luôn cả khinh công lẫn thuật phi hành. Do đó, những tay bản lãnh tầm thường trên giang hồ đương nhiên không làm sao sánh nổi với Châu Anh Kiệt. Tuy nhiên, với số tuổi còn non, lại chưa có kinh nghiệm chiến đấu ngộ trận nên chưa thể thắng được những kẻ giang hồ lão luyện, cho dù có bản lãnh cao cường. Đã có không biết bao nhiêu trường hợp xảy ra, kẻ mang bản lãnh cao siêu còn phải chết vì bản lãnh của mình nếu địch thủ dùng mưu kế âm toán. Châu Anh Kiệt dầu sao vẫn còn trẻ con, tránh sao được tính háo thắng, thích nỏ đùa. Châu Trọng Anh lẽ nào không biết trước được như vậy mà không để ý ngăn ngừa! Chẳng qua là vì ông ta tin tưởng có mình kèm chế ở nhà luôn một bên, lại dặn trước các đệ tử đừng xúi Châu Anh Kiệt làm điều gì nguy hiểm nên chắc cũng không đến nỗi xảy ra điều gì đáng tiếc phải ân hận.

Châu Trọng Anh truyền dần các môn võ công tuyệt đỉnh của mình cho con không phải để ứng dụng bây giờ, mà là vì ôm ấp hoài bão, hy vọng rằng sau này Châu Anh Kiệt sẽ có được một bản lãnh phi thường để nối chí ông ta, và sẽ đem tài sức ra làm những việc hữu ích cho xã hội lẫn quốc gia.

Tính tình Châu Anh Kiệt cũng ngoan ngoãn thuần thực nên Châu Trọng Anh rất mừng, không sợ ngày sau trở thành phường gian manh làm mất thanh danh không những cho chính mình và gia đình mà còn làm nguy hại cho đồng bào tổ quốc nữa! Chính vì những nhận xét ấy mà Châu Trọng Anh cưng con hơn hầu hết những người làm cha khác.

Đối với Mạnh Kiện Hùng cũng vậy. Chàng ta là cao đồ đặc ý nhất của Châu Trọng Anh. Ông rất tin cậy Mạnh Kiện Hùng và thương yêu chàng ta như con ruột. Tất cả những gì Châu Trọng Anh biết, ông đều dạy lại hết cho Mạnh Kiện Hùng, vì ông ta đã tính đến chuyện ngày nào rủi có bị chết bất ngờ thì đã có người thay thế ông ta mà chăm nom, giáo huấn cho Châu Anh Kiệt. Võ công tuyệt đỉnh của Thiết Đàm trang sẽ không vì đó mà bị thất truyền. Ông vẫn thường gọi Mạnh Kiện Hùng ra nói riêng :

- Thầy xem con cũng như là con ruột của thầy vậy. Con phải xem Châu Anh Kiệt như em ruột của con. Hai đứa đều là con ruột yêu quý của thầy. Thầy chỉ ước ao sau này hai con sẽ làm nên những chuyện “kinh thiên vĩ địa” mà người ta không tách rời hai đứa ra được. Và trên giang hồ sẽ đồn mãi biệt danh “Thiết Đàm trang song kiệt”.

Tất cả mọi công việc lớn nhỏ, Châu Trọng Anh đều giao cả cho Mạnh Kiện Hùng. Chàng làm việc đâu vào đó rất chu đáo nên Châu Trọng Anh càng tin tưởng..

Nhắc lại chuyện Châu Anh Kiệt rượt theo kẻ lạ rình rập, Mạnh Kiện Hùng rối hết cả ruột gan lên vì không biết làm cách nào ngăn được Châu Anh Kiệt. Mạnh Kiện Hùng liền lập tức phóng xuống, dùng khinh công toàn lực rượt theo Châu Anh Kiệt, bất kể chuyện gì. Hai người đang đuổi bắt nhau kịch liệt chợt nghe có tiếng gió vùn vụt ở đằng sau nên biết là Mạnh Kiện Hùng đang rượt theo. Thế nhưng cả hai đã sẵn sàng nên cứ thế mà tiếp tục chạy mà không thể dừng lại được. Và rồi, trước sau có tất cả ba người, kẻ chạy, kẻ đuổi, người rượt...

Mạnh Kiện Hùng tài nghệ cũng như khinh công đều cao hơn nên dù chạy sau, nhưng chỉ trong chớp nhoáng đã gần bắt kịp Châu Anh Kiệt. Chàng sợ đến toát cả mồ hôi nhưng bụng mừng thầm là Châu Anh Kiệt vẫn bình an, chưa bị hạ độc thủ. Mạnh Kiện Hùng gọi lên thật lớn :

- Kiệt đệ, dừng lại đi! Đừng rượt theo hắn làm chi nữa cho mệt, để đó cho anh!

Đang mải mê rượt kẻ địch, Châu Anh Kiệt không nghe rõ nên không ngừng, không đáp, mà cũng không quay đầu lại, cứ dốc toàn lực mà đuổi theo. Cậu bé chỉ thích một việc là trước sau phải nắm được cái “đuôi chuột” nứu lại nghịch chơi như giật đuôi ngựa. Nhưng vì Châu Anh Kiệt còn nhỏ quá nên với không tới thành ra cứ chộp hụt hoài.

Mạnh Kiện Hùng vừa lo vừa sợ hết hồn nhưng khó mà nín cười được. Chàng muốn lên tiếng nói rõ lý do không nên rượt, nhưng sợ làm như vậy lại hóa ra mách nước cho kẻ địch âm toán thành ra lại thôi. Chính chàng cũng thắc mắc không hiểu tại sao người kia lại không dùng đến cái lợi khí nguy hiểm của kẻ giang hồ khi gặp lúc nguy cấp để thoát thân hay tự cứu mạng. Những phút lo sợ là những phút sống hồi hộp nhất của con người. Mạnh Kiện Hùng không biết phải chăng hắn vì quá gấp mà quên mất hay đang chờ cơ hội, hoặc sắp sửa hành động. Đang nghĩ ngợi, Mạnh Kiện Hùng bỗng tái mặt lại khi thấy người kia đang chạy thật lẹ bỗng giảm tốc lực chậm lại. Ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong trí óc chàng là người kia cố ý chạy chậm lại để phóng ám khí.

Thình lình, Mạnh Kiện Hùng há hốc kinh ngạc vì thấy Châu Anh Kiệt bỗng chồm tới ôm được eo ếch người kia. Chàng mừng quá, định chạy tới giúp sức

thì người kia đã vùng mạnh một cái dứt cả vạt áo rồi lại tiếp tục chạy nữa.

Lúc đó, Mạnh Kiện Hùng cũng đã lướt tới bắt kịp, chân vừa đuổi, bụng vừa nghĩ thầm :

- “Nếu mình có phải chết vì ám khí cũng không ân hận gì!”

Châu Anh Kiệt đã ôm được người kia nhưng lại bị sẩy mất nên càng rượt gấp hơn mà quyết bắt cho kỳ được. Mạnh Kiện Hùng vẫn lo ngại không ít, nghĩ thầm :

- “Nếu hấn dùng “Mai Hoa châm” hay “Phù Dung châm” thì cả hai đũa cùng lãnh đủ hết!”

Chàng bèn lướt ra phía trước, vừa chạy vừa cản đường Châu Anh Kiệt để sẵn sàng chịu ám khí nếu người kia phóng ra. Thế nhưng Châu Anh Kiệt không chịu nhường mà cứ sẵn tới, theo sát Mạnh Kiện Hùng, không bị chàng bỏ xa bao nhiêu. Mạnh Kiện Hùng nhận ra là khinh công của Châu Anh Kiệt chẳng kém chàng là bao nhiêu. Đã mấy lần chàng muốn bứt xa cậu ta mà không được. Bứt xa Châu Anh Kiệt có nghĩa là có dụng ý tốt muốn che chở chứ không phải là muốn tranh tài cùng cậu ta.

Và những gì Mạnh Kiện Hùng đoán đã trở thành sự thật. “Vèo vèo” mấy tiếng, người kia bất thành linh xoay lại phóng ra mấy mũi phi tiêu. Vì đã sớm đề phòng từ trước, Mạnh Kiện Hùng đưa tay bắt được một mũi dễ dàng. Bắt xong mũi phi tiêu, chàng liếc sang nhìn Châu Anh Kiệt thì thấy cậu ta cũng đang tươi cười cầm một mũi phi tiêu trên tay. Mạnh Kiện Hùng thấy thế khen thầm :

- “Không ngờ Châu Anh Kiệt lại có được bản lĩnh như một cao thủ giang hồ đã từng bôn tẩu nhiều năm! Thật là giỏi!”

Châu Anh Kiệt định phóng mũi phi tiêu trả lại người kia nhưng Mạnh Kiện Hùng cản lại :

- Sư đệ! Không nên! Oán nên giải chứ không nên kết! Sư phụ sẽ không tha cho chúng ta đâu!

Châu Anh Kiệt dừng tay, nhưng lại “vèo” một tiếng nữa, Mạnh Kiện Hùng định đưa tay ra bắt thì ám khí đã nằm gọn trong bàn tay của Châu Anh Kiệt rồi. Mạnh Kiện Hùng lại thêm một phen ngạc nhiên, nghĩ thầm :

- “Chẳng lẽ mắt và tay chân của Châu Anh Kiệt còn lợi hơn cả mình nữa hay sao?”

Mạnh Kiện Hùng vì thế mà cũng bớt lo ngại cho tính mạng của Châu Anh Kiệt như lúc đầu. Chàng hiểu rõ là ít nhiều Châu Anh Kiệt cũng biết đường mà tự vệ. Chàng cương quyết tập trung tinh thần lại để bắt cho được tên dọ thám này. Nhưng chàng cũng không hề có ý định dùng ám khí để hại hấn vì nhớ lời Châu Trọng Anh thường dặn :

- “Kẻ anh hùng không bao giờ dùng ám khí hại đối phương nhất là khi không bị đe dọa đến tánh mạng”

Kẻ dọ thám kia chạy đến một ngã ba đường thì bí lối tựa như lạc vào “Bát Quái trận” của Khổng Minh. Y bất giác la lên một tiếng tuyệt vọng :

- Trời ơi! Đến đây sao không còn ngã nào chạy được nữa? Chẳng lẽ mạng ta tuyệt rồi hay sao?

Gặp đường cùng, tứ bề là rừng rậm, không còn cách nào chạy thì đành đứng lại ngược mặt lên trời nhìn than thở rồi kêu hết tổ lại gọi đến tông mà khấn vái. Mạnh Kiện Hùng cả cười. Chàng cũng dừng lại nhìn hấn nói :

- Em tôi đã bảo anh đừng chạy đi đâu cho mệt, tại anh không chịu nghe lời thành ra mới đến nước này! Thôi, hãy chịu bó tay cho xong chuyện!

Một cánh tay từ đâu vọt tới nắm gọn lấy gả dọ thám. Thì ra đó là Châu Anh Kiệt sử dụng một tuyệt chiêu của thân phụ dạy cho bắt sống được hấn. Khi truyền dạy thế võ này, Châu Trọng Anh dặn con rất rõ ràng là không được dùng nó để giết người. Vì vậy, Châu Anh Kiệt chỉ dùng chiêu thức này để khóa chặt hai tay địch thủ mà thôi chứ không làm tổn hại đến một cọng lông của y.

Đột nhiên gả dọ thám vận mình lộn trái lại như một con mèo, hất hai chân trước đảo ngược ra đằng sau, thoát được khỏi đôi tay của Châu Anh Kiệt mà co giò chạy trốn. Chuyện xảy ra thật bất ngờ. Không những Châu Anh Kiệt phải sửng sốt mà chính Mạnh Kiện Hùng cũng không dẫn được la lên :

- Miêu quyền của Hàn gia thật là lợi hại!

Gả dọ thám chỉ còn một đường duy nhất là lui về ngã cũ mới mong thoát thân được vì phía trước đã bít kín hết cả rồi. Và nhờ hấn bung ngược hai chân ra đằng sau cho nên khi vừa chạm đất, hấn đã ở sẵn vị trí thuận lợi, cứ thế mà chạy chứ không phải xoay đầu lại.

Mạnh Kiện Hùng cả giận, vừa rượt theo vừa hét lớn :

- Giỏi lắm! Đố mi chạy thoát được đó!

Nghe sau lưng có tiếng người rượt theo, gả dọ thám thọc tay vào người lấy ra năm viên phi đạn tròn có gai để sẵn trên tay chờ cơ hội ám toán. Nhưng hấn chưa kịp phóng thì “ạch” một tiếng, đã bị Mạnh Kiện Hùng dùng thế song phi từ đằng sau tới tống cho hai cước vào ngay bàn tọa nằm chúi đầu xuống lộ.

Mạnh Kiện Hùng sau đó mới tới trước mặt y lay cho tỉnh dậy rồi mới ôn tồn nói rằng :

- Vì đại huynh có những hành động ám muội cho nên chúng tôi mới đành phải đắc tội mà trót mạo phạm. Đó là một việc bất đắc dĩ, ngoài dụng tâm của chúng tôi, mong huynh đài tha thứ cho. Chẳng hay đại ca có bị thương tích gì không xin nói cho biết để dùng thuốc mà chữa trị ngay.

Gã dò thám mặt mày nhăn nhó như một con khỉ đột, vừa rên vừa nói :

- Cánh tay tôi đau nhức... như dần... có lẽ... là xương bả vai chẳng? Ôi cha! Đau chết đi được!

Mạnh Kiện Hùng bèn đỡ hấn dậy, một tay vịn vào nách gã cho khỏi bị ngã, một tay xoa bóp vào chỗ gã kêu đau. Gã dò thám kêu rên thảm thiết, nước mắt chảy ròng ròng. Mạnh Kiện Hùng lại nói :

- Để tôi đưa lão huynh về Thiết Đàm trang dùng thuốc thương cao được, vừa uống vừa đắp may ra mới khỏi được. Dầu cho xương gãy hay gân đứt, thứ thuốc này của sư phụ tôi có thể làm liền lại, chỉ trong vòng nửa tháng là lâu nhất.

Gã dò thám không cách nào từ chối được đành phải gắng gượng theo Mạnh Kiện Hùng và Châu Anh Kiệt về Thiết Đàm trang. Hấn bắt giặc e thẹn vì hành động của hấn, đã không bị dễ bụng mà còn được người ta dùng lòng tốt đáp lại. Luôn cả việc định ám toán của hấn cũng không ai buồn truy xét làm gì.

Mạnh Kiện Hùng nhờ Châu Anh Kiệt giúp chàng một tay dìu gã dò thám từng bước một về đến Thiết Đàm trang. Sau đó Mạnh Kiện Hùng đem hấn vào một căn phòng rộng rãi khang trang, trải giường êm cho hấn nằm nghỉ. Càng được săn sóc bao nhiêu, hấn lại càng cảm thấy lương tâm cắn rứt bấy nhiêu...

Thấy gã dò thám đã hồi khỏe lại, Mạnh Kiện Hùng mới hỏi :

- Chẳng hay huynh đài đi đâu mà lạc bước đến tệ trang, xin nói thật cho rõ chứ đừng giấu diếm làm gì! Nếu giải quyết được, chúng tôi sẽ cố gắng hết mình để làm thỏa lòng lão huynh.

Gã dò thám nói :

- Tôi đi lạc ở giữa ngã ba đường chưa biết phải rẽ ngã nào nên hỏi một chị đàn bà chặn dè ở đó. Tính tôi cấp tháo nên lời nói không được tế nhị cho lắm nên có lẽ vì thế mà chị ấy không ưa nên mới cố ý chỉ trật đường cho lạc vào quý sơn trang cho bỏ ghét. Khi qua khỏi bờ tường tôi mới biết là đã lầm đường nên mới leo lên cây dương liễu để nhắm định phương hướng. Chẳng ngờ tôi bị hai vị trông thấy cho tôi là kẻ gian nên quyết bắt lại cho bằng được. Lúc nghe huynh đài gọi trên cây, tôi hoảng hốt nhảy bừa xuống định chạy trốn nhưng lại bị vị tiểu huynh đệ kia chực sẵn mà rượt theo. Trong lúc nguy cấp, tôi không kịp suy nghĩ nên lỡ dùng ám khí, thật là đắc tội! Mong huynh đài và tiểu bằng hữu tha thứ cho.

Mạnh Kiện Hùng cười nhạt nói :

- Như quả lời đại huynh nói thì thật chúng tôi đắc tội với lão huynh vô cùng. Thế này chắc không tránh khỏi bị Trang chủ trách mắng nặng nề rồi. Bây giờ xin lão huynh nằm yên để tôi cởi áo ngoài xem xét các vết thương để dễ bề điều trị.

Đến nước này, gã dò thám kia chẳng còn cách nào hơn là vâng lời. Hấn biết một khi cởi áo ngoài ra thì rất có thể bị lộ mặt nạ không chừng. Mạnh Kiện Hùng tuy nói là để xem xét các vết thương mà điều trị nhưng trên thực tế, chàng muốn khám phá ra những bí mật bên trong chiếc áo ngoài của hấn. Mạnh Kiện Hùng tuy còn nhỏ tuổi nhưng việc làm của chàng lúc nào cũng hết sức là tinh tế nên mới nghĩ ra mưu kế xem xét các vết thương để tìm hiểu về “con người bí mật” này.

Cởi xong lớp áo ngoài, Mạnh Kiện Hùng còn phải cởi thêm một lớp áo nữa. Chàng thấy có một mũi dao ngắn bén nhọn dút trong cái túi da giắt trong lưng quần. Mạnh Kiện Hùng xem kỹ lưỡi dao thì nhận thấy quả là một vũ khí lợi hại, có thể giết người trong chớp nhoáng. Chàng tự nhủ thầm :

- Kẻ này quyết không phải là một nhân vật tầm thường. Nếu chẳng phải là một võ lâm cao thủ thì một kẻ thủ đoạn trong giới hắc đạo. Căn cứ vào lưỡi dao của hấn thì có lẽ hấn thuộc phe hắc đạo nhiều hơn vì chỉ có phường hắc đạo mới chuyên dùng ám khí và đấu vũ khí ám toán thật kỹ trong người mà thôi. Rõ ràng đây là những hành động ám muội.

Mạnh Kiện Hùng lại xem xét vết thương trên bả vai và đầu gối của hấn thì bất chợt giật mình kinh hãi. Các vết thương tuy lành nhưng dấu tích vẫn còn in rõ rệt là hấn có bị một cao thủ võ lâm nào đó điểm huyết. Một kẻ như hấn bị điểm huyết mà không bị tuyệt mạng, cũng không bị tê liệt tứ chi hay toàn thân bất toại thì trừ khi có nội công thâm hậu, ngoại công ghê gớm thì làm sao chịu nổi? Chàng thầm nghĩ :

- “Sân cơ hội này, lúc hấn chưa cử động lại được như thường mà không trừ phút hấn đi để di họa về sau thì ăn năn sao kịp?”

Mạnh Kiện Hùng giả dò xem xét vết thương. Khi bàn tay chàng ta sờ đến huyết “phong tri” ở sau mép tay gã dò thám thì dùng một ngón tay điểm nhẹ xuống nhất thử xem hấn có đau không, vì nếu đau tức là hấn có bị thương ở chỗ ấy và hấn không nghi ngờ chàng ra tay điểm huyết.

Lần mò xuống huyết “trung phủ” ở xương gân, Mạnh Kiện Hùng lại dùng ngón tay trở điểm thêm một huyết nữa. Lần này gã dò thám đau nhói lên và hỏi :

- Ở đây cũng có vết thương nữa sao?

Mạnh Kiện Hùng đáp :

- Có, nhưng không nặng. Chỉ phớt sơ qua, hơi bầm một tí thôi.

Đến bàn quang của hắn ngay huyết “vị trình”, Mạnh Kiện Hùng lại điểm thêm một cái nữa. Gã dò thám nhột quá giấy lên cười nắc nẻ :

- Thôi! Thôi! Đừng tìm nữa! Vừa đau lại vừa nhột chịu không nổi! Chơi cái gì kỳ cục vậy? Bộ huynh đài định phá Đồng Triệu Hòa sao chứ?

Thì ra gã dò thám đó không phải ai khác hơn là Đồng Triệu Hòa, tiêu sư của Trần Viễn tiêu cục.

Là một tên hiếu sắc đa dâm, mới thấy Lạc Băng đã dờ thói nham nhở đến nỗi bị Văn Thái Lai điểm huyết cho đến nỗi các tiêu sư đồng nghiệp phải đi hạ mình cầu xin cho hắn. Sau đó, nhờ Trương Siêu Trọng giải huyết cho mới còn sống sót. Thế mà tính phách lối ngang tàng vẫn không chữa.

Ấy thế mà trong lúc dưỡng thương, hắn vẫn không quên được nhan sắc diễm lệ của Lạc Băng, lúc nào cũng mơ tưởng đến nàng. Hắn còn bịa ra những chuyện hết sức khả ố như đi nói với các bạn tiêu sư là trong giấc mộng đã cùng với Lạc Băng giao hoan thật là khoái lạc. Hắn thề rằng trước sau phải cướp cho bằng được nàng về làm vợ mới nghe. Cũng chỉ vì nuôi mãi ý định ấy mà không khi nào hắn chịu rời mắt khỏi phòng của nàng trong khách sạn...

Hôm ấy nhìn thấy Dư Ngự Đồng và Lạc Băng điu Văn Thái Lai ra khỏi khách sạn thì hắn tin rằng cả ba người dự định trốn đi. Do đó, hắn ngồi dậy ra khỏi phòng đưa mắt nhìn theo. Thấy ba người sau đó lên đường, hắn cũng lên ngựa đuổi theo. Vì hắn khôn khéo biết giữ đúng khoảng cách nên ba người kia không biết được có kẻ đang cố tâm theo sau để dò thám.

Đồng Triệu Hòa được chứng kiến từ đầu đến cuối, kể từ lúc ba người vào Thiết Đàm trang rồi sau đó trở ra. Lại thấy Mạnh Kiện Hùng phi ngựa đến rồi mấy người lại trở vào sơn trang thêm một lần thứ hai. Đồng Triệu Hòa mừng rỡ vì sự nghĩ ra một điều “Nhất cử lưỡng tiện”. Hắn vừa theo dõi Lạc Băng và cũng vừa biết được tung tích của đám Hồng Hoa hội rõ ràng. Nếu đem việc này về báo cáo thì công lao của hắn rất là lớn.

Đồng Triệu Hòa mừng quá đến độ quên cả đói bụng nên không vội trở về lữ quán, còn cố dò thám thêm vài chi tiết khác nữa. Hắn định rằng để đến tối sẽ trở về trình báo tự sự cho Trương Siêu Trọng nghe để ông ta kéo róc đám thị vệ cùng Ngự lâm quân hợp cùng binh lính địa phương mà vây chặt Thiết Đàm trang lại thì bọn Văn Thái Lai có cánh cũng không bay khỏi. Và sau đó, công của hắn sẽ được Trương Siêu Trọng thưởng cho cái thẻ xác đẹp để thơm tho của giai nhân mỹ miều Lạc Băng kia. Hắn nghĩ tới chừng lúc đó thì hắn sẽ dùng bạo lực mà chiếm đoạt thẻ xác kia dù chỉ được một đêm thôi cũng không sao. Một đêm hoan lạc bên Lạc Băng đối với hắn chẳng khác gì một đêm của Trương Vương với Vu San Thần Nữ.

Chẳng may cho hắn, bị Lạc Băng phát giác nên phải nhảy lên cây dương liễu để trốn tránh và tin rằng không một ai phát giác được. Nhưng đúng là “Thiên bất dung gian”, Đồng Triệu Hòa bị Mạnh Kiện Hùng và Châu Anh Kiệt rượt theo đến cùng để bắt cho được, để rồi sau cùng ném phải hai cước của Mạnh Kiện Hùng vào bàn tọa...

Thấy Đồng Triệu Hòa nhột quá cười bò càn ra, Mạnh Kiện Hùng cũng cười mà nói rằng :

- Trông lão huynh thân thể ồm nồm ồm nhách sao lại có cái bụng phì như Đồng Trác thế kia? Tiểu đệ lấy làm lạ nên nhân xem thử cái gì đựng trong đó mà sinh chương lên như củ trưởng vậy?

Đồng Triệu Hòa nói :

- Huynh đài có ý bảo rằng lão Đồng ta ham ăn mà không mập đấy chứ gì! Không phải đâu! Lão Đồng không chứa đồ ăn ngon ở đó đâu, mà chỉ chứa toàn mưu mô và trí dũng thôi. Nhờ cái bụng này mà lão Đồng danh chấn giang hồ đó!

Nghe giọng nói khoe khoang tự thị của Đồng Triệu Hòa như thế, tuy là lời nói đùa nhưng Mạnh Kiện Hùng cảm thấy đáng ghét vô cùng. Nhưng chàng cũng làm bộ kính phục nói :

- Đại huynh là một cao thủ trên giang hồ. Nhưng nếu không nói cho đệ biết các vết thương trên châu thân thì rồi đệ cũng biết mà thôi.

Đồng Triệu Hòa khoái chí nói :

- Thế à! Huynh đài có cặp mắt tinh đời đến mức ấy sao? Vì đâu mà biết được vậy?

Mạnh Kiện Hùng cười nói :

- Nếu không phải là tay có bản lĩnh siêu việt thì làm sao chịu nổi những vết thương nặng nề như thế kia? Nếu tiểu đệ không làm thì lão huynh bị đối phương điểm huyết.

Đang đau nằm trên giường, Đồng Triệu Hòa cũng ráng chỏi tay ngồi dậy nói :

- Đúng vậy! Lão Đồng này có coi mấy vết điểm huyết ấy ra gì đâu! Cứ cho địch thủ tha hồ điểm, lão Đồng chỉ vận dụng nội ngoại công mà chịu là xong. Chờ cho đối phương điểm huyết xong thì sẽ tự mình giải huyết lấy. Tuy vậy cũng hơi bị mất sức và nếu bị động đến thì cũng hơi đau chút. Sở dĩ lão Đồng làm như vậy là muốn cho địch thủ khiếp vía chơi. Có được mấy cao thủ mà không sợ Bôn Lôi Thủ Văn Thái Lai điểm huyết? Chỉ có lão Đồng này là dám coi thường mà thôi, nên Văn Thái Lai sau khi điểm huyết xong thì đâm ra thất vọng.

Nhờ mấy câu khoe khoang này của Đồng Triệu Hòa mà Mạnh Kiện Hùng biết được hắn bị Văn Thái Lai điểm huyết và một trong những lý do khiến hắn bỏ công đi dò thám cũng là vì mối hận này thôi chứ không ngoài mục đích nào khác. Nhưng chàng lại thắc mắc rằng tại sao Văn Thái Lai đã điểm vào người Đồng Triệu Hòa như thế mà lại không kết liễu được tánh mạng hắn? Xưa nay khi nhắc đến tài điểm huyết của Văn Thái Lai ai lại không tán thưởng kinh tâm? Nhưng chàng lại tự nghĩ và cười thầm :

- “Hắn tự thị coi thường những huyết đạo bị điểm nhưng hắn có biết đâu những huyết đạo của hắn vừa bị ta điểm nhẹ toàn là những yếu huyết có thể kết

liều tánh mạng hần dễ dàng! Nếu quả như lời hần nói thì sao vận nội ngoại công cho ta thấy mà sao lại bảo là ta “thọc léc” cho hần cười!”

Chỉ nội những lời phách lối của Đồng Triệu Hòa và những hành động ám muội của hần cùng những ám khí tàng trữ trên người hần, Mạnh Kiện Hùng đã đoán được ngay là kẻ lưu manh, bất chánh. Nhìn vào bản mặt quái gở như quỷ sứ của hần, nhất là cặp mắt lảo liên kia, chàng lại càng thêm ghét! Chàng tự nghĩ :

- Một kẻ hèn hạ khiếp nhược như tên này thì có giết chết hần đi cũng chẳng có gì phải hối hận cả! Nhưng chứa hần trong nhà thêm giờ phút nào thì càng bất lợi thêm phút ấy. Chi bằng tổng cổ hần ra khỏi nhà cho hần đi đâu thì đi, chết bờ chết bụi đâu thì chết cho đáng số!

Mạnh Kiện Hùng ghét cay ghét đắng Đồng Triệu Hòa đến độ không thèm hỏi cả tên họ. Và mặc dầu hần đã tự xưng tên nhưng chàng cũng chẳng thèm để ý. Hần cố xưng tên để gọi chuyện cho chàng hỏi để có dịp khoe khoang, đem danh Trần Viễn tiêu cực cùng với Uy Chấn Hà Sốc Vương Duy Dương ra để nói. Nhưng Mạnh Kiện Hùng vẫn thản nhiên như không, mà chẳng thèm biết gì thêm. Xưa nay, Đồng Triệu Hòa chỉ thích mượn danh Vương Duy Dương để xưng hùng, giống như con dê mượn lót cạp để đi dọa nạt những con thú khác vậy. Tuy nhiên, thiên hạ chỉ nể sợ Vương Duy Dương thôi chứ chẳng ai thèm để ý gì đến hần cả!

Nằm nghỉ ở phòng hướng Đông mà mắt Đồng Triệu Hòa cứ liếc mãi sang các phòng ở phía Tây và phía Nam là cốt ý để tìm xem cho bằng được dung nhan của Lạc Băng. Không nhìn thấy được bóng dáng của nàng, Đồng Triệu Hòa cứ luôn luôn lắp ló, liếc mắt khắp nơi khiến cho Mạnh Kiện Hùng càng tăng thêm nỗi nghi ngờ về hần. Chàng nghĩ thầm :

- “Có lẽ nào mình lại dẫn một kẻ cướp vào để rình rập đồ đạc trong nhà?”

Nghĩ vậy, chàng không cần phải đắn đo nữa bèn nói xẵng vào ngay mặt Đồng Triệu Hòa :

- Này ông bạn! Có biết rõ nơi này là đâu chưa? Tôi chắc là chưa biết đó!

Đồng Triệu Hòa làm bộ ngờ ngác nói :

- Quả như lời huynh đài nói, lão Đồng vô tình không biết đây là đâu, không biết đây là cõi ma hay cõi Phật. Xin huynh đài chỉ giáo cho!

Câu nói xác xược của Đồng Triệu Hòa khiến cho Mạnh Kiện Hùng không dẫn nổi con giận. Chàng nắm tay Đồng Triệu Hòa dắt thẳng ra cửa phòng nói rằng :

- Cũng không cần phải nói cho người biết đây là đâu lần gì! Chỉ cần mời người ra khỏi nơi này là được rồi! Đi đi!...

Sau khi tổng cổ Đồng Triệu Hòa ra như tổng cổ ôn hoàng dịch lộ ra ngoài, Mạnh Kiện Hùng cười gằn nói theo :

- Nhớ đừng có mon men trở lại đây mà rình rập kéo mà chết mất đất đấy nhé! Đây là ta thương hại mà phóng sinh cho một lần đặng để đức lại cho con cháu. Nhưng báo trước cho biết là không còn lần thứ nhì nữa đâu đấy nhé!

Đồng Triệu Hòa chợt thấy thái độ của Mạnh Kiện Hùng bỗng nhiên lại khinh khi hần ra mặt như thế thì nhịn nhục không được thét vang lên rằng :

- Đường đường là một trang nam tử như ta mà để cho một đứa trẻ ranh làm nhục đến thế này, tức chết đi được! Nếu không trả được thù này ta thì không làm người đứng trên thế gian nữa!

Mạnh Kiện Hùng đã ghét cay ghét đắng Đồng Triệu Hòa giờ lại nghe hần nói thêm câu trả thù thì lửa giận lại phùng lên, nói thầm trong bụng rằng :

- “Tuồng người không thèm trả thù thì ta còn để người sống thêm một thời gian ngắn nữa, chứ còn nếu người muốn trả thù thì ta cho xuống gặp âm ty để trả thù với Diêm Vương dưới đó!”

Nghĩ vậy, thuận tay, Mạnh Kiện Hùng đâm mạnh vào vai Đồng Triệu Hòa một cái miêng nói lớn :

- Thôi đi đi! Đừng nhiều chuyện!

Đoạn chàng xô hần một cái chúi nhúi rồi đi thẳng vào trong sơn trang, miêng cười khinh bỉ không thèm ngo lại.

Đồng Triệu Hòa bị một đấm như trời giáng ngay vai đau thấu cốt tủy, vụt miêng chửi đồng lên. Nhưng rồi lại sợ rui Mạnh Kiện Hùng nổi giận quay trở lại thì chỉ có nước mà ôm đòn mà chuốc thêm lấy sự nhục nhã nên đành đi vội đến chỗ cột ngựa gắng gượng lên yên phi một hồi về An Viễn Khách Sạn. Về đến nơi, Đồng Triệu Hòa thấy Trương Siêu Trọng, Ngô Quốc Đống cùng đầy đủ cả mặt bọn tiêu sư của Trần Viễn tiêu cực ngồi bàn tính công chuyện. Ngoài mấy người quen ra, Đồng Triệu Hòa còn thấy bảy, tám người lạ mặt nữa nhưng hần không nhận được là ai. Câu chuyện mấy người này bản không ngoài các đề tài như: Văn Thái Lai sau khi đánh chết Phùng Huy và Hàn Xuân Lâm thì trốn đi đằng nào?... Lão già bí mật trợ giúp bọn Văn Thái Lai kia là ai?...

Đồng Triệu Hòa nghe được chuyện thì khoái chí mừng lắm. Hần bèn đem những việc đi dò thám được ở Thiết Đàm trang ra sao thuật lại cho Trương Siêu Trọng cùng cả bọn nghe rõ. Đàng cao húng kể chuyện bỗng hần cảm thấy xây xẩm mặt mày rồi ngã quỵ xuống.

Trương Siêu Trọng thấy vậy vội vàng nhanh tay đỡ lấy hần. Y lấy làm lạ bèn cởi áo ngoài Đồng Triệu Hòa ra xem thật kỹ lưỡng. Vốn là một đại cao thủ trong võ lâm từng trải giang hồ nên chỉ cần xem sơ qua là Trương Siêu Trọng đã biết ngay là Đồng Triệu Hòa bị điểm huyết trong khi chính bản thân Đồng Triệu Hòa lại không hay biết một tí gì cả. Người điểm huyết Đồng Triệu Hòa chuyển này tuy không lợi hại bằng Bôn Lôi Thủ Văn Thái Lai lần

trước nhưng lại chọn vào những huyết đạo chính yếu mà điểm chẳng khác nào một thầy địa lý chọn đất, nếu không kịp thời giải huyết thì chỉ nội trong một tháng, tánh mạng Đồng Triệu Hòa chỉ có đường theo ông theo bà về châu Diêm tổ mà thôi!

Trương Siêu Trọng lập tức giải hết tất cả huyết đạo cho Đồng Triệu Hòa rồi sai người đem vào phòng riêng cho hắn tĩnh dưỡng. Phải một lúc khá lâu, Đồng Triệu Hòa mới dần dần tỉnh lại được. Trương Siêu Trọng liền hỏi hắn từ đầu đến đuôi câu chuyện. Khi nghe thuật lại, Trương Siêu Trọng vừa mừng vừa tức giận. Mừng là vì biết được tung tích Văn Thái Lai; giận là vì Thiết Đàm trang dám cả gan chứa chấp khâm phạm triều đình lại còn ra tay hạ độc thủ.

Trương Siêu Trọng quy tụ tất cả mọi người lại bảo rằng :

- Chúng ta hãy tức tốc lên đường đến Thiết Đàm trang. Đồng lão đệ hãy đi trước làm hướng đạo.

Đồng Triệu Hòa tuy được giải huyết nhưng vẫn còn lảo. Trương Siêu Trọng lấy trong mình ra một viên thuốc màu hồng hòa với nước trong cho hắn uống. Thật là một viên “thần đan”! Uống xong, Đồng Triệu Hòa thấy tinh thần gai tăng bội phần, sức lực như đã có lại đầy đủ như cũ.

Còn Ngô Quốc Đống sau khi bị Văn Thái Lai đánh gấu xương bả vai, lại trúng phải một phi đao của Lạc Băng, được Trương Siêu Trọng cứu chữa bằng cách dùng thuốc vừa bó vừa rắc lên các vết thương nên cũng đã bình phục rồi. Mặc dù thương tích vẫn còn hành chút đỉnh nhưng hắn cũng gắng gượng mà đi theo.

Chờ cho đông đủ mặt tất cả, Trương Siêu Trọng mới giới thiệu mấy người lạ mặt cho Đồng Triệu Hòa biết. Nghe giới thiệu, Đồng Triệu Hòa thất kinh vì đó toàn là những cao thủ võ lâm quy thuận triều đình làm quan lớn cả. Một người làm chức Đại nội Chưởng xuyên tấu mã ngoại, tứ phẩm thị vệ tên Đoàn Đại Lâm; một người làm chức Thị vệ Tổng giáo tập trong phủ Trịnh Thân Vương tên Văn Khánh Nhuận; một người làm chức Tổng binh, thuộc phủ Cửu Môn đề đốc Thành Khoáng; một người làm Chưởng môn ở phủ Thân Châu tỉnh Hồ Nam tên Bá Cao. Mấy người còn lại thì chức tước nhỏ hơn, nhưng cũng đều là Bô khoái ở Thiên Tân và Bảo Định.

Tất cả những người này đều thừa lệnh của vua Càn Long theo giúp Trương Trọng Siêu để bắt cho được Văn Thái Lai.

Đồng Triệu Hòa đi trước dẫn đường. Một đoàn người theo sau sát khí đằng đằng oai phong lẫm liệt, trông chẳng khác gì một cuộc hành quân, nhắm hướng Thiết Đàm trang tiến thẳng tới...

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Ân Cừ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Miếu Hắc Hồ, thần uy kinh mãnh thú - Thành An Tây tương kiến hội quần anh

Đây nói về Lục Phi Thanh từ khi đưa bọn Văn Thái Lai ra khỏi An Viễn khách sạn thì một người một ngựa tung gió, đạp tuyết, xung sương mà nhắm hướng Tây đi thẳng tới. Khi qua khỏi ngọn núi Tu Di thì trời vừa đứng ngọ. Núi Tu Di có một cái hang lớn, lại dài và sâu thăm thẳm chẳng khác gì một cái hang thường luồng tối đen và lạnh buốt. Nơi đây là sào huyết của độc xà và mãnh hổ. Phàm người đi qua núi đều phải đi ngang qua cửa hang này. Vì đó là con đường “độc đạo” duy nhất.

Từ trước đến nay, đã không biết bao nhiêu người đem thân nạp mạng cho độc xà ác thú tại nơi đây mà quan quân vẫn không làm cách nào bảo đảm được an ninh cho khách lữ hành lui tới.

Theo những lời đồn đãi, có nhiều người bị cạp ăn thịt hóa thành “ma trình” lộng hành, nhất là vào giờ mặt trời đứng bóng thì lại cảnh linh thiêng ghê gớm, ai cũng phải khiếp sợ. Vì vậy, ở ngay trước miệng cửa hang, một cây cổ thụ “táo lão”, thân cây có đến mấy người ôm, cành lá xum xuê, dân địa phương có lập một cái miếu thờ thần Hắc Hồ, tạc hình tượng một con cạp đen trông như sống để khách qua núi cúng vái, cầu cho được toàn sinh mạng. Trước sân miếu lại đắp hình những con ma trình đủ hạng lớn, bé, già, trẻ, nam, nữ, nhàu nát ca xang diễn lại cái cảnh dưới ánh trăng khuya, ma trình làm trò vui cho thần hổ tiêu khiển.

Chưa biết là miếu Thần Hồ có linh ứng hay không. Chỉ cần thấy cái cảnh ghê rợn của miếu và hình tượng quái gở của bầy ma trình, khách qua đường yếu bóng vía nhìn vào cũng đủ ngã xù chết giấc.

Theo dân địa phương và những nhóm hắc đạo giang hồ kể lại thì trong hang có vô số những mãnh hổ cùng với măng xà. Nhưng chúa tể của chúng là một con hổ đen ba chân to như con bò mộng, đôi mắt sáng như đồng linh, miệng đỏ như chậu máu, có tiếng cả um vang dội xa đến mấy dặm đường.

Con hắc hổ này sống đã lâu, vì ăn thịt người quá nhiều nên đã biến thành tinh. Nó hóa ra được hình người, nói được tiếng người, hành động như người, lại đủ cả mưu mô xảo quyệt gạt người đi đường mà nhai sống. Nó có linh tính đến nỗi nghe xa được, đoán trước được nên binh mã của triều đình, tên đạn, bẫy lưới của các tay thiện xạ vẫn không làm gì được nó.

Chỉ có một lần, cách đây không bao lâu, nó bị hiệp sĩ Viên Sĩ Tiêu, bẻ gãy hết một chân nên chỉ còn lại ba. Nhưng từ đó, con hổ tinh này lại càng hung hăng lên gấp trăm lần. Hễ ai đi ngang qua miệng hang là nạp mạng cho nó chứ đừng mong mà cầu khẩn hay van xin như trước nữa. Mà nó thù nhất là

những khách giang hồ mang võ công trác tuyệt. Hợp sức với con hắc hổ này là con đại mãng xà vương, chúa tể các loài rắn rết sống trong hang này. Nói chung, cái trở ngại cho khách lữ hành qua núi Tu Di là hang Thần Hồ này. Đừng nói là khách thương tâm thương, dầu là những cao thủ võ lâm khi phải đi ngang chốn này còn phải lo lắng e ngại.

Mỗi lần muốn qua miệng hang Thần Hồ, khách lữ hành phải hợp đoàn đến vài ba trăm người. Phụ nữ, lão, ấu, thì đi giữa, còn những trai tráng mạnh khỏe có sức lực và võ nghệ đều thủ sẵn khí giới đi chung quanh, tiền phong lẫn hậu tập. Dầu vậy, cũng chưa bao giờ có đoàn nào dám đi qua núi vào lúc mặt trời đứng bóng vào hai giờ tý và ngọ, là những giờ tìm mồi ăn trưa của chúa sơn lâm thần hồ. Tuy nhiên, mỗi đoàn đi qua miệng hang thế nào cũng phải để lại cho vài ba mạng. Nó gầm lên một tiếng rồi từ trong miệng hang phóng ra. Rồi chẳng biết nó bắt người bằng cách nào, hỏi nào, đến khi đoàn kiểm điểm lại người khi qua núi rồi mới hay là thiếu.

Đó là khách thương. Còn những khách giang hồ có võ công muốn đi qua miệng hang cũng phải đợi có được vài mươi người, phân công cho nhau tìm cách kháng cự chu đáo rồi mới dám khởi hành. Nhưng rốt cuộc cũng phải có một hai người làm mồi té hắc hổ.

Đại hiệp Viên Sĩ Tiêu nghe chuyện hắc hổ hoành hành, giết hại khách đi đường qua núi Tu Di nên quyết vì dân trừ hại và trả thù cho một số võ lâm đồng đạo bị ăn thịt mới một mình đến ngay miệng hang Thần Hồ vào giờ mặt trời đứng bóng mà khiêu khích.

Hắc hổ thoát được từ thần nhưng bị bẻ gãy một chân bên trái. Chờ luôn ba ngày không thấy hắc hổ về lại hang, đại hiệp Viên Sĩ Tiêu cũng không còn cách nào trừ tuyệt được nên đành chờ dịp khác.

Viên Sĩ Tiêu đi rồi, hắc hổ mới dám trở lại chỗ cũ. Từ đó nó trở nên hung hăng hơn trước, hề thấy có bóng dáng người võ lâm là gầm thét lên dữ dội, quyết định ăn thịt cho bằng được. Do đó mà lâu nay núi Tu Di vắng khách qua lại.

Quan địa phương ra châu tri cho dân chúng hay, mỗi tháng có hai lần qua núi, chia ra, đầu tháng thì bên này sang, giữa tháng thì bên kia sang. Ai có việc cần qua núi Tu Di thì tới đúng kỳ hẹn đến dưới chân núi chờ sẵn. Sau đó, đoàn người sẽ đi vào giữa, trước sau, hai bên đều có quân lính đi hộ tống, giương đao mác, cờ xí ngấp trời. Đạo quân hộ tống này có đến cả 5000 binh sĩ, do một viên Tổng binh và một viên Tham tướng chỉ huy, đám đi tiền phong, đám đi đoạn hậu, chẳng khác gì một cuộc hành quân quan trọng..

Lần này có việc khẩn cấp, Lục Phi Thanh phải qua núi Tu Di. Cái danh từ “hang Thần Hồ” đã đồn đãi khắp giang hồ từ lâu nên cũng không xa lạ gì với Lục Phi Thanh. Kể về tài năng, Lục Phi Thanh vẫn tin tưởng ông ta thừa sức đối phó được với hắc hổ. Nhưng xưa nay, ông ta là người tình tế, làm việc gì cũng muốn cho chắc chắn chứ không thích mạo hiểm cầu may. Vì vậy, ông ta vẫn có ý định chờ xem có cao thủ giang hồ nào qua lại sẽ rủ đi chung cho có bạn. Chờ một hồi khá lâu mà vẫn nhìn thấy bốn bề vắng ngắt, không một bóng người hay thú vật nào qua lại, Lục Phi Thanh mới nhận thấy quả con hắc hổ này quả đã gieo vào lòng người và muôn thú niềm sợ hãi khủng khiếp. Chẳng những thế, luôn cả các loài dã thú cũng chẳng dám bén mảng. Núi Tu Di đã trở thành giang san riêng của “Hắc hổ”. Hang Thần Hồ là triều đình của nó, độc xà, mãnh thú còn ở tại núi Tu Di là thần dân bộ hạ của nó. Lục Phi Thanh nghĩ thầm :

- Ta là một cao thủ võ lâm. Cái uy danh của Miên Lý Châm Lục Phi Thanh đã từng nhiều phen vang rền trong thiên hạ. Đáng lý ra ta phải noi gương Viên Sĩ Tiêu tìm đến hang Thần Hồ mà trừ đại họa cho nhân dân, lẽ nào lại e dè không dám qua một mình mà phải chờ có đồng bạn đi chung? Như vậy võ công cao siêu của ta rèn luyện để làm gì? Há chẳng phải vô dụng lắm sao?

Nghĩ vậy, Lục Phi Thanh trở nên can đảm lạ thường, ngồi trên lưng ngựa, cầm thương, lưng đeo cung tên, túi đựng sẵn kim châm, mang theo bảo kiếm trông oai phong凛凛, không hổ thẹn là một đại cao thủ của phái Võ Đang.

Đến miệng hang Thần Hồ vừa đứng giờ ngọ, Lục Phi Thanh nhìn vào miếu thờ Hắc hổ thấy cảnh tượng thật là ghê gớm, nào là tượng cạp đen giương nanh vuốt; nào là hình tượng ma trành tay chân nhảy múa... Ông nhìn cái cảnh tượng trong miếu kia mà hình dung được tình cảnh của non sông hiện tại. Thật là một cái họa do người Mãn Thanh gieo rắc vào Hán tộc. Hắc hổ kia chính là vua Càn Long cùng triều đình Mãn Thanh và lũ ma trành kia chính là những tên tâu cầu. Phải, những tên “ma trành” tâu cầu chỉ cần làm vừa lòng “hắc hổ” là vua Càn Long, sẽ sẵn sàng giết hại vô số đồng bào và các nhà cách mạng ái quốc. Con “ma trành” chúa tể hiện tại là Trương Siêu Trọng, sư đệ của Lục Phi Thanh, một cao đồ của phái Võ Đang lại cam tâm đi uốn gối triều đình Mãn Thanh trong khi chính ông ta đã đóng góp bao nhiêu công sức cho các công cuộc “phản Thanh phục Minh”. Bao nhiêu đồng chí trong Đồ Long hội của ông ta đã phải hy sinh, người thì tuần tiết, kẻ bị truy nã... Chính bản thân Lục Phi Thanh đã phải trốn chui trốn nhủi hết 10 năm trời! Ông ta chẳng phải tham sống sợ chết, chỉ là muốn dành cái mạng sống để chờ cơ hội tốt mà tiếp tục tranh đấu vì dân vì nước để giành lại chủ quyền, tự do no ấm cho dân tộc.

Hiện tại, Lục Phi Thanh nhận thấy chỉ có Hồng Hoa hội là đảng cách mạng duy nhất tiếp tục được công việc cứu quốc của Đồ Long hội trước kia. Ông hoàn toàn không thân Hồng Hoa hội nhưng cảm khái trước chí khí bất khuất của bọn Văn Thái Lai và cảm phục chính nghĩa của Hồng Hoa hội, và lại có cảm tình với người bạn cũ là Triệu Bán Sơn. Vì vậy, nếu phải hy sinh tánh mạng để đem tin đến Hồng Hoa hội mà xin viện binh đến trợ giúp cho bọn Văn Thái Lai, Lục Phi Thanh cũng chẳng từ nan. Ông ta nghĩ :

- “Việc của Hồng Hoa hội là việc chung của tất cả người dân trong nước.”

Một khi đã nhận lời làm hộ, nhất định Lục Phi Thanh không thể để thất bại được. Vì vậy việc đi An Tây làm ông ta nóng ruột không ít. Một phút trì hoãn là một phút thì giờ quý báu phí phạm.

Lục Phi Thanh định bụng bỏ qua câu chuyện trừ Hắc hổ mà cấp tốc tiếp tục cuộc hành trình đi An Tây. Ông ta vừa phóng ngựa qua khỏi hang Thần Hồ thì một mùi hôi tanh từ đâu bỗng lên bay vào mũi và một luồng gió lạnh tạt đến đằng sau lưng. Lục Phi Thanh nghi chặc Hắc hổ núp đâu đây rình lúc ông ta không để ý sẽ nhảy ra “làm hỗn”. Loài hổ luôn dùng cái thế “tiên hạ thủ vi cường”, nhưng một khi đã “thành tình” thì hổ chỉ vỗ người lên lút, không như hổ thường, trước khi vỗ mồi thường hay gầm lên một tiếng để lấy trấn thị uy.

Con hắc hổ này đã thành tình rồi nên rất khôn ngoan, thường hành động một cách im lìm khi con mồi không đề phòng đứng như bình pháp “xuất kỳ bất

ý, công kỳ vô bị”.

Người thấy mùi tanh và nghe thoảng hơi gió, Lục Phi Thanh quay người lại đánh một quyền như búa bổ vào thỉnh không. Những cao thủ cỡ Lục Phi Thanh khi tung ra một ngọn quyền hay một ngọn cước đều không phải như cao thủ bình thường đánh gió vì trong quyền hay cước đó luôn luôn có một kinh lực nhắm vào một mục tiêu. Cho nên, nhiều lúc họ không cần phải chạm vào người đối thủ mà vẫn đánh trúng chỗ nhược như thường, tựa như một tay thiện xạ bắn trúng hồng tâm.

Lục Phi Thanh ngồi trên lưng ngựa ngó về đằng trước nhưng luôn luôn đề phòng sau lưng và hai bên. Ngọn quyền đánh trái ra sau lưng như va vào một vật gì mềm và xù xì lông lá. Bỗng nghe một tiếng “bịch” như vật ấy rơi xuống đất nhưng hình như lại bật ngay mình trở dậy. Thì ra đó chính là con hắc hổ.

Lục Phi Thanh nhìn con vật mỉm cười. Nó đã thành tinh nên khôn ngoan ranh mãnh vô cùng. Nó có thể trông vào người mà biết được người đó có bản lĩnh cao siêu hay không. Từ khi bị Viên Sĩ Tiêu bẻ lợi một giò, con hắc hổ căm thù những cao thủ trong giang hồ vô cùng. Bị qua một lần như thế, chính nó cũng tổn thân nên cũng học thêm được ít kinh nghiệm, hề thấy các cao thủ võ lâm là luôn luôn cẩn thận đề phòng và hề rình được cơ hội là sẽ vô ngày. Nó vừa căm thù và cũng vừa sợ hãi những tay cao thủ, nó vẫn luôn đề phòng vì linh cảm sẽ có ngày Viên Sĩ Tiêu trở lại quyết giết nó cho bằng được như lời thề của ông ta trên miệng hang Thần Hồ trước khi rời khỏi núi.

Nhờ có kinh nghiệm và biết đề phòng nên khi Lục Phi Thanh đến trước miếu Hắc hổ, nó không dám liều lĩnh xông ra làm cản. Trông bộ tịch, tướng tá, cách trang phục và trang bị của ông ta nó cũng biết là một cao thủ ghê gớm rồi. Từ khi bị Viên Sĩ Tiêu bẻ gãy chân, Hắc hổ không còn dám ngồi chực ở miệng hang mà cũng không dám nhìn chung quanh lối đó, chỉ leo lên chân ba của cây táo ở trước miếu liếc mắt xem chừng động tĩnh bốn phương mỗi khi nghe tiếng động. Nó có tài treo cây rất giỏi. Tin đồn cộp không biết treo cây thật là lắm to!

Khi Lục Phi Thanh đi ngang qua, hắc hổ vẫn lảng lảng đứng yên trên cây, đợi cho ngựa ông ta vừa đi ngang qua đứng tằm thì phóng từ trên cây xuống, giương nanh vuốt định móc vào cổ họng ông ta. Chẳng ngờ Lục Phi Thanh lẹ quá, chỉ cần ngửi thấy mùi hơi tanh và nghe hơi gió sau lưng là đã biết ngay, do đó mới tung một quyền đánh trúng ngay yết hầu của hắc hổ. Tuy bị một quyền nhưng nó đã vùng lên được ngay để dằng dỗi mắt nhìn thẳng vào Lục Phi Thanh để cướp tinh thần, miệng thì gầm lên một tiếng như muốn xé nát cả rừng. Sau đó, hai chân trước chống, hai chân sau phục ngồi xuống lờ lững, đợi thời. Cái thế ngồi này trong võ thuật gọi là Hổ Phục, thế thủ cực kỳ lợi hại của giống hổ.

Giá mà Lục Phi Thanh dùng vũ khí hay ám khí mà tấn công nó trong lúc này thì sẽ cầm chắc cái thắng trong tay. Nếu hắc hổ không chết thì cũng sẽ bị trọng thương. Nhưng Lục Phi Thanh lại muốn xem tài lạnh lẹ của nó đến thế nào do đó ông ta quyết định dùng quyền cước để đối phó với nó. Thấy ngồi trên lưng ngựa bất tiện, Lục Phi Thanh ngã xuống đất trong khi con mãnh thú vẫn trong tư thế “hổ phục”. Lục Phi Thanh không chần chờ tấn công liền ngay, chân đá móc vào ngực con hắc hổ, tay đánh một quyền ngay tam tinh nó. Con hắc hổ kinh hoàng, nó nhảy lùi ra sau tránh được cả quyền lẫn cước của Lục Phi Thanh rồi gầm lớn chồm lên giương nanh vuốt định xé xác ông ta ra.

Lục Phi Thanh chỉ chờ có thế, tay trái ông ta tung ra một quyền móc ngược vài hàm con mãnh thú. Hắc hổ đau quá, bật ngựa ra sau. Nhưng không đây một giây nó đã đứng ngay dậy được, quay người phóng nhanh vào bụi rậm trốn mất. Mọi việc xảy ra quá bất ngờ làm Lục Phi Thanh phải ngạc nhiên không ít. Ông vẫn đinh ninh rằng con hắc hổ sẽ vô tới tấn công tiếp chứ không ngờ là nó sẽ bỏ chạy. Định rút chân phóng theo nhưng bóng Hắc hổ đã mất hút. Lục Phi Thanh lắc đầu, thầm tiếc bỏ lỡ cơ hội giết ác thú trừ hại cho nhân dân.

Nghĩ rằng có chờ hắc hổ trở lại cũng chẳng ích gì vì sau khi bị một võ như thế, chắc hẳn là nó tìm đường trốn biệt rồi còn đâu. Sợ việc đi An Tây bị đình trệ thêm, Lục Phi Thanh vội vàng lên ngựa phóng một mạch qua hang Thần Hồ.

Khi đi qua khỏi núi Tu Di được vài dặm, Lục Phi Thanh nhìn thấy dọc theo hai bên triền núi còn in lại dấu máu của cuộc ác chiến hôm trước giữa người Duy và đám tiêu sư của Trấn Viễn tiêu cục. Trận mưa làm máu loãng ra nhuộm đỏ một khoảng dài. Lục Phi Thanh bất giác thấy ngậm ngùi, thở dài một tiếng. Ông ta lại nhận rõ được dấu chân con hắc hổ còn in rành rành trên mặt đất, chứng tỏ sau cuộc ác chiến nó đã đánh hơi được mùi tanh của máu đỏ thịt rơi nên đã tới đây tìm mồi. Và bên cạnh dấu chân hắc hổ trên lớp máu hồng có rất nhiều dấu chân ngựa đi song song trông rất đều. Lục Phi Thanh thăm đếm kỹ có đến 20 cặp chân ngựa của 10 con tuần mã hãn hoi. Ông thầm nghĩ :

- “Chắc chắn đây là dấu vết của những đương gia Hồng Hoa hội đi từng cặp tham dự cuộc “thiên lý tiếp long đầu” mà mình đã gặp qua giữa đường chỉ còn thiếu có Văn Thái Lai và Lạc Băng là đủ 12 cặp như ta đã ước đoán. Cứ theo võ kỹ này mà đi ắt ta không sợ bị lạc và sẽ sớm tới được An Tây. Tiết kiệm được thêm giờ phút nào thì hay giờ phút đó.”

Đến một khúc vắng vẻ khác, Lục Phi Thanh lại thấy có những vùng đất sỏi thì trũng sâu xuống, chỗ thì tung tóe ra, nhiều cành cây nằm ngổn ngang, đá sỏi thì đầy dẫy, lại thêm cả những dấu chân của người, ngựa, lạc đà và cả hổ nữa. Điều đó chứng tỏ nơi đây vừa diễn ra một cuộc ác chiến mới, chỉ chưa biết rõ cuộc ác chiến kia xảy ra giữa người và người hay là giữa người và mãnh thú. Lục Phi Thanh nhíu mày :

- “Con đường độc đạo đi qua núi Tu Di này giờ đây khác hẳn với con đường 10 năm về trước ta thường đi công tác qua lại! Không ngờ nay nay lại trở thành “sân khấu” của những cuộc xô xát liên miên. Quân Mãn Thanh xâm lược thật đã gieo rắc loạn lạc đến khắp nơi, ngay cả đến chốn rừng xanh núi thẳm cũng không tránh khỏi những cảnh thê lương ảm đạm! Ngày nào quân cướp nước chưa bị diệt là ngày ấy non sông còn đượm màu tang tóc, chưa thể có hòa bình được. Ta chỉ mong sao công cuộc cách mạng của Hồng Hoa hội sớm phát động và thành công để cái tuổi già này được chứng kiến ngày quốc gia độc lập, nhân dân được tự do no ấm thì dầu có phải nhắm mắt ngay cũng chẳng còn gì phải ân hận nữa!”

Nhờ ý nghĩ ấy thúc giục mà Lục Phi Thanh quên cả nhọc nhằn, quyết đi thật lẹ đến An Tây để đem tin tức của Văn Thái Lai báo cho Hồng Hoa hội biết. Chính nghĩa hình như đã gắn liền Lục Phi Thanh với tổ chức cách mạng mà ông chỉ mới nghe nói đến tên cách đây không bao lâu. Đối với những tấm lòng nhiệt thành yêu nước thì cần phải có ai kêu gọi mà vẫn tự mình tìm đến để chia sẻ, cùng nhau gánh vác trách nhiệm.

Từ khi nghe tên và biết được đường hướng của Hồng Hoa hội, lòng Lục Phi Thanh như trẻ hẳn lại. Sức thanh niên bỗng trở dậy trong thân thể già nua kia khiến ông ta hồi tiếc đã ẩn dật trên 10 năm làm mất đi bao nhiêu thì giờ quý báu. Ông ta lại cảm thấy càng hổ thẹn với lương tâm khi nghĩ đến người bạn cũ trong Đồ Long Bang là Triệu Bán Sơn đã đem tấm thân bảy thước cùng với lòng ái quốc kia qua Hồng Hoa hội để mong được đền đáp núi sông.

Tắc lòng son của họ Triệu kia thật là đáng quý, và đáng bội phục.

Chỉ trong khoảnh khắc mà Lục Phi Thanh đã qua khỏi núi Tu Di non 45 dặm đường. Đến một thị trấn nhỏ, ông tạm dừng lại cho ngựa dưỡng sức, ăn cỏ và uống nước vì lúc rời khỏi sạn An Viễn, con tuần mã của ông chạy không ngừng, có lẽ cũng có phần mỏi mệt.

Lục Phi Thanh cảm thấy phấn khởi tinh thần. Bao nhiêu sức lực của thời trai trẻ như lại vùng dậy, cho thấy rằng tuổi già của ông ta chưa phải là vô dụng. Dù chỉ còn một hơi thở, Lục Phi Thanh cũng quyết hy sinh cho tổ quốc thân yêu và dân tộc...

Nhìn con chiến mã, Lục Phi Thanh chợt lo âu. Con vật trung thành đã bao năm theo ông tung hoành ngang dọc khắp nơi đã không còn được phong độ như xưa nữa. Trông nó gầy, ốm yếu và chậm chạp đi rất nhiều. Thật khó mà có thể đòi hỏi nó rút ngắn lại lộ trình đi đến An Tây như ý muốn được! Đưa được Lục Phi Thanh tới đây, con ngựa đã cố sức lắm rồi. Giờ đây trông nó thật hết sức thảm nảo, nếu muốn nó tiếp tục phải đi nhanh nữa thì có khác nào đem nó mà giết đi! Nhưng làm cách nào đối được một con “vạn lý long cầu” để hoành thành công tác của Văn Thái Lai ủy nhiệm? Mặc dù Lục Phi Thanh không phải là người của Hồng Hoa hội nhưng Văn Thái Lai dám đem công việc quan trọng bí mật của đảng gửi gắm cho ông. Lòng khảng khái biết người kia cũng đủ nói lên tầm lòng tri kỷ sơ giao, càng làm cho Lục Phi Thanh cảm phục thêm muốn phần...

Lục Phi Thanh ngồi trên yên ngựa rong cương từ từ mà không khỏi mang những ý nghĩ mông lung. Việc gắt rút phải đi đến An Tây kia như đốt cháy lá gan lão kiệt. Mặt trời đã ngả dần về Tây. Bức màn màu vàng nhạt của hoàng hôn âm thầm phủ lên cảnh vật đưa dần một ngày tươi sáng đi vào bóng đen hắc ám của một đêm dài...

Phần thì lo cho Văn Thái Lai, phần thì thương con ngựa đuối sức không còn phi nổi nước đại. Chi đi chậm rãi từng bước một mà mồ hôi của con vật tuôn ra ướt đầm. Công việc thì cấp bách như cứu hỏa. Nếu cứ thế này thì bao giờ mới đến được An Tây! Lục Phi Thanh hận mình không mọc được cánh để bay...

Đang lúc lo nghĩ hoang mang, Lục Phi Thanh chợt bắt gặp từ phía chợ đi lại một người Duy cao lớn, tay dắt hai con ngựa trông cực kỳ hùng vĩ mạnh khỏe, một con hồng mã toàn sắc đỏ chói như ngựa Xích Thổ của Quan Vân Trường và một con bạch mã lông trắng toát như con Thoại Long Cầu của Tiết Nhân Quý. Người Duy kia chẳng rõ muốn tìm ai mà đôi mắt như lão liên đưa mãi nhìn quanh khắp chốn.

Đang lúc cần ngựa, Lục Phi Thanh đưa mắt nhìn hai con ngựa như một người tham của bị chóá mắt trước một kho tàng. Trông gương mặt người Duy, Lục Phi Thanh thấy quen quen như đã gặp ở đâu rồi. Tuy vậy, ông cũng không bận để ý suy nghĩ thêm làm gì. Ông ta chỉ thiết tha với hai con tuần mã kia hơn bất cứ vật gì trên đời hiện tại. Hai con tuần mã này, con nào con nấy trông cao lớn, mạnh mẽ phi thường. Quả thật là hai con thiên lý mã. Con ngựa hồng toàn sắc đỏ như lửa có bốn chân trắng như tuyết trông chẳng khác gì bốn đóa bạch mai. Con bạch mã thì chỉ một màu trắng toát toàn thân, không có một sợi lông nào khác màu ở bất cứ chỗ nào.

Lục Phi Thanh nhìn hai con tuần mã đăm đăm, chỉ ao ước làm sao chiếm được một con. Nhìn hai thân hình cao lớn của đôi ngựa đi giữa cảnh hoàng hôn chẳng khác nào một bức tranh “Song Mã” giữa nền đỏ thật là tuyệt đẹp. Bốn mắt của đôi ngựa rục lên như hào quang, càng làm cho Lục Phi Thanh động tâm. Chẳng nói chẳng rằng, Lục Phi Thanh liền thúc ngựa đến chặn ngay trước đầu người Duy ấy rồi nắm tay y lại hỏi xem có chịu bán ngựa hay không. Thấy một cụ già râu tóc bạc phơ, trông rất đạo mạo, có vẻ tiên phong đạo cốt hỏi mua ngựa một cách đột ngột, người Duy phải ngạc nhiên, ngờ ngác nhìn ông ta từ đầu đến chân. Có lẽ y cảm thấy rằng ông già này là một người đáng kính nên không tỏ ra một vẻ bất bình hay muốn sinh sự về thái độ mua ngựa sổ sàng của Lục Phi Thanh mà chỉ lắc đầu lia lịa, không đáp.

Thấy người Duy không chịu bán ngựa, Lục Phi Thanh thất vọng vô cùng. Nhưng ông vẫn không chịu bỏ cuộc, đánh liều móc trong người ra một đỉnh bạc độ chừng 60 lượng trao tận tay hắn. Xưa nay, chưa có một ai chịu trả giá một con tuần mã cao thế này nên Lục Phi Thanh tin chắc người Duy kia sẽ tham tiền mà nhường bớt lại cho ông ta một con. Chẳng ngờ người Duy kia vẫn lắc đầu như chưa đúng giá.

Quyết mua ngựa cho bằng được, Lục Phi Thanh chẳng chút đắn đo, lấy hết tiền bạc trong người ra rồi giữ túi cho người Duy thấy rồi cầm tất cả số bạc trao vào tay y. Số bạc này tổng cộng cũng hơn 60 lượng, vị chi trước sau là trên 120 lượng.

Nhưng người Duy đẩy tay Lục Phi Thanh lại, chẳng những lắc đầu mà còn lấy tay vẫy gạ đi, tỏ ý không chịu bán ngựa dù được trả với bất cứ giá nào đi chăng nữa.

Hoàn toàn thất vọng, Lục Phi Thanh không còn cách nào hơn là cất lại tiền bạc vào túi như cũ. Trong lúc vội vàng, ông ta đánh rơi một vật giữ làm “kỷ niệm” lâu nay. Vật ấy vô tình đập vào mắt người Duy kia. Y cúi xuống lượm vật ấy lên rồi đưa lên tận mắt mà xem. Rồi người Duy bỗng giật mình kinh ngạc đến cực độ, hai tay cầm trao trả lại cho Lục Phi Thanh. Sau đó, y rón rén nhìn xem dung mạo ông ta thêm lần nữa cho thật kỹ càng với một cử chỉ thân thiện và kính nể.

Lục Phi Thanh lấy làm lạ không hiểu rõ lý do gì. Ông đưa tay đón lấy vật người Duy trao trả. Thì ra đó là mũi Thiết Liên Từ mà đằng sau có gắn một chiếc lông chim trĩ rất tinh vi trông thật đẹp.

Nguyên mũi Thiết Liên Từ này là do Tiêu Thanh Đồng dùng để ném Lục Phi Thanh đêm nọ lúc ông ta theo dõi cái bóng đen vào tận trong rừng và sau đó được nghe lên cuộc hội nghị của người Duy thích huyết án thế phải chiếm lại Khả Lan Kinh cho bằng được. Khi biết việc không có can hệ gì đến mình, Lục Phi Thanh toan bỏ đi thì lại bị Tiêu Thanh Đồng phát giác tưởng là gian nhân nên dùng Thiết Liên Từ mà phóng. Mũi thứ nhất, Lục Phi Thanh tránh khỏi được. Mũi thứ nhì quá cận không thể tránh nên ông bèn dùng ly trà đang cầm ra mà hứng lấy. Sau đó Lục Phi Thanh cất mũi Thiết Liên Từ này vào người làm kỷ niệm, lần này vô ý để rơi nó ra ngoài cho người Duy trông thấy chẳng qua cũng chỉ là một sự ngẫu nhiên không hơn không kém...

Người Duy sau khi trông thấy mũi Thiết Liên Từ rơi từ trong mình Lục Phi Thanh thì chẳng hiểu sao trong lòng như rất phân vân. Lục Phi Thanh thoáng hiểu nên lạnh trí cầm mũi Thiết Liên Từ trên tay, rút bảo kiếm ra chặt đứt mũi nhọn để tỏ lòng ngay thẳng, ngụ ý bảo là bạn chứ không phải thù. Hình như người Duy ấy hiểu được ý nghĩa trong cử chỉ ấy của Lục Phi Thanh nên mặt mày hớn hờ, gạt đầu lia lịa, tin tưởng rằng ông ta là bằng hữu của vị công chúa xứ mình chứ không phải người xa lạ hay kẻ thù.

Người Duy không biết nói tiếng Hán, mà Lục Phi Thanh cũng chỉ biết nghe sơ sơ, bập bẹ được vài tiếng Duy hai người đàm thoại với nhau bằng dấu hiệu nhiều hơn. Người Duy dắt hai con ngựa đến trước mặt Lục Phi Thanh ra dấu bảo ông ta cứ tự ý chọn lấy một. Cả hai con ngựa đều cao lớn, đẹp đẽ và mạnh mẽ như nhau cả. Nếu bảo phải chọn một thì thật là khó tính. Tuy nhiên, suy đi tính lại, Lục Phi Thanh quyết định chọn con ngựa hồng với bốn vó trắng vì tiện hơn cho ông ta đi vào ban đêm hơn. Ngựa trắng đi trong đêm sẽ dễ bị nhận diện hơn và tiện cho kẻ địch hơn trong việc dùng ám khí. Nghĩ vậy, ông liền ra dấu chỉ con ngựa hồng.

Người Duy gật đầu tỏ ý ưng thuận. Lục Phi Thanh mừng rỡ khôn xiết. Ông lấy hết túi tiền trao cho người Duy như khi nãy ông ta đã định giá. Cũng giống như lần trước, người Duy lắc đầu lia lịa và vẫy tay gạt đi. Nhưng lần này thì y khác hẳn. Chỉ lần này như nói với Lục Phi Thanh là y khảng khái biểu ngựa chứ nhất định không bán mà cũng chẳng chịu nhận tiền. Lục Phi Thanh đành phải cất bạc lại vào mình rồi ra dấu nhờ người ấy dắt giùm con ngựa của mình về mà nuôi dưỡng để dùng vì nó cũng là một con chiến mã hữu dụng, không ngoan, lại trung thành. Người Duy cúi đầu khẽ gật rồi hai tay dắt hai con ngựa đi về phía thị trấn.

Lục Phi Thanh mừng có được thiên lý mã nên tin tưởng chỉ nội trong đêm là có thể đến được An Tây. Ông nhảy lên lưng con tuấn mã, bụng nghĩ thầm :

- “Không ngờ thanh thế của cô bé áo vàng kia đối với người Duy lại ghê gớm đến như vậy! Mũi Thiết Liên Từ của nàng có giá trị tương đương với một lệnh kim bài của một Đại nguyên soái. Ban đầu người Duy kia nhất định không bán ngựa mặc dù được trả giá trên trăm lượng thê mà khi nhìn thấy mũi Thiết Liên Từ này thì lại một mực biểu không tuấn mã cho mình trong khi chưa biết rõ mình là ai cả, đồng thời trên trăm lượng bạc ròng cũng chẳng thèm lấy nữa!”

Vì chưa hiểu rõ lai lịch của Tiêu Thanh Đồng nên Lục Phi Thanh nào biết được nàng là một Công chúa, ái nữ của Từ trưởng Mộc Trác Luân, thủ lĩnh của dân tộc Duy.

Người Duy tặng ngựa kia lại chính lại thuộc bộ lạc dưới quyền cai trị của Mộc Trác Luân nên đối với Tiêu Thanh Đồng tự nhiên là kính nể. Hầu như tất cả dân tộc Duy đều biết vụ Tiêu Thanh Đồng bố trí kế hoạch nhằm mục đích đoạt lại Khả Lan Kinh cho dân tộc họ nên ai nấy đều phấn khởi tinh thần, tìm đủ mọi cách yểm trợ, đóng góp, không bằng hình thức này thì bằng hình thức khác. Vì vậy, khi nhìn thấy ngọn Thiết Liên Từ có khắc dấu hiệu của công chúa họ, người Duy kia tin là Lục Phi Thanh là người của phe bên mình nên không chút nghi ngờ. Lại thấy Lục Phi Thanh nhắm hướng Tây mà đi thì lại càng tin là ông ta đi theo để hợp sức với Tiêu Thanh Đồng mà đối phó với cường địch để thu hồi Khả Lan Kinh do đó mà vui vẻ tặng tuấn mã không chút do dự...

Con ngựa hồng bốn vó hoa mai phi như bay, chẳng khác gì một mũi tên lửa xẹt đi. Lục Phi Thanh nhận thấy rằng dù cho con ngựa hồng của Lý Khả Tú tướng quân được vua Càn Long ban cho, có tiếng là một “thiên lý thoát long cầu” đời nay cũng không thể nào bì kịp. Lục Phi Thanh vui mừng hơn hờ còn hơn được ngọc quý. Ông một mình một ngựa phóng như bay qua những con đường vắng trong hoàng hôn...

Con ngựa của Lục Phi Thanh đang cỡi nguyên là một giống ngựa quý, hiếm có của Mộc Trác Luân bao năm huấn luyện thành thực để dùng trong việc chinh chiến, chỉ riêng những người thân tín hay các võ tướng mới được dùng mà thôi. Trong mười con ngựa quý nhất của bộ lạc Mộc Trác Luân, con Hồng Hoa tông mã này đứng hạng thứ 5, chỉ thua có ngựa của Mộc Trác Luân, của Tiêu Thanh Đồng, của Hương Hương công chúa, và của con trai lớn Mộc Trác Luân mà thôi. Cả mười con ngựa quý nhất đều được đóng dấu ấn tín.

Chẳng mấy chốc, Lục Phi Thanh đã ra khỏi được thị trấn đêm mấy trăm dặm. Dưới bóng trăng vàng vạc, Lục Phi Thanh lòng khoan khoái nhìn gương mặt tròn, trong sáng của “chị Hằng Nga” đang lấp ló xuyên qua từng kẽ lá như soi thấu lòng người anh hùng nặng tình ưu ái với non sông.

Trước mặt Lục Phi Thanh là vài dãy núi cao chập chờn. Sau lưng là một giòng suối bạc lững lờ. Tiếng nhạn đêm... Tiếng hạc kêu sương... Đèn thuyền hiu hắt... Phong cảnh như khơi động lòng hoài cảm của khách chinh y.

Lục Phi Thanh cho ngựa leo theo triền núi gồ ghề, bất giác nhớ lại chuyện cũ 10 năm dư... Những lúc xông pha gió bụi, dải dầu phong sương đem tâm thần bầy thước mong đáp bởi on cây cỏ... Gặp vận không may, Đồ Long Bang tan rã, công cuộc cách mạng không thành. Một số bang chúng đền nợ nước; một số vẫn còn đang đeo đuôi chỉ tang bông; còn thân mình thì nay đây mai đó, những tưởng đã chôn vùi tuổi trời trong chốn yên tĩnh.

Lần này ra biên ải gặp lại bạn cũ chỉ còn hăng say, đem chính nghĩa góp công sức vào Hồng Hoa hội làm cho Lục Phi Thanh thẹn thùng mà thức tỉnh. Ông quyết phen này ra sức đua tài để phục hồi lại chí khí năm xưa. Vì vậy, ông lại càng nóng lòng mà đi An Tây để được tận mắt nhìn thấy các nhân vật ưu tú trong Hồng Hoa hội đồng thời có dịp nhận xét tổ chức cách mạng này ra sao...

Non xanh nước biếc, gió mát trăng thanh không thể cầm chân được Lục Phi Thanh lại nơi đây để thưởng thức cảnh vật hữu tình. Nhưng trong giây lát, lòng Lục Phi Thanh thấy cảm hứng lạ thường. Ông chợt nhớ lại một bài thơ của Nhạc Phi đời Tống bèn đem ra ngâm vang lên giữa cảnh hoang vu.

Niên lai trần thổ mẫn chinh y,

Đắc đắc nhân khan thượng thúy vi.

Hảo cảnh, hảo sơn, khan bất tuyệt,

Mã đề thời sấn nhạn nam phi.

Hoàn cảnh Nhạc Vũ Mục thật giống với cảnh của Lục Phi Thanh ngày nay. Tuy mền cảnh nhưng lại không có thì giờ thưởng ngoạn vì tiếng nhạn phương Nam như thúc giục người yêu nước mau mau lên đường làm bốn phận thiêng liêng. Tiếng ngâm của Lục Phi Thanh ngân lên giữa đêm vắng. Tiếng dư âm như vọng lại, dường như lời của non sông đáp lại cùng ông...

Qua khỏi ngọn núi, một xóm nhà tranh của chốn thôn dã hiện ra ngay dưới chân núi với một vài ngọn đèn đêm mờ mờ. Lục Phi Thanh đến một vách lá quanh hiu, dắt ngựa vào sân và lên tiếng gọi cửa. Một cụ già trạc ngoài lục tuần cầm đèn bước ra. Thấy Lục Phi Thanh tướng mạo đường bệ, oai phong凛凛, cụ già vui vẻ mời vào nhà...

Sau một tuần trà, Lục Phi Thanh thú thật là phải đi ngàn dặm xa xôi vì có việc cần nên tình cớ ghé ngang qua đây xin nghỉ chân vài tiếng vì người đói, ngựa mỏi, rồi sau đó lại tiếp tục lên đường. Hai người tiếp tục ngồi hàn huyên, mỗi lúc một thêm tương đắc. Lục Phi Thanh mới hay cụ già này trước kia, lúc còn trẻ cũng là một nhân vật giang hồ. Lúc Đồ Long hội khởi cuộc kháng Thanh, cụ có chiêu mộ một số thanh niên trong vùng đón đường quan quân đánh nhiều trận du kích làm cho bin triều phải khiếp sợ. Khi được biết Lục Phi Thanh là một trong các cự lĩnh tụ của Đồ Long hội, cụ già mừng rỡ vô cùng, lấy chân tâm mà đối xử chứ không còn khách sáo nữa.

Cụ già trải chiếu, bảo Lục Phi Thanh nằm nghỉ lưng đỡ, gọi vợ con thức dậy làm một bữa cơm đạm bạc đãi đãi, còn đích thân cụ lo cõm cho ngựa. Sự tiếp đãi ân cần ấy làm cho Lục Phi Thanh hết sức cảm động. Ông nghĩ rằng trong chốn “thâm sơn cùng cốc” mà còn có được những bậc anh hùng vô danh ân tích thế này thì vận mạng của Hán tộc chưa đến nỗi phải tuyệt vọng. Lục Phi Thanh không cần giấu diếm nữa, liền nói cho cụ già hay là ông đi An Tây tìm Hồng Hoa hội để thực hiện một công tác rất quan trọng, có thể được là cứu dân cứu nước.

Cụ già tự giới thiệu tên họ là Trần Đại Dụng, biệt danh là Vô Ngã, người thôn Kinh Trang. Ông ta hứa với Lục Phi Thanh rằng lúc nào “khai quân cần vương” thì chính ông ta sẽ đứng ra chiêu mộ nghĩa quân vùng này tiếp chiến. Không cần phải đắn đo suy nghĩ, Trần Đại Dụng tuyên bố sẽ tình nguyện làm một mật báo viên và nguyện đem thảo trang của mình làm trạm nghỉ chân và trụ sở liên lạc cho tất cả người của Hồng Hoa hội có thể ghé đến bất cứ lúc nào.

Lục Phi Thanh không ngờ lại tìm thêm được một người đồng chí mới nữa. Đôi bên ý hợp tâm đầu chẳng khác gì đôi bạn thâm giao, quen nhau từ lâu lắm rồi.

Trần Đại Dụng lại tâm sự, kể chuyện cho biết rằng ông ta là môn đồ của Yên Chi Hòa Thượng thuộc phái Thanh Thành nên tài năng kiếm pháp của ông ta một dạo cũng từng được các phái võ lâm biết đến và ca ngợi khá nhiều. Sau khi được tin Đồ Long hội tan rã, Trần Đại Dụng một mình ân tích nơi đây, không còn muốn nhúng tay vào chuyện giang hồ nữa mà chỉ đứng trung lập, không thuận ai mà cũng chẳng nghịch ai. Nhưng hầu hết các giang hồ đồng đạo biết tài của ông ta đều tôn trọng ông ta chứ chẳng dám đụng đến.

Ngay cả Uy Chấn Hà Sóc Vương Duy Dương kia còn phải nể nang Trần Đại Dụng. Cứ mỗi lần có tiêu hàng tải qua vùng này, họ Vương đều cho một vài tiêu sư đại diện Trấn Viễn tiêu cục đến báo tin trước, đồng thời kính biểu ông ta một ít vàng bạc khá hậu hĩnh. Đối với các tiêu sư trong Trấn Viễn tiêu cục, Trần Đại Dụng quen mặt và biết tên gần hết. Người ông ta ghét nhất là Đồng Triệu Hòa, và hấn cũng gườm ông ta nhất. Có một lần hấn giờ thái độ ngạo mạn, đến vùng này mà quen thói lỗ mãng và hách dịch xem thường nên Trần Đại Dụng đã sửa trị hấn một trận nên thân. Nếu không nhờ Diêm Thế Chương xuống nước hết lời năn nỉ chắc lưỡi kiếm “Can Tương” của ông ta đã cho hấn một nhát rụng đầu rồi...

Nghe nhắc đến tên “Can Tương”, Lục Phi Thanh thích lắm liền yêu cầu Trần Đại Dụng cho xem thử vì xưa nay ông chỉ được nghe nhắc đến tên thôi mà chưa hân hạnh được thấy lần nào.

Trần Đại Dụng liền vào trong đem ra một cái bao da bọc gấm lấy Can Tương kiếm cho Lục Phi Thanh xem. Lưỡi kiếm dài độ sáu tấc, mỏng như lá lúa. Kiếm quang long lanh một màu hồng như ánh dương mới mọc. Kiếm khí lạnh như tuyết giá. Thật là một thanh kiếm báu hy hữu. Cao hứng, Lục Phi Thanh xin mượn kiếm múa thử một vài đường. Trước sân rộng dưới ánh trăng, Lục Phi Thanh múa kiếm vùn vụt. Kiếm quang rực sáng che lấp cả bóng người sử dụng. Trần Đại Dụng vừa xem vừa trầm trồ khen ngợi, trong lòng hết sức thán phục là kiếm thuật phi thường...

Múa kiếm xong, Lục Phi Thanh xoay ngược chuôi kiếm, cung kính trao trả lại. Nhưng Trần Đại Dụng lắc đầu cười, khẳng khái đem ngay bảo kiếm Can Tương tặng cho Lục Phi Thanh, với ngụ ý rằng kiếm báu dùng để tặng tráng sĩ dặng giết giặc cứu nước. Lục Phi Thanh cả kinh, dờn nào dám nhận lấy. Nhưng có nói cách nào mãi vẫn không xong. Trần Đại Dụng một hai bắt Lục Phi Thanh phải nhận lấy. Sau cùng, không còn cách nào từ chối được, Lục Phi Thanh đành nhận lấy với lời thề long trọng cùng chủ nhân là nếu không chu toàn trách nhiệm trừ gian diệt bạo cho nhân dân thì thà là chết với bảo kiếm chứ quyết không để nhục.

Đã được tặng tuần mã, giờ lại được tặng thêm bảo kiếm, Lục Phi Thanh tròn lòng khoa khoái đến cực độ. Ông ta tự nhủ :

- “Với chiến mã và bảo kiếm, từ nay ta có thể tái xuất giang hồ được rồi. Cho dù là Trương Siêu Trọng thì đã sao? Ta há sợ nó? Chỉ tiếc sự phụ quá cung chiều nên truyền cho hấn bản lãnh phi phạm để hại nước, hại dân, làm nhục cả đến sư môn. Phải chi Trương Siêu Trọng chịu theo chính nghĩa, đứng về phía hàng ngũ cách mạng thì thật may cho phái Võ Đang biết mấy! Lúc đó cả uy danh của môn phái lẫn sự phụ ai lại không cảm phục? Lịch sử lẽ nào quên ghi tên?”

Lúc ấy, cả người lẫn ngựa đã no nê được nghỉ đủ. Lục Phi Thanh bèn ngỏ ý từ già Trần Đại Dụng để lên đường đi An Tây cho kịp. Lúc chia tay, hai đầu bạc tỏ ra quyến luyến nhau, cùng hẹn ngày tái ngộ. Trần Đại Dụng gói cho Lục Phi Thanh một ít lương khô, lại không quên kèm theo một bao thóc cho ngựa đồng thời tiễn khách quý ra xa ngoài ba dặm mới chịu quay đầu trở lại...

Lục Phi Thanh lại tiếp tục cuộc hành trình. Phải đi thêm hai ngày một đêm nữa, tính ra trước sau có trên 1000 dặm đường, Lục Phi Thanh mới đến được địa phận An Tây. Đó là cũng nhờ vào một phần lớn ở sức lực con thiên lý mã.

Sau ba ngày ba đêm dầm sương dãi nắng, ăn qua loa, ngủ cảm chừng, khỏi nguồn từ khách sạn An Viễn, Lục Phi Thanh cảm thấy chân tay rã rời, mệt mỏi, tinh thần suy kém rất nhiều.

Lúc ấy mặt trời đã bắt đầu lặn. Vào đến cửa Đông thành An Tây, Lục Phi Thanh chợt nhớ tới lời dặn của Văn Thái Lai nên lấy cái hoa mai đỏ gắn vào chót mũi của mình.

Lục Phi Thanh liền xuống ngựa, cầm cương dắt đi chậm rãi vào thành. Chỉ vì ông ta sợ ngồi trên lưng ngựa đi giữa một thành phố giàu có, tập nập dân cư, từ xe ngựa cho đến khách bộ hành. Đó là chưa kể sẽ có kẻ rong cương qua, người cỡi ngựa đi lại, rất có thể che lấp mất cái hoa mai đỏ trên mào mình nên người của Hồng Hoa hội khó mà nhận ra được.

Với lớp áo pha màu bụi đường, ngựa ướt đầm mồ hôi, Lục Phi Thanh khó tránh được những cặp mắt sừng sốt đổ dồn về mình. Biết là bất tiện cho mình, nhưng không còn cách nào hơn nên Lục Phi Thanh đành phải tiếp tục mà dắt ngựa đi tiếp, chỉ mong sao sớm gặp được người của Hồng Hoa hội ra đón.

Đi ngang qua một con đường khá náo nhiệt, Lục Phi Thanh nhìn thấy đầu kia có hai chàng thanh niên cao lớn, mặt mũi sáng sủa đang hấp tấp băng qua đường hướng thẳng về phía ông ta mà đi tới đón đầu. Lục Phi Thanh cứ giả vờ như không hề để ý đến hai người ấy. Ông vẫn tiếp tục dắt ngựa đi nấp theo mé đường.

Hai thanh niên kia đến trước mặt Lục Phi Thanh cúi đầu lễ phép chào rồi mời ông theo họ vào một túp lều uống rượu. Thái độ và cử chỉ ấy của hai thanh niên ấy không làm cho Lục Phi Thanh ngạc nhiên chút nào vì ông tin chắc rằng họ là người của Hồng Hoa hội đã nhận được dấu hiệu hoa mai đỏ trên mào mình. Nếu không là vậy thì tại sao chưa hề quen biết gặp mặt nhau sao lại tự nhiên mời vào quán như gặp người quen như vậy?

Không chút do dự, Lục Phi Thanh nhận lời ngay. Một trong hai người thanh niên đưa tay tiếp lấy giây cương dắt hộ ngựa cho Lục Phi Thanh để ông ta thoải mái đi người không. Dọc đường có không biết bao nhiêu là túp lều đủ hạng, sang trọng bình dân, lớn nhỏ... Nhưng hai người không đưa Lục Phi Thanh vào bất cứ nơi nào. Họ đưa ông đi hết con đường đó, rồi đến cuối một con đường khác nữa thì mới tới một túp lều trên tấm bảng hiệu có bốn đại tự sắc xảo, màu đỏ thếp vàng: TẬP HIỀN TỬU LẦU.

Lục Phi Thanh nghĩ bụng :

- “Chắc đây là túp lều của Hồng Hoa hội lập ra để đón rước người trong tổ chức của họ.”

Nhưng vì chưa nghe hai chàng thanh niên mở miệng ra nói một câu gì nên Lục Phi Thanh chỉ im lặng mà đi theo, không một lời gặn hỏi hay thắc mắc.

Thấy có khách vào, một tên tửu bảo chạy ra đón tiếp, một tên khác dẫn ngựa ra sau mà không đợi cho hai chàng thanh niên kia phải sai bảo điều gì. Lục Phi Thanh thấy vậy lại nghĩ :

- “Họ có nội quy, kỷ luật hẳn hoi đâu ra đó như đã xếp đặt sẵn từ trước, cứ phận sự ai nấy làm”

Hai chàng thanh niên mời Lục Phi Thanh lên thẳng tầng thứ nhất, ngồi vào bàn ở góc trái, có tấm vách mỏng ngăn ra.

Tập Hiền Tửu Lầu rộng rãi, và khoáng khoát, lại vô cùng sạch sẽ. Mặt trước túp lều day ra phía bờ sông nên gió chiều thoảng vào mát mẻ, thật dễ chịu. Tầng lầu này cũng có đầy đủ bàn ghế như tầng dưới, chỉ khác chỗ là tầng dưới khách ra vào đông nghẹt, còn tầng này thì gần như là trống trơn ngoại trừ hai bàn, mỗi bàn với bốn người khách ngồi vừa uống rượu vừa nói chuyện. Còn cái phòng có dựng bức bình phong mỏng mà họ mời Lục Phi Thanh vào thì hoàn toàn không có ai cả.

Mấy người khách đang ngồi uống rượu bỗng nghe có tiếng chân người đi lên thì đều ngước mắt, quay mặt lại nhìn. Nhưng khi thấy hai chàng thanh niên kia đưa Lục Phi Thanh vào phòng có vách mỏng ngăn thì họ lại tiếp tục uống, cười đùa tự nhiên mà không cần phải liếc ngó nữa. Lục Phi Thanh lại nghĩ trong bụng :

- “Chắc đây toàn là người của Hồng Hoa hội, dầu thấy ta là người lạ mặt nhưng tin chắc là người trong hội nên chẳng cần phải e ngại mà để ý gì nữa.”

Lục Phi Thanh vừa ngồi xuống ghế thì tửu bảo đã bung vào một mâm rượu. Một chàng thanh niên mời Lục Phi Thanh uống rượu còn người kia vòng tay lại nói :

- Tiền bối! Tiểu sinh cam thất lễ với người. Xin kiếu!

Nói xong, chàng ta đứng dậy cúi đầu lễ phép chào Lục Phi Thanh rồi lẹ chân bước mau ra ngoài. Chàng thanh niên còn lại ân cần mời Lục Phi Thanh uống mấy chén tẩy trần. Chàng ta chỉ mời Lục Phi Thanh dùng rượu với đồ nhắm, tuyệt đối không đề cập đến chuyện gì khác nên ông cũng chưa biết rõ được hư thực như thế nào, chỉ ngồi yên uống rượu và nhấm đồ với người này. Một tên tửu bảo lại xô cửa bước vào. Chàng thanh niên lại nâng ly mời Lục Phi Thanh nói :

- Lão tiền bối chắc chưa dùng cơm. Xin cạn thêm một vài chén trong khi chờ đợi tửu bảo bung đồ ăn lên. Xin lão tiền bối cứ tự nhiên vì chúng tôi bao giờ cũng thật tình đãi khách.

Lục Phi Thanh bèn tạ lại rằng :

- Vâng! Uống mấy chén rượu thế này cũng đủ rồi. Xin cho tôi được dùng chút cơm vì hiện tại đang đói bụng.

Không chậm trễ, chàng thanh niên quay qua tửu bảo dặn :

- Mau dọn gấp một bữa ăn với đầy đủ các món thật thơm tất nhé!

Lục Phi Thanh thấy thế vội ngăn lại :

- Không cần phải thịnh soạn chi cả! Chỉ cần một bữa cơm thật đậm bạc là quý lắm rồi!

Chẳng đáng gì! Xin lão tiền bối đừng ngại.

Tên tửu bảo vừa đi khỏi, chàng thanh niên lại mời Lục Phi Thanh uống tiếp một chung rượu mới :

- Rượu thuốc này đặc biệt lắm! Lão tiền bối uống vào dùng com sẽ rất ngon miệng, dễ tiêu hóa, và đi đường xa sẽ bớt mệt nhọc, giảm gân giãn cốt, bớt nhức mỏi.

Lục Phi Thanh tự hỏi :

- “Sao hần không hỏi chuyện gì cả mà chỉ mời ăn uống không như thế? Đã tốn thì giờ lại càng khiến ta thêm nóng ruột!”

Một ý nghĩ đáng sợ khiến cho Lục Phi Thanh đâm ra hoài nghi. Ông lo ngại nghĩ thầm :

- “Hay bọn này không phải là người của Hồng Hoa hội? Không khéo ta tin lầm mà mắc bẫy đây! Nếu chúng là bọn “tẩu cầu” của Càn Long phái đi dò thám Hồng Hoa hội, đồng thời lại phát giác được lai lịch của ta mà dụ tới đây để gài bẫy thì nguy to! Chưa gặp được Thiếu đà chủ để báo tin của Văn Thái Lai mà lại bị bắt thì thật là rắc rối không ít! Thành tích và lai lịch của ta thì bọn triều đình mấy ai không rõ, nhất là Trương Siêu Trọng. Tốt hơn hết ta phải đề phòng ngay từ giờ phút này!”

Lục Phi Thanh đang phân vân chưa biết phải làm gì thì một ý nghĩ khác lại nảy ra trong đầu :

- Tổng hành dinh của Hồng Hoa hội nằm ở An Tây này thì có lẽ nào bọn Trương Siêu Trọng lại dám tự tung tự tác như thế? Minh bất tất phải lo xa như vậy!”

Nhìn nét mặt ưu tư và bơ phờ của Lục Phi Thanh, chàng thanh niên hình như cũng đoán được phần nào bèn nói như trấn an :

- Lão tiền bối đã đến được An Tây này thì chẳng có gì phải e dè lo ngại cả! Xin lão tiền bối dùng com rượu cho no rồi nghỉ cho khỏe rồi chúng tôi sẽ xin hầu chuyện cùng tiền bối sau.

Lục Phi Thanh chưa kịp bày tỏ ý kiến của mình theo lời nói của chàng thanh niên kia thì cánh cửa phòng rượu lại được mở ra. Một chàng thanh niên khác từ bên ngoài chậm rãi bước vào hướn vào Lục Phi Thanh vãi dài một cái rất trịnh trọng và lễ phép. Chàng thanh niên này mặc một chiếc áo dài màu lam, tuổi chỉ chừng khoảng 30 trở lại. Mặt chàng ta rất sáng sủa, dáng người trông rất thanh, nhất là đôi mắt tinh anh như có hào quang, trông đầy vẻ uy nghiêm khiến người nào trông vào cũng phải có ý kiêng nể ngay.

Chàng mời Lục Phi Thanh ngồi rồi cũng tự ý kéo ghế ngồi đối diện, nhưng hơi xê dịch qua một bên chút đỉnh để tỏ ý tôn trọng bậc trưởng bối. Sau đó chàng lễ phép thỉnh danh tánh của Lục Phi Thanh. Ông ta cũng khiêm tốn khai thật tên họ mình cùng với biệt hiệu Miên Lý Châm mà không cần phải giấu diếm làm gì. Chàng ta nghe xong tỏ vẻ kính nể đứng dậy nói :

- Thế ra đây là Lục lão tiền bối của phái Võ Đang mà văn bối không hay biết gì cả! Xin tha cho tội thất lễ.

Lục Phi Thanh nói :

- Lão phu không dám. Xin huynh đài cứ tự nhiên an tọa để cho lão phu được tiếp chuyện.

Khi ấy chàng ta mới dám ngồi xuống ghế lại như cũ rồi tiếp tục nói :

- Tiểu đệ thường nghe Triệu tam ca luôn luôn nhắc nhở đến đại danh của lão tiền bối, lòng vốn ngưỡng mộ từ lâu. Ngày nay được hân hạnh bái kiến thì thật là vinh hạnh biết bao nhiêu.

Lục Phi Thanh khiêm tốn đáp lễ và hỏi :

- Xin huynh đài cho lão phu được thỉnh cao danh quý tánh.

Chàng thanh niên liền đáp :

- Văn bối là Vệ Xuân Hoa.

Chàng thanh niên bồi rượu Lục Phi Thanh lúc này đứng dậy hướng về Lục Phi Thanh thưa:

Xin lão anh hùng ngồi bàn chuyện với Vệ huynh. Cho phép văn bối được cáo thoái!

Đoạn chàng ta cúi đầu chào Lục Phi Thanh và Vệ Xuân Hoa rồi bước ra ngoài đi thẳng xuống thang lầu.

Vệ Xuân Hoa nói với Lục Phi Thanh :

- Cả Thiếu đà chủ cùng các anh em Hồng Hoa hội chúng tôi phần đông đều có mặt ở đây. Họ nghe tin tiền bối có mặt nơi này sẽ lần lượt kéo đến nghinh tiếp. Văn bối được đặc phái tới trước để dâng tiệc rượu vì lo ngại bọn em út thô thiển sơ sót mà đắc tội với lão tiền bối. Còn lại mấy người kia sẽ đến sau.

Khi ấy, một bữa cơm thịnh soạn đủ sơn hào hải vị, chẳng thiếu món ngon vật lạ nào được dọn lên. Vệ Xuân Hoa tự tay rót rượu Bồ Đào và chung, trình trọng đứng dậy chấp tay kính cẩn mời Lục Phi Thanh. Chàng ta để Lục Phi Thanh ngồi vào ghế chánh vị, còn mình ngồi ở cái ghế sau xa tiếp.

Thấy người của Hồng Hoa hội đối với mình quá trọng vọng, tiếp đãi thật ân cần, Lục Phi Thanh lấy làm cảm kích vô cùng, cố chối từ địa vị mà Vệ Xuân Hoa nhường cho mình. Ông yêu cầu Vệ Xuân Hoa ngồi đối diện với mình nhưng chàng ta nhất định không nghe, thưa rằng :

- Lão tiền bối là một bậc anh hùng vang danh bốn bể mà Hồng Hoa hội bấy lâu thường ao ước được một phen cung nghinh đón tiếp. Không ngờ sở vọng ấy hôm nay được toại nguyện. Thiếu đà chủ đã có lệnh sai bảo, vãn bối nào dám cãi lời! Tổng đà chủ lúc sanh tiền vẫn thường nói chuyện với Triệu tam ca rất nhiều về đại đức và tài nghệ cao siêu của tiền bối. Cho đến Viên Sĩ Tiêu đại hiệp cũng không lúc nào quên nhắc nhở đến uy danh của tiền bối nên bọn vãn bối đây tuy chưa được gặp mặt nhưng đã một lòng ngưỡng mộ. Vậy xin lão tiền bối cứ tự nhiên để cho vãn bối được bồi tiếp.

Lục Phi Thanh không còn cách nào từ chối được, đành phải nghe theo. Vệ Xuân Hoa bung rượu Bồ Đào thơm ngát lên mời Lục Phi Thanh rồi sau đó mới dám uống.

Vừa dùng cơm vừa uống rượu mà chuyện trò, Lục Phi Thanh thầm nghĩ rằng Hồng Hoa hội có được những nhân vật như Văn Thái Lai, Dư Ngự Đồng, Vệ Xuân Hoa mà ông ta được biết qua thì thật là điều đáng mừng. Đây là những người thanh niên trai tráng khí khái, nhiệt huyết đầy mình, hăng say hoạt động, dám đem bản thân ra hy sinh cho dân tộc. Họ mới chỉ là một số ít ông ta tình cờ gặp qua thôi, lẽ tất nhiên số thanh niên tuấn tú ấy hẳn trong Hồng Hoa hội còn rất nhiều. Hồng Hoa hội thật xứng là một nơi quy tụ đầy những mầm non của đất nước. Đã vậy mà Hồng Hoa hội lại còn có những lão anh hùng hiên ngang ngưỡn khí như bạn cũ của ông ta là Triệu Bán Sơn cùng với bao nhiêu tay hào kiệt trượng phu khác như Viên Sĩ Tiêu, Vô Trần đạo nhân... Đây toàn là những bậc tiền bối cầm đầu những môn phái trong võ lâm giỏi tài ba thao lược, giàu kinh nghiệm đấu tranh, nguyện đem tâm thân hiến dâng cho đại nghĩa. Chỉ cần nhìn bấy nhiêu đó mà suy, thế lực của Hồng Hoa hội chắc chắn mạnh hơn Đồ Long hội khi xưa rất nhiều. Một tổ chức phản Thanh Phục Minh như Hồng Hoa hội mà đứng ra lãnh đạo nhân dân thì tiền đồ Hán tộc hẳn đã đến hồi hưng vượng.

Lục Phi Thanh nghĩ tới đó bỗng chợt khoái chí uống vui mấy chén với Vệ Xuân Hoa, quên hết cả những mệt nhọc đi đường, đội mưa đập tuyết... Tinh thần ông ta như phục hồi lại hoàn toàn, cảm thấy hăng hái bội phần.

Vệ Xuân Hoa hỏi :

- Chẳng hay lão tiền bối quá bước đến đây là do sự tình cờ hay có mục đích chỉ dạy bảo cho Hồng Hoa hội? Dám xin lão tiền bối cho biết.

Lục Phi Thanh đáp :

- Lão phu vượt núi trèo non, đi ngàn dặm đường đến đây dĩ nhiên không phải là do sự tình cờ. Nhưng chung quy tất cả vẫn là do một sự tình cờ mà ra.

Vệ Xuân Hoa chưa hiểu rõ được ẩn ý của câu nói lạ lùng ấy. Chàng vẫn im lặng để tai lắng nghe.

Lục Phi Thanh nói tiếp :

- Không phải là một sự tình cờ vì mục đích nguyên thủy của lão phu không phải tìm đến An Tây này mà chỉ vì có một công vụ cấp bách phải hộ tống một đoàn người ra biên ải. Nhưng do một sự tình cờ mà lão phu phải bỏ dở công vụ của mình để gấp rút đi An Tây tìm Thiếu đà chủ và các vị đương gia của Hồng Hoa hội...

Vệ Xuân Hoa nghe Lục Phi Thanh nói đến đây lòng thấy xao xuyến lạ thường, vẻ mặt đầy kinh hoàng lo âu nhưng chưa dám hỏi rõ, chỉ để tâm mà nghe Lục Phi Thanh giải bày cho rành mạch.

Lục Phi Thanh lại nói tiếp :

- Lão phu phải tìm Thiếu đà chủ và các vị đương gia của Hồng Hoa hội đông đủ là vì một việc vô cùng nguy ngập không thể chần chừ hay trì hoãn thêm được nữa. Báo tin xong cho tất cả các vị, lão phu còn phải tiếp tục lo công vụ của mình nữa.

Vệ Xuân Hoa nghe có việc gấp đến thế chợt thấy nóng lòng như lửa đốt dầu sôi. Chàng ta không dám hỏi thúc Lục Phi Thanh ăn cho lẹ nhưng chính chàng lại ăn uống một cách vội vã chứ không từ tốn như lúc mới nhập tiệc nữa.

Lục Phi Thanh ăn uống thật no say kỹ càng cho no bụng để xong việc ông ta còn trở lại tiếp tục cuộc hành trình hẹn ước với Lý Mộng Ngọc. Cơm nước xong xuôi, không đợi Vệ Xuân Hoa nhắc, Lục Phi Thanh hỏi hà đề nghị trước :

- Ở đây lão phu thấy có điều bất tiện khi Thiếu đà chủ và các vị đương gia đến. Nhất là càng bất tiện cho lão phu phải trình bày mọi chuyện cho các vị nghe, vì dầu sao ta cũng phải đề phòng tai mắt của bọn “tầu cầu” cho cẩn thận.

Vệ Xuân Hoa nói :

- Lúc ban đầu, theo tin mật báo đưa về có một cụ già đạo mạo cỡi ngựa hồng có dắt hoa hồng ở mào vào thành An Tây, bọn vãn bối mới phái người tâm phúc đưa lão tiền bối vào đây tức từ lâu riêng của Hồng Hoa hội. Khi được biết tên họ của lão tiền bối thì Thiếu đà chủ mừng lắm sai vãn bối đến đây đón tiếp lão tiền bối trước rồi người sẽ đưa các anh em đến ra mắt sau. Không ngờ tiền bối đến đây không phải là một sự tình cờ mà vì một chuyện cấp bách có quan hệ đến Hồng Hoa hội nên vãn bối đã báo tin về cho Thiếu đà chủ rằng đừng đưa các anh em đến đây nữa mà có thể bị lộ chuyện ra ngoài. Mặc dù ở đây Hồng Hoa hội làm chủ tình hình và nắm được lòng người chứ không phải như ở Bắc Kinh. Nhưng dù sao vẫn phải đề phòng bọn “chó săn chim mồi”. Thà là lúc nào cũng phải có cảnh giác còn hơn là khinh địch! Vậy xin lão tiền bối đi theo vãn bối. Còn con tuân mã với hành lý thì

tiền bối khỏi lo, đã có người của Hồng Hoa hội đảm đang, giữ gìn thật chu đáo.

Vệ Xuân Hoa sau đó ra ám hiệu cho mọi người trong tứ lầu rồi vội vàng bước xuống dưới. Lục Phi Thanh đi theo chàng bèn gót.

Do những đường ngoằn ngoèo khúc khuỷu như ruột dê uốn theo các đường lớn trong châu thành, Vệ Xuân Hoa đưa Lục Phi Thanh đi mau như chạy. Đó là những con đường tắt của Hồng Hoa hội từ ngoài phố về trụ sở mà chỉ có người trong Hồng Hoa hội biết.

Dọc theo đường đi, Lục Phi Thanh thấy có rất nhiều trai tuấn tú, gái nhu mì dắt cánh hoa hồng trên chóp nón. Chính họ là những tai mắt của Hồng Hoa hội nên có bất cứ một người lạ nào hay một việc gì xảy ra trong thành phố tức thì trụ sở chính của Hồng Hoa hội sẽ biết ngay. Cách tổ chức xếp đặt của Hồng Hoa hội thật là chu đáo và hết sức quy mô, Lục Phi Thanh thán phục vô cùng..

Lục Phi Thanh rất nóng lòng được tiếp xúc với Thiếu đà chủ này của Hồng Hoa hội xem là nhân vật thế nào mà mỗi lần đề cập đến ba tiếng “Thiếu đà chủ”, các nhân vật của Hồng Hoa hội đều tỏ ra nghiêm trang kính cẩn tuyệt đối, bằng một thái độ rất là trịnh trọng. Ông nghĩ rằng nhân vật ấy chắc phải có bản lĩnh siêu quần, tài năng thao lược xuất chúng và đức độ có thừa thì mới có thể khiến cho tất cả mọi người tôn sùng, đưa lên địa vị tối cao để đại diện cho chính nghĩa của công cuộc phản Thanh phục Minh. Nhưng mà người ấy là ai? Lục Phi Thanh tự hỏi câu này bao nhiêu lần mà vẫn không trả lời được.

Vệ Xuân Hoa đưa Lục Phi Thanh ra khỏi cửa chánh, phía Tây của thành An Tây thì đã có hai thanh niên lực lưỡng dắt tới hai con ngựa, yên cương chuẩn bị sẵn sàng. Thấy chủ nhân, con ngựa của Lục Phi Thanh hí vang lên reo mừng. Ông vỗ nhẹ vào đầu nó. Con tuấn mã như rất sung sướng được chủ thương. Con ngựa của Vệ Xuân Hoa cũng là một tuấn mã, cao lớn không kém gì ngựa của Lục Phi Thanh, lông vàng mượt, mỗi chân có một hoa mai trắng.

Hai người sau đó cùng lên ngựa phi nước đại nhắm về hướng Tây Nam do Vệ Xuân Hoa dẫn đường. Dọc đường, Vệ Xuân Hoa hỏi :

- Lão tiền bối chắc có gặp Văn tứ ca và Văn tứ tẩu của văn bối phải không?

Lục Phi Thanh đáp :

- Quả đúng thế! Nhưng vì sao huynh đài lại biết được?

Vệ Xuân Hoa đáp :

- Nhìn đóa hoa hồng trên, mào của lão tiền bối có bốn cánh tức khắc biết được liền, vì đó là biểu hiệu của Văn tứ ca.

Lục Phi Thanh lấy đóa hoa hồng xuống xem lại thì thấy quả nhiên có bốn cánh. Ông ta hiểu ngay là nếu muốn biết địa vị của người nào trong Hồng Hoa hội thì chỉ cần đếm số cánh hoa của người ấy; cánh càng ít, vai vế càng cao; cánh càng nhiều, vai vế càng thấp.

Hai người đi được vài chục dặm đường thì đến trước một ngôi chùa nguy nga đồ sộ giữa một khu rừng rậm, rộng lớn mênh mông, với những cây cổ thụ cao ngất trời, bóng mát rợp đất. Cảnh chùa trông thật hùng vĩ, khó có nơi nào sánh được.

Cổng chùa là hai cây trụ thật lớn, có đến vài người ôm. Ngay cổng là một tấm hoành phi treo ở trên sơn son thếp vàng với bốn đại tự: “NGỌC HUY ĐẠO VIỆN”. Nơi đây có hai người trai tráng to lớn vạm vỡ đứng gác. Vòng ngoài có một bức tường đá cao dày đến ba thước, chẳng khác nào lối thiết kế của một hoàng cung nho nhỏ. Lục Phi Thanh không ngờ ở một nơi biên khu, hoang vu cô tịch lại có được một đạo viện quy mô đến như thế.

Hai người lực lưỡng đứng gác ấy là hai đạo nhân. Vừa trông thấy Vệ Xuân Hoa, cả hai tỏ thái độ hết sức cung kính. Cả hai cùng chạy đến đỡ lấy giây cương của hai con ngựa.

Vệ Xuân Hoa mời Lục Phi Thanh đi thẳng vào nơi phương trượng của chùa. Nơi đây tuy có phần tịch mịch nhưng rất rộng rãi và sạch sẽ. Một tiểu đồng từ đầu bưng trà đến. Vệ Xuân Hoa lại mời Lục Phi Thanh giải khát.

Vệ Xuân Hoa nói nhỏ mấy tiếng vào tai tiểu đồng, cậu ta gật đầu rồi đi ra đằng sau. Lục Phi Thanh đang nhâm nhi trà bỗng nghe ở nội đường có tiếng nói lớn vang ra :

- Lục đại ca! Lâu quá rồi không được tin tức gì của nhau! Chắc anh nghi là tiểu đệ chết mất rồi phải không?

Câu nói vừa dứt thì một bóng người từ đầu đứng sừng sững trước mặt Lục Phi Thanh. Người ấy chẳng phải ai khác hơn là Triệu Bán Sơn, một anh em cũ trong Đồ Long hội khi xưa, một người mà Lục Phi Thanh hằng mong ước được gặp lại.

Không cần phải nói cũng biết được nỗi vui mừng của hai người bạn thân cũ lâu năm mới gặp lại. Triệu Bán Sơn liền tiếp hỏi chuyện Lục Phi Thanh :

- Cách nhau từ độ ấy, anh lưu lạc ở phương trời nào? Vì sao hôm nay không hẹn mà đến nơi đây gặp lại nhau?

Lục Phi Thanh không trực tiếp trả lời Triệu Bán Sơn. Ông nói với một giọng đầy vội vã :

- Triệu hiền đệ! Chuyện riêng tư của chúng ta sau này sẽ còn nhiều cơ hội kể cho nhau nghe. Lão huynh có một việc công hết sức là cấp bách phải nói trước cho thật lẹ, vì chậm phút nào là nguy nan phút đó.

Triệu Bán Sơn nghe nói bất giác đâm ra lo lắng, liền hỏi lại ngay :

- Lục đại ca! Chuyện cấp bách ra sao mau nói cho đệ nghe gấp kẻo đệ nóng ruột quá rồi!

Lục Phi Thanh chỉ chờ có thể nên nói ngay :

- Hiện tại Văn tứ đương gia đang gặp đại nạn!

Cả Triệu Bán Sơn lẫn Vệ Xuân Hoa nghe xong đều biến sắc, mồ hôi đổ xuống trán, tim đập thật mạnh, mắt đỏ hào quang, chừng như chính hai người đang sống trong những giây phút kinh hoàng lo lắng. Vệ Xuân Hoa bỗng vứt một cái biển đi mất để một mình Triệu Bán Sơn ở lại. Sau đó, Triệu Bán Sơn liền hỏi Lục Phi Thanh căn cứ từ đâu đến đuôi ra sao.

Lục Phi Thanh tỉ mỉ thuật lại những tai nạn của Văn Thái Lai và Lạc Băng ra sao, cho đến việc gặp gỡ Dur Ngư Đồng thể nào, không bỏ sót một chi tiết nhỏ nào. Hai người đang bàn chuyện thì nghe hình như có tiếng cãi vả qua lại giữa Vệ Xuân Hoa và một người nào đó.

Tiếng người kia nói lớn :

- Vệ cửu ca, anh coi đệ chẳng ra gì sao chứ? Anh khinh đệ không bảo vệ được Văn tứ ca về đây hay sao? Và anh khinh đệ không đủ bản lĩnh để đương đầu với lũ người đốn mạt ấy sao? Đệ nói thật, nếu phen này mà không diệt được hết lũ đầu trâu mặt ngựa theo Càn Long liêm gót để trả thù cho Văn tứ ca thì quyết không thêm làm người sống trên thế gian này nữa!

Lại nghe tiếng Vệ Xuân Hoa nói :

- Tính chú mày nóng như lửa, làm việc chẳng chịu đắn đo suy nghĩ, không thể giao phó công việc quan trọng lớn lao như thế được! Chuyện đi cứu Văn tứ ca không phải dễ dàng như chú mày nghĩ đâu! Bọn Trương Siêu Trọng lúc nào chẳng theo dõi rình rập chờ ra tay? Nếu đối phó với chúng dễ như vậy thì Văn tứ ca đâu cần đến chúng ta cứu viện làm gì! Anh em phải thương lượng với nhau trước rồi mới vạch định kế hoạch và quyết đoán sau. Còn việc đi cứu viện đốn rước Văn tứ ca là quyền quyết định tối hậu của Thiếu đà chủ. Chú mày thảo thứ, tự chuyên, trách nhiệm không phải nhỏ, nếu có bề gì sơ sót thì tội lỗi cũng khó mà giảm khinh tha thứ được!

Người ấy vẫn không chịu nghe mà cứ tiếp tục cãi bướng. Nhưng lời y rất quả quyết, giọng hăng hái vô cùng, nhưng rõ ràng là một người nóng nảy, nghĩ sao là muốn làm vậy, chẳng cần phải đắn đo lợi hại.

Triệu Bán Sơn bèn nắm tay Lục Phi Thanh đứng dậy đi ra ngoài, thẳng về phía hai người đang tranh cãi.

Đến nơi, Lục Phi Thanh thấy một người có cái bườu đằng sau lưng đang gán cổ cái nhau với Vệ Xuân Hoa. Lục Phi Thanh nhận ra là người hôm nọ gặp trên đường đã sử dụng bàn tay như một lưỡi dao sắc xén đứt đuôi ngựa của Lý Mộng Ngọc.

Thấy Triệu Bán Sơn và Lục Phi Thanh ra đến nơi, Vệ Xuân Hoa đứng dậy vỗ mạnh vào vai người có bườu rồi lấy tay chỉ Lục Phi Thanh giới thiệu với y :

- Hiền đệ mau làm lễ chào mừng Lục lão tiền bối đi!

Người có bườu vừa đứng dậy hướng về phía Lục Phi Thanh bỗng nhiên nhìn ông ta trân trân một hồi, miệng chẳng mở ra nói một lời nào cả. Đường như khi nhìn thấy Lục Phi Thanh y lại nhớ đến một sự việc nào đó.

Thấy y đứng yên lặng không nói một lời, Lục Phi Thanh thầm nghĩ chắc rằng hẳn cũng nhận ra được diện mạo của ông ta hôm ấy cùng đi chung đường với Lý Mộng Ngọc. Khi trông thấy hình dung của y, Lý Mộng Ngọc bật cười mà buông lời chế nhạo. Lục Phi Thanh chưa biết phải dùng lời gì giải thích cho người có bườu về thái độ bất kính của đứa đồ đệ mình hôm ấy để cho đẹp lòng y thì bỗng y lên tiếng :

- Công người hai ngày hai đêm mệt nhọc đội sương đạp tuyết, vượt núi trèo non đi hơn ngàn dặm để đem tin tức của Văn tứ ca cùng Văn tứ tẩu tới đây cho biết, tại hạ Chương Tần, thẳng có bườu này xin cúi đầu đa tạ.

Dứt lời, y quỳ xuống hướng về phía Lục Phi Thanh lạy bốn lạy, hai lạy thế cho Văn Thái Lai và hai lạy thế cho Lạc Băng để tạ ơn.

Lục Phi Thanh tức tốc chạy đến đỡ Chương Tần dậy, chẳng muốn cho làm thế nhưng không kịp. Lục Phi Thanh đành quỳ xuống lạy trả lại bốn lễ. Chương Tần cũng không sao tránh kịp thành thử hai bên cùng lạy nhau một lượt.

Lạy nhau xong, Chương Tần không nói gì thêm một lời nào với Lục Phi Thanh mà chỉ nhìn thẳng vào mặt Triệu Bán Sơn và Vệ Xuân Hoa nói :

- Triệu tam ca! Vệ cửu ca! Hai anh ở lại đây nhé! Còn đệ thì lòng nóng như lửa đốt, không thể nào chờ được nữa, phải đi ngay bây giờ đây!

Triệu Bán Sơn toan khuyên giải mấy câu đang dần bớt tính nóng nảy của Chương Tần xuống để chờ cuộc thảo luận chung và sự quyết định của Thiếu đà chủ, nhưng chưa kịp làm gì thì y đã chạy thẳng một mạch ra khỏi đạo viện mà không hề quay đầu ngo ngoái lại. Vệ Xuân Hoa chạy theo gọi thế nào y cũng không nghe, chỉ trong khoảnh khắc đã biến mất.

Triệu Bán Sơn và Vệ Xuân Hoa thấy vô cùng bức tức về cái tính nóng nảy cấp tháo của Chương Tần. Y tự tung tự tác như vậy ắt có hại cho công việc của Hồng Hoa hội nói chung và cá nhân Văn Thái Lai cùng Lạc Băng nói riêng. Hai người còn đang phân vân chưa biết làm cách nào thì thấy một người khác đi vào Chương Tần giải vào trong.

Số là sau khi Chương Tần thoát ra khỏi đạo viện chạy đến Huyện Hà Môn thì đầu kia có một người đang phi thân tới đạo viện như tên bay chặn đường y

lại hỏi :

- Hiền đệ đi đâu mà gấp rút vậy? Hãy đi vào bên trong mà bày tỏ lý do cho anh nghe trước đã!

Chương Tấn biết không thể thoát khỏi tay người này được đành phải theo vào bên trong. Y vừa đi vừa nói :

- Nghe tin Văn tứ ca cùng tứ tẩu bị nạn, đệ không thể ở đây chờ tin tức được nên nhất định phải đến đó xem bệnh tình của Văn tứ ca và tứ tẩu thế nào rồi hộ tống, rước cả hai về đây mà tĩnh dưỡng. Việc gấp rút như vậy sao huynh lại cản tiểu đệ làm trễ nãi cuộc hành trình là ý gì?

Người kia đang định tìm lời lẽ khuyên bảo nên vô tình nói lỏng tay ra. Thừa cơ, Chương Tấn giật phăng cánh tay ra khỏi và lại vùng chạy thật lẹ. Lúc đó, Triệu Bán Sơn và Vệ Xuân Hoa cùng Lục Phi Thanh vì nghe có tiếng huyền não bên ngoài nên ra xem thử ra sao. Thấy tình cảnh như vậy, Triệu Bán Sơn bèn nói với người kia rằng :

- Thất đệ! Em mau rượt theo bắt hấn lại rồi cố mà khuyên răn, đừng cho hấn nóng nảy làm liều. Nếu rui không bắt được hấn lại thì phiền em đi theo mà hỗ trợ cho hấn. Việc đã đi rồi, có trách cứ hay trừng phạt cũng chẳng có ích lợi gì!

Người này, tức thất đương gia của Hồng Hoa hội liền vâng lời. Sấn ngựa, chàng phóng lên lưng rượt theo.

Nguyên Chương Tấn tính tình rất thẳng thắn, không biết đua nịnh bất cứ một ai, chỉ phải mỗi cái tính quá nóng nảy. Việc nào y đã nhất quyết làm thì bất luận là ai ngăn cản thế nào cũng không nghe.

Tuy Chương Tấn bị gù, tàn tật nhưng sức mạnh kinh hồn, không mấy ai hơn được. Bản lãnh y cũng thuộc vào hàng cao thủ trên giang hồ, là cao đồ của họ Tục, một đại gia cao thủ khét tiếng trong cả hai giới bạch đạo lẫn hắc đạo.

Chương Tấn vì tật nguyên nên mang mặc cảm rất nhiều, rất thù ghét những ai nhìn cái bướu trên lưng hấn mà cười. Nếu người cười hấn mà chỉ là một kẻ bình thường thì hấn còn bỏ qua cho, nhưng nếu là một người có võ nghệ thì y sẽ đánh cho một trận, hành cho kẻ ấy phải cúi đầu lạy xin tha tội mới chịu thôi.

Trong Hồng Hoa hội, Chương Tấn trước kia chỉ phục mệnh có Tổng đà chủ. Giờ Tổng đà chủ đã qua đời, y chỉ còn phục mệnh có mỗi Thiếu đà chủ mà thôi. Nhưng người được hấn nghe lời nhiều hơn cả là Lạc Băng. Bởi vì thương hại Chương Tấn tật nguyên, nên các anh em trong Hồng Hoa hội lúc nào cũng nhân nhượng y đôi ba phần, dù cho y có làm lỗi điều gì cũng khoan dung tha thứ. Được vậy nên nhiều lúc y đâm ra lộng hành, là người vô kỷ luật nhất trong hội.

Còn Lạc Băng thì cũng chỉ vì thương hại Chương Tấn tật nguyên nên đối đãi với hấn rất tốt. Y muốn gì nàng cũng cố tìm cách làm cho toại nguyện. Quần áo hấn là do Lạc Băng sắm sửa cho. Cơm rượu cũng một tay nàng lo cho đầy đủ chu đáo, chẳng bao giờ để cho thiếu thốn. Chương Tấn tuy xấu xí tật nguyên, nhưng lúc nào cũng thích mặc y phục hoa hòe cho thật đẹp. Lạc Băng cũng chiều chuộng, làm vừa lòng y. Lúc nào muốn y thêm uống rượu ngon, Lạc Băng cũng không để hấn phải thêm buồn, đều mua cho đầy đủ cả. Cũng chỉ vì những cảm tình đặc biệt ấy mà Chương Tấn quý mến, đối xử với vợ chồng Lạc Băng chẳng khác gì ruột thịt.

Vì vậy, lần này khi được tin Văn Thái Lai và Lạc Băng gặp nạn, Chương Tấn thương xót vô cùng, lại càng oán ghét bọn “chó săn chim mồi” chỉ muốn ăn gan uống máu những kẻ đã gây ra thương tích cho vợ chồng Văn Thái Lai. Vì quá quý mến cặp vợ chồng kia nên cho dù khi nhận ra Lục Phi Thanh là người đồng hành với Lý Mộng Ngọc, “thiếu niên” cười chế nhạo mình, Chương Tấn cam tâm cúi đầu lạy bốn lạy thay vì tìm cách chất vấn. Chỉ vì Lục Phi Thanh đem đến cho y tin tức của Văn Thái Lai với Lạc Băng.

Và rồi nóng nảy muốn biết rõ vợ chồng Văn Thái Lai bị thương trầm trọng ra sao, Chương Tấn bất chấp lời khuyên của các sư huynh trong bang, gạt bỏ luôn cả kỷ luật của hội, định đơn thân độc mã một mình đi cứu. Vì hai người thân nhất của mình, Chương Tấn không quan tâm gì đến nhọc nhằn, không sợ bất cứ điều gì nguy hiểm cho tánh mạng của y. Sợ hấn vì cạn nghị nên có thể làm bậy nên Triệu Bán Sơn nhờ người anh em thứ bảy trong hội đi theo kèm mà tùy cơ ứng biến.

Trong Hồng Hoa hội Chương Tấn đứng hàng thứ 10. Người bắt hấn trở lại là Từ Thiện Hoàng, đứng thứ 7. Từ Thiện Hoàng tuy hình dung thấp bé nhưng lại là người túc trí đa mưu nhất trong Hồng Hoa hội nên được tất cả phong chức cho là quân sư, xem như là “Khổng Minh” của hội. Từ Thiện Hoàng không phải chỉ có tài thao lược không thôi, chàng còn tinh thông cả võ nghệ nữa. Trong 18 loại binh khí, Từ Thiện Hoàng thuần thục hết tất cả. Các môn bí truyền nội gia công phu lẫn ngoại gia chàng đều có tập qua và đã luyện thành sở đắc. Vì thế, cái ngoại hiệu Vô Gia Cát của Từ Thiện Hoàng không ai nghe thấy mà không phục.

Nghe qua lai lịch, tài năng và thành tích của Thất đương gia và Thập đương gia của Hồng Hoa hội do Triệu Bán Sơn kể lại, Lục Phi Thanh thầm khen ngợi và tỏ vẻ khâm phục. Sau đó, từng người một, ông lần lượt được gặp các đương gia khác do trung gian của Triệu Bán Sơn giới thiệu. Chỉ trong một vài câu chuyện ngắn ngủi, Lục Phi Thanh đã cảm nhận được ngay đây toàn là những anh hùng hào kiệt mà ông ta đã được gặp qua trong lộ trình.

Thấy mọi người có mặt khá đông đủ, Triệu Bán Sơn mới đem chuyện Văn Thái Lai ra kể từ đầu đến cuối để thảo luận ý kiến. Người ngồi ở giao ý thứ hai chỉ có một cánh tay là Nhị đương gia Vô Trần đạo nhân lên tiếng trước nhất :

- Việc này chúng ta không thể tự chuyên hay tự quyết được. Phải hội ý với Thiếu đà chủ để xem người chủ trương thế nào trước đã. Xin mời tất cả vào phòng họp rồi sẽ bàn sau.

Lục Phi Thanh theo chân mọi người do sự hướng dẫn của Vô Trần đạo nhân đi thẳng ra phía sau hậu viện. Đến một gian phòng hết sức rộng rãi khoan khoái, Lục Phi Thanh nhìn thấy một bàn cờ hết sức vuông vắn được khắc trên tường. Cách đó một trượng là hai người, một già một trẻ ngồi uống trà đàm đạo. Hình như cả hai đang đánh cờ với nhau. Trên bàn cờ đầy dẫy quân hai màu trắng đen. Mỗi quân cờ nằm trong một ô vuông nhỏ như tay ai đặt

lên trên rất khéo. Chỉ có một điều lạ là bàn cờ được khắc lên tường nên thật khó hiểu không biết họ làm cách nào mà đặt được những quân cờ lên trên “bàn cờ dựng đứng” đó.

Người già đột nhiên cầm một quân cờ màu đen búng một cái, quân cờ như một mũi phi tiêu bay vào nằm dính chặt vào giữa một ô vuông. Không đầy một khắc, người trẻ cầm một quân cờ trắng dùng thủ pháp in hệt như người già búng một cái. Lập tức, quân cờ trắng vút đi một cái, đụng vào đánh rớt quân cờ đen của người già vừa đặt lên, chiếm gọn lấy chỗ nằm ngay ô vuông ấy. Một tiểu đồng liền bước tới nhặt quân cờ đen vừa bị rớt bỏ vào một trong hai cái hộp trên một chiếc bàn nhỏ gần đó.

Lục Phi Thanh không khỏi kinh ngạc. Ông vốn là một người nhìn xa hiểu rộng, văn võ song toàn, rành cả Cầm, Kỳ, Thi, họa từng trải gót giang hồ mấy chục năm nhưng chưa bao giờ thấy được một lối đánh cờ lạ lùng như thế này. Quan sát kỹ bàn cờ, Lục Phi Thanh nhận thấy đôi bên đang tranh nhau một thế rất gay go và ngoạn mục là “Liên Hoàn Kiếp”. Đi cờ trắng là người trẻ, một thanh niên mặt như quán ngọc, diện mạo trông vừa oai phong凛凛 lại vừa quý phái. Đi cờ đen là người già, một ông lão trông rất thật thà chất phác như một bác nông phu.

Các đương gia của Hồng Hoa hội và Lục Phi Thanh chỉ đứng nhìn xem mà cũng bị lôi cuốn bởi những nước cờ bí hiểm của đôi bên. Ai nấy đều yên lặng chăm chú nhìn, không dám làm ồn, sợ ảnh hưởng đến sự tập trung tư tưởng của đôi bên.

Lục Phi Thanh cũng vốn là một tay cao cờ nên chỉ đứng quan sát một hồi là có thể đoán trước được nước đi của cả hai bên, và nhận thấy rằng người trẻ là tay cao cờ hơn. Nhưng Lục Phi Thanh lại trông được một điều nữa là mặc dù đang thắng thế, mỗi nước đi, chàng “công tử” kia đều có ý nhân nhượng người già. Thế nhưng người già lại như có vẻ bức dọc. Mỗi nước đi của ông ta như một trận cuồng phong, mỗi lúc liệng cờ càng mạnh tạo ra hơi gió dữ dội, ầm ầm quân cờ vào bàn cờ trên vách. Lục Phi Thanh thấy thế kinh hãi vô cùng nghĩ thầm :

- “Người này là “thiên hạ đệ nhất cao thủ” chứ chẳng phải tầm thường! Xem cách ông ta liệng quân cờ như thế cũng đủ biết tài phóng ám khí lợi hại đến bậc nào. Thật từ trước đến nay ta chưa từng thấy qua một người thứ hai nào có bản lĩnh ghê gớm như vậy!”

Lục Phi Thanh vẫn mãi mê chăm chú nhìn thế cờ. Nhưng chỉ trong giây lát, ông ta lại khám phá thêm được một điều bí ẩn trong cuộc thi cờ này. Chàng “công tử” kia rõ ràng không phải chú trọng đến việc thắng thua trong ván cờ mà chỉ chú tâm để ý đến cách thức cầm quân cờ liệng vào vách của người già kia. Thoạt nhìn vào ai cũng tưởng là đây là một ván cờ bình thường, nhưng trên thực tế, đây là một lối truyền thụ võ công thượng thừa.

Người già bỗng liệng một quân cờ đen như vũ bão cắm sâu vào một vị trí làm cho tất cả những quân cờ trắng rơi tất cả xuống đất, chỉ còn lại toàn quân đen mà thôi. Không những thế, các quân cờ đen đều nhảy sang vị trí của những quân cờ trắng mà trước đây một vài khắc nếu ai ai cũng chỉ chú ý đến ván cờ đều tin chắc rằng người trẻ tuổi chắc chắn sẽ thắng. Bấy giờ tình thế đổi mới làm tất cả mọi người kinh ngạc không ít. Người già phá lên cười đắc ý nói :

- Anh đã chịu thua chưa? Cờ anh còn thấp lắm!

Dứt lời, người già đứng dậy. Chàng công tử với vẻ mặt tự nhiên, mỉm cười vui vẻ nói :

- Bàn này con xin chịu thua. Chờ bàn khác con sẽ gỡ hòa sau.

Hai người cùng cười xòa lên một tiếng rồi sau đó mới để ý rằng có nhiều người trong phòng đứng im lặng như đang chờ đợi việc gì nơi họ. Người già sau đó chậm rãi bước ra khỏi phòng, chẳng chào hỏi hay nói với ai một điều gì. Ông ta vừa đi khỏi, Triệu Bán Sơn mới từ từ tiến lại thì lễ rồi chỉ vào Lục Phi Thanh, nói bằng một giọng hết sức cung kính với chàng công tử :

- Bẩm Thiếu đà chủ! Đây là người mà trước đây thuộc hạ đã có dịp thưa chuyện cùng Thiếu đà chủ tên gọi Lục Phi Thanh, tức Lục đại ca của thuộc hạ đây!

Quay sang phía Lục Phi Thanh, Triệu Bán Sơn nói :

- Đây là Thiếu đà chủ của Hồng Hoa hội chúng tôi.

Chàng công tử, tức Thiếu đà chủ mỉm cười nhã nhặn lên tiếng :

- Tại hạ họ Trần tên Gia Cách. Hôm nay được gặp Lục tiên sinh tại đây thật là vạn hạnh. Xin tiên sinh chỉ dạy cho những điều hữu ích.

Trước những lời lễ khiêm nhường của Trần Gia Cách, Lục Phi Thanh bèn thi lễ mà đáp lại :

- Lão phu không dám. Ngưỡng mộ uy danh của Trần Thiếu đà chủ từ lâu, nay được diện kiến tôn nhan thật thỏa bình sinh khát vọng.

Tuy ngoài mặt nói vậy mà trong lòng Lục Phi Thanh vừa kinh ngạc, vừa bán tín bán nghi. Con người mang danh hiệu Thiếu đà chủ có tên Trần Gia Cách đang đứng trước mặt ông ta nêu căn cứ vào tuổi tác thì chỉ là một nhân vật vào hàng hậu bối, tuổi còn rất trẻ, có thể nói là trẻ hơn tất cả những nhân vật trong Hồng Hoa hội mà ông ta được gặp qua. Tài nghệ võ công thì quả thật chưa biết thế nào mà lại được tất cả các anh hùng hào kiệt bậc nhất trên giang hồ của Hồng Hoa hội một lòng kính trọng, hết sức nể nang, hoàn toàn không dám quyết định chuyện gì lớn lao nếu chưa hội thảo với chàng.

Triệu Bán Sơn liền đem chuyện Văn Thái Lai bị nạn đang nương náu tại Thiết Đàm trang của Châu Trọng Anh lại cho Trần Gia Cách nghe đồng thời hỏi ý kiến vị Thiếu đà chủ xem chàng định xử trí ra sao.

Trần Gia Cách nhìn về phía Vô Trần đạo nhân nói :

- Việc này xin đạo trưởng quyết định gium cho.

Ngay khi ấy, sau lưng Vô Trần đạo nhân có một người cao lớn mạnh dạn bước ra cất giọng nói oang oang lên rằng :

- Văn tứ ca bị trọng thương từ bao lâu nay rồi mà anh em chúng ta không hề biết đến. May mắn thay, được vị Lục hảo hán không quản nhọc nhằn vượt suối băng đèo đến đây để thông báo tin tức. Chẳng lẽ chúng ta ngồi yên đợi đến lúc tánh mạng của Văn tứ ca không còn nữa mới chịu ra tay hay sao? Trong khi Văn tứ ca mang thương tích trầm trọng mà lãnh nạn thì kẻ thù chung của dân tộc cũng như của chúng ta luôn luôn theo dõi rình rập với mục đích tiêu diệt và phá tan hàng ngũ của Hồng Hoa hội sớm ngày nào hay ngày ấy trong khi nội bộ của chúng ta thì hết sức lũng củng. Tại sao chúng ta không chịu nghĩ ngay kế hoạch mà đối phó cấp tốc mà cứ người này thoái thác nhường cho người kia, người kia đắn đo giao lại người nọ mãi? Giờ đây không phải là lúc chần chừ được nữa. Tôi xin hỏi: di chúc của cố Tổng đã chủ ký thác lại cho ai? Tại sao không chịu tuân theo? Thiếu đã chủ, tại sao anh lại không nghe lời nghĩa phụ của anh dặn dò? Chẳng lẽ anh cam tâm làm người con bất hiếu hay sao? Tại sao còn chưa chịu nghe lời cầu khẩn của tất cả anh em mà đứng ra lãnh đạo Hồng Hoa hội? Thử hỏi tất cả bang chúng toàn quốc ngót trăm vạn có một ai dám nghi kỵ gì anh không? Đã được tất cả anh em khắp nơi từ lớn đến nhỏ đồng thanh công cử một cách danh chính ngôn thuận sao anh lại phụ lòng mọi người mà trì hoãn mãi công việc là nghĩa gì? Sao còn chưa chịu vâng theo di chúc của cố Tổng đã chủ cũng như lời ủy thác của nghĩa phụ mà nhậm chức? Không lẽ anh đành để cho việc lớn của chúng bị trở ngại mãi hay sao?

Lục Phi Thanh nhìn lại, thấy người ấy đánh cao, thân hình to lớn vạm vỡ mắt sáng như sao, da ngăm ngăm, khí vũ hiên ngang, thần thái uy dũng. Đó là Bát đương gia của Hồng Hoa hội họ Dương, tên Thanh Hiệp. Cùng lúc ấy, tất cả các đương gia khác đồng chấp tay hướng thẳng về phía Trần Gia Cách đang ngồi đồng thanh lên tiếng :

- Hồng Hoa hội chúng ta hiện nay như rắn không đầu, chẳng làm sao bò đi đâu được! Nếu phen này Thiếu đã chủ lại từ chối không chịu nhận lời thỉnh cầu của toàn thể mọi người trong hội mà nhận lãnh chức vụ Tổng đã chủ để gánh vác trọng trách thì ai nấy đều thất vọng tràn trề, cái hào khí đang hăng sẽ mất và đại sự sẽ tiêu tan, còn mong gì đạt được chí nguyện của Vu tổng đã chủ khó khăn một đời theo đuổi, nay ủy thác lại cho chúng ta! Văn tứ ca hiện nay gặp đại nạn chưa biết an nguy thế nào, tất cả anh em đang chờ lệnh sai khiến của Thiếu đã chủ để thi hành cho kịp thời mới mong cứu vãn được tình thế nguy ngập.

Vô Trần đạo nhân lại nói :

- Số thành viên của Hồng Hoa hội chúng ta không dưới 10 vạn người. Đó là chưa kể đến cảm tình viên hưởng ứng nhận làm hậu thuẫn ở mọi tầng lớp tại toàn lãnh thổ của Đại Trung Hoa. Nếu không được 100 vạn như Bát đương gia nói thì ít ra cũng được 70 80 vạn. Do đó chúng ta có thể kết luận rằng đảng của chúng ta là một tổ chức cách mạng rất có thế lực và ảnh hưởng khá đi huy động toàn dân chống ngoại xâm giành độc lập, có khả năng công khai ra mặt đương đầu với triều đình Mãn Thanh chứ không phải là một đám người ô hợp thiếu cương lĩnh và kỷ luật. Thử hỏi các vị đương gia đã có ai dám trái hiệu lệnh của Thiếu đã chủ truyền ra chưa? Nếu có kẻ nào cương ngoan cố như vậy thì chẳng khác nào một tên Hán gian nổi dậy cho giặc, và Vô Trần Đạo Nhân này không thể coi kẻ ấy là bạn được nữa, mà trái lại sẽ thí hấn một nhát gươm cho xong chuyện.

Trần Gia Cách thấy mọi người ai nấy đều khẩu phục lẫn tâm phục, cương quyết đưa mình lên địa vị lãnh đạo bang hội thì vừa cảm động vừa ngần ngại, nhưng biết khó mà từ chối được. Chàng khẽ nhún mày, trầm ngâm suy nghĩ, chẳng nói được một lời.

Thấy Trần Gia Cách như lưỡng lự, Thường Thích Chí, một trong hai vị Tây Xuyên song hiệp lạnh lùng thốt lên với giọng buồn bã :

- Thừa tất cả các anh em. Biết bao nhiêu lần rồi chúng ta đã đem đại nghĩa phân trần cho Thiếu đã chủ nghe, lại đem luôn cả di ngôn của Vu tổng đã chủ thiết tha nhắc lại với tất cả lòng thành của từng người một trong bang hội. Thế mà Thiếu đã chủ vẫn khăng khăng nhất quyết chẳng chịu nhận lời, vịn đủ cách, đủ lý do để khước từ trọng trách! Thậm chí lần này cũng không ngoại lệ! Đứng trước sự hưng suy của dân tộc; sự tồn vong của tổ quốc; sự tình cấp bách của bang hội cần người thủ lãnh để điều khiển guồng máy, cũng như quốc gia không thể một ngày không vua. Cho đến sự an nguy cá nhân của Văn tứ ca cũng không sao làm xiêu lòng được Thiếu đã chủ! Không lẽ nguyện vọng chung của tất cả đành tan theo mây khói sao đây? Và không lẽ Hồng Hoa hội đến đây là tan rã hàng ngũ vì không có lãnh tụ tối cao điều khiển? Không lẽ chúng ta cứ hội họp mãi ở đây ngày này sang ngày khác để uống phí đi bao nhiêu thì giờ mà không đi đến được kết quả nào? Hai anh em chúng tôi xin thưa trước một lời rằng sẽ tình nguyện đi cứu Văn tứ ca đem về đây an toàn, cho dù phải đổi bằng sinh mạng của chính mình. Nếu may mắn thành công đem Văn tứ ca về được và còn giữ được tánh mạng, anh em chúng tôi xin từ giờ gĩa tất cả về lại Tây Xuyên đi hành hiệp giang hồ như trước chứ sẽ không còn ở đây nữa!

Thường Thích Chí vừa dứt lời, Thường Bá Chí lập tức tiếp ý :

- Lời anh tôi nói rất hợp ý tôi. Chúng tôi dứt khoát quyết định như thế, quyết không thay đổi.

Không khí trong phòng thật hết sức là lạnh lẽo và căng thẳng. Trên gương mặt từng người không sao dấu được nét thâm lương ảm đạm. Trần Gia Cách cảm thấy lần này thật hết sức nghiêm trọng, không giống như những lần họp trước. Nếu chàng cứ tiếp tục lặng thinh không nói một lời hay buông thêm một câu từ chối nữa là có thể đưa đến kết quả tai hại không sao mà lường được. Bang chúng sẽ bất mãn mà lần lượt, từng người một bỏ ra đi. Lúc đó, Hồng Hoa hội không còn giải tán cũng tự động tan rã. Trách nhiệm to tát ấy, dù muốn dù không, Trần Gia Cách phải tự mình gánh chịu trước dân tộc và lịch sử. Vì vậy, chàng bèn từ từ đứng dậy hướng về phía bang chúng với một cái, khoan thai đồng dục nói :

- Thừa tất cả các anh em trong Hồng Hoa hội! Lâu nay sở dĩ tôi từ chối không dám nhận lãnh, gánh vác trách nhiệm to lớn của mọi người giao phó cho chẳng qua là vì tôi tự xét thấy mình tuổi trẻ, kiến thức nông cạn chứ không phải lý do nào khác hơn. Trọng trách của Hồng Hoa hội chúng ta có liên quan đến 5 tỷ đồng bào Hán tộc chứ không phải là việc tầm thường. Do đó, tôi mới tự lượng sức mình, tự xét thấy mình vô tài vô đức nên mới đề nghị với anh em tìm một người khác xứng đáng hơn mà đảm nhận trách nhiệm để chấn hưng đại cuộc. Chắc anh em cũng nhận thức được lòng tha thiết với bang hội, với nhân dân của tôi như thế nào rồi. Nếu chẳng phải vì cái mỹ ý ấy thì tôi lặn lội xông pha nghìn dặm từ Giang Nam ra chốn biên cương hẻo lánh này làm gì? Và lại, nghĩa phụ tôi có để lại di chúc, buộc tôi phải tuân theo. Phận làm con, dầu bất hiếu đến đâu đi chăng nữa, nhưng lẽ nào lại chẳng vâng? Nhưng mỗi khi nghĩ đến trách nhiệm quá nặng nề kia thì tôi lại đắn đo lợi hại, cho nên mới từ chối, do dự mãi mà chưa dám đi đến một quyết định nào cả. Vì vậy đã mấy phen rồi, anh em cứ thúc giục đại lễ “thiên lý tiếp long đầu” để đưa tôi lên làm Tổng đã chủ mà tôi vẫn khăng khăng từ chối không chịu nghe. Chủ

ý của tôi là chờ tin Văn tứ ca mang về đây những điều bí mật trọng đại trình lên trung ương của hội rồi chúng ta sẽ tụ họp đầy đủ các bang chúng lại, mở đại hội mà nghị kế lâu dài. Nhưng nay thì tình thế lại đổi khác. Văn tứ ca đang gặp đại nạn. Chúng ta có bốn phận đi cứu gấp, không thể chậm trễ được nữa. Nếu tôi còn chần chừ không quyết định thì càng làm tăng lên sự nguy hiểm cho tánh mạng của Văn tứ ca, đồng thời lại phụ lòng tin cậy và ưu ái của tất cả mọi người. “Cung kính bất như tuân mệnh”, anh em dạy bảo thế nào, Trần Gia Cách này nguyện vâng theo chứ không dám cãi nữa.

Các đương gia thấy Trần Gia Cách đã chịu nhận lời, bằng lòng làm Tổng đà chủ Hồng Hoa hội thì ai nấy lộ vẻ hân hoan đến cực điểm. Bầu không khí lạnh tanh bỗng nhiên trở nên sôi động khác thường. Tất cả rủ nhau cùng đứng dậy hướng về phía vị tân Tổng đà chủ mà bái kiến, hoan hô nhiệt liệt. Một tiệc trà long trọng sau đó được bày ngay ra, trước là để mừng bang hội vừa có thủ lĩnh mới, sau là để thảo luận kế hoạch.

Vô Trần đạo nhân nói :

- Vì thì giờ quá gấp rút nên không thể tổ chức đại quy mô cho các nghi lễ đại diện để giao trách nhiệm cho Tổng đà chủ được. Phải chờ mọi người tụ họp tại Tổng hương đường ở Thái Hồ rồi sẽ bày sau. Bây giờ xin Tổng đà chủ bái yết tổ sư và nhận hoa lệnh cho danh chánh ngôn thuận đã.

Lục Phi Thanh biết rõ các bang hội đều có nghi thức điển lễ đặc biệt riêng, người ngoài không thể tham dự, huống hồ Hồng Hoa hội là một tổ chức cách mạng lớn. Mặc dù đây là trường hợp đặc biệt, theo lời của Vô Trần đạo nhân là chỉ phải làm lễ bái yết tổ sư và nhận hoa lệnh rồi mới làm đủ lễ nghi long trọng tại Tổng hương đường ở Thái Hồ sau khi có mặt đầy đủ các bang chúng, nhưng dù sao Lục Phi Thanh cũng là người ngoài nên tự ông ta nghĩ là không nên dự vào phần điển nghi trọng đại ấy là hơn. Nghĩ vậy, Lục Phi Thanh liền hướng về phía Trần Gia Cách nói đôi câu chúc mừng rồi lui ra khỏi phòng hội nghị.

Triệu Bán Sơn đưa Lục Phi Thanh về phòng riêng của mình tắm rửa nghỉ ngơi. Khi tiếng trống báo hiệu sang canh ba, Lục Phi Thanh mới thức dậy và hay rằng mình đã ngủ được một giấc khá lâu. Triệu Bán Sơn cũng vừa về tới sau khi tham dự lễ bái yết tổ sư và nhận hoa lệnh của Tổng đà chủ Trần Gia Cách. Triệu Bán Sơn nói với Lục Phi Thanh rằng :

- Tổng đà chủ đã đích thân xuất lĩnh anh em Hồng Hoa hội đi Thiết Đám trang rồi. Biết rằng Lục đại ca mệt mỏi nhiều cần nghỉ để lấy lại sức nên dặn tiểu đệ ở lại tiếp đãi. Chờ đến sáng mình sẽ lên đường sau.

Lục Phi Thanh và Triệu Bán Sơn là đôi bạn thân giao, tình như ruột thịt, đã hơn 10 năm trời người kẻ chân trời người góc biển không gặp nhau. Nay tình cờ gặp lại, lẽ dĩ nhiên tình bằng hữu kia cùng những nỗi nhớ nhung thương cảm trong bao năm qua nói sao cho xuể. Đôi bên cùng nhau ôn lại những kỷ niệm xưa, kể hết cho nhau nghe những gì đã xảy ra cho họ trong suốt thời gian dài đó.

Đêm qua thật lạ. Chẳng mấy chốc mà tiếng gà gáy sáng đã vang lên ồn ào, và vầng thái dương đã bùng ló đáng. Chuyện chưa hết chuyện. Lòng chưa thỏa lòng. Nhưng cả Lục Phi Thanh và Triệu Bán Sơn đành phải tạm ngưng cuộc hàn huyên để cùng nhau lo việc lớn. Lục Phi Thanh hỏi Triệu Bán Sơn :

- Ngu huynh nhận thấy Tổng đà chủ của Hồng Hoa hội như một thư sinh mặt trắng môi son, tuổi chưa ngoài 20, hay nói đúng hơn trông chẳng khác gì một công tử tuấn tú phong lưu. Nhưng ngu huynh vẫn chẳng hiểu vì sao vị Tổng đà chủ trẻ tuổi này lại được toàn thể các đương gia, đều là những trang hảo kiệt anh hùng đời nay, với bản lĩnh và kinh nghiệm giang hồ đầy mình, trong đó có cả Vô Trần đạo nhân và hiền đệ, lại đem lòng ngưỡng mộ, mà kính phục đến như thế?

Triệu Bán Sơn đáp :

- Câu chuyện này dài dòng và khúc chiết lắm, không thể nào nói hết cho đại ca nghe được trong một sớm một chiều. Bây giờ đại ca hãy chuẩn bị đi rồi chúng ta đi dùng cơm trước khi lên đường đi Thiết Đám trang. Dọc đường, đệ sẽ nói rõ lý do cho đại ca hiểu.

Nghe nói vậy, Lục Phi Thanh không hỏi nữa. Nhưng càng lúc ông cảm thấy thân thể của vị Tổng đà chủ Hồng Hoa hội tên Trần Gia Cách kia thật quá là hết sức kỳ kỳ và bí ẩn...

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Ân Cừu Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Thiết Đám trang, rắc tâm lừa con trẻ - Vọng Nguyệt đình, quyết chí bắt phạm nhân

Nhắc lại việc tiêu sư Đồng Triệu Hòa, nhờ biết rõ hành tung của Văn Thái Lai và đường đi đến Thiết Đám trang nên được cử làm hướng đạo viên dẫn đường cho Trương Siêu Trọng cùng một số đông cao thủ triều đình với công tác phải bắt sống hay giết chết Văn Thái Lai cho kỳ được mới thôi.

Đồng Triệu Hòa lòng mừng hớn hở, tin rằng đã lập được một kỳ công vĩ đại, tất sẽ trả được thù riêng và sẽ được hưởng những giây phút khoái lạc bên mình “người yêu trong mộng” là Lạc Băng, người thiếu phụ với nhan sắc kiều diễm mà hấn quyết chiếm đoạt cho bằng được với bất cứ giá nào.

Đồng Triệu Hòa đi trước dẫn đường. Trương Siêu Trọng đi sau dắt theo vài chục cao thủ với võ công trác tuyệt được vua Càn Long tuyển chọn và tín nhiệm, sung vào Giám Thị Vệ và Ngự lâm quân cùng gần cả chục tên bỏ đầu cùng bỏ khoai hữu danh khác. Không chút chậm trễ, Trương Siêu Trọng kéo binh mã theo ngã Thiết Đám trang đi thẳng...

Khi đến trước cửa ngõ vào Thiết Đàm trang, Trương Siêu Trọng gọi một tên tráng đinh ra quát lớn, nói như ra lệnh :

- Tên kia! Mau vào trong gọi chủ nhân người ra đây mà đón rước các quan lớn của triều đình, không được chậm trễ mà mang tội lớn.

Gã tráng đinh nhìn thấy đám người trước cửa ngõ người nào người nấy khí vũ hiên ngang, oai phong凛冽 thì biết ngay không phải là những người tầm thường. Nhất là sau khi nghe Trương Siêu Trọng bảo thế thì vội vàng “ba chân bốn cẳng” chạy vào trong chứ không dám quay đầu lại mà hỏi một lời nào như lệnh Trang chủ vẫn dặn rằng phải hỏi tên họ người đến Thiết Đàm trang trước rồi mới vào bẩm báo sau.

Trương Siêu Trọng tuy là khâm sai của vua Càn Long, làm quan lớn của triều đình Mãn Thanh, võ nghệ siêu đẳng, uy danh lẫy lừng nhưng khi đến Thiết Đàm trang cũng không dám khinh thường mà giờ những hành vi lỗ lã nên chỉ đứng ở ngoài mà gọi một tên tráng đinh ra mà truyền lệnh thôi. Nếu trường hợp là những nơi bình thường thì y đã bao vây, cho người xông thẳng vào bên trong lục soát rồi. Chẳng qua là vì thanh danh của Châu Trọng Anh quá lớn, được thiên hạ gọi là Châu lão anh hùng, khắp nơi trên giang hồ, đâu đâu cũng kính phục. Do đó mà Trương Siêu Trọng cũng phải có vài phần nể nang, không dám ý vào thể khâm sai triều đình mà ngang tàng được. Huống hồ là việc này chưa biết chắc chắn ra sao, liệu Đồng Triệu Hòa báo tin có xác thực hay không? Bọn Văn Thái Lai còn ẩn trú trong sơn trang hay là đã đi xa rồi? Nếu tìm không thấy khâm phạm trong đó thì không biết phải xử trí ra làm sao? Nghĩ đi nghĩ lại một hồi, Trương Siêu Trọng bỗng hối hận vì mấy câu nói hống hách vừa rồi với gã tráng đinh của Thiết Đàm trang.

Châu Trọng Anh có chứa chấp khâm phạm hay không, Trương Siêu Trọng chưa dám chắc chắn. Mà cho dù có chứa chấp khâm phạm đi chăng nữa, việc luận tội kia cũng không do Trương Siêu Trọng định đoạt mà phải chờ lệnh của vua Càn Long. Vì vậy, cách tốt hơn hết, Trương Siêu Trọng thấy chi nên dùng lễ của một lãnh tụ Võ Đang phái ra mắt một lãnh tụ của các võ phái miền Tây bắc mới đúng theo quy tắc của “luật giang hồ”.

Nghĩ vậy, Trương Siêu Trọng liền thay đổi ngay thái độ. Y đến trước mặt một tráng đinh khác mang phen sự canh gác cửa ngõ dùng lời nhỏ nhẹ từ tốn nói :

- Xin nhờ đại ca vào trong nhà thưa giúp giùm một việc là có quan Thống chế Ngự lâm quân cùng các vị khâm sai ở đề đô nhân đi kinh lý sang vùng này có chút việc muốn thỉnh giáo cùng Châu lão anh hùng.

Trương Siêu Trọng nói xong liền đảo mắt liếc ra dấu cho bọn bỏ đầu và bỏ khoải. Bọn Ngô Quốc Đống hội ý khẽ gật đầu mấy cái nên khi tráng đinh này vừa quay gót đi vào trong thì hán cũng dẫn tám tên bỏ khoải theo sát sau lưng. Ý Trương Siêu Trọng là đề phòng chuyện Văn Thái Lai cùng đồng bọn thoát ra cửa sau trốn kịp khi nghe có khâm sai đến. Trong trường hợp này, sẽ có Ngô Quốc Đống cùng tám tên bỏ khoải chặn lại ngay.

Mạnh Kiện Hùng đang ở trong phòng khách vừa nghe gã tráng đinh chạy vào thuật lại những điều mắt thấy tai nghe cùng những lời hống hách của Trương Siêu Trọng thì hiểu ngay những người này đến đây không ngoài mục đích truy nã Văn Thái Lai.

Cẩn thận và tỉnh táo, Mạnh Kiện Hùng gọi Tổng Thiện Bằng ra trước ngõ giả vờ tiếp đón niềm nở bọn Trương Siêu Trọng để tạm thời dùng kế hoãn binh, còn chàng thì tức tốc đích thân vào thẳng căn phòng rộng rãi và yên lặng nơi Văn Thái Lai đang nằm dưỡng bệnh. Mạnh Kiện Hùng kể tai Văn Thái Lai nói nhỏ rằng :

- Văn tứ gia! Hiện thời ngoài cửa Thiết Đàm trang có một số “chó săn chim mồi” của vua Càn Long dưới sự chỉ huy của tên đại Hán gian Trương Siêu Trọng. Việc này gắt rút lắm, không thể trình bày cặn kẽ cho Văn tứ gia được. Theo ý tiểu đệ thì không nên chống cự với bọn chúng làm gì cho bất lợi. Theo ý tiểu đệ thì tốt hơn hết, ba vị đương gia nên tạm lánh mặt để giữ cho mình được an toàn rồi sẽ tính sau.

Văn Thái Lai nghe nói khẽ gật đầu tán thành. Mạnh Kiện Hùng lập tức đưa ba người: Văn Thái Lai, Lạc Băng và Dư Ngự Đồng ra thẳng ngoài vườn hoa của Châu Trọng Anh. Tại đây có một căn phòng rất rộng rãi khang trang, mát mẻ mà Châu Trọng Anh thường dùng để ngắm hoa thưởng nguyệt, luyện tập võ công, và phú vịnh ngâm nga trong những lúc cao hứng nhàn rỗi...

Đó chỉ là bề ngoài để che mặt kẻ bàng quang. Bên trong là một cơ quan bí mật để Châu Trọng Anh bảo vệ cách nhà cách mạng bị truy nã đến nhờ ông ta khi cần thiết. Phía dưới nền nhà ấy là một cái hầm bí mật rộng rãi, sạch sẽ, đầy đủ tiện nghi, không thiếu gì các vật dụng.

Bốn người vừa đến nơi thì Dư Ngự Đồng hợp sức với Dư Ngự Đồng khiêng một cái bàn cẩm thạch lớn rất dày xếp dịch ra khỏi nơi đó một chút, nhìn thấy phía dưới lộ ra một miếng sắt thật dày, được cột chặt bởi một sợi dây xích sắc dài dính chặt vào. Mạnh Kiện Hùng và Dư Ngự Đồng cùng nắm sợi dây xích kéo, giờ hồng miếng sắt lên. Thì ra đó là một miếng rộng rãi và kín đáo, mà miếng sắt chính là nắp dùng để đóng lại. Mọi người liền theo miếng hang mà đi xuống hầm bí mật mà Mạnh Kiện Hùng gọi là địa huyết.

Văn Thái Lai đứng nhìn Mạnh Kiện Hùng làm công việc này bất giác nổi giận hét to lên rằng :

- Ta Văn Thái Lai chẳng phải hạng người tham sống sợ chết đâu! Bình sinh, ta chưa bao giờ biết lui bước trước một nguy nan nào cả, cũng chưa bao giờ chịu hạ mình làm việc hèn hạ, lại càng không bao giờ biết khiếp sợ những đũa gian manh hung tàn, mặc kệ võ nghệ chúng có cao đến bậc nào cũng vậy. Nếu thấy việc phải sẽ làm ngay, gặp cường địch đương nhiên phải chống cự. Không lẽ giờ đây ta lại chịu khom lưng mà chui xuống cái lỗ này sao? Chui xuống để trốn cái chết mà bảo vệ tánh mạng mình à? Không, nhất định là không! Tuy hiện tại trong mình ta rất yếu, khí lực giảm suy, các vết thương chưa lành nhưng tinh thần ta vẫn sáng suốt, chí khí vẫn hiên ngang, còn đủ sức đánh với Trương Siêu Trọng cùng bè lũ “chó săn chim mồi” của Càn Long phải tới. Cứ để ta đánh với chúng một trận. Thà là ta chết còn hơn phải chui xuống cái lỗ này để cầu sống. Một khi ta chui xuống cái lỗ này rồi, tất cả anh hùng trong thiên hạ sẽ chê cười ta. Văn Thái Lai này làm việc mình mình bạch bạch, chẳng bao giờ núp trong bóng tối hoặc lợi dụng bóng tối mà hành động bao giờ!

Nghe lời nói khảng khái của Văn Thái Lai, Mạnh Kiện Hùng trong thâm tâm hết sức bội phục, lại càng không muốn cho vị Tứ đương gia kia phải chết một cách oan uổng hay bị bắt bởi bọn “chó săn chim mồi” của triều đình. Chàng cố lựa lời khéo mà khuyên Văn Thái Lai rằng :

- Tại hạ vẫn biết Văn tứ gia là bậc trượng phu nghĩa khí trên đời này. Chính Châu sư phụ dù chưa gặp mặt Văn tứ gia nhưng vẫn luôn khen ngợi và thán phục vì chính sư phụ cũng là một đấng anh hùng nghĩa khí như Văn tứ gia, coi cái chết nhẹ tựa lông hồng, xem việc thiện như ngọc ngà châu báu. Tuy nhiên đấng trượng phu ở đời cũng có khi co mà cũng có khi duỗi, không nên câu nệ những tiểu tiết làm hỏng việc lớn mà tổ quốc và dân tộc đang trông cậy vào mình. Như Văn tứ gia hiện thời đang mang thương tích nặng, không thể dùng sức mà đượng cự với bọn đầu trâu mặt ngựa cam tâm làm ưng khuyến cho kẻ thù thì việc bảo vệ cái thân hữu dụng của mình để gánh vác công việc lớn lao sau này cho dân cho nước thì đâu có phải là tham sống sợ chết! Xin Văn tứ gia tạm thời lánh nạn ở đây, tạm trú trong cái hầm bí mật này. Thử hỏi người anh hùng nào khi thông suốt đại nghĩa lại có thể cười Văn tứ gia được?

Văn Thái Lai nói :

- Tôi nhất định không chui xuống địa huyệt! Yêu cầu mạnh huynh mở cửa sau vườn hoa cho chúng tôi thoát ra khỏi nơi này!

Mạnh Kiện Hùng nói :

- Không thể được! Bọn “trâu chó” của Càn Long rất đông! Chắc chắn chúng đã chia nhau ra bao vây tứ phía và canh chừng nghiêm ngặt bên ngoài vườn hoa này rồi. Văn tứ gia có ra khỏi vườn hoa cũng không thoát hiểm được. Xin Văn tứ gia nhất thời nhẫn nhục chờ đợi cơ hội khác mà diệt trừ bè lũ chúng chẳng hơn sao? “Quân tử phục thù, mười năm chưa muộn”. Cái kế vạn toàn hay nhất trong lúc này là tạm ẩn dưới hầm bí mật nơi đây.

Văn Thái Lai vẫn cương quyết nói :

- Không phải ý tôi muốn Mạnh huynh mở cửa sau vườn hoa cho chúng tôi thoát ra có nghĩa là chạy trốn bọn Trương Siêu Trọng đâu! Tôi biết chắc là chung quanh Thiết Đàm trang hiện tại bọn “chó săn chim mồi” đã bao vây chặt chẽ rồi, dẫu cho con kiến cũng không thể nào lọt ra được! Tôi muốn thoát ra là để tránh cho quý trang cái họa “chứa chấp khâm phạm” của triều đình cho khỏi liên lụy đến Châu lão anh hùng và toàn thể người vô tội tại Thiết Đàm trang. Sau đó tôi sẽ công khai giao chiến với bọn trận, chết hay sống cũng chẳng có gì đáng kể. Hảo ý của Mạnh huynh tôi nguyện ghi nhớ mãi không bao giờ quên. Ngày sau nếu có duyên sẽ gặp lại. Thiết Đàm trang mãi mãi là ân nhân và Mạnh huynh lúc nào cũng là hảo bằng hữu của tôi cũng như Hồng Hoa hội. Thôi, chúng tôi xin cáo từ. Xin Mạnh huynh mau mở cửa ra đi!

Nói dứt lời, Văn Thái Lai đứng dậy toan bước ra thúc giục Mạnh Kiện Hùng mau mau mở cửa. Đang lúc đôi bên còn nói qua bàn lại thì bỗng nghe phía sau cánh cửa vườn hoa có tiếng đập phá “rầm rầm” và tiếng gọi mở cửa vang lên inh ỏi. Ngoài ra, những tiếng động ồn ào ở phía trước càng lúc nghe càng rõ tựa như đang xảy ra một cuộc võ trang xung đột.

Một người cầm khí giới hùng hổ từ ngõ trước chạy thẳng ra phía vườn hoa bị người giữ cửa của Thiết Đàm trang cương quyết cản ngăn lại. Hai bên cãi vã, xô đẩy nhau kịch liệt. Giữa lúc ấy thì một bọn “tàu câu” theo chân Trương Siêu Trọng cũng vừa chạy đến.

Tổng Thiện Bằng nhất định không để cho bọn Trương Siêu Trọng tự ý ra vườn hoa nên mặc dầu sức yếu vẫn liều mạng chặn đứng cánh cửa lại không cho ai đi tới. Nếu lấy tài sức mà đo thì có đến 10 người như Tổng Thiện Bằng cũng không cản trở nổi bọn người của Trương Siêu Trọng, là những tay hảo thủ võ công siêu việt. Đó là chưa nói đến tài nghệ của viên Thống chế Ngự lâm quân kia. Nhưng có lẽ nhờ vào uy danh của Châu Trọng Anh vang dậy khắp chốn gần xa nên bọn người kia tuy đông và mạnh nhưng vẫn chưa dám làm càn vì còn chờ xem thái độ dứt khoát của Trương Siêu Trọng ra sao đã.

Trương Siêu Trọng dù làm quan tam phẩm, thống lĩnh đám Ngự lâm quân trong triều nhưng chưa hề dám coi thường uy danh của Thiết Đàm trang chủ Châu Trọng Anh. Y luôn luôn cân nhắc điều lợi hại trước khi hành động. Vì không ngoan và thận trọng, Trương Siêu Trọng bắt buộc phải dùng chiến thuật “tiên lễ hậu binh” để tránh những hậu quả đáng tiếc sau này nhiều được chừng nào hay chừng này.

Vào được bên trong Thiết Đàm trang là xâm nhập vào gia cư của Châu Trọng Anh rồi. Vào đến đây cũng chẳng khác gì vào hồ huyệt và dù là vô tình hay cố ý thì cũng đã lâm vào thế cối cộp. Trương Siêu Trọng đã chạm đến danh dự cũng như sĩ diện của vị đệ nhất anh hùng vùng Tây bắc và sẽ gây thêm nhiều sự công phẫn trong giới giang hồ.

Bản lĩnh của Châu Triệu Anh, Trương Siêu Trọng chưa dám chắc đã thắng nổi. Ngoài ra, theo lời đồn đãi, biết đâu Thiết Đàm trang còn có những cơ quan bí mật, khi vào thì dễ nhưng khi ra thì khó, dù trong tay có cả thiên binh vạn mã. Càng suy nghĩ, Trương Siêu Trọng càng trở nên thận trọng hơn, nhất là chính mắt y đã được nhìn thấy lối thiết kế dựng lên sơn trang, cách bố trí canh phòng cẩn mật thế nào ngay từ lúc mới đến.

Châu Trọng Anh hùng cứ nguyên một vùng Tây bắc rộng lớn mênh mông như một dải biên thù. Tuy thần phục triều đình nhưng ông ta như làm chủ một cõi giang san chẳng khác nào một lãnh chúa có khả năng huy động nhân lực, tài lực, vật lực dồi dào phản kháng chống lại nhà Mãn Thanh. Muốn diệt trừ được Châu Triệu Anh thật không phải là một chuyện dễ.

Ngoài võ công trác tuyệt và thế lực dồi dào, Châu Trọng Anh còn là người túc trí đa mưu, với tài thao lược binh thư có thừa. Trương Siêu Trọng đã được nhìn thấy điều đó khi nhìn ra sự bố trí Thiết Đàm trang kia như một Bát trận đồ của Khổng Minh đời Tam Quốc. Rõ ràng Châu Trọng Anh muốn biến Thiết Đàm trang của ông ta thành một cơ sở bền vững lâu dài...

Trương Siêu Trọng đắn đo suy nghĩ, sau cùng ôn tồn dịu giọng nói với Tổng Thiện Bằng rằng :

- Chúng tôi vâng lệnh Hoàng Đế đi công tác ngang qua đây, vì ngưỡng mộ đại danh Châu lão anh hùng nên tiện đường vào bái kiến. Quý sơn trang thật là một tòa dinh thự tráng lệ nguy nga chưa từng thấy tại bất cứ một nơi nào tại chốn biên ải này. Xin Tổng bằng hữu vui lòng dắt đi xem mọi nơi cho thỏa lòng hiếu kỳ ao ước bấy lâu nay.

Quả Trương Siêu Trọng hết sức khôn khéo. Y không đề cập gì đến chuyện đi điều tra bắt khâm phạm mà lại nói rằng ý chỉ muốn thưởng thức qua các nơi mỹ lệ của Thiết Đàm trang mà thôi.

Lúc bấy giờ Văn Thái Lai để ý nhìn xem, thấy Thiết Đàm trang đã bị bao vây kín mít, trước sau đều có người của Trương Siêu Trọng canh giữ, không còn đường nào tẩu thoát được. Trước tình thế nguy ngập đó, Văn Thái Lai vẫn không thay đổi sắc mặt, dường như chẳng xem cường địch ra gì cả. Mạnh Kiện Hùng thấy sự việc quá khẩn cấp bèn nấn nỉ Văn Thái Lai mau mau tạm lánh thân vào hầm bí mật.

Văn Thái Lai mặt mày đỏ tía tai, đôi mắt long lên sòng sọc như tức giận đến cực độ. Chẳng không trả lời Mạnh Kiện Hùng mà rút đoản đao ra cầm sẵn trên tay như sẵn sàng chuẩn bị ứng chiến, lại xoay qua bảo Lạc Băng và Dư Ngư Đồng rằng :

- Hai em cứ bình tĩnh chứ không việc gì phải lo lắng hay khiếp sợ. Nếu chúng hành động chúng ta lập tức ra tay đối phó. Để tránh liên lụy đến người khác, hai em mau đưa ta ra cửa sau.

Cả hai người đều tỏ ý tán đồng ý kiến của Văn Thái Lai. Lạc Băng đỡ vai trái của Văn Thái Lai đi, còn Dư Ngư Đồng thì đi trước dẫn đường. Cả ba nhắm cửa sau vườn hoa đi thẳng. Bỗng nhiên Văn Thái Lai khẽ liếc nhìn gương mặt của Lạc Băng, chợt thấy hai hàng nước mắt của người vợ yêu nhỏ xuống đầm đề. Nhìn những nét buồn chưa xót hiện ra trên khuôn mặt trắng trẻo đầy đặn của Lạc Băng làm cho gan ruột của Văn Thái Lai như muốn đứt ra từng khúc. Chẳng xúc động quá, không nói năng được gì cả mà chỉ khẽ than thầm. Sau vài giây tư lự, Văn Thái Lai mới nghẹn ngào lên tiếng :

- Em lo sợ cho anh lắm phải không? Hay là chúng ta tạm lánh thân vào nơi địa huyết nhé?

Lạc Băng nghe chàng nói thế thì cũng hết sức cảm động. Nàng biết con người của Văn Thái Lai kia một đời tung hoành khắp nơi, sống oanh liệt chẳng xem cái chết ra gì cả. Thế mà giờ chàng đành lên tiếng cam tâm chịu nhịn nhục mà làm một việc trái ngược hẳn với ý chí can trường kia thì đủ hiểu chàng yêu thương, quý mến nàng đến mực nào rồi.

Mạnh Kiện Hùng nghe Văn Thái Lai vì muốn chiều lòng Lạc Băng mà chịu trứ thân lánh nạn vào trong địa huyết thì trong lòng không xiết. Chàng vốn không muốn Văn Thái Lai phải liều mạng chết uổng nhưng lại không dám nói gì thêm nữa, này giờ chỉ biết riu riu đi theo sau, chuẩn bị tiếp tay bất cứ lúc nào cho người anh hùng mà chàng đã thầm cảm phục dù chỉ mới gặp lần đầu. Mạnh Kiện Hùng cũng là bậc trượng phu hiếm có trên đời. Chàng thầm quyết định rằng nếu cần sẽ sẵn sàng đem sinh mạng ra hy sinh để bảo vệ Văn Thái Lai đến cùng...

Không chậm trễ một giây nào, Mạnh Kiện Hùng dẫn cả ba người trở lại căn phòng tại vườn hoa rồi lần lượt đưa xuống hầm bí mật. Sau đó chàng hợp sức với ba gã tráng đinh mạnh khỏe lấp miệng hầm lại che kín như cũ.

Khi ấy, Châu Anh Kiệt không biết từ đâu chạy vội tới, cũng hăng hái giúp một tay. Mạnh Kiện Hùng thấy Châu Anh Kiệt tham gia vào việc này thì không khỏi lo lắng vì trẻ nít thường hay leo mồm leo mép dễ làm lộ bí mật. Nhưng chuyện đã lỡ, không còn cách nào ngăn ngừa kịp được nữa. Nó đã nhìn thấy và biết hết tất cả mọi việc.

Có một điều làm cho Mạnh Kiện Hùng cảm thấy an tâm đôi phần là chàng biết rằng Châu Anh Kiệt rất thông minh lanh lợi tuy rằng còn nhỏ tuổi. Nay gặp việc trọng đại có quan hệ đến gia đình nó không ít, chàng tin tưởng nó dư sức hiểu được mà không hó hê điều gì cả.

Sau khi đưa ba đương gia của Hồng Hoa hội xuống hầm bí mật, Mạnh Kiện Hùng bảo Châu Anh Kiệt cùng ba gã tráng đinh đi xa nơi khác, lại dặn dò thật kỹ là đừng bén mảng tới làm gì, mà ai hỏi gì cũng “không biết”. Sắp xếp đâu ra đó xong xuôi, chàng cũng bước ra khỏi nơi ấy thì vừa vịn gặp Ngô Quốc Đống dẫn mấy tên bồ khoái ra canh giữ cửa sai vườn hoa. Mạnh Kiện Hùng mừng thầm trong bụng, mỉm cười nói một mình :

- Khi này thì ta lo cho Văn tứ gia không thoát khỏi được bẫy của đám “đầu trâu mặt ngựa” chúng bây. Nhưng bây giờ thì cho chúng bây tha hồ mà tìm kiếm! Tìm kiếm có ra hay không cũng đổ chúng bây ra khỏi được Thiết Đàm trang này! Chờ đến khi Châu sư phụ của ta về đến thì cứ liệu hồn mà chối!

Mạnh Kiện Hùng sau đó không thèm quan tâm tới bọn Ngô Quốc Đống nữa mà chỉ còn đề phòng bọn Trương Siêu Trọng mà thôi.

Trương Siêu Trọng dùng lời nói không ngoan lễ phép yêu cầu Tổng Thiện Bằng đưa hắn đi xem những nơi mỹ lệ của Thiết Đàm trang chứ không tỏ một thái độ hay một hành động sỗ sàng nào. Vì thế, Tổng Thiện Bằng chẳng biết phải làm sao đành phải dẫn bọn chúng ra thăm hoa viên. Nhưng Tổng Thiện Bằng cũng hết sức khôn khéo, cố kéo dài thì giờ cầm chân đám người Trương Siêu Trọng để dùng kế hoãn binh cho Mạnh Kiện Hùng có đủ thì giờ đầu Văn Thái Lai, Lạc Băng, Dư Ngư Đồng, ba người dưới hầm bí mật kín đáo. Cho dù Trương Siêu Trọng ra hoa viên đi chẳng nữa, y cũng không biết đường nào mà mò.

Nhìn thấy bọn Trương Siêu Trọng một bầy đi theo Tổng Thiện Bằng ra hoa viên, Mạnh Kiện Hùng làm bộ xấn xái bước ra đón tiếp. Nhìn thấy trong đám người có Đồng Triệu Hòa, Mạnh Kiện Hùng lạnh lùng nhìn hắn bằng cặp mắt khinh khi, nói bằng một giọng châm biếm :

- Chắc vị này cũng là một quan khâm sai của triều đình đấy phải không? Tòì không biết rõ nên thành ra đã thất kính!

Đồng Triệu Hòa sượng sùng đỏ cả mặt, thẹn thùng nói :

- Tòì chỉ là một tiểu sư tằm thường của Trần Viễn tiêu cục, làm sao dám mạo nhận là quan khâm sai? Huynh dài lắm rồi đó.

Đứt lời, hắn lại quay qua Trương Siêu Trọng nói rằng :

- Thưa Trương đại nhân! Chính mắt tôi được trông thấy rõ ràng khâm phạm trốn ở trong này. Xin đại nhân cứ việc hạ lệnh cho lục soát.

Tổng Thiện Bằng nhìn Đồng Triệu Hòa cười gằn nói :

- Lời của tiểu sư thật là sai lầm! Thiết Đàm trang chúng tôi đây chỉ biết thủ thân an phận, luôn luôn tuân theo pháp luật. Châu lão Trang chủ của chúng tôi

lại là một nhân sĩ có danh vọng ở vùng này, lại vừa có cả nhà cửa lẫn sản nghiệp, lẽ nào lại chứa chấp khâm phạm của triều đình?

Dứt lời, Tổng Thiện Bằng dùng ngón tay chỉ vào Đồng Triệu Hòa nói :

- Chẳng hiểu vì sao vị tiêu sư này lại có ác ý vu oan giá họa cho chúng tôi, muốn cho chúng tôi bị “toàn gia tru lục” hay sao đây? Mong rằng các quan khâm sai đừng nên nghe những lời nói vô căn cứ “ngậm máu phun người” đó làm gì!

Sở dĩ Tổng Thiện Bằng dám dẫn bọn Trương Siêu Trọng vào vườn hoa này vì thấy vắng mặt mấy người Hồng Hoa hội, lại thấy Mạnh Kiện Hùng ra vẻ thần nhiên nên đoán biết các đương gia có lẽ đã trốn dưới địa huyết an toàn rồi nên mới dám “lớn lối” quả quyết như vậy.

Mạnh Kiện Hùng giả vờ như chẳng hay biết gì cả, lễ phép hỏi Trương Siêu Trọng :

- Chẳng hay công việc ấy thế nào mà chúng tôi chưa được rõ? Dám xin quan khâm sai chỉ giáo cho.

Trương Siêu Trọng cười “hì hì” đáp lại rằng :

- Hồng Hoa hội là một đảng cách mạng ở Giang Nam, nay lên vùng Tây Bắc này hoạt động. Hành tung của chúng chẳng may bị Đồng đại huynh phát giác nên báo cho tôi hay. Chỉ có thể thôi!

Tuy nói vậy nhưng Trương Siêu Trọng và đồng bọn vốn là những tay lịch lãm, từng trải giang hồ nên ai nấy đều biết chắc được Văn Thái Lai thế nào cũng có mặt tại đây chứ chưa thoát ra ngoài vườn hoa hay đi đâu cả, cho dù Tổng Thiện Bằng nói lời danh thép quả quyết rằng Văn Thái Lai không có mặt tại Thiết Đàm trang này và Mạnh Kiện Hùng với sắc mặt tự nhiên như giả tuồng như không biết đầu đuôi câu chuyện ra sao cả. Trương Siêu Trọng cũng tin rằng lời tố giác của Đồng Triệu Hòa là có căn cứ vững chắc chứ không phải vô cớ cáo gian cho Thiết Đàm trang chứa chấp khâm phạm triều đình. Y vẫn giữ thái độ tự nhiên như ra vẻ rất thích ngắm cảnh đẹp nơi vườn hoa như những tao nhân mặc khách nhưng sự thật là để ý dò xét, cương quyết tìm cho ra được Văn Thái Lai chứ không vì một lý do nào mà bỏ dở việc truy nã khâm phạm của mình. Hôn nữa, dù có muốn bỏ qua công việc đi chăng nữa cũng không xong. Cái thế “cời lưng cộp” của Trương Siêu Trọng thật không đơn giản chút nào. Xuống thì bị cộp ăn thịt, nhưng cứ ở mãi trên lưng nó thì biết bao giờ mới thoát được! Chỉ còn mỗi một cách là mặc nó dẫn đến đâu thì đến.

Nếu tìm được Văn Thái Lai thì chẳng nói làm gì, nhưng nếu không tìm được mới là điều nan giải cho Trương Siêu Trọng. Cả hai mặt pháp lý cũng như giao tế, Trương Siêu Trọng sẽ phải gánh lấy một hậu quả khó mà lường được. Chắc chắn Châu Trọng Anh sẽ không bao giờ bỏ qua việc này. Trương Siêu Trọng sẽ phải mang tiếng là gây hấn, tìm cách vu khống cho một nhân vật uy tín, tên tuổi lừng lẫy trên giang hồ. Trương Siêu Trọng vừa mất uy tín với triều đình là làm không được việc lại vừa gây thù oán với họ Châu cùng với rất nhiều võ lâm đông đạo của ông ta. Luật giang hồ là một điều luật rất thiêng liêng, dù không viết ra giấy, soạn thành sách hay bắt buộc ai phải theo nhưng phạm là người đi lại đây đó đều phải hiểu rõ mà liệu đường biết cư xử.

Trong lúc Trương Siêu Trọng còn đang nặn óc, đắn đo do dự đủ điều tẩn tối lưỡng nan thì Đồng Triệu Hòa nghĩ bụng rằng :

- “Nếu phen này mà không bắt được Văn Thái Lai mà giải về triều đình thì chẳng những bị Trương Siêu Trọng quở trách mà bao nhiêu công lao của mình kể cũng như đã trắng xe cát biển Đông mà thôi!”

Cặp mắt cú vọ của hán chóp vãi cái đã nghĩ ngay được một độc kế. Y húng chí tự nhủ thầm :

- “Xưa nay tục ngữ có câu “đi xa hỏi già, về nhà hỏi trẻ”. Tại sao ta không tìm con nít mà khai thác chứ?”

Đồng Triệu Hòa chợt nhớ ra là hán bị một đứa con nít rượt theo dùng một thế võ tuyệt kỹ bắt hán lại dễ dàng. Hán chắc chắn đó là con của Châu Trọng Anh. Nếu làm cách nào dùng lời ngon ngọt dụ dỗ được nó ắt nó sẽ khai ra hết, không bằng cách này thì cách nọ. Kinh nghiệm đã cho thấy, bí mật nào để cho con nít biết được rồi thì không sớm thì muộn cũng sẽ bị lộ ra. Đã có bao nhiêu vụ tan cửa nát nhà chỉ vì miệng lưỡi không kín đáo của con cháu trong nhà gây ra. Con nít dù có khôn ngoan lanh lợi đến thế nào rốt cuộc, cũng vẫn chỉ là con nít mà thôi, khó lòng mà qua được mánh khéo của người lớn. Nhất là lại là một kẻ mưu mô xảo quyệt như Đồng Triệu Hòa! Tên tiêu sư của Trần Viễn tiêu cục nghĩ mà đắc ý, tự cho mình là đa mưu túc trí ít ai sánh kịp. Hán tự nhủ thầm :

- “Đứa trẻ ấy đã tham dự vào việc đuổi bắt mình ắt hẳn cũng biết rõ nhà nó có những người lạ mặt đến ở. Trong khi Trương Siêu Trọng đi theo Tổng Thiện Bằng, rất có thể Mạnh Kiện Hùng dẫn đám người Hồng Hoa hội ra hoa viên giấu kín. Lúc đó làm gì có mặt đứa trẻ này? Vậy thì nó đi đâu nếu không phải cũng theo Mạnh Kiện Hùng ra hoa viên? Mà đã ra hoa viên tất nhiên nó phải biết chỗ bọn Văn Thái Lai ẩn nấp. Cứ theo đường này mà suy hán sẽ ra ngay.”

Nghĩ xong được kế, Đồng Triệu Hòa mừng khắp khỏi. Thấy Châu Anh Kiệt lảng vảng bên ngoài Mẩu Đon Đình, Đồng Triệu Hòa bèn chạy đến nắm tay nó ra về thân mật lắm. Nhưng Châu Anh Kiệt vừa trông thấy mặt Đồng Triệu Hòa là thấy không ưa ngay và nhận ra được hán là một tên bất lương khả ố, có gương mặt khó thương và có hành động đáng ghét. Điều trước tiên hiện ra trong đầu Châu Anh Kiệt là con người Đồng Triệu Hòa không tốt vì tên này đã bị chính nó đuổi bắt tên, và bị Mạnh Kiện Hùng đuổi ra khỏi nhà. Nó lại thắc mắc không hiểu vì sao Đồng Triệu Hòa còn đến đây làm gì?

Tuy nhỏ tuổi nhưng Châu Anh Kiệt cũng đã có được một ít kiến thức biết xét đoán nên khi Đồng Triệu Hòa chạy đến nắm tay liền bị nó giựt một cái mạnh và sẵn trốn kèm theo một quyền. May cho Đồng Triệu Hòa đã đề phòng trước nên tình ý lách qua một bên tránh khỏi được. Mục kích đường quyền lợi hại của Châu Anh Kiệt, ngay cả Trương Siêu Trọng cũng phải kinh khiếp vì không ngờ rằng một đứa trẻ thơ nhỏ tuổi như vậy mà lại có được bản lãnh siêu việt đến thế kia!

Châu Anh Kiệt mắt lờm Đồng Triệu Hòa rồi thốt lên một câu khinh khi, đầy ác cảm rằng :

- Ê lão tặc! Bộ chưa tồn mặt hay sao mà còn đến đây sinh sự nữa? Coi chừng phen này không có mạng mà về đầu đầy nhé!

Đồng Triệu Hòa bẽn lèn gượng cười đáp :

- Này tiểu huynh đệ! Lần này tôi tới nhà cậu không phải định sinh sự với cậu đâu mà là vì có ý tốt với gia đình cậu đó. Cậu đừng hiểu lầm mà oán ghét tôi!

Châu Anh Kiệt nghe Đồng Triệu Hòa nói, tỏ vẻ ngạc nhiên bèn hỏi :

- Lão tặc có ý tốt gì nói nghe thử? Nếu đúng thì ta sẵn sàng mời vào nhà dùng cơm nước hân hoan, khi về có tiền lộ phí đưa chân. Còn như nói không thông thì coi chừng ngọn cước này đá cho người một đá thì chỉ có nước về âm phủ mà châu ông bà đấy!

Đồng Triệu Hòa tươi hân nét mặt. Y dịu giọng hỏi :

- Tôi có ba người bạn rất thân đi đến nhà tiểu huynh đệ chơi. Hiện nay không biết họ ở đâu, mong cậu chỉ giúp. Đền đáp lại, cậu muốn gì tôi cũng tặng cho chứ không hề tiếc của. Đây, tôi tặng cậu trước vài nén bạc để cậu tùy ý mua đồ chơi, tạm gọi là lễ sơ kiến. Sau khi được gặp mặt ba người bạn của tôi rồi ắt sẽ còn nhiều món đồ chơi khác tặng cho cậu nữa.

Dứt lời, Đồng Triệu Hòa móc túi lấy ra hai nén bạc đưa cho Châu Anh Kiệt. Hắn nghĩ rằng con nít thấy tiền bạc thì tham, chắc chắn sẽ vui vẻ cầm lấy. Sau đó hắn tha hồ, muốn hỏi gì mà lại không được.

Chẳng ngờ Châu Anh Kiệt sau khi cầm hai nén bạc bỗng xuất kỳ bất ý liệng ngay vào mặt Đồng Triệu Hòa. Tên tiêu sư vốn luôn luôn đề phòng trước nên cúi rạp đầu xuống tránh được, nhưng cũng một phen hú hồn vì nếu lỡ bị trúng phải ắt vỡ mặt như chơi chứ chẳng phải chuyện đùa.

Nur giận chưa nguôi, Châu Anh Kiệt quát mắt nhìn Đồng Triệu Hòa nói :

- Lão tặc nghĩ ta là hạng người gì mà dám đem vật ngoại thân ấy để mua chuộc lòng tâm của ta chứ? Phúc của lão tặc còn lớn nếu không thì cái bản mặt của người đã nát ra với hai nén bạc kia rồi! Nhưng lão tặc người coi chừng đó, lần sau ta sẽ cho một bài học đích đáng nếu còn thái độ khinh khi ta như thế nữa. Này, nói cho lão tặc biết! Cha ta là Châu Trọng Anh, chủ nhân của Thiết Đàm trang này, vừa giàu có lại vừa không thiếu danh vọng, khắp nơi thiên hạ đều biết? Cha ta xem nhân nghĩa như châu báu, thị tiền bạc như rom rác, chỉ có lấy của giúp người chứ chưa bao giờ ngửa tay ra nhận lãnh của ai. Lão tặc người đến đây định thị tiền với ta sao? Đồng tiền nhơ bẩn của người, Châu Anh Kiệt này không thèm ngó tới chứ đừng nói là cầm vào tay! Đồ dê tiện!

Đồng Triệu Hòa định dùng đồng tiền mua chuộc lòng trẻ thơ, không dè lại bị trẻ thơ làm nhục cho một trận đến nỗi thẹn thùng đỏ hết cả mặt mày. Giá mà ăn tươi nuốt sống được Châu Anh Kiệt lúc này, chắc chắn Đồng Triệu Hòa sẽ không chờ đợi ai phải mời. Nhưng vì đã được biết qua bản lĩnh của đứa trẻ này thế nào rồi cho nên Đồng Triệu Hòa hiểu rõ nếu lời thôi thì chỉ mang nhục thêm mà thôi chứ chẳng ích lợi gì. Nghĩ vậy, hắn bẽn lèn con giận làm lành, vừa cười vừa nói :

- Có gì mà tiểu huynh đệ lại giận dữ vậy? Lão Đồng chỉ tò thiện ý làm quen chứ có phải “thị tiền” với cậu đâu?

Châu Anh Kiệt lại nói :

- Cái bản mặt vô liêm sỉ của người hỏi có ai thêm làm quen kia chứ?

Khi Mạnh Kiện Hùng thấy Đồng Triệu Hòa chạy ra Mầu Đơn Đình định o bế gây cảm tình với Châu Anh Kiệt thì trong lòng chàng hết sức lo lắng và hồi hộp. Tuy biết rõ Châu Anh Kiệt là một đứa trẻ khác thường nhưng chắc chắn không làm sao quỷ quyết mảnh lối bằng Đồng Triệu Hòa được. Nếu chẳng may Châu Anh Kiệt hớ hênh một câu thôi cũng đủ gây rắc rối cho Văn Thái Lai ngay, đồng thời còn liên lụy đến tất cả người trong Thiết Đàm trang nữa.

Đang lúc chưa biết nghĩ được cách nào ngăn lại thì lại được nghe những lời nói hùng hồn và thái độ cứng rắn của Châu Anh Kiệt nên Mạnh Kiện Hùng mới thấy vững dạ an lòng được. Nhưng chàng bắt đầu nơm nớp lo sợ vì biết chắc Đồng Triệu Hòa sẽ không ngừng khai thác Châu Anh Kiệt để đạt được mục đích của hắn.

Còn Trương Siêu Trọng và đồng bọn thì đều rất đỗi ngạc nhiên, không ngờ một cậu bé con như thế ấy mà tính khí lại can cường, thái độ ngang nhiên, võ công tuyệt vời đến độ một tiêu sư từng trải giang hồ, đầy đủ mảnh khóc mà vẫn không làm sao áp đảo được. Trương Siêu Trọng nghĩ thầm :

- Một đứa trẻ như Châu Anh Kiệt mà còn lợi hại đến thế huống hồ là Tống Thiện Bằng và Mạnh Kiện Hùng. Cứ theo đó mà suy thì cũng đủ hiểu Châu Trọng Anh còn ghê gớm đến thế nào! Tình hình như vậy coi bộ muốn tìm ra được Văn Thái Lai thật không phải là một chuyện dễ dàng!

Về phần Đồng Triệu Hòa, hắn không vì bị Châu Anh Kiệt làm nhục mà nản chí. Hắn thần nghĩ :

- “Thinh tướng không bằng khích tướng. Đúng, ta cứ thế mà làm!”

Nghĩ đoạn, Đồng Triệu Hòa bèn đổi chiến thuật nói :

- Này tiểu huynh đệ! Ba người khách nhà cậu đó là bạn thân của chúng tôi. Họ là những người có tên tuổi lẫy lừng trong giới giang hồ, chưa chắc gì Châu lão anh hùng đã được hân hạnh biết mặt khi họ đến đây. Như vậy họ đâu phải là bằng hữu gì với Châu Trọng Anh, thân phụ của cậu? Có đúng vậy không?

Châu Anh Kiệt bèn phun một bãi nước miếng vào mặt Đồng Triệu Hòa. Lần này hắn tránh không kịp nên lãnh nguyên bãi nước bọt ấy vào giữa mặt, bèn kéo vạt áo lên chùi. Châu Anh Kiệt lại cười khinh bỉ nói :

- Bọn chúng bây là một lũ “tẩu cầu” hết cả thầy! Có ai là bằng hữu với các người đâu! Thân phụ ta khắp một vùng Tây bắc này có thiếu chi là bạn bè thân thiết? Phàm những bậc anh hùng hào kiệt trong thiên hạ có dịp đi ngang qua đây đều ghé lại viếng thăm. Những người ấy quyết không phải là bằng hữu của các người!

Mạnh Kiện Hùng nghe Châu Anh Kiệt nói hơi lỗ, sợ làm lộ bí mật ra định can lại nhưng không kịp, lại nghe đứa con trai của sư phụ chàng nói tiếp :

- Nhà ta chỉ tiếp những anh hùng hào kiệt nên ngày nào cũng có khách quý đến rồi đi, đi rồi đến, chẳng biết con số là bao nhiêu mà đếm. Như vậy những người đến nhà ta hẳn không phải là bằng hữu của các người rồi! Đừng lời thôi nữa, vô ích!

Mạnh Kiện Hùng và Tổng Thiện Bằng bấy giờ mới thờ được một hơi khoan khoái nhẹ nhõm vì lời nói của Châu Anh Kiệt đã hùng hồn lại không ngoan kín đáo.

Đồng Triệu Hòa vẫn chưa chịu thua, lại tiếp tục tấn công bằng một câu nói khác nữa :

- Cậu có giấu kỹ ba người bạn thân thiết của chúng ta cũng không làm sao mà giấu được lâu dài được! Chúng ta sẽ cương quyết tìm kiếm cho ra. Khi ấy, trước mặt họ, cậu mới thấy đó là những người bạn thân của chúng ta chứ không quen biết gì về Châu lão anh hùng cả. Nhưng tôi phải nói thật cho cậu biết điều này nữa là một khi chúng tôi tìm ra ba người ấy rồi thì tất nhiên cha mẹ cậu và luôn cả cậu nữa cũng bị tôi lột mặt nạ ra cho mà coi! Tại sao dám giữ ba người bạn thân của chúng tôi? Có phải là để âm mưu làm hại họ không?

Châu Anh Kiệt vừa nóng tính, vừa hăng máu không kém gì Châu Trọng Anh nên khi nghe Đồng Triệu Hòa nói chạm đến danh dự thân phụ mình bằng một giọng hách dịch thì dùng dùng nổi giận, liền trợn hai mắt hét lên rằng :

- Hỡi cái tên khốn kiếp! Người dám đến đây làm phách hả? Ta bảo cho người biết rằng thân phụ ta là Thiết Đàm trang Châu Trọng Anh chưa hề biết sợ ai dưới vòm trời này cả!

Tiếp theo lời nói là cánh tay, Châu Anh Kiệt nhảy tới tung một quyền hết sức lợi hại ngay mặt Đồng Triệu Hòa. Trương Siêu Trọng đứng đó thấy Đồng Triệu Hòa luống cuống như chó bèn chống đỡ nổi liền dùng bàn tay lên chặn đứng quyền của Châu Anh Kiệt lại, cứu nguy cho gã tiêu sư. Châu Anh Kiệt cảm tưởng như tay mình chạm vào gang thép làm ê ẩm cả gân liền rút tay về liền. Trương Siêu Trọng cũng ngăm kinh hãi, không ngờ quyền của Châu Anh Kiệt lại có khí lực mạnh mẽ đến thế. Chính y cũng cảm thấy tay mình là đe, còn tay Châu Anh Kiệt là búa. Trương Siêu Trọng trong bụng bảo thầm :

- “Nó lợi hại như thế thảo nào Đồng Triệu Hòa thấy mặt nó là chạy mất như gà gặp điều hâu. Lại bao phen bị nó làm nhục mà Đồng Triệu Hòa đành nhịn mà không dám tác sắc thị oai.”

Thấy Đồng Triệu Hòa vô kế khả thi trước Châu Anh Kiệt thì Trương Siêu Trọng lại nghĩ :

- “Hay là ta thử đóng vai trò như Đồng Triệu Hòa thử xem có khuất phục được thằng nhỏ này không?”

Nghĩ đoạn, Trương Siêu Trọng ra dấu bảo Đồng Triệu Hòa lui ra. Rút kinh nghiệm, Trương Siêu Trọng nhận thấy mình phải tỏ ra là một người đứng đắn đạo mạo để tạo ra ấn tượng tốt cho Châu Anh Kiệt trước mới mong được thắng bé kính nể và có chút hảo cảm, sau đó mới dùng mãnh lời xảo quyết sau chứ không thể lắt kha lắt khắt như Đồng Triệu Hòa được.

Châu Anh Kiệt sau khi bị Trương Siêu Trọng dùng tay gạt quyền đỡ cho Đồng Triệu Hòa lập tức biết rõ đây là một nhân vật cử khôi thuộc chứ không phải thứ tầm thường như Đồng Triệu Hòa nên cũng có ý kiêng nể và e dè. Nhìn kỹ gương mặt Trương Siêu Trọng, Châu Anh Kiệt thấy ni thanh mục tú, oai phong凛冽, cử chỉ nghiêm trang. Cậu ta thầm nghĩ đây là một nhân vật siêu phàm, tài nghệ quán chúng, đồng đẳng với thân phụ mình nên bỏ hẳn thái độ khinh nhờn đối với Đồng Triệu Hòa khi này.

Trương Siêu Trọng ngoài bản lãnh siêu quần còn là người tinh tế, tức trí đa mưu, từng trải việc đời nên rất sành tâm lý nhân gian. Vì vậy chỉ cần nhìn thoáng qua là biết ngay Châu Anh Kiệt vừa kính nể, vừa có cảm tình với mình rồi. Và chính ngay bản thân Trương Siêu Trọng cũng không dám coi thường đứa bé này. Sau khi được nhìn thấy cách đối phó can cường,凛凛 của Châu Anh Kiệt với Đồng Triệu Hòa, Trương Siêu Trọng biết nó là một đứa con nít biết trọng danh dự, không ham tiền bạc. Đối với một đứa trẻ như vậy mà chạm đến tự ái của nó ắt sẽ bị nó chống cự lại ngay. Muốn chinh phục nó, trước tiên phải chiều nó, làm cho nó vừa lòng trước đã. Suy nghĩ một hồi, Trương Siêu Trọng bèn thò tay vào trong túi lấy ra một vật hình chữ nhật làm bằng vàng, dài độ một tấc, bề ngang chừng năm phân. Mặt trước là một vật sáng ngời trong như thủy tinh, hình tròn. Mặt sau là hình tượng hai con rồng đang ghim nhau được chạm trổ rất tinh vi. Đuôi và mình rồng ở mặt sau nhưng đầu rồng uốn khúc ra mặt trước nên trông giống hệt như là “lưỡng long tranh châu”. Đây là một bảo vật quý giá gọi là Thiên Lý Cảnh.

Cầm Thiên Lý Cảnh trong tay, Trương Siêu Trọng soi qua soi lại với vẻ thích thú, cốt ý để cho Châu Anh Kiệt trông thấy. Trương Siêu Trọng nghĩ rằng “món đồ chơi” mới lạ này thế nào cũng gây được sự chú ý của Châu Anh Kiệt và có thể dùng vật này dụ cậu bé tiết lộ ra hết tung tích của bọn Văn Thái Lai.

Nguyên bảo vật Thiên Lý Cảnh này không phải do Trương Siêu Trọng mua mà có được. Xuất xứ của nó là do từ một đại thương gia ở Âu Châu đem biếu cho vị Tổng Thủ Lãnh Ngự lâm quân của Thanh Đế Càn Long là Thân Vương Phúc An Khang làm lễ tương kiến, với mục đích nhờ vận động với triều đình Mãn Thanh để vào được thị trường Trung Quốc mà kinh doanh buôn bán.

Công dụng của vật Thiên Lý Cảnh này thật không phải nhỏ vì nhờ nó mà Phúc An Khang tìm bắt được nhiều phạm nhân lẫn trốn ngoài vòng pháp luật.

Hề biết phạm nhân trốn ở đâu chỉ việc rọi Thiên Lý Cảnh vào ngay chỗ đó là hình ảnh phạm nhân hiện rõ trên mặt ống kính. Thân Vương Phúc An Khang là một nhân vật nhất, được vua Càn Long tin dùng nên mới giao cho chức Tổng Thủ Lãnh Ngự lâm quân. Trương Siêu Trọng làm chức Thống chế Ngự lâm quân là trực tiếp đặt dưới quyền chỉ huy điều khiển của Phúc An Khang.

Thấy Trương Siêu Trọng võ nghệ siêu đẳng lại tận tụy trung thành nên được Phúc An Khang xem là tay chân đắc lực; những việc bí mật đến thế cũng nói cho nghe; những của lạ quý báu đến thế nào cũng ban thưởng cho, hết lòng mua chuộc. Cũng vì vậy mà Trương Siêu Trọng hy sinh danh dự và sẵn sàng luôn cả tánh mạng để cam tâm làm “chó săn chim mồi”.

Trách nhiệm của Ngự lâm quân là bảo vệ ngai vàng cho vua, nhưng mục đích chính của Phúc An Khang là bắt sống cho được Văn Thái Lai đem về dâng nạp, nói riêng; tiêu diệt Hồng Hoa hội, nói chung. Những công tác quan trọng này Phúc An Khang hoàn toàn phó thác cho Trương Siêu Trọng.

Lúc Trương Siêu Trọng khởi hành công tác đi lùng bắt Văn Thái Lai, Phúc An Khang làm tiệc thết đãi, tặng cho bảo vật Thiên Lý Cảnh này, đồng thời tiễn chân ra tận Tây Môn. Phúc An Khang không quên dặn dò Trương Siêu Trọng rằng bằng mọi giá phải bắt cho kỳ được Văn Thái Lai càng sớm càng tốt vì đó là nhân vật trọng yếu của Hồng Hoa hội mà Thanh Đế cần gấp mặt và đừng để khâm phạm chạy thoát vào An Tây.

Trương Siêu Trọng tuân mệnh ra đi, trong lòng ôm ấp hoài bão là nếu hoàn thành được sứ mệnh ắt đường công danh sẽ đạt được mức tột đỉnh, có nhiều triển vọng sẽ lên được hàng “võ quan nhất phẩm”...

Trước cặp mắt háo hức và thêm thưởng của Châu Anh Kiệt, Trương Siêu Trọng cầm Thiên Lý Cảnh qua về phía các đỉnh núi xa xa, ghé mắt vào nhìn rồi xuýt xoa khen ngợi...

Bỗng nhiên, Trương Siêu Trọng ngừng lại, quay sang phía Châu Anh Kiệt nói :

- Đây là một báu vật hiếm có trong đời. Những vật ở đằng xa mà ta chỉ thấy được mờ mờ, nhưng khi dùng Thiên Lý Cảnh mà xem thì mọi vật như hiện ra ở trước mặt ta vậy. Cậu không tin thử nhìn xem cho biết rõ hư thực.

Dứt lời, Trương Siêu Trọng đưa Thiên Lý Cảnh cho Châu Anh Kiệt xem. Con nít thì ai không thích vật lạ với ham vui, nên Châu Anh Kiệt do dự nửa muốn cầm lấy nửa e dè. Thấy Châu Anh Kiệt trù trù không quyết, Trương Siêu Trọng lại đưa ống kính lên mắt nhìn khắp nơi một lượt rồi reo lên :

- Ôi! Thật là xinh đẹp, lạ lùng biết bao nhiêu!

Dù sao thì Châu Anh Kiệt cũng vẫn là trẻ thơ. Cho dù có thông minh khác với những đứa trẻ cùng trang lứa nhưng bản chất cũng chỉ là một. Vì vậy khi nghe Trương Siêu Trọng reo mừng thích thú như vậy thì bản tính hiếu kỳ của trẻ thơ lại nổi dậy. Trương Siêu Trọng mừng thầm trong bụng, cầm Thiên Lý Cảnh trao vào tận tay Châu Anh Kiệt, vui vẻ nói :

- Cậu cứ thử cầm lấy mà xem đi. Tôi không nói gạt cậu đâu.

Châu Anh Kiệt đưa tay đón lấy rồi ghé mắt vào xem rồi bỗng vui mừng thích thú nhảy tung tung lên vì thấy ngay trước mắt có những ngọn đồi xanh, có hoa cỏ nhiều màu sắc, có giòng suối nước trong, lại có cả tiểu phụ vác búa vào rừng... Nói tóm lại. “món đồ chơi” này chẳng khác gì một “đôi mắt thần”, có thể trông xa “nghe nhìn đậm”.

Trương Siêu Trọng lại bảo :

- Người cậu còn hơi thấp nên chưa thấu thập hết được những điều kỳ diệu của thiên nhiên. Hãy leo lên mặt bàn mà đứng xem sẽ thấy được đầy đủ những cái đẹp, những cái lạ mà chân cậu chưa hề bước tới, mắt cậu chưa hề trông qua bao giờ.

Châu Anh Kiệt bị Trương Siêu Trọng “mê hoặc”, gãi đúng vào chỗ ngứa nên không còn đủ lý trí để phân biệt hư thực, phải trái ra sao nữa, chỉ còn nghĩ đến chuyện làm sao cho thỏa mãn tính ham vui của tuổi thơ mà thôi. Vì vậy, sau khi nghe Trương Siêu Trọng “mách nước” liền nhảy phốc lên mặt bàn đá cẩm thạch đứng, đưa Thiên Lý Cảnh lên mắt nhìn ra phía ngoài tường của hoa viên. Ôi, nào là khách bộ hành qua lại; nào là những bác nông phu đang cấy bừa; nào là những bước chân liến thoắng của những mục đồng; nào là những nụ cười tươi như hoa của các cô thôn nữ... Tất cả những ngoại vật như đang linh hoạt trước mặt kính làm cho Châu Anh Kiệt khoái chí không biết mấy!

Bỏ Thiên Lý Cảnh ra mà nhìn bằng cặp mắt thịt của mình, Châu Anh Kiệt chỉ còn thấy được mờ mờ chút đỉnh, chẳng có gì là vui, là thú cả. Cái quang cảnh thiên nhiên của hóa công tô điểm, theo ý Châu Anh Kiệt phải được rọi bằng Thiên Lý Cảnh này mới hấp dẫn được mỹ quan của con người. Nếu không như vậy thì bao nhiêu cảnh vật xinh đẹp đều trở thành xác xơ tro trên cả mà thôi.

Mãi mê cầm Thiên Lý Cảnh của Trương Siêu Trọng đưa, Châu Anh Kiệt cứ đứng mãi trên mặt bàn soi hết nơi này lại soi sang nơi khác, dường như không biết chán, không biết mỏi. Trương Siêu Trọng cũng không đòi lại mà cũng không hối thúc, cứ để mặc cho Châu Anh Kiệt vui chơi thỏa thích với chiếc Thiên Lý Cảnh kia.

Mạnh Kiện Hùng biết Châu Anh Kiệt đã trúng phải kế gian của Trương Siêu Trọng bày ra nhưng không cách nào ngăn ngừa thẳng bẻ đừng nói chuyện với Trương Siêu Trọng được. Vắng mặt Châu Trọng Anh thật khó khăn cho chàng hết sức. Chàng không biết phải nên ứng phó ra làm sao trước tình huống này!

Mạnh Kiện Hùng càng lúc càng rối trí mà nhìn quanh không có ai có thể giúp được chàng trong cơn nguy biến này. Bọn Trương Siêu Trọng đã đông, lại toàn là những kẻ có võ công tuyệt đỉnh, túc trí đa mưu thì hỏi sao một mình chàng có thể gìn giữ được cho Thiết Đàm trang khỏi bị liên lụy và đám người Hồng Hoa hội khỏi bị phát giác! Nếu chúng tiếp tục kéo dài chuyện bao vây và lục soát một cách khôn ngoan và chu đáo như thế này thì sớm muộn gì mọi chuyện cũng bị lộ bẽ mà thôi. Nhất là hiện thời Châu Anh Kiệt, một con cừu non đang bị Trương Siêu Trọng, một con cáo già dụ dỗ. Mà cái bẫy

của Trương Siêu Trọng giăng ra, Châu Anh Kiệt càng lúc càng lún sâu vào.

Trương Siêu Trọng không vội vã mà cũng không kém cỏi như Đồng Triệu Hòa. Y làm việc gì cũng từ tốn, kiên nhẫn. Không ít thì nhiều, Trương Siêu Trọng đã gây được lòng tin nhiệm của Châu Anh Kiệt, Mạnh Kiện Hùng nhìn thấy điều này rất rõ. Nếu là Đồng Triệu Hòa thì cho dù hắn có dụ dỗ cả ngày đi chăng nữa, Mạnh Kiện Hùng cũng chẳng lo Châu Anh Kiệt hé răng. Nhưng với chiến lược của Trương Siêu Trọng đang áp dụng, chàng lo ngại rằng sẽ đến lúc Châu Anh Kiệt để hở mũi! Mà hở hở mũi là nguy cơ sẽ đến, không biết tai hại đến chừng nào. Nhưng Mạnh Kiện Hùng còn biết làm gì được? Ngoài chàng ra, hiện tại chỉ có Tổng Thiện Bằng là người có bản lĩnh khá nhất phe chàng mà thôi. Nhưng Tổng Thiện Bằng chỉ là một kẻ thừa hành chứ không phải là người biết xoay xở dùng mưu cao kế lạ.

Châu Anh Kiệt sau khi dán mắt dán mũi vào Thiên Lý Cảnh một hồi lâu thì cũng tự cảm thấy đã đến lúc phải trao trả báu vật lại cho chủ nên đành nhảy từ trên bàn cẩm thạch xuống đất đưa lại cho Trương Siêu Trọng tuy rằng trong bụng vẫn còn “tiếc rẻ”.

Trương Siêu Trọng mỉm cười đón lấy Thiên Lý Cảnh, nhìn Châu Anh Kiệt hỏi :

- Cậu muốn Thiên Lý Cảnh này thuộc về cậu không?

Châu Anh Kiệt liếc mắt nhìn Mạnh Kiện Hùng và Tổng Thiện Bằng đang bàn chuyện to nhỏ với nhau nên liếc nhìn Trương Siêu Trọng khẽ gật đầu tỏ ý bằng lòng.

Nhìn cử chỉ đó của Châu Anh Kiệt, Trương Siêu Trọng biết cậu bé rất thích “món đồ chơi” quý giá này nhưng còn sợ Mạnh Kiện Hùng và Tổng Thiện Bằng nên không dám lên tiếng mà chỉ lén canh chừng hai người rồi mới khẽ gật đầu với y. Vì thế, Trương Siêu Trọng thừa lúc hai người còn đang bận chuyện to nhỏ liền bí mật nắm tay Châu Anh Kiệt đi ra nơi xa mà hỏi cậu bé rằng :

- Cậu chỉ cần nói cho tôi biết rằng ba người khách đến ở trong nhà cậu ẩn núp chỗ nào thì chiếc Thiên Lý Cảnh này thuộc về cậu. Tôi vui lòng tặng cậu ngay mà không cần cậu phải trả lời tôi thêm một câu thứ nhì.

Châu Anh Kiệt bèn ri tai nói với Trương Siêu Trọng rằng :

- Thật tình tôi không biết.

Trương Siêu Trọng rất tinh ý, biết câu trả lời của Châu Anh Kiệt là miễn cưỡng chứ trên thực tế chắc chắn nó biết. Chỉ vì nó sợ nếu khai ra cho Trương Siêu Trọng biết rồi có người trong Thiết Đàm trang nghe được và mách lại với Châu Trọng Anh thì chắc chắn nó sẽ bị trừng phạt. Trương Siêu Trọng nghĩ thầm :

- “Nếu trấn an được nỗi lo sợ của thằng bé này thì lo gì mà nó chẳng nói?”

Nghĩ đoạn, Trương Siêu Trọng dỗ dành, dùng lời ngon ngọt dịu dàng nói với Châu Anh Kiệt :

- Cậu cứ nói nhỏ cho một mình tôi nghe mà thôi, không còn người thứ hai biết được nữa đâu mà e ngại. Tôi nghe vào tai rồi chỉ để trong lòng mà thôi, dù cho là thân phụ hay thân mẫu của cậu cũng không hay nữa chứ đừng nói là người nào khác trong gia đình cậu. Cứ tin tôi mà nói đi, đừng đắn đo suy nghĩ gì nữa! Mấy người kia sợ đi không muốn cậu nói chỉ vì họ không muốn cậu được chiếc Thiên Lý Cảnh này đó thôi!

Châu Anh Kiệt vốn là trẻ thơ, tuy có được chút nghĩa khí do phụ thân rèn luyện nhưng bản chất vẫn chỉ là con nít, vẫn chỉ là một người tầm thường, khi thấy báu vật thì vẫn thèm muốn, chỉ mong sao có cho bằng được chứ nào đã biết đắn đo suy nghĩ đến những chuyện lớn động trời có thể nguy hại đến gia đình nó như không.

Châu Anh Kiệt cho rằng Văn Thái Lai cũng chỉ là một khách tầm thường như những người khách khác ghé thăm Thiết Đàm trang mà thôi. Vì vậy, nó nghĩ rằng có nói cho Trương Siêu Trọng biết cũng chẳng hại gì. Có lẽ Văn Thái Lai cùng hai người kia có thù oán gì với Trương Siêu Trọng mà thôi nên cùng lắm hai bên sẽ đi đến chỗ đâm chém hay ẩu đả là cùng. Khi đó, nó sẽ cùng Mạnh Kiện Hùng đứng ra can thiệp giảng hòa cho đôi bên thì mọi việc êm ngay. Nhưng nó nào có biết đâu là một lời khai của nó sẽ trở thành một tai họa ghê gớm sẽ giáng xuống Thiết Đàm trang, có thể chuốc lấy họa diệt tộc vì dám chứa chấp khâm phạm triều đình...

Mà cũng khó mà trách được Mạnh Kiện Hùng không cảnh giác cho Châu Anh Kiệt trước được. Chàng bắt quá cũng chỉ là đệ tử của cha nó thôi. Trong khi chủ nhân vắng mặt, một mình Mạnh Kiện Hùng phải đứng ra gánh vác bao nhiêu việc, tránh sao khỏi những sơ suất? Mà có lẽ cũng phải công nhận rằng Trương Siêu Trọng quá ư lợi hại mà thôi. Y tung ra một chiêu thật bất ngờ ngoài sự tiên liệu của tất cả mọi người. Và lại, biết đâu Châu Anh Kiệt chẳng là một Trương Siêu Trọng nhỏ tuổi, vì lợi sẵn sàng quên hết tất cả! Tuy rằng thiên hạ vẫn nói là không bao giờ chấp nhặt trẻ nhỏ, nhưng lắm lúc tính tình, bản chất con người thường hiện ngay ra trong lúc tuổi còn thơ ấu...

Tóm lại, mọi sự phúc họa, số phận của con người hầu như đều có sự an bài của hóa công sẵn cả rồi...

Biết Trương Siêu Trọng là kẻ mưu mô nên Mạnh Kiện Hùng lúc nào cũng đề phòng. Từ lúc thấy Châu Anh Kiệt say mê chiếc Thiên Lý Cảnh của y, do mắt của Mạnh Kiện Hùng không lúc nào rời y cũng như Châu Anh Kiệt. Đang bàn chuyện với Tổng Thiện Bằng, chàng liếc nhìn thấy Châu Anh Kiệt gật đầu với Trương Siêu Trọng thì sợ đến toát cả mồ hôi, linh tính như có điều gì nguy ngập sẽ xảy đến cho Văn Thái Lai cũng như Thiết Đàm trang. Không biết lần gì khác hơn, Mạnh Kiện Hùng đành lớn tiếng gọi Châu Anh Kiệt :

- Sư đệ không nên nói chuyện ở đây! Mau mời khách vào trong nhà dùng trà chờ sư phụ về. Cứ ở đây mà chơi mãi nếu sư phụ về mà bắt gặp thì thế nào cũng bị quở phạt mà thôi! Sư phụ đã dặn gì, tiểu sư đệ còn nhớ hay không? Thôi, mau đi vào!

Châu Anh Kiệt đáp :

- Xin tuân theo lời của sư huynh.

Sau đó quay qua Trương Siêu Trọng, Châu Anh Kiệt khẽ nói :

- Ông hãy theo tôi vào trong vì Mạnh sư huynh của tôi gọi vào, không cho nói chuyện ở vườn hoa theo lời dặn của thân phụ tôi. Nếu người về mà không thấy tôi trong nhà thì tôi sẽ bị trách phạt nặng nề chứ chẳng chơi!

Biết Châu Anh Kiệt rất nể sợ sư huynh Mạnh Kiện Hùng nên Trương Siêu Trọng đành theo cậu bé vào bên trong. Nhưng khi vừa nắm tay Châu Anh Kiệt thì Trương Siêu Trọng vừa đưa Thiên Lý Cảnh ngay trước mặt nó đồng thời dùng đủ cách khôn khéo để dụ. Sau khi nghe những lời trấn an của Trương Siêu Trọng, và nhìn Thiên Lý Cảnh không ngừng quơ qua trước mặt mình, Châu Anh Kiệt trong bụng đã lấy làm khoan khoái, ghé tai Trương Siêu Trọng nói nhỏ :

- Tôi chỉ sợ nói cho ông nghe, gia gia tôi về biết được thì đánh tôi chết!

Trương Siêu Trọng thấy “cá đã cắn câu” thì trong bụng sướng như mở cờ liền “đề nghị” :

- Ai học lại mà cậu sợ thân phụ cậu biết được mà đánh đòn chứ? Nhưng tôi có cách này đây, nếu cậu nghe tôi thì cho dù chuyện có đổ bể cũng không có ai trách được cậu. Bây giờ tôi bày cậu cách này. Cậu đừng nói gì với tôi cả. Tôi hỏi cậu nào thì cậu cứ trả lời câu đó cho tôi nghe thôi. Như vậy có nghĩa là không phải tại cậu nói, mà tại tôi hỏi.

Nói xong, Trương Siêu Trọng cầm Thiên Lý Cảnh dúi vào tận tay Châu Anh Kiệt mà nói :

- Tôi tặng cậu báu vật này. Bây giờ là của cậu rồi, cậu có quyền tùy nghi sử dụng. Cậu chỉ cần trả lời tôi vài câu vắn tắt thôi.

Không đành lòng ham muốn, Châu Anh Kiệt đưa tay đón lấy Thiên Lý Cảnh. Trong lòng cậu ta lúc này dâng lên một niềm sung sướng tưởng không còn gì trên thế gian này có thể đổi lấy được. Dầu ngay bây giờ có bị thân phụ quở phạt trách mắng, thậm chí có đánh đòn đau, Châu Anh Kiệt cũng cho là bỏ công. Trương Siêu Trọng lại khôn khéo đánh thêm một đòn tâm lý cuối cùng.

- Cậu bắt tất phải mở miệng ra nói một lời nào. Tôi hỏi cậu nào, nếu đúng cậu cứ gật đầu, nếu sai thì cậu lắc đầu, thế là xong. Như thế thì rõ ràng là không có ai nghe được giọng cậu cả, Châu lão anh hùng làm sao mà trách phạt cậu được?

Quả nhiên cái kế này của Trương Siêu Trọng thật là vô cùng độc đáo, như giải thoát được tất cả những nỗi lo âu sợ sệt của một đứa trẻ. Châu Anh Kiệt nghe xong lại càng vững bụng hơn nữa. Thấy mưu đã thành công, Trương Siêu Trọng bắt đầu hỏi :

- Có phải hần núp bên trong lùm lúa không?

Châu Anh Kiệt lắc đầu. Trương Siêu Trọng bèn hỏi tiếp :

- Ở ngoài hoa viên chăng?

Châu Anh Kiệt nhìn trước nhìn sau rồi gật đầu một cái thật lẹ. Trương Siêu Trọng mỉm cười ra vẻ mãn nguyện. Thế là y không cần phải lặn lội tìm đâu cho xa ở nơi Thiết Đàm trang mệnh mộng này nữa mà chỉ chăm chú để ý thu gọn vào trong phạm vi hoa viên mà thôi.

Vừa đi, cặp mắt Trương Siêu Trọng vừa quan sát thật tỉ mỉ. Y thấy ở chính giữa hoa viên có một cái hồ lớn, ngay giữa hồ là một hòn giả sơn khá lớn trông rất xinh, phong cảnh thanh kỳ như một Bồn Lai nhuộc thủy. Quanh hòn giả sơn là nước biếc trong xanh với những đóa hoa sen thơm ngát và những con thiên nga bơi qua bơi lại, thung dung rửa cánh. Có mấy chiếc thuyền con được cột chặt, neo vào mấy cây thủy dương ven bờ. Từ bên ngoài đi vào hòn giả sơn có một con đường trải đá, hai bên là hoa cỏ tốt tươi. Trên hòn giả sơn có mấy gian nhà thật đẹp trông hết sức thanh tịnh, chẳng khác nào là nơi ẩn dật của những ẩn sĩ không còn chuyện gì phải vương vấn đến nhân gian nữa.

Trương Siêu Trọng để ý đến hòn giả sơn này thật là kỹ, định ninh rằng chắc chắn Văn Thái Lai được Mạnh Kiện Hùng đưa đến ẩn núp trong này nhưng chưa biết là nơi nào mà dò xét để khỏi bị lầm lạc. Trương Siêu Trọng định hỏi Châu Anh Kiệt thêm một câu nữa nhưng thấy Mạnh Kiện Hùng đang từ từ đi tới nên thấy bất tiện lại thôi.

Số là Mạnh Kiện Hùng nhìn thấy Trương Siêu Trọng nắm tay Châu Anh Kiệt vừa đi vừa hỏi. Lại thấy Châu Anh Kiệt tay cầm Thiên Lý Cảnh khi lắc đầu khi gật thì chàng thấy chuyện thật không ổn tí nào cả. Nếu cứ để tình trạng này tiếp tục xảy ra ắt thế nào con cáo già Trương Siêu Trọng cũng khai thác được hết mọi chuyện mà thôi. Nghĩ vậy chàng liền dặn lẹ Tổng Thiện Bạng mấy câu rồi ba chân bốn cẳng đi theo Trương Siêu Trọng để kèm Châu Anh Kiệt, hy vọng may ra còn cứu vãn được tình thế...

Trương Siêu Trọng giả đóng tưởng đi quanh hai bên ven hồ ra về là người ưa thích phong cảnh “thần tiên” hữu tình nhưng kỳ thực trong thâm tâm là để dò thám, cố tìm cho ra chỗ ẩn núp của Văn Thái Lai. Trương Siêu Trọng chợt nghĩ ra một âm mưu khéo léo nên giả vờ hỏi Châu Anh Kiệt :

- Hần nơi đây khách quý của chủ nhân cũng được mời vào xem chứ?

Châu Anh Kiệt không đáp nhưng chắc lưỡi rồi lấy mắt nhìn vào gian nhà có tên là Vọng Nguyệt đình cất ngay trên đỉnh hòn giả sơn. Trương Siêu Trọng hiểu ý nhưng muốn cho chắc chắn, y lại buông thêm một câu hỏi nữa :

- Chắc chắn nơi Vọng Nguyệt đình có lưu lại nhiều kỷ niệm của khách quý đến chơi phải không?

Châu Anh Kiệt vẫn không trả lời, nhưng lại gật đầu thêm một cái nữa. Không còn điều gì nghi ngờ nữa, Trương Siêu Trọng liền buông tay Châu Anh Kiệt ra, bước vào con đường trải gạch dẫn vào hòn giả sơn nhả thẳng Vọng Nguyệt đình mà vào. Mạnh Kiện Hùng sợ toát cả mồ hôi, biết bí mật đã bại lộ. Chẳng chỉ còn một hy vọng mong manh cuối cùng là Trương Siêu Trọng không khám phá được con đường dẫn xuống hầm bí mật nhờ cái bàn đá bằng cẩm thạch che kín bên trên.

Vào tới Vọng Nguyệt đình, Trương Siêu Trọng không cần phải dè dặt thận trọng nữa, cứ tự nhiên mà hành động theo quyền hạn của một quan khâm sai vâng mệnh thiên tử đi bắt khâm phạm. Lúc đầu vì chưa dám chắc Văn Thái Lai trốn ở đây nên Trương Siêu Trọng còn e dè, sợ có bề gì thì chỉ gây thù chuốc oán với Châu Trọng Anh. Nhưng giờ đây biết chắc chắc Văn Thái Lai có mặt nơi này, Trương Siêu Trọng tin tưởng thế nào cũng bắt được khâm phạm. Khi đó, Châu Trọng Anh với tội chứa chấp khâm phạm triều đình chưa chắc đã giữ được thân mình và gia đình khỏi bị tru lục thì còn nói gì đến chuyện đi tìm Trương Siêu Trọng mà trả thù.

Nghĩ thế cho nên Trương Siêu Trọng mạnh dạn lục soát kỹ lưỡng. Y thấy Vọng Nguyệt đình được cất lên bằng cây danh mộc rất đẹp và rất chắc, nền làm bằng cây sồi trên lát gạch hoa, bốn phía là những vòng lan can để cho khách nắm tay đứng dựa ngắm nhìn ra hồ thưởng ngoạn, nhìn cảnh hoa nở hương bay gió lùa mát mẻ, chẳng khác nào một cảnh thần tiên nơi cõi trần tục. Ngoài những cây cột và bốn vòng lan can ra, Vọng Nguyệt đình hoàn toàn trống rỗng, tuyệt nhiên không có một chỗ nào hay xó nào để cho ai có thể ẩn nấp được.

Trương Siêu Trọng cau mày nghĩ thầm. Y cho rằng mình thật là vô lý đi tìm lời vu vơ của một đứa trẻ. Nhưng rồi Trương Siêu Trọng lại nghĩ rằng rất có thể Châu Anh Kiệt là một đứa trẻ tinh ranh, có tình gọt găm cho mình vào nơi đây để Văn Thái Lai có đủ thì giờ trốn ra khỏi Thiết Đàm trang. Đã một lần Trương Siêu Trọng bị một “đứa nhỏ tinh ranh” lừa bịp tại lữ quán rồi nên y không thể nào không nghĩ đến điều đó được. Nếu bị lừa thêm lần nữa thì thật là nhục nhã, có đem nước máy sông mà rửa cũng không sạch được! Lần trước chỉ có một mình Trương Siêu Trọng biết thôi, chứ lần này thì không những bao nhiêu người của mình biết lại còn người của Thiết Đàm trang sẽ cười thầm mà chế nhạo thì thật còn mặt mũi nào mà đi lại trên giang hồ nữa! Nhưng rồi Trương Siêu Trọng lại nghĩ:

- “Một đứa trẻ mới 10 tuổi đầu thì chưa thể có được thủ đoạn như thế được. Gã sư diệt trời đánh của ta dù sao cũng sắp xỉ 20, nghĩa là cũng đã lớn, có đủ trí khôn để lừa gạt người chứ thằng bé này dù có là thần đồng chưa thể nào ranh mãnh được như thế!”

Nhìn trước nhìn sau, ngó qua ngó lại, Trương Siêu Trọng có thể kết luận rằng không cách gì khâm phạm có thể trốn được nơi này mà qua mắt mình được ngoại trừ có phép thần hóa thành con kiến hay giống côn trùng nào khác thì chẳng kể.

Rồi Trương Siêu Trọng lại nảy ra ý nghĩ là rất có thể khi Châu Anh Kiệt gật đầu với mình thì lúc đó bọn Văn Thái Lai có trốn ở đây thật, nhưng sau đó Mạnh Kiện Hùng rất có thể đem chúng sang các mộ đình khác không chừng. Đã có lúc Trương Siêu Trọng định bỏ Vọng Nguyệt đình sang tìm kiếm tại các mộ đình nhưng lại nghĩ đến cái gật đầu của Châu Anh Kiệt nên vẫn cố nuôi một chút hy vọng nào đó.

Như một cánh én, Trương Siêu Trọng tung mình lên khoảng không đáp nhẹ nhàng đứng trên vòng lan can nhìn lên nóc Vọng Nguyệt đình dò xét. Vẫn không có một bóng người hay một vật nào khả nghi cả. Trương Siêu Trọng lại nhảy xuống nhìn các cây liễu trên mặt hồ qua một lượt. Cũng chẳng có một dấu vết gì do người hay vật để lại cả!

Nhưng cứ lấy lý mà suy đoán thì Trương Siêu Trọng tin là bọn Văn Thái Lai dù hiện tại rất có thể trốn tại một nơi khác, nhưng chắc chắn đã từng có mặt tại đây. Mà đã đưa bọn Văn Thái Lai đến Vọng Nguyệt đình này thì lẽ dĩ nhiên nơi này phải có một cái gì có thể bảo đảm cho sự an nguy tối thiểu cho người đến đây trú ẩn. Nghĩ đến đây, Trương Siêu Trọng quyết định ở lại tìm cho ra hư thực, chứ nhất quyết không đi nơi đâu hết.

Trương Siêu Trọng đang buồn rầu lo nghĩ bỗng thỉnh linh đôi sắc mặt trở nên vui tươi như đã khám phá cho kỳ được “cái bí mật” của Vọng Nguyệt đình rồi. Trương Siêu Trọng chợt quay qua nhìn Mạnh Kiện Hùng cười gằn, nói bằng một giọng gay gắt khó chịu:

- Mạnh huynh! Tôi tuổi già sức yếu, võ nghệ cũng lụi đi nhiều nên chắc khí lực sánh với huynh đài phải kém xa! Với cái sức vóc của huynh đài mà lại được Châu lão anh hùng truyền thụ bản lãnh thì ắt hẳn là tài nghệ của huynh đài phải cao siêu vượt bậc hơn mọi người. Nếu mặt của tôi không trông lầm thì đôi tay của Mạnh huynh có thể giữ nổi ngàn cân không khó khăn chỉ cho lắm. Chúng tôi từ kinh đô với công vụ đến thăm viếng Thiết Đàm trang này nhưng vô duyên không được hân hạnh diện kiến Châu lão anh hùng mà lòng hằng ngưỡng mộ tài cao đức trọng. Nhưng dù sao vẫn có một chút an ủi là được thấy tận mắt dung mạo khôi vĩ và nghi biểu khác thường của huynh đài. Nếu lại được trông thấy thần công tuyệt kỹ của Mạnh huynh một lần cho thỏa chí thì chuyến đi này thật không uổng, và cũng không đến nỗi phải nhục mệnh vua khi về lại Bắc Kinh. Chắc Mạnh huynh không nỡ từ chối lời thỉnh cầu tha thiết của tôi chứ?

Lời nói của Trương Siêu Trọng thoáng nghe qua thì có vẻ như khiêm nhường nhưng trên thực tế cái giọng ấy bao hàm một ý nghĩa mỉa mai khiêu khích đến tột độ khiến người nghe phải bức bối khó chịu. Mạnh Kiện Hùng cho rằng vì khổ công đem đến đây một lực lượng hết sức hùng hậu mà tìm mãi vẫn không thấy khâm phạm nên Trương Siêu Trọng then quá hóa giận định tìm cách gây sự với mình.

Trương Siêu Trọng sở dĩ oán ghét Mạnh Kiện Hùng là vì nếu không phải vì chàng cầm đầu mọi việc, Châu Anh Kiệt đã chỉ cho y chỗ nấp của Văn Thái Lai rồi. Và một mình chàng mà cả đám người của triều đình, từ Thông chế Ngự lâm quân cho đến các bộ đầu và bộ khoái đều phải bó tay thì thật là một sự sỉ nhục rất lớn cho các bậc tiền bối cũng như các quan lớn.

Nghe giọng hăm hực của Trương Siêu Trọng, Mạnh Kiện Hùng tỏ ý không phục, bắt mắt ra mặt. Chàng vốn đã xem thường tư cách của Trương Siêu Trọng là một kẻ bán danh dự của mình làm “chó săn chim mồi” cho những kẻ cướp nước, giờ đây lại còn vào Thiết Đàm trang chực gieo họa cho Châu Trọng Anh, người mà Mạnh Kiện Hùng luôn kính yêu như cha mẹ. Đã thế y lại còn quyết tâm truy nã với dụng ý bắt cho kỳ được Văn Thái Lai, một người đầy nghĩa khí của Hồng Hoa hội mà Mạnh Kiện Hùng hết sức khâm phục, sẵn sàng đem cả sinh mạng của chàng ra mà che chở cho. Dù bản chất khiêm nhường, tính tình hòa nhã, nhưng nghe xong câu nói ấy của Trương Siêu Trọng, Mạnh Kiện Hùng không dấu được cơn thịnh nộ, khẽ “hừ” một tiếng, bụng bảo đảm:

- “Mi tưởng là võ công mi siêu việt, trong võ lâm không ai địch nổi cho nên mới nói cái giọng khiêu khích đó với ta chứ gì! Nói thật, nếu có Châu sư phụ của ta ở đây thì cho dù có mười cái mạnh như mi cũng đừng hòng mà ra khỏi nơi này. Mà cho dù phải “một chọi một” với mi ta cũng nào có khiếp sợ mà mi hòng giờ cái giọng hăm dọa hiếp đáp đó! Chẳng qua vì sư phụ ta không có ở nhà. Sở dĩ ta chịu nhịn là vì thứ nhất, việc quan hệ đến vận mạng Thiết Đàm trang ta không dám tự quyết. Thứ hai, hiện Văn tứ đương gia đang trú ẩn ở đây nên không nở sinh sự ầu đả, rồi mọi chuyện đổ bể làm liên lụy đến người anh hùng nghĩa khí ấy. Thứ ba, vì ta không muốn cho người của Thiết Đàm trang phải đổ máu dưới tay bạo tàn của những kẻ côn đồ chỉ chực gây chuyện hại người. Sẽ có lần khác ta quyết sống chết với mi một phen cho mà xem!

Sau khi đắn đo cân nhắc điều lợi hại, Mạnh Kiện Hùng đành nhịn nhục, cố làm ra vẻ tươi tỉnh, nói một cách tự nhiên với Trương Siêu Trọng :

- Trương đại nhân là một nhân vật khét tiếng trên giang hồ, là một trong ba vị thủ lĩnh của phái Võ Đang, đồng thời lại làm đến chức Thống chế Ngự lâm quân, uy danh vang dội khắp bốn bể, ai là người không kính nể? Văn bối đây tư chất hèn kém, bất quá chỉ mới tập tễnh qua vài ba miếng võ phòng thân thôi. Dẫu Trương đại nhân không thương mà cố ép phải động thủ đi nữa, cũng lẽ nào dám “múa búa trước cửa Lỗ Bang” hay sao? Và lại Trương đại nhân đến chơi Thiết Đàm trang này tuy không đúng lúc, sư phụ không có ở nhà, nhưng cái lễ đãi khách văn bối phải giữ gìn, quyết không để “đao quang kiếm ảnh” làm mất thanh danh của Châu sư phụ. Mong rằng đại nhân tạm gác trong trí những ý tưởng về binh đao quyền cước ấy đi. Nếu cần xin để lúc khác, khi có mặt sư phụ ở nhà, Trương đại nhân muốn sao thì văn bối cũng sẵn sàng vâng lời. Nhưng lúc này thì thà chết chứ không dám làm trái đạo của người quân tử khi đãi khách tại gia.

Trương Siêu Trọng nghe Mạnh Kiện Hùng nói xong thì phá lên cười hăng hắc. Giọng cười của y nghe rất khó chịu khiến cho chàng ghét cay ghét đắng. Cười cho thỏa chí rồi, Trương Siêu Trọng mới lên tiếng :

- Mạnh huynh! Tuy chúng ta mới gặp lần đầu nhưng thật chẳng khác như đã quen biết lâu rồi. Cách đối xử của huynh đãi với chúng tôi thật là chu đáo vô cùng. Có lẽ nào chúng tôi lại dùng đến cái thế “cường tân áp cừ”? Huống chi Châu lão anh hùng với tôi mặc dù chưa gặp mặt nhưng vẫn biết nhau qua danh tánh. Đại danh cao táng của Châu lão anh hùng làm sao Trương Siêu Trọng tôi dám sánh? Hối ai là người trên giang hồ chưa nghe qua danh hiệu “Hoả Thủ Phán Quan”? Như thế, cho dù không được gặp mặt Châu lão anh hùng đi chăng nữa, tôi vẫn kính nể người nhà của lão anh hùng. Có lẽ nào mà tôi lại muốn động thủ mà dùng đến quyền cước hay đao kiếm? Làm như vậy chỉ có tổn thương đến hòa khí đôi bên thôi chứ có ích lợi gì? Tôi đến đây theo tình nghĩa là thăm viếng Châu lão anh hùng, còn trên nhiệm vụ là truy nã khâm phạm vì có người mách rằng bọn Hồng Hoa hội hiện đang ẩn núp tại Thiết Đàm trang. Tôi không dám đụng đến thể diện của Châu lão anh hùng, nhưng cũng không dám thờ ơ với trách nhiệm. Điều ấy chắc Mạnh đại huynh thể lượng cho chứ?

Không để cho Trương Siêu Trọng tiếp tục “cà kê dê ngỗng”, Mạnh Kiện Hùng bèn cười nhạt cắt ngang :

- Vâng, tôi thừa hiểu như vậy. Khi mới đến, Trương đại nhân đã lên tiếng trước là “có quan khâm sai đến, mau bảo chủ nhân ra tận ngõ đón tiếp nếu không sợ bị tội lớn”. Chỉ tiếc rằng Châu sư phụ của tôi vắng mặt, không thì cuộc đón tiếp phái đoàn “các quan lớn” cũng sẽ rất long trọng, không kém gì “thiên lý tiếp long đầu” của các bang hội trên giang hồ!

Mạnh Kiện Hùng dùng lời châm chọc nhẹ nhàng nhưng đầy ý nghĩa xiên xỏ, nói móc hòng Trương Siêu Trọng một cách thật văn hoa khiến cho y tức giận, thẹn đỏ cả mặt nhưng vẫn phải cố mà dằn uất khí xuống. Y bèn cố tìm cách bào chữa, ráng dụ giọng nói :

- Đó là vì các bồ khoái không chờ lệnh tôi! Họ nghe nói Thiết Đàm trang chứa chấp bọn khâm phạm Hồng Hoa hội nên nóng nảy muốn bắt cho được nên sơ xuất, thành ra lỡ thốt ra lời bất kính với Châu lão anh hùng. Tôi xin nhận lỗi về việc thất thổ này.

Mạnh Kiện Hùng sợ rằng nếu tìm không ra được Văn Thái Lai và mấy người của Hồng Hoa hội, Trương Siêu Trọng sau này có thể làm khó dễ Châu Trọng Anh nên chàng muốn nói vài lời, thứ nhất để lưu nhân tình, và thứ hai, hy vọng để cảm hóa được bọn Trương Siêu Trọng phần nào :

- Quý vị là khâm sai của triều đình thì tất nhiên có quyền “làm mưa làm gió”. Bọn dân đen như chúng tôi chỉ là cỏ rác thì làm sao dám kháng cự lại? Vì vậy cho nên khi vào son trang rồi, người của Trương đại nhân vẫn được tự tiện bao vây lục soát bắt chấp đêc người của son trang. Nhưng có điều tôi lấy làm lạ thì quý vị, nếu tôi không lầm, đều là giòong dõi Hán tộc, tôi con của nhà Minh cả. Tuy quý vị làm khâm sai cả, nhưng điều đó cũng không có gì đáng nói. Tôi chỉ thắc mắc tại sao một đẳng cách mạng có chính nghĩa “phản Thanh phục Minh” như Hồng Hoa hội, phạm là người Hán, mặc hạng cùng đinh đi chăng nữa khi nghe cái tên ấy thì vui vẻ hân hoan với niềm hy vọng. Trái lại quý vị lại thù hận, nóng lòng bắt cho bằng được để ăn tươi nuốt sống là sao?

Nghe Mạnh Kiện Hùng nói, ai nấy đều im lặng. Suy nghĩ vài giây, chàng lại nói tiếp :

- Cái quan niệm của quý vị sao khác hẳn với quan niệm chung của người Hán chúng ta? Thật tôi nghe tận tai thấy tận mắt, muốn tự tìm hiểu vẫn không làm sao hiểu nổi! Phải chăng những người trong Hồng Hoa hội có cựu thù, tức oán chi với quý vị?

Trương Siêu Trọng và bọn Cẩm thị vệ nghe Mạnh Kiện Hùng mắng như tát nước vào mặt thì ai nấy đều giận run lên. Có nhiều người định rút binh khí ra sinh sự nhưng Trương Siêu Trọng lấy mắt ra dấu bảo họ cứ im lặng mà bình tĩnh.

Trương Siêu Trọng cười đáp :

- Mạnh huynh muốn hiểu rõ cái quan niệm ấy tưởng cũng không khó gì. Rồi đây dù muốn dù không, khi về đến Thiết Đàm trang, Châu lão anh hùng cũng sẽ nói lại cho Mạnh huynh cũng như tất cả mọi người ở vùng này nghe. Việc gì phải đến rồi sẽ đến, Mạnh huynh vội vàng làm gì!

Mạnh Kiện Hùng biết đây là một lời cảnh cáo hăm dọa trước nhưng chàng nào có sợ, liền trả lời ngay :

- Tôi cũng biết là cứ hễ “phái đoàn khâm sai” đi đến đâu là bão tố theo đến đó. Tuy nhiên, đại trượng phu làm việc phải dù cho có bị họa tru lục đi nữa,

há lại sợ sao? Cả một dân tộc đông đến 5 tỷ người còn phải uất trước cái họa xâm lăng thì ví phòng một vùng, một xứ có hy sinh cho chính nghĩa đi nữa cũng xứng đáng chứ sá gì một Thiết Đàm trang này! Tôi tin chắc Châu lão anh hùng không phải hạng người quy lỵ bỏ tay trước bạo quyền hay cúi đầu khom lưng trước địa vị. Vì lẽ đó mà Châu lão anh hùng luôn luôn giữ vững nghĩa khí quán thiên nên mới được giới giang hồ kính phục.

Trương Siêu Trọng thật không ngờ Mạnh Kiện Hùng dám công khai nói những lời “phản nghịch” với triều đình Mãn Thanh như vậy trước mặt các quan khâm sai trong đó có cả mình. Viên Thống chế Ngự lâm quân không muốn kéo dài câu chuyện cho Mạnh Kiện Hùng có cơ hội mặt sát thêm bèn nói :

- Mạnh huynh hãy nhớ những lời nói vừa rồi để đối chất với Châu lão anh hùng nhé! Tôi sửa soạn từ giả Thiết Đàm trang vì công vụ đã gần hoàn tất nên sở dĩ lúc này tôi có ý muốn nhìn thấy huynh đại biểu diễn sức mạnh hùng tráng của tuổi thanh niên để tôi có dịp chứng kiến xem đệ tử của Châu lão anh hùng cao siêu đến bậc nào. Không ngờ Mạnh huynh lại hiểu lầm câu nói của tôi, tưởng đâu tôi muốn hai bên động thủ bằng võ lực...

Mạnh Kiện Hùng không đợi Trương Siêu Trọng nói hết câu đã cắt ngang :

- Trương đại nhân bản lãnh siêu việt, lại là bậc cao nhân tiền bối. Xin cho vãn bối được thưởng thức trước rồi vãn bối cũng xin thi thử chút đỉnh võ công thấp kém để Trương đại nhân chỉ giáo thêm cho.

Trương Siêu Trọng vỗ tay, cả cười nói :

- Cũng được. Mạnh huynh xem thử lão phu còn đủ sức đỡ hồng một cái bàn bằng đá cẩm thạch không nhé!

Nghe mấy lời mỉa mai châm chọc của Trương Siêu Trọng, Mạnh Kiện Hùng biết ngay rằng cơ quan bí mật đã bị bại lộ, có muốn ngăn cản cũng chẳng còn cách nào. Chàng đứng yên mà chết lặng cả người. Trương Siêu Trọng lại nói tiếp :

- Mạnh huynh chờ tôi gỡ thử cái bàn cẩm thạch này lên rồi làm ơn giúp tôi gỡ một một khác nhé? Có lẽ là nặng lắm đấy! Nếu tôi gỡ không nổi thì mong Mạnh huynh ra tay trợ lực chớ đừng cười lão già bạc nhược này nhé!

Đoàn Đại Lân và Thành Khoáng, hai trợ thủ đi theo Trương Siêu Trọng nghe y sắp sửa thi tài “nội công” với Mạnh Kiện Hùng thì trong lòng lấy làm bất bình. Chúng thầm nghĩ :

- “Sao Trương đại nhân lại hạ mình đi tỷ thí với một tên đồ đệ của Châu Trọng Anh? Như thế chẳng phải là khinh xuất lắm sao? Thằng con nít này nào có danh vọng gì trên giang hồ chứ? Rồi mà thua hẳn thì còn gì uy danh của Hòa Thủ Phán Quan với Thống chế Ngự lâm quân! Sao Trương đại nhân lại không nghĩ đến điều này?”

Hai người định lên tiếng ngăn cản vì không hiểu dụng ý của Trương Siêu Trọng nhưng không còn kịp nữa. Trương Siêu Trọng đã xắn tay áo lên, một tay xách hồng cái bàn cẩm thạch dời sang chỗ khác trông thật nhẹ nhàng chẳng chút phí sức.

Mạnh Kiện Hùng thấy nội công của Trương Siêu Trọng cao diệu như vậy không khỏi kinh tâm. Cái bàn cẩm thạch ấy nặng có đến dư 400 cân mà Trương Siêu Trọng chỉ cần dùng có một tay mà gỡ lên thì đủ hiểu sức mạnh và nội công y quả là khủng khiếp. Đám Đoàn Đại Lân phục quá reo lên :

- Trời ơi! Thần lực của Trương đại nhân thật là “thiên hạ vô song”!

Trương Siêu Trọng chỉ cười mà không đáp. Chiếc bàn cẩm thạch vừa được dời đi thì một tấm bảng bằng sắt có sợi giây xích sắt to bằng bắp tay hiện ra dưới bao nhiêu cặp mắt chưng hửng, kinh ngạc của đám tùy tùng.

Mạnh Kiện Hùng tái mặt, biết đại họa đã đến Thiết Đàm trang rồi, chẳng còn phương cách nào đối phó được vì mình sức yếu, thể cô.

Trương Siêu Trọng với vẻ dương dương tự đắc, quay qua vừa cười vừa nói với Mạnh Kiện Hùng :

- Mạnh huynh! Hẳn cái bàn cẩm thạch kia không nặng bằng tấm bảng sắt này. Cảm phiền Mạnh huynh gỡ thử hộ lão phu.

Mạnh Kiện Hùng gượng cười nói :

- Trương đại nhân đã dư sức gỡ hồng được chiếc bàn cẩm thạch, lẽ nào không gỡ được tấm bảng sắt ấy?

Trương Siêu Trọng phá lên cười nói :

- Nội việc gỡ cái bàn ấy, lão phu đã phải vận dụng, tiêu hao quá nhiều nội công rồi, e rằng không còn đủ sức lực nữa đâu!

Mạnh Kiện Hùng nhún vai nói :

- Thì Trương đại nhân cứ nhờ đám người hộ vệ kia có hơn không? Trông họ đều là những tay vũ dũng cả đấy!

Trương Siêu Trọng nét mặt đều đặn, cười ngạo nghễ nói :

- Nói chi mấy người ấy? Lão phu muốn muốn được nhìn thấy thần công tuyệt kỹ của Mạnh huynh kia! Hơn nữa, nếu lão phu không làm thì Mạnh huynh cũng đã từng gỡ lên gỡ xuống quen tay rồi, tưởng chuyện này có khó khăn gì chứ!

Mạnh Kiện Hùng trong lòng hết sức là rối rắm và đau khổ, nhưng vẫn phải miễn cưỡng nói :

- Đã đành là thế! Nhưng chú ý tại hạ muốn để cho Trương đại nhân lập được kỳ công với triều đình mà nhận lãnh những sự ban thưởng xứng đáng...

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Ân Cừ Lục* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Thất thế anh hùng nhọt nhục - Đắc thời cao thủ đao công thành

Nói về Văn Thái Lai, Lạc Băng và Dư Ngư Đồng ba người ẩn núp dưới hầm bí mật khá lâu mà vẫn không thấy Mạnh Kiện Hùng xuống đưa lên nên hết sức nóng ruột. Sở dĩ Văn Thái Lai chịu khuất thân trốn dưới hầm bí mật bởi vì quá yêu Lạc Băng. Vì vậy chàng càng lúc càng cảm thấy khó chịu. Văn Thái Lai là một nhân vật có bản lĩnh nên tài rất thính và mắt rất tinh. Tuy ở dưới hầm nhưng Văn Thái Lai vẫn biết được những động tĩnh bên trên. Tuy nhiên chàng chỉ nghe được tiếng người rì rào chứ không nghe rõ được đầu đuôi câu chuyện ra sao.

Thình lình, Văn Thái Lai nghe một tiếng hét vang lên như sấm và tiếp theo đó là một tiếng động chẳng khác gì như địa chấn thiên bang làm rung chuyển cả cái hầm. Lạc Băng và Dư Ngư Đồng bị tiếng động làm cho giật mình, chỉ có Văn Thái Lai vẫn tự nhiên, tỉnh như không. Bỗng, cả cái hầm rỗng rục lên như ban ngày. Văn Thái Lai đoán là có người đã dùng nội lực thần công cao siêu giờ hắt tẩm bằng lên cho nên ánh sáng mặt trời mới chiếu xuống được như vậy. Sau đó là những tiếng động, tiếng người nói chuyện ồn ào. Văn Thái Lai nghe rõ có tiếng người hét vang lên :

- Địch thị là đây rồi! Những ai ở dưới hầm đừng hòng chống cự hay chạy trốn nữa. Khôn hồn thì hãy may lên cả đây! Muốn sống hãy mau mau đầu hàng. Hễ chống cự là chết ngay!

Trương Siêu Trọng và đồng bọn biết dưới hầm có Văn Thái Lai nên cũng không dám khinh xuất bước xuống, chỉ đứng trên mà la hét, kêu gọi. Trương Siêu Trọng là một nhân vật đã thành danh trên giang hồ nên so với Văn Thái Lai thì tuổi tác đương nhiên lớn hơn, kinh nghiệm dĩ nhiên nhiều hơn, và võ công cũng cao cường hơn. Nhưng đối với Văn Thái Lai, Trương Siêu Trọng đã từng nghe tiếng và chứng kiến phép điểm phép điểm huyết của Bôn Lô Thủ nên cũng có đôi phần kính nể chứ tuyệt nhiên không dám khinh thường.

Văn Thái Lai, tứ đương gia của Hồng Hoa hội, một trang anh hùng nghĩa khí đã từng một mình dám mạo hiểm vào trong thâm cung ngang nhiên nói chuyện bí mật tay đôi với vua Càn Long, là một vị Hoàng Đế uy hùng bậc nhất của triều đình Mãn Thanh, với vài ngàn dũng sĩ và mấy trăm vạn hùng binh dưới trướng thì đám lượt ấy không phải tầm thường.

Dưới hầm bí mật, Văn Thái Lai chẳng khác nào một mảnh hổ sa cơ bị nhốt trong chuồng. Nhưng cho dù mình mang đầy thương tích, Văn Thái Lai vẫn còn đủ sức hạ sát bất cứ người nào thờ ơ dám khinh thường lại gần.

Trương Siêu Trọng vẫn còn nhớ rõ Đồng Triệu Hòa bị điểm huyết như thế nào và Ngô Quốc Đồng bị đánh gãy xương bả vai ra sao. Vì vậy, Trương Siêu Trọng không dám xuống mà cũng không cho ai xuống đó cả. Lại sợ Văn Thái Lai dùng ám khí nên Trương Siêu Trọng không dám lai vãng trước miệng hầm, chỉ cố mà tìm lợi thế buộc cho Văn Thái Lai phải tự động đi lên thôi.

Văn Thái Lai đã nhận ra được tiếng của Trương Siêu Trọng nên biết việc ẩn núp của mình đã bị bại lộ. Chỉ có Trương Siêu Trọng mới dám cả gan vào Thiết Đàm trang của Châu Trọng Anh, và chỉ có Trương Siêu Trọng mới có được thần công giờ nổi tẩm bằng sắt kia mà thôi.

Văn Thái Lai chẳng chút sợ sệt cho bản thân. Từ ngày dán thân cho đại cuộc chàng đã xem thường cái chết và sẵn sàng nhận lấy nó bất cứ lúc nào. Sợ cùng chẳng là cho Châu Trọng Anh và Thiết Đàm trang phải vì mình mà tan gia bại sản, không khéo lại còn bị họa tru lục nữa. Kề vào tai Lạc Băng, người vợ thân yêu, Văn Thái Lai nói :

- Bọn Trương Siêu Trọng thừa lúc Châu Trọng Anh vắng mặt ở Thiết Đàm trang mà kéo người đến, ý vào số đông cậy vào võ lực uy hiếp Mạnh Kiện Hùng phải tiết lộ chỗ ẩn núp của chúng ta. Đó chẳng qua là vì vận mạng chúng ta xui xẻo mà thôi, anh chẳng có gì để oán trách cả. Anh chỉ tiếc là di họa để vạ lây cho gia đình của một trang hào kiệt như Châu Trọng Anh kia. Nhưng...

Lạc Băng chợt ngắt lời hỏi :

- Nhưng sao hở anh?

Văn Thái Lai buồn rầu đáp :

- Nhưng nếu chúng ta bị bọn trẻ Thiết Đàm trang vì muốn được an toàn mà đem chúng ta bán rẻ thì anh nhờ cậy em một chuyện nhé. Em có bằng lòng không?

Lạc Băng quá xúc động ôm Văn Thái Lai vào ngực thỏn thức hỏi rằng :

- Minh ơi! Minh muốn dạy bảo em điều gì cứ nói ra, em xin tuân theo hết, đâu có phải hy sinh tánh mạng này. Nói đi minh...

Lần đầu tiên trong đời kể từ khi kết nghĩa vợ chồng, nhữn tiếng “mình” êm ái tha thiết mới thốt ra từ trên miệng phát xuất tận đáy lòng của Lạc Băng đối với Văn Thái Lai. Lâu nay nàng vẫn dùng những tiếng như “tử ca” hay “tử đương gia” mà gọi chồng là vì họ ưu tiên, xem nặng chuyện quốc gia hơn nên tạm gác chuyện nhà.

Thấy vợ quá bi lụy như thế, Văn Thái Lai sợ làm nản chí trọng phu trong con nguy biến. Thu hết ý chí can cường lại, Văn Thái Lai nắm tay Lạc Băng an ủi :

- Em Lạc Băng yêu dấu! Đừng yếu đuối nữa! Phải mạnh dạn lên! Con người chúng ta phải là sắt đá trước ái tình khi chúng ta chưa có quyền hiến trọn quả tim cho yêu đương khi dân tộc còn đang bị dày xéo dưới gót quân xâm lược, khi bọn “chó săn chim mồi” chưa bị diệt trừ hết. Con người chúng ta phải hiên ngang và mạnh mẽ trước sự hy sinh và đáng hiên. Phải đặt đại nghĩa lên trên hết. Em đừng quên đi những lời trăng trối của Vu tổng đà chủ và của nhạc phụ. Không, anh không muốn em khóc! Anh muốn em bình tĩnh để anh gửi gắm một điều.

Không muốn để chồng buồn, Lạc Băng dần hết mọi chuyện, tươi tỉnh hỏi :

- Vâng, em nghe lời anh bảo. Vậy anh muốn phó thác cho em việc gì?

Lần này Văn Thái Lai không rí tai mà đồng đặc lớn tiếng cho Lạc Băng nghe, dường như chàng có ý muốn nói cho cả Dư Ngư Đồng cùng nghe nữa. Văn Thái Lai nói :

- Em đừng lo ngại cho anh cả. Dù cho anh có bị bắt giải về kinh hay có bị giết đi em cũng vẫn phải tiếp tục hăng say chung sức với tất cả anh em trong Hồng Hoa hội cùng nhau mưu đồ lo đại sự. Nhớ đừng bao giờ nản chí mà làm giảm đi nhuệ khí đấu tranh. Và nhớ cho kỹ đừng bao giờ gọi chuyện của anh ra để các anh em trong hội phải bận tâm đến phải hận lòng. Tóm lại, hãy quên hẳn anh đi mà dồn hết ý chí vào chuyện lớn cho quốc gia dân tộc. Em chịu hứa với anh chứ?

Lạc Băng đáp ngay không do dự :

- Lời vàng ngọc của anh em không bao giờ dám sai.

Văn Thái Lai ôm Lạc Băng vào lòng, đặt một nụ hôn nồng nàn lên gò má đang tràn đầy lệ nóng vì thương cảm, rồi nở một nụ cười mãn nguyện nói :

- Thế là anh yên lòng. Nhớ đừng lo lắng gì cho anh nhé. Anh bảo đảm với em là Càn Long không dám làm hại anh đâu. Anh quả quyết là không lâu đâu, anh sẽ về lại bên em và các anh em Hồng Hoa hội để tiếp tục hợp sức mà lo công việc. Cứ vững tin nơi anh đi.

Dư Ngư Đồng nãy giờ lên nhìn cặp uyên ương âu yếm với nhau, tâm sự vừa tình non nước lẫn tình riêng. Chàng bỗng tủi thầm mà tự nghĩ lấy duyên phận của chính mình...

Bên trên, Trương Siêu Trọng vẫn lớn tiếng kêu gọi Văn Thái Lai nạp mình. Y hứa sẽ không làm hại Văn Thái Lai mà chỉ giải chàng về kinh đô theo mệnh vua mà thôi.

Văn Thái Lai nói với Lạc Băng và Dư Ngư Đồng rằng :

- Lúc này không thể liều chết mà đương đầu với Trương Siêu Trọng được vì thân anh chẳng khác nào cá chậu chim lồng. Phải chi lúc nầy anh đừng xuống hầm thì bây giờ có thể mặc sức ra tay cùng đám đông kia. Nếu có chết cũng là đại trọng phu.

Lạc Băng nói :

- Lỗi cũng tại em!

Văn Thái Lai cười, tát yêu vào mặt vợ nói :

- Khờ quá! Chẳng tại ai cả! Đều do số mạng mà ra hết. Giờ đây bọn Trương Siêu Trọng giữ chặt miệng hầm, chúng ta có cánh cũng không bay khỏi. Cứ ần núp mãi chỉ càng thêm tù túng chứ ích lợi gì!

Nói xong, Văn Thái Lai không cần bàn với Lạc Băng hay Dư Ngư Đồng mà tự quyết định lấy, chàng nói lớn, tiếng vọng lên trên rất rõ ràng :

- Ta là Bôn Lôi Thủ Văn Thái Lai, tử đương gia của Hồng Hoa hội đây! Nếu có phải Hòa Thủ Phán Quan Trương Siêu Trọng, Thống chế Ngự lâm quân thì hãy nói với mọi người im lặng chờ ờn ào nghe ta nói.

Trương Siêu Trọng nghe xong liền bảo các bộ hạ dang ra xa để y nói chuyện với người dưới địa huyết. Nghe trên miệng hầm im phăng phắc, Văn Thái Lai lại nói :

- Ta bị thương nặng ở gót chân không đi nổi. Phiên Trương tiên sinh hãy cho người thông dây xuống, có ghế ngồi cho ta lên.

Trương Siêu Trọng từ trên nói vọng xuống :

- Ta chính là Hòa Thủ Phán Quan Trương Siêu Trọng đây. Văn tử đương gia hãy kiên nhẫn đợi một chút ta sẽ cho người thông dây xuống có ghế ngồi kéo Tử ca lên.

Nói xong, Trương Siêu Trọng quay lại định gọi Mạnh Kiện Hùng bảo người trong Thiết Đám trang tìm một sợi dây thừng cho thật chắc cột một cái ghế mây vào đó rồi thông xuống hầm cho Văn Thái Lai ngồi và kéo lên. Nhưng đảo mắt một hồi mới hay Mạnh Kiện Hùng thừa lúc ai nấy đều để ý đến Văn Thái Lai nên đã một mình lẩn tránh, rút đi từ bao giờ!

Cực chẳng đã, Trương Siêu Trọng đành phải nhờ một tráng đinh. Gã tráng đinh làm theo lời Trương Siêu Trọng chỉ dẫn, lấy một sợi dây thừng cột vào một cái ghế mây thật chặt rồi trao cho Trương Siêu Trọng.

Trương Siêu Trọng vừa thông cái dây có cột ghế mây xuống, vừa lên tiếng báo trước cho Văn Thái Lai chuẩn bị. Khi ghế mây vừa chạm xuống đất, Trương Siêu Trọng sai mấy người giữ chặt một đầu dây, đợi Văn Thái Lai trả lời sẽ lập tức kéo lên.

Trương Siêu Trọng liền rung cái lục lạc báo hiệu. Văn Thái Lai liền ngồi vào cái ghế mây cho đám người của Trương Siêu Trọng kéo lên khỏi miệng hầm.

Chân vừa chạm đất, Văn Thái Lai vùng mình nhảy ra khỏi chiếc ghế như một lần tên. Chàng lại vung tay gạt một cái khiến cho bao thừng cột vào ghế đều bung ra hết rồi cầm sợi dây thừng quơ qua quơ lại như một ngọn roi múa vùn vụt, kinh lực mạnh mẽ vô cùng chẳng khác nào một mảnh hổ vừa thoát ra khỏi chuồng khiến không ai dám lại gần.

Người trong võ lâm thường nói “luyện trường bát luyện đoản, luyện ngạnh bát luyện nhuễn”. Đồng thời lại có câu: “nhất đao, nhị thương, tam phủ, tứ kích, ngũ câu, lục tiên, thất mâu, bát kiếm”. Ý nói người luyện tập võ nghệ muốn sử dụng binh khí cho thật tinh thông thì phải theo thứ tự tám môn binh khí nói trên mà luyện. Ví dụ năm đầu luyện về đao, năm thứ nhì luyện về thương... Như thế phải mất sáu năm mới luyện được “tiên”, tức là roi. Mà Văn Thái Lai đã luyện qua tất cả các môn binh khí đó và môn nào chàng cũng sành cả.

Trong chớp nhoáng, Văn Thái Lai biến sợi dây thừng thành một “nhuễn tiên” vô cùng lợi hại. Chàng cứ nhắm ngay đầu bọn người của Trương Siêu Trọng mà đánh. Hầu hết đều lo thủ thế mà tránh ra xa chứ không dám đỡ.

Trong đám người này, Văn Thái Lai sức nhớ có Đồng Triệu Hòa, người mà chàng ghét cay ghét đắng, khinh khi, xem hán chẳng khác gì loài thú. Vì vậy, Văn Thái Lai vừa múa sợi dây thừng, vừa đảo mắt cố tìm xem Đồng Triệu Hòa trốn ở chỗ nào.

Đồng Triệu Hòa cũng hiểu biết điều đó nên hấn lăm lét thui thui đứng trốn sau đám đông chứ không dám chường mặt ra để cho Văn Thái Lai trông thấy. Lúc ấy, sợi dây thừng trong tay Văn Thái Lai liên tiếp quất trúng mấy người, kẻ ngay mặt, người ngay lưng, té bò càng, nằm lăn ra đất. Một người khác tránh không kịp bị sợi dây thừng cuốn lấy cổ giựt một cái nằm sấp ra đất. Người ấy vừa ngã xuống thì bóng của Đồng Triệu Hòa hiện ra sừng sững, không còn tránh đi đâu được nữa. Nhìn thấy Đồng Triệu Hòa, Văn Thái Lai khẽ nhếch mép quất lên một tiếng, vụt cho hấn một dây thừng ngay hông ngã nhào xuống đất vừa ôm mình vừa kêu la rên rĩ.

Trương Siêu Trọng thấy Văn Thái Lai đánh đám lâu la của mình chẳng khác một mảnh hổ tung hoành giữa đàn dê thì không khỏi kinh hãi và thâm phục. Sợi dây thừng Văn Thái Lai tung đến đâu thì người của Trương Siêu Trọng lui tới đó nếu không bị gục ngã. Nếu để tình trạng này kéo dài thì khó lòng mà hạ nổi Văn Thái Lai.

Trương Siêu Trọng bèn gọi các cao thủ đi tháp tùng mình ra, truyền lệnh phải quyết đấu đặng bắt sống cho bằng được vị Tứ đương gia của Hồng Hoa hội kia chứ không được lui bước.

Một viên cầm y thị vệ là Đoàn Đại Lân và một võ lâm cao thủ là Ngân Bá Càn, kẻ dùng đao, người dùng song hoàn liễu mình xông vào chống cự với Văn Thái Lai vô cùng mãnh liệt...

Trong khi đó, Dư Ngự Đồng cùng Lạc Băng vẫn còn ở dưới hầm nhưng nghe tiếng binh khí va chạm vào nhau thì biết rõ ngay là Văn Thái Lai đang liều mình tử chiến. Cả hai người đều hết sức nôn nóng. Dư Ngự Đồng bàn với Lạc Băng rằng :

- Văn tẩu tẩu! Chắc là Văn tứ ca đang kịch chiến với bọn Trương Siêu Trọng trên đó. Mảnh hổ nan địch quần hồ, dù cho Văn tứ ca có bản lĩnh cao cường đến thế nào đi chăng nữa cũng không thể nào thắng được, huống hồ trong mình Văn tứ ca còn mang nhiều vết thương trầm trọng chưa lành hẳn. Cuộc giao đấu càng kéo dài bao nhiêu thì càng nguy hiểm tới tánh mạng cho Văn tứ ca bấy nhiêu! Không lẽ chúng ta ở dưới này để Văn tứ ca phải một mình mạo hiểm hay sao?

Lạc Băng nói :

- Tôi cũng nghĩ như vậy. Càng nghe tiếng binh khí chạm nhau tôi càng cảm thấy nóng ruột.

Dư Ngự Đồng nói :

- Vậy thì chúng ta phải lên gấp mà trợ thủ cho Văn tứ ca thôi!

Lạc Băng gạt đầu tách thành. Vụt một một cái, hai người đã nhảy lên khỏi miệng hầm. Lạc Băng tuy vẫn còn đau vì vết thương chưa lành nhưng vì quá lo cho Văn Thái Lai nên năng chẳng chút do dự liền theo Dư Ngự Đồng bèn gót mà cùng phi thân lên một lượt. Hai người đáp xuống đất thật nhẹ nhàng. Dư Ngự Đồng chẳng nói chẳng rằng, rút ống sáo vàng ra tà xông hữu đột đánh dữ dội. Tổng binh Thành Khoán, một cao thủ trên giang hồ lấy côn ra, dùng côn pháp của phái Thiếu Lâm mà đối địch với những ngón tuyệt kỹ của phái Võ Đang đang sử dụng bởi Dư Ngự Đồng.

Côn của Thành Khoán thì dài, mà ống sáo vàng của Dư Ngự Đồng thì ngắn. Tưởng rằng phần bất lợi là ở phía Dư Ngự Đồng, nhưng sự thật lại khác hẳn. Dư Ngự Đồng với những chiêu thức kỳ diệu và nhanh nhẹn làm cho Thành Khoán phải nhiều phen bối rối, tinh thần thất điên bát đảo mà càng lúc càng phải lui dần...

Trong khi đó, Lạc Băng đứng thủ ở một bậc thang dùng thanh trường đao đánh tới. Nàng vẫn còn bị thương nên không thể nhảy nhót tung hoành được. Ngọn đao của nàng vô cùng lợi hại, hễ múa tới đâu thì địch thủ dạt ra tới đó. Bỗng nhiên từ đâu một người diện mạo trông hết sức oai vệ từ đâu nhảy tới chặn đường nàng lại. Lạc Băng bèn rút phi đao phóng ngay vào mình người ấy một cái. Nhưng người ấy chẳng thèm né tránh, chờ cho phi đao tới nơi liền giơ hai ngón tay ra mà kẹp lấy phi đao trông thật dễ dàng. Mọi người nhìn thấy phi đao chỉ cách mũi người ấy không đầy một tấc.

Thật là “nhân thượng hữu nhân”! Người phóng phi đao đã tài mà người bắt phi đao còn có vẻ tài tình hơn nữa! Thấy bản lĩnh của người ắt ghê gớm như vậy, Lạc Băng không khỏi kinh ngạc. Tài sử đao và phóng phi đao của nàng vốn được tiên phụ Lạc Nguyên Thông truyền dạy hết sức tận tâm và tỉ mỉ. Trường đao của nàng đã làm cho giang hồ phải nể mặt và tài phóng phi đao của nàng đã từng kết liễu mạng sống của không biết bao nhiêu cao thủ trên giang hồ. Một khi phi đao đã rời khỏi tay nàng thì địch thủ cho dù không chết cũng phải bị thương. Người nào tài lắm thì cũng chỉ tìm cách mà né tránh chứ chưa có ai dám ngang nhiên bắt lấy phi đao như người này cả.

Dù thăm phục bản lĩnh của đối phương, Lạc Băng không vì thế mà khiếp nhược. Hai tay nàng múa hai đao, một dài một ngắn đến đứng sát bên cạnh Văn Thái Lai mà bảo vệ cho chồng.

Người đàn ông bắt phi đao kia bây giờ mới có dịp trông rõ dung nhan người phóng phi đao lúc nãy. Khi biết người này là một thiếu phụ xinh đẹp mặt hoa da phấn, má đào còn trẻ tuổi thì chính ông ta cũng phải kinh ngạc, không ngờ trong đám quần thoa lại có được một nữ anh hào tài ba đến thế.

Nguyên người đàn ông bắt phi đao của Lạc Băng chẳng phải ai xa lạ mà chính là Thống chế Ngự lâm quân Trương Siêu Trọng. Nhìn Lạc Băng múa đao đàn áp đám bộ hạ mình, không hiểu sao Trương Siêu Trọng chỉ đứng bàng quang mà không hề can thiệp. Mặc dù bắt được phi đao của Lạc Băng, Trương Siêu Trọng cũng thầm khen ngợi bản lĩnh của nàng. Ông ta tự nghĩ ngoài mình ra, trong đám bộ hạ chưa chắc có được một người tránh nổi phi đao kia chứ đừng nói là tìm cách bắt lấy.

Bằng vào võ công, có thể nói Trương Siêu Trọng đứng vào hàng cự phách trên giang hồ. Xưa nay ông ta chưa hề biết qua mùi thất bại là gì. Trương Siêu Trọng vẫn tự phụ rằng thiên hạ chưa chắc đã có được một người có thể đương đầu nổi với ông ta kể cả hai sư huynh Mã Chân và Lục Phi Thanh. Nhưng ngoài bản lĩnh phi thường, tính tình Trương Siêu Trọng cũng có cái khác thường. Ông ta tính khí cao ngạo, rất coi thường phụ nữ nên chẳng bao giờ có ý tranh luận chứ đừng nói là tỉ thí bằng võ công. Bình thường, Trương Siêu Trọng chẳng tha chạy mặt lánh người còn hơn là để phải mang tiếng là hơn thua với phái yếu. Trương Siêu Trọng vẫn quan niệm rằng đánh thắng người đàn bà chẳng có gì là vinh dự, mà giết chết một người đàn bà thì càng nhục nhã hơn nữa. Vì vậy ông ta đã từng thề với lòng rằng: “Thà chết chứ ta chẳng bao giờ thêm giao đấu với đàn bà con gái”.

Vì vậy, mặc dầu chính mắt Trương Siêu Trọng đã chứng kiến bản lĩnh siêu việt của Lạc Băng, biết không phải là một người tầm thường, có thể nói là ghê gớm hơn hầu hết các “đáng mày râu” đã từng so tài với mình, ông ta cũng không hề có ý muốn cùng nàng động thủ.

Vì đã quyết định giữ vững lập trường nên Trương Siêu Trọng chỉ đứng ngoài nhìn xem đám thủ hạ giao chiến với ba người Văn Thái Lai, Lạc Băng và Dư Ngự Đồng. Trương Siêu Trọng thầm nghĩ rằng bọn thủ hạ của mình cũng toàn là những cao thủ trên giang hồ, có thể bản lĩnh cá nhân không bằng ba đường gia của Hồng Hoa hội, nhưng với số đông mà đánh lâu thì phần thắng đương nhiên sẽ phải về phe mình mà thôi. Đó là chưa nói đến chuyện ba người kia còn đang bị thương nên sức lực dù sao cũng giảm đi khá nhiều.

Nhưng trái với sự tiên liệu của Trương Siêu Trọng, ba đường gia của Hồng Hoa hội càng đánh càng hăng. Sợi dây thừng trong tay Văn Thái Lai múa vùn vụt như cây nhuyễn tiên, cặp đao của Lạc Băng múa vùn vụt như bay lấp lánh ánh hào quang và ống sáo vàng của Dư Ngự Đồng cũng tung hoành tứ phía, không một ai dám lại gần. Đám thủ hạ của Trương Siêu Trọng tuy đông là vẫn không làm gì được ba người. Có mấy tên bỏ khoải còn bị phi đao của Lạc Băng và phi tiêu trong ống sáo vàng của Dư Ngự Đồng đâm thương, loại ra khỏi chiến trận. Vòng vây mỗi lúc một lỏng dần, từ từ nói rộng ra.

Lạc Băng và Dư Ngự Đồng bảo vệ cho Văn Thái Lai chu đáo đến nỗi không một vũ khí nào của địch nhân đụng được vào chân lông của chàng. Tóm lại ba người liên thủ với nhau rất chặt chẽ, tạo thành một thế trận rất kín đáo và tài tình, chống cự với một số cường địch đông hơn không biết bao nhiêu lần mà không bị lép vế chút nào, trái lại còn chiếm được ưu thế là đang khác.

Đứng ngoài quan sát, Trương Siêu Trọng đã nhìn thấy rõ được tất cả lợi hại. Ông ta biết bây giờ nếu tình trạng mà kéo dài thì phần bất lợi sẽ về phía mình chứ không phải là về phía ba người kia nữa. Mạnh Kiện Hùng chắc chắn là đi tìm Châu Trọng Anh để báo tin. Nếu cả hai về kịp, lại đem theo nhiều trợ thủ thì thế cờ sẽ hoàn toàn đảo ngược. Muốn ngăn ngừa sự việc đó xảy ra chỉ còn cách là phải dùng chiến thuật tốc chiến tốc thắng mà thôi.

Thấy Lạc Băng bám xiết lấy Văn Thái Lai như hình với bóng, Trương Siêu Trọng biết muốn bắt được Văn Thái Lai phải hạ nàng trước mới được. Ngặt nỗi Trương Siêu Trọng xưa nay đã thề rằng không bao giờ động thủ với đàn bà con gái. Nhưng nếu giữ vững lập trường của mình thì không thể nào làm tròn được nhiệm vụ của triều đình giao phó.

Suy nghĩ đắn đo một hồi, Trương Siêu Trọng đành nghiêng rằng quyết định đi ngược lại với lời thề do chính ông ta lập ra dù biết rõ giang hồ có thể cười ông ta không ít khi chuyện này lộ ra ngoài. Dù sao Trương Siêu Trọng cũng còn chút khí khái nên không dùng vũ khí của mình mà chỉ cầm phi đao của Lạc Băng phóng mình khi nãy dùng làm binh khí xông vào vòng chiến.

Thấy khí thế của Trương Siêu Trọng thật là dữ dội, Lạc Băng sợ ông ta có ý hại chồng nên múa đao chặn lại đừng che chở cho Văn Thái Lai. Bọn Ngự lâm quân, cấm thị vệ và bộ đầu, bộ khoái thấy Trương Siêu Trọng nhảy vào trợ chiến thì tinh thần gia tăng lên bội phần, liền cố gắng ra sức đánh rần lên.

Văn Thái Lai sử dụng sợi dây thừng thật tài tình, cho dù đám tùy tùng của Trương Siêu Trọng nhắm vào chàng đánh tới tấp nhưng vẫn không làm gì được chàng.

Lạc Băng dù võ nghệ không thể nào sánh được với Trương Siêu Trọng nhưng những đường đao của nàng sử dụng rất uyển chuyển và lợi hại khiến Trương Siêu Trọng phải giật mình mà dẹp bỏ đi hết các ý nghĩ khinh thường nhi nữ từ xưa tới nay. Ông ta biết muốn thắng được nàng không phải chỉ vài ba chiêu mà xong!

Lạc Băng thủ các huyết đạo và những chỗ hiểm rất cẩn thận và kỹ càng, bình tĩnh ứng chiến, chẳng chút khiếp sợ. Thấy bản lĩnh nàng còn cao hơn mình tưởng tượng nhiều nên Trương Siêu Trọng vừa đánh vừa dè dặt chứ không dám ơ thờ. Vừa đánh, Trương Siêu Trọng vừa tìm sơ hở để có dịp sẽ lập tức khai thác liền. Hai bên đấu với nhau được mấy chục hiệp. Lạc Băng phần thì bị thương chưa khỏi phải gắng gượng lắm mới đứng vững được; phần thì vừa đánh vừa phải canh chừng, lo bảo vệ cho Văn Thái Lai; phần thì giao chiến một lúc khá lâu nên nguyên khí tiêu hao đi không ít; phần lại gặp phải một địch thủ quá lợi hại như Trương Siêu Trọng nên đao pháp của nàng càng lúc càng yếu dần, không còn được linh hoạt thần tốc như lúc ban đầu nữa.

Sau cùng, Trương Siêu Trọng đã tìm được yếu điểm của Lạc Băng. Ông ta liền vút ngọn phi đao xuống đất rồi lừa thế nhảy lại gần sát bên mình Lạc Băng, dùng bả vai trái của mình huých vào vai phải của Lạc Băng. Bị đánh bất ngờ, Lạc Băng không gượng được, thân hình lao đảo. Nhanh như chớp, Trương Siêu Trọng dùng đôi tay gạt mạnh vai hai tay của Lạc Băng khiến nàng phải buông rơi cả hai thanh đao xuống đất. Thừa thắng xông lên, Trương Siêu Trọng bồi thêm một chưởng như vũ bão vào người Lạc Băng khiến nàng không sao đứng vững được, ngã văng xuống hầm.

Sau khi Lạc Băng bị Trương Siêu Trọng xô xuống hầm, Văn Thái Lai không còn người bảo vệ, một mình phải chống cự với hai cao thủ là Đoàn Đại Lâm và Ngân Bá Càn. Giả mà lúc bình thường Văn Thái Lai đã không coi hai người này ra gì. Có thể nói trừ Trương Siêu Trọng ra, tất cả các cao thủ triều đình hiện đang có mặt tại Thiết Đám trang chưa chắc đã làm gì được chàng. Cho dù chàng có bị thương chút đỉnh đi chăng nữa, nếu muốn thoát khỏi tay họ thì cũng chẳng phải là một điều khó mà không cần phải có ai tiếp sức cả...

Xưa nay, trên bước đường hành hiệp, Văn Thái Lai vẫn đơn thân độc mã. Một tay chàng đã sát hại không biết bao nhiêu là “chó săn chim mồi” của triều đình Mãn Thanh. Cái danh hiệu Bôn Lôi Thủ kia đã làm cho bao nhiêu cao thủ của cả hai phe Bạch đạo lẫn Hắc đạo khi nghe đến đều phải kiêng nể và húy kỵ.

Lúc sinh tiền, cố Tổng đã chủ Vu Vạn Đình vì mến mộ tài năng và trọng nghĩa khí của Văn Thái Lai nên ủy thác cho chàng một công tác hết sức quan trọng là cùng mình mạo hiểm vào tận thâm cung yết kiến vua Càn Long rồi đem những bí mật quốc cơ, rồi về An Tây trình báo lại với Thiếu chủ Trần Gia Cách hợp cùng với các đương gia của Hồng Hoa hội bàn thảo, phác họa chương trình hoạt động, xúc tiến kế hoạch khởi nghĩa tấn công nếu cần thiết...

Cũng vì công tác ấy mà Văn Thái Lai phải bao phen đương đầu với cường địch để rồi mang lấy thương tích đầy mình. Trong khi đó vua Càn Long vẫn không chịu bỏ qua, nhất quyết phải huy động toàn bộ cao thủ triều đình bằng mọi giá phải bắt cho được Văn Thái Lai hoặc là giết phứt đi...

Từ khi mang trọng thương, Văn Thái Lai chưa lúc nào được nghỉ ngơi điều dưỡng đúng mức nên cả nội công lẫn nguyên khí chưa phục hồi lại được. Thêm vào đó, những chuyện phiền lại liên tục xảy ra làm cho chàng tức giận thêm nhiều phen. Cứ mỗi lần tức giận là các vết thương lại bị động, ảnh hưởng đến sức khỏe và việc điều dưỡng rất nhiều.

Dù vậy, với một sợi dây thừng trong tay, Văn Thái Lai đã làm cho bao nhiêu cao thủ triều đình phải điên đầu, ngay cả Trương Siêu Trọng còn phải thâm phục con người mang danh hiệu Bôn Lôi Thủ kia.

Và từ lúc Trương Siêu Trọng ra tay, tình thế đôi bên lại hoàn toàn biến đổi. Lạc Băng đã bị xô xuống hầm. Dư Ngự Đồng một mình phải loay hoay chiến đấu rất gay go với nhiều cao thủ không ngừng. Còn Văn Thái Lai sau một lúc kịch chiến khá lâu thì các vết thương lại bị động khiến cho chàng cảm thấy đau đớn vô cùng. Thần trí Văn Thái Lai như chột hồn mê, sợi dây thừng trong tay chàng chậm dần đi, không còn nhanh nhẹn và chính xác như lúc ban đầu nữa. Thấy chiêu thế của Văn Thái Lai bắt đầu hỗn loạn, Trương Siêu Trọng biết chàng đã kiệt sức nên hồi thúc đám thủ hạ tấn công ráo riết thêm nữa.

Dư Ngự Đồng tuy bị vây đánh rất ngặt nhưng cũng nhìn ra được điều đó. Chàng giờ hết tuyệt kỹ binh sinh ra đối phó. Mỗi một chiêu Dư Ngự Đồng xuất ra là một đòn trí mạng. Hễ có cơ hội hạ được tên nào chóng vánh, chàng đều không bỏ lỡ cơ hội. Chàng chủ tâm muốn hạ thật càng nhiều địch thủ càng sớm càng tốt để dành thì giờ bảo vệ cho Văn Thái Lai đang bị cô thế và dần dà kiệt sức. Trương Siêu Trọng thấy thế nghĩ thầm:

- “Lâu nay ta tưởng Hồng Hoa hội chỉ là một tổ chức phiền loạn tầm thường, bất quá là chỉ quy tụ được những tay có khả năng tiếp ta năm, bảy hiệp là cùng. Nhưng thật không ngờ chỉ mới đụng độ với ba người, mà ba người lại đang bị thương ở trong tình thế hiểm nghèo, mà đã ghê gớm như thế rồi! Nếu cả ba ở trong tình trạng hoàn hảo thì thật chưa chắc gì ta đã làm gì được họ! Sở dĩ phe ta chiếm được ưu thế là nhờ cậy vào số đông tuyển lựa toàn những cao thủ hạng nhất của triều đình, lại có được đủ điều kiện thuận lợi. Văn Thái Lai là tứ đương gia của Hồng Hoa hội thì chẳng nói làm gì. Ít nhiều danh hiệu và thành tích của hắn, ta đã nghe qua. Cho dù tài nghệ hẳn không bằng ta nhưng quả là một cao thủ lợi hại, hiếm có trên giang hồ. Còn như nàng thiếu phụ diễm lệ và chàng công tử trẻ tuổi kia ta chưa hề biết đến mà sao lại có được bản lĩnh tuyệt vời đến như thế? Hai người này đương nhiên chỉ là những nhân vật tầm thường trong Hồng Hoa hội thôi thế mà bao nhiêu thủ hạ của ta, đều là những người có máu mặt, có tên tuổi lừng lẫy trên giang hồ vậy mà hợp lực đánh mãi vẫn không thắng nổi. Trừ ta ra, có thể nói tất cả đám tùy tùng của ta không ai sánh nổi với ba người kia! Chả trách là bao nhiêu cao thủ trước đây mới lãnh chiếu chỉ đi truy lùng khâm phạm, kẻ thì bị giết mất xác, người thì bị thương trí mạng, ôm cái nhục mà chạy dài cũng phải! Đây là một bài học nhắc nhở cho ta biết rằng chớ nên chủ quan như trước đây mà xem thường Hồng Hoa hội, ắt có ngày mang họa vào thân!”

Nhìn Dư Ngự Đồng xuất chiêu một hồi, Trương Siêu Trọng bỗng cau mày nghĩ thầm:

- “Không ngờ chàng thanh niên trẻ tuổi hào hoa phong nhã thế kia mà lại sử dụng ông sáo vàng một cách kỳ diệu với những chiêu thức biến ảo thần sầu đến như thế! Không biết hắn là ai, thuộc môn phái nào? Ta phải truy tầm cho rõ mới được”.

Nghĩ đoạn, Trương Siêu Trọng liền để hết tâm trí quan sát Dư Ngự Đồng. Dưới ánh nắng, ông sáo vàng phản chiếu rực rỡ, khi thì giống một đoàn kiếm, lúc lại như một ngọn thương, lại có khi được dùng như một phán quan bút để điểm huyết nữa... Quan sát tỉ mỉ một hồi, Trương Siêu Trọng bỗng giật mình vì phát hiện được Dư Ngự Đồng đang sử dụng Nhu Vân kiếm thuật, một tuyệt kỹ của phái Võ Đang.

Nhu Vân kiếm thuật nổi tiếng là “đệ nhất kiếm pháp” trên giang hồ, không gì sánh nổi, kể cả Thanh Thành kiếm pháp. Nhu Vân kiếm thuật không những không truyền cho người ngoài, mà ngay cả chính trong môn phái Võ Đang cũng chỉ truyền cho những cao đồ luyện được đến mức “lô hỏa tuyệt luân” mà thôi. Sự phụ của Trương Siêu Trọng năm xưa chỉ truyền lại cho chính ông ta cùng đại sư huynh Mã Chân và nhị sư huynh Lục Phi Thanh chứ không

truyền cho các đệ tử khác.

Hơn 20 năm đi lại trên giang hồ, Trương Siêu Trọng không truyền tuyệt kỹ này lại cho bất cứ một đệ tử nào, mà cũng chưa thấy ai sử dụng nó ngoài hai sư huynh trong phái Võ Đang của mình. Chỉ mới cách đây mấy ngày, ông gặp một “gã thanh niên” sử dụng Nhu Vân kiếm thuật, hỏi hấn thì hấn nhận là đồ đệ của sư huynh Mã Chân của ông ta. Bảo hấn dùng lễ sư đệ đệ mà ra mắt thì hấn đã chẳng chịu nghe còn quấy phá chọc ông ta nhiều phen đến điên cả đầu!

Giờ đây, Trương Siêu Trọng lại được chứng kiến thêm một người sử dụng Nhu Vân kiếm thuật. Căn cứ vào lối sử dụng của cả hai người, Trương Siêu Trọng biết chắc chắn rằng cả hai đều được chân truyền chứ không phải là học lóm. Và như thế có nghĩa là cả hai người nếu không phải là đệ tử của đại sư huynh Mã Chân thì là đệ tử của nhị sư huynh Lục Phi Thanh mà thôi chứ không chạy vào đâu được! Mà hai người đã là đệ tử của một trong hai sư huynh mình thì đương nhiên là sư đệ phải gọi ông ta là sư thúc rồi, không còn gì để chối cãi nữa! Ấy vậy mà không hiểu sao cả hai người đều ra mặt chống đối với ông ta mãi! Ông là vai sư thúc, nhưng hai người kia đã không nể mặt thì chớ, lại còn căm thù và vô lễ với ông ta là nghĩa làm sao?

Nhìn Dư Ngự Đồng dùng ống sáo vàng sử dụng Nhu Vân kiếm thuật, Trương Siêu Trọng bỗng nhớ lại lời sư phụ năm xưa dặn riêng với ông ta cùng hai vị sư huynh rằng :

- Ba con không được đem Nhu Vân kiếm thuật mà truyền lại cho bất cứ một người nào nếu người ấy không phải là đệ tử chịu tuyên thệ trọn đời trung thành với phái Võ Đang của chúng ta, bất luận đó là người chí thân hay là người mà các con chịu hàm ân nặng đi chăng nữa! Tuyệt kỹ này chỉ có thể truyền cho người nào có trình độ cao, suốt đời tận tụy, vì môn phái có thể hy sinh tất cả tiền tài danh vọng, thậm chí đến cả mạng sống của mình nữa. Tình cảm không thể nào chi phối kỷ luật và tôn chỉ của môn phái được. Sư phụ chờ đến hôm nay mới truyền lại cho ba con là vì các con đã qua con trui mài và thử thách kỹ, và ba con đã bằng lòng tuyên thệ sẽ trung thành và sẵn sàng hy sinh cho môn phái. Truyền xong môn Nhu Vân kiếm thuật này tức là thầy đã dạy tất cả học nghệ của thầy lại cho các con rồi mà không giữ lại bất cứ một chiêu nào cả.

Trương Siêu Trọng lẩm bẩm một mình :

- “Lời sư phụ dặn vẫn còn rành rành trong trí của ta. Chẳng hiểu Mã đại sư huynh còn nhớ chăng? Ta tin chắc đại sư huynh nhớ rất kỹ và không khinh xuất bạ ai cũng dạy đâu. Nếu cả hai người trẻ ấy là học trò cưng của Mã đại sư huynh thì chắc chắn cả hai đã lập lời trọng thệ trung thành tuyệt đối với phái Võ Đang ta rồi thì trước sau cũng phải nhìn nhận ta là sư thúc. Nhưng ta chỉ lo Lục nhị sư huynh mà thôi. Y đã đoạn tình đồng môn với ta, thì cũng rất có thể xem thường lời thầy dặn mà phản bội môn phái để đi theo đường hướng của mình. Trường hợp như thế thì...”

Trương Siêu Trọng đang nghĩ vơ vẩn thì chợt nhìn thấy Dư Ngự Đồng thi triển một chiêu trong Nhu Vân kiếm thuật đánh hạ một cao thủ của mình. Trương Siêu Trọng bất giác phải giật mình. Ngoài ông ta và hai sư huynh đồng môn ra, theo ông được biết thì không có một đệ tử Võ Đang nào biết sử dụng tuyệt kỹ của môn phái đến bậc này. Mới từng ấy tuổi mà chàng thư sinh kia đã luyện được Nhu Vân kiếm thuật đến mức “lô hóa tuyệt hồng”! Nếu cứ theo đà này mà phát triển thì một ngày nào đó, tài nghệ chàng thư sinh này sẽ vượt qua tất cả các trưởng bối Võ Đang hiện tại.

Trương Siêu Trọng định lên tiếng hỏi xem Dư Ngự Đồng là đệ tử của vị sư huynh nào của mình thì lại thấy chàng phối hợp Nhu Vân kiếm thuật của Võ Đang với Bạch Vân Thương Cầu của phái Không Động thành một chiêu thế vô cùng bí hiểm mà chỉ có những cao thủ thượng thặng trên giang hồ mới có khả năng làm được mà thôi. Trương Siêu Trọng không đành được, phải cất lên tiếng khen :

- Hảo chiêu!

Khen xong, Trương Siêu Trọng lại chăm chú quan sát từng cử động nhỏ nhặt của Dư Ngự Đồng. Bản lĩnh chàng trai trẻ tuổi giống thư sinh hơn là dũng sĩ kia thật là vượt ngoài sức tưởng tượng của viên Thống chế Ngự lâm quân!

Dư Ngự Đồng lúc ấy đánh bạt dần đám người kia đang ra xa. Thành Khoán bị chàng dùng ống sáo vàng điểm huyết vào ngay hông; Đoàn Đại Lân bị điểm trúng ngay bắp chân; và Ngân Bá Càn bị điểm vào ngay cánh tay. Thủ pháp của Dư Ngự Đồng quá lạ lùng và thần tốc khiến ba cao thủ không biết đâu mà lường nổi, lần lượt bị hạ từng người một. Những cao thủ khác vì quá sợ nên chỉ vừa chống đỡ vừa thối lui dần đến trước rồi có vài người suýt ngã xuống hầm.

Trương Siêu Trọng thấy đã đến lúc chính mình phải ra tay nên tuốt thanh bảo kiếm ra xông tới đứng trước ba cao thủ vừa thọ thương dưới tay Dư Ngự Đồng. Trương Siêu Trọng định dùng Nhu Vân kiếm thuật đấu với Dư Ngự Đồng, nhưng mũi kiếm của ông ta vừa đâm tới, Dư Ngự Đồng đã nhảy vọt một cái xuống dưới hầm.

Chuyện xảy ra quá đột ngột làm cho tất cả mọi người phải chưng hửng, không hiểu thế nào đâu ra đâu cả! Nhưng điều làm mọi người kinh ngạc hơn cả là rõ ràng không phải Dư Ngự Đồng vì thất thế mà nhảy xuống dưới hầm trốn. Chàng đang thắng thế, áp đảo được các thủ hạ của Trương Siêu Trọng, lại đã thương liên tiếp ba cao thủ và làm cho những người khác phải điêu đứng. Nếu bảo rằng Dư Ngự Đồng vì giao chiến đã lâu nên có phần mệt mỏi phải nghỉ tay thì lại càng vô lý. Lạc Băng đã bị ngã xuống dưới hầm, loại ra khỏi vòng chiến. Đây là lúc Văn Thái Lai cần Dư Ngự Đồng hơn bao giờ hết. Mà con người của Dư Ngự Đồng như tất cả đã biết qua là người trọng nghĩa chứ không phải phường “giá áo túi cơm” tham sống sợ chết, gặp nguy hiểm thì một mình trốn chạy. Khi này, nhảy lên trợ lực Văn Thái Lai là do chàng tự ý, bây giờ nhảy xuống hầm cũng không phải do ai hay bị ai bắt buộc.

Số là Dư Ngự Đồng trong khi đang kịch chiến với đám cao thủ triều đình vẫn luôn luôn để ý đến Văn Thái Lai và Lạc Băng. Thấy hai người giữ được thế quân bình, chàng cũng hơi yên tâm mà tiếp tục giao phong. Nhưng khi nhìn thấy Trương Siêu Trọng nhảy vào thì chàng biết rõ cán cân đã chênh lệch hẳn. Chàng định lên tiếng báo cho Lạc Băng biết mà đề phòng vì rất có thể Trương Siêu Trọng dùng đến Phù Dung châm thì thật là hết sức nguy hiểm cho tánh mạng của nàng. Nhưng ba cao thủ Thành Khoán, Đoàn Đại Lân và Ngân Bá Càn tấn công ráo riết làm Dư Ngự Đồng bất buộc phải cố sức mà chống đỡ chứ không làm gì hơn được. Chàng vừa đánh mà trong lòng lại rối như tơ vò, hết sức lo lắng cho Lạc Băng. Đến khi Lạc Băng bị Trương Siêu Trọng đánh văng xuống hầm, Dư Ngự Đồng đau lòng đến và tức giận đến mức “nộ khí xung thiên”. Nhưng không ngờ trong cơn giận đó lại khiến cho chàng nảy sinh ra một luồng dũng khí lạ thường và có lẽ do bản năng sinh tồn thúc giục nên vô tình chàng tự nghĩ ra cách phối hợp Nhu Vân kiếm thuật của Võ Đang và Bạch Vân Thương Cầu của Không Động. Nhờ lối đánh mới lạ đó mà Dư Ngự Đồng trong một lúc liên tiếp hạ được ba cao thủ thật

nhanh chóng, đến luôn cả chàng cũng không ngờ tới. Hạ xong ba cao thủ, thay vì nhảy đến sát cánh với Văn Thái Lai thì Dư Ngự Đồng chẳng nói chẳng rằng nhảy xuống hầm, có lẽ là để xem xét Lạc Băng ra sao, có bị thương tích hay nguy hiểm đến tánh mạng hay không. Cũng trong lúc đó, Trương Siêu Trọng nhảy vào định quyết đấu với Dư Ngự Đồng một phen thì bóng chàng đã mất hút.

Trương Siêu Trọng cùng đồng bọn hết sức ngạc nhiên về hành động khác thường của Dư Ngự Đồng. Ít nhiều, ai ai cũng hiểu rằng theo luật của Hồng Hoa hội thì người vai vế thấp khi gặp lúc sinh tử luôn luôn có nhiệm vụ phải bảo vệ cho người vai vế trên mình, cho dù phải hy sinh cả tánh mạng. Trong trường hợp này, cả Dư Ngự Đồng lẫn Lạc Băng đều có trách nhiệm phải bảo vệ cho Văn Thái Lai đến cùng. Cho dù Lạc Băng có bỏ mình dưới tay của Trương Siêu Trọng đi chăng nữa, Dư Ngự Đồng vẫn phải tiếp tục phải chiến đấu để bảo vệ cho Văn Thái Lai. Nếu nói rằng đây là bước đường cùng thì ai muốn giết Văn Thái Lai bắt buộc phải bước qua xác của Lạc Băng và Dư Ngự Đồng trước đã. Vì vậy, hành động của Dư Ngự Đồng như thế thật là trái ngược hẳn với kỷ luật và đạo nghĩa của Hồng Hoa hội...

Chân của Dư Ngự Đồng vừa chạm xuống đất dưới đáy hầm thì Lạc Băng cũng vừa tỉnh lại, đang lồm cồm gượng ngồi dậy dù các vết thương hành năng dữ dội, đau rần hết cả người. Dư Ngự Đồng mừng quá chạy lại đỡ Lạc Băng vào người chàng đỡ dậy, miệng không ngớt hỏi thăm :

- Từ tâu có sao không? Có bị thương gì không? Em lo sợ quá! Nay thấy chị còn bảo toàn được tánh mạng thật em không còn gì vui hơn!

Dư Ngự Đồng không ngăn được nổi cảm xúc, nước mắt của chàng nhỏ xuống như mưa lên trên hai gò má của Lạc Băng trong lúc nàng ngược mặt lên nhìn vào đôi mắt chứa chan bao ý nghĩ của chàng. Nàng có vẻ thương hại Kim Dịch Tú Tài hơn là cảm kích chàng nên vừa dịu dàng đồng thời lại vừa nghiêm nghị nói :

- Chị chẳng làm sao cả. Em đừng lo cho chị! Mau lên mà tiếp sức, cứu nguy cho Văn tứ ca!

Dư Ngự Đồng nói :

- Em đỡ chị lên trên cùng quyết một trận cuối với chúng. Một là cứu được Văn tứ ca, hai là cùng chết chung với nhau... một chỗ!

Nói về Văn Thái Lai, từ lúc thấy vợ mình bị đánh văng xuống hầm thì uất khí nổi lên tận trời, hận mình không thể cứu kịp, mà cũng không biết nàng có bị thương hay không, sống chết ra sao cả. Chàng lồm lộn lên như một con thú dữ, dồn hết sức vào sợi dây thừng gặp đầu quất đấy, quyết giết chết đối phương không nương tình. Nếu không phải vì Trương Siêu Trọng dùng kiếm đỡ gạt sợi dây thừng của Văn Thái Lai ắt phải có ít nhất vài người mất mạng dưới những chiêu thức mạnh như vũ bão chứa đầy hận thù trong đó...

Khi Dư Ngự Đồng vừa đỡ Lạc Băng lên đến miệng hầm thì Thành Khoán trông thấy liền nhảy bổ đến giờ côn lên cao nhắm đầu Lạc Băng toan đập xuống một cái thật mạnh. Thấy thế, Văn Thái Lai hét lớn một tiếng vung sợi dây thừng, dùng hết sức bình sinh quất một cái vào đầu Thành Khoán. May cho Thành Khoán là Trương Siêu Trọng kịp thời nhìn thấy nên xông đến dùng kiếm gạt được sợi dây thừng của Văn Thái Lai, cứu mạng cho Thành Khoán.

Văn Thái Lai vẫn không chịu buông tha liền tung mình lên một cái, chớp mắt đã đứng ngay sau lưng của Thành Khoán. Lẹ làng như “điển quang hoá thạch”, Văn Thái Lai dùng ngón tay cứng như thép của chàng điểm mạnh vào hông của Thành Khoán. Hành động của Văn Thái Lai thật là nhanh nhẹn, lại bất ngờ khiến cho Trương Siêu Trọng có muốn cứu cũng phải chậm đi một bước. Thành Khoán sau khi bị điểm trúng thì toàn thân mềm nhũn ra ngã sụm xuống. Trong lúc ngã xuống, hắn đột nhiên dang hai tay ra ôm cứng lấy Văn Thái Lai tựa như người sắp chết đuối vớ được cái phao.

Không để cho Thành Khoán ôm mình, Văn Thái Lai ôm lấy toàn thân hắn giờ hồng lên cao hét lớn một tiếng liệng hắn xuống hầm. Nhưng chẳng ngờ lúc đó chàng đã quá đuối sức nên thành ra chân đứng không vững. Vì vậy mà chưa buông được Thành Khoán ra khỏi tay, Văn Thái Lai đã ngã bổ theo hắn, cả hai cùng rơi xuống địa huyết.

Thành Khoán bị Văn Thái Lai điểm trúng huyết “yêu trĩnh” nên hết đường cựa quậy, toàn thân như một khúc gỗ, bị Văn Thái Lai roi đè lên mình. Lúc đó Văn Thái Lai đã hoàn toàn kiệt sức nên nằm im trên người Thành Khoán mà không nhúc nhích gì được nữa...

Lạc Băng và Dư Ngự Đồng trong lúc sắp sửa ra khỏi miệng hầm thì vừa vặn gặp lúc Thành Khoán nhảy tới bổ xuống một cơn nên đành phải thụp xuống lại dưới hầm để tránh né. Cả hai đang phân vân chưa biết phải làm gì kế tiếp thì nghe một tiếng “bịch”, như một vật gì to lớn từ trên ném xuống. Hai người lại tưởng là đám người Trương Siêu Trọng bắt đầu ném đá xuống với mục đích lấp hang chôn sống hai người nên hết sức hoang mang không biết phải dùng cách nào mà đối phó. Nhưng nhìn kỹ lại thì lại thấy hai khối thịt đang dính cứng vào nhau, mà người nằm trên là Văn Thái Lai.

Lạc Băng mừng quýnh, vội vã chạy đến ôm Văn Thái Lai đỡ dậy. Nàng nhìn thấy mặt chàng không còn chút huyết sắc nào, mồ hôi thì tuôn ướt đầm hết cả người, nhưng đôi mắt vẫn long lanh nhìn nàng đắm đuối đầy vẻ yêu thương và trên miệng nở một nụ cười miễn cưỡng.

Lạc Băng khổ sở đến cực độ. Nàng cố gượng đỡ Văn Thái Lai đứng thẳng người lên. Chân nàng cũng còn đang bị thương, trong người thì đau nhức không thể nào tả nổi. Thật đúng là “người bệnh lo cho người hoạn”! Văn Thái Lai chợt “hự” một tiếng, từ cổ chàng học ra một búng máu tươi. Lạc Băng lấy tay bịt miệng chàng lại, nhưng vẫn không ngăn được máu nhiều xuống làm đỏ sẫm cả áo từ cổ đến bụng. Dư Ngự Đồng thấy cuộc chiến chẳng thể nào còn tiếp diễn được nữa bèn hướng lên phía miệng hầm gọi lớn :

- Bớ Trương Siêu Trọng! Mau biểu nhượng chỗ cho chúng ta lên!

Trương Siêu Trọng đã được chính mắt trông thấy võ nghệ của Dư Ngự Đồng là “Võ Đang chân truyền”, đã giao thủ với “nữ anh hào” Lạc Băng, lại thấy Văn Thái Lai dù bị thương nặng mà dũng cảm chiến đấu ác liệt với đám thủ hạ của mình nên có ý phục tài thương tiếc cả ba chứ không nỡ làm hại tánh mạng một người nào cả.

Thật ra Trương Siêu Trọng từ đầu đã không có ý định giết hại người nào rồi. Vì vậy ông ta chỉ nghĩ cách phá thế trận liên thủ của ba người bằng cách

đánh Lạc Băng ngã xuống dưới hầm. Còn Văn Thái Lai và Dư Ngự Đồng thì Trương Siêu Trọng để mặc cho hai người so tài với đám bộ hạ. Chỉ có lúc nguy cấp mới nhảy vào cứu người của bên mình thôi chứ hoàn toàn không ra tay dả thương Văn Thái Lai và Dư Ngự Đồng. Nếu Trương Siêu Trọng khôn nường tay e rằng cả ba đã không còn được toàn tánh mạng. Nhưng chính Trương Siêu Trọng cũng không ngờ rằng Văn Thái Lai lợi hại đến mức đã kiệt sức mà còn diêm huyết được Thành Khoán trước mặt mình mà đích thân ông ta không ra tay cứu kịp để ngăn cản.

Hiện tại, Thành Khoán lại lọt vào trong tay đối phương thành thủ Trương Siêu Trọng nằm trong thế “giận quạ sợ hư mái nhà” nên khi nghe Dư Ngự Đồng gọi vậy thì Trương Siêu Trọng lập tức tránh ra xa miệng để nhường đường cho mấy người Hồng Hoa hội. Nhưng rút kinh nghiệm, lần này Trương Siêu Trọng cầm sẵn bảo kiếm đứng gần miệng hầm để phòng bất trắc có thể xảy ra như lần trước...

Người đầu tiên bước lên là Thành Khoán, vừa đi vừa nhăn nhó, nhưng có lẽ đã được Văn Thái Lai giải huyết cho nên có lẽ không còn nguy hiểm tới tánh mạng nữa. Theo sát Thành Khoán là Lạc Băng, một tay nắm vạt áo và một tay dí dao vào ngay hậu tâm của y. Kế đến là Dư Ngự Đồng, một tay đỡ Lạc Băng phía trước còn một tay dìu Văn Thái Lai đang cố sức khệnh khạng lết đi từng bước ở phía sau.

Vừa ra khỏi miệng hầm, Lạc Băng nhìn đám người dăm dăm, nói như ra lệnh :

- Các người nghe ta nói đây. Bất luận kẻ nào động đến một cọng lông chân của bọn ta, tên này lập tức về châu Diêm Vương ngay!

Lời nói của Lạc Băng có mãnh lực dị thường, mang nặng sát khí khiến đám người Trương Siêu Trọng nghe mà phải rợn tóc gáy. Ai nấy đều im lặng mà nhìn chứ không dám rục rịch hay tỏ một hành động khiêu khích nào.

Trương Siêu Trọng thấy mũi đoản đao của Lạc Băng dí sát vào hậu tâm như chỉ chực đâm chết hần và đôi mắt của Văn Thái Lai thì cứ long lên sòng sọc nhìn tả hữu, trước sau nên cũng dậm ra dè dặt mà không dám vọng động.

Dưới sự chỉ huy của Trương Siêu Trọng, ba người đưa Thành Khoán đi đến đâu, đám đông vệt ra tới đó để nhường đường cho họ đi cho an toàn và thoải mái. Cứ như thế, chẳng bao lâu, Thành Khoán theo sự chỉ định của Lạc Băng đã dẫn họ ra khỏi hoa viên của Thiết Đàm trang mà không chút gì trở ngại.

Ra khỏi hoa viên, Lạc Băng nhìn thấy ba con tuấn mã với yên cương sẵn sàng đang cột chặt dưới gốc cây dương liễu. Nữ hiệp Hồng Hoa hội liền nảy ra một sáng kiến, trong lòng hết sức vui mừng vì không ngờ trong lúc đường cùng mạt lộ lại có được cơ hội thoát hiểm.

Ba con ngựa này sự thật không phải là của ba đương gia Hồng Hoa hội hay của Thiết Đàm trang mà là của Ngô Quốc Đống và hai tên bồ khoái sau khi nhận lệnh Trương Siêu Trọng phong tỏa Thiết Đàm Trang nên cỡi ngựa thật lẹ ra phía sau hoa viên, tạm cột vào gốc cây ở đó.

Trương Siêu Trọng tuy không ngăn được đám người Hồng Hoa hội đi ra ngõ sau hoa viên nhưng vẫn đi theo bên gót để tùy cơ ứng biến. Trương Siêu Trọng là người tinh tế đoán biết được ngay dụng ý của Lạc Băng khi thấy nét mặt u sầu của nàng bỗng tươi hân lên khi nhìn thấy ba con tuấn mã cột dưới gốc cây dương liễu. Hẳn Lạc Băng nghĩ rằng chỉ cần ba người leo lên lưng ba con tuấn mã là có thể cao bay xa chạy được rồi.

Thấy khâm phạm trước mặt như sắp sửa vuột mất, mắt của Trương Siêu Trọng bỗng tròn lên. Ông ta nghĩ thầm :

- Thành Khoán sống hay chết thì có quan hệ chi tới nhiệm vụ Hoàng Thượng giao phó cho ta? So với những bí mật mà Văn Thái Lai nắm giữ để về báo lại cho Thiệu đà chủ thì một tánh mạng của Thành Khoán có nghĩa lý gì chứ? Ta phụng mệnh vua đem không biết bao nhiêu là cao thủ đi theo là để bắt sống Văn Thái Lai trước khi hắn trở về tổng hành dinh Hồng Hoa hội, chứ có phải để bảo vệ sinh mạng cho đám tùy tùng đâu? Đừng nói là một Thành Khoán, nếu phải hy sinh thêm dăm bảy mạng nữa chắc Hoàng Thượng cũng không trách ta đâu. Và lại, cũng đã có quá nhiều là cao thủ đã phải hy sinh vì công tác này rồi. Từ lúc ra khỏi thâm cung, Văn Thái Lai đã giết không biết bao nhiêu là cao thủ của triều đình rồi! Bản lãnh hần cao cường như thế, nếu để hần chạy thoát thì còn bao nhiêu cao thủ triều đình sẽ phải gục dưới tay hần nữa? Tóm lại, nếu không dám mạo hiểm thì không thể nào bắt được hần. Thế thì việc bắt sống Văn Thái Lai là đại sự, tất cả những cái khác chi là tiểu tiết mà thôi! Hơn nữa, nếu bắt được Văn Thái Lai ắt ta lập được công lớn. Nếu vua có trách rằng tại sao phải hy sinh nhiều cao thủ thì đã có Thân Vương Phúc An Khang biện bạch cho ta, lo gì! Và lại từ đây mà giải Văn Thái Lai về Bắc Kinh thì ai dám chắc là không còn những khó khăn nguy hiểm khác? Nếu cứ giằng co tồn thì giờ mãi thì rốt cuộc chỉ tạo kẻ hoãn binh cho Văn Thái Lai để cho các đồng bọn của hần trong Hồng Hoa hội đến cứu hần mà thôi.

Sau khi suy nghĩ chín chắn, đoán đo lợi hại, Trương Siêu Trọng không còn do dự nữa, quyết tâm thì hành theo kế hoạch của mình. Sau đó Trương Siêu Trọng lấy ra sợi dây thừng nhặt được từ tay Văn Thái Lai vứt bỏ lúc diêm huyết Thành Khoán.

Thừa lúc các đương gia Hồng Hoa hội đang lo tháo dây cương cột ngựa ở gốc cây nên lơ là không để ý vì tin chắc có Thành Khoán làm con tin trong tay, Trương Siêu Trọng vận công, cầm sợi dây thừng tung ra như “hỏa long uốn khúc”. Chỉ nháy mắt một cái, toàn thân Văn Thái Lai đã bị sợi dây thừng ấy cuốn quanh mình trối lại chẳng khác bị một con trăn xiết chặt. Sau đó, Trương Siêu Trọng khẽ giật cái dây thừng một cái, lập tức Văn Thái Lai vuột khỏi tay Dư Ngự Đồng và bay lại phía ông ta tựa như voi bê mía trong bụi kéo ra trước khi đưa lên mồm. Các vết thương của Văn Thái Lai lại bị động, máu tươi lại tuôn ra đầm đề, đau đớn chịu không nổi kêu lên một tiếng thất thanh.

Mọi chuyện xảy ra chỉ trong chớp nhoáng, chỉ không đầy một tích tắc, Lạc Băng vừa chứng kiến cảnh chồng bị Trương Siêu Trọng dùng thủ pháp thần sầu bắt dính, lại phải nhìn thấy chàng đau đớn thổ huyết nên tinh thần nàng bấn loạn. Điện tiết lên, Lạc Băng liền dậm mạnh lưỡi đao một nhát vào hậu tâm Thành Khoán khiến hần chỉ kịp rống lên một tiếng thảm thiết rồi ngã xuống chết tươi. Giết Thành Khoán xong, Lạc Băng quát lên một tiếng cảm đao nhảy xổ lại định liều mạng với Trương Siêu Trọng một phen. Chẳng ngờ vết thương ở gót chân nàng lại bị chấn động dữ dội khiến cho nàng đau quá không gượng được ngã quỵ xuống đất.

Thấy vợ định liều thân vì mình, lòng Văn Thái Lai xót xa vô cùng. Chàng hoảng hốt kêu lớn :

- Đừng lo cho anh! Mau chạy đi!

Lạc Băng không nghe, chống tay xuống đất lồm cồm ngồi dậy. Nhưng vừa định đứng lên thì lại ngã xuống đất thêm một lần nữa. Thấy không xong, Lạc Băng bèn nói lớn trả lời Văn Thái Lai :

- Không! Chẳng thà là em cùng chết với anh tại đây!

Văn Thái Lai bỗng trở nên giận dữ trợn ngược cả hai mắt lên, hét như sấm :

- Em định cãi lời anh à? Em đã hứa với anh như thế nào mà chưa chi đã vội quên rồi hả?

Văn Thái Lai lại học ra thêm một búng máu tươi rồi ngã lăn xuống đất khiến Lạc Băng càng thêm đau lòng. Nàng vội vã nói :

- Thôi! Thôi! Em nghe lời anh đây! Em không thất hứa đâu!

Trương Siêu Trọng liền sai bọn Đoàn Đại Lân, Ngân Bá Càn cùng sáu, bảy tên bộ hạ khác lại đỡ Văn Thái Lai dậy, lại cẩn thận dặn dò, cấm không cho ai làm cho chàng đau mà phải hết lòng tận tâm bảo vệ chàng.

Trong lúc mọi người chỉ quan tâm để ý đến Văn Thái Lai thì Dur Ngu Đồng vọt một cái đến gần Lạc Băng, đỡ nàng dậy rồi kê vai công nàng trên lưng chạy thẳng một mạch ra khỏi Thiết Đàm trang.

Một tên bộ đầu giữ trách nhiệm canh gác liền hươi cây thiết kích đánh xuống vai Dur Ngu Đồng chặn đầu chàng lại. Dur Ngu Đồng tránh né được ngọn kích dễ dàng, sau đó bồi cho hắn một cước mạnh như vũ bão. Ngọn cước của Dur Ngu Đồng vừa nhanh vừa mạnh lại vừa độc khiến tên bộ đầu không sao tránh nổi, lãnh trọn cước ấy ngã bổ ngửa ra đằng sau, đầu đập xuống nền đá nằm bất tỉnh nhân sự. Một tên bộ khoái khác vừa chạy đến thì sẵn đà, Dur Ngu Đồng dùng thế “Đoạt Mệnh cước” đá cho hắn một cái ngay văng ra xa bảy tám thước nằm yên bất động.

Hạ xong hai tên bộ hạ của Trương Siêu Trọng, Dur Ngu Đồng tiếp tục công Lạc Băng nhắm đường chạy thẳng mà không biết là đi đâu. Lạc Băng lúc ấy đã hoàn toàn bất tỉnh, tựa như một cái xác không hồn. Nàng bị dao động quá mạnh về cả hai mặt tâm thần lẫn thể xác. Vết thương chưa lành bị động mạnh là cái đau đón cho thể xác. Thấy chồng bị bắt mà không làm gì được là cái đau đón về tâm thần. Do đó mà Lạc Băng đau đón quá đến nỗi ngất đi, mặc cho ai làm gì thì làm, thân phận mình muốn về đâu thì về. Vì thế mà Dur Ngu Đồng công nàng chạy như bay mà nàng cũng chẳng còn biết gì nữa.

Rất may cho Dur Ngu Đồng là Trương Siêu Trọng vì thấy chàng công Lạc Băng trên lưng nên ý y, nghĩ rằng chỉ cần hai tên thủ hạ là đủ đối phó với chàng rồi nên không cho thêm người đến tiếp viện. Vì vậy sau khi hạ xong hai tên, Dur Ngu Đồng không còn gặp ai cản đường mình nữa...

Chạy quanh một lúc, Dur Ngu Đồng không hiểu sao mà cánh cửa sau của hoa viên trong Thiết Đàm trang cứ hiện ra mãi trước mắt mình! Suy nghĩ một hồi, Dur Ngu Đồng mới khám phá ra là trong lúc vì quá lúy lúy, chàng không chạy ra vòng ngoài mà cứ chạy mãi vòng trong thành ra giống như người lọt vào “Bát Quái Trận” của Khổng Minh nên chạy hoài mà vẫn không tìm được đường ra. Lúc đó Dur Ngu Đồng đã quá sức mệt mỏi. Chàng thầm nghĩ nếu không thoát được ắt thế nào cũng bị Trương Siêu Trọng bắt cả Lạc Băng lẫn thân mình mà giải về kinh một lượt chung với Văn Thái Lai. Dur Ngu Đồng nhận thấy mình cần phải có một mưu kế nào hữu hiệu hơn mà dùng để thoát thân. Chàng chợt nhớ đến ba con ngựa cột dưới gốc liễu. Giả sử nếu Trương Siêu Trọng chạm ra tay một chút thì có lẽ giờ này vợ chồng Văn Thái Lai và chàng được thoát hiểm rồi. Dur Ngu Đồng nghĩ thầm :

- “Giờ đây, tuy Văn tứ ca đã bị bắt nhưng tại sao mình lại không nghĩ đến cách đó mà đào tẩu?”

Nghĩ đoạn, Dur Ngu Đồng mừng rỡ, công Lạc Băng đến chỗ cây dương liễu nơi có ba con tuần mã cột ở đó. Đặt Lạc Băng lên lưng một con ngựa, Dur Ngu Đồng liền tháo dây cương cột vào thân cây. Chợt đâu có tiếng người chạy đến “huỳnh huych”, Dur Ngu Đồng bèn lớn tiếng gọi Lạc Băng :

- Tẩu tẩu, mau phóng phi đao!

Nghe Dur Ngu Đồng gọi, Lạc Băng mới giật mình tỉnh dậy. Nàng liền rút ra ba mũi phi đao “châu mai” nhắm vào người đang chạy tới mà phóng liên mấy cái vào mấy người đang chạy đến.

Từng tiếng một kêu lên thảm thiết. Mũi phi đao châu mai ghim ngay yết hầu một tên bộ khoái khiến hắn ngã ngửa. Một tên khác bị phi đao ghim ngay giữa trán trông giống như con thú một sừng. Ngân Bá Càn né kịp, không bị ghim vào chỗ hiểm nhưng cũng bị trúng ngay bả vai đau nhức vô cùng. Hai tên bộ khoái khác do Ngân Bá Càn chỉ huy được lệnh Trương Siêu Trọng đuổi theo bắt nốt hai đương gia Hồng Hoa hội còn lại nhưng cũng lại bị Lạc Băng phóng nên phải tìm chỗ nấp chứ không dám lại gần.

Dur Ngu Đồng để Lạc Băng cỡi một con ngựa. Chàng cũng cỡi một con. Con còn lại chàng chàng cũng mở dây dắt theo. Khi đến trước cánh cửa sau vườn hoa, Dur Ngu Đồng kéo thẳng đầu con ngựa không người cỡi ấy hướng ngay vào chính giữa cửa. Sẵn ống sáo vàng, chàng đưa lên miệng, nhắm vào giữa trán ngựa thổi một hơi dài. Hai mũi phi tiêu trong sáo bay ra cắm ngay vào giữa trán ngựa. Con vật đau quá nhảy chồm lên đá loạn xạ vào đám người của Trương Siêu Trọng đang từ trong vườn hoa kéo ra. Vì không đề phòng trước cho nên dù tài giỏi đến đâu cũng không làm sao tránh kịp. Người thì đông mà cánh cửa lại hẹp nên đám người không làm sao tránh né kịp, bị con ngựa như điên cuồng đá cho kẻ thì u đầu sứt trán, người thì ngã lăn bò cang ra, nằm chồng lên nhau một đống. Ai nấy ít nhiều đều bị thương nặng nhẹ. Lợi dụng thời cơ hỗn loạn ấy, Dur Ngu Đồng cùng Lạc Băng phóng ngựa phi như tên bay mà thoát thân.

Ra khỏi Thiết Đàm trang, Dur Ngu Đồng và Lạc Băng cùng nhắm hướng An Tây mà chạy không ngừng, thoáng một cái đã qua được sáu, bảy dặm đường.

Quay lại nhìn kỹ phía sau không thấy bóng ngựa nào truy kích, hai người mới cảm thấy hơi yên tâm. Lạc Băng bèn đề nghị với Dur Ngu Đồng cho ngựa chạy chậm lại vì nàng đã quá mệt mỏi và đuổi sức rồi.

Dư Ngự Đồng chiều theo ý Lạc Băng, nhưng chỉ cho ngựa chạy chậm lại thôi chứ không dám dừng ngựa lại mà nghỉ vì chàng nghĩ chưa chắc gì bọn người đã chịu buông tha mà không đuổi theo.

Đi thêm được chừng ba, bốn dặm đường nữa, Lạc Băng và Dư Ngự Đồng chợt phát hiện ra có bốn kỵ mã đang phi tới như giông, cát bụi đằng sau tung lên mùt mù...

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Ân Cừu Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Nuốt hận đương gia theo chí lớn - Đau lòng Trang chủ giết con yêu

Nhìn bốn kỵ mã đang phóng ngựa phi tới, Lạc Băng và Dư Ngự Đồng nhận ra người đi trước là một vị tiền bối râu tóc bạc phơ như tuyết. Người đó không phải ai khác hơn là Thiết Đàm trang chủ Châu Trọng Anh.

Thấy hai người có vẻ vội vàng và sợ hãi, gương mặt đầy vẻ uất hận và đau buồn, Châu Trọng Anh lấy làm lạ hết sức. Ông ta gò cương ngựa lại hỏi :

- Hai vị đi đâu mà lại vội vàng thế? Hãy quay trở lại cho chúng tôi được hân hạnh tiếp đãi. Chúng tôi có mời được danh y về để lo bệnh tình cho Văn tử đương gia đây. Trong lúc tôi vắng mặt có điều gì sơ xuất dám xin quý vị lượng tình mà tha thứ cho.

Lạc Băng nghe hỏi mà tức giận đến độ không dần nổi, chẳng nói chẳng rằng, rút ngay một ngọn phi đao ra phóng thẳng vào mặt Châu Trọng Anh. Thấy Lạc Băng vung tay phóng phi đao tới chực giết hại mình, Châu Trọng Anh thất kinh la lên một tiếng. Vì chẳng chút đề phòng nên Châu Trọng Anh biết không thể nào bắt nổi phi đao ấy mà chỉ còn cách ngả người xuống lưng ngựa mà tránh thôi.

Mũi phi đao phóng không trúng Châu Trọng Anh nhưng lại thẳng đường bay ra phía sau nhắm vào người đệ tử thứ nhì của Châu Trọng Anh là An Kiện Cường. Thấy vậy, nhanh như cắt, An Kiện Cường rút thanh đoản đao ra gạt mũi phi đao kia lệch sang một bên.

Ngọn phi đao của Lạc Băng rơi xuống đất, văng vào một thân cây lớn bên vệ đường, lóe lên hào quang sáng ngời hòa với ánh nắng đỏ thắm của vầng thái dương đang chiếu.

Sau khi tránh được phi đao của Lạc Băng, Châu Trọng Anh bật thẳng người ngồi lại ngay ngắn trên lưng ngựa như cũ. Đang định hỏi Lạc Băng vì có lẽ nào lại dùng độc thủ định hại mình thì lại nghe nằng nặc :

- Lão đừng nói câu nhân nghĩa với ai nữa! Xưa nay thiên hạ làm tướng lão là một bậc chính nhân quân tử nghĩa khí trung can chứ có ngờ đâu thật ra lão là cái đồ lòng lang dạ sói, bất nhân bất nghĩa. Chỉ vì chúng ta quá tin lời Lục Phi Thanh sư bá giới thiệu lão là anh hùng hào kiệt, trọng nghĩa khinh tài, khuyên chúng ta tới đó tạm nương náu mà lánh nạn. Đến nay chúng ta mới rõ được mặt thật của lão thì có hối hận cũng không còn kịp nữa! Thì ra lão dụ chúng ta đến sơn trang của lão để dàn cảnh, thông đồng với quân cầu trệ mà ám hại Văn tử đương gia. Tiếc thay mũi phi đao của ta không giết chết được lão, nhưng hận này ta sẽ trả sau cũng phải trả.

Lạc Băng cứ mắng ít câu lại khóc một hồi, khi thì vừa khóc vừa mắng khiến cho Châu Trọng Anh há hốc, chẳng hiểu đầu đuôi ra sao cả mà cũng chẳng thể mở miệng nói thành lời được.

Mắng chửi, than khóc một hồi, Lạc Băng bỗng thúc ngựa lướt tới cầm thanh đao lẫn xả vào chém Châu Trọng Anh. Thấy khí thế Lạc Băng vô cùng dữ dội, Châu Trọng Anh không dám khinh thường bèn dùng thủ pháp nhanh nhẹn mà né tránh những đường đao hiểm ác ấy. Nhưng chung quy ông vẫn không hiểu được lý do gì khiến cho Lạc Băng oán hận ông đến như thế.

Châu Trọng Anh chỉ né tránh mà thật tình không muốn động thủ với Lạc Băng một chút nào cả. Ông ta chẳng có chút hiềm khích nào với Lạc Băng, Dư Ngự Đồng và Văn Thái Lai nói riêng, và Hồng Hoa hội nói chung. Là người từng trải giang hồ, nhiều kinh nghiệm sống, ông ta biết việc này phải có một lý do gì gây ra sự ngộ nhận cho nên Lạc Băng mới có thái độ như vậy. Ông hiểu ngay đó là do lòng phần uất của Lạc Băng mà gây ra chứ không phải nằng vớ có, chủ tâm muốn lăng nhục ông ta.

Châu Trọng Anh vốn nổi danh là anh hùng nghĩa khí, Xưa nay thiên hạ chỉ có ca tụng ông ta chứ chưa bao giờ chê trách một lời nào. Ông ta cũng là một kẻ sĩ, thà chết chứ không để cho ai đụng chạm đến danh dự của mình. Và mặc dù nóng tính, Châu Trọng Anh không phải là hạng người hồ đồ, lúc nào cũng muốn tìm hiểu tường tận bất cứ chuyện gì trước khi hành động. Do đó, đối với những lời mắng chửi, ông ta cần rằng mà nhịn chứ không thêm nói lại hay quyết phải một mắt một còn với Lạc Băng. Nhưng ông quyết phải tìm ra nguyên nhân chuyện này cho rõ trắng đen hư thực.

Thấy Châu Trọng Anh nhịn không nói một lời nào mà cũng chỉ tránh né những đường đao của mình, Lạc Băng lại càng tức giận, cho là mình nói trúng tim đen của chủ nhân Thiết Đàm trang nên ông ta cảm thấy lương tâm cắn rứt đôi phần thành ra mới chịu im lặng chứ không hoàn thủ.

Châu Trọng Anh đoán rằng nhất định trong lúc ông ta vắng mặt, Thiết Đàm trang đã xảy ra tai biến gì. Ông ta cũng không tin là người Thiết Đàm trang đã chỉ điểm quan quân đến bắt Văn Thái Lai như lời Lạc Băng đã lên án. Cả sơn trang, từ trên xuống dưới, luôn cả nhi nữ cũng được Châu Trọng Anh rèn

luyện rất kỹ càng để có được một tấm lòng chánh trực trung can. Không có lý nào mà chỉ mới vắng mặt ông ta trong một thời gian ngắn ngủi như vậy mà người trong son trang của mình lại biến đổi tính tình mau lẹ như vậy.

Châu Trọng Anh tin rằng Mạnh Kiện Hùng và Tổng Thiện Bằng là những đệ tử biết trọng nghĩa, không bao giờ làm những chuyện nào để có thể tổn hại đến danh dự của ông ta và Thiết Đàm trang. Còn Châu Anh Kiệt thì vô tư, có biết gì về chuyện Văn Thái Lai mà nói đến chuyện ám hại. Hơn nữa việc tố giác Văn Thái Lai cho quan quyền tức là gieo họa lây đến cho Thiết Đàm trang của ông ta. Chắc chắn người nhà của ông ta không thể nào đại dột đến như thế được.

Châu Trọng Anh vừa tránh đao của Lạc Băng mà trong lòng rối như tơ vò, đầu óc hết sức bấn loạn. Lạc Băng vẫn không chịu buông tha, tay tiếp tục múa đao chém tới, miệng thì mắng chửi không ngừng; mắng chửi một hồi thì lại khóc.

An Kiện Cường, người đệ tử thứ nhì của Châu Trọng Anh thấy sư phục đã hết lòng nhường nhịn mà Lạc Băng còn làm tới thì không đành được, bất chấp Châu Trọng Anh có cho phép hay không, cầm đao xông vào đấu trí mạng với Lạc Băng.

Châu Trọng Anh thầm nghĩ phải có điều gì uẩn khúc bên trong, mà hiện tại nếu không bên nào chịu nhường nhịn thì không biết kết quả sẽ còn tai hại đến thế nào. Đắn đo một hồi, Châu Trọng Anh quyết định chịu thiệt thòi mà nhường nhịn nên ông ta nhảy vào giữa trận ác đấu, lớn tiếng gọi An Kiện Cường :

- Đồ đệ, không được vô lễ! Hãy lui ra! Còn nữ hiệp, xin ngừng tay cho lão phu hỏi một lời rồi sau đó muốn gì lão phu cũng xin tuân mệnh.

Dư Ngự Đồng này giờ đứng ngoài nhìn thấy Châu Trọng Anh không có một ác ý nào hay tỏ ra một cử chỉ nào gây hấn với Lạc Băng mà chỉ im lặng, mặc cho Lạc Băng mắng chửi, lại chưa hề đánh trả lại một đòn nào. Chẳng thấy vậy liền khuyên Lạc Băng :

- Tâu tâu! Công việc của chúng ta rất là khẩn cấp, không nên động thủ làm chi nữa. Hãy đợi cứu xong Tứ ca rồi sẽ trở lại Thiết Đàm trang mà chất vấn, tính với họ sau cũng chưa muộn.

Nghe Dư Ngự Đồng nhắc đến chuyện cứu Văn Thái Lai, Lạc Băng cảm thấy thật vô cùng hữu lý nên tạm gác chuyện trả thù Châu Trọng Anh sang một bên. Nàng nhìn Châu Trọng Anh với một vẻ khinh khi, nhổ một bãi nước miếng xuống đất rồi giục ngựa quay đi, phi thẳng một mạch.

Châu Trọng Anh sờ dĩ tung hoành khắp thiên hạ, được mọi người sùng bái cũng chỉ vì ông ta luôn luôn lấy nhân nghĩa làm đầu mà đối đãi mọi người. Ông vẫn thường nói với mọi người rằng :

- Bình sinh, ta chỉ có hai điều đáng ghi nhớ, một phải tránh và một phải làm. Tránh là việc kết oán kết thù, và làm là việc giao du kết bạn.

Trong cả hai giới hắc bạch trên giang hồ, ai ai cũng khen Châu Trọng Anh là một người quân tử hiếm có trên đời, luôn dùng ân nghĩa với thiên hạ. Có thể nói đây là lần thứ nhất trong đời Châu Trọng Anh bị chửi mắng, mà người chửi ông ta lại là một phụ nữ!...

Châu Trọng Anh liền quay sang tên tráng đinh hỏi chuyện. Tên tráng đinh quả quyết thuật lại rằng cả Châu phu nhân lẫn đại đệ tử Mạnh Kiện Hùng của ông ta tiếp đãi mấy người Hồng Hoa hội rất là niềm nở mà chẳng có gì làm cho họ bất bình cả. Chính Châu phu nhân đã ra lệnh cho gã đi mời danh y về chữa trị cho Văn Thái Lai nên mới tình cờ gặp Châu Trọng Anh đi về cùng đường.

Châu Trọng Anh nghe xong càng lấy làm lạ, mặt buồn rầu, nóng lòng muốn biết rõ tự sự nên cố giục ngựa phi cho lẹ để mau mau về đến Thiết Đàm trang. Chẳng bao lâu, bốn ngựa đã về tới son trang. Bọn tráng đinh thấy chủ nhân đã về tới nên cùng nhau ra đón rước.

Nhìn nét mặt ai cũng buồn bã lo sợ, Châu Trọng Anh biết ngay trong khi ông ta vắng mặt, trong nhà đã xảy ra tai biến. Vừa bước vào nhà, Châu Trọng Anh đã lớn tiếng gọi :

- Mạnh Kiện Hùng đâu, ra ngay ta bảo!

Một tên gia đình thân tín vội thưa :

- Bẩm lão gia, lệnh cao đồ đã đưa phu nhân cùng thiếu gia ra sau núi lánh nạn rồi.

Châu Trọng Anh nghe xong chợt kinh hãi, biết có đại biến, ngã người ra ghế thở dài, không hỏi thêm được gì nữa.

Hai người lão bộc là Đinh Thất và Trương Bát đến ra mắt Châu Trọng Anh thuật lại tất cả từ đầu đến đuôi những gì đã xảy ra trong Thiết Đàm trang từ lúc ông ta đi khỏi. Châu Trọng Anh hỏi cặn kẽ về tình hình Văn Thái Lai bị Trương Siêu Trọng bắt dẫn đi ra sao thì hai người lão bộc thưa rằng :

- Bẩm lão gia, bọn quan quyền sau khi bắt Văn tứ gia liền giải đi ngay nhưng chắc cũng chưa đi xa lắm đâu. Chúng tôi có đi theo dò thám thì biết được Trương Siêu Trọng không đi đường lớn mà lại đi theo đường nhỏ ven rừng.

Châu Trọng Anh gật đầu, biết hai người nói thật vì nếu Trương Siêu Trọng đi đường lớn ắt dọc đường thế nào cũng đụng phải ông ta. Đinh Thất lại nói :

- Lúc đàm quan quyền đi khỏi, tôi có cho người lên báo cho Mạnh gia hay, chắc cũng sắp về đến nơi rồi.

Châu Trọng Anh lại tiếp tục hỏi :

- Ba người, Văn Thái Lai, Lạc Băng và Dư Ngự Đồng được Mạnh Kiện Hùng giấu kín dưới địa huyết. Chẳng hay người nào trong nhà đã nói cho Trương Siêu Trọng hay. Ta chắc chắn như vậy vì trừ khi có kẻ tiết lộ bí mật thì làm sao hắn biết được!

Bọn tráng đinh sau khi nghe câu hỏi này thì không ai dám hé môi ra cả mà chỉ lăm lét, tên nọ nhìn tên kia. Tên nào tên nấy mặt mày lấp ló như che giấu điều gì. Châu Trọng Anh thấy vậy liền hiểu ngay là có ẩn tình nên trợn mắt giận dữ thét lên như sấm. An kiện Cường thấy sư phụ nóng giận quá đỗi thì cũng chẳng dám một lời khuyên can vì chẳng biết rõ tính sư phụ xưa nay nếu một khi đã nổi trận lôi đình thì những lời khuyên can chỉ là dầu chế thêm vào lửa mà thôi.

La hét một hồi, Châu Trọng Anh lại ngồi buồn rầu trầm tư, suy nghĩ. Lòng vẫn mang nặng uất khí chưa tan. Lúc đó bên ngoài có tiếng người giật chuông nhưng mọi người đều đứng im chờ lệnh của Châu Trọng Anh chứ không ai dám ra. Châu Trọng Anh thấy vậy hét lớn lên :

- Chúng bây còn đứng đây đợi gì nữa? Mau ra ngoài xem có phải Mạnh Kiện Hùng về không thì gọi y vào đây cho ta bảo!

Châu Trọng Anh vừa dứt lời thì Mạnh Kiện Hùng từ bên ngoài hót ha hót hời chạy đến trước mặt Châu Trọng Anh bái kiến, vắn an :

- Bẩm, sư phụ về lâu chưa?

Châu Trọng Anh chỉ khẽ gật đầu nhận lời vắn an của người đại đệ tử chứ không trả lời. Với giọng hần học, ông ta nhìn Mạnh Kiện Hùng hỏi :

- Nói mau! Ai đã tiết lộ địa huyết nơi Văn Thái Lai trú ẩn? Mi phải nói thật, không được giấu diếm nửa lời!

Có thể nói từ khi bái sư cho tới nay, chưa bao giờ Mạnh Kiện Hùng nhìn thấy gương mặt Châu Trọng Anh giận dữ như bây giờ. Chẳng hết sức do dự, nửa muốn thú thật, nửa không muốn.

Nếu Mạnh Kiện Hùng nói thật thì chẳng biết rõ thật nguy cho Châu Anh Kiệt. Nhưng từ trước đến nay Mạnh Kiện Hùng cũng chưa bao giờ dám nói dối sư phụ một điều gì. Không nói thì không được, mà nói thật chẳng dư biết là không xong, sẽ có chuyện lớn.

Nhìn thấy thái độ sợ sệt lo lắng, do dự của Mạnh Kiện Hùng, Châu Trọng Anh lại lớn tiếng hỏi :

- Đứa nào đã tiết lộ bí mật? Mi còn chưa chịu nói? Định giấu ta nữa sao!

Mạnh Kiện Hùng giọng run run, khẽ nói :

- Bẩm sư phụ, chẳng có ai tiết lộ cả, bọn “chó săn chim mồi” đó tự “đánh hơi” mà tìm ra được đó thôi!

Châu Trọng Anh không tin, vỗ thật mạnh vào bàn, thét lên như sấm nổ vang ngay tai mọi người :

- Mi đừng nói láo! Cái địa huyết của ta bí mật kín đáo như thế thì cho dù bọn Trương Siêu Trọng có lục soát tháng này qua năm nọ đi chẳng nữa vị tât đã tìm ra, nữa là chỉ có vài tiếng đồng hồ! Mi bảo rằng bọn ung khuyến triều đình kia tự “đánh hơi” thì “đánh hơi” làm sao, mau thuật lại tỉ mỉ đầu đuôi cho ta nghe!

Mạnh Kiện Hùng đứng trân người như khúc gỗ, cúi gằm mặt xuống mà không mở miệng ra nói được một lời nào.

Châu phu nhân cũng dắt Châu Anh Kiệt về cùng lúc với Mạnh Kiện Hùng nên có mặt ở đây, được chứng kiến mọi chuyện ngay từ đầu. Thấy trượng phu quá giận dữ bèn dắt con lại gần, hy vọng rằng nhìn thấy hao người, tình nghĩa vợ chồng và tình phụ tử sẽ làm nguôi giận được ông ta.

Châu Trọng Anh thấy trên tay Châu Anh Kiệt cầm chiếc Thiên Lý Cảnh, lòng bỗng hoài nghi liền ngoắc con lại bảo :

- Kiệt nhi, con mau lại đây cho cha hỏi!

Châu Anh Kiệt run sợ đi đến trước mặt cha. Châu Trọng Anh nhìn rồi chỉ vào chiếc Thiên Lý Cảnh rồi hỏi :

- Cái này ở đâu mà con có được?

Châu Anh Kiệt nghe hỏi mà tái xanh lại, mặt cắt không còn giọt máu. Châu Trọng Anh cầm cái roi ngựa giơ lên cao nói lớn :

- Con còn chưa chịu nói? Có muốn cha đánh chết ngay bây giờ không?

Châu Anh Kiệt mếu máo, chỉ muốn òa lên khóc nhưng lại không dám, chỉ khẽ liếc mắt nhìn mẹ như van lơn cầu cứu. Châu phu nhân thấy vậy liền chạy đến ôm con vào lòng, thiết tha cầu khẩn kêu xin :

- Ông à! Con nó còn nhỏ, có biết chi đâu! Lẽ nào vì giận dữ mà ông lại đánh chết nó hay sao? Chúng ta chỉ có mỗi một mình nó là con trai để nối dõi cho giòng họ Châu đó! Dù sao thì ông cũng nên nghĩ đến khí huyết...

Châu phu nhân nói đến đây bỗng nhiên nghẹn ngào, hai hàng nước mắt trào ra như mưa, không nói thêm được lời nào nữa. Châu Trọng Anh như chẳng thèm để ý đến lời vợ, ông ta giáng roi ngựa lên đầu Châu Anh Kiệt giận dữ nói lớn :

- Mày mà không nói thì tao đánh chết! Tao không cần gì đến giòng giống với khí huyết chi cả!

Châu phu nhân chụp lấy cái roi ngựa năn nỉ :

- Ông mới vừa về đến nhà, chưa biết rõ nguồn cơn ra sao mà lại nhẫn tâm định giết con như vậy? Chắc ông nghĩ nó không phải là con ông nên ông mới muốn giết nó chứ gì?

Mạnh Kiện Hùng cùng đám đệ tử và tráng đinh nghe Châu phu nhân xin tha cho con bằng những lời “cà kê dê ngỗng” như vậy thì không khỏi cười thầm trong bụng. Nhưng khi nhìn nét mặt hầm hầm của Châu Trọng Anh thì chẳng một ai dám nhếch môi hó hê. Đám đệ tử xin cáo lui ra sau vườn hoa tập võ, còn đám tráng đinh thì xin cho ai trở về làm việc nấy của sơn trang. Tất cả biết đây là chuyện riêng của gia đình Châu Trọng Anh nên không muốn dính vào. Mà có muốn dính vào cũng không dám.

Châu Trọng Anh dùng tay dẫn vợ con ra hai nơi nói :

- Đừng hòng đem tình cảm mà chi phối được lòng ta!

Sau đó ông trợn mắt nhìn Châu Anh Kiệt nạt lớn :

- Ai cho mày vật này? Nói mau, không thì chết!

Châu phu nhân biết con thịnh nộ của chồng đã bốc lên như hỏa diệm sơn, thật khó mà dập tắt nổi nên bèn “đổi chiến thuật”, dỗ ngọt con :

- Hải nhi, cha hỏi thì con mau trả lời đi. Người nào trong nhà đã cho con vật này con cứ thành thật mà nói rồi trả lại cho người ấy, và cúi đầu trước cha mà xin tha tội. Mẹ sẽ cho tiền con mua cái khác.

Châu Anh Kiệt thật thà nói :

- Không phải người nào trong nhà cho con vật ấy đâu mẹ ạ!

Châu phu nhân khôn khéo cố mớm lời cho con :

- Thế thì ai cho người trong nhà rồi người trong nhà cho lại con thì con cứ nói thật cho cha nghe, chắc cha sẽ thương con thật thà nhỏ dại mà không bắt tội đâu. Nói đi con! Đừng dại mà làm thỉnh đê cha giận!

Châu Anh Kiệt rụt rè, khẽ nói :

- Vị quan nhân vào nhà mình cho con đồ.

Châu Trọng Anh biết Thiên Lý Cảnh là vật lạ quý báu của Tây phương chứ người Á Châu không có. Vật này cho dù là quan đại thần cũng chưa chắc có được chứ đừng nói là phú hộ; còn thường dân thì miễn bàn. Lý do vì không có một cửa hàng nào bày bán thứ này cả, cho nên dù có tiền cũng không làm sao mua được. Vì vậy, vị quan nhân nào đến Thiết Đàm trang mà dám khẳng khái tặng cho con ông ta vật bảo vật này ắt phải có một ẩn ý nào bên trong. Đem chuyện vị quan nhân đến nhà, cộng thêm với thái độ rụt rè úp mở của Mạnh Kiện Hùng và bọn tráng đinh, Châu Trọng Anh đã đoán ra đầu đuôi câu chuyện cả mười phần. Ông chắc chắn là vị quan nhân kia đã dùng chiếc Thiên Lý Cảnh này làm mồi dụ dỗ Châu Anh Kiệt để nó chỉ chỗ Văn Thái Lai cho quan quân bắt lấy.

Hiểu rõ được sự tình, mồ hôi Châu Trọng Anh tuôn ra nhễ nhại khắp cả người. Ông ta cảm thấy cả châu thân như muốn rét run lên. Đột nhiên, giọng của Châu Trọng Anh như lắng dịu xuống hẳn :

- Kiệt nhi! Mau đem cái vật ấy đến cho ta xem thử ra sao.

Thấy cha có vẻ như đã nguôi giận, Châu Anh Kiệt hơi yên tâm, bước tới cầm Thiên Lý Cảnh đưa cho Châu Trọng Anh. Sau khi đón lấy Thiên Lý Cảnh, Châu Trọng Anh không thèm nhìn qua mà cầm lấy nhắm vách tường đập vào một cái bể nát ra. Tiện tay, ông ta nắm cứng Châu Anh Kiệt lại quát :

- Đứng im cho cha hỏi chuyện!

Châu Trọng Anh kéo Châu Anh Kiệt lại gần hỏi :

- Phải mày chỉ chỗ mấy vị khách trốn dưới địa huyết cho vị quan nhân kia biết phải không? Ngoài mày ra thì còn ai vào đây nữa!

Đứng trước mặt cha, Châu Anh Kiệt chẳng dám nói dối nên gật đầu thú nhận. Châu Trọng Anh quay lại nói với Châu phu nhân rằng :

- Bà mau thấp nhang trên bàn thờ ông bà và bàn thờ Tổ sư cho tôi ngay bây giờ!

Châu phu nhân chẳng hiểu ý tứ làm sao, nhưng nghe chồng bảo như vậy thì cứ tuân lời mà làm theo.

Châu Trọng Anh là đệ tử của môn phái Thiếu Lâm chánh tông, được sáng lập ra bởi Đạt Ma Tổ sư.

Đèn nhang đốt lên, mùi hương trầm thơm ngát. Ánh sáng rực rỡ làm cho bức tượng Đạt Ma Tổ sư trên bàn thờ càng tăng thêm vẻ uy nghiêm. Châu Trọng Anh cầm ba nén hương đưa ngang trán, miệng khấn vái lâm râm rồi quỳ xuống bái lạy. Lễ bái thần vị của Tổ sư xong, Châu Trọng Anh bảo Châu Anh Kiệt bái lạy như mình.

Trước ánh nền chiếu rọi trên bàn thờ, Châu Trọng Anh nhìn thấy mặt con như trắng rằm, mắt sáng môi son, khôi ngô tuấn tú, trông rất dễ thương bỗng cảm thấy đau lòng như dao cắt. Ông ta nghiêm nghị hỏi :

- Anh Kiệt! Lâu nay con có thiếu nợ gì ai không? Con có mượn người nào tiền bạc mà chưa trả không? Mau nói cho cha biết!

Châu Anh Kiệt nói :

- Thưa cha, con không thiếu nợ ai mà cũng chẳng mượn ai đồng nào.

Châu Trọng Anh lại hỏi :

- Thế con có giữ lại của ai vật gì mà chưa trả cho người ấy không?

Châu Anh Kiệt đáp :

- Con có giữ mấy quả Ô Mai của chị Minh Nhi, em gái của Mạnh Kiện Hùng đại ca gửi cho con giữ lúc ra chơi sau núi.

Vừa nói, Châu Anh Kiệt vừa móc trong túi áo ra mấy quả Ô Mai trao cho Châu Trọng Anh xem. Cầm mấy quả Ô Mai để lên bàn, Châu Trọng Anh nói :

- Để rồi cha sẽ đích thân trả cho Minh Nhi, con đừng lo ngại chi cả, cứ an tâm đi.

Lần này Châu Trọng Anh nói với Châu Anh Kiệt bằng lời lẽ hết sức dịu dàng trìu mến, tình thâm ý thiết, ngữ khí ôn hòa dị thường mà chưa ai từng thấy ông ta đối xử với con như thế bao giờ. Ông ôm Châu Anh Kiệt vào lòng, đưa bàn tay gân guốc lên vò đầu xoa trán nâng niu nó chẳng khác nào một người cha vui với con thơ lần cuối trước khi từ biệt đi xa mà không hẹn ngày trở về. Trước cử chỉ thương yêu trìu mến của cha, Châu Anh Kiệt cảm thấy sung sướng vô cùng.

Châu Trọng Anh lại nói với Châu Anh Kiệt rằng :

- Con hãy hướng mặt vào mẹ mà bái tạ công ơn cứu mạng và dưỡng dục đi.

Châu Anh Kiệt riu riu vâng theo lời, tới trước mặt mẹ cúi đầu lạy tạ. Lúc bấy giờ Châu phu nhân mới hiểu rõ là chồng có ý định sắp sửa giết con nên khóc rống, lên nức nở ôm chặt Châu Anh Kiệt vào lòng.

Châu Anh Kiệt cũng hiểu cái chết đang chờ nó trong giây phút một khi nó hành lễ lạy tạ công ơn sinh dưỡng xong, và hai mẹ con nói lời vĩnh biệt, vì cha nó nhất định không tha cái tội tiết lộ cơ quan địa huyết để Trương Siêu Trọng bắt Văn Thái Lai mang đi.

Cho dù Châu Trọng Anh nghĩa khí cao ngất, nhưng lòng ông ta vẫn chưa phải là sắt đá. Trước những giây phút cuối cùng của tám tháng kịch sinh ly, Châu Trọng Anh cảm thấy như mình đang đứt từng khúc ruột. Không còn bao lâu nữa, chính tay ông ta sẽ đoạn tình phụ tử.

Tuổi của Châu Trọng Anh đến lúc về chiều mới sinh được một mụn con trai. Ông ta thương con hơn tất cả ngọc ngà châu báu, cũng như tất cả sự nghiệp và luôn cả tánh mạng của chính mình. Thấy Châu Anh Kiệt thông minh tuyệt chủng, đỉnh ngộ hơn người ông vẫn mong rằng sau này ngoài việc nối dõi tông đường, đưa con trai này còn nối chí được ông ta, vì môn phái Thiếu Lâm chánh tông mà lãnh đạo các môn phái võ lâm tại vùng Tây Bắc. Vì vậy, Châu Trọng Anh bỏ hết công sức rèn luyện cho con, từ bản lĩnh, tính tình, cho đến đức độ, mong rằng mai sau khi bước vào đời sẽ có được khả năng đối đầu với tất cả mọi nghịch cảnh, hành hiệp trượng nghĩa để trở thành một danh nam nhi đại trượng phu đầu đội trời, chân đạp đất, không hổ là con cháu họ Châu, làm rạng danh môn phái.

Những tưởng đã đạt được hoài bão cùng với bao nhiêu kỳ vọng. Nào ngờ Châu Anh Kiệt chỉ vì tham một vật lạ của ngoại bang, nghe lời dụ dỗ của một tên “tàu cầu” cho nhà Mãn Thanh mà đành tâm bán rẻ một bậc anh hùng nghĩa khí như Văn Thái Lai. Vẫn biết rằng đây có thể chỉ là sự bông bột, trót đại tội thôi chứ không phải chủ tâm nhưng vì đại nghĩa của dân tộc, vì danh dự môn phái, và vì uy tín của một minh chủ võ lâm của một vùng, Châu Trọng Anh quyết định phải xử tử đứa con trai độc nhất của mình.

Châu Trọng Anh ngồi trên ghế như một thần tượng mặc cho vợ con khóc lóc, kể lẻ một hồi lâu mới đứng lên giật Châu Anh Kiệt trong tay Châu phu nhân ra. Nhưng Châu phu nhân ôm quá chặt khiến ông ta không làm sao giật thẳng bé ra được. Châu phu nhân vừa khóc vừa kêu van :

- Thà là ông giết luôn cả hai mẹ con tôi một lượt để cho cả hai hồn cùng theo nhau xuống cửu tuyền chứ đừng làm cho mẹ con phải chia lìa như thế! Nếu con chết thì tôi cũng không sống được đâu!

Châu Trọng Anh ngậm ngùi nói không ra hơi. Chính bản thân ông ta nào có muốn giết chết hồn máu duy nhất của mình. Nhưng cô đề nén mọi xúc cảm, ông ta hét lớn :

- Mau buông nó ra! Ý tôi đã quyết định rồi, không được nói nữa! Không gì lay chuyển được đâu!

Châu phu nhân vẫn liều mình ôm cứng lấy con, đem thân ra chịu trận, sẵn sàng để cho chồng muốn bầm xé ra sao tùy ý. Châu Trọng Anh thấy vậy ôn tồn nói :

- Minh à! Chẳng lẽ chỉ có mình mới biết thương con thôi, còn tôi là giống cây cỏ, gỗ đá hay sao mà không biết bảo vệ cho con? Hồ dữ kia còn chưa nỡ ăn thịt con thì có lý nào tôi đây lại thích giết con ư? Nhưng thằng nghịch tử bất hiếu này chỉ mới có chừng này tuổi đầu mà đã hiện rõ bản chất gian manh,

vì lợi quên nghĩa, phản bội dân tộc, giống nòi. Chỉ mới có một chiếc Thiên Lý Cảnh mà nó đã như thế rồi thì mai sau khi lớn lên vì những điều lợi lớn lao khác nó sẽ còn như thế nào nữa? Cái thứ con như thế này để cho nó sống phồn có ích gì? Giết chết nó đi là trừ họa cho quốc gia dân tộc, cho xã hội, và để khỏi làm điểm nhục gia phong, khỏi tui đến vong linh của tổ tông và danh dự của môn phái. Có gì để cho mình phải thương tiếc nữa chứ hả?

Rồi xuất kỳ bất ý, Châu Trọng Anh giựt một cái thật mạnh như con thú dữ vồ mồi làm Châu phu nhân vọt tay ngã sấp xuống đất. Châu phu nhân thét lên một tiếng làm “thâm địa sâu thiên”, với hai tay ôm cứng Châu Anh Kiệt, vừa khóc vừa hức lời năn nỉ :

- Mình không tha mạng sống được cho con hay sao? Thôi, cứ kể như nó đã đứt nôi từ thuở mới lọt lòng mẹ mà đuổi cổ nó đi khỏi Thiết Đàm trang này cảm không cho trở về nữa! Đó cũng kể như là đoạn tình với nó, xem như nó đã chết bờ chết bụi rồi!

Châu Trọng Anh lặng thinh không đáp, vận khí vào tay rồi giáng một chưởng xuống ngay đầu Châu Anh Kiệt. Chỉ nghe “bộp” một tiếng, cặp đồng tử của Châu Anh Kiệt như muốn lọt ra ngoài, toàn thân của nó ngã xuống dưới chân Châu Trọng Anh không la lên được tiếng nào, chết không kịp ngáp.

Châu phu nhân nhìn thấy con chết dưới tay chồng thì lòng lộn lên như một con cọp dữ nhào tới cầu xé thật hung hăng khiến Châu Trọng Anh phải lui ra sau mấy bước để mà tránh. Như kẻ cuồng tâm loạn trí, Châu phu nhân chạy ra đằng sau rút một thanh đoản đao trong cái giá dùng để giết các món binh khí nhào tới nhắm ngay đầu Châu Trọng Anh bổ xuống một cái.

Lúc ấy, Châu Trọng Anh cũng đã tan nát cõi lòng trước thảm kịch gia đình. Từ lúc ra tay giết chết con, hồn ông ta như đã gục xuống theo cùng với xác của nó. Vì vậy, ông ta chẳng buồn tránh né lưỡi đao lâm gị nữa, chỉ nhắm mắt lại buồn rầu nói :

- Thế cũng hay! Mình cứ giết tôi cho hả dạ, để tôi không còn phải đau khổ thêm nữa!

Xưa nay Châu Trọng Anh vốn nổi tiếng là cứng rắn và “chí công vô tư”, thường ngày vẫn dạy con cũng như đệ tử rằng “anh hùng sa huyết bất sa lệ”. Đã biết bao nhiêu phen đứng trước nhiều hoàn cảnh thương tâm mà ông ta vẫn giữ được thái độ bình thản, tránh những trò “nhĩ nữ thường tình” của nhân gian. Thế mà giờ đây ông ta chán đến độ không còn muốn sống nữa mà phải buông lên một câu hết sức đau khổ đầy tuyệt vọng như thế!

Châu phu nhân bỗng cảm thấy cổ mình như nấc lên từng hồi. Bà ta không sao hạ thủ được nữa, đành buông đao xuống đất, quỳ xuống ôm lấy chân Châu Trọng Anh mà khóc lên từng hồi...

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Ân Cừu Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Ái tình một sợi dây oan nghiệt - Nhân thế muôn đời khổ lụy thân

Nhắc lại Lạc Băng và Dư Ngự Đồng sau khi tạm gác chuyện hiềm khích với Châu Trọng Anh liền phi ngựa nhắm thẳng hướng An Tây đi cho thật lẹ để báo tin cho các anh em Hồng Hoa hội đang bàn thảo kế hoạch đón đường Trương Siêu Trọng mà giải cứu Văn Thái Lai.

Sợ Trương Siêu Trọng mật báo cho các địa phương biết để đem người chặn đường ngăn cản, Lạc Băng cùng Dư Ngự Đồng tránh hết những đường lớn, mà chỉ tìm những đường nhỏ hoang vu hẻo lánh ít người qua lại để đi cho kín đáo.

Không phải vì Lạc Băng và Dư Ngự Đồng khiếp nhược quan quân mà vì cả hai trong người còn mang trọng thương thành ra nguyên khí chưa hoàn toàn bình phục lại được, cần phải tránh tối đa những cuộc đụng độ bằng vũ lực. Nhưng điều tối quan trọng là làm sao phải về gấp tổng hành dinh của Hồng Hoa hội để báo tin thì mới mong cứu kịp Văn Thái Lai. Do đó thì giờ rất là quý báu, không thể để phí một khắc nào được.

Đường xa bụi bặm, nhiều khi gặp rừng núi cheo leo phải đi chân bộ mà dắt ngựa, tay vạch cỏ gai, chân vấp đá sỏi. Tuy nhiên, Lạc Băng và Dư Ngự Đồng vẫn không hề nản chí, vẫn như hai người chiến sĩ căm tử xông pha giữa chốn sa trường. Vượt thêm 10 dặm đường rừng nữa thì trời đã tối đen như mực, ngựa bần tay ra nhìn không thấy. Mãn đêm che phủ dày đặc mà hai người vẫn chưa ra khỏi được rừng..

Nơi địa phận chốn biên cương thật là hoang vu tịch mịch. Bốn bề chỉ nghe tiếng chim chóc và muông thú chứ chẳng thấy bóng người qua lại hay dấu vết của dân cư ở đâu. Cả người lẫn ngựa đều đã mỏi mệt mà vẫn không tìm được một chỗ nào để nghỉ chân, dù là quán trọ hay một mái tranh nào để xin vào tá túc qua đêm.

Nhờ kinh nghiệm từng trải giang hồ, Lạc Băng và Dư Ngự Đồng chịu hết được những tất cả những nhọc nhằn nguy khó. Gặp trường hợp như thế này, hai người vẫn cố gắng đi, cho dù là thật chậm, nhưng đi thêm được khúc nào hay khúc.

Đến một nơi vắng vẻ đụng phải một tảng đá lớn nằm chắn ngang lối đi, Lạc Băng bảo Dư Ngự Đồng hãy tạm cùng nhau ngồi trên đó tạm nghỉ ngơi trong giây lát. Ánh sao vắng vạc soi xuống khắp vùng sơn lâm bát ngát mênh mông. Dư Ngự Đồng chợt phát hiện được một đồng cỏ xanh non như một tấm nhung xanh mát dịu.

Dư Ngự Đồng liền dắt hai con ngựa lại cho ăn. Lạc Băng liền lấy đoản đao cắt một mớ cỏ đem lại trải trên mặt đất, nói với Dư Ngự Đồng :

- Buồn ngủ mà gặp chiếu manh là thế này đó Dư Hiền đệ. Chúng ta tìm mãi không được quán trọ nhưng có ngờ đâu lại được thạch bàn để dựa lưng, có cò làm đệm, những tưởng còn êm ấm hơn chiếu nệm ở trong nhà. Chỉ hiềm thiếu nước và lương khô để đỡ dạ mà thôi. Trời đã quá tối, đi thêm nữa thật bất tiện. Chỉ bằng chúng ta hãy tạm nghỉ ở đây đêm nay rồi mai sáng sẽ hay. Ý Dư Hiền đệ thế nào?

Dư Ngự Đồng đáp :

- Không công cách nào hơn! Thế cũng tiện. Chỉ sợ tẩu tẩu trong mình chưa khỏe nằm giữa trời bị nhiều sương gió mà thôi.

Lạc Băng chỉ lo cho Văn Thái Lai, trong lòng không còn để ý đến điều chi khác nữa. Thân xác nàng tuy còn ở đây nhưng hồn lúc nào cũng hướng về người chồng kính yêu nhất đời của nàng. Lạc Băng hận mình không mọc được đôi cánh để bay gấp về An Tây mà trình báo với Thiệu Đà chủ đề cấp tốc huy động toàn lực Hồng Hoa hội truy kích Trương Siêu Trọng hầu giải cứu Văn Thái Lai. Chỉ có cách giải thoát được cho Văn Thái Lai thì tâm trí Lạc Băng mới có thể trở lại bình thường mà lo việc khác được. Còn giờ đây, đâu có sơn hào hải vị nàng cũng chẳng thấy ngon, và nệm gấm màn the cũng chẳng cho là ấm.

Từ lúc trốn vào địa huyết của Thiết Đàm trang cho đến nay đã gần hai ngày, trong bụng không có lấy được một hạt cơm hay một giọt nước; lại phải trải qua bao nhiêu trận chiến gian nguy, vượt qua bao nhiêu đoạn đường gai góc, nhưng Lạc Băng vẫn không hề thấy đói khát. Có thể nói tinh thần của nàng đã chiến thắng được tất cả những nhu cầu vật chất trong cơ thể đòi hỏi. Chẳng qua vì trời quá tối, ngựa quá mệt mỏi vì thiếu ăn, nên Lạc Băng mới đành chịu dừng chân tạm nghỉ mà để cho cuộc hành trình tạm thời bị gián đoạn.

Thấy Dư Ngự Đồng lo lắng cho mình, Lạc Băng lại nghĩ đến Văn Thái Lai. Chồng nàng chắc bây giờ đang khổ sở vô cùng, chẳng khác nào như chìm trong lòng, như cá nằm trên thớt. Lạc Băng nghe như trong lòng nàng đứt lìa từng khúc ruột. Chỉ vì trót hứa với chồng cho nên nàng mới phải bắt đầu đi bỏ chàng trong cơn hoạn nạn như thế này. Cho dù có khổ bao nhiêu, nàng vẫn cảm thấy mình còn sung sướng hơn Văn Thái Lai quá nhiều. Nàng dù thế nào vẫn được tự do trong khi chàng hiện đang bị quản chế trong lao tù. Chẳng sớm thì muộn, Lạc Băng nghĩ mình sẽ gặp lại các anh em trong Hồng Hoa hội. Nhưng không biết rồi đây nàng còn được cơ hội trùng phùng với Văn Thái Lai nữa không?

Con người của Văn Thái Lai, Lạc Băng hiểu rất rõ. Mai đây khi gặp mặt Càn Long, chàng rất có thể sẽ liều chết nếu nhà vua động chạm đến danh dự của Hồng Hoa hội hay của cá nhân chàng. Văn Thái Lai vì đại nghĩa tất nhiên luôn luôn xem cái chết nhẹ tựa hồng mao. Mà một vị vua đầy quyền uy và thế lực như Càn Long thì cho đâu bao nhiêu cái mạng của Văn Thái Lai đi chăng nữa, liệu ông ta có coi ra gì?

Nghĩ đến cảnh khổ sở của Văn Thái Lai, Lạc Băng đã lấy làm lo lắng. Nghĩ đến khí phách con người của luôn xem thường mạng sống của chàng, nàng còn sợ hãi gấp bội!

Lạc Băng không dẫn lòng được, nước mắt từng hàng tuôn trào, đổ ra như suối. Thấy Lạc Băng bi lụy như vậy, Dư Ngự Đồng xót xa vô cùng. Chàng cố gắng dùng những lời nhẹ nhàng mà khuyên giải. Nhưng mặc cho chàng có nói khéo đến đâu vẫn không làm giảm đi được nỗi sầu của Lạc Băng. Nàng làm như chẳng nghe thấy gì cả, chỉ lấy hai tay ôm mặt khóc thút thít.

Dư Ngự Đồng gãi đầu bứt tóc. Mỗi tiếng khóc của Lạc Băng như một mũi dao đâm vào tim chàng. Ngồi suy nghĩ một hồi, Dư Ngự Đồng chợt nảy ra một sáng kiến nên ghé sát lại gần bên Lạc Băng nói :

- Cứ theo sự suy đoán của đệ thì hiện thời tuy Văn tứ ca còn vướng trong vòng hoạn nạn nhưng không đến nỗi nguy hại đến tánh mạng đâu. Và sớm muộn gì anh em Hồng Hoa hội cũng sẽ giải thoát được cho Tứ ca trên đường giải về Bắc Kinh. Tẩu tẩu hãy tạm gác nỗi ưu phiền để dưỡng sức đang còn giúp cho anh em trong hội một tay thì mới mong sớm cứu được Văn tứ ca chứ còn cứ ngồi đó mà than khóc thì phỏng có ích lợi gì?

Đang tuyệt vọng mà được nghe những lời trấn an, giải bày hơn thiệt của Dư Ngự Đồng như thế thật chẳng khác nào người lâm trọng bệnh được uống một thang thuốc hồi dương. Lạc Băng vụt ngồi thẳng dậy hỏi :

- Sao Dư Hiền đệ dám chắc là Tứ ca vẫn được an toàn tánh mạng? Liệu anh em Hồng Hoa hội còn cứu kịp được anh ấy hay không mà phải cần đến chị giúp sức một tay?

Thấy điệu kẻ của mình có công hiệu, Dư Ngự Đồng lại nói :

- Văn tứ ca tuy mang tiếng là khâm phạm thứ nhất của triều đình, nhưng Càn Long một hai đặc phái cho Trương Siêu Trọng phải cố gắng mà bắt sống mà giải về Bắc Kinh thì hay hơn là giết chết. Nội việc này cũng đủ thấy Càn Long cần mạng sống của Văn tứ ca hơn là nhìn thấy xác chết. Cứ lấy đó mà luận thì cho dù Văn tứ ca có mang chửi nhiều đến đâu, có chống đối kịch liệt thế nào thì Trương Siêu Trọng cũng không dám làm hại đến tánh mạng của anh ta. Hơn nữa, Văn tứ ca biết nhiều bí mật Càn Long muốn được nghe rõ mà không muốn cho người thứ hai nghe thấy thì đủ hiểu tánh mạng của Văn tứ ca có giá trị cho ông ta lắm. Do đó, chẳng những không dám hại mạng Văn tứ ca mà trái lại Trương Siêu Trọng còn phải bảo vệ, không cho ai được đụng đến anh ấy nữa là đằng khác.

Lạc Băng nghe nói gật đầu tán thành :

- Lời Dư Hiền đệ bàn luận rất phải. Nếu Văn tứ ca có bị giết là chỉ sau khi về Bắc Kinh hội kiến với Càn Long mà thôi. Chị biết Văn tứ ca thà chết chứ không bao giờ chịu khai ra bí mật nào đâu. Nếu không cứu được Văn tứ ca trên đường về Bắc Kinh thì kể như là hết! Chị có lo là lo điều này mà thôi.

Dư Ngự Đồng nói như quả quyết :

- Chị đừng lo! Em tin chắc Văn tứ ca sẽ được giải thoát trên đường bị giải về Bắc Kinh. Du Trương Siêu Trọng có huy động thêm bao nhiêu lực lượng áp giải đi chăng nữa, đích thân hấn vẫn phải theo sát bên Văn tứ ca như hình với bóng thôi. Khi đó Hồng Hoa hội chúng ta chỉ cần tập trung lực lượng vào nơi chính yếu là có thể cứu được Tứ ca dễ dàng.

Đôi mắt đắm ướt ngấn lệ của Lạc Băng chợt lóe lên một tia hy vọng. Nàng hỏi :

- Vì sao Dư Hiền đệ lại dám chắc chắn như vậy? Hãy nói cho chị nghe với!

Dư Ngự Đồng điềm nhiên phân giải :

- Theo em nghĩ thì sau khi đưa chúng ta ra khỏi An Viễn khách sạn, Lục Phi Thanh sư bá cấp bách về thẳng An Tây để báo tin cho Hồng Hoa hội chúng ta vì biết rõ tình trạng nguy hiểm của Văn tứ ca không thể trì hoãn được, cho dù phải đối sương đập tuyết cũng không từ nan đâu. Và chắc chắn giờ này từ Thiếu đà chủ trở xuống đều biết rõ việc này cả rồi. Chỉ cần một lời truyền của Thiếu đà chủ thôi là tất cả anh em Hồng Hoa hội từ Vô Trần đạo nhân trở xuống ai mà không hưởng ứng nghe theo lệnh? Với một lực lượng hùng hậu của Hồng Hoa hội, bao gồm các tay cao thủ hạng nhất trên giang hồ như thế, chẳng lẽ lại địch không nổi một Trương Siêu Trọng với đám tùy tùng của hắn hay sao? Chỉ cần anh em trong hội do Vô Trần đạo nhân hướng dẫn cũng quá đủ rồi, chưa chắc Thiếu đà chủ đã cần phải động đến một đầu ngón tay đâu!

Nghe lời giải thích hữu tình hữu lý của Dư Ngự Đồng, Lạc Băng như người ngủ mê mới tỉnh, người chết hồi sinh. Nàng bỗng há miệng đứng dậy chỉ tay về hướng Bắc nói lớn :

- Văn tứ ca! Sau cơn mưa trời lại sáng! Chúng ta sẽ gặp lại nhau!

Dư Ngự Đồng lại nói :

- Công việc giải cứu Văn tứ ca rất cấp bách và hết sức quan trọng. Rất có thể giờ phút này Thiếu đà chủ đã điều khiển anh em Hồng Hoa hội liều mạng rượt theo Trương Siêu Trọng và không chừng đã cứu xong Văn tứ ca trên đường trở lại An Tây rồi. Hoặc giả nếu chưa cứu được thì có cũng đang giao phong kịch liệt với địch nhân tại một nơi nào đó trên đường đi Bắc Kinh. Các đường gia đều là những người nhiệt tình, ghét kẻ ác như kẻ thù cả. Khi biết được chúng gây khó khăn cho Văn tứ ca như thế không chừng sẽ giết sạch không chừa lại một tên đâu!

Lạc Băng bỗng sa sầm nét mặt. Vội về lo lắng, nàng hỏi Dư Ngự Đồng :

- Nhưng chắc gì Thiếu đà chủ và anh em Hồng Hoa hội đã biết được tin Văn tứ ca bị áp giải mà truy kích?

Dư Ngự Đồng cười nói :

- Điều ấy tâu tâu khỏi lo! Trong đoàn người đi cứu viện dĩ nhiên phải có Lục Phi Thanh sư bá. Khi đến Thiết Đàm trang ắt sẽ biết qua tự sự thì cứ việc theo ngã Bắc Kinh mà đuổi theo chứ còn đi đâu được nữa!

Lạc Băng nghe xong lại tươi cười nói :

- Nếu không có Dư Hiền đệ chỉ bảo lẽ hay cho, có lẽ chị vì quá tuyệt vọng mà đâm ra tự hủy hoại thân mình chỉ vì lo lắng cho Văn tứ ca!

Quả thật vậy, những lời của Dư Ngự Đồng đã khiến cho luồng dũng khí cũng như lòng hy vọng của Lạc Băng vùng dậy trở lại. Nỗi lòng nàng như được hoàn toàn cởi mở, bao nhiêu đau đớn mệt mỏi gần như đã quên sạch. Nàng ngồi trên tấm nệm cỏ mà thấy mát rượi, dựa lưng vào phiến đá mà nghe êm ru. Lạc Băng bỗng cảm thấy khoan khoái lạ thường, nàng thiếp đi lúc nào không hay...

Lạc Băng mơ mơ màng màng... Nàng trông thấy hình như Văn Thái Lai đi lại sát bên mình mỉm cười âu yếm. Lạc Băng chưa kịp ngồi dậy thì Văn Thái Lai đã nhẹ gót đi đến ôm nàng dậy ôm vào lòng và đặt một tràng hôn nồng nàn lên đôi gò má ửng hồng như hai trái đào.

Lạc Băng dễ dàng tình cho chồng thỏa mãn những đòi hỏi về sắc dục mà nàng bỗng cảm giác được bao nhiêu khác biệt trên vành môi của chồng. Lạc Băng toàn thân nhẹ bỗng chẳng khác như một đứa trẻ còn măng sữa trên đôi tay của Văn Thái Lai.

Những giây phút say sưa sau đó được tiếp nối liên miên. Rồi hình như không dần nổi những đòi hỏi quá mãnh liệt của cõi lòng, Văn Thái Lai toan dùng sức lực để giải quyết sinh lý ngay trên nệm cỏ ấy mặc dù Lạc Băng hết sức can ngăn. Thấy không cưỡng nổi lòng ham muốn càng lúc càng mãnh liệt hơn của chồng, Lạc Băng giận lắm, vùng mình trở dậy nhìn Văn Thái Lai mà trách rằng :

- Em tưởng mình bị thương, bị bắt, bị khổ nhục đủ điều nên tạm thời dẹp bỏ được những thú vui ham muốn của nhục dục mà tĩnh dưỡng cho lành mạnh để rửa hận báo thù, ngờ đâu mình không mình lại không chịu giữ gìn lo cho thân thể, vừa được thoát nạn gặp lại em đã nghĩ ngay đến chuyện đắm mê trong nguồn ân ái như thế này! Vậy ra thương tích trong mình đã lành hết rồi phải không? Công tác của Cố Tổng đã chủ trương khi nhắm mắt ủy thác cho cũng hoàn tất cả rồi chứ?

Những lời khiển trách chính đáng của Lạc Băng không làm cho Văn Thái Lai thức tỉnh. Chàng vẫn ghì chặt lấy thân thể yếu đuối mềm mại của Lạc Băng vào ngực như cốt ý để cho nàng nghe những tiếng đập mạnh trong con tim của chàng. Chàng không trả lời những câu hỏi của Lạc Băng mà lại nói toàn những chuyện mơ hồ nhạt nhẽo, chẳng có liên quan gì với nhau cả.

Lạc Băng cố sức vùng vẫy như Văn Thái Lai giữ chặt quá khiến nàng không làm sao thoát được cánh tay của chàng. Hơi nóng trong thân thể Văn Thái Lai truyền sang thân thể của Lạc Băng. Nàng quyết không để mềm lòng theo sự đòi hỏi không đúng lúc của chồng nên lấy hết ý chí mạnh mẽ ra mà chống cự lại...

Đang lúc giằng co, đột nhiên Lạc Băng giật mình tỉnh dậy. Nàng mở đôi mắt ra thật to vì còn ngỡ đây là một giấc chiêm bao, nhưng sự thật lại rõ ràng trắng trợn hiển hiện như ban ngày. Thân hình của nàng đang bị hai cánh tay đàn ông ôm chặt lấy. Nhưng người ôm nàng không phải là trượng phu Văn

Thái Lai mà lại là... Dư Ngu Đồng!

Thật là một sự kiện hãi hùng chưa từng bao giờ xảy ra trong đời nàng! Một sự kiện hãi hùng mà luôn cả trong giấc mơ nàng cũng không bao giờ có thể ngờ tới! Không thể nào tha thứ được, mà cũng không thể nào kéo dài thêm tấn kịch gớm ghiếc này thêm một khoảnh khắc nào, Lạc Băng tung mạnh một cái vút đứng ngay đây, nghiêm nghị như một pho tượng nữ thần. Dư Ngu Đồng vốn đã có chủ ý từ trước nên cố ý ôm giữ nàng thật chặt trong tay, chẳng ngờ Lạc Băng vùng vẫy mạnh quá khiến cho chàng ngã ngửa ra sau chẳng khác nào bị địch thủ quật xuống đất.

Dư Ngu Đồng lồm cồm ngồi dậy. Chàng cũng thế, tưởng chừng như vừa tỉnh mộng. Chàng kêu gào như hét lên :

- Trời hồi trời! Vì quá yêu tôi trở thành một đứa bất nghĩa! Than ôi! Ma lực của ái tình! Ôi! Đau khổ biết bao nhiêu!

Lạc Băng không ngờ Dư Ngu Đồng dám lừa mình, lợi dụng trong lúc đang ngủ say mà giờ trò bỉ ổi nên vừa giận vừa thẹn. Nàng quát lên như tiếng gầm trong đêm vắng :

- Ngươi có im mồm hay không? Đã ngu dại muốn chết thì để ta đánh cho chết chứ đừng than van gì nữa!

Lạc Băng tung ngay vào mặt Dư Ngu Đồng một quả thoi son nhanh như điện xẹt, mạnh như búa bổ. Dư Ngu Đồng vội vàng lách mình sang một bên tránh khỏi. Đang còn như ngầy như dại thì Lạc Băng lại bồi tiếp thêm một quyền vào bụng chàng. Dư Ngu Đồng thấy khí thế Lạc Băng dữ dội như vậy thì biết nàng đang giận dữ vô cùng nên cảm thấy tội lỗi co giò bỏ chạy chứ không dám đánh lại.

Lạc Băng sau đó rút cặp song đao bên mình ra rượt theo chém loạn xạ khiến cho Dư Ngu Đồng kinh hoàng, hết hồn hết vía. Thấy không thể thoát khỏi tay Lạc Băng được, Dư Ngu Đồng đành quay lại rút ống sáo vàng ra chống đỡ. Biết đao pháp của Lạc Băng rất lợi hại, nếu lơ đãng hay lỡ tay sênh miêng là mất mạng như chơi nên Dư Ngu Đồng phải dùng những chiêu tuyệt kỹ trong Nhu Vân kiếm thuật ra mà đối phó. Chỉ trong vài hiệp, Dư Ngu Đồng đã đánh văng cặp song đao của Lạc Băng xuống đất.

Lạc Băng biết Dư Ngu Đồng bản lĩnh siêu việt, nàng không thể cự nổi nên rút trong túi ra hai ngọn phi đao rồi nói lớn :

- Đây, chẳng khốn kiếp kia! Ráng mà giữ mình kẻo chết đấy nhé! Ta thật không ngờ người dám cả gan liều lĩnh như vậy! Thiếu chút nữa là ta đã bị ô uế rồi!

Dư Ngu Đồng quỳ xuống, nét mặt hết sức thều thào, nói như van xin :

- Em van lạy chị! Hãy để cho em nói một lời rồi chị có muốn giết chết em đi chăng nữa, em cũng cam tâm đứng yên cho chị hạ thủ. Có chết em cũng không ân hận...

Lạc Băng giận dữ ngắt lời :

- Ai là chị của ngươi? Ngươi là một tên khốn nạn! Ta thật không ngờ lòng dạ của ngươi lại chó má đến thế! Dư Ngu Đồng! Ngươi có nhớ điều cấm kỵ thứ nhất của nội quy Hồng Hoa hội không? Nếu nhớ thì đọc lại cho ta nghe!

Dư Ngu Đồng cúi gầm mặt xuống, vừa sợ hãi vừa thẹn thùng. Chàng không dám ngẩng mặt lên nhìn Lạc Băng, mà cũng không dám nói một lời nào.

Lâu nay đối với Dư Ngu Đồng, Lạc Băng luôn thương mến như em ruột. Những cử chỉ đầy thân ái của Dư Ngu Đồng từ trước đến nay chiếm được cảm tình của Lạc Băng rất nhiều. Nay thấy chàng khổ sở như vậy nàng cũng không đành xuống tay. Nhưng đứng trước một sự kiện như việc vừa xảy ra, Lạc Băng cũng khó mà có thể tha thứ cho Dư Ngu Đồng được.

Lạc Băng nói lớn như hét lên :

- Ngươi không nói à? Đây Dư Ngu Đồng! Ta hỏi câu nào ngươi phải trả lời ta câu ấy nghe chưa! Lão Tổ của Hồng Hoa hội họ gì?

Dư Ngu Đồng riu riu khẽ đáp lời :

- Lão Tổ Hồng Hoa hội vốn họ Châu.

Lạc Băng lại hỏi :

- Vì sao Lão Tổ lập ra Hồng Hoa hội?

- Lão tổ lập ra Hồng Hoa hội để cứu nạn cho dân tộc.

Lạc Băng bèn hỏi tiếp :

- Toàn thể anh em trong Hồng Hoa hội kính trọng Lão Tổ như thế nào?

- Kính trọng Lão Tổ như Tôn Sư, không bao giờ được coi thường những điều luật của Lão Tổ ban ra.

- Còn anh em trong hội phải đối với nhau ra sao?

- Phải tuân theo ba điều, thứ nhất: phải tương kính lẫn nhau như Lư, Quan, Trương kết nghĩa tại đào viên.

- Nghĩa là sao?

- Nghĩa là khôn thế đồng sanh nhưng thế đồng tử; hoạn nạn tương cứu, sinh tử bất ly.

- Còn điều thứ hai?

- Tận trung báo quốc.

- Còn điều thứ ba?

- Phải noi theo gương của 108 vị anh hùng Lương Sơn Bạc.

- Nghĩa là sao?

- Phải có những hành động trung dũng cương trực, 108 người cũng chỉ như một. Dù cho tánh ý khác nhau, võ nghệ khác nhau, họ tên khác nhau, hoàn cảnh khác nhau, nhưng phải giống nhau một điều là: anh hùng khí phách.

Những lời vấn đáp giữa Lạc Băng và Dư Ngự Đồng là quy luật của Tổ sư Hồng Hoa hội đặt ra. Tất cả người của bang hội phải răm rắp tuân theo, không được làm sai một ly nào. Ai nấy đều phải học thuộc lòng như kinh nhật tụng. Mỗi lần khai hội hay trước khi bàn thảo công việc, điều trước tiên phải thấp nhang quỳ lạy trước bàn thờ Tổ sư rồi sau đó vị Tổng đà chủ sẽ hỏi từng câu, và tất cả những người có mặt đều đáp rập lại câu trả lời cho ăn khớp.

Theo đúng quy tắc của Hồng Hoa hội thì lúc “khai đường nhập hội”, khi “thệ sư xuất phát”, cũng như lúc chấp hành một hình phạt một cá nhân nào của hội, nhân vật với chức vị cao hơn sẽ làm một cuộc đại lễ và đứng ra hỏi những câu này để đương sự lần lượt trả lời. Cấp trên hỏi đến đâu thì người kia phải trả lời đến đó, không được nói ngoài phạm vi câu trả lời mà cũng không được nói quá vấn đề. Và trong khi vấn đáp, đương sự không được cử động mà phải đứng nghiêm trang hay ngồi yên tĩnh tọa.

Theo thứ tự vai vế trong Hồng Hoa hội thì địa vị của Lạc Băng cao hơn Dư Ngự Đồng. Giá mà chuyện này ở chỗ thông thường thì Lạc Băng sẽ phải làm một cuộc lễ long trọng và chấp hành hình phạt kẻ có tội là Dư Ngự Đồng. Nhưng đây là trường hợp đặc biệt, sự việc xảy ra giữa đêm trường nơi hoang vu hẻo lánh chỉ có mặt hai người, một người phạm luật của hội và một người chấp hành cương kỷ của hội. Theo tiên cáo của hội thì trong những trường hợp ngoại lệ, các nghi thức được phép giản dị hóa, tuy nhiên, nghi thức vấn đáp vẫn phải giữ đúng quy củ cho thật uy nghiêm. Do đó, Dư Ngự Đồng bắt buộc phải nghiêm chỉnh trước mặt Lạc Băng. Hễ nàng hỏi câu nào thì chàng phải trả lời câu nấy.

Nghe hỏi, Dư Ngự Đồng bỗng lạnh toát cả người vì một khi người nào được cân nhắc vào hàng đương gia, tức thuộc về cấp lãnh đạo của Hồng Hoa hội mà phạm trọng tội thì bao giờ hình phạt cũng là tử hình chứ không thể nào nhẹ hơn. Huống hồ tội của Dư Ngự Đồng là một trong mấy điều tối kỵ của hội. Đó là tội cưỡng dâm một người vai vế ở trên mình. Ai phạm tội này chẳng những bị tử hình mà danh tánh còn bị đem ra bêu xấu để cho tất cả mọi người từ trên xuống dưới trong hội thóa mạ nữa.

Chiếu theo điều lệ của hội, Dư Ngự Đồng không dám cãi mệnh mà phải trả lời những câu hỏi của Lạc Băng mặc dù chàng ta thà chịu tội tử hình còn hơn phải đứng trước mặt nàng mà trả lời những câu hỏi khiến cho lòng phải hết sức e thẹn vì xấu xa. Giá mà lúc này có cắt được cái mặt bầm nát ra thì Dư Ngự Đồng cũng chẳng tiếc một chút nào. Chàng bỗng cảm thấy hối hận rằng lúc Lạc Băng nổi giận cầm đao chém sao mình lại né tránh mà không chịu trận để chết phứt đi cho rảnh nợ còn hơn!

Lạc Băng chấp hành kỷ luật của hội uy nghiêm như một thẩm phán quan chứ không phải nhu mì mềm mỏng như thường ngày nữa. Nàng quắc mắt hỏi Dư Ngự Đồng :

- Có bốn hạng người nào mà Hồng Hoa hội cần phải cứu? Hãy mau kể ra!

Dư Ngự Đồng gục mặt trả lời :

- Thứ nhất: cứu những người trượng phu quân tử; thứ nhì: cứu người liêm chính trung cương; thứ ba: cứu những người hy sinh cho dân tộc; thứ tư: cứu những kẻ đeo đuổi mục đích phản Thanh phục Minh như hội của ta.

Lạc Băng mặt lạnh như tiền, gằn giọng hỏi tiếp :

- Còn những hạng người đáng giết, hãy kể thử cho nghe?

Dư Ngự Đồng run rẩy hết tứ chi, dường như thấy tử thần đang chờ trước mắt để bắt một hồn ma tội lỗi giải về hỏa ngục dưới âm ty. Chàng đau khổ trả lời :

- Thứ nhất: phải giết bọn “chim mồi chó săn” cam tâm làm tay sai cho giặc Mãn, hãm hại đồng bào Hán tộc. Thứ hai: phải giết bọn tham quan ô lại Mãn Thanh đục khoét bóc lột lương dân tận xương tủy. Thứ ba: phải giết bọn ác bá thổ hào, ý quyền cậy thế, trông vào tài lực sát hại cường bực, cướp đoạt sinh mạng, trình tiết và tài sản của đồng bào đang quần quai sống dưới xiềng xích, nanh vuốt của quân giặc xâm lăng tàn bạo. Thứ tư: phải giết những người vì phú bất nhân, gây dựng sự nghiệp trên xương máu, mồ hôi nước mắt của người nghèo khổ...

Lạc Băng bỗng tròn đôi mắt lên hỏi Dư Ngự Đồng :

- Hồng Hoa hội chỉ giết có bốn hạng người kẻ trên sao? Không còn hạng người nào đáng giết nữa à?

Dur Ngr Đồng mặt mũi xanh ròn, run rẩy, chết đứng cả người trước câu hỏi đanh thép và thái độ sắt đá của Lạc Băng.

Thấy Dur Ngr Đồng gục mặt, im lặng như kẻ có xác không hồn, Lạc Băng không chút động lòng mà trái lại còn cực kỳ căm phẫn. Như một “thiết diện vô tư” đối với một phạm nhân khiếp nhược, Lạc Băng nhướn đôi mày tằm hết to lên tiếp tục hỏi :

- Hồng Hoa hội có bốn giới điều quan trọng hơn cả gọi là “tứ đại giới điều”. Hãy đọc lại cho rõ ràng ta nghe!

Dur Ngr Đồng khẽ đáp bằng một giọng run run, cổ lút qua cho thật lẹ :

- Kẻ đầu hàng Mãn Thanh, tội đáng giết. Kẻ khinh thường cấp trên, tội đáng giết...

Nói tới đây, Dur Ngr Đồng bỗng nghẹn lời, cảm thấy như miệng chàng vừa tự đọc lên bản án cho chính mình. Chàng còn đang ngáp ngừng chưa đọc hết được cả bốn điều thì Lạc Băng hét lên giữa khoảng không làm rung chuyển cả cây cỏ chung quanh :

- Dur Ngr Đồng! Mi dám khinh ta là kẻ đang chấp hành hình phạt của Hồng Hoa hội?

Dur Ngr Đồng riu riu đáp :

- Kẻ phạm tội theo điều luật của hội thật không dám vô lễ với cấp bộ hội đang chấp hành hình phạt.

Lạc Băng nói :

- Phải đáp lại từng câu chậm rãi, thật rõ ràng của “tứ đại giới điều” của Châu Tổ sư mà ta vừa hỏi mi.

Dur Ngr Đồng không dám cãi lời, vừa sợ vừa hổ thẹn mà đáp :

- Kẻ quy thuận triều đình Mãn Thanh đáng tội chết; kẻ “khỉ tôn diệt trường” đáng tội chết...

Thấy Dur Ngr Đồng ấp úng, Lạc Băng bèn hỏi thúc :

- Đã xong đâu! Còn hai tội đáng chết nữa, mau kể luôn ra!

Dur Ngr Đồng miễn cưỡng đáp :

- Kẻ “mãi hữu cầu vinh” tội đáng chết...

Dur Ngr Đồng trả lời đến đây lại ngáp ngừng. Lạc Băng trợn mắt lên, quyết hỏi đến cùng :

- Còn một trọng tội đáng chết thứ tư nữa, mi quên rồi à? Nếu mi quên thật thì cây bảo đao của ta sẽ nhắc cho mi nhớ!

Mũi đao của Lạc Băng nhá lên trước mắt Dur Ngr Đồng. Chàng biết không còn van xin hay năn nỉ gì được nữa nên thầm nghĩ đáp phứt qua cho xong chuyện, sau đó mặc cho Lạc Băng muốn chém giết, mổ xẻ ra sao tùy ý. Dur Ngr Đồng thu hết can đảm nói :

- Kẻ tham tài... háo sắc... tội đáng giết...

Lạc Băng nghe xong liền quắc mắt lên nhìn Dur Ngr Đồng. Như một thẩm phán quan, nàng vừa kể tội, cũng như vừa “tuyên án” tội phạm :

- Mi đã phạm vào tội thứ nhì và tội thứ tư. Hai tội này cũng quá đủ để kết án tử hình mi rồi, có chết cũng không oan! Mi đường đường là một đương gia trong thành phần lãnh đạo của Hồng Hoa hội mà một lúc phạm đến hai điều trong “tứ giới” điều của Tổ sư thì đem đầu mi mà xử bá đao vẫn còn là nhẹ! Mi thật đã làm gương xấu cho cấp dưới cùng bao nhiêu những thành viên khác. Mi làm ô nhục đến uy danh của Hồng Hoa hội, một tổ chức cách mạng phản Thanh phục Minh được nhân dân khắp nơi kính phục và giới võ lâm đồng đạo nể vì. Mi còn làm mất thanh danh của Tổ sư vì luật của người đặt ra từ trước đến nay chưa ai dám phạm tới. Mi không xứng đáng là hội viên của Hồng Hoa hội, và cũng không xứng đáng là người của Hán tộc. Mi thật là một đứa phản bội! Tư cách của mi không khác gì bọn “chìm mồi chó săn” hại dân hại nước. Ta thiết nghĩ, lưỡi đao của ta có chặt phứt cái đầu của mi đi mà khỏi cần phải hỏi câu nào cũng là đáng lắm rồi. Chỉ vì ta muốn cho mi trước khi chết được trông thấy rõ cái tội của mình kéo khi chết còn cho là oan ức để không nhắm mắt được.

Dur Ngr Đồng không ngờ Lạc Băng bình nhạt thương chàng như em ruột, thế mà lúc này lại nghiêm khắc xem chàng là hạng người ghê tởm còn hơn là kẻ thù thì cảm thấy chua xót vô cùng. Trong giây phút, Dur Ngr Đồng cảm thấy đời mình chẳng còn chút gì hứng thú nữa. Chàng chỉ mong được chết dưới lưỡi đao của Lạc Băng càng sớm càng tốt.

Từ lúc gia đình bị tan nát vì đại họa, Dur Ngr Đồng trưởng thành trong niềm bơ vơ cô độc cho đến khi gia nhập Hồng Hoa hội. Tại đây, chàng được Lạc Băng hết lòng thương yêu và quý mến, xem như em ruột. Dur Ngr Đồng rất cảm kích, thấy tâm hồn mình như được sưởi ấm lại. Chàng tìm được nơi Lạc Băng một hình ảnh người chị đáng kính, và một người bạn đáng quý mến. Chàng xem Lạc Băng là nguồn sống duy nhất của mình. Dần dà theo ngày tháng, hình ảnh Lạc Băng càng lúc càng in sâu vào trong tâm trí Dur Ngr Đồng. Lòng chàng bỗng tự nhiên thay đổi hẳn. Chàng nhận thấy tình thương kia có vẻ chưa đủ, vẫn thiếu xót một cái gì. Phải một cái gì kín đáo và sâu sắc, vượt xa hơn tình thương và tình bằng hữu...

Vào một ngày đẹp trời, Dư Ngự Đồng chợt phát giác ra một điều mà xưa nay chàng không bao giờ dám nghĩ tới. Chàng đã thầm yêu Lạc Băng. Mỗi tình cảm lặng một chiều của một kẻ yêu vụng yêu trộm và yêu trong tội lỗi đã làm cho Dư Ngự Đồng nhiều phen phải điên đảo. Chồng Lạc Băng là Văn Thái Lai, ở vào địa vị trên Dư Ngự Đồng, là anh em của chàng trong Hồng Hoa hội, là một người rất nghĩa khí, cũng thương chàng hết sức không kém gì Lạc Băng.

Dư Ngự Đồng từ trước vốn không có tà ý nào cả. Đã bao lần chàng phải dùng lý trí kiềm kẹp con tim, không dám để tình yêu kia tiếp tục nảy nở. Nhưng con người vẫn chỉ là con người. Khi gặp cơ hội tốt thì dường như mất hết cả lý trí, cho dù thời gian ấy rất ngắn ngủi.

Chuyện gì lỡ cũng đã lỡ. Giờ có hối hận cũng không kịp nữa. Dư Ngự Đồng chỉ còn trách thầm cho định mệnh xui khiến cho ra nông nỗi này mà thôi. Chàng biết bản thân mình bình sinh không phải đốn mạt như vậy. Hành động vừa qua cũng chỉ vì do lòng yêu thương chất ngất lâu ngày không còn chỗ chứa thêm được ở trong lòng nên mới bất đắc dĩ phải trào ra. Nhưng Dư Ngự Đồng biết rõ mình đã làm lỗi. Và chàng sẵn sàng chấp nhận tất cả những hậu quả không tốt xảy ra cho mình, cho dù cảm thấy xót xa...

Thấy Dư Ngự Đồng trầm tư mặc tưởng, Lạc Băng không hiểu có đoán được tâm trạng của chàng hay không, chỉ thấy nàng nhìn chăm chú và nói thẳng vào mặt Dư Ngự Đồng rằng:

- Tội trạng của mi rành rẽ quá! Ta có thể giết mi trước rồi báo cáo lại với Thiếu đà chủ cùng các sư huynh đệ sau cũng được! Chẳng qua vì công lao của mi đối với Hồng Hoa hội cũng nhiều, lại gặp lúc đang cần người tài để chung sức lo việc lớn, cứu vớt dân Hán ra khỏi ách thống trị của người Mãn, nên chưa nỡ hạ thủ đó thôi! Ta sẽ đưa mi về điện kiến Thiếu đà chủ để tùy ý người định đoạt, giết hay tha cho mi. Mi phải đi với ta! Nếu dọc đường mà có ý định bỏ trốn thì đừng trách cây đào này của ta!

Dùng biện pháp này đối với Dư Ngự Đồng, Lạc Băng đã suy xét rất là kỹ lưỡng. Luận về tội, Dư Ngự Đồng quả đáng bị tử hình, nhưng xét về công, những gì chàng đã đóng góp cho Hồng Hoa hội thật không phải nhỏ. “Tội riêng công chung”, vì vậy Lạc Băng nhận thấy rằng không gì bằng đề cho Thiếu đà chủ và các anh em trong hội quyết định số mạng của Dư Ngự Đồng. Nếu giết Dư Ngự Đồng, Hồng Hoa hội sẽ mất đi một thành viên đặc lực cho đại cuộc. Và lại, Dư Ngự Đồng cũng chưa xâm phạm đến tiết hạnh của nàng, bắt quả chỉ mới ôm ấp nàng vào lòng và hôn lên má thôi. Do đó, Lạc Băng sau khi bình tĩnh lại nhận thấy rằng tội của Dư Ngự Đồng theo sự nhận xét của nàng dù sao cũng chưa đến độ phải kết án tử hình. Ngoài ra, theo quy định của Hồng Hoa hội thì một khi người nào vướng phải tội lỗi nhất thời do sự u mê sai khiến chứ không phải chủ tâm thì có thể cho người ấy một cơ hội để hối cải về sau này còn “đãi công chuộc tội”. Nếu như người ấy vẫn ngoan cố không chịu hối cải thì lúc đó sẽ chiếu theo điều lệ của nội quy mà trừng phạt thẳng tay. Nói chung, Lạc Băng dù sao vẫn thương Dư Ngự Đồng, ít nhiều cũng thông cảm cho nỗi lòng của chàng nên chủ ý muốn để cho chàng một cơ hội mà hối cải.

Cứ theo quy luật đó mà làm thì tội phạm sau khi được xử xong, nếu cấp trên thấy cần phải giết thì cứ việc “tiền trạm hậu tẩu”, còn trường hợp thấy có thể giảm khinh được thì cứ giải về trụ sở chính. Tại đây có chấp pháp của hội. Khi đó khi khai hương đường, tức là mở một phiên họp đem nội vụ điều tra lại. Trước khi xử lại, người chấp pháp của Hồng Hoa hội lấy dao đâm vào nhượng của phạm nhân ba cái thật mạnh gọi là “tam đao lục độn” cốt để cho chảy máu ra thôi chứ không để thành tật nguyên. Đó là hình thức để chứng tỏ rằng: tội của phạm nhân đã được xử rồi. Bấy giờ người chấp pháp mới hướng về phía Tổng đà chủ mà xin ân xá cho tội nhân.

Ân xá là đặc quyền của Tổng đà chủ trong Hồng Hoa hội. Nếu Tổng đà chủ nhận thấy tội của phạm nhân quá nặng thì lập tức sẽ bác lời xin ân xá của người chấp pháp. Khi đó, tội nhân lập tức được giao cho Quý Kiến Sầu Thạch Song Anh thi hành bản án...

Hồng Hoa hội là một tổ chức cách mạng đại quy mô nhằm mục đích lãnh đạo dân Trung Hoa hoàn thành sứ mạng “phản Thanh phục Minh”. Hội được Châu Lão Tổ bí mật công bố toàn quốc ngay từ lúc quân Thanh bắt đầu xâm nhập, do đó mà mang một tính chất chính trị vững chắc, khác hẳn với các bang hội khác.

Trước Hồng Hoa hội cũng có Đồ Long hội, nhưng nếu đem so sánh hai đường lối chủ trương thì Đồ Long hội kém xa Hồng Hoa hội.

Có thể nói Đồ Long hội là một tổ chức cứu quốc thuần túy về quân sự mà phái Võ Đang là nòng cốt. Vì vậy, các phái trong võ lâm chỉ có cảm tình chứ không hưởng ứng tích cực tham gia, còn về phía nhân dân thì cũng chỉ lôi cuốn được một phần tương đối nào đó làm hậu thuẫn mà thôi. Do đó mà Đồ Long hội thiếu cả bề rộng lẫn chiều sâu, không phổ biến được mạnh mẽ trong quần chúng.

Trái lại, Hồng Hoa hội không những chỉ là một phong trào cứu quốc chống xâm lăng mà còn là một đảng cách mạng đi tiên phong giải phóng dân tộc và cải tổ xã hội. Giải phóng dân tộc là cứu cánh, cải tổ xã hội là mục đích. Hội có chiến lược là phổ biến chủ trương toàn quốc, toàn thể võ lâm, nên không mang một màu sắc riêng biệt của một môn phái nào cả. Vì vậy mà Hồng Hoa hội được mọi giới khắp nơi từ thành thị cho đến thôn dã đều nhất nhất ủng hộ, và số hội viên gia nhập gồm đủ các thành phần trong xã hội, từ các môn phái võ lâm cho đến các đảng phái lớn nhỏ trên giang hồ, gồm cả bạch đạo lẫn hắc đạo.

Khi đạt được mục tiêu ấy, Hồng Hoa hội liền bành trướng ngay hai lãnh vực chính trị và quân sự. Nhưng hội nặng về chính trị nhiều hơn. Quân sự chỉ dùng để hỗ trợ cho chính trị mà thôi. Quân sự dùng để tiêu diệt kẻ thù và đả phá quốc, còn chính trị dùng để nhắc nhở, cảnh giác nhiệm vụ và quyền lợi của nhân dân để mọi tầng lớp trong xã hội thấu hiểu được, ngõ hầu tham gia cách mạng.

Hồng Hoa hội tổ chức chặt chẽ và rất có quy củ của một chính đảng nên từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới, nhỏ đến lớn đều có kỷ luật và trật tự.

Mọi kế hoạch của Hồng Hoa hội đều được thảo luận trước giữa các đương gia dưới quyền chủ tọa của Tổng đà chủ, và tất cả đều nghe theo quyền quyết định tối hậu của vị lãnh đạo này.

Bất cứ việc nào cũng vậy, trước tiên phải được thông suốt qua đại cương rồi mới đi vào chi tiết. Khi kế hoạch chưa đầy đủ, còn thiếu điều kiện thì mọi người chỉ được thi hành công tác khi nào cần thiết, hay khi có sự chỉ định của cấp trên chứ không được tự tiện mà chủ động. Vì vậy, một khi hội quyết

định làm một việc gì thì phần chiến thắng bao giờ cũng cao hơn phần thất bại.

Hồng Hoa hội không khi nào lỏng lẻo nên không bị đánh úp bất ngờ. Hồng Hoa hội không do một môn phái nào chỉ huy nên hội luôn giữ được tính chất đa dạng.

Vu tổng đã chủ khi sinh tiền là một nhân vật nổi tiếng vào bậc nhất trên giang hồ chỉ vì ông ta không tùy thuộc vào môn phái nào cả. Bất cứ môn phái lớn nhỏ nào trên giang hồ đều được ông ta xem là môn phái của chính mình. Trước kia vì có hai đảng phái là Đồ Long hội và Hồng Hoa hội nên các Chương môn nhân trên võ lâm bị chi phối phần nào. Nhưng sau khi Đồ Long hội tan rã, Hồng Hoa hội bèn chiêu mộ những thành viên ưu tú tích cực của Đồ Long hội về thống nhất lãnh đạo. Rút kinh nghiệm, Vu tổng đã chủ thấy Đồ Long hội sở dĩ bị tan rã là vì chỉ chú trọng đến lực lượng võ trang. Đem một lực lượng ô hợp của một đảng phái lên lút ra đương đầu với quân đội chính quy hùng hậu của một nước kiêu dũng về binh lực như Mãn Châu thì Đồ Long hội bị tiêu diệt là lẽ đương nhiên, không thể nào tránh khỏi.

Muốn bảo vệ và nuôi dưỡng thực lực cho lớn mạnh lên để giữ thế quân bình được với địch, Vu tổng đã chủ chỉ dùng võ lực để đánh cho tiêu hao bớt lực lượng quan quân của triều đình mà thôi, ngoài ra hoàn toàn tránh né những đụng chạm lớn có tính cách đại quy mô. Nhờ chủ trương khéo léo ấy mà vua Càn Long đã dùng đủ cách để tiêu diệt Hồng Hoa hội mà vẫn thất bại, trái lại còn bị thiệt hại rất nhiều.

Hồng Hoa hội bành trướng và trưởng thành đến nỗi bị triều đình Mãn Thanh đặt thành mối âu thứ nhất. Ảnh hưởng của Hồng Hoa hội nhiều lúc lấn át cả thế lực nhà Thanh; thậm chí tại nhiều tỉnh, điển hình là An Tây, Hồng Hoa hội công khai hoạt động và trực tiếp dồn triều đình Mãn Thanh vào thế “bị động”. Biết rõ mà không làm gì được vì Hồng Hoa hội khéo đoàn kết toàn dân tình này thành một khối chặt chẽ chung quanh mình. Nhất cử nhất động của triều đình đều nằm trong tay mắt của nhân dân cả. Mà nhân dân tại đây với Hồng Hoa hội chỉ là một. Có lần triều đình Mãn Thanh đã gửi đại binh đến chinh phạt, nhưng đại quân chưa đến nơi đã bị Hồng Hoa hội chặn trước. Cuộc giao phong chưa khai diễn thì đại quân triều đình phần bị tiêu diệt phần đầu hàng vì lọt vào ổ phục kích của thực lực Hồng Hoa hội.

Vua Càn Long lo rằng nếu không sớm tiêu diệt được Hồng Hoa hội ắt sẽ có ngày quân đội Mãn Thanh bị đánh bật ra khỏi Vạn Lý Trường Thành vì lực lượng Hồng Hoa hội đã hùng hậu mà mỗi ngày sẽ còn mạnh thêm nữa...

Sau khi hội kiến với vua Càn Long ở thâm cung, chẳng may Vu tổng đã chủ bị bệnh mà chết. Hồng Hoa hội sau đó đề cử Trần Gia Cách, một thanh niên khôi ngô tuấn tú, còn trẻ tuổi lên thay chức lãnh đạo toàn bang.

Cuộc hội kiến lịch sử giữa Tổng đã chủ Hồng Hoa hội Vu Vạn Đình với Càn Long Hoàng Đế Mãn Thanh có rất nhiều điều bí mật. Ngoài hai người ấy, chỉ còn duy nhất một người thứ ba được biết là Văn Thái Lai.

Không rõ điều bí mật ấy quan trọng như thế nào, chỉ biết rằng điều ấy có quan đến vận mạng của Hán tộc với 5 tỷ dân cùng với tiền đồ của Trung Quốc lẫn ngai vàng của vua Càn Long. Chỉ biết trong cuộc hội kiến ấy, vua Càn Long thuận theo các điều kiện của Vu tổng đã chủ đưa ra. Và nhờ thế mà tránh khỏi đổ máu, Hán tộc tránh khỏi ách nô lệ, Mãn Thanh không bị đánh lút ra ngoài Vạn Lý Trường Thành, và ngai vàng của vua Càn Long vẫn còn. Ngược lại, nếu vua Càn Long mà bội ước thì Hồng Hoa hội sẽ phát động cuộc tổng tấn công của cách mạng, ngai vàng của vua Càn Long sẽ bị lung lay và nhà Mãn Thanh có thể sẽ không còn tồn tại được nữa.

Sau khi Vu tổng đã chủ mất, vua Càn Long trở nên do dự, vô quyết đoán cho nên nhất định phải bắt cho kỳ được Văn Thái Lai. Về phía Hồng Hoa hội, các đương gia hết sức nóng ruột bên bàn nhau đưa Thiệu đã chủ Trần Gia Cách lên thay thế theo di chúc của cố Tổng đã chủ Vu Vạn Đình.

Trần Gia Cách vì chưa hiểu được bí mật của cuộc hội kiến nên một mực từ chối nhậm chức chỉ vì Văn Thái Lai chưa mang tin về kịp. Rồi cuộc “thiên lý tiếp long đầu” bị bỏ dở bởi Văn Thái Lai bị nạn dọc đường không về được. Trần Gia Cách sau đó chịu nhận chức Tổng đã chủ để chỉ huy, lãnh đạo Hồng Hoa hội cho danh chính ngôn thuận cũng không ngoài mục đích tổng huy động lực lượng đi cứu Văn Thái Lai. Giờ đây lại thêm vụ Dư Ngự Đồng, vì không dẫn được lòng đã suýt nữa làm ô uế đến Lạc Băng, vợ của Văn Thái Lai.

Tóm lại, tất cả những mối quan hệ lớn nhỏ, trọng đại, không hẹn mà gặp đều có liên quan đến một người duy nhất: Văn Thái Lai. Dù muốn dù không, vô tình hay ngẫu nhiên, Văn Thái Lai đã trở thành một nhân vật hết sức quan trọng cho tất cả mọi người và mọi chuyện...

Theo lời tổ chức của Hồng Hoa hội thì những lãnh tụ cao cấp trong hội được công cử lên không vì đẳng cấp trong xã hội hay xuất xứ của nhân vật ấy mà chỉ căn cứ vào những yếu tố như sau :

- 1/ Đạo đức, tác phong, giá trị tinh thần trước nhất.
- 2/ Thành tâm thành ý, ái quốc ưu dân. Sẵn sàng hy sinh cho cách mạng, cho dân tộc và tổ quốc.
- 3/ Năng lực phục vụ nhân dân.
- 4/ Thành tích đóng góp cho cách mạng từ trước.
- 5/ Hội tịch.
- 6/ Bản lĩnh Văn Võ, trí lược, mưu lược.
- 7/ Kinh nghiệm, cách xử thế ở đời, với người.

Là Tổng đã chủ của hội, dĩ nhiên phải hội đủ tất cả bảy điều kiện này. Nếu chẳng may Tổng đã chủ mất thì hội sẽ tìm người nào hội đủ bảy điều kiện trên nhiều nhất để kế vị. Và nếu chiếu theo những điều kiện trên đây thì ba người có đủ tư cách nhất để kế vị Vu Vạn Đình là Vô Trần đạo nhân, Triệu Bán

Son và Văn Thái Lai, chứ chưa phải là Trần Gia Cách.

Mặc dầu là Thiếu đà chủ, nhân vật số hai của Hồng Hoa hội là, đường tử của Vu Vạn Đình, Trần Gia Cách nhận thấy mình còn trẻ tuổi, mà hầu hết những điều thiết yếu trên cũng còn kém Vô Trần đạo nhân nên chàng thật lòng muốn nhường chức Tổng đà chủ lại cho ông ta, căn cứ vào kỷ cương của hội.

Nếu vì một lý do nào mà Vô Trần đạo nhân khước từ thì còn có Triệu Bán Sơn, một bậc anh hùng cái thế đã từng lập không biết bao nhiêu công trạng cho Đồ Long hội, lúc Hồng Hoa hội còn đang phôi thai.

Và nếu Triệu Bán Sơn cũng lại từ chối nốt thì ngôi vị sẽ dành lại cho Văn Thái Lai, là người có công lớn nhất trong việc hộ tống Vu tổng đà chủ đi hội kiến với vua Càn Long.

Nhưng các đương gia lại nhất định quyết theo di chúc của Vu Vạn Đình cho bằng được, tôn Thiếu đà chủ Trần Gia Cách lên làm Tổng đà chủ và Vô Trần đạo nhân sẽ lãnh nhận chức Thiếu đà chủ.

Một điều lạ lùng là đã dành Vu Vạn Đình nhận Trần Gia Cách làm con nuôi, nhưng lại còn cất nhắc chàng lên địa vị Thiếu đà chủ mà hoàn toàn không căn cứ vào bấy điều kiện chính yếu kia. Và khi lâm di chúc, ông ta còn dành luôn cả chức Tổng đà chủ cho chàng ta nữa. Điều này dưới mắt một người thường thì chẳng khác gì chế độ độc tài “cha truyền con nối”, và Vu Vạn Đình quả là bất công, không muốn chức lãnh đạo lọt vào tay “người ngoài”. Thế nhưng không một đương gia nào tỏ ý bất mãn vì di chúc lạ lùng đi ngược lại với cương kỷ của hội kia, mà lại còn hết sức tán thành, một lòng hăm hở tuân theo di chúc bằng mọi giá...

Trở lại chuyện Dư Ngư Đồng. Hãy nói qua về Quý Kiến Sầu Thạch Song Anh, người mà Hồng Hoa hội dùng đến một khi tội phạm không được Tổng đà chủ ân xá.

Trong Hồng Hoa hội, Thạch Song Anh ngồi ở giao ý thứ 12, nắm chức vụ Chương quản Hình đường. Nói đến biệt danh Quý Kiến Sầu thì ai nghe đến cũng phải rợn tóc gáy mà nổi da gà. Quý Kiến Sầu Thạch Song Anh nổi tiếng là “thiết diện vô tư”, chỉ biết thi hành nhiệm vụ mà không bao giờ nghĩ đến tình nghĩa hay lòng nhân đạo của bất cứ một ai. Một khi người nào bị tuyên án tử hình mà giao cho Quý Kiến Sầu là kẻ như tánh mạng kẻ ấy đã “xong”!

Thạch Song Anh chưa hề nói tay với tử tội bao giờ. Dầu kẻ ấy có trốn ở nơi góc bể ven trời, hay rừng xanh núi thẳm xa xôi ngàn dặm đi chẳng nữa, Quý Kiến Sầu cũng sai người đi bắt về cho kỳ được để xử tội mới hả dạ. Chưa có một tử tội nào thoát khỏi tay Quý Kiến Sầu Thạch Song Anh!

Tổng cộng số hội viên của Hồng Hoa hội trên toàn quốc có đến ngót trăm vạn thế mà một tay Thạch Song Anh nắm quyền chỉ huy Hình đường mà chưa hề cho một tử tội nào trốn thoát thì đủ hiểu tài lãnh đạo của chàng ta tài tình, thủ đoạn tinh tế đến mức nào!

Trong Hồng Hoa hội, bất luận là người nào, cho dù địa vị cao trọng đến đâu, quyền hành to lớn thế nào, một khi nghe đến tên Quý Kiến Sầu Thạch Song Anh cũng đều phải nể sợ, nhiều lúc khiếp vía.

Theo quy luật của hội thì từ Tổng đà chủ trở xuống, nếu đã phạm tội thì cứ chiếu theo luật mà xử cho đúng với tinh thần: “công lý bất vị thân”.

Chỉ trừ khi có liên quan đến hai vị Tổng đà chủ và Thiếu đà chủ cùng với vị lãnh đạo tối cao như các đương gia, Hình đường có đủ thẩm quyền lên án bất cứ vụ án nào. Trong trường hợp xử một nhân vật cao cấp như một đương gia, Tổng đà chủ và Thiếu đà chủ cùng các vị đương gia kia phải mở Đại hội Hương đường do toàn thể các đại biểu nội ngoại hợp thành Thẩm Sát Viện mới có được đại đa số để quyết định. Đại đa số tuyệt đối là hai phần ba tổng số đại biểu đồng ý. Khi Thẩm Sát Viện đã tuyên án thì cho dù Tổng đà chủ cũng không có quyền ân xá được nữa, vì chính bản thân Tổng đà chủ vẫn có thể phạm tội mà bị xử trong trường hợp này.

Nhưng trường hợp đặc biệt này chưa từng xảy ra bao giờ trong Hồng Hoa hội. Chưa có một lãnh tụ cao cấp nào của hội bị đem ra xử bao giờ. Có thể nói, trường hợp của Dư Ngư Đồng phạm luật đây là lần đầu tiên xảy ra cho một nhân vật cao cấp với chức vị đương gia.

Đối với người trong nội bộ thì vậy, còn đối với người ngoài hội thì Hình đường có quyền tuyệt đối, cứ việc tự tiện mà thi hành rồi báo cáo sau. Do đó quyền hạn của Quý Kiến Sầu rất là rộng lớn. Nhưng điều quan trọng vẫn là dùng quyền hành cho đúng chỗ, xử sao cho công bằng minh chánh chứ không phải chỉ vì nắm quyền sinh sát trong tay mà tha hồ muốn xử sao thì xử. Muốn bình đẳng, phải vô tư. Muốn minh chánh thì không được vị tình thân. Có như thế mới giữ được quy luật của hội được uy nghiêm, không giết lầm người vô tội mà tha kẻ có tội.

Còn đối với các quan lại triều đình và các “chim mồi chó săn” thì Hình đường cứ giết thẳng tay mà chẳng cần theo quy luật nào cả. Trách nhiệm của Chương quản Hình đường lúc đó chỉ là trách nhiệm của bất cứ một cá nhân có tinh thần ái quốc mà thôi. Vì vậy, không những chỉ có hội viên của Hồng Hoa hội mới biết sợ Thạch Song Anh, mà cho đến cả giới hắc đạo lẫn quan quân triều đình còn phải hủ kỵ tên chàng khi nghe nhắc đến.

Một nhân vật như Dư Ngư Đồng mà khi tương tượng đến Quý Kiến Sầu Thạch Song Anh mà cũng phải xám ngắt cả mặt mày. Thật vậy, nếu chẳng may Dư Ngư Đồng không được Thiếu đà chủ ân xá mà giao cho Thạch Song Anh thì không những chết chắc mà còn mang nhục xuống đến tận cửu tuyền.

Vì vậy, khi nghe những lời sát đá của Lạc Băng, nước mắt Dư Ngư Đồng bỗng tuôn ra xối xả. Chàng nói với Lạc Băng như van lơn :

- Tử tâu! Em van xin chị! Xin chị ban cho một ân huệ mà giết chết em ngay tại nơi đây đi! Được chết dưới tay chị, trước mặt chị em không có chút nào ân hận cả. Nếu chị hiểu được và xét cho lòng em thì chị sẽ thương hại em thay vì căm thù. Bản chất em không phải là hạng người lợi dụng “nước đục thả câu” vì sự đòi hỏi nhất thời của nhục dục đâu! Với một thiếu nữ bình thường em còn không có những ý nghĩ gian dâm khôn nạn kia nữa huống hồ là với chị, một người mà lúc nào em cũng kính yêu. Chẳng lẽ em là cái thứ vô lương tâm, không có lý trí hay sao? Tội em thật đáng chết, xin chị cứ giết em đi! Nhưng em van lạy chị đừng giải em về ra mắt Thiếu đà chủ và các đương gia khác cho đòi em thêm đau khổ! Em không muốn bị Quý Kiến Sầu xử em như một tên phản bội lưu manh đâu!

Những lời khản khản van cầu của Dư Ngự Đồng chẳng những không làm động tâm được Lạc Băng mà trái lại, như dầu đổ thêm vào lửa. Lời nói của Dư Ngự Đồng có điều gì úp mở mà Lạc Băng chưa hiểu rõ được hết nên lại càng thêm giận dữ.

Lạc Băng hét lớn :

- Mi mà còn biết nhục nữa à! Loài chó trâu đã dám làm chuyện đê hèn thì còn kể chi đến nhục! Chẳng qua mi nghĩ đến tên Quý Kiến Sầu Thạch Song Anh mà kinh hồn tán đờm, muốn chết ngay tức khắc tránh những giờ phút hải hùng còn kéo dài đó chứ gì!

Dư Ngự Đồng bỗng đổi giọng nói lớn với Lạc Băng :

- Từ tâu phân giải như vậy còn có một điểm chưa thấu đáo. Chị có nhớ chẳng gần 10 năm nay bắt đầu từ khi tôi gia nhập vào Hồng Hoa hội lại may mắn gặp chị. Trong khoảng thời gian đó cho tới đây tôi đã đau khổ vì chị biết chừng nào không? Phải, tôi đau khổ âm thầm, đau khổ trong định mệnh! Tôi phải đem tất cả những đau khổ đó giải bày cho chị rõ rồi sẽ chịu chết thì tâm hồn tôi sẽ được thanh thoi hơn là phải lạng lạng mà đau khổ hoài mà không có được dịp để tỏ bày cùng chị. Lần đầu tiên tôi được nhìn thấy dung nhan chị là hôm có cuộc họp ở Tổng Hương Đình tại Thái Hồ. Ngay lần ấy, trái tim tôi đã bắt đầu rung động về sắc đẹp huyền bí lạ lùng của chị.

Lạc Băng giật mình. Đây là lần đầu tiên nàng nghe Dư Ngự Đồng dám thổ lộ hết tình cảm trong lòng nói với nàng như vậy. Lạc Băng phải suy nghĩ một hồi rồi mới lên tiếng được :

- Lúc đó ta đã có chồng được ba năm rồi! Chồng ta là Văn tứ ca, lẽ nào mi lại chưa biết? Sao mi lại đem lòng súc sinh mà yêu một cô gái đã có chồng? Mà cả cô gái này lẫn chồng cô ta đều là đồng chí của mi. Cả hai người vai vế ở trên mi trong Hồng Hoa hội kia mà!

Dư Ngự Đồng nói :

- Em biết! Em biết rõ những lời chị vừa mới nói. Em biết chị có chồng, biết chồng chị là Văn tứ ca; biết anh chị đều là đồng chí thượng cấp của em. Em có đủ cả lương tri để nhận thức được tất cả những điều đó. Chúng ta đều tình thân ý thích hơn cả ruột thịt nữa. Em yêu chị như vật là bất chánh. Yêu như vậy là phạm vào quy luật của Hồng Hoa hội. Yêu như vậy là phạm vào một trong bốn tội đáng chết của Tổ sư đặt ra. Phải, cho dù là một người trong hội mà gian dâm với người ngoài còn có tội huống chi là yêu thầm yêu vụng một đồng chí đã có chồng, lại ở trên vai vế của mình. Và yêu như vậy em còn phạm thêm một điều thứ hai là khinh lờn người trên. Em đã biết, và biết rất rõ tội trạng về cái yêu của mình!

Lạc Băng nghe Dư Ngự Đồng nói một hơi như vậy thì lúc đó trong lòng cũng nguôi giận đi phần nào. Nàng hỏi :

- Mi đã biết hết sao còn để con tim rung động trước dung nhan của ta?

Dư Ngự Đồng thờ dãi nói :

- Em biết, và đã cố tránh để đừng phạm lỗi. Biết rằng không thể yêu chị mà cũng không mong gì được chị yêu lại thì còn yêu làm gì! Yêu như thế chỉ có khổ mà thôi! Yêu mà không được gần gũi nhau bằng cả tâm hồn lẫn xác thịt! Yêu mà không thể nào kết nghĩa vợ chồng được! Yêu là cái tội!

Lạc Băng nói :

- Mi đã thông suốt được như vậy sao lại còn để phạm tội? Phải chăng là mi cố ý? Mi chỉ biết nói thôi! Không biết mà làm lỗi thì tội còn nhẹ, chứ đã biết mà vẫn làm lỗi thì tội còn nặng gấp bội! Không ngăn ngừa được mà để phạm tội còn có thể giảm khinh; ngăn ngừa được mà để phạm tội, tội phải tăng trọng! Bồng bột nhất thời phạm tội, tội đã nặng; ôm ấp lâu ngày để tìm cơ hội phạm tội, tội nặng vô cùng! Mi đã minh bạch hết chưa? Cái tội của mi rõ như ban ngày ban mặt ấy! Chưa nghe mi nói, ta giận mà không oán; giờ nghe mi nói, ta đã giận lại còn oán thêm! Mi thật là đứ hèn nhất, cố tâm gây nên tội ác, thiếu chút nữa làm hư hại cả danh tiết của ta lẫn uy danh chồng ta!

Dư Ngự Đồng lại nói :

- Chị để cho em nói hết! Vì quyết tâm chế ngự con tim, em luôn luôn cố tránh gặp mặt chị thường xuyên. Tuy là cùng ở Hồng Hoa hội với nhau, cùng phải bàn bạc công việc chung; cùng phải tiếp xúc vì đại sự... Như thế hỏi làm sao tránh mặt nhau được! Nhưng em chỉ gặp chị lúc nào phải bắt buộc, không tránh được mà thôi. Chắc chị cũng nhận thức được điều này chứ? Chị còn nhớ mấy lần Hồng Hoa hội họp đại hội em đều vắng mặt cả chứ?

Lạc Băng suy nghĩ một chút rồi gật đầu. Dư Ngự Đồng nói tiếp :

- Để cố tránh gặp mặt chị trong những dịp ấy nên mỗi lần trước khi họp hội nghị, em xin với Tổng đà chủ phái em đi công tác. Thấy mặt chị, con tim em lại rạo rực. Em sợ đôi mắt say sưa của chị, em sợ cả gương mặt hiền từ của chị. Em sợ phải sa ngã nên mới cố tránh. Trong hội, với tất cả các anh em lớn nhỏ, em đều thương. Nhưng có mấy ai hiểu được lòng em là chưa có tình thương nào chiếm trọn lòng em như tình thương của chị. Tình thương ấy là tình yêu thai nghén lớn dần lên mãi. Em càng cố đè nén bao nhiêu thì nó càng vùng dậy! Em chỉ cố tìm thật nhiều công tác để được ra ngoài mà thông thả với mây nước biển trời để mong quên được chị đi, nhưng hồi ời, có giây phút nào mà em không tưởng nhớ đến chị đâu! Dù có xa mặt nhưng không xa được lòng, không xa được nhớ thương!

Dư Ngự Đồng ít nhiều cảm thấy thoải mái khi nói xong những tâm sự mà bấy lâu nay chàng chôn chặt trong đáy lòng, trong trái tim rạn nứt mà chàng chẳng biết thổ lộ cùng ai. Chàng một tay vén ống tay áo dài lướt bướt lên, tay kia rút ra một con dao sắc bén tọt đâm vào cánh tay mình một cái, làm máu ra lai láng.

Dư Ngự Đồng sau đó thờ dãi nói :

- Tôi bình sinh hành hiệp không bao giờ si lụy vì sắc dục để mang tiếng là đũa hèn. Thế mà ngày nay bị bao nhiêu lời nguyên rủa, bao nhiêu tiếng thóa mạ sỉ nhục chồng chất lên đầu chỉ vì hành động gian dâm với một người mà oan nghiệt đã cột vào trong định mệnh! Nhát dao này tuy không lấy mạng sống của tôi nhưng nó sẽ ghi lại cho tôi một kỷ niệm nhục nhã đau buồn của một con người có hành động xấu xa bỉ ổi hơn cả loài cầm thú. Tôi ghi lại đây để mang xuống tuyền đài mà còn mãi dấu tích sống ở trần gian.

Lạc Băng thấy máu ở cánh tay Dư Ngự Đồng tuôn ra như suối, dưới ánh trăng thấm đỏ cả một khoản cỏ non thì bất giác động lòng trắc ẩn. Nàng không còn cứng rắn nữa. Trong lòng đã mềm yếu đi rất nhiều. Nàng biết Dư Ngự Đồng không phải vì say mê sắc dục mà phạm tội, bất quá chỉ là vì tình yêu bùng bật đối với nàng mà lý trí không kiềm hãm được con tim mà thôi. Theo như lời Dư Ngự Đồng nói, kể ra tình cảnh chàng thật là ngang trái và đáng thương.

Dư Ngự Đồng liếc thấy Lạc Băng đang nhìn máu tuôn chảy ở cánh tay mình mà không nói lời gì thì đoán biết nàng cũng đã xúc động vì mình một phần nào rồi nên đánh bạo bước tới gần Lạc Băng nắm cứng lấy bàn tay của nàng trong tay chàng, nghẹn ngào mà không thốt được nên lời.

Lạc Băng cũng hết sức cảm động nên không nỡ rút bàn tay mềm mại của nàng ra. Cho dù trái tim của nàng ít nhiều có rung động vì mối tình si của Dư Ngự Đồng, nhưng Lạc Băng quyết không để cho mình sa ngã. Nàng nói :

- Dư Ngự Đồng! Mi nên lấy lại trí khôn, đừng để lương tâm biến thành cầm thú!

Dư Ngự Đồng khẽ nói :

- Từ tâu! Em thường tự nghĩ tại sao trời già lại độc ác không cho em gặp chị lúc chưa chồng để ngày nay xảy ra cái cảnh ngang trái như thế này! Đã không cho em gặp chị lúc đó để nên duyên sắt cầm thì chớ, lại xui em phải gặp chị lúc đã có chồng rồi bắt em phải như ngậy như đại để về ra cái cảnh khổ như bây giờ! Có phải là trời già cay độc đa đoan không? Lấy dung mạo và tuổi tác giữa em và Văn tứ ca ra mà so thì có phải em với chị xứng đôi vừa lứa hơn không?

Lạc Băng tuy đối với Dư Ngự Đồng có chỗ thương tình vì chàng vì say mê nàng mà mất hết cả lý trí mà phạm tội nên khi nghe chàng giải bày tâm sự thì cũng động mối từ tâm. Nhưng khi nghe Dư Ngự Đồng tự đem thân chàng ra mà so sánh với Văn Thái Lai chồng mình thì nàng không đành được nữa, lửa giận lại bùng bùng lên. Lạc Băng liền giật mạnh tay nàng ra, trở vào mặt Dư Ngự Đồng nói :

- Dư Ngự Đồng! Đến giờ phút này mà mi cũng chưa chịu trở về với lẽ phải nữa hay sao? Mi dám đem mi mà so sánh với chồng của ta, tức Từ ca của mi à? Mi có tài đức gì mà dám so với Văn tứ ca? Anh ta là một người đại nhân đại nghĩa, một trang hảo hán, một nhân vật được giới giang hồ luôn trọng vọng. Nếu mi còn mạo phạm tới Văn tứ ca nữa thì chớ trách ta vô tình đó nghe!

Lạc Băng hầm hầm nét mặt. Nàng nhận thấy còn nán lại nơi cô tịch này giờ phút nào là có hại cho danh tiết của nàng thêm phút ấy. Lạc Băng hét lên như sấm vang :

- Ta cấm mi không được nói những chuyện ấy với ta nữa đó nghe!

Rồi quên cả gót chân còn đau, Lạc Băng chạy lại chỗ Dư Ngự Đồng cột hai con ngựa cho ăn cỏ ban nãy, mở dây cương nhảy gọn lên yên một con. Dư Ngự Đồng liền chạy theo nắm cương ngựa lại. Lạc Băng thấy vậy lại hét lớn :

- Mau tránh đường cho ngựa ta phi!

Dư Ngự Đồng hỏi :

- Từ tâu! Chị phi ngựa về hướng nào?

Lạc Băng nói như vẫn còn đang giận hờn :

- Ta đi hướng nào bất tất còn cần đến mi nữa? Mi là một đứa em chẳng ra gì!

Dư Ngự Đồng nói :

- Từ tâu! Chị hãy hi xả cho em! Những phút lầm lỗi em đã ăn năn, lẽ nào chị không thương xót?

Lạc Băng nói :

- Văn tứ ca bị bọn “chó săn chim mồi” bắt đem nạp cho kẻ đại thù của dân tộc. Ta quyết đi tìm bọn ấy trả thù!

Dư Ngự Đồng tha thiết nói :

- Từ tâu! Chị cho em đi chung với! Lẽ nào chị bỏ em giữa đường bơ vơ như kẻ lạc loài tứ cố vô thân?

Không trực tiếp trả lời Dư Ngự Đồng, Lạc Băng nói :

- Cây bảo đao của ta đâu? Mi mau đem lại cho ta!

Dur Ngu Đồng chạy đi lấy cây Uyển Ương Dao đem đến trước ngựa, hai tay đưa lên khỏi đầu trao cho Lạc Băng.

Lạc Băng đón lấy cây bảo đao, thấy Dur Ngu Đồng quỳ dưới đất đợi nàng tha thứ cho tội lỗi trót dại đột ngột nên thì động lòng nghĩ ngợi. Lạc Băng là một thiếu phụ rất nhân từ, bấy lâu nay đối với Dur Ngu Đồng vẫn thương như em ruột. Nghe chàng nói hết tâm sự rồi lại thấy chàng quỳ với vẻ thành tâm thì đã nguôi bớt cơn giận.

Suy nghĩ một lúc, Lạc Băng nói :

- Dur Ngu Đồng! Việc làm lỗi của mi đã qua! Nếu mi thành thật hối cải thì ta cũng bỏ qua cho, kể như không có. Từ nay về sau mi đừng tái phạm nữa. Hãy hết lòng hết dạ mà hy sinh cho tổ quốc, tận tâm tận lực phục vụ cho dân tộc để làm một người tốt giúp ích cho đời thì chuyện của mi đêm nay ta sẽ chẳng nói cho một người thứ ba nào biết. Như vậy là ta thương mi lắm rồi! Mi không bị giao cho Quý Kiến Sâu Thạch Song Anh, không bị đưa ra trước chấp pháp Hương Đình. Đó là ta đã giữ được cho mi toàn danh toàn nghĩa. Nếu được như vậy, ta và Văn tử ca sẽ coi mi như em ruột và sẽ chọn cho mi một thiếu nữ tài sắc lưỡng toàn để xây dựng hạnh phúc cho đời mi.

Dur Ngu Đồng nghe xong cảm động đến chảy nước mắt. Lạc Băng liền xuống ngựa lấy thuốc kim thương có sẵn trong mình rịt lên vết thương bị chảy máu của Dur Ngu Đồng rồi cả hai cùng lên ngựa.

Lạc Băng thấy Dur Ngu Đồng đã ăn năn hối ngộ nên trong lòng cũng thấy được cởi mở, không còn uất hận hay buồn rầu nữa. Nàng nở một nụ cười khoan khoái. Những tưởng đã không còn đường nào giải quyết ngoại trừ giết chết con người vô si bất lương ấy hoặc giải về cho Hình đường định đoạt. Nhưng Lạc Băng lại nghĩ kỹ. Nếu làm như vậy chưa chắc nàng đã tránh khỏi ô uế cả thanh danh. Liệu người ta có tin được lời nàng nói chẳng, hay cũng sẽ nghi ngờ giữa đêm khuya hai người đồng tâm đồng lòng tính chuyện mờ ám rồi sau đó nàng lại tìm cách gỡ xấu cho mình mà đổ hết tội lên đầu Dur Ngu Đồng. Rồi Văn Thái lại sẽ buồn mà nghi ngờ mãi mãi ở trong lòng. Cho dù Dur Ngu Đồng có bị xử tử đi chăng nữa, Lạc Băng vị tất đã chuộc lại được thanh danh tiết hạnh?

Giờ đây mọi chuyện đâm êm xuôi. Lạc Băng đã cứu lại tánh mạng Dur Ngu Đồng cùng với thanh danh của chàng. Mà nàng cũng cứu cả tiết hạnh cho chính mình nữa.

Lạc Băng lại đem được một con người từ tội lỗi trở về với lẽ phải, giải thoát được lương tâm của chàng ra khỏi chốn u mê. Ngoài ra Lạc Băng còn giữ được một người tài, cũng như tránh được một thiệt hại lớn cho Hồng Hoa hội nữa. Nếu đem Dur Ngu Đồng ra Hình đường thì dấu sao, uy danh của Hồng Hoa hội sẽ bị tổn thương trước bang chúng nhân dân, và biết đâu kẻ thù lại không nhân cơ hội ấy mà xuyên tạc?

Nói tóm lại, làm hại Dur Ngu Đồng vừa không có lợi cho đại cuộc, mà cả nhân Lạc Băng cũng đi mất một người em nuôi đáng thương hại.

Trên đường đi, gió mát hai bên thoảng vào người. Lạc Băng cảm thấy hết sức thoải mái trong lòng.

Về phía Dur Ngu Đồng, sau khi được Lạc Băng tha thứ cho nên cũng bớt đi được bao nỗi buồn đau tủi nhục.

Ngựa của Lạc Băng phi đằng trước, Dur Ngu Đồng ghim ngựa theo sát phía sau. Tuy rằng lời ngay lẽ phải của Lạc Băng đã làm cho Dur Ngu Đồng hối lỗi, tấm lòng vị tha của Lạc Băng đã làm cho chàng cảm động, nhưng hình ảnh kiêu diễm của nàng trên yên con tuấn mã vẫn làm cho trái tim của Dur Ngu Đồng cảm thấy nôn nao!

Tình yêu của Dur Ngu Đồng đối với Lạc Băng đã chất chứa bao nhiêu lâu dĩ nhiên không dễ gì trong một phút giây có thể dứt liền đi được. Chàng cũng hiểu yêu như thế là trái lý, là vô nghi nhưng nào phải vì chàng có tà tâm! Nó là định mệnh khắt khe do oan trái từ kiếp nào cột chặt khiến chàng không dứt rời ra được!...

Hai con ngựa ra khỏi cánh đồng hoang vu cô tịch được chừng vài dặm, Lạc Băng nhìn lên không gian thanh bạch thấy rõ được chuỗi sao Bắc Đẩu rạng rỡ nơi phương trời...

Vùng đông đã lộ dạng. Điều này giúp cho hai người định được phương hướng mà về An Tây, nơi đám anh hùng hào kiệt của Hồng Hoa hội thường tập họp để bàn tính đại sự quốc gia.

Lạc Băng lưỡng lự không biết phải làm sao. Nàng nghĩ nên về lại An Tây để chờ xem tin tức. Nếu Thiếu đà chủ đã huy động toàn lực Hồng Hoa hội đi cứu Văn Thái Lai rồi thì cũng không biết phải chạy theo ngã nào để đón họ mà nhập bọn. Nàng chỉ hy vọng là khi về An Tây thì Văn Thái Lai đã được giải thoát cho vợ chồng được sum họp để thỏa lòng mong ước. Còn nếu chưa giải thoát được, nàng quyết sẽ đi tìm đến cùng, nếu hợp sức được với anh em Hồng Hoa hội thì tốt, nhưng rủi nếu phải một mình đi tìm nàng cũng chẳng từ nan, cho dù là phải đến chốn nào.

Điều Lạc Băng lo nhất là Văn Thái Lai bị Trương Siêu Trọng giải về Bắc Kinh mà nạp cho vua Càn Long trước khi Hồng Hoa hội theo được dấu. Trường hợp nếu xảy ra như vậy thì nàng không mong gì còn được tái hội cùng Văn Thái Lai...

Trong khi đó, Dur Ngu Đồng cố xua đuổi những tư tưởng mong lung về tình yêu đang ám ảnh chàng. Nhưng lạ thay, chàng càng muốn xua đuổi bao nhiêu thì tình yêu lại càng mê hoặc tâm trí chàng bấy nhiêu.

Dur Ngu Đồng tự bảo thầm :

- “Tại sao ta không quên được mối tình tuyệt vọng của ta với Lạc Băng? Tại sao hình ảnh Lạc Băng cứ hiện ra mãi trong trí ta? Ta không phải ngu si ám chướng, cũng không phải mê muội vô lương, thế tại sao ta vẫn không bỏ được những ý nghĩ tà dâm để gần với chánh đạo? Phải chăng hóa công muốn thử thách ý chí của ta? Có lẽ con người phải gặp nghịch cảnh thì mới gan lì thêm được, cũng giống như muốn biết rõ là vàng thật hay không thì phải thử bằng lửa. Ta đường đường là một đấng nam tử đầu đội trời, chân đạp đất, nhất định phải chế ngự được dục vọng ngoại thân, và phải thắng được những

tư tưởng bất chánh bên trong nội tâm! Ta yêu Lạc Băng nghĩa là ta phải quý trọng thanh danh của ta! Lý tưởng của ta lúc này là làm cách nào cứu dân tộc ra khỏi ách ngoại xâm. Hiện nay ta còn chưa làm tròn nhiệm vụ Hồng Hoa hội giao phó. Bồn phận trước mắt hiện giờ là làm cách nào giúp Lạc Băng cứu được Văn Thái Lai.”

Nghĩ vậy, trong lòng của Dur Ngu Đồng bỗng phẫn chấn lên, không còn điều gì nghỉ ngơi nữa...

Đứng trước ngã rẽ, lòng Lạc Băng chột đau như cắt. Một đường đi về Bắc Kinh, còn đường kia đi về An Tây. Nhìn đường xa hai phía thăm thẳm, Lạc Băng lại nhớ đến Văn Thái Lai, không biết chàng hiện tại sống chết ra sao. Con đường trước mắt chia làm hai ngã cũng như sợi dây tình ái của nàng bị cắt đứt làm hai vụn. Nếu biết rõ ràng chắc chắn chàng đang ở đâu, nàng lập tức tìm đường tới ngay. Nếu cứu không được chàng thì chẳng thà chết chung với chàng. Từ biệt vẫn hơn sanh ly. Nếu không được cùng nhau chung sống trên cõi trần gian thì đành cùng đi với nhau về “chín suối”!

Lạc Băng rong ngựa sang ngã đường đi Bắc Kinh đứng tần ngần suy nghĩ. Từ lúc Văn Thái Lai bị bắt cho đến giờ đã quá một đêm. Một đêm phi ngựa thì chậm lắm cũng phải được mấy trăm dặm rồi. Nếu cố sức mà rượt cũng không sao kịp được, sao cho bằng về An Tây mà suy tính kế khác.

Đắn đo một hồi, Lạc Băng nhìn đường đi Bắc Kinh thêm một lần cuối rồi quay đầu ngựa trở lại qua hướng đi về An Tây. Mắt “ngó Đông” mà ngựa lại “đi Tây”, Lạc Băng buồn dầu dầu như cảnh hoa úc đọt, mà chẳng nói một lời nào với Dur Ngu Đồng đang đứng yên chờ quyết định của nàng.

Lạc Băng ra roi giục ngựa. Dur Ngu Đồng cũng phi ngựa chạy theo sau. Nhưng đi được một lúc, Lạc Băng bỗng không còn nghe được tiếng ngựa của Dur Ngu Đồng ở đằng sau nữa bèn thảng ngựa lại, nhìn ra phía sau thì không thấy bóng dáng của Dur Ngu Đồng đâu nữa. Lạc Băng lấy làm lạ tự hỏi :

- “Quái lạ! Mới đây mà Dur Ngu Đồng đã biến đi đâu vậy không biết? Có lẽ tại hấn bị rớt lại phía sau cũng nên! Hay là ngựa của hấn gặp bị vấn đề gì chẳng mà cả người lẫn ngựa đều không thấy bóng hình?”

Lạc Băng dừng hấn ngựa lại. Nàng chú ý chờ cho Dur Ngu Đồng bắt kịp. Nhưng chờ một lúc khá lâu mà chàng ta vẫn tăm hơi, chẳng thấy đâu.

- “Chắc Dur Ngu Đồng cảm thấy xấu hổ với ta một khi về Đại hương đường gặp mặt anh em trong hội. Hay là hấn sợ ta đem tội lỗi của hấn mách với Văn tứ ca nên sợ hãi mà lánh trước? Nhưng không có lý nào! Ta đã hứa giữ kín việc này, lẽ nào lại làm hấn bề mặt trước đám đông? Với Văn tứ ca thì ta lại càng không nên hở môi vì biết rõ một khi lộ thì chàng dâng lên thì quyết chẳng dung tha cho kẻ can danh phạm nghĩa được! Lúc đó thì chuyện còn gì là vui sướng? Ta muốn Dur Ngu Đồng thành người tốt, có cơ hội sửa đổi lại thói hư tật xấu nên mới dung tha cho hấn một phen. Vậy mà thừa lúc ta đang đau khổ lo nghĩ mà bỏ ta, trốn lánh thì chẳng hóa ra hấn đại đội lắm hay sao?”

Nhưng rồi Lạc Băng lại nghĩ :

- “Có lẽ không phải vì xấu hổ với ta hay sợ ta tố giác tội lỗi của hấn với Văn tứ ca mà Dur Ngu Đồng trốn đâu! Cứ căn cứ vào những lời chân tình thổ lộ của hấn thì ta nhận xét quả nhiên hấn si mê đắm đuối về mối tình đối với ta thật. Đường xa cảnh vắng, nếu cứ đi song song với ta có lẽ hấn sợ không tự chủ được lòng mà lại gây thêm tội lỗi nữa nên có lẽ vì vậy mà có ý định muốn tránh trước. Phải, hấn có nói rằng mỗi lần trông thấy mặt ta thì lửa dục trong lòng bốc lên cực độ, lý trí không thể nào ngăn nổi. Vì thế cho nên cứ mỗi lần hội mở cuộc họp hội nghị thì hấn lại xin Tổng đã chủ ra ngoài đi công tác để tránh gặp mặt ta. Mà cho dù đi công tác ở ngoài, hấn cũng đã thủ nhận là không làm sao gạt bỏ được hình ảnh của ta ra ngoài trí óc được. Ở giữa cuộc hội nghị có đồng anh em trong hội mà Dur Ngu Đồng còn sợ không ngăn nổi ngọn lửa tình bốc phát lên hướng chỉ là cảnh hoang liêu cô tịch dọc đường, không có ai ngoài ta và hấn. Nếu như vậy thì tình cảnh của hấn cũng thật hết sức đáng thương. Ta càng nên quên đi lỗi lầm nhất thời của hấn mà rộng lòng tha thứ.”

Chờ thêm một lúc khá lâu nữa mà vẫn không thấy Dur Ngu Đồng đâu, Lạc Băng tin chắc chàng ta đã ghé sang đường khác để đi theo nàng thay vì đi chung..

Bình minh tươi đẹp phủ lên cảnh vật thiên nhiên. Lạc Băng đang lúc mỗi một tâm thần, tứ chi rã rời bèn xuống ngựa, tìm một gốc cây lớn bên đường cột dây cương lại cho ngựa ăn cỏ. Còn nàng thì ngồi dựa lưng vào gốc cây tạm nghỉ ngơi trong giây lát, thiếp đi lúc nào không hay...

Lúc nhỏ, Lạc Băng theo thân phụ Lạc Nguyên Thông đi khắp noim tứ xứ. Khi lớn lên lấy chồng lại theo Bôn Lôi Thủ Văn Thái Lai đi hành hiệp giang hồ. Cả hai người đối với nàng đều có nghĩa nặng tình sâu. Cả hai đều có bản lĩnh tuyệt diệu, lúc nào cũng chăm lo khổ luyện tuyệt kỹ.

Lạc Băng được phụ thân chân truyền bản lĩnh. Khi vào đời, nàng trau dồi thêm võ công nhờ những trận giao đấu gay go với địch thủ, đồng thời cũng học hỏi thêm được rất nhiều kinh nghiệm chiến trường. Khi nhỏ, nhờ thân phụ giàu có nên Lạc Băng chẳng phải động đến đầu ngón tay làm điều gì cực nhọc. Nhưng đến khi lấy chồng, nàng lại cùng trượng phu đi hành hiệp nay đây mai đó, bao phen nằm gai nếm mật, phơi sương gội tuyết là chuyện thường. Nhưng có lẽ chưa bao giờ Lạc Băng khổ sở như lần này. Thật là hết sức điều đứng, trăm đắng ngàn cay. Khó về thể xác không đã đành, lại còn khổ cả về tinh thần nữa!

Hơn 10 năm hành hiệp giang hồ, cái uy danh “Thần Đao Lạc Băng” cũng tự tạo được cho nàng một chỗ đứng trên võ lâm. Sau khi gia nhập Hồng Hoa hội, Lạc Băng rất được tin dùng, nhờ vào cả tư cách đứng đắn lẫn võ công trác tuyệt của nàng. Lạc Băng là nữ nhân duy nhất được công cử vào hàng đương gia, trong hàng lãnh đạo tối cao của Hồng Hoa hội. Nàng đã từng vào sinh ra tử nhiều lần, đóng góp rất nhiều về việc tạo thế lực cho đảng phái cách mạng này.

Những tên Hán gian cùng những tên giặc xâm lăng hễ nghe đến tên Lạc Băng là phải khiếp vía rụng rời. Lưỡi đao của nàng là thiết diện vô tư, chẳng bao giờ vì nể kẻ ác. Đối với dân lành, Lạc Băng là một nữ hiệp nhân ái hiền từ, dầu phải lần mình vào dầu sôi lửa bỏng để cứu dân khỏi ách xâm lăng, nàng cũng không sòng lòng.

Vào Hồng Hoa hội, Lạc Băng đeo đuổi mục đích thiêng liêng là “cứu dân hộ quốc”, ngoài ra chẳng còn một dụng ý nào khác. Có thể nói, Hồng Hoa hội là lẽ sống của nàng. Lấy Văn Thái Lai làm chồng, Lạc Băng tìm được người ý hợp tâm đầu để cùng nhau hoạt động đắc lực thêm cho công cuộc “phản

Thanh phục Minh” chứ không phải chỉ vì muốn xây dựng hạnh phúc cá nhân không thôi. Vì vậy mà Lạc Băng không phân biệt tuổi tác mà chỉ nhắm vào tài đức của chồng nàng mà thôi.

Lạc Băng đặt hạnh phúc gia đình trong hạnh phúc chung của tổ quốc, đặt tình yêu của mình trong tình dân tộc. Văn Thái Lai cũng đồng quan điểm với Lạc Băng trong những vấn đề này. Vì vậy cả hai người tự hào rằng đây là một mối lương duyên do trời xấp đặt, là anh hùng sánh đôi cùng nữ hiệp.

Chẳng những yêu, Lạc Băng còn kính phục Văn Thái Lai nữa. Vì vậy lúc Dư Ngư Đồng đem mình ra so sánh với Văn Thái Lai không dần được lửa giận.

Dư Ngư Đồng trẻ hơn Văn Thái Lai, dung mạo chẳng khác gì Tống Ngọc hay Phan Anh, dĩ nhiên Văn Thái Lai không thể nào bì kịp. Chẳng lại còn hào hoa, văn võ song toàn, giỏi cả Cầm, Kỳ, Thi, Họa nữa. Phàm với những thiếu nữ tuổi đang thanh xuân thì nếu có sự lựa chọn giữa hai người Dư Ngư Đồng và Văn Thái Lai ắt không khi nào có người phải nghĩ ngợi hay tính toán gì. Luận về võ công thì tuy hiện tại Dư Ngư Đồng chưa bằng được Văn Thái Lai, nhưng theo thời gian thì chuyện ấy có thể thay đổi rất nhanh chóng. Dư Ngư Đồng được chân truyền bởi cả hai phái chính tông Võ Đang và Không Động. Huống gì một khi luyện được hai tuyệt kỹ Nhu Vân kiếm thuật và Bạch Vân Thương Cầu, rất có thể Dư Ngư Đồng sẽ đứng ra lập được một môn phái riêng biệt mà trong thiên hạ chưa chắc có được mấy người là đối thủ.

Có thể nói, Văn Thái Lai kém Dư Ngư Đồng về tất cả mọi phương diện trên. Nhưng nói về đạo đức, nghĩa khí cũng như lòng quả cảm sẵn sàng hy sinh vì chính nghĩa thì đừng nói cho Dư Ngư Đồng, khắp trong thiên hạ phỏng có mấy người được như Bôn Lôi Thủ!

Một người phụ nữ đã có chồng dĩ nhiên trong lòng không được mơ tưởng đến chàng trai nào khác. Mà một người chồng như Văn Thái Lai cũng chưa hề để cho Lạc Băng phải ân hận một điều gì. Vì vậy, khi Dư Ngư Đồng nói chạm đến Văn Thái Lai, Lạc Băng liền lên tiếng nạt ngay chứ nhất định không để chàng trai trẻ tuổi tài hoa kia mạo phạm đến tên tuổi, con người của chồng nàng..

Sau khi ngủ được một giấc, khi thức dậy, Lạc Băng thấy mặt trời đã lên cao thêm một sào. Những tia nắng tươi vui nhảy nhót trên ngọn cỏ, lá cây. Cảnh vật im lìm giữa không gian mênh mông, trên cánh đồng cuối chân mây vô tận. Con ngựa của Lạc Băng vẫn còn nhai cỏ dưới bóng mát của nhánh cây. Bơ vơ trong cảnh hoang vu, Lạc Băng tưởng nàng chẳng khác nào khách thương lạc loài giữa vùng sa mạc. Bao nhiêu ý nghĩ buồn thảm bỗng xâm chiếm trọn vẹn tâm hồn người thiếu phụ yêu kiều.

Hồi nào còn có Dư Ngư Đồng là bạn đồng hành, giờ đây chỉ còn một mình một ngựa, Lạc Băng bỗng đảo mắt hướng về phương Bắc một lúc cơ hồ vọng tưởng đến Văn Thái Lai, rồi sau đó lại rong cương mà nhắm hướng Tây tiếp tục cuộc hành trình phi dặm trường. Đến một rừng dương liễu, Lạc Băng ngắm những cành tha thướt phù dãi xuống như ủ rũ. Nàng bắt giác cảm khái mà khẽ ngâm lên:

Mạch thương dương, mạch thương dương,

Thiếp ý quên tâm thù đoạn trường?

Dương liễu xanh, dương liễu xanh,

Hỏi rằng ý thiếp, lòng anh, ai buồn?

Ngâm chán lại nghĩ. Nghĩ chán lại buồn. Lạc Băng tựa như một cái xác không hồn ngồi trên lưng ngựa. Đường về An Tây còn xa diệu vợi. Trải qua nhiều sương tuyết mưa gió, đi thêm một ngày nữa vì thi bệnh tình của Lạc Băng trở nên trầm trọng hơn. Những vết thương trên người lại bắt đầu hành. Đã thế Lạc Băng còn hay suy nghĩ vẩn vơ nên sức khỏe càng lúc càng yếu kém. Lẽ ra một khi trong người còn yếu phải nên nghỉ ngơi nhiều mới có thể lại sức được. Thế nhưng Lạc Băng nào có được nghỉ ngơi cho đúng mức! Thương tích của nàng bắt nguồn từ An Viễn khách sạn, đến nay dồn dập lại mà không có đủ thuốc men để chữa trị.

Thấy không kham nổi, Lạc Băng bèn cột ngựa dưới gốc cây dương liễu rồi nằm xuống dưới đất nghỉ dưỡng sức, đợi khỏe lại chút đỉnh sẽ tiếp tục lên đường ngay. Nghỉ được một lúc, mặc dù chưa khỏe lại chút nào, nhưng vì không muốn trì hoãn thêm cuộc hành trình nữa, Lạc Băng quyết định phải gượng đau mà đi tiếp. Ngờ đâu, khi vừa chống tay ngồi dậy thì đầu nàng quay cuồng, đau nhức vô cùng, chẳng khác bị ai cầm búa bổ vào đầu mình. Lạc Băng xay xảm hết cả mặt mày, ngã nằm liệt trên đồng cỏ khô dưới đất.

Ánh nắng rọi xuống ngay đỉnh đầu Lạc Băng. Nàng định xê dịch thân hình qua một bên vào bóng cây cho đỡ nắng nhưng có cố gắng cách mấy cũng vẫn không di chuyển được tâm thần một ly nào! Lạc Băng không còn cách nào hơn là nằm yên một chỗ cho đến khi mặt trời sắp sửa lặn.

Vừa khát nước lại vừa đói bụng, người lại mệt là không còn chút khí lực nào, Lạc Băng than thầm :

- “Sức yếu thể này thì làm sao mà có thể ngồi trên yên ngựa mà nắm cương được! Chắc thân xác đành phải gửi lại nơi đây thôi! Kiếp này còn mong gì gặp lại được Văn tứ ca! Đành hẹn kiếp lai sinh thôi!”

Trước mắt Lạc Băng như có một cánh hoa rơi xuống. Mắt nàng cũng hoa lên. Nàng như mê man mà thiếp đi như đi sâu vào cõi mộng...

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Ân Cừu Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Hận cũ còn mang nghe khó trả - Ân sâu trót chịu biết sao đền

Lạc Băng nằm hôn mê dưới đất chẳng biết là bao lâu. Nàng bỗng nghe văng vẳng bên tai như có tiếng người gọi :

- Uy trời! Ngủ gì mà ngủ mê man dữ vậy? Gần tối rồi! Thức dậy đi chứ!

Lạc Băng tưởng mình đang nằm mộng. Đôi mắt nặng nề cố nhướn mày mở ra xem cho rõ có rằng có người thật không, là chỉ là ảo ảnh. Mí mắt Lạc Băng từ từ hé lên. Trước mặt nàng là một thiếu nữ xinh đẹp, mắt sáng như sao. Cô thiếu nữ này trông sắc diện nghiêm trang, lông mày rậm đen, gương mặt sáng sủa, tuổi chừng 16. Thấy Lạc Băng đã tỉnh thì nàng thiếu nữ nở một nụ cười tươi tắn như hoa, quay lưng ra sau như nói với một con a hoàn đi theo hầu :

- Mì lấy bình sữa của ta đem đến mời chị này uống đỡ. Ta trông khí sắc thấy dường như đói bụng quá nên đâm ra mê man chứ không phải là ngủ đâu.

Đưa a hoàn vâng lời lấy bình sữa tươi rót ra một chén bạc thật lớn mời Lạc Băng uống. Đang đói, lại khát, Lạc Băng chẳng chút khách sáo bụng chén sữa tươi uống một hơi cạn. Uống xong chén sữa, Lạc Băng như tỉnh hẳn lại. Nàng cảm thấy tinh thần phơi phới lạ thường, có cảm tưởng như chén sữa ấy là một chén thuốc hồi sinh cứu người sắp chết sống lại. Nếu như lúc này có lên ngay yên ngựa, nàng cũng đủ sức mà vượt qua được muôn dặm lộ trình.

Lạc Băng gắng gượng ngồi dậy. Chung quanh chẳng phải là rừng mà là một nơi hoàn toàn xa lạ. Lạc Băng thấy mình đang nằm trên một chiếc giường lót nệm, có gối, có chăn hằn hời giữa một căn phòng trang hoàng rất sang trọng, trang nhã. Nàng nghĩ bụng đây là nhà của một phú hộ giàu có, và thiếu nữ nọ là con của ông ta.

Lạc Băng nhớ lại tình hình lúc hôn mê bất tỉnh. Nàng đoán rằng chắc thiếu nữ kia tình cờ đi qua trông thấy tình trạng nàng như vậy nên đem về đây cứu mạng. Nghĩ đến đây, Lạc Băng vô cùng cảm kích vì nếu không được nàng thiếu nữ ra tay cứu nạn thì giờ này chắc nàng đã sang bên kia thế giới rồi.

Lạc Băng chống hai tay lên thành giường mà ngồi hẳn dậy. Thiếu nữ vội vã bước tới vịn vào hai vai nàng giữ lại nói :

- Tỷ tỷ vẫn còn yếu lắm, cứ nằm nghỉ thêm một lát đi! Đừng vội dậy làm chi cho mất sức!

Với giọng biết ơn, Lạc Băng nói :

- Đa tạ cô nương có lòng nhân đạo hảo tâm. Nhờ ơn cô cứu mạng đem về đây nên bây giờ tôi đã bình phục lại rồi. Xin cho được biết rõ danh tánh để ghi nhớ mãi trong lòng.

Thiếu nữ cười duyên dáng, từ tốn nói :

- Có gì đâu mà chị phải bận tâm đến ân với nghĩa! Tiểu muội họ Châu..

Bỗng nhiên thiếu nữ ngừng lại không nói tiếp tên mình. Nàng lấy tay đỡ Lạc Băng nằm lại xuống giường rồi nói tiếp :

- Em trông chị còn mệt lắm. Thôi, hãy nằm xuống mà ngủ thêm một giấc nữa đi! Chừng nào chị hết mệt, tinh thần tỉnh táo lại thì mình nói chuyện sau cũng chưa muộn.

Không để cho Lạc Băng tỏ thái độ, thiếu nữ họ Châu vừa dứt lời đã từ từ ra khỏi phòng. Nàng đi hết sức nhẹ nhàng như sợ làm kinh động đến Lạc Băng khiến nàng không ngủ được.

Lạc Băng lại nằm xuống giường. Quả như lời thiếu nữ họ Châu nói, nàng chưa hết mệt hẳn. Vì vậy nằm im chốc lát mà nàng đã ngủ vùi một giấc mê man. Ngủ lại một giấc ngon lành không biết là bao lâu, đến lúc thức dậy, Lạc Băng bỗng chóa mắt lên vì những ngọn đèn sáng choang trong phòng nàng đang nằm. Lạc Băng nghe văng vẳng phía ngoài cửa phòng có tiếng một thiếu nữ nói rõ ràng :

- Thật bọn chúng khinh lão gia ta quá! Chưa điều tra cho rõ căn nguyên, chúng đã kéo nhau tới đốt phá Thiết Đàm trang! Lão gia ta, một vị anh hùng cái thế, chuyên lấy nhân nghĩa ra đối xử với đời, lấy lượng khoan dung kết nạp nhân sĩ. Các võ phái vùng Tây bắc này chưa có ai bất bình, mà đối với những cao thủ võ lâm cũng chưa ai mà không kính phục. Thế mà ngày nay bọn chúng mục hạ vô nhân, thóa mạ lão gia ta lắm điều lại đòi thiêu hủy cả một vùng Thiết Đàm trang không chừa lại một chỗ cho gia đình ta dung thân! Lão gia ta còn nhẫn nhịn được chứ còn ta thì nhất định không nghe, quyết cùng bọn chúng một phen sống mái mới được! Ta vì thiên hạ hành hiệp để dẹp tan các nỗi bất bình mà chính nỗi bất bình của gia đình mình lại không làm gì được thì còn mặt mũi nào để nhìn ai nữa!

Giọng nói oanh vàng của thiếu nữ ấy trong trẻo như tiếng chuông vang, mà khẩu khí lại vô cùng khảng khái khiến cho Lạc Băng tuy chưa thấy mặt nhưng đã đem lòng nể phục.

Lạc Băng nằm trên giường nghe ba tiếng “Thiết Đàm trang” vừa thốt ra là đã để ý ngay rồi sau đó lại nghe rõ bao nhiêu chuyện đã xảy ra cho nơi ấy do chính miệng thiếu nữ kia kể lại thì trong lòng nàng không khỏi kinh ngạc. Nàng không hiểu bọn người nào đã tới đốt phá Thiết Đàm trang để cho thiếu nữ này phải lòng gan lộn mặt lên đến như thế!

Phải chăng đám người ấy là anh em Hồng Hoa hội của nàng? Cứ căn cứ vào lời thiếu nữ nói thì hẳn nàng chính là con gái của Châu Trọng Anh chứ không còn chạy vào đâu được nữa.

Đối với Thiết Đàm trang, Lạc Băng có một mối hận phải trả. Chỉ vì sự phản bội của người nhà Châu Trọng Anh nên Văn Thái Lai, chồng nàng mới bị Trương Siêu Trọng bắt được mà giải đi. Nhưng nghĩ đến cái ơn người con gái họ Châu đã cứu sống nàng đem về đây thuốc thanh săn sóc, và hiện tại nàng vẫn còn đang “ăn gỏi nằm nhờ” thì Lạc Băng không khỏi cảm động. Tóm lại, chồng nàng bị bắt là bởi lỗi lầm của Thiết Đàm trang, nhưng còn thân nàng được cứu sống thì không thể phủ nhận công ơn của Thiết Đàm trang được!

Oán không dám trả là hạng thất phu. Nhưng ơn mà không đền cũng chẳng phải là bậc hiền nhân. Lạc Băng nghĩ ngợi một hồi, thắc mắc không biết rồi đây nàng sẽ phải xử trí ra sao với Thiết Đàm trang.

Nghe thiếu nữ họ Châu trách bọn người đến đốt phá sơn trang mà không chịu tìm hiểu rõ lý do phải trái, Lạc Băng nhận thấy những lời lẽ kia cực kỳ chính trực của một người biết lẽ phải. Nàng thầm nghĩ không biết có phải trong Thiết Đàm trang có gian tế hay không. Hoặc giả có điều gì hết sức bí ẩn trong việc này mà chưa ai tìm rõ được nguyên nhân...

Đang phân vân suy tính thì cánh cửa phòng mở toang ra, thiếu nữ họ Châu và đứa nữ tỳ xăm xăm đi vào. Thiếu nữ họ Châu đến trước giường của Lạc Băng vén màn nhìn vào. Lạc Băng muốn dò biết ý định của cô ta nên giả vờ nhắm hai mí mắt lại, ngáy đều đều.

Thiếu nữ họ Châu lại quay trở ra, đến trước cái giá giắt bình khí rút ra một cây đao. Lạc Băng mở mắt nhìn, thấy cây Uyên Ương Đao của mình vẫn còn để y nguyên trên mặt bàn nên trong lòng đã chuẩn bị đề phòng mọi bất trắc có thể xảy ra. Nàng thầm nghĩ nếu thiếu nữ họ Châu trở mặt dùng đao thỉnh linh chém mình thì nàng sẽ chụp lấy cái gối trên giường mà đỡ rồi sẽ nhảy xuống giường chụp lẹ thanh Uyên Ương Đao của mình mà chém vài nhát rồi sẽ chạy ra cửa mà tẩu thoát.

Nhưng trái với sự lo nghĩ của Lạc Băng, thiếu nữ họ Châu chỉ nhìn vào thanh đao với đôi mắt giận dữ mà hoàn toàn không để ý gì đến nàng hay có hành động nào khả nghi. Nàng nghe giọng đứa nữ tỳ nói :

- Tiểu thư à! Đừng nên gây thêm chuyện nữa mà làm gì! Lão gia chúng ta há không đủ tài sức và mưu trí để đương đầu với bọn Hồng Hoa hội sao? Thế mà lão gia bỏ qua tất cả, tất nhiên vì người không muốn gây thù chuốc oán thêm nữa! Ý lão gia như vậy, chẳng lẽ tiểu thư lại muốn trái trái ngược hay sao? Lão gia đang buồn nhiều, bốn phận của tiểu thư là làm sao cho lão gia vui lên chứ đừng làm cho lão gia phải mệt trí thêm nữa! Nô tỳ tin là vụ này lão gia đã có chủ trương rồi, tiểu thư nên kiên nhẫn mà chờ xem, chớ có vọng động!

Thấy thiếu nữ họ Châu thờ dài, đứng im không nói năng gì. Không biết thế nào, nàng ta tra bỏ lại thanh đao vào chiếc giá. Lạc Băng thấy vậy nghĩ thầm :

- “Chắc thiếu nữ họ Châu này là ái nữ của Châu Trọng Anh đây.”

Lạc Băng quả nhiên đoán không sai. Thiếu nữ này là Châu Ý, con gái của Châu Trọng Anh, Trang chủ Thiết Đàm trang. Tuy là phận nữ nhi nhưng phong cách của Châu Ý phong cách của nàng ta giống hệt cha ở lòng hào hiệp và chí khí ngang tàng.

Bình sinh, Châu Ý hay lo bao biện chuyện thiên hạ. Bất cứ việc nào thấy bất bình là nhất định nàng phải xen vào cho bằng được trước đã, rồi để mặc cho “hạ hồi phân giải”. Vì vậy, giới võ lâm giang hồ vùng Tây bắc đặt cho Châu Ý biệt danh là “Tiểu Quy Lục”. Hay can dự vào việc của kẻ khác nên thường gây ra chuyện phiền rắc rối cho cha là Châu Trọng Anh...

Hôm ấy, vì thấy việc bất bình, Châu Ý đánh một kẻ uy quyền đến trọng thương mà bênh vực cho một kẻ yếu thế nên bị Châu Trọng Anh trách mắng không biết nên sợ hãi mà trốn ra ngoài. Nàng định chờ cha nguôi bốt cơn giận rồi sẽ về “lạy lục” chịu tội sau.

Lúc Châu Ý cùng đứa nữ tỳ trên đường trở về Thiết Đàm trang thì tình cờ gặp Lạc Băng nằm hôn mê bất tỉnh dưới đất, mắt thì nhắm nghiền lại, còn hơi thở thì thoi thóp. Châu Ý đến gần bắt mạch xem thử bồng kinh hải, nhận thấy tánh mạng Lạc Băng mười phần nguy ngập nên liền sai con nữ tỳ công nàng về nhà mà cấp cứu...

Nghe lời giải bày của đứa nữ tỳ, Châu Ý như giác ngộ vì nhận thấy thật là vô cùng chí lý. Một phút nóng giận có thể làm hỏng chuyện của thân phụ nàng như không. Châu Ý nói thầm trong bụng rằng :

- Thân phụ ta không phải là hạng người để cho ai uy hiếp được. Đời sống của thân phụ ta không phải chỉ riêng lo cho hạnh phúc gia đình. Mặc dầu không gia nhập Hồng Hoa hội, cha ta lúc nào cũng có cảm tình với đảng phái cách mạng của những người yêu nước luôn vận động phong trào “phản Thanh phục Minh”. Tuy không trực tiếp chống đối triều đình Mãn Thanh, người rất tò ra bất bình những kẻ ngoại bang đang dùng vũ lực dày xéo quê hương, bắt dân ta làm nô lệ. Thân phụ ta cũng rất chán ghét những vụ “huyết nhục tương tàn” của người Hán chuyên đi hiếp đáp, sát hại lẫn nhau. Sự nghiệp của thân phụ ta không phải chỉ trong phạm vi gia đình Thiết Đàm trang mà còn là sự nghiệp của một anh hùng “vì quốc vong gia”. Đành rằng Hồng Hoa hội đốt phá Thiết Đàm trang, nhục mạ một chí sĩ như phụ thân ta mà không chịu điều tra kỹ lưỡng hay biết phân biệt thế nào là đại nghĩa với tiểu tiết; thế nhưng thân phụ ta vẫn nhìn chúng vì người biết nếu gây sự với chúng thì chỉ có lợi cho quân xâm lược mà thôi, như vậy thì có khác nào “nói giáo cho giặc”? Thân phụ ta đã vì đại nghĩa mà không kết oán với Hồng Hoa hội mà ta trái lại muốn cùng chúng gây hấn thì có khác nào phá hủy đi sự nghiệp lớn lao của thân phụ ta không? Lời con liễu hoàn nhắc nhở ta thật hay và đúng lúc!”

Suy nghĩ một hồi, Châu Ý bỗng giật mình một cái, quay qua nói với đứa nữ tỳ :

- Hay lắm! Lời em thật là hữu tình hữu lý! Suýt nữa là ta nóng giận làm càn thì say này có hối mảy cũng không xong. Thêm vào đó, ta không làm vui lòng được thân phụ lại khiến cho người càng buồn thêm. Tai biến gần đây của gia đình làm thân phụ buồn rầu, gầy đi rất nhiều. Em nói đúng! Chuyện ấy ta nên để cho thân phụ quyết định mà chẳng nên nhúng tay vào làm gì!

Đứa liễu hoàn thấy lời khuyên can của mình được cô chủ của mình cho là phải mà nghe theo thì vui mừng hơn hờ nói :

- Tiểu thư dần được tính nóng để khỏi nhọc tâm đến lão gia thì thật là quý hóa. Lâu nay tính tiểu thư nóng như lửa đốt, nhưng không ngờ hôm nay lại dần được.

Châu Ý nhòem miệng cười đáp lại :

- Việc nào cần phải nóng thì cho dù ai bảo thế nào ta cũng không nghe. Nhưng việc nào không nên nóng mà lại nóng thì thật là kẻ bất trí, vô mưu. Hữu dũng mà vô mưu là ngu dại. Người trí dũng song toàn phải biết thời cơ.

Có lẽ Châu Ý giống cha ở chỗ ấy. Nàng rất trọng nghĩa khí, rất khảng khái, biết cân nhắc khinh, trọng. Đành rằng là Châu Ý có nóng tính. Nhưng không vì thế mà nàng thiếu xét đoán, coi thường lẽ phải.

Nói dứt lời, Châu Ý bước ra khỏi phòng đi thẳng một mạch, không quay đầu nhìn lại. Đứa nữ tỳ cũng trở gót đi theo.

Lạc Băng được chứng kiến những hành động của Châu Ý, lại được nghe tận tai câu chuyện giữa nàng ta cùng với con liễu hoàn. Nàng nhận xét thấy con người của Châu Ý thật là quang minh chính đại. Nhưng câu chuyện nghe được giữa hai người làm cho Lạc Băng không khỏi bồn chồn suy nghĩ.

Căn cứ theo câu chuyện vừa nghe được thì chính Hồng Hoa hội của nàng là thủ phạm đốt phá Thiết Đàm trang. Nếu quả thật Châu Trọng Anh xử sự hòa nhã như thế thì ông ta quả là một người hiếm có trên đời. Chẳng nói đâu cho xa, những cử chỉ cùng lời nói của Lạc Băng nhục mạ Châu Trọng Anh hôm nọ còn nặng hơn cả giết chết ông ta nữa!

Lạc Băng cảm thấy có điều gì hết sức lạ lùng mà nàng chưa nghĩ ra được. Có lẽ nào mà Châu Trọng Anh lại khiếp nhược đến thế được? Dầu sao thì ông ta cũng là “mình chủ võ lâm” của cả vùng Tây bắc. Lý do nào lại khiến cho ông ta chịu nhẫn nhục đến như vậy?

Nếu quả thật là người của Thiết Đàm trang phản bội cấu kết với triều đình mà chỉ chỗ ẩn nấp của Văn Thái Lai cho Trương Siêu Trọng thì Châu Trọng Anh phải chịu trách nhiệm mà nhận lấy hậu quả, cho dù có phải đích thân ông ta hành động hay chủ mưu hay không! Và đương nhiên Lạc Băng sẽ không bao giờ hối hận về cử chỉ của nàng đối với Châu Trọng Anh cả. Luôn cả việc Hồng Hoa hội của nàng đốt phá Thiết Đàm trang cũng chẳng có điều gì đáng nói. Quy luật của Hồng Hoa Hội xưa nay vẫn thế. Ân đền ân. Oán trả oán.

Tuy nhiên, điều mà Lạc Băng sợ nhất là ngộ nhờ không phải người của Thiết Đàm trang chỉ điểm mà chính Trương Siêu Trọng tìm thấy được chỗ nấp của Văn Thái Lai hôm ấy thì sao đây? Biết đâu người của Thiết Đàm trang thật tình hết lòng bảo vệ nhưng vẫn phải chịu thua non một tay Trương Siêu Trọng? Như thế chẳng hóa ra thụ ân lớn đã không đền mà còn đi trả thù một cách tàn nhẫn! Và như thế thì uy tín Hồng Hoa hội liệu còn có giá trị nữa hay không?

Điều lo ngại này chính Văn Thái Lai đã đề cập đến hôm đó lúc bị lộ tẩy. Có lẽ Văn Thái Lai cũng đoán được sẽ có ngày này. Phải chăng chàng đã biết trước anh em Hồng Hoa hội sẽ không chịu điều tra kỹ lưỡng trước khi hành động?

Nhưng rồi Lạc Băng lại không tin rằng Hồng Hoa hội là thủ phạm việc đốt phá Thiết Đàm trang. Nàng tin Thiếu đà chủ Trần Gia Cách là người thông minh tột đỉnh, xét đoán việc như thần, quyết không thể sai lạc. Ngoài Thiếu đà chủ ra, cũng còn các đương gia khác nữa. Họ đâu phải là những người tầm thường chỉ biết nghe mà không biết suy đoán! Huống chi Châu Trọng Anh là một nhân vật có danh vọng và uy tín cao như vậy. Trước khi ra tay “trừng phạt” một nhân vật như thế ắt Hồng Hoa hội phải nắm được bằng chứng xác thực hẳn hoi trong tay chứ không thể hành động hồ đồ thiếu suy nghĩ được.

Lại thêm một điều khiến cho Lạc Băng vô cùng thắc mắc nữa là Lục Phi Thanh, một vị tiền bối có bản lĩnh trác tuyệt, kinh nghiệm có thừa mà lại không hiểu rõ được con người Châu Trọng Anh mà lại giới thiệu cho Văn Thái Lai để bị lâm vào mưu gian? Nếu Lục Phi Thanh không biết rõ Châu Trọng Anh tất nhiên đã không giới thiệu cho Văn Thái Lai đến đó để nương náu làm gì, vì ông ta biết sự sống chết của Văn Thái Lai có quan hệ không nhỏ đến sự tồn vong của Hán tộc. Có lẽ nào Lục Phi Thanh lại khờ khạo đến độ “đưa mồi vào miệng hổ lan”? Và nếu Hồng Hoa hội hành động thiếu suy nghĩ thì không lẽ Lục Phi Thanh không biết dùng lẽ phải để can thiệp, can ngăn?

Lục Phi Thanh nhận lãnh trách nhiệm chịu thay thế Dư Ngự Đồng về gấp An Tây báo cáo tình hình khẩn cấp để Hồng Hoa hội tìm phương cách giải cứu Văn Thái Lai. Lẽ đương nhiên Lục Phi Thanh đã về đến nơi và sau đó đi chung với Hồng Hoa hội, tức là ông ta luôn luôn ở bên cạnh Hồng Hoa hội, và phải có mặt trong vụ này. Nếu chuyện là thế sao Lục Phi Thanh không một lời khuyên ngăn hay can trở?

Nằm mãi trên giường nghĩ tới nghĩ lui mà Lạc Băng vẫn không sao tìm ra được chân lý trong vụ đốt phá Thiết Đàm trang. Ngoài ra bao nhiêu câu hỏi đặt ra cũng không có cách nào mà giải đáp!

Đã qua hai ngày kể từ lúc Lạc Băng được Châu Ý cứu đem về Thiết Đàm trang. Nàng được tận tình săn sóc bằng thuốc men, dùng toàn thức ăn của ngon vật lạ để bổ dưỡng, lại được ngủ ngon, cũng như nghỉ ngơi đúng mức.

Hôm nay, Lạc Băng không còn cảm thấy đau nhức chút nào nữa. Các vết thương như đã lành cả rồi. Tinh thần thì khoan khoái nhẹ nhàng, nhiệt độ trong người đã trở lại mức bình thường. Lạc Băng nghe mình như đã được hoàn toàn bình phục.

Vì quen luyện tập võ công nên thân thể Lạc Băng quả khác với người thường. Một khi hết bệnh là thân thể lại trở nên mạnh khỏe lại như cũ. Nàng liền ngồi dậy thu thập y phục xếp lại cẩn thận rồi khăn gói mang lên vai. Đang đói bụng, lại thấy trên bàn có sẵn một cái đĩa lớn với những chiếc bánh gói rất thơm ngon, Lạc Băng liền bóc mấy cái dùng đỡ dạ. Ăn no xong, Lạc Băng lấy nốt những cái bánh còn lại bỏ trong bao đem đi đường dùng làm lương thực. Sau đó, nàng lấy cặp Uyên Ương Đao trên bàn giặt vào mình nhẹ bước ra khỏi phòng mà đi.

Cứ nghĩ đến Châu Ý là Lạc Băng lại cảm kích cái ơn hồi sinh kia, đã cứu thoát nàng trong lúc nguy nan cực kỳ khốn đốn chẳng khác nào như một con ác mộng.

Mối thù đối với họ Châu tại Thiết Đàm trang nếu sâu như bể thì ân nghĩa kia cũng chẳng khác gì non cao. Lạc Bãng không hiểu đó là một sự ngẫu nhiên hay là do định mệnh an bài?

Người của Thiết Đàm trang dù vô tình hay cố ý phản bội, nếu phải trả bằng cái giá đó tưởng cũng đủ lắm rồi. Lòng căm thù của nàng đối với Châu Trọng Anh cũng đã hả giận. Nhưng cái ơn của người Thiết Đàm trang cứu nàng mang về thuốc thang tận tình săn sóc để giờ này còn lại mạng sống đây, mai sau nàng phải đền lại cách nào cho xứng đáng đây?

Lúc tỉnh dậy lần đầu, Lạc Bãng chưa có gì nghi ngại. Nhưng khi nghe Châu Ý nói cho biết nàng ta họ Châu, Lạc Bãng đã nghi ngờ nàng là người của Thiết Đàm trang. Là người từng trải giang hồ nhiều năm nên cho nên việc gì Lạc Bãng cũng hết sức thận trọng. Khi nghi ngờ Châu Ý là người của Thiết Đàm trang, Lạc Bãng đã liệu bề cảnh giác mà đề phòng. Nàng cho rằng Châu Ý đã biết rõ nàng là người của Hồng Hoa hội nên ngại không dám nói tên cũng như lý lịch của mình ra. Đến lúc được nghe lời khiển trách Hồng Hoa hội từ miệng Châu Ý nói ra thì Lạc Bãng lại nghĩ nàng ta nói vậy cốt ý để cho mình nghe thấy. Ngay cả việc Châu Ý rút dao ra, Lạc Bãng cũng nghĩ rằng nàng sẽ tấn công, giết chết mình để trả cái thù Hồng Hoa hội đốt phá Thiết Đàm trang. Lúc đó trong đầu Lạc Bãng nghĩ rằng lúc cứu nàng về, Châu Ý chưa biết nàng là ai, nhưng sau khi biết rõ nàng là ai thì lại có ý muốn hạ sát. Lại có thể là Châu Trọng Anh sai Châu Ý giết Lạc Bãng không chừng để trả thù cái tội nhục mạ ông ta? Ôi! Không biết bao nhiêu là nghi vấn quanh quẩn trong đầu Lạc Bãng lúc đó...

Tất cả mọi nghi vấn được chấm dứt từ khi Lạc Bãng nghe được câu chuyện giữa Châu Ý cùng đưa liễu hoàn. Khi ấy, trong đầu nàng chỉ còn lại vồn vồn một ý nghĩ duy nhất :

- “Nếu y thị cứ bỏ mặc ta nằm dưới đất hôm ấy thì còn gì nữa mà phải nghi ngại với nghi kỵ!”

Có lẽ điều này là cứu cánh của Lạc Bãng lúc bấy giờ. Phải, nếu muốn giết nàng, Thiết Đàm trang đã có quá nhiều cơ hội thuận tiện! Từ từ nàng nhìn thấy được nhiều điều, nhất là thái độ hòa nhã của cha con Châu Trọng Anh. Rất có thể họ biết rõ nàng là người của Hồng Hoa hội nhưng không những không giết mà còn cứu mạng, đồng thời lại không trách Hồng Hoa hội về hành động đốt phá Thiết Đàm trang. Nếu là một môn phái võ lâm thông thường thì có đời nào Châu Trọng Anh chịu bỏ qua, cho dù thế lực của ông ta có thua kém đi chăng nữa. Đàng này, ông ta nhất định chịu nhục, không vì thù nhà mà làm ảnh hưởng đến đại cuộc. Chỉ vì ông ta thấy Hồng Hoa hội là đường lối cách mạng đang gieo được niềm hy vọng lớn lao cho Hán tộc, nên bỏ qua tất cả mọi hiềm khích cá nhân mà đặt nặng lòng ái quốc ưu dân lên trên hết. Nhưng nếu thế thì Châu Trọng Anh quả là người nghĩa khí, không thể nào là một kẻ phản bội bán rẻ lương tâm được!

Sự nhận xét ấy có thể rất đúng. Là vì khi giả ngủ mê, Lạc Bãng đã nghe được cả Châu Ý và con liễu hoàn trách Hồng Hoa hội hành động không chu đáo, thiếu suy nghĩ.

Căn cứ theo những thái độ và những hành động hào hiệp của Thiết Đàm trang đối với Hồng Hoa hội, cứ khách quan mà nói thì Lạc Bãng nhận thấy Châu Trọng Anh quả nghĩa khí và ít nhiều, sáng suốt hơn anh em Hồng Hoa hội của nàng. Thù chung chưa trả được mà đã vội đi gây thêm tư thù làm sứt mẻ tình thân đoàn kết trong giới võ lâm đồng đạo với nhau như thế thì chỉ có lợi cho kẻ thù mà có hại cho mình mà thôi!

Lạc Bãng thấy trong lòng không được yên, và cảm thấy lương tâm như bị cắn rứt. Cảm tình với Châu Ý càng lúc càng nảy nở thêm nhiều. Và nàng cũng thấy tội nghiệp cho Châu Trọng Anh và tiếc cho Thiết Đàm trang, một thành trì kiên cố, là chỗ nuôi dưỡng không biết bao nhiêu anh hùng khi gặp nguy khốn trên đường chống chọi với kẻ thù.

Giá mà lúc này Châu Ý có vào đây quyết lấy mạng nàng chắc Lạc Bãng đành nhắm mắt chịu chết để đền ơn chứ không có bụng dạ nào chống trả lại. Tuy nhiên, Lạc Bãng thầm nghĩ rằng hãy tạm lánh nơi này vẫn hơn. Những gì dở dở hay hay tìm cách mà hàn gắn lại sau này. Dù kịp hay không cũng không thành vấn đề.

Tuy trong người đã bình phục, nhưng gót chân vẫn còn hơi đau cho nên Lạc Bãng cố mà đi từ từ ra ngoài để khỏi phải vấp ngã. Nàng dùng thuật phi hành đi lướt trên mặt đất thật nhẹ nhàng, cố không phát ra một tiếng động để cho ai nghe thấy.

Thấy đi ngã trước bất tiện, Lạc Bãng ven theo tường đá mà ra ngã sau phía hoa viên. Tại đây tương đối kín đáo, có thể ẩn nấp được nếu có động tịnh gì. Lạc Bãng đi lần hướng cửa sau để ra đường lớn.

Hai bên cây cỏ xanh tươi, hoa quả thơm ngát trên con đường nhỏ hẹp phía hoa viên mà Lạc Bãng đang lê gót từ từ. Chợt đâu nghe như có tiếng người, Lạc Bãng dùng chân đứng lại, nép mình vào một thân cây cỏ thụ. Dường như có hai người đang nói chuyện với nhau. Tiếng nói chuyện lỳ ty nghe nhỏ quá nên Lạc Bãng không hiểu được họ nói những gì. Chờ mãi muốn rụng rời cả đôi chân mà hình như hai người này vẫn chưa chịu đi nơi khác, Lạc Bãng chắc rằng đây là hai người gác cửa. Họ không chịu xô dịch tất nhiên sẽ chẳng còn đi đâu nữa. Lạc Bãng nhận thấy không thể đi được bằng cửa này nên bèn trở lại mà tìm hướng khác.

Qua khỏi hai gian nhà, Lạc Bãng đến một dãy hành lang rộng rãi có giàn dụa lý hương thơm ngát làm cho nàng cảm thấy sáng khoái, lên hẳn tinh thần.

Tạm dừng chân dọc theo hành lang nối liền với gian nhà chính với một gian nhà khách nguy nga tráng lệ, Lạc Bãng thấy ở gian nhà chính có đèn đuốc huy hoàng sáng trưng. Lạc Bãng không nhìn rõ được có ai trong đó mà chỉ nghe được tiếng người nói rất lớn, giọng hết sức uy nghiêm.

Tinh tò mò hiếu kỳ nổi dậy, Lạc Bãng muốn xem thử bên trong có gì, mà giọng nói uy nghiêm kia của ai. Nàng bèn dùng thuật phi hành đến bên cửa sổ, nép mình vào sát vách tường liếc mắt khẽ nhìn vào bên trong.

Lạc Bãng nhìn thấy có tất cả ba người đang ngồi bên trong. Ngồi chính giữa là Trang chủ Thiết Đàm trang Châu Trọng Anh. Ngồi bên trái là một người trông quen quen như đã gặp qua rồi nhưng chưa được biết tên. Còn người ngồi bên tay mặt thì vừa nhìn Lạc Bãng đã lập tức nhận ngay ra được. Người ấy chẳng phải ai khác hơn là tên khôn kiệp, “con chó săn” Đồng Triệu Hòa, kẻ đã dẫn đường cho Trương Siêu Trọng và đám quan quân cầu trệ đến bắt

Văn Thái Lai, chồng nàng.

Đầu giây mới nhợ mọi chuyện đều do tên Đồng Triệu Hòa này mà ra cả. Giả sử như không có hắn những tay thì chắc chắn Trương Siêu Trọng chưa chắc đã tìm được đường đến Thiết Đàm trang nữa chứ đừng nói gì đến chuyện gì khác.

Lạc Băng còn nhớ trước đây vì say mê sắc đẹp của nàng nên định giờ thối sảm sở, bị Văn Thái lai điểm huyết một lần suýt nữa mất mạng. Thế nhưng hắn vẫn không chịu chừa mà còn cố tâm đeo đuổi nàng mãi.

Vừa trông thấy mặt kẻ thù, Lạc Băng lại nghĩ đến bao nhiêu nỗi khổ sở của Văn Thái Lai mà lửa giận bốc lên phừng phừng, không sao ngăn được.

Quên cả nguy hiểm, mà cũng chẳng nghĩ nghĩ đến điều lợi hại sống hay chết nữa, Lạc Băng như con hổ rình được mồi ngon liền rón rén đi lại cửa trước tung mạnh một cái bước vào. Chẳng thèm nói một lời, Lạc Băng rút ngọn phi đao, nhắm thẳng mặt Đồng Triệu Hòa mà phóng tới.

Đang ngồi chột nghe hơi gió, Châu Trọng Anh chợt thấy một mũi phi đao nhắm vào Đồng Triệu Hòa bay thẳng tới. Nhanh như chớp, ông ta dùng cây Thiết đàm phóng tới, gạt mũi phi đao của Lạc Băng xuống đất.

Mặc dù kịp ra tay gạt được mũi phi đao, cây Thiết đàm của Châu Trọng Anh cũng chỉ đánh gãy được cán đao, còn lưỡi của phi đao vẫn vượt thẳng tới cắm lút vào bả vai bên trái của Đồng Triệu Hòa chẳng khác như đóng đinh vào cột.

Nguyên Châu Trọng Anh sau khi giết con là Châu Anh Kiệt, vợ ông ta vì quá đau xót mà đâm ra phần chí, khóc than ngày đêm mãi không nguôi. Rồi một hôm, bà ta giắt vào người một ít nén vàng làm lộ phí rồi âm thầm cất bước ra đi, không hề nói nửa lời với ai cả. Thế là Thiết Đàm trang lại vắng thêm một người, đi không hẹn ngày về, đi như tìm về cõi chết.

Châu phu nhân khi ấy chưa đầy 40 tuổi vốn là con gái của một vị quyền sư khét tiếng, võ công của bà ta cũng thuộc vào hạng cao thủ. Từ khi xuất giá tông phụ thì gia đình suy sụp, cả cha lẫn mẹ đều lần lượt qua đời nên chẳng mấy khi bà ta có ý về thăm lại nơi làng xưa quê cũ. Nay vì quá đau lòng vì cái chết của đứa con trai, bà ta như điên dại bỏ ra đi, và chẳng một ai biết rõ được là bà đi đâu.

Con chết, vợ bỏ đi, Châu Trọng Anh đã khổ tâm lại còn chuốc thêm đau buồn! Gan sắt của người anh hùng cũng đến độ tan nát rồi! Ông nằm liệt trong phòng suốt mấy ngày đêm bỏ ăn bỏ ngủ, than vãn thở dài, chẳng tìm được cách gì cho khuấy khỏa được...

Đêm hôm ấy vào giờ Tuất, Châu Trọng Anh nằm vắt tay lên trán mà ngẫm nghĩ về cái lẽ hưng vong bĩ cực ở đời thì bỗng một gã tráng đinh vào báo tin rằng có hai người khách lạ yêu cầu được gặp mặt.

Châu Trọng Anh bèn gọi Mạnh Kiện Hùng vào dặn chàng thay mặt ông ta mà tiếp khách, còn mình thì thoái thác là đang bệnh nên chẳng thể nào làm trọn lễ tân chủ được.

Mạnh Kiện Hùng vâng lời ra tiếp khách thì nhận ra một trong hai người là Đồng Triệu Hòa, một tên đầu não trong việc gieo họa cho Thiết Đàm trang. Thấy mặt Đồng Triệu Hòa, Mạnh Kiện Hùng vừa giận, vừa sợ, lại vừa nghi ngờ, không biết hắn có dụng ý gì khi đến Thiết Đàm trang lần này. Đồng Triệu Hòa chẳng khác nào một con quỷ dữ, đi đến đâu là gieo họa cho người ta đến đó.

Thấy mặt Mạnh Kiện Hùng, Đồng Triệu Hòa liền giới thiệu ngay người bạn đồng hành của hắn :

- Xin giới thiệu cùng Mạnh huynh, đây là võ lâm cao thủ, tài nghệ quán chúng tại Bắc phương, hiện đang làm Tổng Giáo Tập tại phủ Trịnh Vương, đại danh là Vạn Khánh Nhuận.

Mạnh Kiện Hùng bất đắc dĩ phải miễn cưỡng mà hỏi thăm cho hợp lễ kính khách. Nhưng sau đó, cả Đồng Triệu Hòa lẫn Vạn Khánh Nhuận đều tỏ ý muốn được tiếp xúc trực tiếp với Trang chủ Châu Trọng Anh.

Mạnh Kiện Hùng cố lura lời từ chối khéo cho qua chuyện :

- Mấy hôm nay Trang chủ chúng tôi trong người không được khỏe nên chẳng thể ngồi lâu mà tiếp khách được, xin thành thật cáo lỗi với hai vị. Nếu hai vị có điều gì cần gấp xin cứ dạy bảo, tại hạ sẽ báo lại cùng Trang chủ sau.

Đồng Triệu Hòa cười lên ha hả rồi lạnh lùng nói :

- Lần này chúng tôi đến Thiết Đàm trang là có ý tốt, thích tiếp hay không là tùy Châu Trang chủ chứ thật tình chúng tôi chẳng dám ép. Nhưng có điều tôi mong Mạnh huynh thưa lại với Trang chủ là cái họa tan cửa nát nhà, chết người sắp sửa xảy ra rồi đó. Nếu Châu Trang chủ không sớm liệu e không còn kịp nữa.

Sau khi Văn Thái Lai bị bắt giải đi, Mạnh Kiện Hùng cảm thấy hết sức áy náy, hận sức mình không sao giải cứu được. Chàng vừa cảm khái, vừa thương tiếc con người nghĩa khí mà chàng xem là một anh hùng đáng noi gương. Chàng ngày đêm vẫn thường lo lắng cho tánh mạng của vị Tứ đương gia Hồng Hoa hội kia. Nhưng đồng thời, Mạnh Kiện Hùng còn một mối lo lớn hơn nữa là chàng sợ Thiết Đàm trang cũng bị liên lụy vào. Không phải chàng lo cho bản thân mình, mà lo ngại cho sự an nguy của toàn thể mọi người son trang từ Trang chủ cho đến người tráng đinh chức vị thấp kém nhất. Lúc nào trong lòng Mạnh Kiện Hùng cũng có linh cảm rằng đại họa không sớm thì muộn sẽ xảy đến bất từ cho Thiết Đàm trang, nên chỉ cần một câu nói hơi chút lạ thường cũng đủ cho chàng lo sợ phập phồng rồi. Hôm nay tình cờ Đồng Triệu Hòa đến, Mạnh Kiện Hùng đã có vẻ nghi ngờ. Khi nghe xong giọng nói khó chịu của tên tiêu sư gian ác ấy, chàng khẽ than thở trong lòng, cho là việc gì phải đến đã đến.

Không do dự mà cũng chẳng dám tự chuyên, Mạnh Kiện Hùng vào trong thư phòng báo cáo mọi tình hình cho Châu Trọng Anh rõ, để mặc cho Đồng

Triệu Hòa cùng Vạn Khánh Nhuận ngồi đó mà chẳng thèm nói một câu nào.

Nghe Mạnh Kiện Hùng thuật lại rõ từ cử chỉ hách dịch đến giọng nói phách lối của Đồng Triệu Hòa, Châu Trọng Anh không dần được, lửa giận bốc lên tận trời. Ông ta ngồi phất dậy, vói tay lấy cây Thiết đảm bước ra khỏi phòng miệng nói như gầm thét :

- Quân khốn nạn! Chúng còn dám vác mặt đến đây hăm dọa ta nữa à? Hay chúng tưởng là diệt được Thiết Đảm trang dễ dàng lắm? Ta phải hỏi cho ra lẽ rồi cho ba cái quân súc sinh ấy một bài học!

Bước chân vào phòng khách, Châu Trọng Anh chẳng cần đếm xỉa tới Đồng Triệu Hòa mà chỉ chào hỏi Vạn Khánh Nhuận sơ qua cho có lệ.

Vạn Khánh Nhuận đứng dậy rút trong túi ra một tờ giấy, trải ra ngay ngắn giữa mặt bàn, dùng hai tay giữ chặt hai đầu rồi nói với Châu Trọng Anh :

- Xin mời Châu lão anh hùng thử đọc xem!

Châu Trọng Anh xích lại gần, nhìn vào tờ giấy mà đọc chữ chẳng buồn lấy tay đụng tới. Thì ra đó là bức thư của Lục Phi Thanh viết cho Châu Trọng Anh, ngụ ý gửi gắm Văn Thái Lai, Lạc Băng và Dư Ngự Đồng. Mặc dù có đến Thiết Đảm trang và được Mạnh Kiện Hùng dấu vào địa huyết, Văn Thái Lai vẫn giữ bức thư trong người chứ không chịu đưa cho ai vì không gặp được Châu Trọng Anh để trao tận tay. Chắc hẳn là lúc bị bắt, Văn Thái Lai bị Trương Siêu Trọng và đồng bọn lục soát khắp người và bắt gặp phong thư này.

Sự thật là thế. Bọn Đoàn Đại Lâm sau khi bắt được lá thư đều kinh ngạc đến ngất người, nhận ra ngay chủ nhân viết bức thư này là một trong những khâm phạm bị triều đình truy nã gắt gao nhất cả hơn 10 năm trường nay. Không biết bao nhiêu người nhận chiếu chỉ của vua Càn Long đã khổ công đi tìm từ chân trời này cho tới góc biển nọ mà vẫn không tìm được tung tích của Lục Phi Thanh ở đâu. Đa số tưởng rằng ông ta đã chết rồi. Nhưng tình cờ không kiếm mà ra, bức thư trên mình Văn Thái Lai là bằng chứng hãn hoi cho thấy Lục Phi Thanh vẫn còn sống và hoạt động mạnh mẽ, liên kết cả với Hồng Hoa hội lẫn Thiết Đảm trang nữa. Do đó, đám quan triều đình bàn với nhau chỉ cần chất vấn, gây áp lực với Châu Trọng Anh là Lục Phi Thanh không còn chạy trốn đi đâu ngao được nữa.

Bọn Đoàn Đại Lâm họp nhau lại bàn tính. Chúng nhận thấy rằng công lao tìm được Lục Phi Thanh đem so với công Trương Siêu Trọng bắt được Văn Thái Lai cũng không hơn kém là bao nhiêu.

Đoàn Đại Lâm bàn với cả bọn rằng :

- Bắt được Lục Phi Thanh mà nạp cho vua Càn Long dĩ nhiên là công lao lớn lắm. Tuy nhiên muốn bắt được con người này thì không phải là chuyện dễ, cho dù Châu Trọng Anh có chỉ chỗ đi chăng nữa! Thiết Đảm trang là nơi chuyên chứa chấp khâm phạm triều đình, và Châu Trọng Anh đã có liên quan đến việc này từ lâu rồi. Nhưng mãi cho đến nay mới có được bằng chứng cụ thể trên giấy trắng mực đen như thế này để kết tội y. Mà muốn bắt được Châu Trọng Anh cũng không phải là đơn giản. Đến Thiết Đảm trang của y nào khác chỉ đem thân vào hổ huyết, không khéo lại bị cộp vô thì bỏ mạng chứ chẳng phải đùa. Kể vạn toàn nhất là đem bức thư của Lục Phi Thanh đến hăm dọa Châu Trọng Anh, buộc y phải xuất ra một số kim ngân thật lớn để mà chuộc lấy bức thư này. Nhưng chúng ta cũng nên dấu kín chuyện này, đừng để cho Trương Siêu Trọng biết rõ vì dù sao Lục Phi Thanh và Trương Siêu Trọng cũng vẫn là huynh đệ đồng môn. Cả hai người đều lợi hại, không phải dễ đối phó. Ta không nên đại dột mà gây ra oán cừu trong việc này.

Bọn Đoàn Đại Lâm suy nghĩ đắn đo một hồi thì bỏ ngay ý định bắt Lục Phi Thanh với Châu Trọng Anh. Tất cả đồng ý với nhau là cách đem bức thư này đến tông tiền Trang chủ Thiết Đảm trang là thượng sách, vừa có lợi mà không phải chuốc thêm oán thù.

Nhưng đường đường là những bậc quan triều đình, có chức sắc và địa vị cao lại mà đi làm những chuyện hạ tiện như thế này thì thật không còn mặt mũi nào nhìn ai lỡ chẳng may chuyện đổ bể ra! Vì vậy, sau khi bàn tính kỹ càng, ai nấy đều nhận xét rằng chỉ nên giao việc này cho Đồng Triệu Hòa và Vạn Khánh Nhuận lo liệu, là hai tay “chai mặt”, không dính dáng gì đến quan quyền.

Sau khi đọc xong bức thư, Châu Trọng Anh hơi giật mình nhưng cố làm ra vẻ điềm tĩnh, lạnh lùng hỏi :

- Ông đem bức thư này đến đây cho ta đọc chẳng hay có chủ ý gì xin cho tại hạ được biết rõ.

Vạn Khánh Nhuận đáp :

- Chúng tôi lâu nay được nghe đại danh của Châu lão anh hùng như sấm nổ bên tai, trong lòng ngưỡng mộ vô cùng. Những mong được dịp bái kiến chi hiềm không có cơ hội nên bắt đắc dĩ mới phải chờ tới hôm nay. Nhưng trời tru thay, đến lúc đạt được bình sinh khát vọng thì lại gặp lúc Thiết Đảm trang sắp sửa gặp đại họa thê thảm. Nếu chẳng may phong thư này lọt vào tay các quan lớn triều đình thì Châu lão anh hùng làm sao tránh khỏi không bị liên lụy? Vì vậy khi tìm thấy phong thư này trong mình Văn Thái Lai, anh em chúng tôi là những người trọng nghĩa, có cảm tình với Thiết Đảm trang nên nghĩ ngay đến chuyện giấu diếm mà không hề hé môi với quan lớn triều đình một lời nào, vì đây là một phong thư hết sức tai hại, có thể đem đến họa diệt tộc như chơi! Xem xong, và đại khái biết được nội dung của bức thư, tất cả anh em đặc phái hai người chúng tôi đến đây để diện kiến Trang chủ, thứ nhất để báo tin cho Thiết Đảm trang sớm biết trước mà đề phòng, và kế đến là để mong được thỏa lòng ao ước bấy lâu nay để được kết giao với Châu lão anh hùng trong tình bằng hữu. Nếu Châu lão anh hùng không chê chúng tôi là những kẻ bi tiện mà bằng lòng hạ mình kết giao thì anh em chúng tôi nguyện đốt ngay phong thư này đi mà quyết chẳng lưu lại một chữ nào làm vết tích. Không những thế, chúng tôi còn hứa sẽ ém nhẹm luôn việc Châu lão anh hùng chứa chấp bọn Văn Thái Lai trong Thiết Đảm trang. Còn như chuyện chứa chấp Văn Thái Lai mà lời ra thì e chuyện Lục Phi Thanh cũng khó mà giấu kín được. Dĩ nhiên Trương Siêu Trọng cũng chẳng muốn nhìn thấy điều này lộ ra vì dù sao Lục Phi Thanh cũng là anh em đồng môn của ông ta. Do đó, nếu chúng tôi giữ im lặng thì đương nhiên Trương Siêu Trọng sẽ không bao giờ truy xét đến việc này nữa.

Nghe Vạn Khánh Nhuận nói xong, Châu Trọng Anh cười nhạt, mĩa mai nói :

- Được kết giao bằng hữu với quý vị, Châu Trọng Anh tôi lấy làm vinh hạnh lắm chứ! Nhưng kết bạn như thế nào xin hai vị giải bày tường tận để tôi còn

định liệu.

Đĩ nhiên, mục đích chính của Vạn Khánh Nhuận và Đồng Triệu Hòa đến Thiết Đàm trang nào phải để kết tình bằng hữu với Châu Trọng Anh. Mà chúng cũng thừa biết, với tư cách của chúng, Châu Trọng Anh chưa cho mỗi mạng một trận là may lắm rồi, chứ làm sao mà có được chuyện “sinh tử chi giao”! Nghe câu hỏi mĩa mai đầy ẩn ý của Châu Trọng Anh, Vạn Khánh Nhuận biết chỉ còn cách đánh liều mà nói thẳng ý định ra để kết thúc câu chuyện cho thật sớm mà thôi chứ không nên day dưa thêm nữa. Nghĩ vậy y có phải làm mặt dạn nói :

- Anh em chúng tôi vâng lệnh hoàng thượng đi trốn nã khâm phạm. Từ lúc rời khỏi Bắc Kinh cho tới nay đã lâu ngày nên tiền lương đã cạn sạch, hết trơn rồi. Ai nấy đều phải nhịn rượu mà vẫn không đủ để chi tiêu, thậm chí không còn được chút lộ phí để trở về kinh đô nữa! Trộm nghĩ Châu lão anh hùng là người hào hiệp chắc không nỡ làm ngơ với võ lâm đồng đạo trước tình cảnh như thế này nên anh em bên phải hai đũa chúng tôi đến đây mượn đỡ Châu lão anh hùng một ít ngân lượng. Sau này chúng tôi sẽ hoàn lại đầy đủ, mà nghĩa cử của lão anh hùng chúng tôi nguyện sẽ ghi nhớ mãi chứ chẳng dám quên.

Châu Trọng Anh nghe nói liền nhủ mảy, đôi mắt tròn lên nhưng vẫn không một tiếng trả lời. Vạn Khánh Nhuận thấy vậy nói tiếp :

- Số ngân lượng anh em chúng tôi muốn mượn đỡ Châu lão anh hùng cũng chẳng lớn lao gì cho lắm, bất quá cũng chỉ vào khoảng năm, sáu vạn lượng mà thôi. So với cái sản nghiệp lớn lao của Châu lão anh hùng thì bấy nhiêu đó tưởng có thấm tháp vào đâu? Mà dĩ nhiên một khi Châu lão anh hùng nghĩ đến anh em chúng tôi thì anh em chúng tôi có bốn phận phải báo đáp lại cho xứng đáng mới yên lòng.

Nghe cái giọng tổng tiền của Vạn Khánh Nhuận, lửa giận của Châu Trọng Anh như bốc lên phừng phừng. Ông ta dằn rõ từng tiếng vào mặt hấn :

- Sơn trang của tôi làm gì mà có sẵn được một món tiền quá lớn như vậy cho các người mượn! Mà cho dù có đi chẳng nữa thì cũng chỉ để dành cho những người nghĩa khí hay để giúp đỡ những bậc anh hùng quân tử lúc sa cơ lỡ vận hoặc khi “lỡ bước cùng đường” chứ lẽ nào lại để cho đám sai nha, “tàu cầu” mượn được!

Thấy Châu Trọng Anh chẳng những không chịu “bỏ tiền chuộc bức thư” mà còn mắng xiên mắng xéo, Đồng Triệu Hòa cười gay gắt nói :

- Tôi biết Châu lão anh hùng khinh anh em chúng tôi là đám tiểu nhân, không xứng đáng để kết giao. Một lời nói của bọn tiểu nhân chúng tôi chưa chắc đã hữu hiệu cho việc gây dựng sự nghiệp hay làm lợi cho ai, nhưng trong việc phá hoại làm tan đại nghiệp thì lại không đến nỗi vô dụng. Châu lão anh hùng tiếc năm, sáu vạn lượng hơn một công trình nguy nga đồ sộ, vĩ đại thế này thật uổng lắm đó!...

Đồng Triệu Hòa chưa nói dứt câu thì cửa chính của sảnh đường vụt mở ra, một thiếu nữ bước vào nhìn hấn chăm chăm, miệng hét lớn :

- Có cô nương đến đây! Đứa nào tài thì cứ giỏi thử làm gì Thiết Đàm trang cho biết!

Thiếu nữ ấy chẳng phải ai khác hơn là Châu Ý, con gái lớn của Châu Trọng Anh. Chỉ thấy Trang chủ Thiết Đàm trang khẽ liếc mắt một cái, Châu Ý đã chạy thẳng một nước ra ngoài. Tiếng Châu Trọng Anh nói với theo rằng :

- Này con! Nhớ dặn mạnh Kiện Hùng và An Kiện Cường trong này có hai tên tàu cầu, nhớ canh gác giữ gìn cho cẩn thận đừng để cho chúng tẩu thoát ra nghe chưa!

Châu Ý nghe nói vui mừng hớn hờ thưa :

- Gia gia khỏi lo! Có chúng con giữ ở bên ngoài thì đó “hai con chó săn” đó trốn đi đâu được!

Dặn xong con gái, Châu Trọng Anh quay lại nhìn Vạn Khánh nhuận và Đồng Triệu Hòa với gương mặt đầy sát khí, tưởng chừng như muốn ăn tươi nuốt sống cả hai. Cả Vạn Khánh Nhuận với Đồng Triệu Hòa thấy vậy cũng hơi chột dạ, nhưng cũng phải cố gắng ra vẻ bình tĩnh. Vạn Khánh Nhuận nói :

- Châu lão anh hùng đã không chịu giúp đỡ thì anh em chúng tôi xin cáo lui!

Dứt lời y cầm lá thư xé ra từng mảnh vụn. Châu Trọng Anh đang thắc mắc không hiểu tại sao y lại hủy đi cái thư, là phương tiện để cho chúng làm tiền. Vạn Khánh Nhuận như đọc được ý nghĩ của Châu Trọng Anh, bèn phân giải :

- Phong thư này chẳng qua chỉ là bản sao mà thôi, còn nguyên bản thì Trương Siêu Trọng đại nhân vẫn cất giữ ở trong mình vì biết đem đến đây sẽ gặp nhiều bất tiện.

Vạn Khánh Nhuận hành động như vậy ngụ ý bảo cho Châu Trọng Anh biết bằng cứ vẫn nằm trong tay Trương Siêu Trọng; cho dẫu cho ông ta có giết chết hấn và Đồng Triệu Hòa cũng không sao đoạt lại được bức thư kia.

Đang lúc không khí căng thẳng chưa biết sự tình đi đến đâu thì cánh cửa mở toang ra và phi đao của Lạc Băng nhắm Đồng Triệu Hòa phóng tới. Mặc dầu ghét Đồng Triệu Hòa thậm tệ, cho dù có bắt thấy hấn ra cũng chưa hả giận, Châu Trọng Anh không muốn thấy hấn bị chết trong sơn trang của mình. Vì thế, không chút đắn đo mà cũng chẳng cần phải biết người phóng phi đao là ai, ông ta vội dùng cây Thiết Đàm gạt phi đao kia xuống đất cứu Đồng Triệu Hòa thoát chết, nhưng không cứu được cho hấn khỏi mang thương tích...

Thấy Châu Trọng Anh bỗng nhiên thi triển bản lãnh mà cứu mạng kẻ thù của mình, Lạc Băng giận dữ vô cùng, quát lớn lên :

- Lão tặc khốn kiếp kia! Mi đã xúi người nhà hại chồng ta rồi bây giờ còn ngăn cản ta trả thù tên gian ác này nữa! Ta thề phải giết mi!

Lạc Băng nhảy bỏ lại, tuốt Uyên Ương Dao xông tới chém nhào vào Châu Trọng Anh. Cây Thiết đảm khi nãy dùng để phóng cần phi đao cứu mạng cho Đồng Triệu Hòa nên vẫn còn nằm dưới đất chập chồi. Không có binh khí trong tay, Châu Trọng Anh liền chụp vội chiếc ghế đầu dùng để đỡ ngang cự cặp đao của Lạc Băng. Ông ta vừa đỡ vừa nói :

- Việc đầu rồi còn đó. Xin cô nương hãy dừng tay lại, nói cho rõ đầu đuôi rồi muốn sao cũng được, có sao lại gặp đầu đánh đó mà không chịu phân biệt phải trái là nghĩa làm sao?

Lạc Băng đang đau khổ vì chồng bị bắt, lại tìm ra Đồng Triệu Hòa là tên đầu xỏ thủ phạm mọi chuyện nên muốn giết hẵn chết ngay cho hả giận. Chẳng may bị Châu Trọng Anh phóng cây Thiết đảm cứu kẻ thù thoát chết thành ra bao nhiêu cơn giận nàng bỗng trút hết vào Châu Trọng Anh. Vì vậy, Lạc Băng không cần suy nghĩ mà phân biệt phải trái, quyết tâm thi triển hết tuyệt kỹ của Lạc gia đao pháp mà tấn công Châu Trọng Anh tới tấp không ngừng.

Châu Trọng Anh cũng hiểu rõ và biết được tâm trạng của Lạc Băng nên không vì thế mà giận để kết thêm thù oán hay để phải đi đến tình trạng quyết đấu “một mất một còn”. Ông ta có ý nhường nhịn nên từ đầu đến cuối chỉ đỡ đòn mà không hề đánh trả lại chiêu nào.

Vì thủ nãi không công nên chẳng mấy chốc, Châu Trọng Anh đã bị Lạc Băng dồn vào sát vách tường. Hết đường lui, Châu Trọng Anh phải nhanh nhẹn chống đỡ luôn tay trước những đường đao vô cùng hiểm ác của Lạc Băng. Thế nhưng ông ta vẫn không hề phản công lại, chỉ cố mà tiếp tục đỡ đòn.

Không biết có hiểu được sự nhường nhịn của Trang chủ Thiết Đảm trang hay không, Lạc Băng càng lúc càng tấn công kịch liệt như quyết tâm phải hạ Châu Trọng Anh cho bằng được mới thôi.

Thình lình Lạc Băng nghe hơi gió như có tiếng binh khí đang tập kích mình ở đằng sau nên vội nằm phục xuống đất để tránh né. Chỉ thấy một mũi đao sau đó ghim vào tường như lưỡi phi đao của nàng lúc nãy ghim vào bả vai Đồng Triệu Hòa. Lạc Băng nằm dưới đất chém quặt đao ra phía sau một vòng, buộc người nào đó đánh lên nàng phải lui lại một bước. Nhân cơ hội đó, Lạc Băng búng mình đứng thẳng dậy thủ thế thì nhìn thấy rõ được người tập kích mình chẳng phải ai xa lạ mà chính là Châu Ý, con gái của Châu Trọng Anh, và cũng là ân nhân cứu sống tánh mạng của nàng.

Châu Ý tròn mắt nhìn Lạc Băng với vẻ căm hờn mắng :

- Đồ cái thứ vô ân bội nghĩa háo sát! Ta đã cứu sống tánh mạng của mi đem về, nếu thật lòng muốn giết mi thì liệu giờ này mi còn đứng đây được để tác oai tác quái chẳng? Đã không biết ơn thì chớ, còn giờ thói đạo tặc đòi giết cả cha ta nữa! Phải chăng đó là lỗi trả ơn của Hồng Hoa hội các người?

Giá là bất cứ người nào khác dám nhục mạ đến Hồng Hoa hội như thế ắt Lạc Băng không bao giờ để yên. Nhưng vì người đó là Châu Ý, ân nhân của nàng nên Lạc Băng cũng phải bớt lại đôi ba phần nộ khí, mặc dầu tức giận vô cùng. Nàng nhìn Châu Ý lớn tiếng nói :

- Bọn Thiết Đảm trang các người toàn là thứ giả nhân giả nghĩa chứ có phải là anh hùng hảo hán chi đâu mà bảo rằng ta phải mang ơn với chịu nghĩa! Cha mi đã xúi người trong Thiết Đảm trang này hại chồng ta, thù ấy ta không bao giờ bỏ qua đâu. Còn mi thì vị tình một lần cứu mạng, ta không muốn gây sự mà cũng chẳng muốn giết. Nếu biết điều thì mau đi đi!

Dứt lời, Lạc Băng bắt thình lình quay lại phía Châu Trọng Anh chém sả xuống một đao. Châu Trọng Anh lại đưa cái ghế đầu lên đỡ. Lạc Băng lại dùng “Liên Hoàn Đao” chém liên tiếp ba nhát vô cùng lợi hại. Châu Trọng Anh né bên tả, tránh bên hữu, miệng gọi mãi không ngớt :

- Hãy dừng tay lại! Hãy dừng tay lại đã!

Thấy cha một mực nhẫn nhịn không đánh trả trong khi Lạc Băng cứ làm tới đánh mãi, Châu Ý cả giận cầm đao nhảy tới đứng trước mặt Châu Trọng Anh rồi xông tới tấn công Lạc Băng như mưa, dùng toàn những chiêu liều mạng mà đánh.

Kể ra thì võ nghệ của Lạc Băng còn cao hơn Châu Ý một bậc, và kinh nghiệm giao đấu dĩ nhiên hơn xa cô con gái của Châu Trọng Anh. Nhưng vì các vết thương chưa lành hẳn, gót chân vẫn còn đau nên chiêu thức và nội lực của nàng vì thế mà bị giới hạn. Đã thế còn phải trải qua nhiều cơn bi thương sâu thẳm nên trong người luôn bị phiền não, lo lắng vạ điều. Đó là một trong những “đại kỵ” của con nhà võ. Thêm vào đó, Châu Ý đang ở vào thời kỳ thể lực phát triển mạnh, lại mang ý định che chở bảo vệ cứu thân phụ nên chiến đấu bạt mạng không chút sợ hãi, mà cũng chẳng kể gì đến mạng sống của mình nữa. Càng đánh, Châu Ý càng hăng, trong khi Lạc Băng càng bị lép vế. Dần dần, Châu Ý đã nắm được thế chủ động trong trận đấu.

Châu Trọng Anh đứng ngoài thăm kêu khổ vì hai người đã đi đến một trận sinh tử, mà kết quả sẽ hết sức thảm khốc. Ông chẳng muốn người nào phải gục xuống cả. Một đảng sẽ đem lại đau thương, còn một đảng đem lại phiền não, oán thù thêm chồng chất. Miệng ông ta không ngớt kêu lên như van hai người :

- Mau dừng tay lại! Dừng đánh nhau nữa!

Đang hồi hăng máu, cả Lạc Băng lẫn Châu Ý như chẳng còn để ý đến tiếng gọi của Châu Trọng Anh nữa mà vẫn tiếp tục tranh phong.

Mặc dù thấy Châu Ý chiếm được thế thượng phong, Châu Trọng Anh không vì thế mà mừng, trái lại ông cảm thấy lo ngại cho Lạc Băng. Chỉ vì ông ta không muốn cùng Hồng Hoa hội đào sâu thêm hố sâu chia rẽ nên đôi ông không muốn Châu Ý làm thương tổn đến tánh mạng của Lạc Băng.

Châu Trọng Anh càng gần cổ kêu gọi ngừng tay thì hai người lại càng đánh nhau khốc liệt bấy nhiêu. Trong lúc ông ta chưa biết phải dùng biện pháp nào để ngăn ngừa thì thừa lúc lộn xộn ấy, Vạn Khánh Nhuận đã đỡ Đồng Triệu Hòa dậy được, rút phi đao ra, xé vạt áo băng đỡ lại cho. Máu ở vai Đồng Triệu Hòa tuôn ra như suối. Biết dù muốn thoát thân cũng không được vì Châu Trọng Anh đã ra lệnh cho Mạnh Kiện Hùng cùng An Kiện Cường bọc kín hết các ngõ chung quanh nên Vạn Khánh Nhuận đành đứng mà xem cuộc ác đấu giữa hai “nữ hiệp” với nhau, chờ cơ hội tót.

Lạc Băng không chịu nghe lời Châu Trọng Anh đã đành, nhưng thấy cả con gái cũng không xem lời ông ta vào đâu mà cứ tiếp tục đánh như ngầy như đại

thì bỗng nổi giận lên, biết mình không thể nào đứng ngoài vòng mà gọi mãi được.

Nghĩ vậy, Châu Trọng Anh liền cầm cái ghế đầu nhảy tới phang một cái thật vào giữa hai đường đao, tách cả Lạc Băng lẫn Châu Ý ra hai nơi. Cùng lúc ấy, một bóng đen từ vườn sau xông vào như mũi tên bắn thật lẹ. Nhìn ra thì đó là một người lùn và mập, hai tay cầm song phủ, vận toàn lực nhắm đầu Châu Ý bổ xuống.

Châu Ý lanh mắt, biết không thể dùng đơn đao mà chống trả được liền lách mình sang một bên để tránh hai nhát búa giết người ấy. Tránh được hai nhát búa, Châu Ý liền dùng thế “Thần Long Đầu Giáp” chém vào phía sau vai của người đó.

Người ấy chẳng thèm né tránh, tay trái xoay cán búa ra đỡ. Đao và búa chạm nhau tóe lửa, tạo thành một thứ âm thanh ghê rợn khiến người nghe phải đến đỉnh tai nhức óc. Châu Ý bị kinh lực quá mạnh loạn choạng ra sau mấy bước, cánh tay tê chôn lại, đánh rơi thanh đao xuống đất lúc nào không hay. Nàng hốt hoảng, nhưng với bản năng sinh tồn mạnh mẽ nên khễ tháo lui ra sau hai bước và định tâm đứng vững lại như thường.

Dưới ánh sáng chung của đèn đuốc trong nhà, Châu Ý trông rõ người ấy hình dung rất cổ quái, lại bị tật, mang một cái bướu đằng sau lưng.

Người gù ấy không tấn công Châu Ý nữa mà lại xoay mặt nhìn về phía Lạc Băng ra vẻ quan tâm. Lạc Băng chợt reo lên vì vui mừng :

- Ủa, Thập ca đây à?

Chỉ nói được có bấy nhiêu tiếng, Lạc Băng quá xúc động, nghẹn ngào, lệ tuôn đầm đề...

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Ân Cừu Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Thiết Đàm trang vô phương biện bạch - Hồng Hoa hội thị vũ dương uy

Thì ra người gù ấy chính là Chương Tấn, vai vế đứng thứ 10 trong Hồng Hoa hội. Chương Tấn tạm thời thu đôi song phủ về mà hỏi :

- Từ ca đâu? Sao Từ Tẩu lại ở đây mà giao thủ với họ?

Lạc Băng lấy tay chỉ vào Châu Trọng Anh, Vạn Khánh Nhuận và Đồng Triệu Hòa, giọng uất ức nói :

- Từ ca đã bị bọn này ám hại rồi! Thập ca giúp muội một tay báo thù nhé!

Chương Tấn nghe Lạc Băng nói Văn Thái Lai bị ám hại thì ngờ ngạc chẳng hiểu gì cả. Nhưng vốn là người nghĩa khí, bình sinh lại rất thân với vợ chồng Văn Thái Lai nên khi nghe Lạc Băng nói như vậy thì chẳng cần đo lường thiệt gì nữa, giờ ngay cặp song phủ lên mà nhắm đầu Châu Trọng Anh bổ xuống.

Trong tay Châu Trọng Anh không có một tác sát nào nên trong lúc bị tấn công bất ngờ, ông ta bèn nhảy lên mặt bàn đứng hét lên :

- Đừng nên vô cớ mà động thủ! Phải hỏi cho ra lẽ đã chứ!

Nhưng Chương Tấn đã tin lời Lạc Băng nói nên chẳng buồn nghe lời Châu Trọng Anh khuyên giải, cứ việc nhắm Châu Trọng Anh mà chém tới. Châu Trọng Anh khễ nhún hai vai, tung lên một cái trông chẳng khác gì một con chim ưng, tránh được những nhát búa của Chương Tấn một cách dễ dàng. Sau đó Châu Trọng Anh nghiêng mình nhảy xuống đất rất nhẹ nhàng, thân pháp trông thật đẹp mắt.

Lúc này, Mạnh Kiện Hùng và An Kiện Cường nghe động đã chạy vào bên trong đại sảnh. Thấy Châu Trọng Anh tay không đứng trước một người gù cầm đôi song phủ đàng đàng sát khí, An Kiện Cường liền đem cây đại đao đến cho sự phụ.

Châu Ý thấy cả Lạc Băng lẫn Chương Tấn không chịu nghe theo lẽ phải, vô cớ quấy rối Thiết Đàm trang, lại dùng toàn những chiêu ác độc chọc giận thân phụ mình thì tức đến “nổ đom đóm”, lớn tiếng gọi hai người đệ tử của cha mình :

- Mạnh đại ca! An nhị ca! Cái quân khốn nạn dâm tiện, tàn bạo vô nhân đạo kia thật là khinh thường Thiết Đàm trang của chúng ta thái thậm. Thân phụ em đã bao phen nhường nhịn mà chúng không biết điều chút nào cả, cứ làm già. Chúng ta hãy cùng hợp sức lại dạy cho chúng một bài học đi, đừng nhiều lời với chúng làm gì!

Nghe Châu Ý nói, cả Mạnh Kiện Hùng lẫn An Kiện Cường gật đầu khen phải liền hợp sức với Châu Ý, vây chặt Chương Tấn lại mà đánh ráo riết.

Thật ra, cả Mạnh Kiện Hùng lẫn An Kiện Cường không biết Chương Tấn là ai, mà cũng chẳng có thù oán gì với y. Nhưng lúc hai người bước vào trong đã được chứng kiến ngay cái cảnh Chương Tấn cầm song phủ liên tiếp tấn công sự phụ liền sinh ra ác cảm với y ngay, cho rằng “gã gù” này nếu không phải phường đạo tặc thì cũng là kẻ gian không có ý tốt. Giờ lại nghe Châu Ý nói như vậy thì hai người không còn nghi ngờ gì nữa, quyết tâm phải cho y

một trận nên thân mới hả giận.

Nước cờ bỗng đổi ngược. Từ thế công, Chương Tấn bị đổi sang thế thủ. Ba người Thiết Đàm trang liên thủ rất chặt chẽ nên Chương Tấn phải chống đỡ luôn tay không lúc nào được rảnh rang. Vừa đỡ, Chương Tấn vừa réo lên gọi :

- Thất ca! Mau vào đây mà bảo vệ Tứ tẩu! Ca ca mà chậm vào thì đệ sẽ lôi mười đời tổ tiên ca ca mà chửi đó!

Thì ra Vô Gia Cát Từ Thiện Hoàng nghe lời Triệu Bán Sơn đi theo trợ lực với Chương Tấn. Khi đến Thiết Đàm trang thì trời đã khuya. Từ Thiện Hoàng chủ ý muốn xử sự theo đúng luật giang hồ, định dùng lễ bái kiến Trang chủ Châu Trọng Anh trước nhưng chưa kịp lấy danh thiếp ra thì Chương Tấn đã nóng nảy vào trước. Biết tính tình lỗ mãng của Chương Tấn sợ y gây họa nên Từ Thiện Hoàng chỉ còn cách chạy theo. Trong thời gian ngắn ngủi như thế mà Chương Tấn đã giao thủ với bốn người của Thiết Đàm trang!

Nghe Chương Tấn gọi, Từ Thiện Hoàng liền chạy vội vào bên trong đại sảnh, đến bên cạnh Lạc Băng đứng bảo vệ. Thấy Từ Thiện Hoàng xuất hiện, Lạc Băng mừng rỡ vô cùng. Nàng biết vị Thất đương gia này tức trí đa mưu túc, nếu có mặt chàng ở đây ắt phe nàng không bị thiệt thòi.

Lạc Băng buông lời vãn an vị đương gia thứ bảy của Hồng Hoa hội xong liền chỉ mặt Vạn Khánh Nhuận và Đồng Triệu Hòa nói :

- Thất ca! Hai tên này đã hại Tứ ca đó, đừng buông tha cho chúng!

Đồng Triệu Hòa cùng Vạn Khánh Nhuận khi ấy đang đứng xem hai bên hơn thua với nhau. Hai người bụng mừng thầm, cho rằng đám Hồng Hoa hội sẽ thua. Nhưng dù cho bên Thiết Đàm trang có thắng đo chẳng nữa cũng khó mà tránh được thiệt hại. Tới chừng đó, chúng sẽ thừa cơ bắt cả đám đem về nạp cho triều đình ắt lập được đại công. Vạn Khánh Nhuận thì luôn luôn đề ý đến trận đấu, thỉnh thoảng rỉ tai Đồng Triệu Hòa bàn tán. Nhưng cặp mắt lão liên cứ nhìn Lạc Băng thêm thưởng mãi thì còn làm sao nghe được lời bàn của đồng bọn nữa!

Đang suy nghĩ vẩn vơ, Đồng Triệu Hòa bỗng giật mình khi thấy Từ Thiện Hoàng đứng trước mặt, tay cầm thanh cương đao sáng quắc. Đồng Triệu Hòa miệng đang há hốc thì thanh cương đao của Từ Thiện Hoàng đã nhắm đầu hắn chém xuống. Vạn Khánh Nhuận vội vàng đưa đại đao ra đỡ cho Đồng Triệu Hòa, và hét lớn :

- Hai đứa ta là người của Uy Chấn Hà Sóc Vương Duy Dương, tổng tiêu đầu Trần Viễn tiêu cục, có can hệ gì tới các người mà phải gây sự với chúng ta! Các người cũng biết danh tiếng của Trần Viễn tiêu cục rồi chứ? Đừng đại dốt mà đụng đến để rước họa vào thân!

Thấy Từ Thiện Hoàng dáng người thanh nhã, giống văn nhân hơn là võ tướng nên Vạn Khánh Nhuận mới lời uy danh Vương Duy Dương và Trần Viễn tiêu cục ra để “khủng bố tinh thần”.

Lúc bấy giờ tại Trung Quốc, ngoài triều đình Mãn Thanh ra, có hai thế lực mạnh nhất là Hồng Hoa hội và Trần Viễn tiêu cục. Hồng Hoa hội và triều đình Mãn Thanh đối đầu nhau bằng võ lực rõ rệt, nhưng Trần Viễn tiêu cục luôn đứng trung lập, không theo ai mà cũng chẳng nghịch ai.

Tư thế trung lập rất có lợi cho Vương Duy Dương vì chẳng bên nào muốn làm rách lòng với Trần Viễn tiêu cục cả. Vì vậy mà công việc bảo tiêu của tiêu cục này luôn được trôi chảy, đã không ai dám đụng đến mà đôi khi lại còn được triều đình Mãn Thanh bảo vệ cho là đáng khác.

Cái lòng tham danh lợi của Vương Duy Dương còn nặng nề cho dù trên thực tế đã nghiêng hẳn về phe triều đình để tìm thêm cơ hội tiến thân nhưng lại không dám gây thù kết oán với Hồng Hoa hội cho nên vẫn cố làm ra vẻ là mình đây luôn luôn đứng trung lập.

Còn Châu Trọng Anh thì trên danh nghĩa, tuy rằng đứng trung lập nhưng cảm tình lại nghiêng hẳn về những phe cách mạng chống triều đình tương tự như Hồng Hoa hội.

Nói về cương lĩnh chính trị, Vương Duy Dương và Châu Trọng Anh thật sự không ưa nhau, nếu chưa muốn nói là đối nghịch với nhau. Tuy nhiên, cả hai bên đều huy kỵ nhau, không muốn đụng chạm. Vương Duy Dương dặn tất cả các tiêu đầu và tiêu sư của mình cho dù chuyện lớn hay nhỏ cũng không được gây sự với Thiết Đàm trang, đồng thời Châu Trọng Anh cũng dạy con cái và đệ tử không được can thiệp vào công việc của Trần Viễn tiêu cục.

Nhưng không ngờ trong chuyến bảo tiêu này, món hàng mà Trần Viễn tiêu cục nhận hộ tống an toàn về kinh đô là Khả Lan Kinh của người Duy. Và do tình thế đưa đẩy, bọn tiêu sư Trần Viễn tiêu cục đã hợp tác với Trương Siêu Trọng và đám quan triều đình, lại thêm Đồng Triệu Hòa vì say mê sắc đẹp của Lạc Băng mà cam tâm đứng ra làm điềm chỉ viên, làm hại Văn Thái Lai bị bắt giải về kinh. Lạc Băng sau đó một lòng căm thù Thiết Đàm trang vì cho là Thiết Đàm trang đã ngầm cấu kết với triều đình trong khi chủ ý Châu Trọng Anh muốn liên kết với Hồng Hoa hội để thực hiện chí lớn, không bằng hình thức này thì cũng hình thức nọ.

Dù vô tình hay cố ý, Trần Viễn tiêu cục cũng đã gây ra oán thù với Hồng Hoa hội, lại kéo thêm cả Thiết Đàm trang vào. Nếu là người trung lập bình thường thì khi bị bức hiếp đến đường cùng, ắt Châu Trọng Anh sẽ “trót thì trét”, mà trở cò theo phe triều đình vì không còn đường nào lựa chọn. Nếu chuyện này xảy ra thì Hồng Hoa hội mất đi một đồng minh đắc lực mà có thêm một kẻ thù lợi hại.

Nhưng Châu Trọng Anh là người sâu sắc, ông ta dù bị hiểu lầm cũng không vì thế mà đâm ra thù ghét Hồng Hoa hội. Ông vẫn chờ cơ hội để giải bày mọi chuyện cho phân minh, vì biết nếu Thiết Đàm trang và Hồng Hoa hội thù ghét nhau, chém giết nhau thì rốt cuộc chỉ làm lợi cho triều đình Mãn Thanh mà thôi.

Mà trong tình thế hiện tại, Trần Viễn tiêu cục cho dù vô tình hay cố ý đã trợ lực với phe triều đình. Nếu Hồng Hoa hội lại có thêm một cường địch thì công cuộc đấu tranh giành độc lập cho Hán tộc sẽ gặp thêm nhiều trở ngại và khó khăn.

Mọi chuyện từ đầu đến cuối chỉ do một “bàn tay lông lá” của tên tiêu sư Đồng Triệu Hòa gây nên. Vạn Khánh Nhuận hiểu rõ thời cuộc nên muốn nhân

cơ hội này để ly gián Thiết Đám trang với Hồng Hoa hội bằng cách đem vụ Văn Thái Lai mà xuyên tạc thêm, đổ hết trách nhiệm lên đầu Châu Trọng Anh, để Hồng Hoa hội không chút nghi ngờ đến Trần Viễn tiêu cực...

Mặc dầu Vạn Khánh Nhuận lời Vương Duy Dương và Trần Viễn tiêu cực để hãm họa, nhưng Từ Thiện Hoảng chẳng chút sợ hãi cứ tiếp tục vung đao nhắm Đồng Triệu Hòa mà chém tới. Đồng Triệu Hòa thất kinh, không ngờ một người đáng văn nhân như Từ Thiện Hoảng lại có một bản lĩnh phi thường và sức mạnh đến thế. Hết đường chạy, Đồng Triệu Hòa bèn gắng sức chống cự. Nhưng chỉ sau vài hiệp, đường đao của Từ Thiện Hoảng đã áp đảo Đồng Triệu Hòa rõ rệt. Đồng Triệu Hòa vừa đánh cảm chừng, vừa lui dần, lui mãi.

Muốn giải quyết trận đấu cho lẹ, Từ Thiện Hoảng vung tay trái lên theo thế “Bàn Chầu Thích Trát”, còn tay mặt thì “vót trái” Đồng Triệu Hòa nhanh như điện xẹt. Đồng Triệu Hòa nhảy sang bên trái, tránh thoát được nhưng Từ Thiện Hoảng lanh lẹ dùng chân gạt nhẹ một cái ngay gót chân Đồng Triệu Hòa khiến y ngã bò càng lẩn ra đất. Từ Thiện Hoảng định giáng xuống một đao kết liễu mạng Đồng Triệu Hòa thì nghe sau lưng có tiếng gió vụt tới. Chưa kịp quay đầu lại ngó thì thấy có bóng người liêu mạng nhảy tới cấp Đồng Triệu Hòa bỏ trên vai công chạy như bay. Người đó chính là Vạn Khánh Nhuận.

Từ Thiện Hoảng liền cấp tốc rượt theo. Chỉ mấy bước, chàng đã bắt kịp Vạn Khánh Nhuận. Biết chạy không khỏi, Vạn Khánh Nhuận liền tạm bỏ Đồng Triệu Hòa xuống đất, rút cây Đối tân Thiết điểm cương xuyên, quay lại nghênh chiến. Vũ khí này, con nhà võ thường gọi tắt là cương xuyên. Vạn Khánh Nhuận đã khổ luyện món binh khí này trên mấy chục năm.

Bản lĩnh của Vạn Khánh Nhuận thật là vượt bậc, trên Đồng Triệu Hòa rất xa. Khi mới được tuyển, ban sư về kinh, Vạn Khánh Nhuận đã một mình trở tài hạ trên mấy mươi cao thủ lừng danh nên được vua Càn Long mến tài bổ dụng y vào vương phủ làm chức Tổng Giáo Tập tức là đứng đầu đám võ sư huấn luyện cho đội cấm tử “Thiết đấm quân” của triều đình. Đội Thiết đấm quân là ưu binh của vua Càn Long, còn được trọng dụng nhiều hơn cả đám Ngự lâm quân và đám Cẩm y thị vệ nữa. Đội quân này chỉ dùng để lẩn mình vào những chỗ tối hiểm để bảo vệ tánh mạng cho nhà vua.

Trong lần đi bắt Văn Thái Lai vừa rồi, Trịnh Thân Vương cho Vạn Khánh Nhuận đi theo giúp sức Trương Siêu Trọng để lập ít công trạng mà mượn cơ thăng cho y một chức tước thật lớn để các võ tướng khỏi ganh tị rằng y sở dĩ tiến thân là chỉ nhờ vào “bằng võ lao đắc thưởng”.

Vạn Khánh Nhuận cùng Từ Thiện Hoảng, một cương đao, một cương xuyên đánh qua đánh lại thật dữ dội, giao chiến đến mấy chục hiệp vẫn không phân thắng bại. Chiêu thức của Vạn Khánh Nhuận dùng mãnh, còn của Từ Thiện Hoảng lại mềm dẻo, hai lối đánh tương phản nhưng đều lợi hại như nhau.

Vạn Khánh Nhuận vừa đánh vừa nóng lòng như lửa đốt. Y biết trận đấu càng kéo dài bao nhiêu, phần bất lợi càng về phía hắn bấy nhiêu. Y muốn mau mau hạ Từ Thiện Hoảng cho sớm để mang Đồng Triệu Hòa tẩu thoát nhưng đánh mãi mà không áp đảo nổi Từ Thiện Hoảng nữa thế. Y quát lên một tiếng, dùng cây cương xuyên nhắm ngay bụng Từ Thiện Hoảng đâm một cái thật mạnh. Từ Thiện Hoảng chẳng cần né tránh, khẽ đưa cương đao ra gạt mạnh mũi cương xuyên qua một bên. Hai binh khí chạm nhau nảy lửa, Vạn Khánh Nhuận bị sức chấn dội lại ê ẩm cả châu thân. Y vội vã thu nhanh ngọn cương xuyên lại, dùng thế “Không Tước Khai Bình” nhắm ngay sọ của Từ Thiện Hoảng mà bổ xuống. Từ Thiện Hoảng khẽ lách sang một bên, sau đó đưa cương đao lên chém gạt ngọn cương xuyên qua một bên. Nhanh như chớp, Vạn Khánh Nhuận liền chuyển sang thế “Bá Vương Quải Giáp” chém sả vào bả vai Từ Thiện Hoảng.

Lần này, Từ Thiện Hoảng không dùng cương đao để đỡ mà khẽ lách người sang một bên để né tránh. Mũi cương chỉ cách người chàng chừng vài phân, mười phân cực kỳ nguy hiểm. Tuy không khiếp nhurc, Từ Thiện Hoảng cũng phải thầm phục bản lĩnh của Vạn Khánh Nhuận. Trong giới giang hồ hiện tại, thật không có mấy người có được bản lĩnh như y. Nếu kể về sức lực thì Vạn Khánh Nhuận hơn hẳn Từ Thiện Hoảng. Nhưng nếu kể về nhanh nhẹn và sử dụng chiêu thức tinh vi thì Từ Thiện Hoảng lại trội hơn Vạn Khánh Nhuận. Vì ít dùng sức hơn nên Từ Thiện Hoảng càng đánh lâu càng dẻo dai, trong khi Vạn Khánh Nhuận càng mệt mỏi.

Vạn Khánh Nhuận bỗng nhảy vọt ra ngoài trận đấu, đứng thủ thế, mà cũng lợi dụng cơ hội để nghỉ ngơi dưỡng sức. Từ Thiện Hoảng khẽ đảo mắt nhìn quanh rồi bất thành linh chém một cương đao vào ngay đầu Vạn Khánh Nhuận. Nhát đao quá lợi hại, Vạn Khánh Nhuận tránh không kịp liền đưa cương xuyên lên đỡ. Không ngờ đó chỉ là một hư chiêu! Vạn Khánh Nhuận vừa đưa ngọn cương xuyên lên trên thì sơi thiết chiêu phía dưới tay Từ Thiện Hoảng đã tới giữa mặt y. Không còn cách nào chống đỡ cho kịp, Vạn Khánh Nhuận đành phải dùng thế “Thiết Báng Kiêu” lộn ngược ra sau.

Vạn Khánh Nhuận tuy thoát nạn nhưng không khỏi hú hồn. Thiếu chút nữa là y bị nát mặt rồi! Mồ hôi tuôn ra như tắm, Vạn Khánh Nhuận không còn dám thị cường nữa, mà khiếp sợ đến bần rùn cả tay chân. Y chỉ còn cố mà đỡ đòn, giữ cho không bị nguy hiểm tới tánh mạng thôi chứ không dám nghĩ đến chuyện tấn công nữa.

Ở đầu kia, Chương Tấn một mình đấu với ba người rất hăng, mặc dù trong thế thủ nhưng vẫn giữ được thế quân bình. Mạnh Kiện Hùng thấy không thể hạ ngay được Chương Tấn bèn gọi An Kiện Cường nói :

- Nhị đệ! Ngươi đi ta với sư muội đối phó tên đạo tặc này được rồi. Ngươi tức tốc ra chỉ huy bọn gia nhân tráng đinh giữ kín cửa nẻo đừng cho đồng bọn của chúng kéo vào tiếp viện nghe!

Châu Ý thấy vậy cũng nói thêm :

- Phải đấy! Nhị ca mau theo lời đại ca mà thi hành đi. Để “thằng gù” đó cho em với đại ca là được rồi. Thật sự chỉ cần một mình em cũng đủ rồi, có gì mà sợ?

Bình sinh Chương Tấn rất ghét những người nào đem tật nguyên của hắn ra mà đùa giỡn chứ đừng nói là chế nhạo hay chửi rủa. Vì vậy vừa nghe xong chữ “thằng gù” thì mặt đỏ tía tai, nộ khí xung thiên, hét lên một tiếng như hổ gầm, cầm hai búa bổ xuống đầu Châu Ý một lượt. Mạnh Kiện Hùng thấy vậy cùng hợp sức với Châu Ý mà gạt hai đường búa “thiên lôi” kia sang một bên rồi cả hai người cùng phản công lại kịch liệt. An Kiện Cường nhờ đó mà nhảy ra được khỏi trận, ra ngoài thực hiện công tác Mạnh Kiện Hùng vừa giao phó.

Châu Trọng Anh khi ấy đột nhiên lớn tiếng gọi :

- Xin quý vị hãy tạm thời đình thủ cho lão phu được một lời biện giải!

Ông ta vừa dứt lời thì Mạnh Kiện Hùng và Châu Ý cùng nhau thu binh khí lại, lui ra sau mấy bước. Từ Thiện Hoảng cũng noi gương, lui lại một bước mà dừng tay rồi quay qua bảo Chương Tấn :

- Chương Thập đệ hãy nghe lời ta mà tạm dừng tay lại đã. Cứ thử xem họ nói gì cái đã rồi đánh sau cũng chưa muộn mà!

Chương Tấn như chẳng thèm để ý đến lời nói của chàng ta, cứ tiếp tục múa cặp song phủ mà giáng bừa xuống. Từ Thiện Hoảng định nhảy tới ngăn cản thì không ngờ Vạn Khánh Nhuận thừa cơ xuất kỳ bất ý đánh thẳng ngọn cương xuyên vào chỗ nhược sau lưng Từ Thiện Hoảng. Vì không phòng bị trước cho nên Thất đương gia dù có muốn tránh cũng không còn kịp được nữa. Nhưng cũng may là cương xuyên của Vạn Khánh Nhuận chỉ trúng vai nên không đến nỗi nguy hiểm đến tính mạng. Dù vậy, Từ Thiện Hoảng cũng cảm thấy đau nhức khôn tả. Thất đương gia cả giận nhảy ra sau mắng :

- Quân khốn nạn, giờ trò đánh lên thật dễ tiện! Thì ra Thiết Đàm trang các người kêu ta dừng tay lại là để thi hành quỷ kế ám hại ta. Được lắm! Thế thì càng tốt!

Sở dĩ Từ Thiện Hoảng thốt lên lời thóa mạ Thiết Đàm trang như vậy vì lầm tưởng Vạn Khánh Nhuận là đệ tử của Châu Trọng Anh chứ có biết đâu y là người của Trần Viễn tiêu cực. Từ Thiện Hoảng vốn là người điềm tĩnh, chỉ vì bị Vạn Khánh Nhuận đánh lên trong lúc Châu Trọng Anh kêu dừng tay nên cho là đây là nguy kế của Thiết Đàm trang. Từ Thiện Hoảng nhìn Vạn Khánh Nhuận với cặp mắt căm thù, cầm đao xông lại đánh chém y liên tục như quyết một mất một còn với kẻ ra tay đánh lên mình.

Trong lúc quá giận dữ, Từ Thiện Hoảng sử dụng đến “Ngũ hổ đoạn môn đao” mà tấn công Vạn Khánh Nhuận tới tấp. Dù vậy, vết thương nơi vai cũng có ảnh hưởng nhiều cho nên uy lực của đao pháp Từ Thiện Hoảng bị giảm đi khá nhiều. Do đó mà Vạn Khánh Nhuận đón đỡ tuyệt chiêu của chàng không đến nỗi khó khăn lắm.

Đồng Triệu Hòa lúc đó cũng đã bót đầu nhiều, và đã đứng dậy được. Đôi mắt hấn đánh chặt vào Lạc Băng không rời, với một vẻ thèm thuồng, khao khát lạ thường. Lạc Băng thấy vậy cả giận, sẵn tay phóng cho hấn một ngọn phi đao. Đồng Triệu Hòa hốt hoảng nhảy lên bàn tránh khỏi, nhìn Lạc Băng nham nhở nói :

- Nương tử ơi! Chồng của em đã bỏ xác rồi, còn nghĩ đến hấn nữa làm gì! Chi bằng tái giá mới Đồng lão gia đây cho rồi! Nương tử mà lấy Đồng Triệu Hòa này ắt muốn gì được nấy, khỏi phí đi tuổi thanh xuân còn đang phơi phới. Đừng mãi lạnh lùng mà khổ lòng kẻ si tình này lắm nghe cung!

Vẫn biết chỉ là một câu nói chọc ghẹo, nhưng đang lúc Lạc Băng lo cho Văn Thái Lai không biết mấy nên chỉ nghe như vậy là đủ cho nàng đau lòng rồi. Hình ảnh Văn Thái Lai bị Trương Siêu Trọng giết chết bỗng như hiện ra khắp nơi. Lạc Băng kinh hãi la lên một tiếng, chân tay bủn rủn ngã lăn ra đất mà chết giấc.

Thấy Lạc Băng té xỉu xuống đất, Đồng Triệu Hòa hết sức vui mừng, nghĩ rằng phen này sẽ được một phen gần gũi với thân hình ngọc xạ của người yêu trong mộng nên vội vàng từ trên bàn nhảy xuống, chạy lại gần sát bên. Hấn toan cúi xuống ôm Lạc Băng vào lòng rồi đặt một loạt hôn lên má thì Châu Trọng Anh cầm cây kim bội đại đao nhảy tới đứng trước mặt hấn.

Thấy Đồng Triệu Hòa toan dờ dỗi hèn mọn dễ tiện nên Châu Trọng Anh giận lắm, định tâm ngăn cản hấn lại không cho xâm phạm vào tiết hạnh của Lạc Băng thôi, chứ chủ tâm cũng không muốn giết hấn làm gì. Chẳng ngờ dục tính của Đồng Triệu Hòa đã lên đến độ cuồng nhiệt nên không còn biết sợ là gì nữa, cho nên dù thấy đại đao của Châu Trọng Anh trước mắt y cũng chẳng xem vào đâu.

Châu Trọng Anh cả giận, toan chém xuống một đao để lấy mạng con người dám tặc toan dờ dỗi súc sinh ấy, bỗng nghe sau lưng có tiếng hét thật lớn :

- Lão tặc! Mì định giết Tứ tẩu của ta à? Ta quyết không dung mạng cho mì đâu!

Một bóng người từ đâu xông tới, tay cầm song câu nhảy tới tấn công Châu Trọng Anh, một ngọn nhắm vào yết hầu, còn một ngọn nhắm vào hạ bộ, là hai “tối nhược huyết” trên cơ thể con người. Châu Trọng Anh liền dùng kim đao đỡ trên, gạt dưới, đánh bật song câu qua một bên.

Lùi lại sau một bước, Châu Trọng Anh có dịp quan sát người này kỹ lưỡng hơn. Đó là một hán tử mặt như đời phấn, môi tợt thoa son, mắt mũi khôi ngô, diện mạo tuấn tú, mới trông qua đã có cảm tình. Ông liền cất tiếng hỏi :

- Tráng sĩ là ai? Xin cho được rõ cao danh quý tánh.

Người này không trả lời Châu Trọng Anh mà chỉ quan tâm đến Lạc Băng. Nhìn thấy mặt của Lạc Băng trắng toát thì chột kinh hãi liền đặt tay lên mũi nàng mà khám nghiệm thử. Nghe thấy còn hơi thở, chàng ta vội ẵm Lạc Băng dậy, đặt nàng trên ghế ngồi dựa vào tường, đồng thời lại nhặt Uyên Ương Đao mà dựng kê bên.

Châu Trọng Anh thấy phe Hồng Hoa hội càng lúc đến tiếp viện càng đông, lại không thể dùng lời mà khuyên giải được thì trong bụng lấy làm lo lắng vô cùng, mà chưa biết phải xoay sở ra làm sao. Bỗng đâu nghe tiếng đao kiếm chạm vào nhau liên tục, rồi An Kiện Cường, nhị đệ tử của Châu Trọng Anh cầm cây đao gãy vừa đánh vừa lui dần vào bên trong. Rồi một người cao lớn vạm vỡ tay cầm cây roi đồng nặng đến sắp xỉ 50 cân, đánh An Kiện Cường không kịp thở. Người đệ tử thứ hai của Thiết Đàm trang chỉ còn đủ sức đỡ, vừa đánh cầm chừng vừa lui. Chợt người cầm cây roi đồng tung ra một thế thật hiểm ác. An Kiện Cường vớt thanh đao gãy, quơ lấy một chiếc ghế đưa lên đỡ. Chiếc ghế vừa bị ngọn roi đồng đánh trúng liền vỡ nát ra từng mảnh vụn văng tứ tung. An Kiện Cường lúc đó hình như đã kiệt sức nên từ từ ngã quỵ xuống. Từ Thiện Hoảng vừa nhìn thấy người cầm roi đồng

thì reo lên :

- Bát đệ, Cửu đệ! Hôm nay chúng ta phải giết cho kỳ hết bọn Thiết Đàm trang mới trả được hết mối cừu hận. Mau giúp ngu huynh và Thập đệ.

Người cao lớn vạm vỡ dùng cây roi đồng là Thiếp Thập Dương Thanh Hiệp, đứng vào hàng thứ 8 trong Hồng Hoa hội, còn người hình dáng thanh nhã lúc này là Cẩm Báo Từ Vệ Xuân Hoa, đứng vào hàng thứ 9. Đây là cặp viện binh thứ hai của Hồng Hoa hội, sau cặp thứ nhất là Chương Tấn và Từ Thiện Hoàng..

Hai người tới Thiết Đàm trang vào khoảng nửa đêm. Nhìn Thiết Đàm trang đèn đuốc sáng trưng như ban ngày, hai người đã lấy làm lạ. Dưới ánh đèn là những tráng đinh mạnh khỏe, tay cầm vũ khí chẳng khác gì một đạo binh phòng vệ kỹ lưỡng, sẵn sàng ứng chiến với kẻ thù xâm nhập để bảo vệ sơn trang. Thấy vậy, Vệ Xuân Hoa bèn giục ngựa đến trước ngõ nói lớn :

- Chúng tôi đây, hai người Dương Thanh Hiệp và Vệ Xuân Hoa của Hồng Hoa hội xin được bái kiến Châu lão anh hùng, Trang chủ Thiết Đàm trang. Mong các anh em vào thông báo hộ cho.

An Kiện Cường chỉ huy đám gia nhân tráng đinh của Thiết Đàm trang canh phòng cẩn mật, nghe nói đến tên Hồng Hoa hội thì trong bụng hết sức lo lắng. Chẳng vốn được lệnh đại ca Mạnh Kiện Hùng phải giữ chặt cửa ngõ không cho viện binh Hồng Hoa hội vào. Vì vậy, An Kiện Cường chẳng nói chẳng rằng, ra lệnh cho mấy mươi tráng đinh Thiết Đàm trang dàn trận tấn công hai người Dương Thanh Hiệp cùng Vệ Xuân Hoa.

Nhưng hai người Bát đương gia và Cửu đương gia chẳng khác hai con hổ ở giữa đàn dê. Chỉ trong ít hiệp đã đánh tan thể trận của An Kiện Cường không mấy khó. Biết không thể ngăn cản nổi hai người, An Kiện Cường hô lớn gọi :

- Buồng tên mau!

Thế là trên 40 tráng đinh trong đạo quân xạ thủ Thiết Đàm trang được Châu Trọng Anh rèn luyện rất thuần thục nhằm mục đích bảo vệ sơn trang, theo lệnh của An Kiện Cường đồng loạt phóng tên một lượt.

Vệ Xuân Hoa và Dương Thanh Hiệp thấy vậy giật dử vô cùng, nhưng chẳng chút nao núng sợ hãi. Hai người cùng rút binh khí ra gạt từng loạt tên xuống đất nằm như rạ. An Kiện Cường nhìn thủ pháp vừa cao siêu vừa dũng mãnh của hai người mà kinh ngạc vô cùng. Quả thật đây là lần đầu tiên có người sống sót được dưới trận tên của Thiết Đàm trang, mà lại xem như một trò đùa.

Bọn tráng đinh bắn hết tên rồi mà vẫn không làm gì được hai người nên kinh hãi quá, vứt cả cung nỏ mà bỏ chạy tán loạn. An Kiện Cường thấy không xong bèn tuốt đao ra đứng chặn hai người lại, không cho bước vào trong. Nhiều tên tráng đinh giữ nhiệm vụ canh gác cũng nhất tề xông lên trợ lực An Kiện Cường.

Vệ Xuân Hoa chẳng nói chẳng rằng một mình xông ra cản bọn tráng đinh trong khi Dương Thanh Hiệp vung cây roi đồng tấn công vùn vụt, nhằm An Kiện Cường mà đánh tới.

An Kiện Cường không dám khinh xuất mà ngang nhiên đón đỡ. Chàng chạy quanh, nhảy qua, lộn lại, một mực tránh né những chiêu thức hết sức hiểm ác của Dương Thanh Hiệp, chỉ trừ khi nào không tránh được mới cố gượng sức mà đỡ thôi. Tuy không to lớn vạm vỡ và có được sức mạnh như Dương Thanh Hiệp, nhưng nhờ được Châu Trọng Anh chân truyền bản lãnh nên đao pháp của chàng rất tinh thông. Mặc dù ở trong thế thủ, nhưng An Kiện Cường vẫn lờ thể đợi chờ cơ hội để phản công.

Dù được Dương Thanh Hiệp ra chỗ rộng rãi, An Kiện Cường lẹ tay chém một nhát lên đầu. Với kinh nghiệm chiến trường dày mình, Dương Thanh Hiệp biết ngay đó chỉ là một hư chiêu. An Kiện Cường như cho chàng lo đỡ phía trên rồi sẽ bắt thần chuyển đao chém xuống bụng.

Vì thế, Dương Thanh Hiệp bèn “tương kế tựu kế” giả hốt hoảng đỡ trên. Quả nhiên, An Kiện Cường chuyển đao thật lẹ hăm hở chém vào phía dưới bụng Dương Thanh Hiệp. Chỉ đợi có thế, Dương Thanh Hiệp đưa cây roi đồng đập “chát” một cái ngay đao thật mạnh khiến An Kiện Cường dội ra sau mấy bước.

Thấy kế hoạch thất bại, An Kiện Cường bỏ chạy để cho Dương Thanh Hiệp rượt theo. Lần này, An Kiện Cường thỉnh linh dùng thế “Đà đao” chém quật lại. Dương Thanh Hiệp đã đề phòng trước nên tránh né kịp thời. An Kiện Cường sau đó bồi tiếp hai thế là “Sát Thủ Gián” và “Hồi Mã Thương” vô cùng độc đáo và nguy hiểm. Dương Thanh Hiệp liền biến ra một thế “Hoành Tảo Thiên Quân” đánh vệt lưới đao của An Kiện Cường qua một bên.

Hai binh khí chạm nhau thật mạnh đến tóe lửa. An Kiện Cường cảm thấy hồ khẩu mình như muốn toạc ra, ê ẩm cả mình mấy lần tứ chi, lao đảo như muốn té. Cây đao trên tay chàng không giữ nổi, văng tuốt ra xa.

Chờ cho An Kiện Cường định thần lại đầu đó xong xuôi, Dương Thanh Hiệp mới nhún hai chân nhảy qua vách thành mà vào phía bên trong. Vệ Xuân Hoa sau đó cũng bung mình nhảy qua, theo gót Dương Thanh Hiệp.

An Kiện Cường thấy thế vội vàng rượt theo quyết ngăn cho được hai người. Dù biết người biết ta, An Kiện Cường thầm nghĩ không thể để cho hai người này vào giúp sức đồng bọn được, sẽ vô cùng nguy hại cho phe Thiết Đàm trang của mình.

Thiết Đàm trang hiện tại cùng lắm chỉ có được bốn cao thủ là Châu Trọng Anh, Châu Ý, Mạnh Kiện Hùng và An Kiện Cường. Còn về phía Hồng Hoa hội bên trong đã có Từ Thiện Hoàng, Chương Tấn và Lạc Băng. Còn Vạn Khánh Nhuận và Đồng Triệu Hòa dù có hợp lực với Hồng Hoa hội hay không thì cũng là cường địch phải đối phó. Giờ Hồng Hoa hội lại có thêm Dương Thanh Hiệp và Vệ Xuân Hoa đến tiếp viện, và An Kiện Cường biết chắc chắn thế nào cũng còn kéo thêm người đến nữa. Đó là chưa nói đến phe Trần Viễn tiêu cực với phe triều đình. Vì vậy, An Kiện Cường chẳng chút đắn đo, không còn coi mạng sống của mình là quan trọng nữa. Chàng liều chết ngăn cản hai người.

Sự thật chỉ cần một người là dư sức hạ được An Kiện Cường rồi, huống chi là hai! Dương Thanh Hiệp và Vệ Xuân Hoa vừa đánh vừa đẩy lui An Kiện Cường. Hai người vốn chẳng có ác ý với An Kiện Cường nên chỉ đánh vừa đủ cho người đệ tử thứ hai của Thiết Đàm trang phải lùi lại để tiến dần vào bên trong thôi chứ thậm chí còn không muốn đã thương nữa chứ nói chi là hại mạng.

Có lẽ An Kiện Cường cũng hiểu điều đó. Nếu bình thường chắc chàng đã bỏ chạy, hoặc dùng tay lại để tạ ơn hai người đã nương lưu tình. Nhưng nghĩ việc này có liên quan đến sự an nguy và bao nhiêu sinh mạng của Thiết Đàm trang nên chàng không còn nghĩ đến thân mình nữa. Vạn nhất có điều không may xảy ra, chàng tự cho rằng mình là người phải gục trước hết. Tóm lại, nếu còn một hơi thở, An Kiện Cường còn bảo vệ son trang đến cùng. Chồng đỡ một hồi, đao của An Kiện Cường bị Dương Thanh Hiệp đánh gãy làm đôi, thế nhưng chàng vẫn cầm nửa thanh đao gãy mà chống cự...

Châu Trọng Anh kính hãi, trong lòng nghĩ thầm :

- Quái lạ thật! Sao bọn Hồng Hoa hội mỗi lúc một đông thêm, mà võ ghê tên nào tên nấy đều ghê gớm cả như vậy?

Lúc đó An Kiện Cường đã đứng dậy được, chụp một cái ghế khác toan nhảy lại liều mạng. Châu Trọng Anh thấy thế vội quát lớn :

- Đồ nhí! Mau dùng tay lại! Không được liều mạng làm càn!

Nghe sư phụ nói vậy thì An Kiện Cường lập tức dừng lại đứng yên chờ lệnh. Nhìn đũa đồ đệ của mình mồ hôi nhễ nhại, mặt mũi, dáng người hết sức thều thào, Châu Trọng Anh thương xót chẳng cùng. Ông thầm nghĩ giá con trai mình mà có chút nghĩa khí như đũa học trò này thì cho dù chết ông cũng vui lòng để nhắm mắt. Hướng về đám người Hồng Hoa hội, Châu Trọng Anh nói :

- Các vị anh hùng Hồng Hoa hội! Xin dùng tay lại cho lão phu được trình bày một đôi lời.

Dương Thanh Hiệp cùng Vệ Xuân Hoa thấy thế vội dùng tay lại. Nhưng Từ Thiện Hoàng chợt la lớn lên :

- Phải tiểu tâm! Coi chừng mắc kế xảo quyết!

Từ Thiện Hoàng vừa dứt lời thì quả nhiên cây cung xuyên của Vạn Khánh Nhuận từ đâu quất tới, nhắm thẳng vào mặt Vệ Xuân Hoa. Vạn Khánh Nhuận sợ Hồng Hoa hội và Thiết Đàm trang liên kết với nhau thì hấn và Đồng Triệu Hòa sẽ nguy tai. Vì vậy, hấn quyết không để cho bên nào có cơ hội đàm phán với nhau. Thấy Hồng Hoa hội đã nghi phe hấn và Thiết Đàm trang đã cấu kết với nhau nên hấn càng muốn nhân cơ hội để tiếp tục kế ly gián.

Vệ Xuân Hoa tuy dùng tay nhưng mắt luôn luôn đề phòng chung quanh. Vì vậy, cung xuyên của Vạn Khánh Nhuận vừa đánh tới chàng chỉ đứng yên một chỗ mà chẳng thêm né tránh hay lui lại, dùng song câu của mình phóng ra, vừa đỡ vừa phản công. Vạn Khánh Nhuận không ngờ địch thủ ra tay thần tốc như vậy, cung xuyên của hấn vừa chạm vào song câu của Vệ Xuân Hoa đã thất cánh tay như tẻ chôn lại. Vừa kịp thâu cung xuyên về thì song câu đã nhắm vào người hấn đánh tới. Vạn Khánh Nhuận phải nhảy lùi lại đằng sau mấy bước mới tránh được nguy hiểm.

Khi ấy Từ Thiện Hoàng đã cứu tình được Lạc Băng liền đưa tay chỉ vào mặt Châu Trọng Anh mà mắng rằng :

- Lâu nay trong giới giang hồ đều đồn rằng Thiết Đàm trang Châu Trọng Anh là người đại nhân đại nghĩa, quý bằng hữu hơn châu báu, xem nghĩa khí hơn tánh mạng. Nhưng ngờ đâu nay gặp mặt thì mới biết mi chỉ là phường độc ác bất lương, tiểu nhân hèn hạ. Mi không dám công khai giao đấu mà chỉ dùng mưu kế để ám hại đối phương. Đâu có thứ anh hùng nào dễ tiện như vậy!

Châu Trọng Anh biết Từ Thiện Hoàng hiểu lầm, nhưng nghe những lời nhục mạ quá đáng ấy thì ông ta cực kỳ uất ức. Châu Trọng Anh đã hết sức kiên nhẫn, trước sau vẫn cố giữ lấy thái độ hòa nhã. Nhưng sức chịu đựng con người chỉ có giới hạn. Ông ta giận dữ nhìn Từ Thiện Hoàng nói hết lên :

- Bọn Hồng Hoa hội các người thật là khinh người thái thậm! Bộ chúng bây tưởng Châu Trọng Anh này sợ chúng bây đó hả? Còn người là cái thá gì mà dám buông những lời vô lễ nhục mạ vô nhân đến thế? Thật ta chứ thấy ai hồ đồ, lỗ mãng như ngươi! Thế mà cũng lên được chức đương gia trong hội à!

Nói xong, Châu Trọng Anh hét lên một tiếng như hổ gầm như không còn chịu đựng được nữa. Ông ta cởi áo ngoài đưa cho An Kiện Cường cầm lấy rồi nói như thách thức :

- Đồ nhí! Mau lui ra! Để ta thử sức với đám người vô lại, không biết lẽ phải, chỉ biết ý mạnh hiếp yếu này xem bản lĩnh chúng đến đâu mà dám lớn lối tự vỗ ngực xưng tên là anh hùng hào kiệt, không coi ai ra gì cả, muốn nói sao thì nói!

Xoay qua mấy người Hồng Hoa hội, ông ta nổi trận lôi đình, không còn dùng lời nói hòa nhã như khi nãy nữa :

- Còn đám Hồng Hoa hội kia! Chúng bây muốn một đấu một hay là cùng nhau xông cả lại mà tiến lên một lượt đều được hết!

Nói xong Châu Trọng Anh cầm đại đao bước tới thủ thế, chuẩn bị ứng chiến. Mặc dù mới đến và đã đụng độ An Kiện Cường cùng với đám người Thiết Đàm trang, Dương Thanh Hiệp vẫn thấy có điều gì bí ẩn bên trong vụ này mà chưa nghĩ ra được. Giờ lại được chứng kiến cử chỉ uất ức, thái độ giận dữ của Châu Trọng Anh, chàng lại càng nghi ngờ thêm nhiều nữa. Nghĩ vậy Dương Thanh Hiệp một mình tiến ra định nói vài lời. Nhưng Châu Trọng Anh tưởng chàng bước ra thì đầu nên ông ta lên tiếng trước :

- Tồn giả là ai? Xin cho lão phu được biết danh tánh.

Thấy Châu Trọng Anh râu tóc bạc phơ, tướng mạo hiên ngang, trông oai phong凛冽, Dương Thanh Hiệp bỗng sinh lòng ngưỡng mộ, không dám khinh mạn. Chàng vòng tay lễ phép thưa :

- Thừa lão tiền bối! Kẻ hậu sinh đây là Thiết Tháp Dương Thanh Hiệp...

Dương Thanh Hiệp chưa kịp nói thêm điều gì thì Lạc Băng đã gọi lớn, “tru tréo”:

- Bát ca! Hơi sức đâu mà nói chuyện phải trái với hần! Lão già này đã bày độc kế ám hại Văn tứ ca đó!

Câu nói Lạc Băng vừa chấm dứt thì Vệ Xuân Hoa đang đánh với Vạn Khánh Nhuận liền bỏ dở trận đấu, múa song câu nhảy lại nhắm bụng Châu Trọng Anh đánh tới.

Châu Trọng Anh ung dung vận nội lực vào hai cánh tay, dùng đại đao quạt ngang vào song câu của Vệ Xuân Hoa một cái. Toàn thân Vệ Xuân Hoa bị rung động, hai cánh tay như tê hần lại. Chỉ qua một chiêu thử sức, Vệ Xuân Hoa đã biết ngay đối thủ của chàng là một nhân vật phi phàm, võ công tuyệt đỉnh hơn mình rất xa. Tuy nhiên, vốn là người dũng cảm, chưa bao giờ biết khiếp sợ, không coi cái chết vào đâu cả, nên Vệ Xuân Hoa tiếp tục tiến lên, dùng song câu tấn công không ngừng.

Dương Thanh Hiệp thấy Vệ Xuân Hoa tấn công Châu Trọng Anh thì trong bụng than thầm. Chàng định tìm lời lẽ hỏi cho ra sự tình thì Lạc Băng lại xen vào và Vệ Xuân Hoa chưa chịu tìm hiểu lý lẽ đã ra tay! Mới một chiêu đầu, chàng dư biết Vệ Xuân Hoa không phải là đối thủ của Châu Trọng Anh. Nhưng vì có phần nể trọng vị Trang chủ Thiết Đàm trang nên chàng lại không muốn hợp sức với Vệ Xuân Hoa để làm chuyện rắc rối thêm. Nhìn hai bên trao đổi vài hiệp, Dương Thanh Hiệp thấy ngay Châu Trọng Anh không có ý sát hại Vệ Xuân Hoa lại càng yên tâm. Nhìn Vạn Khánh Nhuận đứng nhìn trận chiến với vẻ đắc ý, Dương Thanh Hiệp không nhận được bên xoay qua tấn công hần. Chàng vốn đã khinh thường Vạn Khánh Nhuận từ lúc hần đánh lên định ám hại Vệ Xuân Hoa, giờ lại thấy hần nhìn trận ác chiến ra chiều thỏa mãn thì bỗng hiểu thêm được vài phần nên quyết định nhảy vào đánh với hần một phen.

Đầu kia, Chương Tấn một mình đấu với Mạnh Kiện Hùng một lúc khá lâu mà vẫn chưa phân thắng bại. Lúc ấy An Kiện Cường đã lấy lại được sức lực sau một hồi lâu nghỉ mệt nên một tay lau mồ hôi, một tay rút cây đao khác trong giá ra rồi nhảy vào hợp sức với Mạnh Kiện Hùng và Châu Ý cùng đánh Chương Tấn.

Từ Thiện Hoảng đứng hồi lâu quan sát, biết Chương Tấn chỉ đấu ngang tay được với hai người thì không cách nào thắng nổi ba người. Vệ Xuân Hoa thì không đủ tài đương cự với Châu Trọng Anh, mỗi lúc bị đẩy lui dần. Từ Thiện Hoảng nhận thấy bản lãnh Trang chủ Thiết Đàm trang hết sức cao diệu, thủ pháp quá ư lợi hại, nếu thật sự muốn lấy mạng Vệ Xuân Hoa thì thật không phải là chuyện khó. Chỉ vì Châu Trọng Anh “hạ thủ lưu tình” cho nên Vệ Xuân Hoa mới cầm cự được bấy nhiêu lâu. Thế nhưng Vệ Xuân Hoa vẫn vô tình, hoặc giả vờ không biết mà mặc sức đánh tới, không chịu lui bước.

Vừa đánh cảm chừng, Châu Trọng Anh nghĩ thầm:

- “Hần tuổi trẻ hăng máu nên một khi lâm trận chỉ biết đánh mà không nhận thức được điều lợi hại. Nếu ta cứ tiếp tục nhường tay cho hần thì trận đấu biết bao giờ kết thúc được đây? Chỉ bằng giáo dục hần một phen cho hần mở rộng tầm mắt ra mà học hỏi thêm kinh nghiệm thì hơn.”

Nghĩ vậy, Châu Trọng Anh múa qua múa lại vài đường cho giãn gân cốt. Vệ Xuân Hoa hăm hở định phóng song câu vào yết hầu Châu Trọng Anh. Song câu chưa rời tay, Vệ Xuân Hoa đã thấy đại đao của Châu Trọng Anh chém thẳng vào hông mình. Quá kinh khiếp, Vệ Xuân Hoa vội vàng lui lại để tránh lưỡi đao thì Châu Trọng Anh liền dùng chuôi đại đao gạt mạnh song câu của chàng sang một bên. Vệ Xuân Hoa không gượng được, toàn thân lao đảo ra sau cơ hồ ngã gục xuống.

Không những Vệ Xuân Hoa, mà cả Từ Thiện Hoảng đứng ở ngoài lược trận cũng phải thất kinh. Đao pháp của Châu Trọng Anh đã tinh diệu, nội lực lại càng thâm hậu hơn nữa!

Biết Vệ Xuân Hoa không thể nào đánh Châu Trọng Anh một mình được nên Từ Thiện Hoảng bèn múa đao nhảy vào trợ lực.

Tuy mang tiếng “hai đánh một”, nhưng kỳ thực Vệ Xuân Hoa và Từ Thiện Hoảng chẳng những không chiếm được thế thượng phong mà trái lại còn bị lép vế hoàn toàn.

Châu Trọng Anh sử đại đao thật ung dung, uyển chuyển, khi gạt khi đỡ, khi đâm khi chém tựa như chẳng chút phí sức. Biết rằng hai đối thủ quyết chiến chỉ đợi mình lỡ chiêu sên miếng là lập tức ra tay sát hại, thế nhưng Châu Trọng Anh vẫn giữ được phong độ kẻ cả, không ra tay đã thương người nào dù đã có rất nhiều cơ hội.

Đánh được vài chục hiệp, cả Vệ Xuân Hoa lẫn Từ Thiện Hoảng đều thấm mệt, mồ hôi tuôn ra ướt đầm nhưng Châu Trọng Anh vẫn tỉnh như không. Một già đấu với hai trẻ, niên kỷ và sức lực cách biệt nhau quá nhiều, nhưng khí thế hai bên có vẻ như đảo ngược lại. Vệ Xuân Hoa và Từ Thiện Hoảng phải thăm phục bản lãnh cao siêu của Trang chủ Thiết Đàm trang. Giới giang hồ tôn gọi ông ta là anh hùng không phải là vô cớ.

Bình khí của Vệ Xuân Hoa và Từ Thiện Hoảng mỗi lần chạm vào cây đại đao của Châu Trọng Anh là tóe lửa ra, dội ngược trở lại, tê nhức cả tay chân, mình mẩy. Mà lối đánh của Châu Trọng Anh với hai người trông giống như biểu diễn võ thuật nhiều hơn là sát phạt. Nhiều bàng quang đứng ngoài xem thấy ông ta như đùa giỡn với Vệ Xuân Hoa và Từ Thiện Hoảng hơn là ác đấu. Bỗng Từ Thiện Hoảng lớn tiếng gọi:

- Ngũ ca và Lục ca! Hai anh mau phóng hỏa đốt Thiết Đàm trang trước đi rồi “hạ hồi phân giải”!

Sở dĩ Từ Thiện Hoảng nghĩ ra mưu kế này là để hư trương thanh thế co Châu Trọng Anh bán loạn tinh thần khi nghĩ đến sự an toàn của sơn trang ắt không còn bụng dạ nào để chiến đấu thì may ra hai người còn có được cơ hội.

Hai người Từ Thiện Hoảng vừa giả vờ gọi là hai anh em song sinh Thường Thích Chí và Thường Bá Chí, đứng vào hàng thứ 5 và thứ 6 trong Hồng Hoa

hội. Hai người này không có mặt tại Đại hương đường khi Lục Phi Thanh đem tin Văn Thái Lai đến An Tây.

Trước đó, lúc Vu tổng đã chủ còn sinh tiền đi cùng với Văn Thái Lai vào thâm cung hội kiến với vua Càn Long có đặc phái hai anh em họ Thường đến gặp Triệu Gia Đồ để theo dõi hành tung bọn công sai của Thanh Đế.

Quả nhiên mưu kế của Từ Thiện Hoảng phần nào hữu hiệu. Chàng vừa lên tiếng thì Thiết Đàm trang trở nên hỗn độn. Ai nấy đều lo sợ phạm phùng, tạo nên một cảnh vô cùng huyền ảo.

Thế nhưng Châu Trọng Anh vẫn không hề bị rối loạn tinh thần. Ông ta chỉ hơi giật mình, nhưng sau đó bình tĩnh lại được ngay. Nhưng dù muốn dù không, chiến thuật và chiến lược của Châu Trọng Anh cũng đã thay đổi. Ông ta muốn kết thúc trận đấu thật lẹ để chỉ huy người Thiết Đàm trang đối phó với hỏa tai nếu có chứ lẽ nào để cho một công trình gây dựng mấy đời phút chốc trở thành tro bụi được.

Châu Trọng Anh khẽ nhủ mảy, triển khai thần lực. Ông dùng một thế “Tam Đương Khai Thái” chém liên tiếp ba chiêu thật lợi hại khiến Vệ Xuân Hoa và Từ Thiện Hoảng phải thối lui lại ba bước. Thừa cơ hội, Châu Trọng Anh phi thân ra ngoài mục đích đi dò xét xem có tìm được hai người phòng hỏa đốt sơn trang như lời Từ Thiện Hoảng vừa nói hay không.

Chẳng ngờ Châu Trọng Anh vừa đi ra thì Vệ Xuân Hoa cũng nhảy theo bám sát ông ta như hình với bóng. Song câu của chàng sau đó được tung ra đánh ngay vai Châu Trọng Anh. Nghe hơi gió, Châu Trọng Anh biết mình bị tập kích liền xoay đao lại chém ngược ra sau. Chỉ nghe một tiếng “keng” Song câu của Vệ Xuân Hoa đã bị dội ngược trở lại. Trong lúc Vệ Xuân Hoa còn đang loạng choạng thì tay trái Châu Trọng Anh đã tung ra một quyền mạnh mẽ vô cùng.

Vệ Xuân Hoa hét cả hồn vía, không ngờ bản lĩnh Châu Trọng Anh còn ghê sợ hơn mình nghĩ nhiều. Chàng tung mình lên không như một trái pháo thăng thiên tránh khỏi được rồi đáp nhẹ nhàng lại xuống đất. Châu Trọng Anh lại nhanh nhẹn co năm ngón tay lại như nắm cái móc sắt, cấu ba ngón vào ngay bả vai Vệ Xuân Hoa.

Đây là thế đánh “Tam hợp” trong bài quyền “Nhị lang đả hổ” của phái Thiếu Lâm. Đây là một tuyệt kỹ của phái Thiếu Lâm, chỉ những cao thủ thượng thừa mới học được mà thôi.

Vệ Xuân Hoa biết Châu Trọng Pháp đạo pháp nhưng chưa biết quyền thuật của ông ta lợi hại thế nào. Nay thấy ông ta cùng một lúc phối hợp được cả đao, quyền và trào thì quả là một cao thủ hãn hữu trên đời.

Vệ Xuân Hoa không tài nào đỡ được, mà cũng không sao né tránh được nên vai phải bị Châu Trọng Anh chộp trúng. Vệ Xuân Hoa chỉ nghe nhói lên một cái rồi ngã gục xuống đất.

Nhưng may mắn thay cho Vệ Xuân Hoa, Châu Trọng Anh không có ý dả thương chàng nên ông ta sử dụng có hai thành công lực nếu không có lẽ chàng đã bị trọng thương rồi. Đó là Châu Trọng Anh còn chưa đánh vào chỗ nhược!

Vệ Xuân Hoa không những chẳng biết ơn nhân nhượng của Châu Trọng Anh mà còn tức lồng lộn đến sôi máu. Mặc dù bả vai đau nhức khôn tả, chàng vẫn không chịu lui mà tiếp tục nhảy tới liều mạng “ăn thua đủ”.

Thấy địch thủ ép mình mãi, Châu Trọng Anh lại múa quyền đánh thêm mấy chiêu nữa. Thấy quyền Châu Trọng Anh hình như đã gia tăng thêm mấy thành công lực, Vệ Xuân Hoa hồn phi phách tán, nhảy ra sau mấy bước để tránh né chứ không dám đón đỡ. Không muốn chàng gây khó khăn cho mình, ông ta lại đánh tiếp thêm mấy quyền đẩy lui chàng thêm mấy bước nữa rồi phi thân ra ngoài tìm kẻ phóng hỏa.

Không ngờ Châu Trọng Anh vừa quay đi thì Vệ Xuân Hoa đã đưa song câu phóng ra một chiêu “Thế Phụng Phỉ Cao” nhắm ông ta quất vùn vụt. Châu Trọng Anh cả giận lớn tiếng mắng :

- Này anh bạn trẻ kia! Tôi với anh không có mối thù “giết cha chém chú”, lại cũng không hề có oán “cướp vợ đoạt con”, sao đi theo làm phiền ép bức tôi dữ vậy? Đã mấy phen tôi nhân nhượng bỏ qua cho rồi, sao anh không biết điều tự lượng sức mình?

Vệ Xuân Hoa thản nhiên nói :

- Mi đã hại Văn tứ ca thì ta quyết liều mạng với mi. Nếu ta kém tài chết dưới tay mi thì cũng đành thôi chứ chẳng có gì ân hận cả. Vệ Xuân Hoa này chỉ biết có điều nhân nghĩa mà thôi; sống vì nhân nghĩa, chết cho nhân nghĩa, chứ không phải hạng người “tham sinh hỷ tử”. Mi hiểu rõ rồi chứ? Cứ đánh thẳng tay đi, chứ đừng nhân nhượng gì hết!

Châu Trọng Anh thấy Vệ Xuân Hoa chỉ biết nóng máu mà liều mạng chứ không chịu tìm hiểu sự việc đen trắng thế nào đã toan dùng tuyệt kỹ dạy cho chàng một bài học nên thân nhưng nghĩ lại thương tình một người trẻ tuổi tài cao nên lại không nỡ. Ông ta liền gọi chàng mà bảo :

- Lão phu năm nay đã ngoài 60. Trong suốt cuộc đời hành hiệp cũng từng đụng độ không biết bao nhiêu là cao thủ nhưng chưa thấy ai liều mạng như mi! Lão phu vì thương tài nên không nỡ hạ thủ mà mi cứ mãi chấp nê là sao?

Vệ Xuân Hoa dừng dừng đáp :

- Ta chưa hề xin xỏ mi tha mạng! Cứ việc đánh hết tay đi, chứ đừng mong ta lui nửa bước. Muốn ta đừng theo mi nữa thì chỉ có một cách giết chết ta mà thôi!

Dứt lời, Vệ Xuân Hoa lại tiếp tục múa song câu tấn công tiếp. Từ Thiện Hoảng cũng nhảy vào nhắm ngay bụng Châu Trọng Anh chém một đao. Châu

Trọng Anh không chút nao núng, múa đại đao, trên đỡ song câu của Vệ Xuân Hoa, dưới gạt đao của Từ Thiện Hoảng. Sau đó, ông ta vung đại đao chém Vệ Xuân Hoa một nhát, đồng thời lại đưa tay xia thêm một cái.

Bị tấn công hai chiêu một lượt, Vệ Xuân Hoa chưa biết phải làm sao chống đỡ thì Châu Trọng Anh đã biến ngón xia kia thành một chiêu “Trơ Hạ Chầu” của phái Thiếu Lâm, đánh vào ngay hông Vệ Xuân Hoa một quyền khá nặng. Mặc dù Châu Trọng Anh vẫn không có ý hại người, nhưng lần này ông có gia tăng thêm đôi phần công lực nên sau khi trúng phải chiêu này, Vệ Xuân Hoa nghe đau đốn lên tận cốt tủy, không đỡ được, rống lên một tiếng thảm thiết rồi ngã lộn xuống đất như một thân cây bị đốn, nằm im bất động, liệt hết cả tứ chi.

Vệ Xuân Hoa cố chống tay đứng dậy nhưng sức lực như đã mất hết nên ngã xuống lại. Chàng nhìn Châu Trọng Anh với ánh mắt căm thù nói :

- Ta dù thế nào cũng quyết một mắt một còn với mi! Chỉ trừ khi ta chết...

Từ Thiện Hoảng thấy vậy ngắt lời :

- Cừu đệ! Em cứ lui ra! Để lão tặc cho ngu huynh!

Sau đó, Từ Thiện Hoảng lại hét lớn :

- Thập nhị đệ! Mau phóng hỏa đốt cửa sau! Đừng để cho một mạng nào của Thiết Đả trang thoát ra ngoài.

Lúc ấy Châu Ý ruột rời như tơ vò. Phản hợp sức với Mạnh Kiện Hùng và An Kiện Cường mà đánh mãi vẫn không thắng được Chương Tấn nên càng thêm tức giận. Nàng liếc nhìn, chợt trông thấy Lạc Băng thì máu trong người sôi lên sùng sục, nói thầm trong bụng :

- “Đầu đuôi cũng chỉ tại con quỷ cái khốn nạn này mà rra cả. Ta phải giết nó trước rồi đến đâu thì đến!”

Nghĩ vậy, Châu Ý liền bỏ Chương Tấn, nhảy bỏ lại phía Lạc Băng, như quyết phải ăn tươi nuốt sống cho được mới thấy hả trong lòng.

Lạc Băng từ lúc từ khi nghe Đồng Triệu Hòa nói Văn Thái Lai bị sát hại rồi thì chẳng khác nào như người mất trí, ngồi yên lặng trên ghế, lúc như tỉnh, lúc như mê.

Những trận đấu như long trời lở đất đang xảy ra trong đại sảnh Thiết Đả trang Lạc Băng cũng chẳng để ý đến, chỉ thương khóc Văn Thái Lai mà thôi. Cho đến khi Châu Ý bỏ Chương Tấn đến trước mặt nàng giờ lưỡi đao sáng quắc ra thì Lạc Băng mới giật mình. Khi lưỡi đao của Châu Ý chém xuống, Lạc Băng chỉ mỉm cười, hai mắt ướt đầm mà chẳng chút phản kháng. Châu Ý nhìn thấy thần sắc Lạc Băng thê thảm quá, lại động lòng trắc ẩn nên không nỡ hạ thủ. Châu Ý sau đó lấy Uyên Ương Đao của Lạc Băng trao cho nàng rồi nói :

- Đây! Hãy cầm lấy mà đấu với ta, chứ ngồi đó mà ăn vạ hoài hay sao?

Lạc Băng đỡ lấy Uyên Ương Đao. Châu Ý sau đó dùng đao của nàng nhắm ngay đầu Lạc Băng chém nhẹ xuống. Nhưng lạ thay, Lạc Băng vẫn không chịu đỡ mà chỉ nở một nụ cười thê lương. Châu Ý thấy vậy thâu đao trở lại, buồn cười hỏi rằng :

- Đánh đi chứ! Còn chờ gì nữa?

Lạc Băng đưa ngọn đoản đao bên tay trái lên đỡ, còn trường đao bên tay mặt thì chém lại cho có lệ, chẳng có chút nội lực nào. Châu Ý không cần đỡ mà chỉ lấy tay chụp nhẹ lấy thanh đao của Lạc Băng, thương hại nói :

- Ai lại đánh miễn cưỡng thế này? Đứng dậy mà đánh thật tình đi chứ!

Lạc Băng cố gắng đứng dậy. Nhưng chưa nhấc được hai chân lên khỏi đất đã phải ngồi “phịch” xuống trở lại vì gót chân đau.

Kẻ đứng người ngồi. Kẻ đánh không ra chiêu thật tình. Người đỡ thì cảm chừng. Xem ra chẳng ai muốn hại ai, trông giống như một vở tuồng sân khấu hơn là một trận so tài. Châu Ý bèn gọi lớn :

- Đánh đi chứ! Sao mà chứ giả ngây giả dại hoài vậy?

Lạc Băng vẫn ngồi yên không động dậy. Dường như nàng có ý muốn được chết dưới đao của Châu Ý hơn là giao đấu. Châu Ý lắc đầu, vừa buồn cười vừa giận. Chợt nàng nghe Từ Thiện Hoảng la lớn :

- Mau phóng hỏa nhanh lên!

Châu Ý liền bỏ Lạc Băng chạy ra ngoài xem xét tình hình. Mới vừa ra đến cửa, Châu Ý nghe có tiếng người nói lớn :

- Mi tưởng chạy trốn thoát khỏi được sao?

Châu Ý thấy có hai người ngay cửa chặn lại cửa, lấp kín đường ra. Một người với khuôn mặt lạnh như tiền, đôi mắt như hai luồng điện ngó nàng chăm chăm. Đôi mắt hần như có ma lực trông hết sức ghê rợn. Châu Ý hết sức kinh hãi, không dám ngoảnh thẳng vào mặt hắn. Nàng lăm bắm :

- Thứ người gì mà quái gở thế này? Có lẽ quý hiện hồn thì đúng hơn!

Người ấy gật đầu, lạnh lùng nói :

- Có lẽ người nói đúng đấy! Ta là quý sống, ngoại hiệu là “Quý Kiến Sầu”!

Thì ra đó là Thạch Song Anh, biệt danh là Quý Kiến Sầu, đứng thứ 12 trong Hồng Hoa hội, chấp chương Hình đường. Trước kia, Thạch Song Anh là cao thủ của phái Bát Quái, sau khi gia nhập Hồng Hoa hội lại được Tam đương gia Triệu Bán Sơn truyền thụ thêm cho bản lãnh.

Vì mến tài, Triệu Bán Sơn đem đạo pháp huyền môn của phái Thái Cực ra truyền dạy cho Thạch Song Anh. Hai người sau đó kết nghĩa làm anh em, nhưng Thạch Song Anh vẫn luôn luôn xem Triệu Bán Sơn như một người thầy. Lối đánh Thạch Song Anh học được của Triệu Bán Sơn là lấy tĩnh khắc động, dùng nhu thắng cương. Do đó, vừa gặp Châu Ý ra chiêu, Thạch Song Anh đã áp dụng ngay nguyên lý này khiến năng sợ hãi và hiểu rõ tài nghệ của Quý Kiến Sầu ngay tức khắc.

Nghe giọng nói tựa như hăm dọa cho mình sợ, Châu Ý bỗng nổi trận lôi đình thét lên :

- Bộ mi tưởng bản cô nương đây khiếp sợ mi đó hả? Chẳng qua là ta ghê tởm cái bộ mặt nửa người nửa quỷ đó thôi! Có bản lĩnh gì thì cứ giở ra thử?

Dứt lời, Châu Ý vung đao đến chém vào ngay mặt Quý Kiến Sầu một nhát. Quý Kiến Sầu, tức Thạch Song Anh liền dùng ngay một thế “Tả Quái Kim Linh”, khẽ gạt chiêu của Châu Ý một cách nhẹ nhàng rồi vỗ mạnh vào cán đao, nhìn Châu Ý ngó đăm đăm.

Mới thử sức qua, Châu Ý đã biết ngay người này có một nội lực ghê gớm vô cùng nên càng khiếp sợ bội phần, nghĩ thầm :

- “Chắc chắn ta đánh không lại hắn rồi! Chi bằng chạy trước thì hơn.”

Nghĩ vậy, Châu Ý xông tới chém bừa mấy đao để mở đường thoát thân. Đàng kia, Mạnh Kiện Hùng và An Kiện Cường hợp sức đánh Chương Tấn hoài mà vẫn không thắng nổi. Và cùng lúc đó, cương xuyên của Vạn Khánh Nhuận bị Dương Thanh Hiệp đánh bật trở lại xuyt nửa trúnng vào mặt y. Vạn Khánh Nhuận sợ hãi bỏ chạy chứ không dám đánh thêm nữa. Y len lỏi vào đông bàn ghế trong đại sảnh mà lẩn trốn. Đang định tìm kế thoát thân, Vạn Khánh Nhuận chợt nhớ tới Đồng Triệu Hòa nên còn do dự vì không biết tên này đã trốn đi ngò nào từ bao giờ...

Còn nhóm Châu Trọng Anh với Từ Thiện Hoảng và Vệ Xuân Hoa thì sự thắng bại đã trông thấy quá rõ rệt. Vệ Xuân Hoa bị Trang chủ Thiết Đàm trang đánh cho bị thương, cho dù không đến nỗi nặng lắm nhưng cũng đủ cho chàng ta “rêm” hết cả người. Bất quá Vệ Xuân Hoa chỉ còn liều mạng để trợ lực Từ Thiện Hoảng mà thôi, chứ chiêu thức đánh ra quá yếu ớt, chưa chắc đã dọa được một người võ nghệ tầm thường. Từ Thiện Hoảng biết rất rõ, cho dù chàng cùng Vệ Xuân Hoa hoàn toàn khỏe mạnh còn không phải là đối thủ của Châu Trọng Anh nữa, huống hồ cả hai đều bị thương cả. Vì vậy, Từ Thiện Hoảng bèn dùng “tâm lý chiến”, luôn miệng kêu gọi anh em Hồng Hoa hội, hết tên người này đến tên người nọ mà không cần biết có mặt hay không. Mục đích của Thất đương gia là để khủng bố tinh thần Châu Trọng Anh để ông ta giảm bớt nhuệ khí.

Nhưng Châu Trọng Anh dễ gì mắc mưu được. Ông ta trước sau vẫn điềm tĩnh, và vẫn để cho Từ Thiện Hoảng và Vệ Xuân Hoa thay phiên nhau xuất thủ chứ không thêm lợi dụng lúc hai người đang bị thương mà khai thác nhược điểm. Chiếm được ưu thế, Châu Trọng Anh định bụng sẽ cầm chân hai người, đánh đến khi nào cả hai không còn đánh được nữa thì ông ta sẽ dùng lời để phân giải.

Một bóng người không biết từ đâu phóng tới, lớn tiếng nói :

- Hay lắm! Ta nghe đại danh Thiết Đàm trang Châu Trọng Anh đã lâu, nay có dịp thử sức tưởng không có gì hay bằng.

Y vừa dứt lời đã dùng cây thiết tương nhắm đầu Châu Trọng Anh giáng xuống một đòn hết sức mạnh bạo.

Châu Trọng Anh thấy y cầm cây thiết tương nặng nề như thế mà lại sử dụng rất uyển chuyển mau lẹ chẳng khác gì một cây thiền trượng thì trong lòng khen thầm, nhận thấy thân lực của người này quả là phi thường. Ông khẽ lách mình sang bên trái rồi dùng kim bội đại đao chém trả lại một nhát.

Đánh không trúng Châu Trọng Anh, cây thiết tương của người ấy xoay thành một vòng tròn. Nhưng vừa thấy đao của Châu Trọng Anh chém tới, y liền né qua một bên và cùng lúc thủ thiết tương lại một cách dễ dàng. Sau đó, y dùng một thế “Kim Giao Tiểu Nguyệt” trong “Phong Ma trượng pháp” đánh tới, uy lực mạnh như chẻ núi.

Là cao thủ của phái Thiếu Lâm chánh tông cho nên Châu Trọng Anh còn lạ gì thế ấy nên chỉ khẽ lướt mình là đã tránh được dễ dàng như trở bàn tay.

Liếc mắt thấy Vạn Khánh Nhuận đang lẩn vào chỗ bàn ghế tìm đường tẩu thoát, còn Dương Thanh Hiệp thì đang rượt theo hắn ở đằng sau. Châu Trọng Anh mỗi khi đỡ xong một thiết tương lại thối lui một bước về phía Vạn Khánh Nhuận. Người thường tưởng rằng ông đang chận vật với người cầm thiết tương kia chứ có biết đâu là ông đang thăm dò tính một việc.

Cứ tiếp tục lùi dần, Châu Trọng Anh đã đến gần sát bên Vạn Khánh Nhuận lúc nào mà hắn không hay. Rồi xuất kỳ bất ý, ông ta hươi đại đao chém sả xuống đầu Vạn Khánh Nhuận một nhát.

Số là Châu Trọng Anh biết Hồng Hoa hội hiểu lầm, tưởng Vạn Khánh Nhuận và Đồng Triệu Hòa cùng với Thiết Đàm trang là cùng phe phái với nhau, thông đồng ám hại Văn Thái Lai. Đã hai lần, ông kêu gọi mọi người dừng tay, và cả hai lần Vạn Khánh Nhuận đều ra tay đánh lên người của Hồng Hoa hội nên thành ra họ lại tin tưởng rằng Châu Trọng Anh bày mưu kế để Vạn Khánh Nhuận thi hành thủ đoạn. Vì vậy, mấy người Hồng Hoa hội căm thù Châu Trọng Anh, quyết tâm đánh đến cùng chứ không biết đó là âm mưu của Vạn Khánh Nhuận.

Châu Trọng Anh đã suy nghĩ rất kỹ. Nếu cứ để Vạn Khánh Nhuận tiếp tục ra tay phá hoại thì trận chiến với Hồng Hoa hội sẽ còn kéo dài mãi mà không biết bao giờ mới kết thúc được.

Lần đến Thiết Đàm trang này, Vạn Khánh Nhuận và Đồng Triệu Hòa định hạch sách Châu Trọng Anh một số tiền lớn. Nhưng Châu Trọng Anh ghét hai người đến tận xương tủy nên ông một mực không chịu, như thách thức chứng cứ việc báo cáo với chính quyền địa phương là ông “tạo phản”.

Châu Trọng Anh không thần phục triều đình nhưng không bao giờ phản kháng ra mặt. Suốt mấy chục năm nay, ông đã tạo dựng được một sự nghiệp đồ sộ, nếu để mất đương nhiên là không thể không đau! Ngoài ra, ông cũng chẳng khác gì là “vua một cõi”, ngoài danh tiếng anh hùng hào kiệt. Ngày nay, họa phút chốc đến mình do hai tên Vạn Khánh Nhuận và Đồng Triệu Hòa kia mang đến, bảo sao ông không hận cho được!

Nhưng có điều nào đau đớn hơn, có ai hiểu được cho ông là dù chưa bao giờ kết giao với Hồng Hoa hội, ông đã khảng khái xử phạt, giết chết đứa con trai duy nhất chỉ vì nó tiết lộ bí mật của địa huyết để cho Văn Thái Lai bị bắt. Đáng lý ra Hồng Hoa hội ít nhất phải tìm hiểu lý do trước đã thay vì hễ động một tí là chỉ biết có thù hằn chửi rủa, nhục mạ người khác, đâm chém, đánh giết với đốt phá! Châu Trọng Anh vô cùng bất mãn, tức giận và uất ức không biết bao nhiêu mà kể, thế nhưng ông vẫn nhẫn nhịn, dùng thái độ hòa nhã quân tử mà đối lại với những hành động phi lý, càn quấy và hung hăng ngang tàng của đám người Hồng Hoa hội. Thế nhưng ông càng nhẫn nhịn, đám người Hồng Hoa hội kia lại càng “làm già”!

Sau khi dẫn đo mọi chuyện, Châu Trọng Anh quyết định phải hạ sát tên Vạn Khánh Nhuận này trước thì mới mong giải quyết được mọi chuyện; mới mong Hồng Hoa hội chịu lắng tai mà nghe nói một đôi lời...

Nhìn thấy lưỡi dao Châu Trọng Anh chém tới, Vạn Khánh Nhuận hết hồn hết vía, nhảy ra sau mà né tránh. Lúc đó Dương Thanh Hiệp cũng đã đuổi đến nơi. Vạn Khánh Nhuận liền nhảy một cái đứng trên mặt bàn nhìn Châu Trọng Anh la lớn :

- Bọn ta hết lòng hết sức giúp mi mới bắt được Văn Thái Lai! Thế mà giờ đây mi lại đòi giết ta để một mình nuốt trọn số tiền thưởng một vạn lượng bạc của triều đình trọng thưởng chắc?

Vạn Khánh Nhuận lòng dạ hết sức là nham hiểm và độc địa. Hắn nghĩ rằng bịa chuyện ra nói như vậy là vĩnh viễn kết chặt mối thù giữa Hồng Hoa hội và Thiết Đàm trang mà không bao giờ giải được.

Quả nhiên, mấy người Hồng Hoa hội sau khi nghe Vạn Khánh Nhuận nói thì không ai còn nghi ngờ gì nữa, tin chắc rằng Châu Trọng Anh định giết hắn để một mình độc hưởng số tiền thưởng của triều đình. Ai nấy đều giận đến xanh mặt, chỉ muốn băm thây Châu Trọng Anh ra mới hả lòng tức tối.

Chương Tấn hét lớn lên một tiếng, cầm song phủ xông tới đánh nhào. Cực chẳng đã, Châu Trọng Anh lại phải tiếp tục đón đỡ giao tranh, nhưng trong lòng thâm kêu khổ liên miên.

Từ Thiện Hoảng là người thông minh nhất trong đám. Sau mấy lần giao tay với Châu Trọng Anh, chàng biết ông không lúc nào chịu đánh tận lực hay có ý sát hại anh em Hồng Hoa hội cả. Nhận thấy có điều gì gian trá trong lời nói của Vạn Khánh Nhuận, Từ Thiện Hoảng bèn lớn tiếng gọi Chương Tấn :

- Khoan đã thập đệ! Mau dừng tay lại!

Chương Tấn vốn là người nóng tính, lại không có chút kiên nhẫn nào cho nên dù nghe rõ Từ Thiện Hoảng lên tiếng gọi, y cũng không chịu dừng tay mà cứ lần xà lại mà đánh.

Người cầm thiết thương cũng nhảy vào hợp lực. Đó là Trương Tứ Căn, đứng thứ 13 trong Hồng Hoa hội. Đàng sau, Dương Thanh Hiệp cũng vác cây roi đồng vào trợ chiến với hai người kia, cùng tấn công Châu Trọng Anh một lượt.

Châu Trọng Anh dùng đại đao đánh gạt song phủ của Chương Tấn cùng thiết thương của Trương Tứ Căn qua một bên rồi đảo ngược thanh đao lại đỡ roi đồng của Dương Thanh Hiệp. Thế là một trận ác chiến nữa lại xảy ra, với ba người Hồng Hoa hội đánh một mình Châu Trọng Anh.

Tuy một chọi ba, nhưng Châu Trọng Anh chẳng khác nào một con hổ giữa ba con sói nên ông ta chẳng chút lép vế, trái lại còn đánh cho ba người kia một bở hơi tai, không phút nào nghỉ được. Vốn ba người này, Dương Thanh Hiệp, Chương Tấn và Trương Tứ Căn nổi tiếng là ba “đại lực sĩ” của Hồng Hoa hội, có sức mạnh như thần. Nhưng giờ đây trước mặt vị Trang chủ Thiết Đàm trang, cả ba chẳng khác nào như ba đứa con nít đòi hành hung một người lớn!

Châu Trọng Anh quát lên một tiếng, nhắm Chương Tấn chém một nhát. Chương Tấn cả kinh dùng cả hai búa mà đón đỡ. Vừa chạm trúng đao của Châu Trọng Anh, Chương Tấn đã thấy bủn rủn cả chân tay. Y không dám được phải nhảy ra sau vài bước để định thần trở lại. Đây lui được Chương Tấn, Châu Trọng Anh thừa thắng xông lên chém xà một đao ngang người Trương Tứ Căn. Thấy nhát chém quá mạnh, Trương Tứ Căn không dám khinh thường liền vận toàn lực vào thiết thương mà đỡ. Cũng như Chương Tấn, vừa chạm đến đao của Châu Trọng Anh, Trương Tứ Căn cảm thấy đôi tay như muốn gãy lìa ra, loạng choạng lùi ra sau mấy bước. Nhưng lần này, Châu Trọng Anh sợ ý để đại đao tuột khỏi tay văng lên trời ghim vào thân cây đôn đồng dính chặt vào đấy.

Thấy sư phụ bị mất vũ khí, Mạnh Kiện Hùng và An Kiện Cường giật mình. Hai người không còn nghĩ gì đến nguy hiểm nữa liền xông vào trợ thủ. Nhưng chưa nhảy được vào vòng chiến, cả hai người đã bị Vệ Xuân Hoa dùng song câu cản lại.

Dù để vắng mặt đại đao, Châu Trọng Anh vẫn bình tĩnh như không, tinh thần chẳng chút bán loạn. Như một con hải long vượt qua ba đợt sóng lớn, Châu Trọng Anh khề tung mình lên không, và chỉ trong nháy mắt đã đến sát bên người Dương Thanh Hiệp. Nhanh như chớp, tay trái Châu Trọng Anh giật phắt lấy cây roi đồng trong tay Dương Thanh Hiệp đồng thời tay phải tung ra một quyền vào ngay hông chàng ta.

Hết đường chống đỡ hay né tránh, Dương Thanh Hiệp lãnh trọn một quyền ngay bụng, la lên một tiếng “ô!” rồi ôm bụng nhăn nhó.

Dương Thanh Hiệp từ nhỏ đã luyện tập được công phu “Thiết bổ sam” nên thân hình của chàng chẳng khác gì “mình đồng da sắt” khiến cho binh khí tầm

thường không thể nào xâm phạm được. Do đó mà giới giang hồ mới tặng cho chàng biệt danh là “Thiệt Thập”, nghĩa là toàn thân chẳng chẳng khác gì một cái thép bằng sắt.

Đao kiếm không làm gì được mình chàng, thế nhưng khi trúng phải một quyền của Châu Trọng Anh, Dương Thanh Hiệp nghe đau thốn vô cùng, thấy đầu óc như choáng váng tựa hồ muốn ngã lăn ra đất mà nằm chết giấc. Đó là ông ta chỉ mới nhẹ đòn nếu không thì có lẽ Bát đương gia Hồng Hoa hội đã tan xác rồi!

Trong khi Chương Tấn và Trương Tứ Căn tiến lên tấn công Châu Trọng Anh, Dương Thanh Hiệp thừa cơ hội vờ vàng khê há miệng ra, dùng thuật hô hấp hít mạnh vào mấy cái rồi vận nội công chữa trị. Chỉ trong giây lát, nguyên khí trong người đã được phục hồi.

Dương Thanh Hiệp liền nhảy tới, hai tay quyền múa tít lên nhắm vào người Châu Trọng Anh mà đánh để hợp lực với Chương Tấn và Trương Tứ Căn.

Mạnh Kiện Hùng thấy sư phụ đã năm lần bảy lượt nương tình mà đám người Hồng Hoa hội kia vẫn không biết điều quyết hại cho được sư phụ mình thì giận lắm nên không cần đợi lệnh của Châu Trọng Anh, liền đi lấy ba viên phi đạn rồi bất thành lình nhắm ba người Dương Thanh Hiệp, Chương Tấn và Trương Tứ Căn mà ném tới.

Ba người đang mải giao đấu nên hoàn toàn không phòng bị nên khi khám phá ra thì đã quá muộn, không thể nào né tránh kịp thời nữa.

Nhưng Châu Trọng Anh khi thấy ba viên ám khí sắp sửa trúng ba người kia thì ông bỗng vung cái roi đồng khi nãy giựt được trong tay Dương Thanh Hiệp một cái, đánh rớt cả ba viên xuống đất.

Biết Mạnh Kiện Hùng vì mình mà ra tay, Châu Trọng Anh rất cảm kích người đại đệ tử trung thành của mình. Nhưng ông đã không nỡ đã thương mấy người kia thì lẽ nào lại để cho đệ tử của mình hại đến sinh mạng của họ!

Sợ Mạnh Kiện Hùng nóng nảy vì mình mà phóng thêm ám khí giết hại các người Hồng Hoa hội, Châu Trọng Anh dùng cây roi đồng đánh tắt tất cả đèn đuốc trong phòng. Bốn phía trở nên tối như mực, ngửa bàn tay ra nhìn không thấy rõ. Châu Trọng Anh lúc bấy giờ mới tạm yên lòng.

Lúc đó, tất cả mọi người không ai bảo ai, cùng nhau ai nấy tự động lui lại phía sau mấy bước theo phản ứng tự nhiên.

Cuộc giao phong ác liệt tạm thời phải tạm ngưng. Ai nấy đều im phăng phắc, không dám rời khỏi vị trí đang đứng mà cũng chẳng dám thở mạnh, chỉ đứng yên một chỗ mà thủ thế chờ đợi.

Trong trường hợp này, dầu là người can đảm đến thế nào cũng không dám bước lên nửa bước. Trong bóng tối, nếu lỡ gây ra tiếng động để địch nhân biết rõ vị trí của mình mà dùng ám khí thanh toán thì cho dù tài năng siêu việt quán chúng đến đâu cũng phải uống mạng thôi.

Cuộc ác chiến vừa rồi là “ấu hợp đầu” chứ không phải “đơn đả độc sát”. Nhưng trong bóng tối mà tiếp tục ham đánh nữa thì chẳng khác nào là “loạn đả”! Khi ấy không chừng lại giết lầm người bên mình!

Vì vậy mà khi đèn đuốc tắt hết, đại sảnh Thiệt Đạm trang đang ồn ào náo nhiệt bỗng trở nên tĩnh mịch hoang vu. Bọn người Hồng Hoa hội không hiểu rõ dụng ý Châu Trọng Anh thế nào cho nên ai nấy đều sẵn sàng trong thế thủ mà lòng không ngớt lo sợ pháp phòng.

Đột nhiên, trong cảnh tối đen rừng rợn ấy lại vang lên tiếng chân của nhiều người đang chạy vùn vụt bên ngoài. Tiếng chân người càng lúc như càng đến gần. Bỗng đầu cánh cửa chính mở toang ra, một người tay cầm đuốc chạy thẳng vào.

Nhờ ánh đuốc sáng hắt căn phòng lên, mọi người nhìn ra đó là một chàng thư sinh mặt mũi thật dễ coi, tay cầm một ống sáo bằng vàng đang phản chiếu lại dưới ánh lửa hồng.

Dừng lại trước cửa, người ấy đưa cao ngọn đuốc lên khỏi đầu. Mọi người ai nấy nhìn thấy rõ sau lưng chàng thư sinh còn có thêm ba người nữa. Một người ăn mặc theo lối đạo sĩ, lưng đeo một thanh kiếm, ống tay trái của đạo bản phủ xuống khỏi bụng, chỉ thấy cánh tay mặt mà chẳng thấy đầu tay trái. Một người mặt như dồi phấn, môi tựa thoa son, rất là khôi ngô tuấn tú. Cách phục sức của chàng cũng hết sức sang trọng với chiếc áo gấm xanh, thắt dây đai ngọc, chẳng khác gì một công tử đại phú gia. Đi sau công tử là một tiểu đồng mới độ chừng 12 tuổi, vai mang khăn gói, hình như là đi theo hầu chàng ta...

Vừa thấy bốn người, cả bọn Hồng Hoa hội bỗng nhao nhao lên. Kẻ gọi, người réo, loạn cả sảnh đường.

- Vô Trần đạo huynh!

- Dư hiền đệ!

Rồi đột nhiên cả bọn không ai bảo ai, lần lượt cùng nhau quỳ hết xuống, đồng thanh tung hô :

- Anh em bang chúng Hồng Hoa hội xin tham kiến Tổng đà chủ!

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Ân Cừ Lục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Trần Gia Cách trở tài giao đấu - Châu Trọng Anh giàu nghĩa khả tuân

Thì ra bốn người mới đến là: Kim Định Tú Tài Dư Ngự Đồng, người cầm đuốc và ống sáo vàng; người mặc đạo bào, chỉ có một tay, lưng đeo trường kiếm là nhị đương gia Truy Hồn Đoạt Mệnh Kiếm Vô Trần đạo nhân; và chàng công tử mặc áo gấm màu xanh thất đại ngọc kia chính là Tổng đà chủ Hồng Hoa hội Trần Gia Cách. Còn cậu bé cầm khăn gói theo hầu là Tâm Nghiện, tiểu đồng của Trần Gia Cách.

Sau khi thủ lễ xong với Tổng đà chủ, đám anh hào Hồng Hoa hội tỏ ra cực kỳ hân hoan, chạy đến mừng vị Tổng đà chủ cùng Nhị đương gia. Từ Thiện Hoàng quay lại dặn Dương Thanh Hiệp cùng Vệ Xuân Hoa rằng:

- Bất độ và cửu độ ráng trông chừng, nhớ đừng cho Châu Trọng Anh thoát ra khỏi nơi này!

Cả hai gạt đầu tỏ ý vâng lời rồi chia nhau ra đứng hai phía như vây Châu Trọng Anh vào giữa. An Kiện Cường thấy vậy cả giận, cũng bước tới gần sư phụ để hộ vệ. Chàng hát hàm nghênh mặt nhìn Từ Thiện Hoàng, Dương Thanh Hiệp và Vệ Xuân Hoa tỏ ý thách thức ba người, ngụ ý bảo rằng chỉ cần một nói câu nói vô lễ thoát ra từ “cửa miệng” một người, hay chỉ một hành động khinh mạn khiêu khích là có thể xảy ra chuyện lớn. An Kiện Cường sẽ lập tức xông đến liều mạng với cả ba, mặc chuyện có ra sao thì ra.

Châu Trọng Anh hiểu ý đồ đệ liền lấy tay ra dấu bảo đừng nên động thủ và dùng lời an ủi:

- Con cứ bình tĩnh, không việc gì phải nóng giận cả. Để rồi xem họ có dám làm gì sư phụ không!

Khi ấy, Dư Ngự Đồng cầm hai tấm danh thiếp đi thẳng tới trước mặt Châu Trọng Anh lễ phép đưa và cất tiếng đồng thanh:

- Hồng Hoa hội Tổng đà chủ Trần Gia Cách và Nhị đương gia Vô Trần đạo nhân xin được bái kiến Thiết Đám Trần Châu lão anh hùng.

Mạnh Kiện Hùng từ phía sau lưng Châu Trọng Anh bước tới đưa hai tay nhận lãnh hai tấm danh thiếp rồi cung kính trao cho sư phụ.

Châu Trọng Anh đọc mấy hàng chữ viết trong hai tấm danh thiếp của Trần Gia Cách và Vô Trần đạo nhân, thấy lời lẽ vô cùng khiêm nhường, tự xưng là hậu bối mà gọi ông là tiền bối nên bất giác đem lòng kính trọng cả hai, thấy mình cần phải dùng lễ mà đáp lại. Ông ta bước tới hướng về phía cả hai, vòng tay nói rằng:

- Chư vị anh hùng giáng lâm đến thăm tệt trang mà lão phu không được hân hạnh đón tiếp từ xa, thật hết sức áy náy. Mong quý khách miễn thứ cho. Tiện đây xin mời hai vị ngồi để lão phu được tiếp chuyện.

Lúc đó, nơi đại sảnh của Thiết Đám trang chẳng khác nào một bãi chiến trường nên “ghế bỏ bàn nghiêng”, mọi vật đều ngổn ngang vô trật tự. Châu Trọng Anh thấy vậy gọi lớn:

- Bầy đâu! Ra đây xếp lại chỗ ngồi cho ngay ngắn đâu ra đó! Mau lên!

Tức thì Tổng Thiện Bằng điều khiển mấy tên tráng đinh dọn dẹp đồ đạc trong phòng và đốt lại đèn đuốc cho sáng lên rồi phân ngôi chủ khách cùng an tọa.

Phía Đông là khách, ghế thứ nhất hàng đầu nhường cho Trần Gia Cách, rồi theo thứ tự của tất cả những người có mặt trong Hồng Hoa hội là: Vô Trần đạo nhân, Từ Thiện Hoàng, Dương Thanh Hiệp, Vệ Xuân Hoa, Chương Tấn, Lạc Băng, Thạch Song Anh, Trương Tứ Cần, Dư Ngự Đồng. Còn tiểu đồng Tâm Nghiện thì đứng sau lưng hầu Trần Gia Cách.

Dư Ngự Đồng liếc mắt nhìn trộm Lạc Băng, thấy gương mặt nàng hết sức tiêu tụy thì trong lòng xót xa vô cùng. Chàng thắc mắc không biết nàng có kể những lỗi lầm của mình trót gây nên cho Thạch Song Anh nghe hay không nên trong dạ mãi bồi hồi không yên. Liếc mắt sang nhìn thử Thạch Song Anh, chàng thấy Quý Kiến Sầu lâm lâm li li, sắc mặt lạnh lùng như chẳng cần đếm xỉa đến ai cả.

Lần cuối cùng hội ngộ với Lạc Băng, thật ra chẳng phải Dư Ngự Đồng cố tình bỏ nàng mà đi. Nguyên do là chàng sợ đi sống đôi hay đi gần Lạc Băng thì trong lòng khó tránh được những ý nghĩ mông lung khi trông thấy hình dáng của nàng. Biết đâu chàng lại chẳng gây thêm nhiều tội lỗi một khi tình yêu cuồng nhiệt trong người bốc phát dữ dội, vượt hẳn qua lý trí. Vì vậy Dư Ngự Đồng cố ý để cho Lạc Băng dẫn trước một khúc khá xa rồi mới âm thầm đi theo sau để mà hộ tống. Nhưng trong lúc chàng rong cương từ từ thì Lạc Băng lại nóng lòng đi cho lẹ thành ra giục ngựa phi quá mau mà không để ý đến Dư Ngự Đồng đằng sau. Đến lúc giục ngựa đuổi theo thì không còn biết đâu mà tìm Lạc Băng nữa vì chàng vô tình đã để cho nàng dẫn quá xa, để giờ đây không còn biết nàng đi về ngã nào nữa. Ban đầu, Dư Ngự Đồng định tìm đường Lạc Băng đi qua bằng cách dò theo dấu chân ngựa. Nhưng đường tắt cũng như đường lớn, lúc nào mà chẳng có nhiều người qua lại thành thử biết đâu là dấu chân ngựa của Lạc Băng!

Dư Ngự Đồng sau đó tự trách mình mãi đi vòng khắp ngõ suốt hai ngày trời để tìm Lạc Băng mà vẫn không có kết quả! Chàng lúc nào cũng lo cho sự an nguy của Lạc Băng cho dù vẫn ôm ấp mối tình tuyệt vọng kia rong đau khổ. Nhiều lúc quá lo sợ, chàng nghĩ đến những điều không may có thể xảy đến cho nàng. Lạc Băng vẫn còn đang bị trọng thương, nếu lỡ đụng độ với cường địch dọc đường thì hậu quả sẽ thế nào? Hoặc giả những lúc nàng mệt mỏi, đói khát dọc đường mà không còn đủ sức đủ chí là đi kiếm chút thức ăn hay một vại ngụm nước thì biết trông cậy vào ai? Mục đích chính Dư Ngự Đồng đi tháp tùng Lạc Băng là để bảo vệ nàng, giúp đỡ nàng trong những trường hợp bất khả kháng đó mà lại để lạc mất nàng thì hỏi làm sao chàng yên lòng cho được! Nếu ngộ nhớ Lạc Băng có mệnh hệ gì thì Dư Ngự Đồng sẽ phải ăn năn thế nào mới gọi là đủ?

Nghĩ mãi muốn điên cả đầu, Dư Ngự Đồng không biết phải làm gì! Đường về An Tây còn quá xa. Nếu lạc chàng, chưa chắc Lạc Băng đã dám đi một mình với tình trạng như thế. Mà nếu có về đến An Tây, cũng chưa chắc gặp được Lạc Băng. Lục Phi Thanh chắc đã báo xong tin cho Hồng Hoa hội nên giờ này rất có thể anh em đang trên đường tới Thiết Đàm trang để đón Văn Thái Lai mà hộ tống về An Tây vì chưa biết Tứ đương gia đã bị bắt.

Sau cùng, Dư Ngự Đồng quyết định về lại Thiết Đàm trang để đón anh em Hồng Hoa hội tại đó và có gì thì trợ lực họ luôn thể. Sau một ngày đường, Dư Ngự Đồng đã trở về lại Thiết Đàm trang vào lúc xế chiều thì vừa vặn gặp Trần Gia Cách và Vô Trần đạo nhân mới đến.

Sau khi nghe Dư Ngự Đồng thuật lại rằng Thiết Đàm trang phản bội chỉ điểm cho Trương Siêu Trọng bắt Văn Thái Lai, Vô Trần đạo nhân hết sức nóng lòng, bàn với Trần Gia Cách nên đi giải cứu Văn Thái Lai ngay tức khắc.

Nhưng Trần Gia Cách không đồng ý, lại bàn rằng :

- Vẫn biết rằng giải cứu Văn tứ ca là điều tối quan trọng, nhưng hiện tại có ba điều bất tiện. Thứ nhất, hầu hết các anh em Hồng Hoa hội đang có mặt tại Thiết Đàm trang. Thứ hai, tin tức Văn tứ ca vẫn còn mù mờ, chưa biết đâu là thực. Thứ ba, con đường về Bắc Kinh còn xa lắm, đi không biết bao lâu mới tới được. Đàng nào thì Trương Siêu Trọng cũng không dám hại Văn tứ ca mà phải hộ tống an toàn về kinh mà nạp cho Càn Long. Sao cho bằng chúng ta đến thẳng Thiết Đàm trang điều tra mọi việc. Nếu biết chắc Văn tứ ca bị bắt giải về Bắc Kinh, chúng ta sẽ phân công anh em trong hội đi cứu sau cũng chưa muộn. Nhưng điều đáng nghi ngờ hơn hết là Thiết Đàm trang Châu Trọng Anh xưa nay được giới giang hồ kính nể, cảm phục là anh hùng nghĩa khí thì không lẽ lại có được hành động hèn hạ bán đứng kẻ kẻ trung lương như thế kia? Điều này chắc hẳn có gì bí ẩn bên trong. Trước khi lên án hay kết tội một ai, chúng ta phải điều tra rõ rệt, có đầy đủ bằng cứ hời hợt chứ không thể hành động một cách khinh suất bừa bãi được. Dục tốc bất đạt có phải không?

Vô Trần đạo nhân nghe Trần Gia Cách phân tích rất là tế nhị và sâu sắc trong lòng rất khâm phục, chịu theo lời ngay, chẳng chút do dự. Trần Gia Cách liền sai Dư Ngự Đồng dẫn đường đến Thiết Đàm trang. Khi cả ba người đến Thiết Đàm trang thì trời đã khuya, lại gặp đúng lúc Châu Trọng Anh vừa dập tắt hết đèn đuốc trong đại sảnh sau nhiều trận ác chiến.

Dư Ngự Đồng sau đó dẫn Tổng đà chủ và Nhị đương gia từ ngõ đi vào như chỗ không người. Thấy bên trong tối như mực, Dư Ngự Đồng bèn giựt lấy cây đuốc của một tên tráng đinh mà đi vào...

Bên hàng ghế phía Tây, Châu Trọng Anh ngồi ở phía trên. Ngay đằng sau là Mạnh Kiện Hùng, An Kiện Cường và Châu Ý.

Chỉ riêng Vạn Khánh Nhuận là “cô đơn lạc loài”, không ai mời ngồi. Y nhận thấy hai bên đang mở cuộc hội nghị nên có phần bất tiện cho y. Vạn Khánh Nhuận đang rón rén định chuẩn bị thì Từ Thiện Hoảng lạnh mắt trông thấy kịp. Như mũi tên bay, Từ Thiện Hoảng phóng ra chặn ngay cửa không cho Vạn Khánh Nhuận tẩu thoát. Nhìn thẳng vào mặt y, Từ Thiện Hoảng lạnh lùng lên tiếng :

- Khoan vội đi đâu! Xin mời ở lại đây nói hết đầu đuôi để cho mọi người được rõ ràng phân minh đã!

Vạn Khánh Nhuận sợ hãi, thềm kêu khỏ. Y đành riu riu trở vào ngồi dưới hàng phía chót ở phía Tây. Vạn Khánh Nhuận nhận thấy hai bên Thiết Đàm trang và Hồng Hoa hội quá đông người, mà ai nấy đều võ công cao siêu cả thì không dám liều mạng, đành để mặc cho định mệnh đưa đẩy đến đâu thì đến.

Châu Trọng Anh và Trần Gia Cách sau đó thay phiên nhau giới thiệu tên tuổi từng người trong Thiết Đàm trang cùng Hồng Hoa hội.

Điều mà Châu Trọng Anh kinh ngạc hơn cả là bao nhiêu cao thủ Hồng Hoa hội đều là những nhân vật khét tiếng trong võ lâm tập hợp lại mà tất cả lại đồng lòng chịu để cho một người điều khiển. Dĩ nhiên người ấy phải là một nhân vật có bản lĩnh phi phàm, tài đức vẹn toàn nên mới được bao nhiêu cao thủ kính phục, tôn là lãnh đạo.

Châu Trọng Anh lại nhìn vị Tổng đà chủ của Hồng Hoa hội, tức Trần Gia Cách, nhân vật tối cao của tổ chức “phân Thanh phục Minh” này. Trái với điều tưởng tượng của Châu Trọng Anh, đây không phải là một nhân vật lão thành dày dặn phong sương tên tuổi lẫy lừng khắp bốn bể, mà lại là một chàng trai khôi ngô tuấn tú, trông giống như một công tử ở một nơi quyền quý cao sang nào đó. Phải, một “công tử”, thế mà các bậc anh hùng hào kiệt kia lại mui mui phần cung kính, mọi điều đều tuân theo răm rắp chứ chẳng dám uơn ngạnh. Càng nghĩ, Châu Trọng Anh càng lấy làm lạ, không dám tin vào mắt mình.

Trần Gia Cách như đoán được ý nghĩ và mọi hoài nghi của Châu Trọng Anh nên tự nhủ thầm :

- “Chắc Trang chủ Thiết Đàm trang cho rằng ta tuổi trẻ thì làm sao ngồi được ghế lãnh tụ của Tổng đà chủ Hồng Hoa hội nên có vẻ phân vân không ít. Ta phải tìm cách đánh tan mọi ý tưởng của ông ta mới được.”

Nghĩ vậy, Trần Gia Cách nhìn Châu Trọng Anh lễ phép nói :

- Người anh em thứ tư của chúng tôi là Bôn Lôi Thủ Văn Thái Lai chẳng may gặp phải nan vuốt của bọn “tàu cầu” của triều đình bao phen công kích, gây nhiều nỗi khó khăn. Bởi vì “mãnh hổ nan địch quần hồ” cho nên Tứ đương gia mang trọng thương đến quý sơn trang tị nạn. Được Châu lão tiên bôi khinh tài trượng nghĩa, nghĩ tình đồng đạo võ lâm mà ra tay tương trợ nên Hồng Hoa hội chúng tôi muốn phần cảm kích vội vả đến đây để cảm tạ.

Nói xong, Trần Gia Cách đứng lên hướng về phía Châu Trọng Anh vòng tay vái dài một cái hết sức cung kính.

Châu Trọng Anh cũng vội vàng đáp lễ, trong lòng hết sức khâm phục nhưng cũng lo lắng không ít. Ông ta nghĩ thầm :

- Vị Tổng đà chủ Hồng Hoa hội này không phải là phùng công tử bột như ta nghĩ. Cứ theo phong cách và lời nói của chàng ta thì dẫu là bậc tiền bối

cao thủ lão thành trên võ lâm cũng chưa chắc bằng được. Y dư biết Văn Thái Lai bị bắt tại son trang của ta giải về Bắc Kinh rồi vậy mà không nóng nảy sỗ sàng như mấy người kia. Đây là y nén giận dùng lời nói khéo cột ta vào thế bí trước rồi có gì mới động thủ sau. Nếu người của võ lâm nghe được điều này tất nhiên sẽ có cảm tình nhiều với y trong khi sẽ có ác cảm với ta. Lối xử sự của vị Tổng đà chủ trẻ tuổi này thật là hết sức không khéo và tế nhị, ta thật khó mà đối phó nổi với y.

Câu nói của Trần Gia Cách không những làm cho Châu Trọng Anh nề vì mà còn khiến cho toàn thể bang chúng Hồng Hoa hội từ trên xuống dưới kính phục bội phần, nhất là Vô Trần đạo nhân. Nhị đương gia mừng lòng nghĩ thầm :

- “Hoan hi thay cho Hồng Hoa hội đã có được người xứng đáng thay thế cho Vu tổng đà chủ từ này về sau! Lo gì sự việc cứu dân ra khỏi vòng nô lệ của Hồng Hoa hội không được sáng chói như vầng thái dương, như ánh minh nguyệt!”

Chỉ có Chương Tấn là người lỗ mãng, thiếu kiến thức, không hiểu được dụng ý của câu nói “tiên lễ hậu binh” của Trần Gia Cách nên nét mặt hầm hầm, mắt lườm Châu Trọng Anh nói :

- Lão tặc này đã hăm hại Văn tứ ca mà Tổng đà chủ còn khách sáo dùng lời từ tế với y làm gì!

Vệ Xuân Hoa ngồi bên cạnh thấy vậy nắm tay Chương Tấn, nghiêm mặt bảo y ngồi im lặng. Trần Gia Cách chờ mãi mà vẫn không nghe Châu Trọng Anh trả lời thì vẫn giữ thái độ hòa nhã nói tiếp :

- Thừa Châu lão tiền bối. Anh em tại hạ được tin Văn tứ ca ngộ nạn đến đây nương nhờ Thiết Đàm trang thì trong lòng nóng như lửa đốt nên phải cấp tốc mà đến ngay, bất kể ngày đêm. Trước là để bái tạ thâm ân của Châu lão tiền bối, và sau là để được gặp mặt Văn tứ ca. Trong lúc quá cấp bách nên không có món gì đem đến dâng lão anh hùng gọi là chút lễ vật tượng kiến, mong lão anh hùng vị tình mà châm chế cho. Chúng tôi lại được biết Văn tứ ca nhờ Thiết Đàm trang lo cho thuốc thang đầy đủ. Vậy xin Châu lão anh hùng cho biết hiện tại thương tích Văn tứ ca thế nào và dẫn anh em chúng tôi đi gặp mặt.

Trần Gia Cách nói xong bèn kéo ghế đứng dậy. Tất cả các đương gia Hồng Hoa hội sau đó không ai bảo ai, cùng một lúc đứng dậy theo Tổng đà chủ.

Châu Trọng Anh xưa nay khét tiếng anh hùng, khi cần phải cứng rắn để quyết định một việc gì, ông chưa hề bao giờ do dự, luôn cả việc bắt cóc dĩ ra tay trừng phạt giết chết đứa con trai duy nhất của mình. Thế mà giờ đây đứng trước một câu hỏi khôn khéo của Tổng đà chủ Hồng Hoa hội, Châu Trọng Anh lại đứng yên như tượng đá mà không biết đường nào trả lời.

Thấy Châu Trọng Anh cũng đứng dậy đáp lễ mà vẫn im lìm, lại nói tiếp :

- Như tại hạ đã nói, chỉ vì quá gấp rút mau được gặp mặt Văn tứ ca thành thử quên mạng lễ vật xứng đáng đến để tỏ lòng tri ân và tôn kính. Nhưng anh em Hồng Hoa hội này giờ cũng đã bày tỏ lòng tri ân và thiện chí, tại sao Châu lão anh hùng lại cố chấp như vậy? Anh em chúng tôi khao khát được nhìn mặt Văn tứ ca. Nếu Tứ ca có lỡ mạo phạm điều gì với Trang chủ thì tại hạ cũng xin thay mặt Hồng Hoa hội để tạ lỗi cùng lão anh hùng. Hồng Hoa hội ân oán rất phân minh, quyết không bao giờ thất ước Châu lão anh hùng đâu.

Đây là lần thứ ba Trần Gia Cách đề cập đến vấn đề này. Nhưng Châu Trọng Anh vẫn không làm sao tìm được câu giải đáp. Lạc Băng thấy thế nóng giận vô cùng, không còn dần được nữa, nghiêng răng, trợn mắt nhìn thẳng vào mặt vị Trang chủ anh hùng nói với Trần Gia Cách :

- Thừa Tổng đà chủ! Văn tứ ca đã bị chúng bán đứng cho lũ “tàu cầu” triều đình và đã bị hại chết rồi, còn đâu mà hỏi nữa! Xin Tổng đà chủ bắt lão tặc này đền mạng cho Văn tứ ca thì anh em Hồng Hoa hội mới được hả dạ phần nào!

Lạc Băng vừa dứt lời, Dương Thanh Hiệ, Vệ Xuân Hoa, Chương Tấn và Thạch Song Anh đồng thét lên một lượt như sấm nổ, tuốt khí giới ra, hùng hổ tiến tới bao vây Châu Trọng Anh vào giữa; chỉ cần Tổng đà chủ hạ lệnh là sẽ sẵn sàng bằm Châu Trọng Anh ra làm trăm ngàn mảnh.

Mạnh Kiện Hùng, An Kiện Cường và Châu Ý cũng đứng phất dậy, tuốt binh khí lại đứng gần Châu Trọng Anh nhìn đám người Hồng Hoa hội với vẻ căm hờn. Mạnh Kiện Hùng nói lớn :

- Việc Văn tứ gia đến Thiết Đàm trang có thật, tôi nào có chối đâu! Và lại sự phụ tôi lúc đó không có nhà. Chư vị muốn gì thì tính với tôi chứ sao lại hạch sách sự phụ tôi? Thiết Đàm trang dù nhỏ bé, lại cô thế nhưng quyết không sợ các “anh hùng hảo hán” cạy đông hiếp ít đâu!

Từ Thiện Hoàng cười nhạt nhìn Mạnh Kiện Hùng hỏi :

- Chúng tôi nào có dám hạch sách với lại hiếp đáp người? Sao Mạnh huynh lại dùng chữ nặng như vậy? Nếu quả như lời Mạnh huynh nói thì xin Mạnh huynh đưa chúng tôi đi gặp Văn tứ ca được chăng?

Mạnh Kiện Hùng lấy tay chỉ Lạc Băng cùng Dư Ngự Đồng nói :

- Văn gia, Văn phu nhân, và Dư gia đến tề trang trong lúc sự phụ tôi đi vắng. Khi ấy Văn tứ gia bị nội thương bộc phát, chúng tôi liền tức tốc cho người đến Triệu lão gia rước danh y về điều trị cho Văn gia. Sự việc ấy phải chăng chính Văn phu nhân và Dư gia đã được “mắt thấy tai nghe”? Trong lúc lương y chưa tới kịp thì bọn sai nha do Trương Siêu Trọng cầm đầu đột nhập vào son trang tìm bắt Văn tứ gia. Đích thân tôi đã huy động toàn lực son trang, một mặt ngăn cản chúng và một mặt bảo vệ Văn tứ gia. Tôi hận mình bất tài không bảo vệ được cho Văn gia để cho bọn tàu cầu kia bắt đi, nhưng tôi không lấy làm hổ thẹn vì tôi đã tận lực, làm hết sức mình! Tôi vốn kính phục Văn tứ gia là người nghĩa khí đời nay, đồng thời một mực tuân theo tôn chỉ của sự phụ là phải hết lòng bảo vệ cho các anh hùng khi gặp con nguy khó. Nếu tôi không làm được điều ấy thì chẳng những trên hổ thẹn với anh hùng thiên hạ, dưới làm nhục sự môn mà chính lương tâm còn bị cắn rứt nhiều nữa. Nếu Trần Tổng đà chủ phiên trách tôi sao bảo vệ sơ sót để Văn tứ gia bị bắt thì tôi xin chịu và sẵn sàng để cho Tổng đà chủ muốn giết thì giết, họ Mạnh này không có gì sợ sệt cả. Nếu không được như lời thì không phải

là anh hùng hảo hán trên đời. Còn như chư vị cứ một mực khẳng khái vu khống cho sự phụ tôi là bán đứng bằng hữu vô lâm đồng đạo để lấy tiền thưởng như tên chó chết Vạn Khánh Nhuận kia “ngấm máu phun người” thì tôi quyết không phục! Các vị đường đường là các bậc anh hùng hào kiệt mà không biết thế nào là lẽ phải, lại đi tin vào lời ly gián của kẻ gian thì thật là đáng buồn! Tôi xin nhắc lại, nếu chư vị muốn gì thì cứ tính với tôi chứ không được vô lễ với sự phụ của tôi!

Lạc Băng chạy tới chỉ vào mặt Mạnh Kiện Hùng nói :

- Mi tự xưng là anh hùng hảo hán hả? Nếu vậy để ta hỏi. Mi bảo đảm với chúng ta là xuống địa huyết chẳng một ai có thể tìm ra ngoài người của Thiết Đàm trang. Vậy phải chăng chính người của Thiết Đàm trang của mi đã chỉ chỗ bí mật ấy cho bọn tâu cầu kia bắt Văn tứ ca? Mi trả lời cho rõ đi mới là hân hân!

Mạnh Kiện Hùng nghe Lạc Băng bắt bẻ câu này thì đành im lặng, không sao mở mồm ra được. Chính Châu Anh Kiệt vì tham chiếc “thiên lý cảnh” nên đã tiết lộ bí mật địa huyết với Trương Siêu Trọng. Theo lý mà nói thì đó cũng là trách nhiệm của Thiết Đàm trang. Hành động đó có khác nào là bán đứng bằng hữu đâu? Nếu dùng lý lẽ mà bẻ tới cùng thì Hồng Hoa hội có thể bắt lỗi rằng: cho đến một đứa bé của Thiết Đàm trang còn vì lợi quên nghĩa thì người lớn sẽ còn thế nào? Dù gì Châu Anh Kiệt cũng là con của sự phụ mình. Mạnh Kiện Hùng không thể đem việc này ra nói để làm buồn lòng ân sư. Việc xấu bao giờ cũng phải “đẩy lại”, đó là lẽ thường xưa nay.

Thấy Lạc Băng bắt bẻ Mạnh Kiện Hùng đến phải ngậm miệng như hến, Châu Ý nộ khí xung thiên bước ra chỉ vào mặt Lạc Băng, quát nói như hét lên :

- Thế ra mi tưởng mi là nữ anh hào chắc? Đồ cái thứ nữ anh hào gì mà chồng bị bắt không chịu tìm hiểu rõ nguyên do lại đi đổ tội, bắt lỗi hết người này sang người khác! Nữ anh hào gì mà không dám cùng ta so tài cao thấp mà chỉ biết ngồi khóc với ăn vạ để cho người ta thương hại không nở ra tay! Biết thế ta cứ để mặc xác mi nằm trên đường cho ruồi tha quạ mổ cho xong chuyện thì còn đâu ở đây mà buông những lời hỗn xược vô lễ với gia gia ta và Mạnh đại ca! Đồ cái thứ vô ân bội nghĩa! Mi còn tệ hại hơn cả hạng gái lầu xanh nữa biết không!

Lạc Băng nghe Châu Ý sỉ vả mình thậm tệ thì uất ức vô cùng, không sao nói được thành lời, nước mắt trào ra như mưa mà áp ứng :

- Người... người...

Thấy vậy, Châu Trọng Anh vội nạt Châu Ý :

- Này con, không được vô lễ!

Vô Trần đạo nhân ngấm ngầm nghĩ một lúc rồi nói :

- Lúc sự việc xảy ra như vậy thì Châu lão anh hùng vắng mặt, chúng tôi tin như thế. Nhưng “oan có đầu, nợ có chủ”, tất nhiên khi Châu Trang chủ về lại sơn trang rồi ắt người nhà phải thuật lại hết đầu đuôi tự sự cho nghe. Tôi chỉ xin Châu Trang chủ nói rõ việc ấy như thế nào để cho chúng tôi được minh bạch mà không phải đặt thành nghi vấn nữa.

Vạn Khánh Nhuận lúc đó đang ẩn mình trong một xó bốn ló đầu ra nói lớn :

- Chính thằng con trai lão Châu Trọng Anh đã chỉ chỗ cho Trương Siêu Trọng đại nhân. Các người cứ bắt lão đem nó ra giao nạp là xong, cần gì phải phí lời hỏi lão ta thêm làm gì!

Trần Gia Cách nhanh nhẹn tiến tới một bước hỏi :

- Châu lão tiên bối! Chẳng hay điều hán vừa nói ra có thật hay không?

Châu Trọng Anh là người ngay thẳng. Vốn ra ông không muốn đem chuyện con trai mình ra nói là vì sợ Hồng Hoa hội cho là ông ta hèn nhát sợ trách nhiệm đến độ phải đổ tội cho đứa con thơ nên mới do dự không chịu nói. Nhưng nay thấy chuyện đã đổ bể, bị tên Vạn Khánh Nhuận nói huých toẹt ra bèn gạt đầu thú nhận chứ không cãi.

Đám người Hồng Hoa hội lại hét lên dữ dội rồi vây chặt lấy Châu Trọng Anh mà đòi lệnh của Tổng đà chủ. Nhưng thay vì quát tháo thêm Châu Trọng Anh, Trần Gia Cách lại liếc mắt nhìn Vạn Khánh Nhuận cười nhạt mà hỏi :

- Vị này là ai mà sao lúc này không hân hạnh được nghe Châu lão tiên bối giới thiệu cao danh quý tánh?

Lạc Băng chỉ vào mặt Vạn Khánh Nhuận nói :

- Nó là một tên “tàu cầu” của triều đình Mãn Thanh. Lúc Văn tứ ca đám lang sói bắt có mặt đứa vô lương này!

Trần Gia Cách chẳng nói chẳng rằng, vọt tới như một mũi tên xẹt ngang trước mặt Vạn Khánh Nhuận. Trên tay Vạn Khánh Nhuận vẫn còn đang cầm cây cương xuyên, thấy Tổng đà chủ Hồng Hoa hội xông lại tấn công mình thì toan dùng môn vũ khí hộ thân để cản lại. Nhưng chưa kịp vung tay, Vạn Khánh Nhuận đã bị Trần Gia Cách đoạt mất cương xuyên ném xuống đất. Rồi chỉ nghe một tiếng “rắc”, tay của Vạn Khánh Nhuận đã bị Trần Gia Cách bẻ quặt ra đằng sau lưng. Thủ pháp của vị Tổng đà chủ quá mau lẹ khiến cho tất cả mọi người không ai trông thấy kịp, mà cũng không biết chàng sử dụng chiêu thức nào quá tài tình và nhanh nhẹn đến độ không thể tưởng tượng được.

Trần Gia Cách bẻ quá mạnh khiến cho Vạn Khánh Nhuận cảm tưởng như cả cánh tay cùng bao nhiêu khớp xương trên mình hắn đều bị gãy lìa. Hắn đau

quá, nước mắt tuôn ra và mồ hôi từng giọt trên trán chảy xuống. Hắn chỉ còn biết đứng im một chỗ mà không tài nào đẩy dựa được.

Vạn Khánh Nhuận cũng là một cao thủ có hạng trên võ lâm, thế mà chỉ trong một chiêu đã bị Trần Gia Cách chế ngự dễ dàng còn hơn trở bàn tay. Phía Thiết Đàm trang, ai nấy trông thấy đều phải ngơ ngác mà kinh hãi, kể cả Châu Trọng Anh. Phía Hồng Hoa hội thì lớn tiếng cổ vũ, thăm phục tài nghệ siêu đẳng của Tổng đà chủ mình mặc dù cũng chẳng hiểu gì về tài nghệ của chàng cho lắm. Họ chỉ biết Trần Gia Cách là đệ tử chân truyền duy nhất của Thiên Từ Quái Hiệp chứ chưa hề bao giờ đo lường được tài năng của Tổng đà chủ mình cao diệu đến đâu.

Trần Gia Cách đôi mắt như hai luồng hào quang, nhìn thẳng vào mặt Vạn Khánh Nhuận hỏi :

- Bọn mi bắt Văn tứ ca dẫn đi đâu?

Vạn Khánh Nhuận ngậm miệng không đáp, làm ra vẻ ngao nghể để tỏ khí phách anh hùng. Trần Gia Cách lấy một ngón tay điểm vào huyệt “trung phủ” mà tra khảo :

- Mi chịu nói hay là không?

Vạn Khánh Nhuận cất tiếng oang oang đáp lại :

- Mi đừng độc thủ với ta như thế này không phải là hảo hán! Nếu mi có giỏi thì giết ta đi chứ đừng hỏi nhiều lời vô ích. Ta không nói đâu!

Vạn Khánh Nhuận cắn răng mà chịu chứ nhất định không chịu nói. Mồ hôi trên trán của hắn tuôn xuống đầm đìa nhưng vẫn cứ gan lì. Trần Gia Cách lại điểm thêm vào huyệt “nhuận mã” nữa. Vạn Khánh Nhuận đau quá, không sao chịu được nữa, kêu âm lên :

- Thôi, thôi! Tôi nói! Tôi nói!

Trần Gia Cách mới điểm nhẹ vào huyệt “khí dữ”. Vạn Khánh Nhuận thở phà ra một cái mà nói ngay :

- Dẫn về Bắc Kinh rồi!

Lạc Băng nghe nói mừng rỡ, vội vã hỏi thêm :

- Văn... Văn tứ... Văn tứ ca... chưa chết chứ?

Vạn Khánh Nhuận cười khổ đáp :

- Lệnh truyền phải đem Văn Thái Lai mà nạp cho Hoàng Thượng thì thử hỏi làm sao ai dám giết mà chết chứ?

Đôi mắt Lạc Băng lóe lên nhiều tia hy vọng. Để cho chắc chắn, nàng lại hỏi tiếp :

- Mi nói thế có đúng hay không?

Vạn Khánh Nhuận nhả mặt nói :

- Ta nói dối các người để làm gì?

Biết được tin Văn Thái Lai còn sống, Lạc Băng vui mừng đến nỗi quá xúc động không dần được, xay xảm mặt mày té ngửa ra sau. Dư Ngự Đồng hoảng hốt nhanh tay đỡ lại kịp thời. Nhưng vừa đưa tay ra đỡ và định ôm nàng vào lòng, bỗng một ý nghĩ lại hiện ra trong đầu Dư Ngự Đồng khiến chàng sợ hãi quá bèn buông ngay cả hai tay ra. Toàn thân Lạc Băng như một thân cây bị đốn ngã, rơi mạnh xuống đất.

Chương Tấn cả kinh, vội nhảy tới đỡ Lạc Băng ngồi dậy hỏi thăm :

- Tử tâu! Sao vậy? Có việc gì không?

Chương Tấn đưa mắt lườm Dư Ngự Đồng như tỏ ý trách móc sao không chịu đỡ mà để Lạc Băng ngã xuống như vậy. Y bất chợt đâm ra nghi ngờ hành vi của Dư Ngự Đồng.

Lúc đó, Trần Gia Cách vẫy tay gọi tiểu đồng Tâm Nghiện lại chỉ Vạn Khánh Nhuận nói :

- Trói nó lại!

Tâm Nghiện bèn mở gói lấy ra một sợi dây thừng trói chặt hai tay Vạn Khánh Nhuận lại. Tuy hắn đã được Trần Gia Cách giải huyệt nhưng gân cốt vẫn còn bị tê liệt nên không cử động gì được, đành đứng im cho cậu bé thư đồng của Tổng đà chủ Hồng Hoa hội mặc sức trói lại.

Trần Gia Cách sau đó nghiêm nghị nói với tất cả bang chúng Hồng Hoa hội rằng :

- Tất cả các anh em! Việc giải cứu Văn tứ ca là việc trọng yếu. Chúng ta hãy cùng nhau họp lại mà bàn thảo kế hoạch để thi hành gấp rút cho kịp. Còn việc đang dở tại Thiết Đàm trang chúng ta tạm thời gác lại rồi sẽ tính toán sau tương cũng chưa có gì muộn màng.

Nghe Tổng đã chủ nói, đám người Hồng Hoa hội đều nhất nhất, một mực tuân theo. Bấy giờ Lạc Băng đã tỉnh lại. Nàng vui mừng quá, khóc rầm rức mãi không thôi. Thấy mọi người đều tán thành ý kiến của mình, Trần Gia Cách hướng về phía Châu Trọng Anh vòng tay nói :

- Còn chút việc cần phải thưa lại để lão Trang chủ được rõ. Ân trọng đức dày của Thiết Đàm trang, Hồng Hoa hội xin thề sẽ khắc cốt ghi tâm mà báo đáp xứng đáng chứ chẳng bao giờ dám quên. Xin hẹn gặp lại sau.

Châu Trọng Anh hiểu rõ đây là một lời hăm dọa. Ý Trần Gia Cách hẳn là khi cứu xong Văn Thái Lai, Hồng Hoa hội sẽ trở lại Thiết Đàm trang tìm kẻ thù báo oán. Ông ta ca giận nghĩ thầm :

- “Các người nhất định không chịu xét việc kỹ càng mà lúc nào chỉ đòi hơn thua. Chả lẽ ta lại sợ sao?”

Tuy nhiên, Châu Trọng Anh vẫn bình tĩnh đáp lễ lại Trần Gia Cách :

- Xin tuân mệnh.

Châu Trọng Anh vừa dứt lời thì Chương Tấn hét lên :

- Ta nói thật với người một lời là khi giải cứu Văn tứ ca rồi, đích thân ta sẽ trở lại đây chấp hết tất cả các người trong Thiết Đàm trang các người mà đánh một trận sinh tử mà chẳng cần ai giúp sức!

Dương Thanh Hiệp cũng nói thêm :

- Thật là đồ lang sói! Thế mà cũng tự xưng là anh hùng mà không biết thẹn!

Châu Ý nghe hai người nói thì cả giận hét vang lên :

- Cái thằng gù khốn kiếp kia! Cắt cổ gà cần gì phải dùng đến dao mổ trâu? Chỉ một mình bản cô nương cũng đủ cắt bỏ cái bướu của mi rồi, cần gì nhọc sức đến ai ra tay nữa! Còn cái thằng đồ tể ma rợ kia! Mi mắng nhếc ai đó?

Dương Thanh Hiệp cũng giận đỏ mặt đáp :

- Ta chẳng kẻ nào không có nghĩa khí không biết dạy con để nó làm điều xấu xa để tiện đó!

Vừa dứt lời Thiết Thập Dương Thanh Hiệp liền cung tay nhắm ngay bụng Châu Trọng Anh đánh ra một quyền. Lão Trang chủ chỉ khẽ nhích người đang một bên đã tránh được đường quyền của Bát đương gia một cách dễ dàng.

Châu Ý bèn bước tới lớn tiếng mắng :

- Mi là cái giống người gì mà dám đến đây nhục mạ gia gia ta?

Dương Thanh Hiệp đáp :

- Ta là một người trọng nhân nghĩa, khác hẳn với lũ gian tà bất lương. Mi chỉ là một liễu đầu, có xứng đáng gì cho ta nói chuyện?

Trả lời xong, Dương Thanh Hiệp bước đi theo đám Hồng Hoa hội ra ngoài. Nhưng “Tiểu Quý Lục” vốn nóng tính như lửa, lời nói của Dương Thanh Hiệp chẳng khác gì chẻ thêm dầu vào. Khi nghe Dương Thanh Hiệp khinh mình là “liễu đầu”, Châu Ý đỏ mặt tía tai rượt theo gọi lớn :

- Mi khinh ta là nữ nhi thì có dám trở lại đây mà tỉ thí với con “liễu đầu” này không hả tên mặt kiếp?

Dương Thanh Hiệp đáp :

- Không thèm! Mi có giỏi thì kêu anh cả mi ra đây đi! Ta chỉ muốn lấy mạng tên đó thôi!

Châu Ý hỏi lại :

- Anh cả ta à?

Rồi nàng lấy làm kỳ quặc cho câu nói của Dương Thanh Hiệp, không hiểu hẳn muốn ám chỉ người nào.

Vệ Xuân Hoa lại tiếp lời :

- Mi còn giả bộ ngờ ngẩn nữa à? Cái thứ ti tiện tham tiền bán đứng bằng hữu để kiếm ăn! Đã có thứ anh như thế thì trách gì có thứ em gái thế này! Đứa anh khốn nạn của mi trốn đâu rồi?

Châu Ý vẫn ngạc nhiên không hiểu. Nàng nghĩ thầm :

- “Nào ta có anh nào đâu? Bọn này nói cái gì mà lạ thế?”

Mạnh Kiện Hùng thấy Châu Ý ngơ ngác trước câu nói của Dương Thanh Hiệp và Vệ Xuân Hoa thì biết ngay đám người Hồng Hoa hội đã hiểu lầm lời tố cáo của Vạn Khánh Nhuận. Chuyện bây giờ thật đâm ra hết sức khó xử. Nếu chàng đem chuyện Châu Trọng Anh đánh chết con trai ra mà nói thì chẳng hóa ra bên mình khiếp nhược, sợ đánh không lại nên mới cầu hòa. Nghĩ vậy, chàng liền bảo Châu Ý rằng :

- Thôi đi sư muội. Để mặc cho họ đi!

Rồi chàng quay qua đám Hồng Hoa hội nói :

- Hiện thời quý vị có chuyện cần gấp xin cứ đi đi. Hy vọng sau này mọi việc sẽ được phơi bày tất cả ra ánh sáng, chứ không thể nào biện minh ngay được bây giờ.

Chương Tấn nói :

- Chúng ta chỉ muốn thấy mặt anh cả của cô bé này một tí thôi.

Châu Ý càng lúc càng bức mình. Nàng xẵng giọng nói :

- Ê! Cái thằng gù! Bộ mi lăng trí cuồng tâm rồi hay sao mà nói chuyện không đâu ra đâu vậy? Bần cô nương đây làm gì có anh cả mà mi muốn ra mắt!

Chương Tấn lại thêm một lần nữa bị Châu Ý gọi là “thằng gù”. Y gầm lên một tiếng như hổ rống, liệng song phủ xuống đất đưa hai cánh tay gân guốc ra đánh thẳng vào mặt Châu Ý hai quyền.

Châu Ý đưa thanh đơn đao ra chém vào hai tay của Chương Tấn. Thập đương gia, khẽ rút tay lại, đổi thành thế “Cầm Nã thú” đưa ra đối địch. Một bên dùng quyền, một bên dùng đao, cùng nhau đấu một trận kịch liệt.

Vệ Xuân Hoa đứng ngoài thấy “ngựa ngáy” liền hươi song câu xông tới hét lớn :

- Nhìn hai người đánh nhau mà mình chỉ đứng ngoài thị chiến thật là mất hết thì giờ. Mạnh huynh! Anh có bản lĩnh gì hãy đem ra cùng tôi đánh thử một trận để xem tài nghệ của Thiết Đàm trang như thế nào mà làm những chuyện đê hèn tôi tệ để chuốc lấy tiếng nhơ nhuốc trong giang hồ.

Trước lời nói khiêu khích và mặt sát của Vệ Xuân Hoa, Mạnh Kiện Hùng không chút nóng giận, vẫn giữ thái độ điềm tĩnh mà đáp :

- Vệ gia đã có ý muốn thử võ công của đứa đồ đệ ngu si đần độn, kém cỏi nhất của Thiết Đàm trang thì xin mời cứ ra tay trước đi! Người của Thiết Đàm trang dù chẳng ra gì nhưng bao giờ cũng giữ lễ độ, biết kính trên nhường dưới chứ không hồ đồ. Dù có phải động thủ đi chăng nữa cũng vẫn giữ được thái độ hòa nhã “tiên khách hậu chủ”.

Câu nói nhún nhường của Mạnh Kiện Hùng làm cho Vệ Xuân Hoa phải ngẫm nghĩ mà khó chịu không ít vì có ý ám chỉ hành động hung hăng háo chiến của nhiều người trong Hồng Hoa hội. Vệ Xuân Hoa, không đáp, múa song câu nhắm Mạnh Kiện Hùng đánh tới. Mạnh Kiện Hùng cũng rút binh khí ra đối địch chống trả lại.

Đầu kia, An Kiện Cường cùng Tường Tứ Căn đều nét mặt hầm hầm gườm nhau như muốn gây thêm một trường ác đấu khác.

Dương Thanh Hiệp thấy vậy bèn gọi lớn lên rằng :

- Các huynh đệ Hồng Hoa hội! Chúng ta phải tuyệt đối tuân theo lệnh của Tổng đà chủ mà đi cấp tốc giải cứu Văn tứ ca trước đã. Việc Thiết Đàm trang dễ thanh toán sau. Chúng ta lưu lại đây ầu ẩu đã với bọn phản bội bán đứng bằng hữu thế này là mất hết thời giờ quý báu. Đó là kế “hoãn binh” của Thiết Đàm trang muốn cầm chân chúng ta lại để bề đảng của chúng có đủ thì giờ giải Văn tứ ca về Bắc Kinh đó. Các anh em hãy nghe tôi phóng hỏa đốt Thiết Đàm trang rồi cùng kéo nhau đi cứu Văn tứ ca thì hơn!

Vệ Xuân Hoa, Chương Tấn cùng Tường Tứ Căn nghe nói cho là phải nên tất cả đều dừng tay lại hết. Châu Trọng Anh nghe nói cả giận, không đành được, tóc tai đều dựng ngược lên. Ông ta nhìn Trần Gia Cách hậm hực nói :

- Thế mới biết tư cách của đám “hào kiệt” Hồng Hoa hội là thế nào! Hề mở mồm ra là si vãi, chửi rửa người, hét đòi đánh nhau lại đòi đốt phá tài sản của lương dân mà không cần phải suy nghĩ chín chắn. Đã thế còn xem tánh mạng con người như cỏ rác, lúc nào cũng chỉ biết đến giết chóc, lấy số đông hiếp ít! Đó cũng là hành động của hào kiệt Hồng Hoa hội nữa sao? Và phải chăng tất cả những điều trên đều nằm trong kế hoạch “phản Thanh phục Minh” giải cứu Hán tộc của Hồng Hoa hội?

Châu Trọng Anh vừa dứt lời thì Châu Ý, Mạnh Kiện Hùng và An Kiện Cường phá lên cười ra vẻ thích thú, trong khi đám người Hồng Hoa hội thì người nào người nấy giận xanh mặt mà không biết tìm đường nào mà trả lời.

Sau đó, ai nấy đều tuốt vũ khí ra như sẵn sàng chuẩn bị cho một cuộc huyết chiến. Trần Gia Cách thấy vậy bèn thổi một tiếng hô tiêu. Tất cả bang chúng đều cất vũ khí, xếp hàng đứng theo thứ tự vai về đằng sau Tổng đà chủ im phăng phắc. Thấy trật tự đã được văn hồi, Trần Gia Cách mới nói với Châu Trọng Anh rằng :

- Châu lão anh hùng! Tiền bối cho rằng Hồng Hoa hội chúng tôi chỉ ý đông hiếp ít để thủ thắng. Vậy bây giờ tại hạ xin tự nguyện đơn độc một mình được thỉnh giáo cao chiêu của tiền bối, là những võ công thượng thừa có một không hai trong thiên hạ, để trong lòng được thỏa bình sinh khát vọng bấy lâu nay. Mong tiền bối đừng từ chối.

Châu Trọng Anh gật đầu nói :

- Lão phu xin tuân mệnh! Ngưỡng mộ đại danh Tổng đà chủ giờ đây được gặp mặt thật là vạn hạnh. Anh hùng hào kiệt xuất thiếu niên! Thật là quý hóa thay! Dù có bại dưới tay Tổng đà chủ, lão phu cũng mãn nguyện được thưởng thức bản lĩnh của một vị lãnh tụ tuổi trẻ, tài đức vẹn toàn đứng ra thống lĩnh quần hùng chống lại triều đình Mãn Thanh cứu dân tộc. Người có chí lớn, ôm ấp một hoài bão như thế thật là hiếm có, lão phu tự lấy làm hổ thẹn không thể nào sánh bằng. Chẳng hay Trần Tổng đà chủ muốn dùng quyền cước hay binh khí?

Những lời khiêm nhượng Châu Trọng Anh nói ra là do ở chân tâm ông ta chứ không phải là lối tán dương khách sáo. Châu Trọng Anh bản tính cương trực, chẳng bao giờ chịu nịnh bợ ton hót ai, mà cũng chẳng bao giờ biết khiếp nhược trước bất cứ một đối tượng nào. Chẳng qua ông thấy tư cách, cử chỉ, ngôn ngữ của Trần Gia Cách có phong độ khác hẳn với những nhân vật khác trong Hồng Hoa hội nên đem lòng kính phục, nhìn chàng với biệt nhãn, không giống như những người kia.

Nghe Châu Trọng Anh nói, Thạch Song Anh lớn tiếng ra vẻ chế nhạo :

- Cây đại đao của ông còn dính chặt trên đòn giông, làm sao ti thí bằng binh khí cho được?

Mọi người nhìn lên quả nhiên thấy cây đại đao của Châu Trọng Anh còn ghim chặt trên đòn dông, liền cười ồ lên. Châu Trọng Anh nghe thấy nóng mặt nhưng chẳng nói một lời nào cả.

Bỗng từ đâu một bóng người hiện ra tung mình lên như một con chim én phóng lên trên cao cầm cán đại đao rút mạnh ra rồi nhẹ nhàng đáp xuống không phát ra một tiếng động nhẹ nào. Sau đó người ấy hai tay cầm đại đao đưa cao lên trước trán trao cho Châu Trọng Anh, giọng nhỏ nhẹ, lễ phép thưa :

- Thưa Châu lão gia, cháu giúp lấy hộ lão gia thanh kim đao xuống. Xin hoàn lại để lão gia sử dụng.

Mọi người trở mắt nhìn thử xem là ai thì chính là cậu bé thư đồng Tâm Nghiện theo hầu Trần Gia Cách. Châu Trọng Anh kinh ngạc đến tột độ, không ngờ một đứa thư đồng mà lại luyện được khinh công tuyệt vời đến thế. Châu Trọng Anh không nhận đao, chỉ mỉm cười nói tiếng cảm ơn. Tâm Nghiện sau đứng thẳng người, một tay cầm đao chờ đợi.

Châu Trọng Anh liền nói với Trần Gia Cách :

- Trần Tổng đà chủ nếu sở trường về binh khí nào xin cứ tự nhiên sử dụng. Lão phu xin dùng hai tay để đối địch vài hiệp là được rồi.

Ý Châu Trọng Anh như muốn nói rằng không cần tiểu đồng Tâm Nghiện của Trần Gia Cách trả cho cây kim bội đại đao mới có vũ khí để thi tài, nếu cần, Trần Gia Cách có thể lấy cây đại đao đó mà dùng cũng được.

Trần Gia Cách nói :

- Tại hạ chẳng có môn nào gọi là sở trường cả. Dùng binh khí cũng được mà tay không cũng xong. Lão anh hùng quen sử dụng đại đao thì sao không dùng nó để mà thi triển uy vũ. Tóm lại, lão anh hùng dạy sao thì tại hạ xin tuân theo vậy thôi.

Mạnh Kiện Hùng bước tới đỡ cây kim bội đại đao trên tay Tâm Nghiện. Cậu bé thư đồng liền lui về đứng sau lưng Trần Gia Cách y như cũ.

Mạnh Kiện Hùng liền đề nghị với sư phụ :

- Thưa sư phụ, Trần Tổng đà chủ dùng binh khí thì lão nhân gia cũng nên dùng binh khí cho tiện.

Tâm Nghiện lấy trong túi vải một vật sáng long lanh cúi đầu trao cho Trần Gia Cách. Đây là một món binh khí rất bí mật của Trần Gia Cách mà chưa ai từng được nhìn qua hay biết qua.

Từ Thiện Hoàng bỗng cất tiếng xen lời :

- Thưa Tổng đà chủ, Trang chủ Thiết Đàm trang có ý muốn ti thí bằng quyền cước thì sao Tổng đà chủ không dùng quyền cước mà đáp lễ có phải hay hơn không?

Nguyên Từ Thiện Hoàng có cặp mắt rất nhạy bén. Qua mấy trận ác đấu, chàng đã nhìn thấy rõ được phong độ trường thượng của Châu Trọng Anh nên bất giác sinh lòng ngưỡng mộ. Nếu ông ta không có ý nhượng nhịn ắt tình thế đã khác xa rồi. Dù anh em Hồng Hoa hội của chàng xem Châu Trọng Anh như kẻ thù không đội trời chung thế mà ông ta vẫn không giận hờn, không chịu nặng đòn đá thương người nào cả. Vì vậy, chàng mong hai bên quyết đấu lần này trong tinh thần võ thuật nhiều hơn là một trận chiến sinh tử.

Nghe Từ Thiện Hoàng nói, Trần Gia Cách mỉm cười gật đầu tán thành. Chàng kính cẩn vòng tay nói :

- Hay lắm! Nếu Châu lão anh hùng muốn dùng quyền cước thì tại hạ cũng xin dùng quyền cước để hầu tiếp. Thật là một vinh dự lớn lao được học hỏi nơi một đại cao thủ, tên tuổi từ lâu làm chấn động cả võ lâm. Xin Châu chỉ dạy thêm cho và nhớ “hạ thủ lưu tình” cho kẻ hậu bối này.

Châu Trọng Anh gật đầu tỏ vẻ hài lòng đáp :

- Hay lắm! Hay lắm! Trần Tổng đà chủ bắt tất phải khiêm nhượng!

Châu Ý bước tới coi áo choàng cho thân phụ, miệng khẽ nói :

- Già Tổng đà chủ này có lối điểm huyết lạnh lẽ và độc đáo chưa từng thấy. Phụ thân phải cẩn thận, đừng khinh thường hấn nhé!

Dặn dò thân phụ xong, Châu Ý lui ra sau, nhưng cặp mắt và đôi tai luôn luôn để ý, không rời đám người Hồng Hoa hội. Nàng sợ rằng họ thế nào cũng ra tay đột kích thân phụ nếu Châu Trọng Anh chiếm được ưu thế trong trận đấu. An Kiện Cường sợ nàng nóng tính sinh sự nên đứng gần để kèm giữ. Mạnh Kiện Hùng thì để ý đến Châu Trọng Anh, ngấm ngấm cố sức bảo vệ.

Châu Ý, Mạnh Kiện Hùng và An Kiện Cường hiểu rõ rằng trận đấu này có thể quyết định đến số phận của Thiết Đàm trang nên hết sức cẩn thận đề phòng. Nếu chẳng may sơ ý, cả Thiết Đàm trang cùng tánh mạng của bao nhiêu người đều trở thành tro bụi dưới tay của đám người Hồng Hoa hội kia. Châu Trọng Anh dường như còn hiểu rõ hơn nữa nên ông ta đã nghĩ ra điều sau cùng, điều kém may mắn nhất có thể xảy ra. Ông quay lại nhìn Châu Ý nói :

- Châu Ý, con! Nếu trận này cha có xảy tay mà bỏ mình, con đừng lưu luyến Thiết Đàm trang làm gì nữa. Ân oán dù cho có giải xong được chuyện này với Hồng Hoa hội cũng chưa hết đâu, sẽ còn Trần Viễn tiêu cực, Vạn Khánh Nhuận và triều đình Mãn Thanh đến nữa. Những đại họa đó, Thiết Đàm trang chúng ta không sao tránh khỏi được đâu! Âu cũng là do số trời, do định mệnh an bài cả. Con cũng đừng nên oán trách ai hay thù hằn ai hết. Bỏ Thiết Đàm trang, con cấp tốc đem gia quyến về phủ Lang Châu nương náu với thúc thúc của con. Nhất là không được gây thêm oán cừu nữa. Không nên trái lời cha dặn.

Châu Ý lòng đau như dao cắt, nghẹn ngào không nói ra lời, chỉ gật đầu mà vâng lời phụ thân nàng dặn. Sau đó, Châu Trọng Anh lại gọi Mạnh Kiện Hùng và An Kiện Cường lại dặn dò mọi việc nếu chẳng may ông ta phải chết. Hai người hết sức xúc động, hứa sẽ làm theo.

Lúc ấy, Tổng Thiện Bằng đã chỉ huy đám tráng đinh dọn dẹp xong bàn ghế, đồ đạc chừa ra một khoảng trống lớn ở chính giữa đại sảnh để làm võ đài. Đèn đuốc bốn phía được thắp lên sáng trưng như ban ngày.

Châu Trọng Anh bước vào giữa khoảng trống vòng tay nói :

- Xin mời Trần Tổng đà chủ!

Trần Gia Cách không coi áo choàng. Với dáng điệu khoan thai, chàng bước ra đứng đối diện với Châu Trọng Anh. Tổng đà chủ Hồng Hoa hội tay cầm quạt giấy vẽ hình “Nại hân tam hữu”, quạt qua quạt lại mấy cái cho mát rồi thông thả nói :

- Nếu trận tỉ thí này tại hạ bị bại dưới tay Châu lão anh hùng thì nhất định sẽ mời hết các vị Chương môn nhân tiền bối tại vùng Tây bắc để chứng kiến tại hạ cúi đầu tạ tội với Châu lão tiền bối và thề rằng từ nay và mãi mãi về sau không một bóng người Hồng Hoa hội nào được bước chân đến vùng đất Cam Túc này.

Châu Trọng Anh hỏi :

- Chẳng hay lời nói của Tổng đà chủ có tin tưởng được hay không?

Trần Gia Cách nhướn cặp lông mày như lá liễu nói :

- Nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy. Lời của văn bối như dao chém đá, xin lão anh hùng cứ yên tâm!

Quay lại nhìn các đương gia, Trần Gia Cách nghiêm nghị nói lớn :

- Tất cả anh em Hồng Hoa hội nghe ta nói đây! Nếu chẳng may ta bị bại trận này thì từ nay về sau không một người nào lớn nhỏ được đặt trên đến vùng đất Cam Túc này nữa! Nghe rõ chưa?

Tất cả bang chúng Hồng Hoa hội đều đồng thanh hô lớn :

- Xin tuân theo mệnh lệnh Tổng đà chủ!

Trần Gia Cách gật đầu thỏa mãn rồi sau đó nhìn Châu Trọng Anh hỏi :

- Tại hạ cũng xin hỏi lại rằng nếu trường hợp Châu tiền bối lỡ tay sênh miếng nhường tại hạ một chiêu thì Châu lão anh hùng có ý kiến gì không?

Châu Trọng Anh ngược thẳng đầu ra trước, khẽ vuốt chòm râu bạc thản nhiên cười ha hả mấy tiếng rồi đáp :

- Lẽ nào lại không! Rũi lão phu có thua thì cả Thiết Đàm trang lớn nhỏ mấy chục mạng xin giao hết cho Hồng Hoa hội mặc tình mặc sức, tự ý xử từ hết tất cả.

Trần Gia Cách nói :

- Hồng Hoa hội tuy là một tổ chức nhỏ bé nhưng ân oán rất phân minh, lẽ nào lại đi giết hại bao nhiêu người vô tội như thế? Kê hậu sinh chỉ xin đề nghị với tiền bối một điều kiện hết sức đơn giản mà thôi. Nếu văn bối may mắn được tiền bối nương tay, chỉ xin lão tiền bối giao nạp ra người đã chỉ chỗ ẩn núp của Văn tứ ca cho bọn “ưng khuyến” của Cần Long bắt và dẫn đi, là lệnh lang đó thôi! Hồng Hoa hội sẽ đem lệnh lang về An Tây, một lòng đối xử tử tế, quyết không ngược đãi. Khi nào cứu được Văn tứ ca về đến nơi bình an vô sự thì sẽ phái người đem lệnh lang tới Thiết Đàm trang trao trả cho tiền

bồi, và bảo đảm một sợi lông chân cũng không bị suy suyễn. Chỉ trừ trường hợp Văn tứ ca bị tổn thương đến tính mạng, lúc bấy giờ lệnh lang sẽ phải đền mạnh lại cho Văn tứ ca. Văn bồi nghĩ cách giải quyết thế này là hết sức công bình, chẳng hay lão tiền bồi có tán thành không?

Nghe Trần Gia Cách nói đến việc bắt con mình làm con tin và trường hợp phải đền mạng cho Văn Thái Lai, Châu Trọng Anh bỗng động mới thương tâm, xót tình phụ tử, mặt đỏ, lệ tràn, râu tóc dựng ngược hết cả lên. Ông ta lấy tay thủ thế nói :

- Bắt tất phải nói nhiều lời làm gì! Cứ thử sức nhau trước đã, hơn thua rồi sẽ tính sau!

Trần Gia Cách bèn xếp quạt lại đút vào túi, cúi đầu vòng tay tỏ vẻ cung kính người tuổi tác nói :

- Xin mời lão tiền bồi ra tay trước!

Mọi người thấy Trần Gia Cách có khí phách anh hùng, với phong độ nhàn nhã và tự nguyện, vẻ bình tĩnh thái nhiên, một mực giữ lễ với bậc cao nhân tiền bồi; không có gì nóng nảy như sắp sửa xảy ra một trận quyết đấu với địch nhân thì ai nấy thầm ngợi khen, cảm phục trong lòng.

Châu Trọng Anh tay trái tung một quyền vào không khí, tay mặt cung ngay trước ngực. Đó là thế “Thỉnh thủ”, là phép lịch sự của con nhà võ trước khi giao đấu.

Biết đối phương tuổi trẻ muốn nhường cho mình ra tay trước cho nên “Thỉnh thủ” xong, Châu Trọng Anh không khách khí nữa, dùng một thế “Tả Xuyên Hoa Thủ” nắm tay mặt bảo vệ ngay bụng, tay trái đánh thốc một quyền nhanh như gió vào ngay giữa mặt Trần Gia Cách. Quyền chưa tới nơi mà kinh lực đã nổi lên nghe vùn vụt khiến ai nấy đứng ngoài xem phải giật mình kinh hãi. Trần Gia Cách vẫn ung dung, thông thả dùng thế “Hàn Nha Bộ”, tay mặt đưa thẳng ra gạt ngọn quyền của Châu Trọng Anh sang một bên, tay trái đánh vòng một đường theo hình bán nguyệt, treo vào hông đối phương theo thế “Đon Phụng Triều Dương”, một tuyệt chiêu của Thiếu Lâm.

Châu Trọng Anh thầm kinh ngạc. Ông không ngờ Trần Gia Cách không những chỉ biết sử dụng tuyệt kỹ ấy của Thiếu Lâm, mà còn sử dụng đến mức cao siêu đến như vậy. Ông ta tung mình lên không tránh né, buột miệng khen :

- Tuyệt diệu!

Không dám khinh thường, Châu Trọng Anh liên tiếp sử dụng hai thế “Huỳnh Anh Lạc Giá” và “Hoài Trung Bảo Nguyệt” tấn công như vũ bão.

Trần Gia Cách vẫn điềm tĩnh, dùng quyền pháp của Thiếu Lâm mà chống trả; tấn thoái theo đúng quy tắc; đánh đỡ có phương pháp; khi công khi thủ... Có thể nói là võ nghệ của Thiếu Lâm chàng ta mười phần thuần thực cả.

Hai bên đánh trên 50 hiệp mà vẫn không phân thắng bại, không ai lướt được ai một thế nào cả. Người đứng ngoài mà nhìn vào cuộc đấu sẽ tưởng rằng cả hai đều là người xuất thân cùng một phái.

Đánh thêm 50 hiệp nữa, sự tương đồng của hai bên càng bộc lộ thêm rõ rệt hơn nữa. Suốt 20 tu luyện trong Thiếu Lâm, công phu của Châu Trọng Anh đã đạt được đến mức “Thần hóa cảnh giới”, có khả năng “tay đánh rúng động” mà “chân đá gió vũ” mà môn phái Thiếu Lâm gọi là tâm khoái, nhãn khoái, thủ khoái, thân khoái, bộ khoái, không thể nào diễn tả hay đo lường nổi.

Vì vậy, Châu Trọng Anh càng đánh càng lẹ; khi công, khi thủ, khi thôn, khi thô, luân chuyển không hề sai trật; lòng nghĩ sao, tay đánh y hệt như vậy, như một bản đàn uyên thâm huyền diệu. Thoáng một cái, Châu Trọng Anh đã thi triển được hết quá nửa 37 bài quyền đầu của Thiếu Lâm.

Thế nhưng mặc cho Châu Trọng Anh mặc sức ra chiêu lạnh lẹ, độc đáo đến thế nào, Trần Gia Cách cũng không bị lép vế một tí nào cả.

Đột nhiên Châu Trọng Anh hết lớn, toàn thân ông ta nghiêng qua một bên dùng một thế vô cùng dũng mãnh là “Biên nhận ty kích” khiến Trần Gia Cách phải thất kinh lùi lại một bước. Nhưng chiêu thế của Châu Trọng Anh xuất quá lẹ, lại bao gồm cả chiêu sâu cho nên dù Trần Gia Cách kịp thời thoái bộ, chiêu thế của Châu Trọng Anh vẫn theo đà nhắm Tổng đà chủ Hồng Hoa hội đánh thẳng xuống. Đám hào kiệt đương gia đứng ngoài thấy vậy ai nấy đều giật mình lo sợ.

Trước nguy thế, Trần Gia Cách tung mình lên không lộn ra sau tránh thoát được tuyệt chiêu của Châu Trọng Anh. Chân vừa chạm xuống đất, chàng nhún mình lướt tới phản công. Lần này Trần Gia Cách không dùng võ Thiếu Lâm chánh tông nữa mà lại sử dụng “Ngũ hành liên hoàn quyền” trong “Ngũ Thượng quyền thuật”; tay trái dùng thế “Ô Long Thủ Qua” nhắm ngay bụng Châu Trọng Anh đánh vụt tới. Châu Trọng Anh quát lớn lên :

- Thế càng hay!

Đoạn ông ta tiếp tục dùng tuyệt kỹ của Thiếu Lâm để chống đỡ. Trao đổi thêm chừng 10 hiệp nữa, Trần Gia Cách lại đổi sang thế “Bát Quái Du Thân chương”, hề chương đánh ra đâu thì người Trần Gia Cách cũng tiến theo đó, lạnh lẹ không thể nào tưởng tượng được.

Dưới ánh đèn đuốc của đại sảnh mừng tượng như có mấy chục cái bóng qua lại. Toàn thân Trần Gia Cách như bay nhảy khắp nơi trong đấu trường; mới thấy bên này đã biến qua bên kia; vừa thấy đằng sau đã hiện ra đằng trước... Hai vạt áo của chàng tựa như hai cánh bướm bay lượn giữa trời xuân. Trông chàng có vẻ như đang biểu diễn một vũ điệu mê ly hơn là thi triển võ công.

Châu Trọng Anh không chút bán loạn. Trần Gia Cách đánh đến đâu ông ta chống đỡ đến đó. Võ công của Trần Gia Cách cho dù biến ảo kỳ diệu và hết sức độc đáo nhưng vẫn không làm sao áp đảo được Châu Trọng Anh.

Đánh thêm vài hiệp nữa, Trần Gia Cách lại đổi chiêu thức, dùng một thế “Như Phong Tại Hải” trong Thái Cực quyền tấn công. Quyền đánh ra trông rất

nhẹ nhàng nhưng trên thực tế rất là hiểm ác. Đó là sở trường của Thái Cực quyền, “dụng nhu chế cương, dụng nhược thắng cường”.

Châu Trọng Anh không chút nao núng, hễ Trần Gia Cách tung ra quyền nào thì ông ta gạt quyền đó đồng thời lại đánh trả lại một quyền. Hai bên cứ thế mà quần nhau, chẳng ai chịu kém ai.

Cả hai bên Hồng Hoa hội lẫn Thiết Đàm trang đứng ngoài xem mà say mê đến độ quên cả chớp mắt. Võ công cả hai bên đều cao diệu, nhưng chiêu thức của Châu Trọng Anh thì mọi người còn hiểu được nhưng của Trần Gia Cách thì thật là khó hiểu, không biết chàng ta rèn luyện được võ công từ đâu mà tinh vi, kỳ diệu đến thế. Nhiều bộ pháp và chiêu thức Trần Gia Cách thi triển có thể nói rằng tất cả mọi người chỉ mới được thấy lần đầu. Mà kiểm thông được cả hai thủ pháp của Thiếu Lâm và Thái Cực thì có lẽ Trần Gia Cách là người duy nhất.

Châu Trọng Anh càng đánh càng hăng, sức lực chẳng kém gì thanh niên. Có thể nói trong đời chưa bao giờ tìm được một đối thủ lợi hại, xứng tay như Trần Gia Cách cho nên ông ta cảm thấy hứng thú vô cùng. Trần Gia Cách cũng ngắm kính phục vị chủ nhân Thiết Đàm trang. Danh từ “Châu lão anh hùng” không phải chỉ là ngẫu nhiên mà ông ta có được.

Một già, một trẻ, quyền qua cước lại, chưởng phong đỏ rực lên khắp đấu trường. Ai cũng thấy rõ, chỉ cần một sơ hở nhỏ là sự thắng bại sẽ hiện ra ngay. Đánh thêm 30 hiệp nữa cũng vẫn “kẻ tám lạng, người nửa cân”.

Trần Gia Cách bỗng nhiên dùng một thế “Đảo Bối Hầu”, rồi dùng võ công Thiếu Lâm pha với võ công Thái Cực, lại kèm theo 36 thế “Dương Quyền Đại Cầm Nã”, luôn cả bốn thứ quyền pháp họ Nhạc “Phân Trự Thể Cốt thủ” cũng được Trần Gia Cách đem ra sử dụng để cố mà tranh thắng.

Tuy chỉ sử dụng duy nhất có tuyệt kỹ của Thiếu Lâm, Châu Trọng Anh vẫn giữ được thế quân bình mặc dù thủ nhiều hơn công theo phương pháp “Bất biến ứng vạn biến”, mục đích là giữ cho vững để chiếm lấy ưu thế và thắng lợi lúc tàn cuộc.

Châu Trọng Anh nhận xét thấy rằng tuy võ công của Trần Gia Cách hết sức tinh vi và cao diệu. Theo thời gian, trong võ lâm sẽ không còn người nào là đối thủ của chàng. Tuy nhiên hiện tại so với ông ta, Tổng đà chủ Hồng Hoa hội vẫn còn kém ba phần hóa hầu. Mà rèn luyện được tuyệt kỹ Thiếu Lâm đến trình độ như ông ta thì trên võ lâm hiện nay chưa chắc đã có được người thứ hai. Đồng thời kinh nghiệm chiến trường suốt mấy chục năm đi lại trên võ lâm như ông ta cũng chẳng có được mấy kẻ trong thiên hạ. Vì vậy, Châu Trọng Anh rất tự tin rằng ông có cơ hội chiến thắng nếu trận đấu kéo dài. Mà cho dù ông không thắng nổi Trần Gia Cách, ông vẫn có đủ sức để thủ hòa.

Thình lình, chân trái Châu Trọng Anh bước tới một bước, tay trái nắm lấy vạt áo của Trần Gia Cách theo thế “Thần Đán Thiết Chưởng” đồng thời nhắm ngay bàn quan của chàng mà đánh ra một quyền hết sức mạnh bạo, có sức nặng đến cả nghìn cân.

Bị đánh quá đột ngột, Trần Gia Cách vô phương đỡ gạt và cũng hết đường tránh né. Trong lúc cấp bách, Trần Gia Cách hét lên một tiếng thôi lui được ra đằng sau đồng thời tung ra một quyền để hóa giải chiêu thức của Châu Trọng Anh, nhưng vạt áo của chàng bị xé toạc một đường dài.

Châu Trọng Anh cười hỏi :

- Hy sinh vạt áo à?

Trần Gia Cách mặt mũi đỏ bừng, gợn ngón tay điểm thẳng vào “Nhuyễn ma huyết” của Châu Trọng Anh. Ông ta vừa tránh khỏi thì Trần Gia Cách lại tiếp tục phóng luôn một lượt ba quyền trong chớp nhoáng mà đánh tới. Mọi người trở mắt nhìn vì quyền pháp của Trần Gia Cách thật lạ lùng, chưa một ai bao giờ nghĩ tới chứ đừng nói là biết qua. Trong khi ai nấy đều nặn óc suy nghĩ thì quyền của Trần Gia Cách bỗng nhiên biến thành chỉ, tìm những trọng huyết trên người Châu Trọng Anh mà điểm.

Châu Trọng Anh khi đỡ, khi tránh, hai tay nhanh nhẹn, luôn bảo vệ các huyết đạo trên mình. Điểm không trúng, Trần Gia Cách hai tay liên tiếp phóng chưởng ra. Ai nấy đều thấy rõ ràng là chàng sử dụng Bát Quái Chưởng, nhưng khi chưởng pháp được thấu hồi trở lại thì lại chẳng khác gì “Thái Cực quyền”.

Mọi người đều hoa cả mắt lên, không biết đâu mà lờ mờ, đâu là chưởng, đâu là quyền hay đâu là chỉ. Châu Trọng Anh phải luôn luôn chú ý vào đôi tay của Trần Gia Cách hết sức kỹ càng mà không dám lơ đãng.

Nguyên lai võ công Trần Gia Cách vừa đem ra sử dụng là “Bách Hoa Thố Quyền” của phái Thiên Trì do Thiên Trì Quái Hiệp Viên Sĩ Tiêu sáng chế ra. Thuở nhỏ, ông ta hề nghe đâu có võ nào hay, bất luận là của ai hay môn phái nào là đều tìm đến học cho bằng được với mọi cách. Càng lớn, võ nghệ của Viên Sĩ Tiêu càng siêu việt, ông đã rèn luyện được hầu như tất cả võ công của các môn phái chính tông đến mức thượng thừa, đồng thời lại có được một vốn kiến thức “không lồ”. Ông ta nhận thấy võ công của bất cứ một môn phái nào đều có một đặc điểm riêng biệt, và khi sử dụng đều có hữu hiệu như nhau cả, có khác chăng là chỉ hình thức. Vì vậy, ông rút tía tất cả những tinh hoa của võ thuật của các phái mà nghiền cứu ra “Bách Hoa Thố Quyền”, và tự mình lập riêng cho mình một môn phái. Có thể nói, khi ấy trên võ lâm không còn ai là đối thủ của Viên Sĩ Tiêu nữa. Tuy nhiên, ông cũng đã chán những chuyện ân oán trên giang hồ nên lui mình về ẩn cư trên đỉnh núi Thiên Trì thuộc tỉnh Tân Cương mà lập ra môn phái Thiên Trì, định sẽ truyền thụ võ công.

Nhưng “Bách Hoa Thố Quyền” không phải dễ học. Một người trước khi học được tuyệt kỹ này phải tinh thông hết các ngón võ công tuyệt kỹ của các môn phái chính tông khác thì mới hiểu được chiêu thức và biến hóa của nó. Có thể nói, tất cả các chiêu thức của “Bách Hoa Thố Quyền” là các chiêu thức của các phái võ khác gom lại. Nhưng sự biến hóa của nó thì không biết đâu mà lờ mờ được. Như Viên Sĩ Tiêu, nếu ông giao đấu với một cao thủ phái nào, ông sẽ dùng ngay chiêu thức của môn phái đó mà đối phó. Nhưng sau đó, ông sẽ tùy theo trường hợp mà cải biến chiêu thức, không nhất định phải bám lấy bất cứ một quy tắc nào để cho địch thủ có thể nhận ra, biết trước mà đề phòng.

Vì vậy, từ khi sáng lập ra môn phái, ông chỉ truyền thụ duy nhất một người là Trần Gia Cách, là người thấu triệt được cái nguyên lý và triết lý của võ học, không bị gò bó vào một phương pháp cố định và bị hoàn toàn lệ thuộc vào lý thuyết của bất cứ một môn phái nào.

Khi đã tinh thông “Bách Hoa Thố Quyền” còn phải rèn luyện thêm các môn như khinh công, điểm huyệt, cảm nã công, cũng như các ngoại gia hay nội gia công phu nữa.

Từ khi nghiên cứu ra “Bách Hoa Thố Quyền”, Viên Sĩ Tiêu chưa hề có cơ hội áp dụng với ai cả, và cũng chưa truyền dạy cho ai ngoài Trần Gia Cách. Vì vậy, lần thí với Châu Trọng Anh này, Trần Gia Cách nhân tiện đem “Bách Hoa Thố Quyền” ra thi triển, vừa là để thí nghiệm, vừa là để trau dồi. Và cũng vì thế mà mọi người ai nấy đều ngạc nhiên khó hiểu, vì chỉ được trông thấy lần đầu.

Từ lúc Trần Gia Cách đem “Bách Hoa Thố Quyền” ra sử dụng, Châu Trọng Anh phải chống đỡ hoa cả mắt và né tránh liên hồi, không mấy khi được dịp phản công. Châu Trọng Anh tưởng cố gắng thủ vững sẽ chiếm được ưu thế lúc tàn cuộc, nhưng Trần Gia Cách càng đánh, chiêu thức càng biến ảo khôn lường, mà chiêu số thì thật là vô hạn định.

Châu Ý đứng ngoài xem mà lòng hồi hộp vô cùng. Nàng biết nếu cứ tiếp tục theo điệu này thì không sớm thì muộn, thân phụ nàng phải bại mất thôi!

Phe Hồng Hoa hội trái lại, ai nấy đều vui sướng vì thấy Tổng đà chủ của họ đã chiếm được ưu thế, và cái thắng có thể nói đã nắm chắc được trong tay.

Vừa khi ấy, hai bóng người từ đâu chạy vào đại sảnh nói lớn :

- Xin dừng tay lại đã!

Mọi người ngạc nhiên đưa mắt nhìn hai người. Thì ra đó là Lục Phi Thanh và Triệu Bán Sơn. Đám người Hồng Hoa hội đang định đem đầu đuôi mọi việc kể hết cho hai người thì bên ngoài có tiếng người kêu hót ha hót hải :

- Mau mau xách nước thật nhiều! Lửa cháy! Lửa cháy! Cháy khắp cả tứ phía rồi!

Mọi người thất kinh liếc mắt nhìn ra bên ngoài thì xa xa, quả nhiên có ánh lửa hồng đang phừng lên dữ dội. Mạnh Kiện Hùng, An Kiện Cường và Tống Thiện Bằng cả kinh chạy vội ra ngoài để chỉ huy, điều động gia nhân tráng đinh đi cứu hỏa.

Lúc ấy, trận so tài giữa Châu Trọng Anh và Trần Gia Cách đã đến hồi quyết liệt. Đang bị Trần Gia Cách dùng “Bách Hoa Thố Quyền” đánh mưòi phản nguy ngập lại nghe tin son trang đang bị hỏa hoạn cần cấp cứu, hình ảnh mấy chục người của Thiết Đám trang như sắp chết cháy hiện ra trong đầu ông ta. Dù bình tĩnh cách mấy, vị anh hùng Thiết Đám trang cũng không sao giữ được thái độ bình thản như trước. Ông bỗng khựng lại như người bị lạc thần. Chợt nghe gót chân trái nhói lên một cái, Châu Trọng Anh giật mình, không sao đứng vững được, liền lao đảo và ngã xuống đất như một thân cây cổ thụ bị cuồng phong búng tróc gốc. Châu Ý vội vàng chạy tới ôm chặt lấy thân phụ, đỡ ông ta dậy đứng cho vững, miệng không ngớt gọi :

- Gia gia!

Châu Trọng Anh vẫn im lặng không một lời. Châu Ý một tay nắm chặt Châu Trọng Anh, một tay cầm ngang đao bảo vệ, sợ địch nhân thừa cơ ám hại phụ thân mình.

Trần Gia Cách sau khi điểm trúng “Phù Hy huyệt” khiến cho Châu Trọng Anh bị tê liệt gân chân thì vẫn thản nhiên đứng y nguyên một chỗ, mặt không lộ một nét gì cả. Chàng cũng không thừa cơ nguy của đối phương mà ra tay ám hại. Sau khi Châu Ý dìu Châu Trọng Anh đứng vững lại rồi, Trần Gia Cách mới vòng tay, từ tốn nói :

- Xin đa tạ Trang chủ đã nương tay cho!

Châu Trọng Anh cố che giấu nỗi đau khổ, gượng cười nói :

- Quả thật là “trùng dương sóng sau xô sóng trước”. Lão phu không phải là đối thủ của Tổng đà chủ, vậy cho lão phu được lên tiếng chịu thua. Giữ lời hứa, lão phu sẽ giao con trai lại cho Hồng Hoa hội. Xin mời Tổng đà chủ cùng các vị đương gia!

Châu Ý đưa Châu Trọng Anh ra khỏi đại sảnh, đám người Hồng Hoa hội theo bước Trần Gia Cách, nói gót theo sau...

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Ân Cừ Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Lấy oán trả ân khi ngộ nhận - Đối thủ thành bạn lúc phân minh

Trần Gia Cách, Lục Phi Thanh và toàn thể đám hào kiệt của Hồng Hoa hội đi sát sau lưng Châu Trọng Anh. Ông ta là người võ công trác tuyệt, bản lãnh phi phàm nên mặc dù thất thế bị Trần Gia Cách điểm trúng “Phù hy huyệt” nhưng chỉ trong một vài phút sau là đã tự giải huyệt được, hô hấp trở lại bình thường tự nhiên.

Sở dĩ Trần Gia Cách phải tỉ thí với Châu Trọng Anh cũng chẳng qua vì tình thế, muốn buộc ông ta phải giao cho Hồng Hoa hội người đã tiết lộ bí mật địa huyết để cho Trương Siêu Trọng bắt mất Văn Thái Lai. Trong thâm tâm, Trần Gia Cách hết sức kính phục Châu Trọng Anh là bậc tiền bối cao nhân, không những chỉ có bản lãnh trác tuyệt thời mà còn có phong độ của bậc trưởng thượng nữa. Vì vậy, cho dù phải ra tay đã bại Châu Trọng Anh, Trần Gia Cách cũng không có ác ý, chỉ lựa huyết nhẹ mà điểm trúng để không làm hại đến tánh mạng của ông ta, thậm chí còn không muốn để ông ta phải mang trọng thương nữa.

Châu Trọng Anh đưa đám hào kiệt Hồng Hoa hội qua hai gian nhà kế cận tòa nhà chính. Lúc ấy, ngọn lửa đã cháy bùng lên. Sức lửa nóng làm mọi người đến toát cả mồ hôi. Nhiều căn nhà trong Thiết Đàm trang đã bị thiêu hủy.

Giữa đêm tối, mọi người chỉ trông thấy một ngọn lửa cao ngất trời. Thiết Đàm trang phút chốc đã biến thành một biển lửa, khói tỏa mịt mù, tiếng nổ nghe lớp lớp như pháo.

Từ Thiện Hoàng thấy lửa cháy dữ dội quá bèn hô lớn lên rằng :

- Các anh em Hồng Hoa hội! Chúng ta hãy tạm gác mọi chuyện lại đã! Cứu hỏa là điều cần kíp hơn!

Nghe Từ Thiện Hoàng kêu gọi đám Hồng Hoa hội đi chữa lửa thì con giận lại phùng lên. Chính miệng Từ Thiện Hoàng đã bao nhiêu lần kêu gọi người trong hội của hắn đốt Thiết Đàm trang. Nhìn cả một vùng Thiết Đàm trang đang bị làm mồi cho lửa, Châu Ý nghiêng nhìn Từ Thiện Hoàng, cho rằng chính hắn là thủ phạm đã gây ra thảm cảnh này cho Thiết Đàm trang. Chẳng những thế, nàng còn lườm cả đám người Hồng Hoa hội như muốn ăn tươi nuốt sống hết cả đám cho hả giận. Chỉ vì bọn họ đông quá nên Châu Ý nhắm đánh không được mà đành nhìn nhục. Nhưng dù sao nàng cũng không đành lòng được con thịnh nộ liên tục nhìn Từ Thiện Hoàng đi vào mặt mắng xối xả :

- Thằng giặc đốt nhà kia! Chính mi là thủ phạm đã đốc thúc bọn cầu trệ chúng bây đốt chứ còn ai vào đây nữa mà bây giờ lại bày trò giả nhân giả nghĩa kêu gọi chữa cháy! Khéo đóng tuồng quá hả? Ta dù có bầm xác cả đám bọn bây ra cũng chưa hả giận nữa! Nhưng thù này ta sẽ không bao giờ quên được đâu! Sẽ có ngày chúng bây phải đền tội!

Mắng Từ Thiện Hoàng mấy câu xong, Châu Ý vẫn chưa dập tắt được lửa giận liền xuất kỳ bất ý đưa cao ngọn đao lên nhắm đầu Thất đương gia mà bổ xuống một nhát. Từ Thiện Hoàng nhanh chân nhảy vọt ra đằng sau tránh khỏi được nhát đao.

Chém không trúng, Châu Ý càng tức giận thêm, định xông tới quyết “ăn thua đủ” với Từ Thiện Hoàng thì Triệu Bán Sơn bước tới ngăn cản. Châu Ý vẫn không chịu bỏ qua quyết lấy mạng Từ Thiện Hoàng cho bằng được. Sau cùng, Triệu Bán Sơn phải giữ chặt lấy thanh đao của nàng không cho cựa quậy lúc đó nàng mới chịu thôi.

Châu Trọng Anh một mạch lướt qua lửa mà đi. Những gì xảy ra chung quanh dường như ông ta không còn nhìn thấy, nghe thấy, hay để ý tới nữa. Đám hào kiệt Hồng Hoa hội cũng chẳng ai nói với ai lời nào, cứ lẳng lặng mà đi thôi.

Ra phía sau cùng của gian nhà đến một linh đường, Châu Trọng Anh đưa mọi người vào bên trong. Ngay trước bàn thờ là một linh vị, hai bên có đốt hai cây đèn sáp màu đỏ. Những giọt hồng của hai cây đèn sáp nhỏ xuống tựa như những giọt huyết lệ bi ai. Sau linh vị là một bức màn đen phủ xuống. Bên trong bức màn là một chiếc quan tài nhỏ chưa đầy nắp, còn phủ lên một tấm vải đỏ. Cảnh tượng trông thật vô cùng thê lương.

Châu Trọng Anh đưa tay khoác bức màn đen cho tất cả được trông thấy chiếc quan tài rõ ràng. Ông lại ngoắc tay một cái, ngụ ý bảo mọi người đến gần chiếc quan tài hơn. Châu Trọng Anh sau đó một tay cầm cây nến rọi xuống, một tay gỡ tấm vải đỏ phủ mặt quan tài lên. Trước mắt mọi người hiện ra một tử thi của một đứa bé độ chừng 10 tuổi. Đứa bé đã chết nhưng gương mặt tươi tỉnh, trông rất khôi ngô, chỉ có hai mắt lồi ra và sọ lũng sâu xuống. Đứa bé được mặc cho một bộ đồ rất sạch sẽ và đẹp đẽ. Đó chính là tử thi của Châu Anh Kiệt, đứa con trai duy nhất của Châu Trọng Anh.

Nguyên Châu Trọng Anh sau khi hạ sát đứa con yêu xong, vì thấy Châu Ý chưa về đến nhà nên chưa muốn liệm xác vội vì cốt ý muốn để cho đứa con gái của mình được trông thấy mặt đứa em một lần cuối trước khi hạ huyết. Chính tay Châu Trọng Anh mặc cho nó bộ quần áo mà bình nhật nó ưa thích nhất và đặt xác nó ngay ngắn vào trong quan tài mà quàng lại đó.

Châu Trọng Anh xúc động đến cực độ, hai mắt đỏ ngầu, lệ tràn ra như suối. Với giọng nghẹn ngào xót xa, ông ta nhìn đám người Hồng Hoa hội lớn tiếng nói :

- Chính thằng con thơ dại này của ta đã làm tiết lộ bí mật để cho Văn tứ đương gia bị bắt. Ta không phủ nhận việc này. Các người đòi ta phải giao nó cho các người để các người chất vấn và mang đi thì bây giờ đã được toại nguyện rồi đó! Vậy các người hãy xem mặt nó cho thỏa mãn đi... rồi muốn hỏi gì thì hỏi... và sau đó muốn mang nó đi đâu thì mang!

Đám hào kiệt Hồng Hoa hội, từ Tổng đà chủ Trần Gia Cách trở xuống, dưới ánh nến trông rõ ràng là một tử thi của một đứa bé. Cả đám chưa ai hiểu gì thì Châu Ý như uất ức đến cùng cực hét vang lên :

- Em trai của ta mới có 10 tuổi! Nó khờ khạo có biết gì đâu nên vô tình mà tiết lộ chỗ ẩn núp của người anh em họ Văn các người ra! Thân phụ ta về đến nhà hay được việc này thì quá đổi giận dữ nên mới ra tay đánh chết em ta! Mẹ ta vì quá xót tình mẫu tử cho nên chưa kịp chôn cất em ta đã bỏ nhà mà đi, đến nay còn chưa biết lưu lạc phương nào! Gia đình ta chỉ trong một sớm một chiều mà tan nát, thảm nào đến thế này! Thế mà các người vẫn chưa vừa lòng, còn đòi giết luôn cả hai cha con ta, đốt hết Thiết Đàm trang và giết luôn tất cả người ở Thiết Đàm trang này nữa! Được lắm! Các người cứ việc đốt đi! Đốt hết đi!... Giết đi!... Giết hết đi!... Giết cho thỏa cái lòng hận thù khát máu của các người! Thật bọn “tàu cầu” với đám triều đình Mãn Thanh có dã man hay tàn bạo thì cũng chỉ đến độ như Hồng Hoa hội các người là cùng...

Châu Ý còn định kiểm thêm những lời nặng nề độc địa để chửi tiếp nhưng nói đến đây nàng bỗng nghẹn ngào vì quá uất hận, nước mắt tuôn ra như mưa, chỉ biết ôm mặt mà khóc nức nở.

Trước những lời hăm hực cũng như những tiếng chửi rủa của Châu Ý, đám hào kiệt Hồng Hoa hội không những không tức giận chút nào mà còn cảm thấy mũi lòng nghẹn ngào, cho rằng nàng nói mình như thế thật vẫn còn quá nhẹ. Cả đám đứng nhìn nhau xấu hổ đỏ hết cả mặt mày. Đến bây giờ, họ mới nhận rõ được “anh hùng bản sắc”. Châu Trọng Anh thật là người nghĩa khí có một không hai ở trên đời! Ai nấy bắt giác vừa kính phục vừa nể sợ. Lúc trước thù hận Châu Trọng Anh bao nhiêu thì giờ đây lại ăn năn hối hận bấy nhiêu. Cả đám người Hồng Hoa hội đều tự nghĩ trong lòng rằng nếu phải đem tánh mạng mình để tạ lỗi với Châu Trọng Anh thì chuyện ấy cũng vẫn còn là quá nhỏ, quá ít.

Châu Trọng Anh vẫn đứng im lìm tự nhiên như chẳng thèm quan tâm đến đám người “tự cường thị nhược” ấy.

Chương Tấn là người nóng tính nhưng ngay thẳng nhất trong đám. Trước tình cảnh này, y bước tới quỳ hướng về Châu Trọng Anh cúi rạp đầu xuống đất lay rồi đồng đặc lên tiếng :

- Thưa lão tiền bối! Hồng Hoa hội chúng tôi quả đặc tội quá nặng với tiền bối! Thăng gù này xin cúi đầu chịu lỗi trước tiên. Tùy lượng lão tiền bối muốn xử trí ra sao cũng xin vâng chịu chứ chẳng dám nửa lời oán trách.

Dứt lời, Chương Tấn lại quay sang Châu Ý vái một cái rồi nói :

- Cô nương! Từ nay về sau cô có gọi tôi là “thăng gù này” với “thăng bưou nọ” hay có mắng xả vào mặt tôi bất cứ lúc nào đi chẳng nữa tôi cũng chẳng dám giận cô nữa đâu.

Châu Ý đang đau lòng nhìn từ thi em mình trong quan tài nghe Chương Tấn nói mà cũng phải buồn cười nhưng không tài nào cười nổi.

Lúc ấy Trần Gia Cách nhìn các đương gia lấy mắt một cái. Mọi người đều hiểu ý chàng. Từ Thiện Hoảng, Dương Thanh Hiệp, Vệ Xuân Hoa, Lạc Băng, Thạch Song Anh, Trương Tứ Căn và Dư Ngự Đồng đồng một lượt cùng nổi đuôi theo vị Tổng đà chủ của mình đến trước mặt Châu Trọng Anh mà vòng tay cúi đầu tạ tội. Luôn cả hai người vai về cao nhất trong hội sau Tổng đà chủ là Vô Trần đạo nhân với Triệu Bán Sơn dù không đặc tội với vị chủ nhân Thiết Đàm trang kia, nhưng khi biết rõ mọi chuyện cũng chân mọi người đi ra mà vòng tay cúi đầu. Châu Trọng Anh thấy vậy cũng vội vàng đáp lễ. Trong lòng ông hiện đang phân vân nhiều nỗi. “Buồn”, vì nhìn từ thi của con trai ông ta; “giận”, vì thái độ vô lễ hung hăng của đám Hồng Hoa hội đã xử tệ với mình trước đây; và “hận”, vì ngọn lửa ác nhân đang thiêu hủy sự nghiệp một đời gian lao khổ cực dựng nên...

Những kẻ đã thóa mạ làm nhục mình giờ đây đã biết lỗi, đã chịu hạ mình thành thực chịu lỗi. Châu Trọng Anh vốn là người đại lượng nên có lẽ nào lại không bỏ qua? Nhưng có muốn nói một đôi lời mà ông ta cũng chẳng biết phải nói gì!

Trần Gia Cách buồn bã, ôn tồn dùng lời an ủi, thưa rằng :

- Châu lão tiền bối đối xử với Hồng Hoa hội chúng tôi như thế thật còn gì để cho ai thắc mắc được nữa! Thiết tưởng cô kim chưa ai có được nghĩa khí như Châu anh hùng! Ân đức này, chúng tôi dù chết cũng xin ghi lòng tạc dạ chứ chẳng bao giờ dám quên. Nay có dùng lời thế nào đi chẳng nữa cũng không làm sao diễn tả được hết những ý nghĩ trong lòng, những nỗi ân hận vô bờ bến của chúng tôi!

Xoay qua đám đương gia thuộc hạ còn đang đứng túc trực trước mặt Châu Trọng Anh như những pho tượng, Trần Gia Cách ra lệnh :

- Cứu hỏa là việc quan trọng hơn cả! Tôi ra lệnh cho tất cả mọi người phải ra tay liều chết với thần hỏa! Từ những bụi cây, viên ngói, viên gạch hay bất cứ những gì thuộc về Thiết Đàm trang, nếu cứu được phải liều mình xông pha mà cứu cho kỳ được!

Ai nấy đều răm rắp tuân theo, tựa lực lượng ra tìm đủ mọi cách để chống chọi với ngọn lửa đỏ rực cả nền trời đang lan tràn khắp nơi.

Lửa cháy bùng, khói bay nghi ngút, gạch ngói đổ xuống ầm ầm, kèo cột gãy nổ lóp đóp như địa âm thiên băng. Cả một dãy Thiết Đàm trang chìm trong biển lửa mênh mông. Tiếng la hét của những người tráng đinh vang dội như muôn quân đang lăn xả vào bãi chiến trường.

Vùng Cam Túc này có tiếng là “phong khó” của Trung Quốc. Có thể nói rằng một năm 365 ngày, không một ngày nào là vắng tiếng gió. Lửa đã lớn còn được gió phụ vào nên càng phụt lên cao hơn trong khi nước thì không làm sao xách lên cho kịp. Nói chung là nước của người không làm sao cự nổi với lửa và gió của trời! Trong phút chốc, cả một dãy Thiết Đàm trang đã trở thành bình địa!

Khi ấy, các hào kiệt Hồng Hoa hội nhìn thấy Châu Trọng Anh vẫn đứng im không nhúc nhích bên cạnh quan tài của Châu Anh Kiệt, nhìn con mà ruột thắt gan bào! Hình như ông ta không còn đếm xỉa gì tới sự nghiệp đang trong cơn điều tàn cũng như ngọn lửa hồng đang phừng lên sắp sửa thiêu hủy luôn cả linh đường này. Có lẽ Châu Trọng Anh muốn cùng được thiêu chung với từ thi đứa con yêu quý nên không màng đến sống chết nữa làm chi.

Ngọn lửa bắt đầu xâm nhập vào bên trong linh đường. Ba người Vệ Xuân Hoa, Thạch Song Anh và Trương Tứ Căn liều mình chạy vào cấp cứu. Họ vì mắc bận chữa lửa cho nên không để ý tới Châu Trọng Anh.

Châu Ý này giờ đứng sát bên thân phụ, thấy tình hình nguy ngập trước mắt liền nói :

- Thân phụ à! Chúng ta ra mau kéo chết cháy!

Châu Trọng Anh không ngó lên mà cũng chẳng buồn đáp lại, mắt vẫn trân trân nhìn vào từ thi bên trong quan tài. Ai nấy trông thấy đều tỏ vẻ bất nhẫn song có lẽ Châu Trọng Anh thà nhất định chịu chết chứ không để con phải một mình bị chết thêm một nghiệp. Chương Tấn có lẽ hiểu được ý của Châu Trọng Anh nên níu tay Dương Thanh Hiệp chạy vào nói lớn :

- Bát ca! Anh mau vác quan tài đặt lên lưng đệ!

Dương Thanh Hiệp cúi xuống hai tay khiêng quan tài để lên vai Chương Tấn, Thập đương gia khễ khom người vác lấy rồi bắt kẻ nguy hiểm vượt qua lửa chạy ra. Các đương gia khác cố gắng lo khuôn hết những đồ vật trong linh đường, còn Châu Ý thì đỡ Châu Trọng Anh đi ra ngoài theo chân các hào kiệt Hồng Hoa hội.

Trong nháy mắt, cả linh đường đã biến thành đồng tro tàn. Khi mọi người an toàn chạy đến một khoảng đất trống thì ngọn lửa cũng đã đốt sạch một vùng Thiết Đàm trang, vô phương cứu chữa. Đám hào kiệt Hồng Hoa hội cũng như người của Thiết Đàm trang, trước tình thế như vậy chỉ còn lo cứu người thôi mà đành chịu thua, không thể nào cứu được đồ vật nữa. Ai nấy đều bao quanh Châu Trọng Anh, rất muốn dùng lời an ủi ông ta nhưng không ai biết phải nói điều gì hay nói ra làm sao cả!

Bỗng nhiên Tâm Nghiện từ đâu chạy tới la lớn :

- Quên! Còn tên chó chết “ưng khuyển” Vạn Khánh Nhuận chưa cứu ra!

Dứt lời, Tâm Nghiện liền dùng thuật khinh công phi thân lên nhẹ nhàng. Ai nấy nghĩ rằng cậu ta liệu mình nhảy vào lửa để cứu Vạn Khánh Nhuận ra nên cả kinh gọi giật ngược cậu lại :

- Đùng Tâm Nghiện! Nguy hiểm lắm! Lửa cháy lớn quá rồi, không thể nào vào trong được nữa đâu!

Thạch Song Anh nói to lên :

- Cái giống sai lang ác độc đó có chết đi mấy kiếp cũng chưa đáng tội, cứu nó làm quái gì!

Lạc Băng lắc đầu nói :

- Chi tiếc có thằng khốn nạn thuộc phe Trần Viễn tiêu cực chưa bắt được để trị tội.

Trần Gia Cách hỏi :

- Nó là ai vậy?

Lạc Băng bèn đem chuyện Đồng Triệu Hòa kể lại từ đầu đến đuôi cho Trần Gia Cách và mọi người cùng nghe. Mạnh Kiện Hùng cũng kể lại việc Đồng Triệu Hòa dẫn Vạn Khánh Nhuận đem thư của Lục Phi Thanh giới thiệu Văn Thái Lai đến Thiết Đàm trang hăm dọa đòi làm tiền Châu Trọng Anh thế nào cho Hồng Hoa hội nghe thêm để hiểu rõ.

Từ Thiện Hoảng nói :

- Phải rồi! Hắn đã đốt Thiết Đàm trang một lần trước đây để gieo mối nghi ngờ cho Hồng Hoa hội hầu gây thêm sự mâu thuẫn cho hai bên. Lần này ắt hẳn thủ phạm là hắn thôi chứ không thể là ai vào đây được nữa!

Trong lúc mọi người bàn luận, Từ Thiện Hoảng khễ liếc mắt nhìn lên Châu Ý thì cũng vừa vặn gặp nhãn tuyến của nàng đang hướng về chàng. Hai lần nhãn tuyến hữu ý đụng nhau. Người nào cũng bẽn lẽn ngó lơ đi chỗ khác.

Trần Gia Cách lại bàn :

- Tên tiểu tử chó chết Đồng Triệu Hòa đó không thể để cho trốn thoát được. Anh em hãy rượt theo bắt cho kỳ được nó đem về đây trị tội.

Sau đó vị Tổng đà chủ liền phân công, ra lệnh cho Từ Thiện Hoảng, Dương Thanh Hiệp, Vệ Xuân Hoa và Chương Tấn phải cố rượt theo đón đường bắt Đồng Triệu Hòa. Bốn người vâng lệnh, chia nhau ra bốn ngã chạy cấp tốc.

Sau đó, Lục Phi Thanh và Châu Trọng Anh cùng tất cả mọi người họp mặt nhau lại ngồi hàn huyên. Lục Phi Thanh và Châu Trọng Anh cùng đem lòng ngưỡng mộ đối với nhau ra nói. Hai người vốn đã kính phục nhau từ bao giờ nay được dịp gặp gỡ thật là thỏa lòng khát vọng ao ước của cả đôi bên. Càng nói chuyện, hai người càng ý hợp tâm đầu, càng xiết chặt thêm tình tri kỷ.

Trần Gia Cách cũng nói ít câu khiêm nhượng và một lần nữa tỏ lòng hâm mộ, kính phục của mình đối với ông ta :

- Châu lão tiên bối đã vì Hồng Hoa hội mà cửa nát nhà tan, người chết, sự nghiệp tiêu điều, thế tử ly tán. Ôn lớn đức dày đó, Hồng Hoa hội có muốn đền đáp lại suốt đời này qua đời khác cũng chưa chắc đã tròn. Anh em tại hạ quyết dù là chân trời góc bể cũng phải tìm cho bằng được Châu phu nhân về để gia đình được sum họp trở lại. Còn Thiết Đàm trang bị hủy hoại thế nào, Hồng Hoa hội sẽ phụ trách tu bổ lại hoàn toàn để bồi hoàn lại cho lão tiên bối chứ chẳng thể để công lao gây dựng một đời của lão tiên bối phút chốc trở thành tro bụi được. Còn tất cả các anh em gia nhân tráng đinh trong Thiết Đàm trang có bị hư hao mất mát gì trong trận hỏa hoạn này thì Hồng Hoa hội nguyện bồi thường lại đầy đủ hết. Họ khổ cực mới có được chút đỉnh để nuôi sống gia đình, có lý nào Hồng Hoa hội lại để cho họ bị thiệt thòi vì sự sơ sót, lỗi lầm của hội?

Châu Trọng Anh nhìn thấy một vùng rộng lớn của Thiết Đàm trang thì nghĩ lại bao nhiêu tâm huyết bỏ ra giờ chỉ còn là đồng tro tàn thì làm sao không khỏi bồi hồi luyến tiếc! Nhưng khi nghe mấy lời của Trần Gia Cách vừa nói ra thì ông ta lại thờ dãi đáp lại :

- Đa tạ hảo tâm của Trần Tổng đà chủ. Nhưng thịnh ý của Tổng đà chủ chẳng hợp với chí nguyện của lão phu chút nào cả. Lão phu đương nhiên là tiếc công lao bao nhiêu năm gây dựng Thiết Đàm trang thật đó, nhưng bất quá cũng chỉ là vật chất, là những vật ngoại thân mà thôi. Chỉ có bằng hữu mới là

đáng quý, cho dù là tình máu mủ ruột thịt kia cũng chưa chắc đã hơn được. Lão phu chỉ yêu quý bằng hữu mà chẳng kể gì đến tài vật. Nếu Tổng đã chủ còn nói đến chuyện đền đáp với bồi thường nữa thì quả thật là lão phu không bằng lòng chút nào đó!

Quả thật vậy. Châu Trọng Anh xưa nay rất quý mến bằng hữu nên lời ông nói ra là thật sự phát xuất từ đáy lòng chứ không phải là ngoa hay giả dối khoe khoang với đãi bôi. Hành động giết chết đứa con yêu để tỏ lòng với Văn Thái Lai cùng Hồng Hoa hội là một bằng chứng cụ thể hùng hồn nhất nói lên được điều đó mà không ai có thể chối cãi được.

Được chính mắt nhìn thấy các hào kiệt Hồng Hoa hội xả thân, tận tình tận lực trong việc cứu hòa vừa rồi, Châu Trọng Anh hết sức cảm kích. Bao nhiêu hiềm khích cũ, những gì họ hiểu lầm, thóa mạ hay làm nhục ông đã theo con hòa hoãn kia hóa ra tro bụi cả rồi. Chỉ trong một lúc mà ông ta được kết giao với không biết bao nhiêu là anh hùng hào kiệt thì trong lòng cảm thấy vô cùng nản nguyện mà chẳng còn thiết gì đến sự nghiệp, đến công lao gây dựng Thiết Đàm trang kia nữa.

Mạnh Kiện Hùng và Tổng Thiện Bằng kiểm điểm lại nhân số trong Thiết Đàm trang, cho biết rằng chỉ có trên 30 tráng đinh bị thương tích sơ sài thôi mà chẳng một ai bị trọng thương hay thiệt mạng cả.

Tổng Thiện Bằng cùng mọi người trong Thiết Đàm trang sau đó tỉ mỉ đem tất cả những diễn biến trong sơn trang từ lúc Văn Thái Lai đến nướng nấu cho đến lúc Châu Trọng Anh cho đến lúc Châu Trọng Anh dùng kế đập tắt hết đèn đuốc ở sảnh đường để tạm thời chấm dứt cuộc giao phong ác liệt giữa Hồng Hoa hội và Thiết Đàm trang ra sao cho Trần Gia Cách nghe. Vị Tổng đã chủ Hồng Hoa hội cảm động vô cùng, lại càng kính nể và mến phục Châu Trọng Anh nhiều hơn nữa...

Về phần đám gia nhân tráng đinh Thiết Đàm trang sau khi nghe tin Hồng Hoa hội sẽ bồi thường lại tất cả những thiệt hại còn hứa ban thưởng cả công lao khó nhọc của họ đã tận tâm cứu hòa thì ai nấy đều vui mừng, vô cùng cảm kích độ lượng của vị Tổng đã chủ rộng rãi kia...

Sau một con hỗn loạn, ai nấy đều cố gắng thu xếp mọi công việc. Người nào làm được gì thì làm, vì ai cũng nhận thấy đó là trách nhiệm chung. Đang bận rộn thì bỗng đâu Vệ Xuân Hoa và Chương Tấn từ ngoài ngõ đi vào đến trình diện Trần Gia Cách. Cả hai cùng cho biết đã đi xa đến sáu, bảy dặm đường để truy kích Đồng Triệu Hòa mà vẫn không tìm được tung tích của tên tiểu sư gian manh ấy. Hai người bất đắc dĩ phải trở về vì biết cũng sắp đến giờ phục mệnh Tổng đã chủ. Hai người vừa trình bày xong mọi chuyện thì Từ Thiện Hoảng và Dương Thanh Hiệp cũng vừa về đến nơi.

Cũng như hai người kia, hai người này không cách nào tìm được tung tích của hung thủ nên đành phải quay gót trở về.

Trần Gia Cách cười nói :

- Không sao! Xin tất cả mọi người cứ yên trí. Đã biết tên tiểu tử này là tiểu sư của Trần Viễn tiểu cục thì hẳn có mọc cánh mà bay tới chân trời góc bể hay xuống âm ty địa ngục mà trốn cũng không thoát khỏi. Sớm muộn gì thì hắn cũng sẽ bị bắt và đền tội mà thôi!

Quay sang phía Châu Trọng Anh, Trần Gia Cách hỏi :

- Thưa Châu lão tiền bối, hiện nay Thiết Đàm trang trong hình trạng tiêu điều, phải cần một thời gian khá lâu để dọn dẹp và tu bổ lại, thật không phải là một chỗ ở tiện. Chẳng hay Châu lão tiền bối định sắp xếp ra sao cho mọi người Thiết Đàm trang tạm thời có chỗ an thân?

Châu Trọng Anh suy nghĩ một hồi rồi đáp :

- Tôi định chờ trời sáng sẽ bảo họ đến Xích Kim Vệ ở tạm rồi sẽ liệu.

Từ Thiện Hoảng bỗng mau mắn đề nghị :

- Tiểu đệ có điều này muốn đề nghị với lão tiền bối. Chẳng biết lão tiền bối có đồng ý hay không?

Châu Trọng Anh chưa kịp trả lời, Trần Gia Cách đã mỉm cười giới thiệu Từ Thiện Hoảng với ông :

- Thưa lão tiền bối! Người này là Từ Thiện Hoảng, vai vế đứng thứ 7 trong Hồng Hoa hội, biệt hiệu là Võ Gia Cát, là người túc trí đa mưu, có thể nói là bộ óc của Hồng Hoa hội đó!

Châu Ý liếc nhìn Từ Thiện Hoảng, khẽ “hừ” một tiếng rồi quay sang nói với Mạnh Kiện Hùng :

- Mạnh huynh! Anh xem hạng người như thế mà dám sánh với Gia Cát Lượng Khổng Minh đời Tam Quốc đấy! Liệu có tin được không?

Mạnh Kiện Hùng không đáp, mà cũng chẳng có ý kiến, chỉ mỉm cười. Châu Trọng Anh liền hỏi :

- Ý Từ thất đường gia như thế nào, có thể nói cho lão phu biết được không?

Từ Thiện Hoảng bèn thưa :

- Tên Đồng Triệu Hòa là một đứa gian ngoa hiểm ác, chúng ta chẳng may không bắt được nó ắt thế nào nó cũng còn trở lại đây mà quấy rối, đồng thời bọn tầy cầu kia cũng sẽ đi cáo quan. Lúc đó binh lính triều đình sẽ kéo tới bao vây lùng bắt các người của Thiết Đàm trang ở các vùng phục cận nơi đây. Chi bằng mọi người thừa lúc này đi thẳng về An Tây thì chắc chắn vững vàng hơn. Đây không phải là vì sợ quan binh triều đình mà chạy trốn, chẳng qua là chi tạm thời tránh ngọn gió dữ mà thôi. Chờ đến khi đâu đó đã được ổn định rồi thì mặc chúng muốn gì cũng được. Còn như tiền bối đến Xích Kim Vệ thì quá xa với căn cứ của Hồng Hoa hội, việc tiếp cứu rất ư là bất tiện, thật không phải là thượng sách!

Nghe Từ Thiện Hoảng phân giải những điều lợi hại, Châu Trọng Anh hết lời khen ngợi, phục Từ Thiện Hoảng là người sâu sắc, có mưu cao, với tầm mắt nhìn rất xa. Châu Trọng Anh gật đầu nói :

- Đúng! Đúng lắm! Lão đệ thật không hổ danh với ngoại hiệu Vô Gia Cát! Ý kiến đi An Tây thật hay, lại có nhiều điều thuận tiện cho lão phu là đằng khác nữa. Tại An Tây lão phu có rất đông bằng hữu, nếu phải đến tạm nương tuởng cũng chẳng khó khăn gì.

Châu Ý nghe phụ thân luôn miệng khen Từ Thiện Hoảng thì trong lòng nàng không được vui. Đối với Từ Thiện Hoảng, nàng vẫn còn giữ nhiều ác cảm. Tuy đám hào kiệt Hồng Hoa hội cho rằng Đồng Triệu Hòa là kẻ phóng hỏa đốt cháy Thiết Đàm trang và cho người chia nhau đi tìm hẩn nhưng Châu Ý vẫn không tin. Nàng cho đó là kế của Trần Gia Cách bày ra để xoa dịu lòng uất hận của người Thiết Đàm trang để che giấu tội lỗi của Hồng Hoa hội. Châu Ý nghĩ rằng chính Từ Thiện Hoảng mới là thủ phạm đã dùng hỏa công thiêu hủy Thiết Đàm trang nếu quả thật hẩn xứng danh là Vô Gia Cát. Chẳng qua là trong những trận giao phong vừa qua, Từ Thiện Hoảng luôn miệng kêu gọi người Hồng Hoa hội phóng hỏa đốt Thiết Đàm trang. Vì vậy Châu Ý ghét Thất đường gia đến độ chẳng thèm nhìn mặt. Cùng lắm là chỉ liếc sơ qua mà thôi.

Trần Gia Cách sau đó nhờ Tổng Thiện Bằng làm một danh sách của toàn thể gia nhân tráng đinh của Thiết Đàm trang. Trước sau, tổng cộng là 162 người tất cả. Ngồi dưới ánh sáng của ngọn lửa hồng đang bùng lên một cái trước khi tắt, Trần Gia Cách viết trên một tờ giấy tự điều trao cho Tổng Thiện Bằng nói :

- Lần thiệt hại này, các vị bị tổn thất quá nặng. Hồng Hoa hội chúng tôi áy náy vô cùng. Vậy khi đến An Tây, chư vị cứ lấy mà chi dụng, đừng ái ngại gì cả. Tổng huynh hãy cầm lấy tờ giấy này mà làm bằng.

Tổng Thiện Bằng cầm tờ tự điều của Trần Gia Cách trao cho mà cứ ngẩn cả người, không sao mở miệng ra được. Mạnh Kiện Hùng bước đến gần sát bên đưa mắt nhìn vào tờ giấy thấy có hàng chữ như sau: “Cứ chiếu theo văn tự này mà xuất ra năm vạn lượng bạc”

Nét chữ như rồng bay phượng múa đẹp không thể nào tả được. Trên những đại tự ấy là một con dấu hình đoá hoa hồng. Mạnh Kiện Hùng nhìn mãi hàng chữ mà không biết chán. Có lẽ trong đời chàng chưa bao giờ được nhìn nét chữ của ai sắc xảo tinh vi như thế này.

Mạnh Kiện Hùng bèn bước lại tạ ân Trần Gia Cách rồi hỏi :

- Thưa Tổng đà chủ, đại đức của ngài chúng tôi xin tuân mệnh. Nhưng ví phỏng không lãnh được số tiền này thì sao?

Trần Gia Cách đáp :

- Khi đến An Tây, Mạnh huynh cứ cầm tờ giấy này đến chùa Ngọc Hư Đạo Quang trình ra thì tức khắc có người cho lãnh tiền ngay vì đó là ngân phiếu của Hồng Hoa hội. Riêng về phần Mạnh huynh và An huynh, mỗi gia quyền được lãnh 5000 lượng, còn kỳ dư mỗi người khác được lãnh 500 lượng. Còn dư lại bao nhiêu, kẻ như các vị cứ dùng vào lộ phí đi đường từ đây tới An Tây.

Mạnh Kiện Hùng toan từ chối không chịu lãnh 5000 lượng cho gia quyền của mình thì Trần Gia Cách đã nói chặn trước :

- Ý tôi đã định như vậy rồi. Nếu Mạnh huynh mà còn từ chối thì tôi không thể coi Mạnh huynh là bằng hữu được đâu đấy nhé! Tôi biết Mạnh huynh không đặt vấn đề tiền bạc làm trọng yếu nhưng lúc này nếu không có tiền cho gia quyền tạm chi độ nhật thì làm thế nào?

Mạnh Kiện Hùng vẫn không dám tự chuyên liền đến hỏi ý kiến của sư phụ để xem ông ta định đoạt như thế nào. Châu Trọng Anh xưa nay tính tình rất hào sảng, luôn lấy sự thành thực xử trí chứ không hay câu nệ khách sáo. Vì vậy nghe Mạnh Kiện Hùng thỉnh thị, ông bảo rằng :

- Trần Tổng đà chủ đã hết lòng như vậy, nếu ngươi còn từ chối thì chẳng hóa ra phụ lòng người lắm sao! Hãy cứ tuân theo là hơn.

Còn Trần Gia Cách sở dĩ không dám dấn động gì đến việc tiền bạc với Châu Trọng Anh và Châu Ý là do sự tế nhị và tôn trọng. Châu Trọng Anh thấy cách xử trí của Trần Gia Cách như vậy thì hết sức hài lòng. Ông ta bảo Trần Gia Cách :

- Nhìn thấy cách xử trí của Tổng đà chủ, lão phu hết sức khâm phục.

Châu Trọng Anh càng lúc càng thêm mến phục Trần Gia Cách nên lúc nào cũng ở sát một bên, không muốn rời xa, tự hào rằng đã tìm được một người bạn tri kỷ hiếm có trên đời. Ông ta sau đó lại gọi Tổng Thiện Bằng lại dặn :

- Đến An Tây, mi nhớ lại ngay dinh đường của Ngô đại quan nhân đem hết công việc của Thiết Đàm trang chúng ta nói cho ông ấy nghe. Ông ta sẽ thay mặt ta mà biện lý hộ. Sau khi hoàn tất mọi việc nhớ tin cho ta hay.

Châu Ý ngạc nhiên hỏi :

- Gia gia! Chúng ta không đi An Tây sao?

Châu Trọng Anh đáp :

- Hiện nay chúng ta chưa thể đến đó được. Văn tứ gia hiện đang bị nạn chưa biết lãnh dữ thế nào. Việc cứu nguy cho Văn tứ gia là khẩn cấp. Chẳng lẽ chúng ta lại khoanh tay ngồi nhìn mà lo cho việc tư của chúng ta hay sao?

Nghe Châu Trọng Anh đề cập đến chuyện giải cứu Văn Thái Lai, ba người Châu Ý, Mạnh Kiện Hùng và An Kiện Cường hết sức tán đồng. Nhất là

Mạnh Kiện Hùng, chàng mừng rỡ vô cùng vì đối với Văn Thái Lai, chàng một lòng kính phục và quý mến tuy chỉ được biết nhau có mấy tiếng đồng hồ. Nghĩa khí và cùng võ công của Văn Thái Lai tỏ ra tại Thiết Đám trang cùng với sự chiến đấu dũng cảm của chàng ta tại hoa viên khiến cho Mạnh Kiện Hùng đã in vào trong đầu Mạnh Kiện Hùng một hình ảnh của một trang hào kiệt mà chàng muốn noi gương theo.

Trước đây, Mạnh Kiện Hùng chỉ phục có một minh sư phụ. Nhưng từ lúc được gặp Văn Thái Lai, chàng mới hiểu rằng ngoài Châu Trọng Anh ra, trên đời cũng còn rất nhiều hảo hán nữa.

Lúc Văn Thái Lai bị Trương Siêu Trọng bắt đi, Mạnh Kiện Hùng đã toan liều mạng để giải cứu. Nhưng thấy lực lượng của Trương Siêu Trọng quá mạnh, chàng biết sự hy sinh của mình chỉ là vô ích mà thôi chứ không được lợi gì. Nhìn Văn Thái Lai bị giải đi, Mạnh Kiện Hùng đau lòng vô cùng. Chàng định chờ sư phụ về sẽ xin ông ta cho chàng huy động toàn bộ lực lượng Thiết Đám trang cho rượt theo liều mạng cứu lại Văn Thái Lai. Nhưng sau đó Thiết Đám trang liên tiếp xảy ra việc này tới việc nọ thành thử Mạnh Kiện Hùng chưa bao giờ bày tỏ được ý kiến của mình.

Nay bỗng nhiên Châu Trọng Anh khi không lại khơi động đến việc này cho nên chí nguyện của Mạnh Kiện Hùng được đáp ứng làm chàng sung sướng đến tột độ.

Trần Gia Cách nói :

- Tại hạ có ý kiến như thế này, không biết có nên thưa cùng Châu lão tiền bối chăng?

Châu Trọng Anh đáp :

- Xin Tổng đà chủ vui lòng cho biết.

- Mỹ ý của Châu lão tiền bối làm cho Hồng Hoa hội chúng tôi cảm kích vô ngần. Nhưng xin tiền bối hãy giúp chúng tôi trên phương diện chỉ dạy chiến thuật với chiến lược thôi. Còn vấn đề giải cứu Văn tứ ca bằng vũ lực, xin tiền bối đừng nhúng tay vào mà hãy để cho Hồng Hoa hội tự đảm đương lấy.

Châu Trọng Anh khẽ vuốt chòm râu bạc suông đuột như những sợi cước nói rằng :

- Trần Tổng đà chủ sợ liên lụy đến lão phu à? Nếu như Tổng đà chủ không cho lão đem tánh mạng già đi cứu bằng hữu tức là không muốn xem lão phu là bằng hữu của Hồng Hoa hội rồi! Nếu Hồng Hoa hội khi để lão phu đến thế thì lão phu sẽ...

Không đợi cho Châu Trọng Anh nói hết câu, Lục Phi Thanh lập tức chặn lại nói với Trần Gia Cách :

- Châu lão anh hùng nghĩa nặng bằng non, trong giới giang hồ ai chẳng bội phục? Châu lão anh hùng nếu sợ liên lụy ắt đã không tiếp Tứ đương gia, Thất nhất đương gia và Thập tứ đương gia rồi! Nếu như vậy thì làm gì có chuyện lục soát Thiết Đám trang; hạch sách tiền tài, để đưa đến việc thiêu hủy sơn trang? Châu lão anh hùng đã không sợ liên lụy từ trước ắt sẽ không sợ liên lụy về sau! Xin Tổng đà chủ đừng bận tâm mà phụ chân tình của Châu lão anh hùng.

Trần Gia Cách trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Châu lão tiền bối nghĩa khí đến thế, anh em Hồng Hoa hội chỉ biết cảm đại đức chứ biết nói sao cho cùng đây!

Lúc bấy giờ Lạc Băng mới đến trước mặt Châu Trọng Anh quỳ hai gối xuống dưới chân mà rằng :

- Thưa lão tiền bối, diệt nữ vì nóng giận vô lý mà trót phạm đến hổ oai, nay tự xét thấy tội lỗi quá nhiều. Xin tiền bối thương xót cho diệt nữ chỉ vì quá nặng tình nghĩa vợ chồng nên đâm ra u mê ngu muội, mà rộng lượng tha thứ cho. Lỗi lầm lớn lao kia, lão tiền bối đã không chấp thì chớ, nay còn quyết ra tay giúp Hồng Hoa hội để giải thoát cho Văn tứ ca. Diệt nữ xin thay mặt Văn tứ ca mà tạ ân đức cao dày của Châu lão tiền bối.

Dứt lời, Lạc Băng lạy hai lạy. Châu Trọng Anh ngăn không kịp nên đành đỡ dậy nói :

- Văn tứ phu nhân xin đừng bận tâm mà chi. Hãy cứ vui vẻ lên chứ đừng nên buồn rầu mà làm gì. Lão phu đã quyết một lời là không cứu được Văn tứ đương gia quyết chẳng thêm làm người đứng trên thế gian này nữa.

Xoay qua Trần Gia Cách, Châu Trọng Anh nói :

- Việc này không nên trễ nãi. Xin Tổng đà chủ ban bố hiệu lệnh cho tất cả thi hành.

Trần Gia Cách nói :

- Trách nhiệm ấy vẫn bởi thật không dám đảm trách. Xin hai vị tiền bối cùng nhau phác họa kế hoạch ra sao rồi dạy lại cho anh em văn bối thi hơn.

Lục Phi Thanh cười nói :

- Trần Tổng đà chủ bắt tất phải khiêm nhượng. Chúng tôi chỉ là khách, và cũng đang chuẩn bị nghe theo chỉ thị của Tổng đà chủ mà tiến hành đây.

Trần Gia Cách lại nói mấy lời khiêm nhượng. Lục Phi Thanh và Châu Trọng Anh phải cố thuyết phục mãi, vị Tổng đà chủ mới chịu nhận lãnh trách nhiệm điều hành. Trần Gia Cách hướng về hai người cung kính nói :

- Hai vị tiền bối vì quá thương nên mới dạy như thế. Nếu như văn bối có điều gì sơ sót xin hai vị dạy bảo thêm cho.

Xoay qua đám đương gia thuộc hạ, Trần Gia Cách nói tiếp :

- Các anh em Hồng Hoa hội! Chúng ta trước tiên phải vọng bái Tổ sư đã!

Sau đó Trần Gia Cách sai Tâm Nghiệm mở gói lấy chiếc áo dài bằng gấm Hàng Châu màu hồng rồi dẫn đám hào kiệt trong bang hội đến một khoảng đất sạch sẽ và rộng rãi rồi theo thứ tự mà quỳ xuống làm lễ.

Trần Gia Cách quỳ hàng đầu ngay chính giữa. Hai bên là Vô Trần đạo nhân và Triệu Bán Sơn. Rồi mọi người cứ theo thứ tự lớn nhỏ mà quỳ ở những hàng sau. Kế đến, mọi người đều nghiêm chỉnh hướng mặt về phương Nam lạy ba lạy.

Châu Trọng Anh và Lục Phi Thanh không phải là đương gia hay thành viên của Hồng Hoa hội nên không tham dự lễ “vọng bái Tổ sư” này.

Lễ “vọng bái Tổ sư” vừa chấm dứt, Trần Gia Cách lên tiếng ban truyền mệnh lệnh để mọi người chuẩn bị cuộc hành quân. Khi ấy ngọn lửa vẫn chưa tắt hẳn. Kèo cột vẫn còn cháy nên một khi có gió mạnh thổi tạt vào, ngọn hồng quang sáng tỏa khắp trời. Trừ tiếng tre nổ và tiếng gió reo, bốn bề đều im phăng phắc như chờ đợi lệnh của Trần Gia Cách sắp sửa ban hành. Quanh cảnh thật là oai nghiêm chẳng khác gì trước giờ phút lên đường của một vị Đại nguyên soái trước ba quân...

Trần Gia Cách hô lên một tiếng khẩu hiệu rồi bắt đầu truyền lệnh :

- Đội thứ nhất đi trước dẫn đường là Kim Dịch Tú Tài Dư Ngư Đồng. Dọc đường sẽ gặp hai anh em Tây Xuyên song hiệp là Thường Thích Chí và Thường Bá Chí. Hai anh em họ Thường sẽ chịu trách nhiệm liên lạc thường xuyên với các đội để báo tin cho chính xác.

Đội thứ hai do Thiên Thủ Như Lai Triệu Bán Sơn lãnh đạo, suất lĩnh Chương Tấn và Quý Kiến Sầu Thạch Song Anh.

Đội thứ ba do Truy Hồn Đoạt Mệnh Kiếm Vô Trần đạo nhân lãnh đạo, suất lĩnh Thiếp Tháp Dương Thanh Hiệp và Đồng Đầu Lý Ngư Tượng Tứ Căn.

Đội thứ tư do Hồng Hoa hội Tổng đà chủ Trần Gia Cách lãnh đạo, suất lĩnh Cửu Mệnh Cẩm Báo Từ Vệ Xuân Hoa và thư đồng Tâm Nghiệm.

Đội thứ năm do Miên Lý Châm Lục Phi Thanh lãnh đạo, suất lĩnh Thần Đan Từ Mạnh Kiện Hùng và Độc Giác Hồ An Kiện Cường.

Đội thứ sáu do Thiết Đám trang Châu Trọng Anh lãnh đạo, suất lĩnh Tiểu Quý Lục Châu Ý, Vô Gia Cát Từ Thiện Hoảng và Uyên Ương Đào Lạc Băng.

Phát lệnh xong, Trần Gia Cách gọi Dư Ngư Đồng đến nói :

- Dư thập tứ đệ! Em phải đi liền bây giờ thì mới kịp thời hợp nhất với Tây Xuyên song hiệp được. Công việc của hai người đó rất quan trọng, em phải cố gắng can đảm cố gắng mà thi hành gấp rút mới được. Phải biết rõ ràng tung tích của Văn tứ ca thì mới có thể có kế hoạch tấn công để giải cứu được.

Xoay qua những người khác, Trần Gia Cách nói :

- Các đội còn lại tạm nghỉ lại đây lấy sức để sáng mai lên đường. Khi đó các đội sẽ tách riêng ra mà đi thẳng tới Triệu Gia Bảo. Khi nào qua khỏi Gia Cốc Quan ta mới họp lại để bàn kế hoạch mới. Viên tướng giữ ải Gia Cốc là Tôn Bàng. Tên này là tướng giặc mạnh, có rất nhiều bọn “ưng khuyến” làm nha trảo. Các vị nên thận trọng, đừng để lộ bí mật.

Mọi người ai nấy đều răm rắp nghe theo lệnh. Dư Ngư Đồng lên ngựa, chào hết mọi người rồi giục ngựa phi như bay. Không hiểu vì sao chàng bỗng quay đầu nhìn lại thì bắt gặp Lạc Băng đang ngó theo chàng với vẻ trầm tư. Dư Ngư Đồng khẽ thờ dài một tiếng. Chỉ trong chớp nhoáng, bóng chàng đã mờ dần và khuất hẳn sau những bụi cây...

Dư Ngư Đồng đi rồi, ai nấy đều tìm đỡ một nơi tạm nằm nghỉ chân theo lệnh của Trần Gia Cách mà chờ đến trời sáng. Trần Gia Cách đến tìm gặp riêng Từ Thiện Hoảng mà nói nhỏ :

- Thát ca à! Thật là tội nghiệp cho Châu lão anh hùng quá! Chính vì chúng ta mà ông ấy phải lâm vào cảnh cửa nát nhà tan, người thì chết! Vậy mà lão anh hùng còn nhất định theo chúng ta đi để giải cứu cho bằng được Văn tứ ca. Theo tôi nghĩ thì chúng ta nên tìm cách nào để bọn quan binh đừng nhận diện được Châu lão anh hùng thì hơn. Có như vậy thì sau này khi trùng tu lại Thiết Đám trang Châu lão anh hùng mới có thể sống yên được mà sống cảnh đoàn viên với gia đình. Còn Văn tứ tẩu còn mang nhiều thương tích, mong thát ca đừng để cho nàng phải giao chiến với địch nhé. Đó là lý do tôi xếp thát ca vào đội cha con Châu lão anh hùng và Văn tứ tẩu. Cố mà ngăn họ lại. Tốt hơn hết là làm cách nào để họ không phải ra tay là hay nhất!

Từ Thiện Hoảng nhất nhất tuân theo lời của Tổng đà chủ dặn, hứa sẽ thi hành y như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Ân Cừu Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Đường xa thăm thẳm tìm hào kiệt - Rượu bánh thơm ngon ghẹo tiểu thư

Ngủ chưa được hai canh thì trời đã sáng. Triệu Bán Sơn suất lĩnh Chương Tấn và Thạch Song Anh đi trước. Lạc Băng nằm suốt đêm đến sáng mà không thể nào chớp mắt được. Đến lúc nghe tin đội của Triệu Bán Sơn khởi hành thì ra tiễn, gọi Chương Tấn lại mà dặn :

- Thập ca! Đi đường nhớ dần lòng, đừng gây sự lôi thôi nhé! Nhất là đừng có uống rượu để hư việc nghe!

Chương Tấn đồng dạ đáp :

- Văn tứ tẩu chớ lo điều ấy! Chương Tấn này xin thề rằng một khi chưa cứu được Văn tứ ca thì miệng sẽ không hợp lấy nửa giọt rượu. Nhưng khi cứu được Văn tứ ca rồi thì sẽ say một bữa quên cả trời đất.

Chương Tấn là một con sâu rượu, chỉ lấy việc say sưa chè chén làm vui. Thiếu rượu, y như người sắp lìa cõi thế. Mỗi lần uống rượu là Chương Tấn luôn luôn sinh sự, dễ dề hồng công việc. Khi say rượu, Chương Tấn chẳng còn biết kiêng nể ai ngoại trừ Trần Gia Cách và Lạc Băng. Vì biết rõ tật của Thập đương gia cho nên Lạc Băng đến phút chót cũng không quên dặn anh ta đừng uống rượu mà làm hồng việc giải cứu Văn Thái Lai...

Đội của Triệu Bán Sơn vừa đi khỏi thì lần lượt các đội của Vô Trần đạo nhân, Trần Gia Cách, Lục Phi Thanh cũng nối bước đi theo. Và đội đi sau cùng là đội của Châu Trọng Anh với Châu Ý, trong đó có Từ Thiện Hoàng và Lạc Băng.

Đến Triệu Gia Bảo, bá tánh đua nhau ra đường đón hỏi thăm rất là nồng nhiệt, tỏ lòng thương mến và xót xa vì đã được biết qua biến cố đêm trước tại Thiết Đàm trang. Nghe Châu Trọng Anh bày tỏ sự tình, bá tánh cảm động đến rung rung nước mắt.

Sau khi nói mấy lời tạ ơn cùng bá tánh thì Châu Trọng Anh cùng với Tống Thiện Bằng chia tay. Tống Thiện Bằng sau đó hộ tống gia tiêu và tráng đinh đi về hướng Tây, còn đội nhân mã của Châu Trọng Anh thì lại nhắm hướng Đông mà đi.

Trên đường đi, Châu Trọng Anh và Từ Thiện Hoàng bất đồng ý kiến với nhau. Châu Trọng Anh thì muốn gấp rút đi cứu Văn Thái Lai trong khi Từ Thiện Hoàng theo kế hoạch của Trần Gia Cách có ý muốn trì hoãn. Đôi bên phải tranh luận kịch liệt đến nỗi Lạc Băng phải đứng ra hòa giải và ép buộc Từ Thiện Hoàng phải tuân theo lời của Châu Trọng Anh. Còn Châu Ý thì vốn đã có sẵn ác cảm với Từ Thiện Hoàng cho nên còn muốn hơn thua với chàng nữa là đằng khác. Vì muốn giữ hòa khí, Từ Thiện Hoàng phải cố nhịn. Tuy nhiên, chàng có vẻ không được vui lắm nên ghì ngựa lại đi thật chậm, có ý để rớt lại phía đằng sau.

Trong suốt cuộc hành trình ngày hôm ấy, Từ Thiện Hoàng lúc nào cũng dàu dàu không vui chẳng nói một câu nào. Tối đến, mọi người vào lữ quán nghỉ chân dùng bữa và trú ngụ qua đêm để sáng sớm tiếp tục lên đường.

Đoàn người ngựa cứ theo phương cách ấy, mà “ngày đi đêm nghỉ”. Phải mất đến ba ngày ba đêm tất cả mới qua được khỏi “Gia Cốc Quan”.

Châu Trọng Anh nhận thấy Châu Ý luôn luôn có thái độ đối chọi với Từ Thiện Hoàng gây nên sự bất hòa nhưng có nói cách mấy nàng cũng chẳng thèm nghe cho nên ông ta lấy làm bức tức lắm. Lại thấy Từ Thiện Hoàng có vẻ buồn bã khó chịu, ông ta vì không muốn sút nể hòa khí trong tình đồng đội nên mấy lần gọi cả hai người đến chỗ làm trung gian để giải hòa. Nhưng cũng chỉ được nhiều lắm là vài giờ đồng hồ. Sau đó Châu Ý lại chứng nào tật nấy, tiếp tục gây gổ với Từ Thiện Hoàng. Ông có la rầy đến cỡ nào cũng không có kết quả.

Châu Trọng Anh thấy tánh khí con gái như vậy thì lại nhớ đến vợ mình. Bà ta cũng nóng nảy và cố chấp y như con gái mình, chẳng sai một ly. Một khi đã giận dữ là không khi nào chịu để nén xuống, còn khi oán ghét rồi thì không ai có thể giải hòa nổi. Có lẽ tính tình con gái ông cũng vì ảnh hưởng của vợ ông ta mà ra. Nghĩ đến vợ mình, Châu Trọng Anh không khỏi buồn bã khi chẳng biết giờ này bà ta đang lưu lạc chốn nào, sống chết ra sao. Nhớ lại tình nghĩa vợ chồng bao nhiêu năm đầu ấp tay gối, ông ta chỉ còn biết thở vắn thở dài mà xót xa...

Đến Túc Châu, bốn người lại kiếm một lữ quán mà vào com nước với nghỉ ngơi. Từ Thiện Hoàng nói với Châu Trọng Anh và Lạc Băng rằng :

- Mấy ngày nay Dư thập tứ đệ đi dò thám mà vẫn chưa có tin tức gì của Văn tứ ca hết cả! Chắc là y chưa gặp được Tây Xuyên song hiệp đây! Không hiểu hai người kia đi công tác ở phương nào?

Châu Ý nãy giờ ngồi im lặng không thèm nói với Từ Thiện Hoàng một câu nào cả. Bây giờ nghe chàng nói vậy, nàng như vớ được cơ hội gây sự nên nhìn Từ Thiện Hoàng mà nói với giọng mỉa mai rằng :

- Họ Dư làm không xong trách nhiệm thì “chú em” giỏi sao không đi làm thử đi mà lại ngồi ý một chỗ mà phiên trách với than thở làm gì?

Châu Trọng Anh lúc đó vừa nhấp xong một hớp rượu, thấy Châu Ý như lại muốn kiếm chuyện với Từ Thiện Hoàng nữa. Sợ chàng buồn, ông ta bèn đổi đề tài, kiếm chuyện khác nói cho khỏa lấp :

- Lão phu có nghe rằng cố Tổng đã chủ Hồng Hoa hội, Vu lão anh hùng là một cao thủ trong Thiếu Lâm, rất gần với tông phái của lão phu. Lòng lão phu vẫn ao ước được thấy mặt Vu lão anh hùng để hai bên cùng ấn chứng cội rễ cho tường tận. Chỉ hiềm nỗi là một người ở Giang Bắc, người kia lại ở Giang Nam, xa xôi diệu vợi nên ước nguyện không thành! Nay Vu lão tiên bối đã cõi mây lành về cõi Tây Phương Cực Lạc, còn biết làm sao gặp gỡ được! Theo sự suy đoán của lão phu thì Vu lão anh hùng nếu kể về vai vế thì thuộc vào bậc sư thúc nhưng chẳng làm sao truy ra được nguồn gốc vì không có chút dấu giày mối nợ nào!

Từ Thiện Hoàng nói :

- Đã từ lâu không ai biết được Vu tổng đã chủ thuộc môn phái nào hay học nghệ với ai. Mãi cho đến gần lúc lâm chung, lão nhân gia mới cho mọi người biết rằng hồi 6 tuổi có học nghệ trong Thiếu Lâm tại Phúc Kiến.

Một tay bưng chung rượu nhướng mày suy nghĩ, một tay vuốt chòm râu bạc phất phơ, Châu Trọng Anh lại hỏi :

- Từ lão đệ có biết tướng mạo Vu tổng đã chủ có những đặc điểm gì khác người không?

Từ Thiện Hoàng đáp :

- Vu tổng đã chủ ngoài 70 tuổi, nhưng trông còn tráng kiện hơn cả nhiều người đương “tuần 40”. Đôi mắt của lão nhân gia sáng ngời như hai viên ngọc, luôn trông thẳng ra đằng trước mà không mấy khi nhìn liếc qua hai bên; không quay lại đằng sau mà trông thấy rõ được tất cả những gì đằng sau lưng. Bởi vậy những kẻ nào muốn dùng âm khí để ám sát sau lưng đều bị lão nhân gia biết được hết. Còn một dấu vết đặc biệt nữa là ở cuối đôi lông mày của lão nhân gia có một nốt ruồi to bằng hạt đậu đen. Ngay nốt ruồi ấy có mọc một sợi lông trắng như tơ, cứng như cước.

Chung rượu Châu Trọng Anh bưng trên tay bỗng nhiên rơi xuống bể tan tành. Đôi gò má ông ta u sầu rũ rượi, hai hàng nước mắt chảy dài xuống. Châu Trọng Anh khóc âm ức than rằng :

- Sư thúc! Sư thúc ơi! Lòng con bấy lâu nay vẫn nghĩ là sư thúc! Tại sao sư thúc không nói thật tâm sự của sư thúc cho con nghe? Thật là khổ tâm con biết mấy!

Từ Thiện Hoàng nhìn Châu Trọng Anh sững sờ, chẳng hiểu sao người anh hùng Thiết Đâm trang lại bỗng nhiên sụt sùi rơi lệ. Luôn cả Lạc Băng và Châu Ý cũng như ngây như dại, chẳng hiểu chuyện gì xảy ra.

Châu Trọng Anh qua phút cảm xúc liền hỏi tiếp :

- Từ hiền đệ và Văn phu nhân! Trong Hồng Hoa hội chẳng hay có ai biết rằng Vu không phải là họ thật của cố Tổng đã chủ không? Chẳng qua đó chỉ là họ mượn thôi! Còn họ thật có ai biết là gì không?

Từ Thiện Hoàng giật mình khi nghe Châu Trọng Anh biết quá rõ ràng về lai lịch của vị Tổng đã chủ tiền nhiệm. Chẳng khê gật đầu nói :

- Có! Anh em trong Hồng Hoa hội sau này mới biết được lão nhân gia vốn họ Trần.

Châu Trọng Anh gật đầu nói tiếp :

- Đúng vậy! Họ Trần! Nếu tên không đổi thì phải là Trần Hữu Nghị. Lão phu bây giờ biết chắc chắn đó là sư thúc của mình chứ không ai vào đây nữa. Mặc dầu trên danh nghĩa là sư thúc sư đệ, nhưng trên thực tế thì tình có khác chỉ sư huynh sư đệ. Trần Hữu Nghị và lão phu thân nhau còn hơn là ruột thịt nữa, tương trên thế gian này chưa có tình tri kỷ nào có thể sánh được. Dầu cho Bảo Thúc Nha với Quân Di Ngộ hay Lưu Quan Trường đời xưa cũng chỉ có thể đến thế là cùng. Sau này Trần Hữu Nghị vì phạm môn quy nên bị sư phụ của lão phu trục xuất ra khỏi Thiếu lâm Tự. Từ đó không ai còn được nghe gì về tin tức của ông ta nữa. Riêng về phần lão phu thì đã kiếm khắp cả hải giác thiên nhai mà “âm phong” vẫn vắng bật. Lão phu thầm nghĩ có lẽ vì buồn lòng nản chí nên Trần Hữu Nghị ẩn dật trong chốn rừng xanh nước biếc vui cảnh lâm tuyền, đêm tụng Huỳnh đĩnh, ngày luyện linh dược, và đã đắc đạo chứ không còn xuất đầu lộ diện ở ngoài vòng danh cương lợi tào. Nào ngờ đâu con người với vẻ mặt trầm ngâm ấy lại có chí lớn, ôm ấp một hoài bão lớn lao, đem tài sức giúp đời, thay danh cải táng mà làm nên sự nghiệp để lại tiếng thơm cho muôn đời về sau. Trước kia lão phu được nghe giang hồ bàn tán xôn xao về vị Tổng đã chủ của Hồng Hoa hội vốn là một cao thủ trong phái Thiếu Lâm. Lão phu có ý nghi ngờ nên có viết mấy phong thư nhờ người trao đến tận tay nhưng tuyệt nhiên không hề nhận được một chữ hồi âm. Sau đó, lão phu tin tưởng rằng Vu tổng đã chủ không phải là Trần Hữu Nghị sư thúc vì nếu đúng là người ấy thì có lẽ nào lại vô tình với lão phu như thế! Mặt không thấy mặt! Thư chẳng thấy thư! Ôi, cái tình tri giao mấy chục năm trời! Bây giờ biết rõ được thì ân hận làm sao! Kê còn người mất, càng nói ra càng đau lòng! Trần Hữu Nghị! Trần Hữu Nghị! Sao sư thúc lại đối với Châu Trọng Anh này tệ bạc đến thế! Châu Trọng Anh này đã làm gì cho sư thúc buồn phiền?

Càng nói, nước mắt Châu Trọng Anh càng nhỏ xuống đầm đề. Mọi người ai nấy đều ngồi trầm ngâm, trong lòng xúc động.

Châu Trọng Anh như cố đè nén cơn đau buồn đang dần vặt ông ta dữ dội. Ông lấy tay vuốt ngực dè ngay tim mà nói :

- Nếu lão phu sớm biết được tin này chừng vài tháng thì cho dù cõi Giang Nam có xa xôi hiểm trở muôn trùng đến thế nào đi nữa, lão cũng quyết tìm đến gặp mặt một phen cho thỏa lòng. Giờ đây cái ngày hội ngộ đó chỉ còn mong ở chốn tuyền đài. Trần Hữu Nghị! Hãy chờ ta nơi đó nhé!

Châu Trọng Anh sau đó uống luôn mấy chung rượu nữa, nhưng để phá thành sầu chứ không phải để thưởng cảnh hữu tình như lúc đầu nữa.

Thấy Châu Trọng Anh quá đồi bi thương, Từ Thiện Hoàng bèn khuyên :

- Theo ý tiểu đệ nghĩ thì Vu tổng đã chủ chắc có điều bí mật gì, hay tâm sự gì khó nói đó thôi chứ không phải là bội bạc với Châu lão tiền bối đâu. Và có lẽ cũng vì vậy mà lão nhân gia đành im lặng mà không chịu nhận là người thân của lão tiền bối. Tiểu đệ biết rõ Vu tổng đã chủ xưa nay đối với bằng hữu rất nhiệt tình và chân thật. Lão nhân gia vẫn thường đem cái đạo ấy ra giảng cho các anh em Hồng Hoa hội nghe. Như thế thì đối với một người bạn hiền như Châu lão tiền bối thì có lý nào lại thờ ơ lãnh đạm cho được? Tâm sự của Vu tổng đã chủ hẳn có điều khó nói ra nên đành mang bí mật đó xuống cõi tuyền đài. Có lẽ đó phải là một chuyện khác thường, trừ lão nhân gia ra, không ai hiểu nổi.

Châu Ý nghe Từ Thiện Hoàng nói bèn bảo Lạc Băng :

- Văn tẩu tẩu à! Theo em thấy thì trong Hồng Hoa hội, trừ một vài người man trá ra, có lẽ phần đông đều là những người bạn có lòng tốt, ý tốt cả. Người mà thân phụ em thương nhớ đó hẳn phải có điều gì mật mới không muốn tiếp xúc với phụ thân em chứ chẳng phải là phục bạc đâu!

Từ Thiện Hoảng biết Châu Ý “xâm xía” mình, nhưng chàng giả vờ như chẳng nghe thấy và không thèm đếm xỉa tới.

Châu Trọng Anh lại hỏi :

- Khi Vu tổng đã chủ làm chung có di ngôn gì chẳng?

Từ Thiện Hoảng đáp :

- Chuyện của Vu tổng đã chủ rất dài và phức tạp. Nếu thuật lại thì lâu lắm, mà ở đây cũng bất tiện nữa. Để khi nào chúng ta đi chừng vài chục dặm tìm một chỗ hoang vắng không người tạm nghỉ chân, tiểu điệt sẽ thuật hết lại cho Châu lão tiên bói nghe. Chính tiểu điệt cũng còn nhận thấy có nhiều điều nghi hoặc mà không làm sao giải thích nổi. Thấy Châu lão tiên bói đối với Vu lão nhân gia quá đối thâm tình nên tiểu điệt cảm khái vô cùng. Hai người lại là đồng môn nên có lẽ Châu lão anh hùng hiểu rõ Vu tổng đã chủ hơn ai hết.

Châu Trọng Anh nói :

- Hay lắm! Hiền điệt hãy nói cho lão phu điều lão phu muốn biết rồi lão phu cũng sẽ nói cho hiền điệt tất cả những gì lão phu biết về Vu tổng đã chủ sau.

Châu Trọng Anh gọi tiểu nhị tính tiền. Từ Thiện Hoảng thấy vậy nói :

- Châu lão tiên bói hãy để tiểu điệt thanh toán được rồi.

Châu Trọng Anh gạt đi :

- Không! Lão phu mời tức là lão phu đãi. Lão phu là chủ, còn mấy người là khách kia mà!

Tính tiền xong, Châu Trọng Anh dẫn cả đám đi về quán trọ. Châu Ý liếc Từ Thiện Hoảng, nói bằng giọng châm biếm khó chịu :

- Chỉ được cái tài leo mép chứ mưu trí gì mà tự xưng là Võ Gia Cát!

Châu Trọng Anh tròn mắt lên mắng rằng :

- Cái con nhỏ này! Ai cho mày hỗn láo như vậy?

Lạc Băng cười, nói với Châu Ý :

- Hiền muội! Em chưa biết đó thôi! Thát ca là người thông minh lanh lợi nhất trong Hồng Hoa hội. Em không tin thì lâu ngày rồi sẽ biết. Em đừng chọc đến thát ca, anh ấy mà phá thì em chỉ có khóc thôi đó!

Châu Ý hừ giọng mũi một cái rồi nói :

- Em cũng cả sợ y đâu! Y mà phá em thì em sẽ trả thù lại thôi. Bọn đàn ông mà làm gì em thì em cũng sẽ làm lại chúng y như thế!

Châu Trọng Anh toan mắng con gái thêm ít câu nhưng nghe dưới lầu có tiếng người đi lên, nên lại thôi.

Từ Thiện Hoảng nói :

- Thôi! Chúng ta cứ về quán trọ trước sẽ hay.

Mọi người về đến khách sạn nghỉ ngơi qua đêm. Trời vừa mới tờ mờ sáng, bốn người đã thức dậy chuẩn bị thu xếp đồ vật lên đường. Thật là may mắn, bốn người vừa lên ngựa ra khỏi thành thì có lệnh đóng cửa thành. Đi suốt cả ngày được chừng 30 dặm thì trời đã bắt đầu tối. Thấy trước mặt có một đám cây cổ thụ, Châu Trọng Anh đề nghị :

- Đến dưới lùm cây đó nghỉ chân nhé?

Từ Thiện Hoảng đáp :

- Xin vâng!

Bốn người cột ngựa lại rồi cùng nhau ngồi quay quần dưới bóng mát trò chuyện. Tiếng gió vi vu nghe tựa như tiếng sáo khê vờn trên những ngọn cỏ lao xào. Từ Thiện Hoảng toan mở đầu câu chuyện bỗng tai nghe văng vẳng từ xa như có tiếng vó ngựa truy phong. Chẳng liền nằm mọp xuống cỏ lắng tai nghe thử. Nghe được một lúc, Từ Thiện Hoảng ngước mặt lên nói với mọi người :

- Có tất cả ba con ngựa đang phi cách đây chừng một dặm. Nhờ chiều gió thuận nên chắc là nghe không lầm đâu.

Châu Trọng Anh vẫy tay ra dấu, mọi người tháo dây cương, dắt ngựa lại sau một tảng đá tìm chỗ cột lại rồi tìm chỗ ẩn nấp.

Chỉ một lúc sau, tiếng vó ngựa mỗi lúc nghe một rõ, và rồi quả đúng có ba kỵ mã đang nhắm hướng Đông mà phi tới. Dưới ánh trăng, mọi người thấy rõ cả ba người ngồi trên lưng ngựa, đầu vấn khăn trắng, mặc áo dài, cột dây lưng tơ theo lối ăn mặc của người Duy. Mỗi một người trên tay cầm một thanh đại đao.

Chờ cho ba người Duy đi khỏi, Châu Trọng Anh mới lên tiếng ra hiệu cho tất cả về lại chỗ cũ chuyện trò như lúc nãy. Trong suốt cuộc hành trình, ngoại trừ chiều hôm trước, không mấy khi mọi người được dịp ngồi lại với nhau lâu.

Châu Trọng Anh sau đó liền hỏi Lạc Băng mọi chuyện từ đầu vì sao hai vợ chồng bị quan binh và đám cao thủ triều đình truy kích. Lạc Băng liền chậm rãi từ từ kể lại... Nguyên tháng trước, cố Tổng đà chủ Vu Vạn Đình có công vụ khẩn cấp nên từ Thái Hồ lên thẳng Bắc Kinh, đem Văn Thái Lai và Lạc Băng đi cùng. Vu tổng đà chủ cẩn thận ngầm bố trí các lực lượng thủy lục để phòng bất trắc nên đến Bắc Kinh bình an vô sự.

Đến Bắc Kinh, Vu Vạn Đình liền gọi vợ chồng Văn Thái Lai đến cho biết nguyên do chuyến Bắc du này, và dặn hai người phải tuyệt đối tuân theo mệnh lệnh...

Đêm hôm đó, Vu Vạn Đình cho biết sẽ vào tận hoàng cung để diện kiến cùng Thanh Đế Càn Long để bàn về một vài bí mật rất quan trọng, có liên quan đến vận mạng của Hán tộc và ngai vàng của Càn Long. Vu Vạn Đình dặn hai người bí mật đi theo ngầm hộ tống ông tại cấm cung. Hai người theo kế hoạch, vượt nhiều thành trì kiên cố, qua mặt được hết các đám Cẩm vệ quân cũng như Ngự lâm quân.

Khi theo Vu Vạn Đình vào đến hoàng cung hội kiến với vua Càn Long, hai vợ chồng Văn Thái Lai nhìn thấy thái độ của Thanh Đế vẫn thản nhiên không có gì tỏ vẻ là hoảng hốt cả. Sau đó Vu Vạn Đình hỏi mấy câu nhưng Càn Long vẫn im lìm không đáp. Thấy vậy, Văn Thái Lai mới mở lời khuyên Càn Long nên nói rõ thánh ý để cho Vu Vạn Đình biết rõ thì mới có thể tìm được một giải pháp dung hòa. Nhưng Càn Long vẫn chỉ âm ỉ mà không chịu lên tiếng.

Sau cùng, Vu Vạn Đình phải cấp tốc dùng âm tín gọi Vô Trần đạo nhân, Triệu Bán Sơn và Tây Xuyên song hiệp tức tốc đến Bắc Kinh vào tận cấm cung dùng áp lực, buộc Càn Long phải quyết định dứt khoát: một là đồng ý, hai là khước từ chứ không thể nào “đi nước đôi” được. Từ Thiệu Hoàng sau đó vạch ra những điều khoản chính yếu trong hiệp ước ký kết giữa Càn Long và Vu Vạn Đình. Nhờ vậy mà cuộc hội nghị đi đến kết quả...

Nghe kể tới đây, Châu Trọng Anh hỏi :

- Trong cuộc hội kiến lịch sử này, Văn tứ ca có chủ ý như thế nào? Văn phu nhân có biết rõ không?

Lạc Băng đáp :

- Vu tổng đà chủ cho tất cả anh em Hồng Hoa hội biết Càn Long sau đó hẹn với lão nhân gia đến hội kiến thêm một lần nữa, mà chỉ có thể đem theo một người thân tín của mình mà thôi. Văn tứ ca sau đó, là người được Vu tổng đà chủ chọn đem theo vào tận chỗ hội nghị. Những người kia, theo kế hoạch của lão nhân gia phải tức tốc trở về An Tây mà việc ai nấy làm theo nhiệm vụ được giao phó...

Sau đó, Vu Vạn Đình cùng với Văn Thái Lai lên đường vào cung hội kiến với Càn Long. Lạc Băng cũng đi theo nhưng chỉ ở bên ngoài yểm trợ ngầm thôi. Vu Vạn Đình lại dặn Văn Thái Lai rằng trong cuộc hội đàm sắp tới, chàng chỉ được lắng tai nghe thôi chứ không được nói một lời nào cả.

Lạc Băng ở ngoài chờ đợi mà trong lòng hết sức nóng nảy. Nhưng độ hai tiếng đồng hồ sau, nàng đã cảm thấy khoan khoái nhẹ nhõm khi nhìn thấy Vu Vạn Đình cùng với Văn Thái Lai bình an vô sự trở ra.

Hôm sau, Vu Vạn Đình cùng với Văn Thái Lai và Lạc Băng rời Bắc Kinh, thẳng đường về Giang Nam. Trên lộ trình, Lạc Băng hỏi Văn Thái Lai về nội dung cuộc hội nghị với Càn Long ra sao thì chàng thì chàng cũng chỉ nói sơ qua đại ý là có liên quan đến vận mạng Hán tộc và Thanh triều thôi chứ không chịu đi vào chi tiết. Lạc Băng quyết hỏi cho ra lẽ nhưng Văn Thái Lai một mực không chịu nói, chỉ bảo rằng ngoài Trần Gia Cách ra (khi ấy còn là Thiệu đà chủ), chàng không thể thổ lộ cho bất cứ một người nào biết được, kể cả Lạc Băng, là người thân yêu nhất trên đời của chàng..

Nghe đến đây, Châu Trọng Anh cất tiếng khen ngợi :

- Vu tổng đà chủ thật là biết xét người, có mắt nhìn người. Mà Văn tứ ca cũng là người nghĩa khí hiếm có. Chẳng biết nếu sớm gặp được sư thúc, liệu người có nhớ giấu diếm lão phu hay không? Có ngờ đâu con người mang tên thật là Trần Hữu Nghị kia hành tung lại bí mật và chí khí hơn đời đến thế kia!

Lạc Băng sau đó lại tiếp tục kể...

Đến Giang Nam, Vu Vạn Đình chia tay với Văn Thái Lai và Lạc Băng tại đó. Ông ta ra lệnh cho hai người phải về gấp An Tây, và Văn Thái Lai phải tìm gặp Thiệu đà chủ Trần Gia Cách để tường thuật lại hết mọi chuyện. Còn Vu Vạn Đình thì rẽ đường đi Hàng Châu với ý định ghé sang Hải Ninh Châu có việc khẩn cấp...

Châu Trọng Anh nghe đến như hiểu được phần nào nên thở dài than :

- Lão phu biết rõ là cho dù cách biệt lâu năm nhưng mối thâm tình của sư thúc đối với lão phu không thay đổi chút nào!

Châu Ý hỏi :

- Gia gia bảo mối thâm tình không thay đổi là sao?

Châu Trọng Anh nói :

- Làm sao mà con hiểu được!

Châu Ý gân cổ, giọng ngang tàng nói :

- Chính vì con không hiểu nên mới hỏi gia gia!

Châu Trọng Anh không đáp. Châu Ý lại liếc mắt ngoài nhìn Từ Thiện Hoàng cười nhạt. Lạc Băng lại tiếp tục câu chuyện đang kể dở dang...

Từ khi về Hải Ninh, tính tình của Vu Vạn Đình không hiểu vì sao mà thay đổi hẳn. Trước kia ông ta vẫn thường vui vẻ nói cười cùng tất cả, nhưng tự nhiên giờ đây lại dăm ra trầm ngâm, biếng cười, biếng nói, lúc nào như cũng chìm đắm vào trong tư tưởng mà không ai hiểu được làm sao.

Được vài ngày, Vu Vạn Đình bỗng lâm trọng bệnh nằm liệt giường. Thế nhưng sau đó thuốc thang ông không chịu uống, cơm cháo chẳng chịu ăn, lương y cũng thuộc hạ túc trực đêm ngày hết lời khuyên bảo mà ông ta vẫn không chịu nghe.

Luôn cả các đương gia đến vấn an, Vu Vạn Đình đều ra lệnh, bảo đừng ai lo cho ông ta mà phải tiếp tục công tác của mình; phải lấy quốc gia làm trọng chứ không được vì chuyện cá nhân riêng tư. Các đương gia dù rất đau lòng nhưng biết Vu Vạn Đình nói đúng nên không ai dám cãi mệnh dù rất lo cho bệnh tình của ông.

Có người cho biết rằng Vu Vạn Đình sớm biết trước tình trạng sức khỏe của ông cách đây một năm nên dành hết thì giờ cố dàn xếp việc hội kiến với Cận Long càng sớm càng tốt. Và có lẽ vì thấy thời gian cấp bách không kịp làm hết được tất cả những dự định cho nên Vu Vạn Đình buồn rầu mà sinh ra bệnh nặng.

Nhưng Văn Thái Lai lại cho Lạc Băng biết thêm một lý do khác là ngoài việc trên, Vu Vạn Đình có một tâm sự rất là đau đớn là ông ta được tin người yêu quý nhất đời của mình đã sang một thế giới khác! Bình sinh, Vu Vạn Đình yêu quý người ấy hơn tất cả những gì quý giá trên đời. Nay được tin người ấy không còn nữa, Vu Vạn Đình cũng chẳng còn muốn sống làm gì nữa!..

Lạc Băng kể đến đây thì ai nấy đều để ý thấy lệ rơi tòm tã từ trong mắt của Từ Thiện Hoàng. Châu Trọng Anh cũng không nén được xúc động, mũi lòng mà sụt sùi. Lạc Băng dùng tay lau mấy giọt nước mắt trên má rồi kể tiếp...

Giờ phút lâm chung, Vu Vạn Đình co gọi tất cả các đương gia đang có mặt tại Hồng Hoa hội, tập trung hết chánh bộ hương chủ, nội ngoại tam đường để lại di ngôn, bảo tất cả phải tôn Thiếu đà chủ Trần Gia Cách lên thay thế chức vị của mình chứ không thể cử bất cứ một ai khác, và bắt mọi người phải hứa với ông ta như thế. Vu Vạn Đình không nói rõ lý do tại sao, chỉ bảo rằng đây là một sự việc quan trọng, là phương pháp duy nhất để chế ngự nhà Thanh sau này. Nếu mọi người không chịu nghe lời ông thì Hán tộc sẽ vĩnh viễn làm nô lệ cho Thanh triều...

Châu Trọng Anh cắt ngang câu chuyện, lên tiếng hỏi :

- Trần thiếu đà chủ xưng hô thế nào với Vu tổng đà chủ?

Lạc Băng đáp :

- Trần thiếu đà chủ là đường tử của Vu tổng đà chủ. Mà theo tất cả được biết thì Trần thiếu đà chủ là con của Hải Ninh tướng quốc Trần đại nhân. Trần công tử thiên tư đỉnh ngộ, phong thái siêu phàm, 13 tuổi thi đỗ Giải Nguyên, 15 tuổi đỗ Trạng Nguyên. Đại đăng khoa chưa được bao lâu thì Vu tổng đà chủ đem Trần công tử đến Hối Bộ Bắc Sơn giao cho Thiên Trì Quái Hiệp rèn luyện võ nghệ. Việc này không những chỉ người của Hồng Hoa hội biết thôi mà khắp chốn giang hồ cũng đều biết rất rõ. Nhưng có điều lạ lùng là vị Trần công tử kia, tức đương kim Tổng đà chủ, là con của một vị Tề Tướng trong triều, quyền uy chức trọng, khoa bảng, vinh hoa phú quý tốt bậc mà không hiểu sao lại xin làm đường tử của một vị võ lâm cao thủ, một lãnh tụ của một bang hội chống lại triều đình thì thật là một điều không ai có thể nghĩ ra nổi!

Châu Trọng Anh nói :

- Có lẽ có một bí mật nào đó. Văn tứ gia lẽ nào lại không biết?

Lạc Băng đáp :

- Diệt nữ dám quả quyết rằng cùng lắm Văn tứ ca cũng chỉ biết đại lược sơ qua thôi chứ không thể nào biết được rành rẽ. Vu tổng đà chủ còn một tâm sự định chờ gặp mặt Trần thiếu đà chủ sẽ nói, nhưng vì đường xá xa xôi, mặc dù Trần thiếu đà chủ đã cấp tốc lên đường nhưng vẫn không kịp. Biết không thể nào kịp gặp mặt đường tử trong giây phút cuối, Vu tổng đà chủ bèn ra chỉ thị cho chánh phó lục đường của Hồng Hoa hội phải tuân theo di mệnh, cấp tốc dùng lễ “thiên lý tiếp long đầu” đón Thiếu đà chủ lên Giang Bắc để tiếp nhận chức Tổng đà chủ mà cùng tính việc quốc gia đại sự, chứ đừng vì việc ma chay của người mà làm trễ nãi. Còn việc tối mật thì như diệt nữ đã kể, Vu tổng đà chủ đã trời riêng với Văn tứ ca và dặn chỉ được nói riêng cho Trần thiếu đà chủ nghe mà thôi. Ngờ đâu Văn tứ ca dọc đường gặp nạn nên bí mật kia nay cũng chưa đến tai đương kim Tổng đà chủ được...

Nói đến đây, Lạc Băng nghe cổ mình như nghẹn lại. Một lát sau nàng mới lên tiếng được :

- Nếu chẳng may Văn tứ ca có bề gì thì bí mật kia sẽ chẳng một ai biết được, và tương lai của Hán tộc chúng ta sẽ ra làm sao đây!

Châu Ý thấy vậy bèn khuyên :

- Văn tẩu tẩu chó có bị lụy mà nói lên những điều bất tường như vậy. Văn tứ ca trước sau cũng được giải thoát mà thôi. Chúng tôi quyết liều chết để cứu cho được Văn tứ ca mới nghe!

Châu Trọng Anh lại hỏi tiếp :

- Chẳng hay Văn tứ gia bị thương ra làm sao?

Lạc Băng lại tiếp tục kể...

Sau khi chia tay với Vu Vạn Đình, Văn Thái Lai cùng Lạc Băng thẳng đường đi Túc Châu theo lộ trình do ông ta phác họa. Chẳng ngờ khi hai người vừa vào đến khách điểm tạm nghỉ ngơi thì có mười mấy tên thị vệ đại nội, là những cao thủ võ lâm được triều đình tuyển dụng, đến chặn hai người lại trao ra tờ chiếu chỉ của Càn Long bảo rằng chúng tuân theo thánh chỉ cần triệu thỉnh chàng về Bắc Kinh có việc khẩn cấp. Văn Thái Lai nói với chúng rằng chàng đang phụng mệnh Vu tổng đà chủ, khi nào xong mới có thể tuân chỉ Càn Long đến Bắc Kinh được. Nhưng đám thị vệ cậy vào võ công cao cường, lại đông người nên lên tiếng bắt buộc Văn Thái Lai phải tuân chỉ Càn Long trước rồi mới được phụng mệnh Vu tổng đà chủ sau. Hai bên lời qua tiếng lại rồi sinh ra ẩu đả.

Văn Thái Lai cùng Lạc Băng hợp sức giết được bốn tên, đồng thời đã thương thêm bốn tên khác. Những tên còn lại biết địch không nổi hai người nên bỏ chạy. Tuy thắng trận ấy, nhưng trên mình Văn Thái Lai bị đến sáu bảy vết thương khá nặng.

Lạc Băng không bị thương nên sau đó còn đủ sức bảo vệ Văn Thái Lai đi tiếp. Hai người biết không thể nào nán ná thêm ở Túc Châu được nữa mà phải làm cách nào vượt qua được phía bên kia Vạn Lý Trường Thành thì mới mong được an toàn.

Đến Triệu Gia Bảo, hai người tìm một lữ quán tạm trú để Văn Thái Lai có cơ hội điều dưỡng thương thế. Nhưng tung tích của hai người lại bị đám “ưng khuyến” hay được mà kéo đến quyết bắt cho được hai người. Qua nhiều trận ác chiến, Lạc Băng cũng bị thương nặng. Sau đó, hai người gặp Lục Phi Thanh và được ông ta giới thiệu đến Thiết Đám trang tạm nương náu...

Lạc Băng vừa kể xong chuyện thì Từ Thiện Hoàng nói :

- Văn tứ tẩu cứ yên tâm. Văn tứ ca dù ở trong hang hùm nhưng tánh mạng vẫn vững như bàn thạch. Căn cứ theo mọi dữ kiện mà nói thì Càn Long muốn bắt sống Văn tứ ca. Vì thế, Trương Siêu Trọng và bọn “chó săn chim mồi” dù bất cứ lý do gì cũng không dám hại đến Văn tứ ca đâu.

Châu Trọng Anh gật đầu nói :

- Lão phu rất đồng ý với Từ hiền đệ. Lời biện giải của hiền đệ quả thực không sao chút nào!

Bỗng nhiên Châu Ý liếc mắt nhìn Từ Thiện Hoàng nói :

- Nếu mi toan tính, lo liệu giỏi như vậy thì sao không đến Triệu Gia Bảo mà dẹp tan bọn “ưng khuyến” của triều đình kia đi thì Văn tứ gia đâu đến nỗi phải đến Thiết Đám trang của ta lánh nạn đến nỗi bị Trương Siêu Trọng bắt rồi để đi họa đến cho gia đình ta như thế!

Thấy Châu Ý không chịu buông tha cho Từ Thiện Hoàng, Châu Trọng Anh phải lên tiếng quát nạt bảo nàng thôi, thế nhưng Châu Ý vẫn một mực ngoan cố, không chịu nghe lời ông. Thấy tình trạng không ổn, Châu Trọng Anh phải cố tìm đề tài khác để nói cho bớt căng thẳng. Nghĩ ra được một điều vui vui, ông ta hỏi Lạc Băng rằng :

- Chẳng hay hiền thê của Trần Tổng đà chủ là ai thế? Là con nhà trăm anh thế phiệt hay là một nữ hiệp giang hồ?

Lạc Băng đáp :

- Theo đệ nữ được biết thì Tổng đà chủ chưa có người nâng khăn sửa túi.

Trong khi Châu Trọng Anh trầm ngâm suy nghĩ thì Châu Ý hóm hỉnh vui cười nói với Lạc Băng :

- Vậy thì chắc em thế nào cũng có ngày được uống rượu mừng Tổng đà chủ rồi phải không chị?

Châu Trọng Anh nghe nói liền mắng con gái rằng :

- Cái con này chỉ biết nói khùng nói điên! Việc nước, việc nhà, Trần Tổng đà chủ lo chưa có giờ phút nào yên thân được thì còn thì giờ đâu để nói đến chút hạnh phúc cá nhân mà đòi uống rượu với không uống rượu!

Lạc Băng cười nói :

- Chờ khi cứu được Văn tứ ca rồi, đệ nữ sẽ làm mai cho Ý muội một người chồng xứng đáng. Hy vọng Châu lão anh hùng sẽ hài lòng...

Châu Ý nghe nói mắc cở chặn lại không cho Lạc Băng nói tiếp :

- Nếu ai còn nói đến việc làm mai làm mối cho tôi nữa thì tôi bỏ đi ngay, không thèm đi chung nữa đâu.

Mọi người ai nấy đều cười rộ lên. Sau một lúc, Từ Thiện Hoảng lại một mình phá lên cười một mình.

Châu Ý giận lắm, hỏi rằng :

- Mày cười cái gì thế hả “chú em”? Coi chừng, đừng đụng đến “chị” mà khổ đấy!

Từ Thiện Hoảng vẫn cười tiếp nói :

- Tôi cười gì thì mặc tôi! Mắc mớ gì mà cô em phải thắc mắc hả? Châu Ý vốn tính tình ngay thẳng, trong bụng nghĩ sao thì nói vậy chứ chẳng chút giấu diếm :

- Chú mày cười gì tưởng “chị” không đoán được sao? Hẳn chú mày nghĩ rằng chị Lạc Băng định làm mai cho Tổng đài chủ Trần Gia Cách đi cưới chị làm vợ chứ gì? Chú mày đừng nghĩ thế mà làm! Đừng tưởng được thiên hạ gọi là “Vô Gia Cát” mà làm tài lanh nhé! Trần Gia Cách là con Tể Tướng, chị đây là hạng thường dân. Đã đành rằng phụng không thêm sánh với gà, nhưng gà cũng chẳng bao giờ so với phụng đâu nhé!

Châu Trọng Anh nghe nói cũng phải phì cười. Ông chi “măng yêu” con gái mình vài câu là lăm lòi nhiều chuyện. Lạc Băng gật đầu nói :

- Ý muội thật có khí phách hơn người, lại ngay thẳng nghĩ sao nói vậy. Người như Ý muội thật là đáng quý.

Châu Trọng Anh nói :

- Con nhỏ của lão phu chỉ “bạ ăn bạ nói” mà chẳng sợ ai cười! Chắc Từ hiền triết cũng phải cười thâm cái tính khí “bô lô ba la” đó chứ chẳng không!

Mọi người cười nói vui vẻ rất khuya, sau đó tìm chỗ đánh một giấc để sáng sớm hôm sau lại phải hối hả chuẩn bị lên đường. Đến khi chuẩn bị đi ngủ thì Châu Ý nùng nịu nói :

- Gia gia! Con đói bụng quá à!

Châu Trọng Anh phì cười nói :

- Có đói thì cũng phải ráng nhịn thôi chứ có gì để ăn đâu? Mai ráng mà lo đi sớm, đến Song Tĩnh sẽ nghỉ chân và luôn tiện tìm quán ăn cơm luôn thể.

Sau đó, ai nấy đều nằm xuống ngủ ngon lành. Chỉ có Châu Ý vì “kiến bò bụng” nên cứ nằm trằn trọc mãi không ngủ được.

Châu Ý nằm bên cạnh Lạc Băng, thấy nàng đã bắt đầu ngáy nhẹ. Có lẽ là nàng đã ngủ rồi. Vừa lúc ấy thì Từ Thiện Hoảng lại từ từ ngồi dậy. Châu Ý để ý thử xem chàng ta làm gì thì thấy chàng đến gần chỗ cột mấy con ngựa. Châu Ý càng lấy làm lạ cổ ngược đầu dậy nhìn thử nhưng đêm tối quá nên không nhìn được gì. Nàng lại thấy Từ Thiện Hoảng mở cái gói trên yên ngựa lấy ra một vật gì đem lại chỗ chàng nằm ban nãy.

Không nhìn được, Châu Ý rón rén đi lại chỗ Từ Thiện Hoảng nhìn thử. Nàng chợt nghe rõ ràng như chàng đang nhai một cách ngon lành. Châu Ý tin rằng Từ Thiện Hoảng lấy vật thực đem theo ra ăn. Nàng không hiểu chàng đang ăn cái gì mà miệng cứ nhai rào rào, mà mùi thơm lại bốc lên phùng phức. Bụng đang đói như cào, Châu Ý nhìn thấy Từ Thiện Hoảng ăn mà thèm đến “nhô rãi”.

Vật thực mà Từ Thiện Hoảng đang ăn là một thứ bánh rất ngon, có tiếng nhất ở Túc Châu mà chàng mua ở Hạnh Hoa từ lâu cùng với một rượu đem theo.

Từ Thiện Hoảng vừa ăn vừa nhai tóp tép, thỉnh thoảng lại buông tiếng khen ngon làm cho Châu Ý càng thêm “nhức nhối” cái dạ dày. Nàng khó chịu vô cùng. Nhìn chàng ăn ngon lành thì chịu không nổi, mà không lẽ lại chịu hạ mình đến xin!

Mùi thơm của bánh chưa hết thì lại đến mùi rượu ngon Túc Châu đập vào mũi của Châu Ý. Biết rằng có đứng đến quý gối cũng chẳng được Từ Thiện Hoảng mời ăn uống gì nên nàng lại thui thủi một mình về chỗ mình nằm lại như cũ.

Ác làm sao, mùi bánh với mùi rượu cứ tiếp tục bay tới mũi Châu Ý mãi. Liếc mắt nhìn sang, lại thấy Từ Thiện Hoảng cứ ăn xong một miếng bánh lại đưa bình rượu lên tu một cái ra vẻ ngon lành vô cùng. Giá mà không có ác cảm với Từ Thiện Hoảng có lẽ Châu Ý cũng đánh liều sang xin một vài cái bánh và ít hớp rượu rồi. Nhưng với người mình ghét mà phải mở miệng ra cầu lụy thì thật là chuyện không thể nào làm được! Do đó mà Châu Ý đành nuốt nước miếng mà chịu trận.

Thấy Từ Thiện Hoảng hết khen bánh ngon lại khen rượu thơm, Châu Ý không còn chịu đựng nổi nữa nên ngồi vung dậy lớn tiếng nói :

- Đã nửa đêm canh ba rồi mà sao chú mày còn thức uống rượu mà không chịu đi yên cho người ta ngủ? Bộ muốn phá đám hả?

Từ Thiện Hoảng cười nói :

- Sao mà ngộ vậy không biết? Người ta có bánh ngon thì cứ ăn, có rượu ngon thì cứ uống! Còn cô em muốn ngủ thì cứ ngủ chứ ai bảo thức làm gì? Ai cũng có quyền tự do của chính mình, muốn làm gì thì làm chứ có đụng chạm gì nhau đâu? Nhưng thôi, cũng được! Để chiều ý cô em, ta không uống nữa!

Từ Thiện Hoảng sau đó để bầu rượu xuống đất, nằm ngáy pho pho như đã ngủ ngon giấc từ bao giờ. Bầu rượu không đầy nắp tỏa lên bay vào mũi Châu Ý như khiêu khích.

Thì ra lúc dùng bữa tại Hạnh Hoa tửu lâu ở Túc Châu ban chiều, Từ Thiện Hoảng để ý nhìn, thấy Châu Ý cũng thuộc loại tửu lượng khá, hơn hẳn Lạc Băng rất xa. Rượu ở Túc Châu vốn thơm ngon có tiếng, hề ai đã uống qua một lần là khó mà quên được. Vì vậy, Từ Thiện Hoảng mới nghĩ ra một kế để phá Châu Ý một phen chơi. Chàng bí mật nói với tửu bảo gói riêng cho chàng một hũ rượu thượng hảo hạng và chừng hơn một chục bánh nhân thịt thật ngon lành rồi giấu vào một chiếc túi buộc bên yên ngựa. Chàng tin rằng tối nay thế nào Châu Ý cũng đói bụng dọc đường và chàng sẽ có cơ hội thi hành “kế ranh” của mình.

Quả nhiên không ngoài sự tiên liệu của Từ Thiện Hoảng, sau khi chuyện trò xong, sửa soạn đi ngủ thì Châu Ý lên tiếng than đói bụng. Chờ cho Châu Trọng Anh và Lạc Băng ngủ rồi, và lắng tai nghe Châu Ý vẫn trần trọc, Từ Thiện Hoảng mới lấy bánh ra ăn và rượu ra uống.

Châu Ý sau đó chịu không được, rón rén ra nhìn trộm Từ Thiện Hoảng ăn bánh uống rượu. Nhất cử nhất động của Châu Ý, Từ Thiện Hoảng đều trông thấy hết nhưng cứ giả vờ như không biết gì cả. Đến khi Châu Ý chịu không nổi nữa lên tiếng gây gỗ, chàng mới đặt bình rượu xuống mà nằm ngáy. Chàng cố ý để bình rượu mở nắp để trêu tức Châu Ý cho nằng nết.

Châu Ý cố nhắm mắt ngủ, nhưng mùi rượu cứ bốc lên mũi nên không làm sao nằm yên được. Nàng ngồi dậy đến chỗ Châu Trọng Anh ngủ. Lúc ấy trời trong sao tỏ nên Châu Ý trông thấy bên gối của ông ta có “hai sợi” thiết đảm sáng ngời hào quang. Một ý nghĩ nảy ra trong đầu, Châu Ý rón rén lấy một sợi thiết đảm cầm tay đi đến chỗ Từ Thiện Hoảng đang nằm. Đưa sợi thiết đảm lên cao, Châu Ý giáng xuống một cái thật mạnh ngay bầu rượu của Từ Thiện Hoảng một cái vỡ tan tành, rượu đổ ra thơm ngát cả một khoảng. Lúc đó, Châu Trọng Anh vẫn ngáy vang như sấm, còn Lạc Băng thì khẽ trờ mình nói mớ vài câu.

Châu Ý chưa hết giận, miệng lẩm bẩm :

- “Có thể mới vừa bụng ta! Cho hết uống!”

Đập vỡ bình rượu xong, Châu Ý liền kéo sợi thiết đảm trở về. Nhưng nàng bỗng có cảm tưởng như ở đầu kia như có sức vô hình kéo trở lại. Để ý nhìn kỹ, Châu Ý thấy Từ Thiện Hoảng đang nắm chặt lấy đầu kia của sợi dây thiết đảm kéo lại. Châu Ý gồng hết sức cố kéo thì với Từ Thiện Hoảng. Bỗng nhiên, chàng đứng dậy đưa tay giật một cái thật mạnh, Châu Ý không giữ được thăng bằng, ngã chồm ra phía trước ôm chầm lấy Từ Thiện Hoảng. Châu Ý thét lên một tiếng, nhảy qua một bên rồi dùng sức tiếp tục kéo nữa. Từ Thiện Hoảng không chịu nhường, chàng ghì mãi sợi dây cho đến khi Châu Ý chịu buông rồi ra thì thôi.

Châu Ý nghĩ mà lo, lẽ chẳng may mọi người thức dậy mà trông thấy cảnh cô nam quả nữ giằng co như thế này thì thật là ê mặt nên chi bằng để đến sáng mai mách lại với thân phụ là hơn. Nghĩ vậy, Châu Ý liền buông sợi thiết đảm ra, trở lại chỗ mà nằm ngủ, trong lòng vô cùng hậm hực. Lạc Băng lúc đó chợt trờ mình cười lên mấy tiếng khúc khích nhưng mắt vẫn nhắm nghiền như có lẽ là đang mơ thấy điều gì vui thú trong giấc mộng. Dù vậy, Châu Ý cũng thẹn thùng đến đỏ cả mặt.

Sáng ra, lúc chưa tan sương, Châu Ý đã thức dậy ngồi một mình chải tóc. Chờ đến ánh dương vừa lên, Châu Trọng Anh và Lạc Băng mới thức dậy.

Phải một lát sau, Từ Thiện Hoảng mới thức dậy. Chàng làm bộ giật mình, đưa tay dụi mắt, miện nói như ngớ ngẩn :

- Ủa! Cái này mới lạ chứ! Tại sao vậy? Chuyện gì đã xảy ra trong đêm qua?

Châu Ý suốt một đêm không ngủ được, vừa đói bụng, vừa thẹn thùng ê chề giờ lại thấy Từ Thiện Hoảng làm bộ làm tịch chọc ghẹo mình cắn răng mím môi, nghĩ cách đối phó làm sao cho đích đáng. Nhưng nàng chưa kịp mở lời đã nghe Từ Thiện Hoảng nói với Châu Trọng Anh :

- Châu bá phụ! Sợi dây thiết đảm của bá phụ sao lại nằm ở chỗ này? Còn bầu rượu của tiểu diệt lại bể nát như cám vậy chứ? Không chừng đem qua có con khi nào trên cây người thấy mùi rượu ngon ở Túc Châu lên nhảy xuống uống thử chứ gì! Uống quá nên say, “con khi con” đó nhìn thấy sợi thiết đảm của bá phụ nên cầm lên múa thử nhưng vì không biết múa thành ra giáng xuống bầu rượu làm bể nát. Con khi con này thật là thông minh và liếng thoảng! Nó đập bể nát bầu rượu của tiểu diệt thế mà tiểu diệt ngủ say sưa đến độ chẳng hay biết gì cả. Con khi con chơi kỳ cục thật!

Châu Trọng Anh nghe Từ Thiện Hoảng nói không nhịn được, cười lên sặc sụa nói :

- Hiền diệt điều có duyên lắm! Nói khôi hài như thế thì đó ai mà không cười cho được! Ở vùng này làm gì có khi mà lão đệ bảo là khi con quá phá!

Lạc Băng cũng cười nói :

- Ở đây chắc chắn là không có khi rồi! Mà cho dù có cũng không phải là khi xuống phá thất ca đâu, đừng nghi oan! Nếu tôi không làm thì đêm qua tiên nữ xuống phá thất ca bằng cách đập bể bầu rượu cho bỏ ghét vì ai bảo thất ca nửa đêm còn ăn bánh thịt với uống rượu ngon báo hại tiên nữ không ngủ được!

Cả hai người ngồi cười nói như bấp rang. Họ chỉ nói bóng nói gió chứ chẳng ai có ý xia xói gì đến Châu Ý cả. Mà Châu Ý cũng chẳng có gì phải buồn. Nàng chỉ giận Từ Thiện Hoảng gọi nàng là “khi con” nên định bụng sẽ trả thù.

Trước khi lên đường, Từ Thiện Hoảng lấy bánh nhân thịt mua ở Hạnh Hoa tửu lâu đem ra mời mọi người ăn lót lòng. Riêng chỉ có Châu Ý thà nhịn đói chứ nhất định không chịu ăn, cho dù Từ Thiện Hoảng hết sức ăn cần mời mọc. Nàng nói thầm trong bụng :

- “Ăn làm gì cho hân khinh! Nhịn đói một đêm còn được hưởng gì thêm mấy tiếng đồng hồ nữa!”

Khi đến Song Tĩnh thì mặt trời chỉ mới lên cao được hơn nửa sào. Bốn người liền ghé vào một tiệm cơm nghỉ chân dùng bữa. Ăn uống no nê rồi, mọi người lại lên đường theo lộ trình Châu Trọng Anh phác họa từ chiều hôm trước.

Vừa ra khỏi Song Tĩnh, thành linh Từ Thiện Hoảng và Lạc Băng không hẹn mà cùng khom lưng xuống nhìn vào sát vách tường của một ngôi nhà cũ có mọc rêu phong.

Châu Ý đứng trước nên thấy rõ trên tường có gạch một hàng chữ và vẽ một lá bùa nét còn mới tựa như bút chưa ráo mực. Lá bùa và hàng chữ xen kẽ vào những nét vẽ và tuồng chữ trông y như của con nít nghịch ngợm vạch lên chơi. Nhưng chỉ có lá bùa và hàng chữ sắc xảo bên cạnh là dễ phân biệt nếu để ý cho kỹ.

Châu Ý còn đang ngạc nhiên không hiểu gì thì Lạc Băng bỗng vui mừng hớn hở reo lên như người bắt được của báu :

- Đây rồi! Hay quá! Tây Xuyên song hiệp đã tìm được tung tích của Văn tứ ca rồi! Họ để vội dấu hiệu lại cho chúng ta biết rồi lại tiếp tục truy tầm!

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Ân Cừu Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Quyết chí tìm chàng vì nghĩa trọng - Tình cờ trộm ngựa rõ mưu thâm

Thấy Lạc Băng reo mừng cho biết đã có tin của Văn Thái Lai từ Tây Xuyên song hiệp, Châu Ý vẫn không hiểu bèn hỏi :

- Chị làm sao quả quyết được có tin như vậy? Những chữ viết và hình vẽ trên vách tường này có nghĩa gì vậy?

Lạc Băng liền giải thích :

- Những hàng chữ ngoằn ngoèo và lá bùa mà em nhìn thấy trên vách tường là ký hiệu của thành viên Hồng Hoa hội dùng để đưa tin cho nhau. Cho dù là những người trong các môn phái võ lâm trên giang hồ hay trong các tổ chức nào đó, luôn cả quan binh thám tử của triều đình có biết chắc chắn đây là mặt mã của một nhóm nào đi chăng nữa cũng vẫn không làm sao hiểu được. Nhưng nếu là người của Hồng Hoa hội thì xem xong là hiểu ngay.

Giải thích cho Châu Ý xong, Lạc Băng lấy gót giày xóa hết những ký hiệu ghi trên vách cho thật sạch. Châu Ý lại thêm một phen ngạc nhiên nữa. Nàng hỏi :

- Sao chị lại bôi ký hiệu đi? Phòng như có người Hồng Hoa hội khác chưa biết tin tức Văn tứ ca đến đây như chúng ta bây giờ thì làm sao biết được tin?

Lạc Băng gật đầu khen ngợi và giải thích thêm :

- Em thật là cẩn thận và chu đáo, nó có lý lắm! Nhưng em quên một điều là chúng ta là đội chót đi qua đây. Những đội đi trước hẳn đã xem qua và biết hết cả rồi. Chỉ còn chúng ta đây là những người cuối cùng, mới được biết đó thôi.

Châu Ý lại hỏi :

- Ký hiệu riêng này chỉ có người Hồng Hoa hội biết được thôi thì chị có để nguyên hay xóa đi cũng có hại gì đâu? Sự cẩn thận của chị có thừa chẳng?

Lạc Băng cười đáp :

- Không thừa như em nghĩ đâu! Như chị đã nói, chúng ta là đội cuối cùng tới đây. Chị có để lại cũng chỉ bằng thừa vì đâu còn ai đến nữa. Và em cũng đừng nên coi thường thiên hạ như vậy. Kẻ địch dù không hiểu được dấu hiệu nói gì nhưng ít nhất chúng cũng nghi ngờ mà đề phòng được. Nhất là những kẻ đang đối địch với chúng ta. Nếu chúng thấy ký hiệu rồi sinh nghi mà thay đổi lộ trình thì công việc truy tầm tung tích của Văn tứ ca sẽ trở nên phức tạp hơn nhiều!

Châu Ý nghe nói liền vỗ tay ca ngợi :

- Thật em không ngờ Hồng Hoa hội có nhiều nhân tài như vậy! Mọi việc đều có kế hoạch tuần tự đâu ra đó hẳn hoi. Kiến thức của chị thật hơn em quá xa!

Châu Trọng Anh lúc đó mới lên tiếng nói với con gái :

- Hồng Hoa hội là một tổ chức cách mạng đại quy mô đối đầu với triều đình Mãn Thanh thì đương nhiên phải có những người tài giỏi lãnh đạo thì mới mong giải thoát được ách nô lệ cho Hán tộc mà giành độc lập cho tổ quốc. Từ nay con phải kính nể và tôn trọng những nhân vật của Hồng Hoa hội.

Châu Ý đưa mắt lườm Từ Thiện Hoảng một cái rồi nói với Châu Trọng Anh :

- Trong đám ngọc trai vẫn có một vài mắt cá lọt vào. Đã đành là con kính nể những lãnh tụ trong Hồng Hoa hội như Văn tứ ca với Lạc tỷ tỷ! Còn những

kẻ vô tài vô đức chỉ biết thuận gió mà phóng hỏa, chỉ có tài nói khoác mà không làm được gì thì con nhất định không bao giờ chịu hạ mình trước những kẻ ấy!

Lạc Băng biết Châu Ý vẫn còn hậm hực với Từ Thiện Hoảng, và vẫn nghi ngờ chàng là thủ phạm phóng hỏa đốt cháy Thiết Đàm trang nên cố gắng tìm lời để giảng hòa cho hai người “xích lại gần nhau hơn”.

Lạc Băng nói với Châu Ý như khuyên :

- Lời của em nói rất đúng, chị rất tán thành! Có ai lại đi tôn trọng một kẻ không có tài đức và tư cách bao giờ? Nhưng nhận xét cá nhân thường hay chủ quan lắm, không thể nào bằng nhận xét chung của một nhóm đâu. Không phải chị muốn nói tốt cho Hồng Hoa hội của chị nhưng người nào đã được cân nhắc lên hàng đương gia trong hội thì đương nhiên, từ tài đức nhân phẩm phải được xem xét rất kỹ càng, nói chung là trên mọi phương diện. Em hãy nhận xét một cách khách quan thử xem! Có lý nào một tổ chức cách mạng lớn lao vì dân tộc lại để cho hạng người không ra gì nắm quyền cao chức trọng bao giờ? Theo ý chị, em không nên chủ quan mà có thành kiến với bất cứ người nào nếu chưa tìm hiểu tường tận.

Châu Ý nhìn Lạc Băng cười nói :

- Lời chị nói có lý. Nhưng sao cái người có thành kiến em ghét cay ghét đắng. Cho dù cố gắng tin là người có thiện chí hay tài đức, em cũng không làm sao kính nể cho được!

Lạc Băng cả cười nói :

- Càng ghét bao nhiêu thì khi yêu lại càng yêu tha thiết bấy nhiêu. Càng không tin bao nhiêu thì đến lúc tin lại tin đáo để bấy nhiêu. Để rồi em xem!

Châu Ý háy Từ Thiện Hoảng một cái rồi đáp lời Lạc Băng :

- Khó lắm! Khó lắm! Cho dù Tô Tần hay Trương Nghi có sống lại làm thuyết khách em cũng không nghe đâu chị ạ!

Lạc Băng nói :

- Em sẽ nghe một khi không còn thành kiến nữa!

Châu Ý lại nói :

- Cái thành kiến đó tự kẻ ấy tạo ra cho hẳn chứ nào phải em tự nhiên gán ghép cho hẳn đâu! Em nhớ rất rõ từng hành động, ngôn ngữ và tư cách của người ấy trong lúc xảy ra cuộc giao tranh giữa Hồng Hoa hội và Thiết Đàm trang. Đến khi Thiết Đàm trang bị ngọn lửa hồng thiêu hủy thì em uất hận và căm phẫn đến tột độ, không thể nào cứu vãn lại được nữa!

Lạc Băng lại cười nói :

- Nếu vậy thì rồi chính người ấy sẽ tự phá vỡ thành kiến giùm em. Khi hết thành kiến rồi thì “ác ngẫu sẽ biến thành giai ngẫu”!

Châu Trọng Anh vỗ tay cả cười :

- Hiền đệ nữ được tin tức của Văn tứ ca rồi chắc hẳn là phoi phới trong lòng rồi nên nói chuyện nghe rất hay! Lão phu phục là cao kiến đó!

Từ Thiện Hoảng bỗng xoay đề tài, nói với mọi người :

- Đã nhận được ký hiệu của Tây Xuyên song hiệp, chúng ta nên gấp rút mà khởi hành, đừng để chậm trễ. Có lẽ giờ đây Tây Xuyên song hiệp đã gặp và sát nhập với đội tiên phong của Dư Ngự Đồng rồi cũng nên. Và cũng rất có thể mấy đội kia cũng đang trên đường rượt theo Trương Siêu Trọng trên đường về Bắc Kinh khi biết được tin tức Văn tứ ca. Khi bắt kịp Trương Siêu Trọng, việc giải cứu Văn tứ ca rất phức tạp, phải cần đến sự tiếp tay của tất cả mọi người.

Vì quá nóng lòng giải cứu Văn Thái Lai mà Từ Thiện Hoảng quên cả lời dặn của Trần Gia Cách là cố diễn trò Châu Trọng Anh và Lạc Băng lại, không nên để hai người tham dự vào trận giao phong với phe Trương Siêu Trọng.

Châu Ý lại háy Từ Thiện Hoảng nói :

- Giỏi dữ há? Còn bày đặt làm “thầy bàn” nữa!

Sau đó bốn người liền bắt tay ngay vào việc, chuẩn bị đầu đó thật đầy đủ rồi lên ngựa phi như bay. Suốt ba ngày, đoàn người không bỏ phí thì giờ, cố gắng đi thật lẹ không ngừng, chỉ khi nào người ngựa quá mệt thì mới tạm dừng bước để lấy sức đi tiếp. Đến ngày thứ tư vào khoảng giờ Ngọ thì bốn người tìm thấy được ký hiệu của Dư Ngự Đồng tại bãi Thất Lý Đạo. Dư Ngự Đồng cho biết đã gặp và nhập bọn với Tây Xuyên song hiệp và tin tưởng sẽ bắt kịp đám Trương Siêu Trọng trước khi giải Văn Thái Lai về Bắc Kinh. Lạc Băng mừng quá phi thật lẹ khiến ba người kia phải cố gắng lắm mới bắt kịp được. Thấy Lạc Băng quá náo nức, Từ Thiện Hoảng thấy khó cách nào mà khuyên được nàng ngoại trừ phải nói thẳng cho nàng biết ý định và mệnh lệnh của Trần Gia Cách. Dĩ nhiên là Lạc Băng phải tuân theo lệnh trên dù muốn dù không.

Đêm ấy, bốn người mướn khách sạn nghỉ chân. Lạc Băng nằm thao thức mãi, không sao chớp mắt được. Hết nghĩ tới Văn Thái Lai, nàng lại nghĩ đến lệnh của Trần Gia Cách. Một bên là tình nghĩa vợ chồng, một bên là kỷ luật của bang hội. Nếu muốn xả thân vì chồng ắt phạm đến kỷ luật của hội. Điều

ấy thật không tiện. Còn như tuân theo lệnh trên thì lại không được đích thân nhúng tay vào công việc giải cứu chồng. Điều này Lạc Băng cũng không yên tâm chút nào...

Lạc Băng bước xuống khỏi giường mở cửa sổ nhìn cảnh vật bên ngoài. Từng tiếng gió rì rào. Từng hạt mưa tí tách. Phải chăng là những giọt nước mắt của người thiếu phụ bao ngày mong đợi chồng?

Và rồi Lạc Băng nhớ lại đêm tân hôn của nàng với Văn Thái Lai tại phủ Gia Bình. Lúc ấy hai người nhận lệnh của Vu tổng đà chủ đi cứu một người quả phụ đang bị một tên thổ hào ám hại. Dù là đang tuần trăng mật, Lạc Băng cũng như Văn Thái Lai, vẫn không quên nhiệm vụ. Đêm ấy cũng như đêm nay. Trời gió lộng, lại mưa tầm tã. Nhưng hai người cảm thấy ấm áp vô cùng, cùng nhau lên đường thi hành công tác...

Cứu được người quả phụ, Văn Thái Lai đưa một lưỡi chém rụng đầu tên thổ hào. Sau đó, hai vợ chồng đưa nhau đến Nam Hồ, lên Yên Vũ Lâu uống rượu ngắm cảnh, nhìn mưa rơi để “tự thưởng công”. Kỷ niệm ấy đã khắc sâu vào lòng Lạc Băng, chưa bao giờ phai nhạt...

Suy nghĩ một lúc, Lạc Băng tự nhủ thầm :

- “Không được! Chuyện gì cần làm, ta phải làm!”

Thừa lúc mọi người còn đang êm giấc, Lạc Băng lấy cặp Uyên Ương Đào cùng với gói hành trang rồi dùng than viết lên bàn để lại ký hiệu cho Từ Thiện Hoảng. Nàng phi thân qua cửa sổ phóng nhẹ xuống nhẹ nhàng như một chiếc lá rụng.

Lạc Băng rón rén đi đến nơi giữ ngựa, nhẹ tay tháo gỡ dây cương, khê dắt ngựa đi một quãng ra khỏi phạm vi lữ quán rồi mới phóng lên yên phi thật lẹ, không ngừng.

Trời vừa hừng sáng, Lạc Băng đến một thị trấn. Con ngựa của nàng vì phải phi suốt đêm nên đã quá mệt, không còn đủ sức để chạy nữa. Tạm nghỉ chừng nửa giờ đồng hồ, Lạc Băng lại giục ngựa chạy tiếp. Đi được 40 dặm nữa, con ngựa dường như không còn chịu đựng được nữa nên ngã quỵ một chân xuống đất. Lạc Băng thất kinh, biết rằng nếu còn ép con ngựa chạy nữa, thì cũng chẳng khác gì như giết chết nó. Lạc Băng đành thả bộ dắt ngựa đi từ từ chứ không còn biết cách nào.

Thấy sau lưng có tiếng vó ngựa, Lạc Băng giật mình định quay đầu lại ngó. Nhưng chưa kịp ngoái cổ lại thì kỵ mã ở sau đã đến nơi. Lạc Băng vội tránh sang bên lề để nhường chỗ cho người ấy đi qua. Trước mắt nàng, một con ngựa dáng cực kỳ hùng vĩ, lông trắng như tuyết, bốn vó phi như bay, thoảng một cái đã mất hút cả người lẫn ngựa. Con ngựa phi lẹ đến nỗi Lạc Băng không kịp trông rõ mặt người cỡi như thế nào. Lạc Băng tâm tặc khen :

- Thật trong đời ta chưa bao giờ được thấy một con ngựa nào như thế kia!

Con Hồng Hỏa Tuyết Hoa Câu vốn đã là một con ngựa hiếm có do thân phụ Lạc Nguyên Thông của nàng đã bỏ ra cả ngàn nén bạc mà mua lấy từ Tây Tạng về do lời khuyên của Thần tăng Lục Tông.

Thần tăng Lục Tông là một người rất sành về ngựa, nói với Lạc Nguyên Thông rằng con Hồng Hỏa Tuyết Hoa Câu này là một linh vật, có thể giúp cho chủ nhân thoát được nguy hiểm.

Quả đúng như lời Thần tăng dạy, khi về đi ngang qua Quan Trung, Lạc Nguyên Thông bị một con tinh hồ đón đường, núp trong bụi rậm chờ sẵn. Khi còn cách chỗ bụi rậm độ nửa dặm, con ngựa hí vang lên liên hồi. Nhờ vậy Lạc Nguyên Thông có linh tính mà đề phòng trước, phóng cho con hồ tinh một phi đao. Nhưng con hồ tinh thật lợi hại, không những nó tránh thoát được còn ngâm luôn cả lưỡi phi đao mà chạy nữa. Vì vậy, Lạc Nguyên Thông dặn con gái phải hết sức cẩn thận một khi qua núi rừng, và để ý xem con Hồng Hỏa Tuyết Hoa Câu mỗi khi gặp nguy hiểm vì nhờ nó có thể thoát nạn được.

Nghĩ đến lời dặn của phụ thân, Lạc Băng liền kiếm một chỗ mát để nghỉ chân đồng thời thả ngựa cho ăn cỏ. Chờ cho ngựa ăn no nghỉ đủ, Lạc Băng mới tiếp tục cuộc hành trình. Đi thêm 30 dặm nữa thì tới một thôn xóm nhỏ. Đến trước cổng thôn, Lạc Băng trông thấy dưới gốc cây trái một mái tranh cột một con ngựa toàn thân một màu trắng toát. Lạc Băng đang mãi mê nhìn con bạch mã thì bỗng nhiên nó chột hí vang lên làm nàng giật mình. Con Hồng Hỏa Tuyết Hoa Câu chừng như kinh hãi nên lùi lại mấy bước ra sau, nhảy chồm lên như muốn chạy trốn, suýt liệng Lạc Băng xuống đất.

Nghe tiếng ngựa hí, từ bên trong chạy ra một người đàn ông cao lớn, độ chừng 30 tuổi, thân hình vạm vỡ đi tới vuốt ve con bạch mã như để xoa dịu nó. Lạc Băng nhìn con ngựa mà ngỡ cả người ra. Nàng nghĩ thầm :

- “Quả là một con thần mã! Nếu ta mà có được con ngựa này thì lo gì mà không rượt kịp Trương Siêu Trọng để cứu tứ ca!”

Nhưng rồi nàng lại buồn rầu nghĩ thầm :

- “Nhưng một con thần mã như thế này thì đâu có ngàn vàng chắc gì đã mua nổi! Mà người nào biết giá trị của nó thì có lẽ nào lại bán cho kẻ khác bao giờ!”

Nhìn chủ nhân con ngựa, tự nhiên Lạc Băng biết được ngay là một tay hảo hán chứ không phải hạng người dễ dãi chịu khuất phục bởi vũ lực bao giờ.

Hồi nhỏ đi hành hiệp với phụ thân, Lạc Băng cũng học hỏi được rất nhiều kinh nghiệm. Thần Dao Lạc Nguyên Thông vốn là một đại đạo khét tiếng nên truyền lại cho nàng rất nhiều bí quyết trong nghề. Những mảnh lối trong nghề cướp giật Lạc Băng rất là sành sỏi, chẳng thủ đoạn nào mà nàng không biết.

Lạc Băng đứng suy nghĩ một chập rồi quyết định phải thi hành cho mau lẹ. Nàng móc trong túi ra một ít đồ dẫn hỏa. Lấy một viên đá lửa, Lạc Băng cọ mạnh vào một viên đá để sẵn bụi nhùi. Lửa loáng lên, Lạc Băng tay dắt ngựa đi thẳng lại phía sau con bạch mã đoạn rút ra hai mũi phi đao phóng dứt sợi dây cột con ngựa trên cây đại thọ. Sau đó, Lạc Băng mới nở một nụ cười, dùng thế “Tiềm Long Phi Thiên” cầm gói hành trang phóng lên lưng con bạch mã. Bị người phóng lên lưng bất thần, con bạch mã hí lên một tiếng rồi bốn vó phi như bay chẳng khác nào một mũi tên vừa thoát khỏi dây cung.

Thấy động, chủ nhân bạch mã từ trong chạy vội ra thì đã muộn. Ngựa của y đã biến mất từ bao giờ, chỉ còn biết ngẩn người ra mà tiếc thôi! Thế vào chỗ con bạch mã là con Hồng Hỏa Tuyết Hoa Cầu...

Con bạch mã phi quá mau, băng rào, vượt bụi rậm bất kể gai góc nên cành lá hai bên cào trúng người Lạc Băng đau nhức vô cùng. Con vật vừa phi, vừa cấn, vừa hí vang làm nao động cả một thôn xóm yên tĩnh. Mọi người đổ xô ra xem vì không hiểu biến cố gì đã xảy ra.

Con bạch mã biết Lạc Băng không phải là chủ nó nên tỏ ý bất phục, dùng đủ mọi cách kháng cự, đối chọi với nàng. Khi thì đá tung hai chân sau lên, khi thì như cố ý khom người để hất kẻ đã bức bách cưỡng đoạt nó xuống đất. Thấy không hất được Lạc Băng xuống, con bạch mã như điên lên, tăng tốc lực phi lẹ hơn. Chạy được một khúc thì nó lại nhảy chồm lên phía trước hí lên một hồi rồi quay đầu trở lại tiếp tục phi như bay về chỗ cũ. Cứ như thế mà giằng co mãi khiến Lạc Băng không làm sao ra khỏi được thôn xóm. Và cũng vì vậy mà chủ nhân con ngựa rượt theo kịp, tới nơi lúc nào không hay.

Chủ nhân con ngựa chỉ khẽ nhún mình một cái nhẹ đã đến đứng trước đầu con bạch mã. Nhìn thân pháp của hắn, Lạc Băng cũng phải thán kinh hãi. Nàng nhận thấy rằng thuật khinh công của hắn có thể sánh với hầu như bất cứ một cao thủ thượng thừa nào trên giang hồ hiện tại, so với nàng thì hơn xa lắm. Lạc Băng không còn cách nào hơn là rút trong túi ra mấy đỉnh vàng ròng cúi đầu cung kính nói :

- Tôi có việc gấp rút nên cần một con tuấn mã để làm phương tiện cấp thời vì con tuấn mã của tôi đã quá đuối sức. Thấy ngựa của ông tôi mừng quá, nhưng lại sợ ông không cho mượn mà cũng chẳng cù bán cho nên tôi mới đánh liều lên cướp đi, định chừng nào xong việc sẽ trở lại trả sau. Chẳng qua làm vào tình thế phải “ngộ biến tông quyền” thôi chứ ý tôi nào có muốn làm chuyện như thế! Tôi thành thật xin lỗi ông. Tôi có để lại con tuấn mã của tôi lại làm tin để khi nào trở lại sẽ xin chuộc nó về, và tiện đây có ít vàng ròng mong ông cầm đỡ mà cho tôi mượn tạm bảo mã.

Chủ nhân bạch mã nghe Lạc Băng nói thì cho rằng nàng phách lối tự cường, không xem hắn ra gì cả nên giận dữ nói :

- Mi nói như thế mà nghe được à? Từ trước tới nay có ai đi mua ngựa theo cái lối cướp cạn này không? Mi bảo có việc cần gấp thì sao không tìm người nào có ngựa bán để mà mua mà lại giờ tà tâm trộm ngựa của ta? Ta có bán đâu mà mi lại xia vàng ra? Khôn hồn mau trả ngựa lại cho ta thì yên chuyện chứ đừng nói dài dòng thêm làm gì nữa!

Lạc Băng vẫn ngồi trên lưng ngựa mà nói :

- Tôi biết việc của tôi làm là không phải với ông nên mới có lời xin lỗi ông vừa rồi. Tôi cũng biết là ông không bán ngựa. Nhưng chuyện của tôi quá gấp rút đi, không thể nào chậm trễ được! Lẽ nào ông không chịu thông cảm cho?

Nghe Lạc Băng nói, chủ nhân bạch mã lại càng giận dữ nói :

- Chắc mi trông cậy vào bản lĩnh võ công nên mới dám dùng lời lẽ xốc óc đó mà nói chuyện với ta chứ gì? Nói thật cho mi biết, dẫu cho mi là ai, có bản lĩnh tới đâu cũng đừng hòng đem được con ngựa này đi khỏi nơi đây!

Thấy gã một mực không chịu hiểu cho mình, Lạc Băng hết sức chán nản nhưng vẫn cố phân trần :

- Con ngựa của tôi cũng là ngựa quý mà tôi cam tâm để lại làm tin cộng thêm với ít vàng để tạm gọi là thế chân. Thiết tưởng ông có gì lỗ lã đâu chứ? Mà xong việc, tôi sẽ đem ngựa ông đến đây trả lại chứ có phải lấy luôn đâu mà ông nhất định làm khó ép tôi đến cùng như vậy. Nếu trả ngựa lại cho ông thì tôi đi bằng gì đây? Không lẽ lại đi bộ à? Làm sao nổi!

Nghe nàng nói thì cũng thấy đôi phần có lý, thế nhưng chủ nhân bạch mã không sao nhìn được. Hắn buông lời chửi mắng, nhưng Lạc Băng vẫn cứ tươi cười, mặc kệ cho hắn muốn nói gì thì nói. Thấy chửi hoài mà cũng không có kết quả, hắn giờ tay định nắm lấy đầu con bạch mã kéo lại để cùng với nàng một phen sống chết. Lạc Băng chỉ chờ có thế, nàng dùng hai đầu gối thúc mạnh vào hai bên hông ngựa. Con vật đau quá hí chồm lên đưa chân trước đá loạn xạ mấy cái rồi phóng đi như điện xẹt. Lạc Băng lại giờ roi quất liên tiếp vào con bạch mã khiến nó đau quá nên càng phi lẹ hơn nữa.

Con bạch mã biết người cỡi nó không phải là hạng tầm thường, sẵn sàng dùng sức mạnh với nó nên đành ngoan ngoãn mà phục tùng làm theo ý chứ không dám giờ chứng nữa.

Bạch mã vừa phi thì chủ nhân nó cũng lập tức dùng thuật phi hành đuổi theo. Lạc Băng sợ hãi tiếp tục ra roi. Bạch mã dường như đã thuần thục nên biết ý chủ mới mà tăng thêm tốc độ. Bóng người kia càng lúc càng xa dần, cho đến khi mất hẳn Lạc Băng mới yên lòng.

Ra khỏi thôn, Lạc Băng thấy chung quanh là một bầu trời quang đãng nên biết là mình đã ra khỏi được chốn núi rừng. Con bạch mã phi như bay, gió hai bên thổi tạt dữ dội. Đi suốt đêm, vượt bao nhiêu cánh đồng, ruộng nương mà bạch mã vẫn không tỏ ra một chút nào mệt nhọc cả. Lạc Băng mừng thầm vì biết đây là một con thần mã sức lực vô biên, ngày đi nghìn dặm không biết mỏi.

Trời chưa sáng, thấy đói bụng, Lạc Băng liền cho ngựa chạy chậm lại ghé vào một thị trấn tìm một lữ quán kiếm chút lót lòng, luôn tiện nghỉ mệt.

Thị trấn này gọi là Sa Tĩnh. Tính từ lúc rời chỗ cướp ngựa cho đến đây, Lạc Băng đã đi trên 200 dặm đường. Nàng không ngờ con bạch mã phi mau đến như thế. Và với khoảng cách xa như vậy, nàng không sợ gì chủ nhân nó đuổi theo nữa.

Càng nhìn con ngựa, Lạc Băng càng cảm thấy thích. Tự tay mở hàm thiết, nàng khẽ vuốt ve bõm nó tỏ vẻ mến thương. Bỗng nàng để ý bên hông ngựa

có một cái bao bằng vải cột ghì vào yên. Lúc phóng lên ngựa, vì vội vàng quá nên Lạc Băng không tháo ra trả cho chủ nhân. Nàng mở dây lấy cái bao xuống thì nghe như có tiếng kim loại loảng loảng bên trong. Lạc Băng mở thử bao vải ra xem thì đó là một cây Thiết cầm sát.

Cầm vũ khí trên tay, Lạc Băng nghĩ thầm :

- Cứ căn cứ vào món binh khí này mà suy ra thì con bạch mã ta trộm đây là của họ Hàn ở Lạc Dương. Chỉ có họ Hàn mới sử dụng Thiết cầm sát mà thôi. Nếu sớm biết trước là của họ Hàn thì ta đã chẳng đụng đến họ làm gì. Nay chuyện đã đi lỡ rồi, còn cứu vãn lại làm sao nữa! Sau này tất nhiên khó mà tránh được những rắc rối.

Lạc Băng lại thò tay vào trong bao tiếp tục moi ra thì thấy có chừng mấy chục thỏi bạc cùng với một phong thư. Cầm phong thư lên xem thì thấy có hàng chữ: Kính gửi Hàn Văn Xung đại gia. Người gửi: Vương Hán

Tự nhiên linh tính báo cho Lạc Băng rằng có chuyện gì hết sức bí mật dấu trong phong thư này nên không chút do dự, nàng liền bóc ra xem. Giấy viết thư là một loại giấy tin chỉ rất quý và hiếm có. Lạc Băng lật ở trang cuối thì thấy hai chữ “Duy Dương” ký rất rõ ràng. Tính hiếu kỳ của Lạc Băng lại càng nổi lên dữ dội. Nàng bình tĩnh cầm thư lên xem.

Kính gửi Hàn Văn Xung đại gia,

Việc này rất gấp, không thể diên trì. Nhận được thư này, anh mau thu xếp mọi việc lập tức lên đường đến Trấn Viễn tiêu cục, không nên chậm trễ. Để cho cuộc hành trình được mau lẹ, tôi cho người đem thư này cấp tốc đến tận tay anh, đồng thời tặng anh một con thiên lý mã mua được ở Tân Cương mà làm phương tiện.

Anh hãy về Trấn Viễn tiêu cục để họp mặt với anh em họ Diêm vì tôi đang giữ họ ở đây để bàn chuyện cùng anh cho chu đáo. Khi bàn xong, anh và anh em họ Diêm cố gắng bảo tiêu hộ một vật hết sức quan trọng về tận Bắc Kinh. Nếu sơ sẩy thì nguy hại cho Trấn Viễn tiêu cục không ít! Ngoài ra cũng còn một sự kiện tối quan trọng khác nữa cũng phải nhờ anh họ tổng đến Giang Nam nữa.

Gửi thư này cho anh, và ngày đêm trông chờ anh đến. Còn việc Tiêu Văn Kỳ do bọn Hồng Hoa hội giết thì tôi khuyên tạm thời dẹp qua một bên để cho tôi điều tra lại kỹ lưỡng rồi sẽ đối phó sau cũng chẳng muộn. Anh không nên trả thù gấp một mình rất bất tiện.

Chào anh, và chúc anh mọi điều may mắn,

VƯƠNG DUY DƯƠNG

Đọc xong bức thư của Vương Duy Dương gửi cho Hàn Văn Xung, Lạc Băng mới hiểu rõ là hai bên đã ngầm thông đồng liên kết với nhau. Có hai điều nàng thắc mắc là không biết Vương Duy Dương nhờ Hàn Văn Xung và hai anh em họ Diêm bảo tiêu hộ vật gì về Bắc Kinh, và sự kiện sẽ nhờ riêng Hàn Văn Xung họ tổng về Giang Nam.

Còn việc Tiêu Văn Kỳ mà Vương Duy Dương nói rằng bị Hồng Hoa hội giết và khuyên Hàn Văn Xung tạm bỏ qua thì Lạc Băng nghĩ thầm :

- “Hồng Hoa hội ân oán phân minh, chẳng bao giờ chịu làm điều mờ ám. Một khi đã giết ai, người đó luôn luôn có bản án do Thạch Song Anh giám sát. Làm gì có tên Tiêu Văn Kỳ trong đó? Và lại Vu cô tổng đà chủ cũng đã sai Dư Ngự Đồng đến Lạc Dương biện giải cho họ Hàn rồi mà! Sao Vương Duy Dương còn nhắc đến việc này, mà còn nhắc tên Hồng Hoa hội ở trong đó nữa?”

Trở lại điểm thứ hai Vương Duy Dương nói trong thư sẽ nhờ Hàn Văn Xung họ tổng một vật về Giang Nam. Mà tổng hành dinh của Hồng Hoa hội nằm tại Giang Nam. Nếu không có quan hệ đến Hồng Hoa hội thì không một cao thủ nào dám xâm nhập địa phận. Càng nghĩ, Lạc Băng càng thấy khó hiểu. Sau cùng, nàng đi đến kết luận rằng :

- “Ta nên gặp Tổng đà chủ gấp mà thông báo chuyện này là hơn. Hiện nay tất cả những nhân vật trọng yếu của Hồng Hoa hội đều bận vào việc truy kích Trương Siêu Trọng giải cứu Văn tử ca thành thử Giang Nam bị bỏ ngõ. Ngộ nhờ chúng đến quấy phá lúc này thì thật là nguy!”

Nghĩ vậy, Lạc Băng lại tiếp tục lên đường gấp rút mà không nghĩ đến chuyện ở lại lữ quán nghỉ ngơi nữa.

Trời vẫn mưa. Lạc Băng như thương xót con ngựa vì mình mà dầm mưa dãi nắng nên vỗ nhẹ vào hông như an ủi :

- Thần mã! Ta biết mi là một con ngựa quý nhất trên đời. Nay mi đã về với ta thì có khác nào Xích Thổ về với Quan Công. Mi đừng tưởng nhớ Hàn Văn Xung làm gì nữa mà hãy giúp ta trên đường nghĩa vụ thiêng liêng! Mi là bạn đồng hành của ta. Ta với mi sẽ “đồng lao cộng lạc”!

Nghe những lời ngon ngọt dịu dàng của Lạc Băng, con bạch mã tinh khôn như thấu hiểu được ý người. Nó hí lên một tiếng như reo mừng và đồng ý và như hứng chí phi thật lẹ. Lạc Băng cảm thấy tinh thần sáng khoái và trong lòng sung sướng hơn bao giờ hết...

Đi thêm một đoạn đường khá xa, Lạc Băng chợt nhìn phía trước như đang có một đoàn xe ngựa. Nhìn cát bụi bay mù mịt, Lạc Băng tự nghĩ :

- “Nếu bắt kịp đoàn xe ngựa này thì chẳng có gì là khó. Nhưng họ là ai? Không biết có phải người mình muốn gặp không? Nếu là cường địch thì càng thêm trở ngại thôi chứ ích lợi gì? Nhưng nếu là đoàn xe ngựa của Trương Siêu Trọng thì có phải là bỏ mất cơ hội tốt không?”

Đang lúc Lạc Băng còn phân vân thì khi ấy một người như sắn núp đầu ở ven lộ phóng ra, đưa một tay ve vẩy. Con bạch mã đang phi nước đại bỗng như tự động đứng khựng lại và dừng hẳn. Lạc Băng vừa định hỏi xem người ấy là ai nhưng chưa kịp mở lời thì người ấy đã tiến lại gần thêm, hướng về phía nàng lễ phép thưa rằng :

- Kia từ tàu! Từ Tàu! Ôi chà! Làm sao mà chị có được con tuần mã hùng vĩ và đẹp như thế này? Quả là con Thiên Lý Thoại Long Câu có một không hai trên đời đó! Dẫu là bảo mã của Trần Tổng đã chủ cũng chưa chắc đã sánh được đâu! Chị mua con ngựa này của ai? Bao nhiêu vậy chị?

Lạc Băng bỗng thở phào một cái nhẹ nhõm, phì cười đáp :

- Em đi lang thang ở đâu mà gặp chị chốn này? Sao không cho chị biết về tin tức Văn tứ ca mà lại khen ngựa của chị đẹp? Em làm chị giật mình muốn chết, tưởng cường địch xông ra đột kích!

- Đâu phải lỗi tại em! Tại con ngựa của chị khôn ngoan quá đó thôi. Em tới đâu có đột ngột dữ vậy?

Lạc Băng vui vẻ rong cương tới gặp người ấy. Thì ra đó là Tâm Nghiện, thư đồng của Trần Gia Cách. Lạc Băng liền hỏi :

- Em có biết thêm tin tức gì về Văn tứ ca không, hãy cho chị biết với kẻo chị nóng lòng lắm rồi!

- Theo lời Thường ngũ gia và Thường lục gia thì cả hai vị đó đã được gặp Văn tứ gia rồi. Và hiện thời có nhiều đương gia khác đang bắt đầu tiếp xúc với Văn tứ đương gia. Ở đây nói chuyện bất tiện, chị với em mau tìm chỗ khác vắng vẻ yên lặng hơn.

Dứt lời Tâm Nghiện liền giắt con bạch mã của Lạc Băng vào một khoảng rừng gần đó. Đến một cái ngói cũ bên ngoài đề ba chữ “Nhạc Vương Miếu”, Tâm Nghiện mới đỡ Lạc Băng xuống ngựa vào bên trong. Cậu ta cột ngựa lại cho ăn cỏ xng xuôi rồi theo vào.

Lạc Băng vỗ đầu Tâm Nghiện tỏ vẻ triu mến. Nàng hỏi :

- Em đưa chị đến đây để cho chị nghe những tin tức lạc quan về Văn tứ ca phải không? Chị nóng lòng nghe lắm. Em mau cho chị biết đi để chúng ta còn lên đường cho kịp.

Tâm Nghiện cười, hỏi lại Lạc Băng :

- Chị còn muốn đi đâu nữa đây?

Lạc Băng ngạc nhiên nhìn Tâm Nghiện hỏi :

- Em hỏi gì lạ vậy? Thì đi tìm Văn tứ ca chứ còn đi đâu nữa?

- Chị biết Văn tứ gia ở đâu mà dẫn em đi tìm?

- Lúc này không phải là lúc đùa! Em đừng đùa dai kéo chị gặng đó!

- Nào em có đùa dai với chị! Nhưng phải biết Văn tứ gia đi đường nào rồi mới tìm được chứ!

- Vì vậy chị mới cần em cho biết tin tức. Chính em đã nói cho chị biết là Tây Xuyên song hiệp đã gặp Văn tứ ca và các đương gia đang tìm cách gặp Văn tứ ca rồi kia mà!

- Vâng, đúng vậy. Nhưng sao chị không hỏi các đương gia ấy mà lại hỏi em? Làm sao em biết rõ hơn các đương gia được!

- Tâm Nghiện! Em điên rồi sao? Mấy vị đương gia ở đâu mà nói cho chị nghe chứ!

Tâm Nghiện cả cười. Cậu bé liếng thoắng đáp :

- Mà chị có muốn gặp đủ mặt các đương gia không?

- Sao lại không? Bây giờ Tổng đã chủ và các vị đương gia đang ở đâu? Xa gần? Nếu gần thì em dắt chị lại gặp tất cả để cùng bàn kế hoạch cứu Văn tứ ca. Mau lên đi em!

- Không cần phải đi xa! Chị cứ theo em ra phía sau miếu đây thì gặp.

Lạc Băng ngờ ngác nhìn Tâm Nghiện như nghi ngờ điều gì. Tâm Nghiện hình như đoán được điều đó nên hỏi :

- Chị đang nghi ngờ là em nói không thật đó sao?

- Chị không nghi em nói gạt chị. Nhưng tại sao lại có chuyện khó hiểu đến thế?

- Tại chị đa nghi đó thôi! Rồi chị sẽ hiểu.

Tâm Nghiện dắt Lạc Băng ra sau Nhạc Vương Miếu. Nơi đây ở giữa một khu rừng gần như hoang vu vì khá xa xóm làng, và vùng này lại có tiếng là nhiều độc xà và mãnh thú, và cũng là nơi tụ họp của các đảng phái lục lâm nên không mấy ai dám lui tới.

Nhạc Vương Miếu là một toà miếu cổ khá rộng lớn, có tiền đường, hậu tẩm và có nhiều phòng, lập nên từ thời nhà Tống để bốn mùa cúng kiếng. Qua

mấy đợt hưng phế, bụi thời gian đã đóng đầy lên miếu, tuy không ai trùng tu sửa sang lại nhưng nếp cũ vẫn còn y nguyên.

Tâm Nghiện dắt Lạc Băng ra đến hậu tẩm rồi ra đến đại điện. Nàng thấy có mặt đầy đủ các nhân vật Hồng Hoa hội tại đó đang bàn thảo kế hoạch. Ngồi đầu là Tổng đà chủ Trần Gia Cách, kế đến là Vô Trần đạo nhân, Triệu Bán Sơn, Tây Xuyên song hiệp cùng những đương gia khác...

Trông thấy Lạc Băng, mọi người đứng lên chào đón vui vẻ. Lạc Băng đến bên Trần Gia Cách vấn an sức khỏe rồi thú nhận việc mình vi phạm quân kỷ tự ý tách rời nhóm Châu Trọng Anh mà đơn thân độc mã đi một mình. Nàng nhất nhất kể lại từ đầu đến đuôi và xin vị Tổng đà chủ tha thứ.

Trần Gia Cách ngồi yên lặng nghe Lạc Băng kể hết rồi mới nói :

- Tứ tẩu vì nóng lòng cứu tứ ca nên vì thế mà không thể tri hoãn mà đi cùng với đội. Tình nghĩa vợ chồng như thế thật là chí thiết, chiếu theo quy luật thì cũng có nguyên nhân, có lý do để tha thứ được. Nhưng cái tội cưỡng lệnh của tướng soái thì không phải là chuyện nhỏ, tôi không thể vì tình riêng mà quyết định được. Giờ tạm thời gác lại chuyện đó. Chờ khi giải cứu Văn tứ ca rồi sẽ họp đại hội mà đem ra xét xử. Lúc ấy, tứ tẩu cứ trình bày nguyên ủy, rồi sẽ tùy theo đa số của hội nghị mà luận tội hay giảm khinh.

Sau đó, Trần Gia Cách quay qua Quý Kiến Sầu Thạch Song Anh truyền lệnh :

- Thập nhị đương gia hãy ghi việc này vào sổ Hình đường.

Thạch Song Anh lập tức vâng lời. Với thái độ lạnh lùng, Quý Kiến Sầu lật cuốn sổ bìa đỏ chữ vàng ghi chép nội vụ của Lạc Băng vào, lại thêm ký chú bằng chữ đỏ rằng :

“Trần Tổng đà chủ dạy ghi rõ việc này chờ khi giải thoát Văn Thái lai xong thì họp đại hội phủ Hương đường phân xử. Lạc Băng phạm vào tội “vi lệnh Nguyên soái” và bất tuân hiệu lệnh của Tổng đà chủ. Chiếu theo khoản 5 điều 7 trong hình luật, tội vi lệnh và bất tuân hiệu lệnh phải trục xuất ra khỏi ban điều hành và xử tử hình.”

Lạc Băng nói thầm trong bụng :

- Miễn sao giải thoát được tứ ca, sau đó có xử ta tội chết, ta cũng vui lòng cam chịu.

Lạc Băng hỏi Tây Xuyên song hiệp :

- Có phải ngũ ca và lục ca đã được giáp mặt với tứ ca rồi phải không?

Thường Thích Chí đáp :

- Vâng! Đêm hôm trước khi nhận được hiệu lệnh của Tổng đà chủ do Dư Ngự Đồng hóa tốc truyền đạt đến thì hai anh em chúng tôi tức tốc bám sát bọn “ưng khuyển” của Càn Long áp giải Văn tứ ca qua khỏi địa phận Song Tinh.

Lạc Băng lại hỏi :

- Chẳng hay Văn tứ ca phải chịu những điều gian khổ như thế nào, xin hai anh làm ơn cho tôi biết được không?

Thường Bá Chí đáp :

- Văn tứ ca vẫn bình yên vì bọn Trương Siêu Trọng không dám làm thương tổn đến tánh mạng của anh ấy.

Lạc Băng hỏi tiếp :

- Khi gặp tứ ca, hai anh có hành động gì không?

Thường Thích Chí đáp :

- Chúng tôi chỉ có hai anh em, còn bọn chúng thì đông vô kể. Đưa nào đưa nấy đều là cao thủ, đều lăm le vũ khí trong tay, chia nhau canh phòng cẩn mật. Nhưng nói vậy không có nghĩa là chúng tôi sợ chúng. Chẳng qua là chưa có lệnh của Tổng đà chủ cho nên chúng tôi không dám tự quyết. Hơn nữa, chúng tôi chỉ được lệnh dò xét tung tích của Văn tứ ca chứ không được lệnh đụng độ với bọn Trương Siêu Trọng hay giải cứu Văn tứ ca. Nhưng điều quan trọng hơn cả là chúng tôi sợ cơ mưu bại lộ, chúng sẽ đề phòng nghiêm ngặt hơn và thay đổi lộ trình cùng chiến thuật thì có thể làm hỏng hết kế hoạch của Tổng đà chủ. Chính nhờ chúng tôi không động thủ mà bọn chúng không đề ý hay nghi ngờ có người của Hồng Hoa hội theo sát chúng. Đêm hôm ấy chúng tôi mạo hiểm, dùng khinh công đến sát chỗ Văn tứ ca để dò xét tình hình. Chúng tôi nhìn vào tù xa thì trông thấy Văn tứ ca nằm ngủ trên nệm dường như rất thoải mái. Sợ đề ý lâu có thể bị lộ nên sau đó chúng tôi trở về...

Đang lúc Tây Xuyên song hiệp kể chuyện Văn Thái Lai cho Lạc Băng nghe thì Dư Ngự Đồng từ ngoài bước vào. Vừa trông thấy Lạc Băng, Kim Dịch Tú Tài tỏ vẻ sợ hãi, bẽn lẽn. Sau một giây định thần, chàng reo lên :

- Ủa, tứ tẩu!...

Nhưng Dư Ngự Đồng biết ngay mình không phải. Thấy cử chỉ của mình như để lộ ra cho mọi người thấy nên chàng liền im lặng không dám hỏi thăm Lạc Băng thêm nữa, mà hướng về Trần Gia Cách lễ phép, kính cẩn báo cáo tình hình theo công tác được giao phó. Dư Ngự Đồng nói :

- Tôi bí mật rượt theo đám người Duy kia thì thấy họ đến một khe nước trong veo có tàng cây cổ thụ giăng màn nghỉ chân. Những người Duy có bốn phận canh gác thì người nào người nấy tuốt gươm sáng ngời, đứng nghiêm nghị, mắt nhìn tứ phía. Vì trời còn quá sớm nên không tiện lại gần để xem động tĩnh cho tường tận nên trở về đây báo cáo cho Tổng đà chủ nghe trước. Chờ đêm đến tối trời tôi sẽ tới đó dò thám thật kỹ lưỡng mà khỏi sợ bị phát giác. Sự tình hiện tại như thế này. Tùy Tổng đà chủ định liệu mà sai bảo.

Sau khi Dư Ngự Đồng báo cáo tình hình cho Trần Gia Cách nghe xong, mọi người ngồi im lặng, để mắt chú ý bên ngoài đường rừng. Lúc ấy có nhiều tiếng bánh xe lăn trên đường rầm rộ như có vẻ nặng nề lắm. Ngoài tiếng bánh xe lăn trên đường còn có tiếng ngựa phi đều đều trong đó. Ai nấy đều đoán thầm là một đội tiêu mã đang đi qua...

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Ân Cừu Lục* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Đà chủ đa mưu năng khiến tướng - Đương gia hội kẻ khả tranh công

Đoàn xe người ngựa ấy đi qua khỏi Nhạc Vương miếu xa rồi, các đương gia Hồng Hoa hội vẫn còn phân vân chờ ngóng tin tức thì Tâm Nghiện từ lùm cây nhảy xuống đến trước mặt Trần Gia Cách thưa :

- Đoàn xa mã vừa đi ngang qua đây là một đại đội hành xa , gồm có nhiều chiếc xe lớn nhỏ chở đầy nhóc hàng hóa, chẳng hiểu là món gì. Đi theo hộ tống là những toán quân hùng dũng võ trang đầy đủ. Người chỉ huy là một viên quan chức của Mãn triều cỡi một con chiến mã cao lớn chẳng kém gì chiến mã của Thập nhất đương gia. Ngoài viên tướng quân đó cũng còn thêm vài chục quan binh khác cũng cỡi ngựa mang gươm, trông như một cuộc hành quân quan trọng.

Báo cáo xong, Tâm Nghiện lại trở ra. Trần Gia Cách liền mời mọi người ngồi lại chỗ cũ bàn thảo kế hoạch. Trần Gia Cách nói :

- Lần này xuất quân đông tiến chúng ta đem được đầy đủ lực lượng hùng hậu nhất. Vẫn biết rằng mục đích chính là giải cứu Văn tứ ca. Tuy nhiên chúng ta cũng đừng xem thường những chuyện lật lật bất thường khác có thể xảy ra. Để chuẩn bị cho những chuyện “bên lề” đó, coi bộ chúng ta phải cần thêm người! Có hai điều chính yếu chúng ta cần biết là: thứ nhất, đám người Duy kia đi đâu, định làm gì? Thứ hai, đoàn “hành xa” có quan binh triều đình hộ tống là của ai, đi đâu, với mục tiêu nào? Liệu hai đám này có tiếp tay cho kẻ thù của chúng ta hay không? Nếu “việc ai nấy lo” thì không nói, nhưng nếu gây trở ngại cho kế hoạch giải cứu Văn tứ ca thì chúng ta phải làm cách nào mà diệt trừ trước. Ý kiến các huynh đệ ra sao?

Tất cả mọi người đồng thanh đáp :

- Chúng tôi xin tuân theo mệnh lệnh của Tổng đà chủ!

Vô Trần đạo nhân bàn thêm :

- Trương Siêu Trọng là cao thủ hãn hữu trên đời, đối phó với hắn thật không phải dễ. Nghe nói từ trước đến nay hắn chưa hề gặp qua đối thủ. Những ai quyết tranh phong với hắn nếu không chết thì cũng bị trọng thương, trở thành phế nhân. Ngoài ra lại còn bao nhiêu cao thủ khác được triều đình mua chuộc nữa. Con số ấy chúng ta khó mà biết đích xác được, vì chắc chắn chỉ càng ngày càng đông thêm mà thôi. Như Tổng đà chủ vừa nói, thế nào lại không có những lực lượng bất ngờ, công khai tiếp tay với triều đình hoặc trong bóng tối ngầm ngầm hỗ trợ, tìm mọi cách làm cản trở công việc của chúng ta. Vì vậy, lực lượng chúng ta tuy đông đảo và hùng hậu, nhưng quả thật là chưa đủ.

Lạc Băng nói :

- Nghe đạo trưởng nói, tôi như được khai sáng ra rất nhiều. Thật công việc cứu Văn tứ ca không đơn giản như tôi nghĩ chút nào. Trước kia tôi cứ tưởng là chỉ cần gặp được đám Trương Siêu Trọng là có thể giải cứu được Văn tứ ca ngay. Và tôi cũng từng có ý định sẽ một mình liều mạng với Trương Siêu Trọng.

Trần Gia Cách nhìn Lạc Băng nói :

- Chính tôi biết rõ điều đó nên sai Tâm Nghiện cản đường, không để tứ tẩu đơn thân độc mã tự ý hành động trước khi kế hoạch được hoàn tất.

Tây Xuyên song hiệp lại nói :

- Thật vậy, ý định của tứ tẩu quả hết sức nguy hiểm. Trong chúng ta đây, chưa chắc có được mấy người đủ sức chống nổi với Trương Siêu Trọng. Nếu không cứu được Văn tứ ca mà hy sinh vô lối thì nào có ích lợi gì? Vừa thiệt hại nhân mạng, vừa làm mất nhuệ khí của Hồng Hoa hội, lại vừa làm lợi cho triều đình Mãn Thanh thôi!

Triệu Bán Sơn nói :

- Chúng ta phải dùng mưu kế để dành thắng lợi chứ không thể ý lại vào sức mạnh hay tài nghệ cá nhân mà thành công được! Một lần nữa tôi xin nhắc lại là một khi chưa có lệnh của Tổng đà chủ thì không một ai được tự ý quyết định hay hành động bất cứ việc gì, cho dù lớn hay nhỏ!

Nghe Trần Gia Cách và các đương gia thống trách Lạc Băng, Dư Ngự Đồng sợ đến toát mồ hôi. Nhìn vào sắc mặt lạnh như tiền của Quý Kiến Sầu Thạch Song Anh, chàng lại càng thêm hồi hộp lo lắng. Nhìn nét mặt u sầu ảm đạm của Lạc Băng, chàng cảm thấy đau lòng mà không dám nói một lời nào.

Vô Trần đạo nhân lại nói tiếp :

- Chúng ta đừng quên rằng sức mạnh của Trương Siêu Trọng không phải chỉ riêng ở đám Cẩm thị vệ và Ngự lâm quân cùng các cao thủ triều đình mang theo. Hắn còn được quyền huy động thêm lực lượng quan binh địa phương bất cứ lúc nào, tại bất cứ nơi nào khi cần đến. Vì vậy, cho dù các quan binh địa phương không có ác cảm, hay không muốn đụng độ với Hồng Hoa hội chúng ta đi chăng nữa, nhưng một khi có lệnh của hắn, ắt không còn đường nào lựa chọn, bắt buộc phải trở mặt mà đối địch với chúng ta thôi.

Nghe nói đến đây, Lạc Băng lộ vẻ thất vọng nói :

- Nếu không đụng được Trương Siêu Trọng thì còn mong gì cứu được tứ ca!

Trần Gia Cách bỗng đứng dậy nghiêm nghị, vói về mặt quả quyết nói :

- Dù cho Càn Long có huy động binh lực toàn quốc mà hỗ trợ cho Trương Siêu Trọng áp giải Văn tứ ca về Bắc Kinh chăng nữa, chúng ta há lại sợ? Nếu khiếp sợ, chúng ta không xứng đáng với ba tiếng HỒNG HOA HỘI. Sức mạnh của chúng không phải chỉ ở võ công với lại số đông không thôi mà còn do ở tinh thần dũng cảm và lòng tự tin. Ngoài ra, xin mọi người đừng quên là chúng ta còn sức mạnh của nhân dân, bá tánh nữa! Một Trương Siêu Trọng với đám “ưng khuyến”, cộng thêm đám cao thủ triều đình và quan binh đây đó đã làm được gì?

Các đương gia nghe lời nói cương quyết của Trần Gia Cách thì ai nấy đều hăng hái bội phần, tinh thần chiến đấu như quật khởi lên, nhất là Lạc Băng.

Vô Trần đạo nhân nói :

- Lời của Tổng đà chủ là một huân lệnh, tất cả chúng ta phải tuân theo. Không trừ được Trương Siêu Trọng thì không thể nào cứu được Văn tứ đương gia. Thực lực của Hồng Hoa hội chúng ta hiện tại mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Từng ấy người không lẽ lại chịu hèn với Trương Siêu Trọng mà không cứu nổi Văn tứ đương gia hay sao? Đây cũng là cơ hội tốt cho chúng ta thử sức với cao thủ hạng nhất của Càn Long.

Vô Trần đạo nhân vừa dứt lời, tiếng vỗ tay hoan hô tán đồng ý kiến vang lên không ngớt.

Thường Thích Chí nói :

- Hiện nay chúng ta đã rõ hành tung của Văn tứ ca thì việc giải cứu nên xúc tiến ngay. Cơ hội bất ngờ chính là lúc này. Chẳng hay Tổng đà chủ đã có kế hoạch chưa?

Trần Gia Cách nói :

- Tôi đã có sẵn kế hoạch nhưng chưa biết phải phân công thế nào. Các anh em có ý kiến gì không?

Vô Trần đạo nhân nói :

- Tôi thấy cần phải thử sức với Trương Siêu Trọng trước để đánh giá bản lĩnh của hắn cho chính xác rồi sau đó mới rút kinh nghiệm để hành động cho khỏi sai lầm. Xin Tổng đà chủ cho tôi ra trận trước.

Trần Gia Cách nói :

- Đường kiếm 72 bộ Truy Hồn Đoạt Mệnh của đạo trưởng trước nay vẫn là thiên hạ vô song. Có ai nghe thấy mà lại chẳng phục?

Thường Bá Chí nói :

- Dù sao Trương Siêu Trọng cũng là đồng môn của Lục Phi Thanh lão huynh tuy rằng hai người đã cắt đứt mối thâm tình trên 10 năm nay rồi. Tuy nhiên, tôi nhận thấy Lục lão ca là người trọng nghĩa hiếm có trên đời, lại có đại ân đại nghĩa với Hồng Hoa hội chúng ta. Tôi e rằng cuộc đụng độ giữa đạo trưởng và Trương Siêu Trọng sẽ đem lại nhiều điều bất tiện. Lưỡi kiếm của đạo trưởng dù có thể đã bại được Trương Siêu Trọng, nhưng chúng ta biết phải ăn nói ra làm sao với Lục lão ca đây?

Thường Thích Chí nói :

- Tôi thì lại nghĩ khác. Đừng nói là Lục lão ca đã tuyệt giao với Trương Siêu Trọng, mà cho dù Lục lão ca vẫn còn luyến tiếc tình đồng môn chúng ta vẫn phải diệt trừ Trương Siêu Trọng như thường. Đem chính nghĩa đặt lên trên tất cả mọi tiểu tiết. Quốc gia và dân tộc luôn luôn trọng hơn cá nhân. Tôi tin chắc rằng Lục lão ca cũng không phản đối điều này đâu.

Trần Gia Cách và các đương gia đều vỗ tay tán thành, cho rằng nghị luận của Thường Thích Chí rất là quang minh chính đại. Trần Gia Cách liền hỏi :

- Theo ý ngũ ca thì chúng ta cần hành động làm sao?

Thường Thích Chí đáp :

- Có hai cách. Sớm thì ngay bây giờ, còn không thì chờ đến giờ Mẹo ngày mai mà đón đường mai phục.

Trần Gia Cách lại hỏi :

- Nhưng mà chúng ta nên dùng cách nào?

Thường Thích Chí đáp :

- Cả hai cách đều có thể dùng được cả. Cách thứ nhất thì không dùng số đông, mà chỉ cần dùng một vài người, mà mục tiêu là Trương Siêu Trọng. Chủ ý là làm sao hạ được Trương Siêu Trọng cho lẹ rồi nhanh tay giải thoát cho Văn tứ ca, hoặc bắt sống Trương Siêu Trọng, áp lực hắn bắt phải đem Văn tứ ca để trao đổi tánh mạng. Còn cách thứ hai là vạn toàn, nhưng phải dùng đến toàn lực. Chúng ta đón đường mai phục triệt bót lực lượng của chúng trước, sau đó một nhóm lãnh nhiệm vụ hạ Trương Siêu Trọng, còn một nhóm phụ trách việc cứu Văn tứ ca. Hai cách đó, xin Tổng đà chủ tự ý mà chọn lấy một.

Trần Gia Cách suy nghĩ vài giây rồi nói :

- Với người thường thì mạo hiểm được. Nhưng với Trương Siêu Trọng thì nên dùng cách an toàn. Cho dù chúng ta có người có thể thắng được Trương Siêu Trọng, nhưng không thể trong vài hiệp mà làm nổi chuyện đó. Nếu Trương Siêu Trọng chỉ cần cố gắng kéo dài trận đấu thêm một chút ắt trợ thủ của hắn sẽ tới kịp thì còn mong gì giải cứu được Văn tứ ca nữa! Cách thứ hai an toàn hơn, ta vừa có đủ nhân lực, có nhiều thì giờ hơn. Nếu vạn bất đắc dĩ phải đụng độ lâu cũng không đến nỗi bị thiệt thòi. Như thế chúng ta có thể vừa hạ được Trương Siêu Trọng lại vừa cứu được Văn tứ ca.

Trần Gia Cách sau đó mời mọi người dùng trà giả khát rồi nói tiếp :

- Lần đụng độ này, ngoài việc đụng độ với “ưng khuyển” triều đình, ta còn phải đụng với đám tiêu sư của Trần Viễn tiêu cục nữa. Theo tình thế hiện nay thì coi bộ chúng đã cấu kết với nhau rồi. Nếu là như vậy thì trước sau chúng ta cũng phải tìm cách mà tiêu diệt cả hai. Nhưng chuyện này thật không dễ dàng chút nào cả. Vương Duy Dương là một nhân vật phi thường, không dễ gì đối phó nổi. Nghe đầu bản lãnh của hắn cũng chẳng kém gì Trương Siêu Trọng, lại rất có uy tín với các môn phái võ lâm. Nếu chúng ta xử sự không khéo thì không chừng lại gây thù oán với toàn thể võ lâm chứ chẳng phải chuyện đùa.

Thường Bá Chí liền hỏi :

- Tôi không hiểu bản lãnh của Vương Duy Dương ghê gớm đến đâu mà trong giang hồ hễ nghe nói đến là ai cũng phải khiếp sợ là sao? Không lẽ hắn thật sự lợi hại đến độ không có ai là đối thủ?

Trần Gia Cách cười, nhìn Triệu Bán Sơn nói :

- Việc này Triệu tam ca rành hơn đệ nhiều, xin giải thích giùm cho ngũ ca đi.

Triệu Bán Sơn nói :

- Mặc dù chúng ta biết rất rõ ràng Vương Duy Dương là con dao hai lưỡi, là một con cáo già, nhưng thật khó mà làm gì hắn nổi. Hắn vừa khéo mua chuộc triều đình Mãn Thanh lại vừa gieo được cảm tình khắp chốn võ lâm, và luôn cả quần chúng nữa. Vì thế, nếu chúng ta đụng độ với hắn thì quần chúng có lẽ chỉ đứng giữa mà chẳng biết phải theo bên nào. Các môn phái võ lâm cũng thế, tuy rằng một số lớn có cảm tình với chúng ta, nhưng số ủng hộ Vương Duy Dương cũng không phải là ít. Còn nói về triều đình Mãn Thanh thì chúng ta phải nhượng Vương Duy Dương rồi! Ngũ đệ nghĩ xem, giữa chúng ta và Trần Viễn tiêu cục thì triều đình sẽ giúp bên nào? Nếu chúng ta kết làm vây cánh với Trần Viễn tiêu cục thì rất có lợi cho việc “kháng Thanh”, nhưng nếu Vương Duy Dương theo triều đình thì chúng ta gặp một kẻ thù đáng sợ vô cùng và nằm trong thế “lưỡng đầu thọ địch”. Vì vậy, nếu phải diệt trừ Trần Viễn tiêu cục thì chúng ta phải từ từ diệt các vây cánh của chúng trước, chứ không thể nào hạ được chúng trong một sớm một chiều được đâu! Còn về bản lãnh của Vương Duy Dương thế nào thì theo ngu huynh được biết, năm nay hắn đã trên 70 mà chưa từng gặp qua đối thủ. Họa hoằn lắm thì cũng mới chỉ có một lần. Đó là lần hắn đụng với Lục Phi Thanh lão ca đây!

Mọi người nghe Triệu Bán Sơn nói đến đây đều háo hức vô cùng. Thường Bá Chí nhao lên, hỏi :

- Thật vậy hà tam ca? Ai thắng? Ai bại?

Triệu Bán Sơn không trực tiếp trả lời câu hỏi, chỉ nói thêm :

- Cuộc so tài giữa Lục Phi Thanh lão huynh với Vương Duy Dương không phải vì hiềm khích, vì công nghĩa, hay vì quyền lợi và danh dự. Nguyên nhân chỉ vì một sự kiện rất là lý thú.

Mọi người, kể cả Trần Gia Cách và Vô Trần đạo nhân, nghe Triệu Bán Sơn sắp kể lại trận đấu năm xưa giữa Lục Phi Thanh và Vương Duy Dương thì ai nấy thích thú vô cùng, đều im lặng mà lắng tai nghe.

Triệu Bán Sơn nói :

- Như chúng ta đã biết, những người võ công thượng thừa, khét tiếng trong võ lâm từ trước đến nay không có nhiều. Đó là Lục Phi Thanh, Trương Siêu Trọng, Vương Duy Dương, Châu Trọng Anh, Trần Chánh Đức và Thiết cầm sát Hãn gia huynh đệ ở Lạc Dương. Những đại cao thủ này được coi là thiên hạ vô song vì lẽ chưa bao giờ nhường ai một chiêu nào. Tuy nhiên, tất cả cũng chưa phải là thiên hạ vô địch vì còn biết bao nhiêu là “rồng nằm hổ phục”, những người có bản lĩnh siêu đẳng nhưng lại thích ẩn dật mà chứ chẳng bao giờ đi lại trên giang hồ. Trong số này, đáng kể nhất có thể nói là Viên Sĩ Tiêu. Lại còn một số nhân vật khác nữa, tuy chưa được nổi danh bằng các vị kể trên nhưng tài nghệ thật là anh hùng quán thế. Đó là tôi chưa kể đến các nhân vật Hồng Hoa hội chúng ta vì các vị cũng đều là những anh hùng quán thế với bản lĩnh siêu việt, đặc biệt là Trần tổng đà chủ và Vô Trần Đạo Trườn nhị ca. Ngoài ra cũng còn Văn tứ đương gia, Tây Xuyên song hiệp...

Trần Gia Cách bỗng nhiên cười rồi ngắt lời :

- Triệu tam ca còn kể sót một nhân vật thượng thừa nữa mà ai là người chẳng bội phục!

Triệu Bán Sơn nói :

- Xin Tổng đà chủ cứ dạy bảo mà bỏ khuyết cho.

Trần Gia Cách cười lớn nói :

- Thì là Triệu tam ca đó chứ còn ai! Tôi nói vậy có đúng không các anh em?

Tất cả mọi người cùng cười lên đáp :

- Đúng! Đúng! Tổng đà chủ nói quả không sai chút nào!

Triệu Bán Sơn nói :

- Họ Triệu này làm sao dám sánh với tất cả các vị vừa kể ra!

Vô Trần đạo nhân nói :

- Khi đã đem các nhân vật thượng thừa trong giới giang hồ ra mà bình luận thì phải hoàn toàn chí công vô tư. Theo tôi thì một nhân vật như Triệu Bán Sơn đây thiết tưởng trong thiên hạ chắc gì có người hơn được? Chỉ kể tên những người khác mà không chịu kể tên mình là còn thiếu thành thật đấy!

Triệu Bán Sơn khề cúi đầu nói :

- Tôi xin thành thật nhận lỗi với Tổng đà chủ cùng Vô Trần nhị ca về khoản ấy. Nhưng ở đây tôi chỉ kể qua một số nhân vật làm điển hình thôi chứ không tài nào kể hết được. Ngoài ra cũng còn biết bao nhiêu tên nữa mà tôi một lúc không thể nào nhớ ra được.

Trần Gia Cách nói :

- Việc ấy cũng không quan trọng. Bây giờ yêu cầu tam ca hãy kể lại trận đấu giữa Miên Lý Châm Lục Phi Thanh tiền bối và Uy Chấn Hà Sóc Vương Duy Dương cho tất cả mọi người cùng nghe.

Triệu Bán Sơn nói :

- Đúng ra tôi chỉ biết kết quả thôi chứ không biết rõ chi tiết vì Lục Phi Thanh lão huynh xưa nay vốn khiêm nhường chẳng bao giờ thích khoe khoang nên khi nói đến trận ấy chỉ nói phớt qua thôi. Biết tính Lục lão ca như vậy thành thử tôi cũng chẳng bao giờ hỏi kỹ.

Đoạn Triệu Bán Sơn bắt đầu kể...

Từ xưa đến nay, Lục Phi Thanh và Vương Duy Dương không có xích mích vì công thù hay tư oán chi cả. Một hôm nghe các nhân vật đại cao thủ trong thiên hạ phản đông đều tán tụng võ công của Vương Duy Dương, cho đó là cao thủ thiên hạ vô song. Lúc ấy, Vương Duy Dương vừa mới thiết lập Trần Viễn tiêu cục, còn Lục Phi Thanh thì đi chu du khắp thiên hạ để chiêu nạp anh hùng hào kiệt để tổ chức Đồ Long Hội thực hiện cuộc cách mạng giải phóng dân tộc dưới danh nghĩa “Khánh Thanh Phục Minh”.

Lục Phi Thanh tự nghĩ rằng muốn tạo được uy tín cho chính mình để lãnh đạo một bang hội thì phải có bản lĩnh trác tuyệt thì mới có thể đứng ra kêu gọi được người khác theo mình. Mà Lục Phi Thanh lúc đó cũng chưa được nhiều người biết đến nên không gì hay bằng đi thử sức với Vương Duy Dương, nếu thắng được sẽ có lợi cho việc đi chiêu mộ nhân tài vô cùng. Và Lục Phi Thanh cũng nghĩ rằng nếu thua thì chẳng thà đi tìm một nhân vật có tài đức và chí lớn để đầu quân mà theo đuổi chí lớn của mình là hơn.

Quyết định như vậy, Lục Phi Thanh đơn thân độc mã đến Bắc Kinh vào thẳng trụ sở của Trần Viễn tiêu cục khiêu khích, gây sự với Vương Duy Dương để thách đấu.

Vương Duy Dương tức lộn ruột, đỏ mào đỏ mặt. Xưa nay Vương Duy Dương đi đến đâu chỉ có thiên hạ sợ uy mà né tránh mà bây giờ lại có kẻ dám tới tận nơi để gây sự với mình tại ngay đất nhà của mình thì thật là vào tận hang hùm mà vuốt râu hùm!

Chẳng nói chẳng rằng, Vương Duy Dương phóng ngay Bát Quái Quyền nhắm ngay những chỗ hiểm của Lục Phi Thanh đánh liên tục chẳng chút nương tay, định giết chết ngay kẻ dám cá gan khiêu khích mình.

Lục Phi Thanh biết Vương Duy Dương không nhân nhượng, vừa ra tay đã sử dụng ngay độc chiêu thì vội vàng dùng tuyệt kỹ của Võ Đang để đối phó.

Nhìn thấy bản lĩnh của Lục Phi Thanh, Vương Duy Dương biết ngay không phải tay vừa nên không dám liều lĩnh mà khinh địch. Cả hai biến vòng đai sâu rộng của Trần Viễn tiêu cực thành một đấu trường ác liệt. Người trong Trần Viễn tiêu cực kéo nhau đến xem còn đông hơn hội chợ. Hai bên đánh nhau đến mấy trăm hiệp mà vẫn không phân thắng bại, không ai đàn áp nổi ai.

Vương Duy Dương bỗng dừng tay lại nói :

- Này hảo hán vô danh! Tôi rất khâm phục quyền cước của anh. Thật là một cao thủ hiếm có. Nếu chúng ta cứ tiếp tục mà đánh nữa thì biết bao giờ mới phân thắng bại được đây? Bây giờ tôi đề nghị chúng ta thử so tài bằng binh khí. Bạn nghĩ sao?

Lục Phi Thanh cười, ôn tồn nói :

- Rất sẵn sàng. Nghe đồn “Bát Quái Đao” của Uy Chấn Hà Sóc lừng danh thiên hạ, nay được dịp hầu tiếp thật là hết sức hân hạnh.

Cắt lòi Lục Phi Thanh cũng rút đao ra thủ thế. Vương Duy Dương chẳng chút khách sáo xông tới tấn công như vũ bão, Lục Phi Thanh cũng múa đao đỡ lại, và tìm những chỗ sơ hở để phản công. Cả hai cùng trở hết tuyệt nghệ ra thì triển khiến cho những người ở ngoài đứng xem phải mê mẩn say sưa. Hai bên chém qua chém lại đến mấy trăm hiệp cũng không ai hơn được ai.

Lục Phi Thanh cười nói :

- Điều này chắc chúng ta có đầu năm này qua năm nọ cũng chẳng có kết quả gì đâu!

Vương Duy Dương nói :

- Ngươi hãy về mà luyện thêm, đợi năm sau tới đây tỉ thí với ta nữa để phân tài cao hạ.

Lục Phi Thanh cười đáp :

- Ngươi có thắng được ta đâu mà sao phách lối thế! Chẳng qua ta nghe đồn Uy Chấn Hà Sóc Vương Duy Dương chưa bao giờ có đối thủ nên tìm đến mà xem thử lời đồn kia có thật hay không thôi chứ có thù oán gì mà phải hẹn ngày hẹn giờ để thanh toán! Bây giờ ta mới chịu tin Vương Duy Dương quả không hổ danh là Uy Chấn Hà Sóc chút nào!

Vương Duy Dương nghe Lục Phi Thanh nói như thế thì rất hài lòng bèn vòng tay lễ phép nói :

- Thì ra hảo hán vì muốn thử sức tiểu đệ mà đành nhọc công đến thế! Nếu muốn thử sức thôi thì tại sao không chịu nói trước mà lại dùng lời khiêu khích để mất đi hòa khí như vậy?

Lục Phi Thanh cười nói :

- Nếu tôi không dùng lối khích tướng thì lão huynh đâu có chịu giờ hết những ngón tuyệt kỹ ra mà đánh. Như thế chẳng hóa ra cuộc tỉ thí này thành vô ích lắm sao!

Vương Duy Dương cũng cả cười, hướng về Lục Phi Thanh ân cần mời mọc :

- Tiểu đệ xin mời huynh đài vào trong uống vài chung gọi là chút rượu kính đề tỏ lòng ngưỡng mộ và kỷ niệm buổi tương kiến này. Mong huynh đài đừng từ chối!

Nhưng Lục Phi Thanh không nhận lời, dùng lời nói khéo để từ chối rồi từ giả Vương Duy Dương.

Có thể nói, trận đấu ấy là khởi đầu cho bước thành lập “Đồ Long Hội” của Lục Phi Thanh...

Trần Gia Cách nói :

- Như vậy thì võ công của Lục tiên bối quả là cao siêu huyền diệu. Hồng Hoa hội được thêm một người đắc lực như thế giúp sức thì lo gì mà chẳng cứu được Văn tứ ca.

Vô Trần đạo nhân nói :

- Cứ theo lời của Triệu tam ca thuật thì trong chúng ta, ngoại trừ Tổng đà chủ, chưa chắc có ai sánh nổi với Lục lão huynh.

Trần Gia Cách nói :

- Ngày nay Lục lão tiên bối vì nghĩa khí mà gia nhập Hồng Hoa hội, tôi chắc ông ta sẽ không vì chút tình đồng môn mà chính ông ta đã tự tay cắt đứt mà phiên hà chúng ta đâu. Việc giải cứu Văn tứ ca xem ra không bị trở ngại gì đâu. Bây giờ chúng ta nên đi ngay vào kế hoạch để mà thực hành đi. Tất cả anh em nghĩ sao?

Vô Trần đạo nhân đáp :

- Tất cả đang chờ mệnh lệnh của Tổng đà chủ đây. Tôi có điều thắc mắc là không biết Trương Siêu Trọng dùng biện pháp nào để canh giữ Văn tứ ca?

Trần Gia Cách nói :

- Điều này phải nhờ đến ngũ ca và lục ca thôi. Hai anh đã theo sát bọn chúng ngay từ đầu ắt đã biết qua mọi chuyện.

Thường Thích Chí nói :

- Theo chúng tôi biết thì đem trước Văn tứ ca ngủ chung một phòng với bọn “ưng khuyến”, có quân lính canh phòng cẩn mật bên ngoài, và đích thân Trương Siêu Trọng mang kiếm đi tuần tra từng giờ từng phút trong, ngoài. Văn tứ ca bị chúng xiềng hết cả tay chân, không người nào được nói chuyện hay bên mảng đến gần, chỉ có bốn tên giáo đầu Ngự lâm quân canh gác tứ phía.

Vô Trần đạo nhân suy nghĩ một chút rồi hỏi :

- Theo như ngũ đệ nhận xét thì Trương Siêu Trọng là người thế nào?

Thường Bá Chí nói :

- Trương Siêu Trọng tuổi không quá 40, hình dáng kỳ vĩ khôi ngô, trông tựa như một trang hào kiệt, một anh hùng trượng phu danh tiếng; râu y ngắn và rậm, đôi mắt sáng quắc, tướng mạo của một nhân vật dũng cảm đa mưu.

Thường Thích Chí cũng nói :

- Đạo trưởng à! Hai anh em chúng tôi lấy cặp mắt khách quan mà nhận xét Trương Siêu Trọng để nếu có phải ra tay quyết đấu sẽ không bị làm lạc. Dù vậy, chúng tôi không khiếp sợ hấn đấu. Nếu hai bên giao chiến, chúng tôi quyết không chịu nhượng bộ hấn một chiều nào đâu! Nếu hấn nổi danh là Hòa Thủ Phán Quan thì hai anh em chúng tôi cũng là Tây Xuyên song hiệp. Cho dù Trương Siêu Trọng có lợi hại đến đâu đi chăng nữa chúng ta cũng đừng khiếp nhược để làm mất đi uy phong của mình.

Vô Trần đạo nhân cười đáp :

- Hồng Hoa hội chúng ta vì chính nghĩa diệt thù chung để giải phóng ách nô lệ cho dân tộc, cho đến quân đội mấy trăm vạn quân của triều đình Mãn Thanh kia còn chưa sợ thì lẽ nào lại đi sợ một tên “ưng khuyến” như Trương Siêu Trọng? Lão phu từ lúc cầm kiếm tung hoành trong thiên hạ vẫn hằng mong ước tìm được một đối thủ chịu đựng nổi mình một vài trăm hiệp nhưng tuyệt nhiên chưa lần nào được thỏa mãn nên vẫn khát khao mà ao ước. Bỏ lâu không được nên tay chậm kiếm lụt. Tuy nhiên, lão phu cũng quyết cho Trương Siêu Trọng thấy đường grom của mình có lợi hại bằng bảo kiếm của hấn hay không!

Xoay qua Triệu Bán Sơn, Vô Trần đạo nhân nói tiếp :

- Tam đệ! Cái ngoại hiệu Thiên Thủ Như Lai của tam đệ có ai nghe mà không thán phục? Vậy tam đệ có quyết cùng Trương Siêu Trọng một trận thư hùng để cho rõ xem Hòa Thủ Phán Quan hay Thiên Thủ Như Lai ai hơn ai kém không?

Triệu Bán Sơn nói :

- Nếu Vô Trần đạo huynh mà thử sức với Trương Siêu Trọng thì đệ tin phần thắng sẽ về đạo huynh đó. Cứ căn cứ theo lời của Lục Phi Thanh lão ca thì coi bộ hấn với đệ tài sức nghiêng ngửa, là “kỳ phùng địch thủ, tướng ngộ lương tài”, chưa biết được ai sẽ hơn ai. Tuy nhiên, đệ cũng muốn được một trận sống mái với tên “ưng khuyến” này để hấn khỏi tự phụ, cho mình là “thiên hạ vô địch” nữa! Khi dịp đã đến, có lẽ nào đệ lại bỏ qua?

Vô Trần đạo nhân vỗ tay cả cười, ông ta nói :

- Ngươi huynh biết tam đệ khí phách hiên ngang, thủ đoạn anh hùng. Nhưng mong tam đệ hãy nhường cho ngươi huynh đánh với Trương Siêu Trọng trước, chẳng hay tam đệ có đồng ý không?

Triệu Bán Sơn nói :

- Việc gì thì đệ không dám cãi, luôn luôn theo lời dạy của lão huynh chứ việc này thì đệ yêu cầu lão huynh phải nhường cho đệ vì sau khi Đồ Long Hội tan rã, một số anh em bang hội bị giết và bị bắt hay đi mai danh ẩn tích cũng chỉ vì cái tên khốn kiếp này! Mối thù này sở dĩ chưa rửa được là vì chưa có cơ hội chứ nào phải là đệ sợ hấn đâu!

Vô Trần đạo nhân nói :

- Tên Trương Siêu Trọng kia nào phải là kẻ thù riêng của Đồ Long Hội mà tam đệ giành phải trả? Hấn là kẻ thù chung của Hán tộc thì tất cả ai có một chút Hán huyết đều có quyền giết nó cả!

Triệu Bán Sơn nói :

- Đành là vậy! Nhưng nếu lão huynh để cho đệ cơ hội vừa tả thù chung lẫn thù riêng thì có hợp tình hợp lý hơn không?

Vô Trần đạo nhân lại nói :

- Cho dù là Đồ Long Hội ngày trước hay Hồng Hoa hội ngày nay thì cũng đều là hai tổ chức cách mạng cùng theo đuổi một mục đích như nhau cả. Đồ Long Hội tức là Hồng Hoa hội, tại sao tam đệ lại phải phân biệt như vậy? Ngu huynh mà diệt được Trương Siêu Trọng thì chẳng phải là trả thù cho các anh em Đồ Long Hội luôn đó sao? Theo cấp bậc thứ tự trong Hồng Hoa hội thì huynh ở trên đệ, do đó đệ phải nhường cho huynh mới là hợp tình hợp lý!

Trần Gia Cách thấy Vô Trần đạo nhân và Triệu Bán Sơn cứ tranh nhau mãi trong việc quyết đấu với Trương Siêu Trọng thì vội xen vào can thiệp.

- Cứ theo thiên ý của tôi thì hai vị không nên tranh nhau làm gì. Chúng ta cùng nhau chống đáng việc nước thì điều nào có lợi ích chung thì tự lực ra tay. Chúng ta nên cân nhắc điều lợi hại trước thay vì tranh giành nhau như vậy!

Mọi người nghe xong thì ai nấy đều tỏ vẻ tán thành ý kiến của Tổng đà chủ. Không riêng gì Vô Trần đạo nhân và Triệu Bán Sơn, lúc bấy giờ ai nấy đều lộ vẻ hăng hái lạ thường, chỉ muốn được cùng Trương Siêu Trọng đánh nhau một trận sống chết để giải cứu cho Văn Thái Lai và diệt trừ một tên Hán gian phản quốc, tội ác cao bằng non...

Sau đó, mọi người cùng nhau lo cơm nước, cõ lúa cho ngựa để chuẩn bị lên đường thi hành công tác một khi có lệnh của Tổng đà chủ ban hành.

Sau khi nhận được tin tức đầy đủ và mọi việc đã quyết định xong xuôi, Trần Gia Cách tụ họp mọi người lại nói :

- Theo như tôi đã nhận xét kỹ lưỡng thì đám người Duy và đội xa mã có quân lính triều đình hộ tống kia mặc dù đi chung đường với bọn Trương Siêu Trọng nhưng có lẽ hoàn toàn vì chuyện riêng chứ không có liên hệ hay cầu kết với nhau. Như vậy, chúng ta cứ chờ cho họ đi qua khỏi rồi hăng tấn công đám Trương Siêu Trọng để giải cứu Văn tứ ca ắt không sợ họ nhúng tay vào.

Xoay sang Dư Ngự Đồng, Trần Gia Cách truyền lệnh :

- Thập tứ đệ! Em bắt tất phải đi theo dò xét đám người Duy đó nữa mà làm gì! Hãy cùng thập tam ca hợp sức với nhau mà đuổi theo đám hành xa có quan binh hộ tống kia mà canh chừng thì hơn. Trách nhiệm của hai người là đừng cho đám người này can thiệp vào công việc của chúng ta. Trong khi chúng ta giao chiến với đám Trương Siêu Trọng mà họ có ý định trợ lực cho hắn thì em và thập tam ca phải cô lập chúng lại ngay. Nhưng có điều là hai người phải nhớ kỹ là cố đừng làm thương tổn đến mạng người. Chuyện đổ máu nếu phải xảy ra thì cố giữ sao ít chừng nào tốt chừng đó.

Tướng Tứ Căn cũng như Dư Ngự Đồng, đều hội ý và tuân lệnh Trần Gia Cách ra đi thi hành nhiệm vụ. Xoay qua Vệ Xuân Hoa và Thạch Song Anh, Trần Gia Cách lại ra lệnh :

- Cừu đương gia và thập nhị đương gia nên tức khắc lên đường bây giờ. Trách nhiệm của hai người là chặn đầu đám Trương Siêu Trọng lại.

Thạch Song Anh toan đi ngay nhưng bị Vệ Xuân Hoa nắm áo lôi lại. Cừu đương gia lại hỏi vị Tổng đà chủ rằng :

- Chúng tôi chặn đầu bọn Trương Siêu Trọng bằng cách nào, mong Tổng đà chủ cho biết rõ ràng hơn.

Trần Gia Cách nói :

- Hai người phóng ngựa thật mau qua mặt chúng rồi chặn giữ ở hốc núi. Đó là con đường duy nhất bọn Trương Siêu Trọng phải đi qua nếu muốn về Bắc Kinh chứ không còn cách nào khác hơn nữa. Ngoài ra những người ngựa dù là ở các phía Đông, Tây cũng phải chặn lại hết, không cho qua.

Vệ Xuân Hoa và Thạch Song Anh nhận lệnh đi rồi, Trần Gia Cách quay sang tiếp tục phân công :

- Vô Trần Đạo trưởng cùng Tây Xuyên song hiệp, hai vị lãnh trách nhiệm đối phó với quan sai, đừng cho chúng tiếp tay cho Trương Siêu Trọng. Triệu tam ca và Dương bát ca thì lo phận sự đối phó với bọn tiêu sư của Trấn Viễn tiêu cục. Nếu cần cứ trừ hết chúng đi chứ đừng nhân nhượng. Đừng quên chúng đã tiếp tay với bọn “ưng khuyến” để Văn tứ ca bị bắt và thọc gậy bánh xe gây nên những cuộc tương tàn tương sát và khiến Thiết Đàm trang biến thành một đồng tro tàn. Một khi Vương Duy Dương đã cho bọn tiêu sư tiếp tay với đám “ưng khuyến” tức là đã công khai thù nghịch với chúng ta rồi, không còn phải nể mặt hắn làm gì nữa.

Triệu Bán Sơn và Dương Thanh Hiệp cũng vâng lời nhận lệnh. Nhìn Lạc Băng và Tâm Nghiện, Trần Gia Cách nói :

- Còn Văn tứ tẩu và Tâm Nghiện thì thừa lúc bốn mặt giao tranh kịch liệt lập tức xông vào đoạt tù xa cứu Văn tứ ca, cứ tùy nghi mà hành động. Ai nấy cứ theo công việc của mình mà làm. Sau khi thu dọn chiến trường tôi sẽ có kế hoạch rút lui.

Nghe cách điều hành của Trần Gia Cách, ai nấy đều bội phục chẳng cùng, răm rắp vâng theo. Bỗng đâu Chương Tấn hét lên một tiếng như long trời lở đất mặt đỏ bừng, nghiêng răng đứng dậy nói lớn lên rằng :

- Tổng đà chủ! Còn “thằng gù” đây nữa để làm chi? Chẳng lẽ nó bắt tài đến độ không đáng cho Tổng đà chủ tin cậy mà giao phó công việc hay sao? Từ ngày gia nhập Hồng Hoa hội, Chương đà từ này đã bao phen “đông xung tây đột” rồi chứ nào có “tham sinh hủ tử” bao giờ? Sao Tổng đà chủ lại không dùng?

Trần Gia Cách nói :

- Nào tôi có quên thập ca đâu? Và nào tôi có phủ nhận công lao của huynh đã hy sinh nhiều cho Hồng Hoa hội? Tiểu đệ đang cần một người lãnh nhận một công tác hết sức quan trọng và biết chỉ có thập ca mới đủ sức hoàn thành công tác này nhưng chưa biết thập ca có sẵn lòng đảm nhiệm hay không nên vẫn còn do dự chưa quyết.

Chương Tấn khảng khái nói :

- Dù cho việc đó có khó khăn đến đâu đi chăng nữa, Chương Tấn này há sợ mà không dám nhận lãnh? Tổng đà chủ cứ cho biết tôn ý!

Trần Gia Cách nói :

- Trước khi tôi giao phó công việc này, tôi cần biết thập ca có chịu hứa là không uống một giọt rượu nào cho đến khi mọi việc hoàn tất không?

Chương Tấn nói :

- Đối với Chương Tấn này thì rượu là tất cả. Không có rượu thì buồn lắm, sẽ không làm được việc gì đâu. Nhưng nếu là vậy thì xin Tổng đà chủ cho tôi uống trước một bữa thật say sưa rồi sau đó sẽ chừa hẳn cho đến khi hoàn thành công tác.

Trần Gia Cách nghiêm mặt nói :

- Đây không phải là lúc cho thập ca đùa giỡn! Nếu có chịu hứa chắc thì tôi mới ủy thác trách nhiệm, không thì đành nhờ người khác hoặc chính tay tôi tự đảm nhiệm lấy chứ chẳng dám giao cho thập ca đâu!

Chương Tấn tha thiết, nói như van nài :

- Nói thì nói vậy thôi, chứ có đời nào Chương Tấn lại tham rượu để hỏng công việc chung bao giờ. Tổng đà chủ cứ phân công! Nếu cần thì “đà tử” này xin làm “quân lệnh trạng” để Tổng đà chủ yên tâm.

Trần Gia Cách gật đầu nói :

- Được! Vậy thì thập ca hãy lắng nghe cho kỹ công tác đây. Thập ca phải cố gắng làm cho xong ba việc này. Thứ nhất, phải án ngữ một ngã đường trọng yếu, nếu thấy bọn quan binh và công sai nhắm hướng Đông mà chạy thì phải lập tức chặn lại không cho đi, nếu tên nào nhất định bước qua thì cứ việc hạ sát. Thứ hai, khi nào gặp hai đội của hai tiền bối Lục Phi Thanh và Châu Trọng Anh thì lập tức gọi đến yêu cầu trợ chiến. Và thứ ba, khi cứu được Văn tứ ca rồi thì thập ca lập tức cùng tứ tẩu hộ tống Văn tứ ca nhắm hướng Tân Cương mà đi thẳng. Khi nào tới địa giới Tân Cương, thập ca theo phía núi Thiên Trì đưa Văn tứ ca lên động giao cho sư phụ tôi là Thiên Trì Quái Hiệp Viên Sĩ Tiêu chăm nom điều trị thương tích. Những biến cố có thể xảy ra dọc đường thập ca không cần phải lo vì tôi đã có chủ kiến, sẽ cắt đặt người của Hồng Hoa hội bảo vệ đầu đó thật chu đáo. Sau khi qua khỏi hang Tinh Tinh thì mọi người ai nấy mau trở về tổng hành dinh ở Giang Nam để cùng nhau bàn thảo kế hoạch tổng phản công.

Trần Gia Cách dặn câu nào, Chương Tấn để ý chăm chú lắng tai nghe thật tỉ mỉ, tỏ vẻ hết lòng tận tụy với trách nhiệm giao phó. Nhận lãnh công tác xong, nét mặt Chương Tấn tươi vui hơn hờ như rất mãn nguyện.

Sau khi phân công đầu đó xong xuôi, mọi người ra khỏi Nhạc Vương miếu thượng mã lên đường..

Lạc Băng là người hăng hái nhất trong việc giải cứu Văn Thái Lai, lại nhờ có con thiên lý mã nên thành thử đi quá lẹ làm tất cả mọi người đuổi theo không kịp. Lạc Băng phải năm lần bảy lượt dừng lại đợi. Vì quá nóng lòng giải cứu trọng phụ, nàng đâm ra mất cả khôn ngoan, cho rằng mọi người không chịu cố gắng tích cực tham gia nên cố ý đi chậm để trì hoãn. Nàng buông lời than, hết trách người này sang người nọ, nhưng ai nấy đều thông cảm cho nàng nên chỉ mỉm cười mà không nổi trách cứ. Thế nhưng nàng cứ nói mãi, lập đi lập lại nhiều lần khiến ai nấy đều phải bực mình.

Tây Xuyên song hiệp và Thạch Song Anh nhin không nổi phải lên tiếng :

- Nếu tứ tẩu cho rằng chúng tôi cố ý 지연 trì để chậm trễ công việc thì sẵn có thiên lý mã cứ việc đi trước mà giải cứu Văn tứ ca. Chúng tôi đến sau cũng được. Lúc đó nếu Văn tứ tẩu chưa cứu được Văn tứ ca thì chúng tôi sẽ giúp sức, còn như nếu cứu xong rồi thì chúng tôi sẽ thẳng đường trở lại Giang Nam lo chuyện khác cũng tiện.

Dương Thanh Hiệp và Tường Tứ Căn bình nhật rất mến Văn Thái Lai cũng như Lạc Băng nhưng cũng không chịu được phải nói :

- Đây là việc chung của Hồng Hoa hội chứ nào có phải chỉ là việc riêng của tứ tẩu đâu mà bảo là chúng tôi không chịu cố gắng? Chúng tôi thì sẵn lòng đi liên tục không nghỉ, tuy nhiên sức ngựa cũng có giới hạn thôi, không thể ép chúng quá đáng như vậy được!

Tâm Nghiện bỗng xen lời nói một câu :

- Văn tứ tẩu vì quá nóng lòng cứu Văn tứ gia nên trót lỡ lời xúc phạm, xin các vị đương gia niệm tình tha thứ cho.

Nghe Tâm Nghiện nói, ai nấy đều giật mình. Xưa nay Tâm Nghiện ngoài việc đi theo hầu hạ Trần Gia Cách chưa bao giờ dám phát biểu bất cứ một điều gì, thế nhưng bây giờ nó lại thốt lên một câu hết sức khôn ngoan và chí lý và lại đúng lúc vô cùng.

Trần Gia Cách cười, nhìn Lạc Băng nói :

- Văn tứ tẩu nghĩ sao về câu nói của Tâm Nghiện? Phải chăng tứ tẩu vì quá nóng lòng nên mới vô tình ngộ nhận hiểu lầm các đương gia hay là nhất định

giữ vững lập trường cho tất cả là không chịu cố gắng?

Trần Gia Cách, Vô Trần đạo nhân cùng Triệu Bán Sơn vẫn lo các đương gia kia bất mãn thì công việc giải cứu Văn Thái Lai lại càng trở nên khó khăn thêm. Chưa đụng độ với kẻ thù mà nội bộ đã lung củng thì thật là điều không hay tí nào cả.

Câu nói của Trần Gia Cách vừa chấm dứt thì Lạc Băng ôm mặt khóc. Nàng bèn hướng về phía Tổng đà chủ cùng các đương gia nói bằng một giọng như ấn nấn :

- Lỡ chân còn gượng lại được, nhưng lỡ miệng thì đành chịu! Lạc Băng lỡ miệng nói càn, nay hiểu ra thì đã muộn, chỉ còn biết cúi đầu xin Tổng đà chủ cùng các vị đương gia tha thứ cho. Công lao khó nhọc của Tổng đà chủ và các vị đương gia đã bỏ ra há Lạc Băng lại không biết? Chẳng qua vì quá nóng lòng mà đại đột. Nếu các vị thấy không thể tha thứ được thì xin cứ trị tội cho!

Lạc Băng khom mình xuống toan lạy thì Trần Gia Cách bảo Tâm Nghiện đỡ dậy và nghiêm nghị nói :

- Chúng ta cùng là anh em một nhà cả. Văn tứ tẩu đã giác ngộ được mọi chuyện thì cũng đủ rồi, hà tất phải lạy lục làm gì cho mất tình thân. Chỉ trừ là trọng tội, phạm vào đại kỵ của bang hội thì chẳng kể, việc gì cũng có thể “đóng cửa dạy nhau” được. Tôi nói như vậy mọi người có thấy đúng không? Nếu có gì không phải, không đồng ý với nhau xin cứ nói thẳng ra chứ đừng để ầm ứ ở trong lòng mà làm ảnh hưởng đến đại cuộc sau này.

Vô Trần đạo nhân và Triệu Bán Sơn nói :

- Lời Tổng đà chủ vô cùng sáng suốt, chúng tôi rất khâm phục. Đã đồng tâm đồng chí thì mọi hiềm khích ngộ nhận nên bỏ qua tất cả để cùng chung sức mà lo việc lớn.

Tây Xuyên song hiệp nói :

- Là người một nhà, thương nhau không hết, có sao lại đi cố chấp làm gì. Chúng tôi chỉ mong sao Văn tứ tẩu hiểu được điều đó. Hơn nữa, đây là việc chung của Hồng Hoa hội chứ không phải là chuyện riêng của tứ tẩu nên những câu nào có ảnh hưởng đến tình đoàn kết xin tứ tẩu đừng nói!

Dương Thanh Hiệp và Trương Tứ Căn cũng biểu lộ đôi lời bất mãn, chỉ có Thạch Song Anh là lẳng lì không nói một lời gì. Nhưng rồi vì thương Lạc Băng mọi người đều bỏ qua tất cả mặc dù nét mặt người nào cũng ít nhiều cũng còn chút buồn bực cho chuyện đã qua...

Đi thêm 10 dặm đường nữa đã quá giờ Tý, đến một khe lạch nhỏ có nước, Trần Gia Cách nói :

- Chúng ta đi cả ngày, người ngựa có lẽ đều mệt cả rồi. Chúng ta nên dừng lại nghỉ chân lót lòng đồng thời cho ngựa ăn cỏ và uống nước cái đã.

Dư Ngư Đồng đến sát gần bên Lạc Băng. Hồi lâu chàng mới mở miệng khẽ gọi :

- Từ tẩu!

- Sao?

Dư Ngư Đồng hơi chần chừ rồi nói với vẻ cương quyết :

- Em thề sẽ hy sinh cả tánh mạng để cứu Văn tứ ca ra khỏi tay bọn Trương Siêu Trọng. Xin chị vững lòng tin nơi em.

Lạc Băng mỉm cười khẽ nói :

- Xin đa tạ tấm lòng quý hóa của Dư hiền đệ.

Dư Ngư Đồng không cảm nổi hai giò nước mắt. Chàng quay mặt đi nơi khác rồi phóng lên lưng ngựa dùng đầu gối thúc vào hông con vật.

Trần Gia Cách nói :

- Văn tứ tẩu có thể tạm đổi ngựa cho Tâm Nghiện để nó đi thám thính tình hình, dò xét tung tích của bọn Trương Siêu Trọng được không?

Nghe Trần Gia Cách nói, Tâm Nghiện sung sướng vô cùng. Nó vốn rất thích con ngựa của Lạc Băng, nay được dịp cỡi tưởng không còn gì vui hơn nữa. Nó tung tăng chạy đến bên Lạc Băng nói :

- Văn tứ tẩu! Tổng đà chủ bảo chị cho em mượn ngựa chị đừng từ chối nhé! Được cỡi con ngựa của chị em tin tưởng thế nào cũng theo kịp bọn Trương Siêu Trọng.

Lạc Băng cười đáp :

- Lời Tổng đà chủ dạy chị làm sao dám cãi? Huống hồ là em dùng vào việc đi dò xét tung tích kẻ thù!

Nhanh như cắt, Tâm Nghiện đã nhảy lên lưng con thiên lý mã ngời và chỉ thoáng một cái đã biến mất, cả người lẫn ngựa.

Lúc đó ai cũng đã dùng bữa, nghỉ mệt xong xuôi và cho ngựa ăn uống đầy đủ nên vội vã lên đường ngay. Lên đường chưa được bao lâu, mọi người nhìn

thấy bóng Tâm Nghiện trên lưng bạch mã đang phi trở lại như bay, không đầy mấy chốc đã đến trước mặt mọi người. Không bỏ phí một giây nào, Tâm Nghiện đến trước mặt Trần Gia Cách thưa :

- Bọn Trương Siêu Trọng không còn cách xa chúng ta bao nhiêu dặm đâu. Nếu gấp rút mà rượt theo sẽ gặp ngay.

Nghe lời báo cáo của Tâm Nghiện, ai nấy nét mặt đều tươi vui hẳn lên. Trần Gia Cách khuyến khích mọi người gi tăng tốc lực để đuổi theo. Tâm Nghiện bèn đổi lại ngựa cho Lạc Băng. Nàng hỏi Tâm Nghiện:

- Em có thấy được chiếc tù xa áp giải Văn tứ ca không, hay là chỉ thấy đám Trương Siêu Trọng ở mé trước thôi?

Tâm Nghiện gật đầu liên tục, đáp :

- Em thấy rõ ràng chiếc tù xa nên cho ngựa chạy lại gần sát một bên kể trông rõ mặt Văn tứ đương gai. Nhưng bọn “ưng khuyến” ở trong xe tức tốc vũ động đao kiếm ra định sát hại em. Thêm vào bọn tiêu sư, tên nào tên nấy dữ dằn, mặt mày hung ác trông gớm ghiếc như chực ăn tươi nuốt sống em không bằng. Chúng mắng em là: “Đồ chó con đáng chết! Bộ mày cả hai mắt rồi hay sao mà dám cho ngựa chạy lại gần xe như vậy?”. Nghĩ rằng chưa phải lúc ăn thua đủ với chúng nên đành nhịn nhục quay ngựa trở lại mà về báo tin.

Lạc Băng cười nói :

- Đừng chấp bọn khốn kiếp ấy làm gì! Rồi có lúc chúng phải hạ mình chịu tội với em. Lúc đó tha hồ cho em trả thù bằng thích!

Đám hào kiệt Hồng Hoa hội trong lòng hân hoan, hăm hở phóng ngựa chạy như bay. Qua vài dặm đường thì thấy mé trước cát bụi tung lên mù mịt. Tin tưởng đó là đám Trương Siêu Trọng, Trần Gia Cách dặn kỹ lại công tác của từng người một lần chót rồi ra lệnh cho mọi người cố hết sức đuổi theo. Đi được một dặm thì thấy một đại đội quan binh gươm đao chóm chĩa đang bao quanh hộ tống một chiếc xe ở giữa. Tâm Nghiện tay chỉ vào đám xa mã mà nói với Trần Gia Cách :

- Đây không phải là đám Trương Siêu Trọng. Phải đi thêm sáu, bảy dặm đường nữa thì mới gặp được chúng.

Trần Gia Cách nói :

- À! Thì ra đây là đại đội quan binh có bốn phần đài tài tài sản của một gia đình thân vương, vọng tộc nào mà Tây Xuyên song hiệp đa tường trình tại Nhạc Vương miếu đây mà!

Tâm Nghiện đáp :

- Chính vậy, thưa Tổng đà chủ! Chúng ta đi thêm sáu, bảy dặm nữa thì sẽ gặp bọn Trương Siêu Trọng phò hợp với đám tiêu sư của Trần Viễn tiêu cục, vừa đồng đúc lại vừa mạnh mẽ!

Trong khi mọi người vượt qua đoàn xa mã để rượt cho kịp Trương Siêu Trọng, Trần Gia Cách lấy mắt cho Trương Tứ Căn và Dư Ngự Đồng. Hai người hiểu ý liền dừng ngựa lại canh giữ hai bên lề đường.

Trương Tứ Căn và Dư Ngự Đồng ngồi trên yên ngựa hai tay vòng lại lễ phép nói với mấy viên phó tướng đại đội quan binh rằng :

- Quý vị đi đường xa mệt nhọc, nhưng với cảnh sắc thanh kỳ thanh lịch ở vùng này chắc cũng làm quý vị cảm thấy thích thú và khoan khoái ở cõi lòng nên xem chừng cũng nhẹ đi được phần nào. Tôi đề nghị chúng ta hãy cùng nhau tạm nghỉ ở đây trong giây lát để cùng nhau đàm đạo cho vui, chẳng hay ý của quý vị thế nào?

Một tên Thanh binh đột nhiên nhảy ra trước hét lớn lên, nạt nộ rằng :

- Bọn người muốn gì đây? Ta nói cho mà biết, đây là quan quân hộ tống gia quyến của Lý tướng quân tại nhiệm đó nghe!

Dư Ngự Đồng cười rộ lên nói :

- Gia quyến thật sao? Thế này thì lạ lắm đấy! Sao không thấy các vị cô nương thái thái mà chỉ thấy một bọn quý mặt trắng mặt đen như những tên cướp cạn vậy?

Thình lình, một tên Thanh binh trong đám nhảy xổ ra quát ngay mặt Dư Ngự Đồng một roi, miệng hét lớn lên rằng :

- Ôi chào! Cái thằng tiểu tử này mới to gan lớn mật làm sao! Bộ mi điên rồi hay sao mà dám nói năng tầm bậy tầm bạ như thế hả?

Dư Ngự Đồng tránh khỏi đường roi của tên Thanh binh, miệng cười hi hi nói :

- Thành ngữ có câu: “người quân tử dùng lời mà nói, không dùng tay mà quơ”. Thế mà bằng hữu lại dùng roi mà nói chuyện với tôi thì còn là quân tử được chăng?

Viên tham tướng chỉ huy đám quan binh thấy hai bên gây sự làm xáo trộn không đâu vào đâu cả, mà hình như ý người kia là kiếm chuyện để cản đường quan binh lại, chưa hiểu vì lý do gì. Ông ta vội vã thúc ngựa lướt dềnh hỏi :

- Chuyện gì mà các người cãi và om sòm như vậy?

Dur Ngu Đồng vòng tay lễ phép tươi cười hỏi lại viên tham tướng :

- Chẳng hay quan lớn tên họ lài chi, quê quán ở đâu? Xin cho tại hạ được biết qua gọi là làm quen với nhau ở chốn bụi trần.

Viên tham tướng nhìn Tướng Tử Căn và Dur Ngu Đồng bụng sinh nghi, chưa biết rõ dụng ý của hai người muốn gì. Ông ta không trả lời câu hỏi của Dur Ngu Đồng mà chú ý từng hành động của hai người để liệu trước mà đề phòng những bất trắc có thể xảy ra.

Dur Ngu Đồng rút ống sáo vàng ra vừa cười vừa nói :

- Luật từ xưa đến nay, hề có người biết âm điệu thì phải có người biết thưởng thức thì mới gọi là tri âm. Kẻ hân sĩ này biết được chút âm điệu, muốn theo học theo gương Bá Nha mà tìm Tử Kỳ nhưng trời đất mệnh mông biết tìm được ai đây? Hôm nay tình cờ duyên bèo mây gặp gỡ, dọc đường tương kiến quan lớn, cứ nhìn vào diện mạo biết không phải là người phạm phu tục tử. Vậy xin mới quan lớn hãy tạm nghỉ chân để nghe tại hạ cống hiến một khúc tiêu, trước là để giúp vui, sau là để quen biết. Mong rằng quan lớn đừng từ chối nhé.

Viên tham tướng này chẳng phải ai xa lạ mà chính là Tăng Đồ Nam người có trách nhiệm hộ tống gia quyến của Lý Khả Tú tướng quân. Vừa nhìn thấy ống sáo vàng, bất giác ông ta kinh hoàng. Lần trước ở lữ quán, chính mắt Tăng Đồ Nam đã được nhìn thấy bản lĩnh của người cầm ống sáo vàng này mà tung hoành giữa đám công sai. Hôm nay không hiểu vì đâu người này lại có mặt nơi đây chặn đoàn xa mã của mình lại. Thấy lực lượng bên mình đông mà bên kia chỉ có hai người, Tăng Đồ Nam cũng bớt lo ngại, nhưng vẫn muốn tránh các cuộc đụng độ bèn nói lớn :

- Giữa chúng ta với nhau việc của ai thì nấy lo, không có thù hằn gì, giống như nước sông không chạm nước giếng vậy. Tốt hơn hết người nên nhường đường cho chúng ta đi để khỏi ai phiền đến ai!

Dur Ngu Đồng nói :

- Tại hạ nào dám làm cản trở công việc gì của quan lớn đâu? Chẳng qua hôm nay gặp được cao hiền nên định dâng mấy khúc sáo cùng “tri âm”. Nghe xong thì mặc tình quan lớn muốn đi đâu thì đi, tôi chẳng dám vô lễ. Đó là mỹ ý của tôi. Việc hộ tống gia quyến đâu có gặt như đi hành quân đâu mà quan lớn phải vội vàng như thế? Quan lớn nghe xong 10 khúc sáo, tôi sẽ tiễn quan lớn vài dặm, và nếu có gì không phải sẽ xin bồi tội sau.

Dứt lời, Dur Ngu Đồng đưa sáo lên miệng thổi luôn một hơi, tiếng trầm tiếng bổng, nghe du dương sáng khoái vô cùng.

Trước hành động của Dur Ngu Đồng, Tăng Đồ Nam liền hươi cây thương trên tay, dùng thế “Ô Long Xuất Động” trong đường “Đại Thương Hoa” nhắm ngay bụng Dur Ngu Đồng đâm tới một nhát vô cùng nguy hiểm.

Dur Ngu Đồng vẫn điềm nhiên, miệng vẫn tiếp tục thổi sáo. Chờ mũi thương còn cách bụng chừng một phân liền đưa tay nắm chặt lại rồi dùng ống sáo đánh vào cây thương một cái. Ngọn thương trên tay Tăng Đồ Nam đã gãy thành hai khúc. Tăng Đồ Nam kinh hãi đến toát cả mồ hôi. Ông ta bèn giựt một thanh đao trên tay một tùy tướng nhắm Dur Ngu Đồng chém tới. Vẫn bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra, Dur Ngu Đồng đưa ống sáo vàng ra đỡ, trao đổi vài hiệp với Tăng Đồ Nam.

Không cố tình giết chết Tăng Đồ Nam nên Dur Ngu Đồng vừa đánh vừa giỡn. Chờ ông ta tới gần mình, Dur Ngu Đồng khẽ điểm nhẹ vào cánh tay khiến Tăng Đồ Nam bủn rủn cả chân tay mà đánh rơi cây đao xuống đất. Dur Ngu Đồng lại nói :

- Tôi đã nói chỉ thổi 10 khúc sáo cho quan lớn nghe thôi. Tại quan lớn sinh sự mà ra cả. Vậy xin mời quan lớn nghe rồi tôi tiễn ông lên đường với tất cả tấm lòng thành. Ý tôi đã quyết cống hiến cho quan lớn nghe thì chẳng bao giờ chịu bỏ dở đâu.

Tăng Đồ Nam giận dữ hét :

- Quân bay đâu! Mau ra bắt sống tên này cho ta! Đừng để cho nó tẩu thoát!

Nghe lệnh truyền của chủ tướng, đám Thanh binh tuốt gươm đao sáng ngời bao vây Dur Ngu Đồng lại, khí thế vô cùng mãnh liệt.

Tướng Tử Căn bỗng từ trên lưng ngựa phóng tới, tay múa ngọn thiết thương theo thế “Loạn Thảo Kinh Xà” quạt tứ phía. Tiếng binh khí gầy loảng xoảng rơi như mưa xuống đất, nhiều mảnh vỡ vào đám quân sĩ khiến nhiều tên bị thương, máu chảy xuống lai láng.

Thấy Tướng Tử Căn quá lợi hại, một mình hủy hoại hết binh khí của một số binh sĩ đồng đức của mình còn làm cho nhiều tên bị thương, Tăng Đồ Nam không biết phải đối phó ra sao đành đứng im như thóc thủ.

Bỗng nhiên ở trong một chiếc xe lớn gần Tướng Tử Căn có một người vén rèm nhìn ra. Rồi từ trong rèm ấy là một lần sáng làm cho mắt của Tướng Tử Căn như hoa lên. Hoàng vía, Tướng Tử Căn nhận ra đó là một thanh bảo kiếm đang nhắm bụng chàng đâm tới. Nhờ lanh mắt, Tướng Tử Căn tránh kịp mũi kiếm lợi hại ấy rồi đưa ngọn thiết thương dùng một thế “Đào Bạt Thủy Dương” gạt mũi kiếm ấy qua một bên. Hai binh khí chạm nhau như tóe lửa. Từ trong xe, một bóng người phóng ra lẹ như một mũi tên. Tướng Tử Căn liền dùng thiết thương tấn công, đập vào lưng đối phương. Nhưng người kia lanh lẹ vô cùng, chỉ khẽ tung lướt mình đã tránh được ngọn thiết thương một cách dễ dàng rồi dùng gươm chém vào gót chân Tướng Tử Căn hai nhát kiếm vô cùng lợi hại.

Tướng Tử Căn biết không thể nào né tránh kịp liền thu thiết thương về để chống đỡ với kiếm của đối phương. Hình như biết Tướng Tử Căn có sức mạnh nên đối phương thu lẹ kiếm về lùi ra sau hai bước đứng thủ thế.

Bây giờ Tởng Tứ Căn mới có dịp định thần trông rõ mặt địch thủ của mình. Thì ra là một nữ lưu mặc áo đỏ, mặt mũi, hình dung xinh đẹp vô cùng.

Lúc bấy giờ, Dư Ngự Đồng vẫn ngồi yên vừa thổi sáo vừa để ý xem hai người tỉ đấu. Tởng Đồ Nam như bắt lặc, chẳng còn biết phải xử trí ra làm sao. Đám Thanh binh không có lệnh của chủ tướng cũng đứng yên bất động.

Nhìn thấy Tởng Tứ Căn vào thiếu nữ áo đỏ đánh nhau một hồi lâu mà bất phân thắng bại, Dư Ngự Đồng say mê đến độ ngừng sáo lại không thổi nữa, mắt thì dán chặt vào hai người. Nhìn những chiêu thức của hồng y nữ, Dư Ngự Đồng chợt kinh ngạc vô cùng vì trông thấy có vẻ quen quen.

Thiếu nữ áo đỏ sử kiếm rất nhẹ nhàng khoan thai dùng lối đánh “lấy Nhu trị Cương”, chống lại với cây thiết thương của Tởng Tứ Căn rất hữu hiệu, đánh đến mấy trăm hiệp mà không hề bị lép vế nửa chiêu. Xem thêm mấy chiêu nữa, Dư Ngự Đồng không dẫn được, buột miệng kêu lên :

- Nhu Vân kiếm thuật!

Không còn nhẫn nại được nữa, Dư Ngự Đồng nhảy ngay vào chính giữa tách hai người ra, miệng nói lớn :

- Cả hai xin dừng tay lại nghe tôi nói đã.

Cả Tởng Tứ Căn lẫn thiếu nữ áo đỏ đều lùi lại dang ra thủ thế. Tởng Đồ Nam tưởng Dư Ngự Đồng nhảy vào giúp sức người kia đánh thiếu nữ áo đỏ thì lại giựt một cây đao khác của một tên quân chuẩn bị nhảy vào trợ chiến cho thiếu nữ áo đỏ. Nhưng nàng thiếu nữ đưa tay ra dấu như bảo ông ta lui ra sau để nàng xử lý mọi chuyện.

Dư Ngự Đồng nhìn thiếu nữ áo đỏ hỏi :

- Xin cho hỏi quý tánh phượng danh của cô nương. Đồng thời cũng xin cô nương cho biết rõ lệnh sư là ai vì tôi có điều muốn bày tỏ để đôi bên khỏi đi đến chuyện hiểu lầm đáng tiếc.

Thiếu nữ áo đỏ miệng cười thật tươi nhìn Dư Ngự Đồng như đóa hoa phù dung hàm tiếu đáp :

- Huynh muốn hỏi những điều chỉ lý nhưng tiếc thay lại là những điều tôi không muốn nói thì làm sao trả lời cho huynh được! Có lẽ là huynh thắc mắc không ít, nhưng sau này sẽ hiểu tại sao. Nhưng có lẽ đây là chuyện buồn cười vô cùng. Huynh không biết tôi là ai, nhưng tôi trái lại, biết huynh rất rõ ràng. Phải chăng huynh là Kim Định Tú Tài Dư Ngự Đồng. NGƯ là cá, mà lại không sống trong nước. Nước trong, sóng gợn mà không cùng với sóng nước hòa mình thì sao gọi là cá? Còn ĐỒNG là hòa hợp với nhau, tương tự như câu “Quần từ hòa nhi bất đồng”. Huynh là một trong số các đương gia của Hồng Hoa hội, vai về đứng thứ 14. Các vị đương gia trong Hồng Hoa hội quê quán khác nhau, tánh ý khác nhau, tên tuổi tài nghệ khác nhau, như thế là bất đồng nhưng lại hòa hợp với nhau được làm một khối để gây thanh thế thì cũng đáng gọi là người quần từ vậy. Cá không hòa mình trong sóng nước nhưng sóng được là nhờ biết hòa hợp theo cách xử thế của người quần từ. Xin hỏi, tôi nói vậy có gì sai không hả Kim Định Tú Tài?

Thiếu Nữ áo đỏ hình như biết Dư Ngự Đồng vui tính, thường hay dùng những câu văn hoa khúc chiết mà nói chuyện nên dùng phương pháp ấy để “gãi đúng chỗ ngứa” của chàng. Và điều đó chứng tỏ rằng không những nàng là một nữ hiệp với bản lãnh cao siêu mà còn là một nữ sĩ có tài cao đàm hùng biện nữa. Vì vậy Dư Ngự Đồng nghe thiếu nữ nói xong thì hình như thấm ý, vỗ tay cả cười, ra vẻ thích thú vô cùng.

Nhưng có một điều khiến cả Dư Ngự Đồng cùng Tởng Tứ Căn đều ngạc nhiên là không hiểu vì sao thiếu nữ này lại biết rõ Dư Ngự Đồng như người đồng thuyền, đồng hội như vậy? Trước câu nói văn hoa dí dỏm, tỏ ý ngưỡng mộ Dư Ngự Đồng, mà qua hàm ý hình như còn cảm tình với Hồng Hoa hội nữa. Cả Tởng Tứ Căn lẫn Dư Ngự Đồng chỉ biết nhìn trân trân vào mặt của thiếu nữ áo đỏ mà không biết nói gì cả. Thấy hai người nhìn mình mãi, thiếu nữ áo đỏ bỗng mắc cở, đôi má hồng lên làm tăng thêm vẻ đẹp mỹ miều của nàng.

Tởng Đồ Nam thấy thiếu nữ áo đỏ kia chuyện trò với hai người mà ông cho là hai kẻ “đại đạo” không có gì tỏ vẻ là hận thù thì lấy làm kinh ngạc không ít. Chính hai kẻ này đã gây phiền phức cho ông và đám lâu la của ông không ít, đã biết rõ ràng là người của Hồng Hoa hội, kẻ thù của triều đình Mãn Thanh mà nàng còn dùng đủ lời khen ngợi và khen là quần từ nữa mới là lạ.

Trong lúc cả ba người Dư Ngự Đồng, Tởng Tứ Căn và Tởng Đồ Nam còn đang hoang mang trước thiếu nữ áo đỏ, không biết đâu là hư thực thì bỗng đám Thanh binh chợt nhao lên. Từ đằng sau, một đoàn kỵ mã gồm bảy người xông tới nhanh như gió.

Người kỵ mã đi đầu là một lão nhân quốc thước, sắc mặt vừa nghiêm nghị, vừa hiền từ, râu tóc bạc phơ, đôi mắt như hào quang sáng ngời.

Không hẹn mà cả Dư Ngự Đồng và thiếu nữ áo đỏ cùng đến trước ngựa người ấy đón tiếp. Thiếu nữ áo đỏ hình như vui mừng hơn cả khi trông thấy người ấy. Nàng vồn vã kêu lên :

- Ô kia sư phụ! Con xin mừng sư phụ được vạn sự bình an!

Còn Dư Ngự Đồng thì cũng vui mừng hơn hồ reo lên :

- Sư thúc! Sư thúc!

Rồi cả hai người đều cung kính, cùng vòng tay, cúi đầu, chào đón người ấy. Thì ra người ấy không phải ai xa lạ mà chính là Lục Phi Thanh. Còn thiếu nữ áo đỏ kia chính là Lý Mộng Ngọc, người đồ đệ cưng của ông ta.

Lục Phi Thanh khẽ nắm vạt áo đỏ của Lý Mộng Ngọc kéo lại sát bên mình với vẻ trìu mến, thân thiết như tình cha con nói :

- Lý Mộng Ngọc, con! Con và sư huynh Dư Ngư Đồng cùng với thập tam đương gia Tường Tứ Căn làm sao gặp nhau ở đây? Cả ba đã ra mắt nhau chưa?

Nghe sư phụ hỏi, Lý Mộng Ngọc nũng nịu đáp :

- Thừa sư phụ! Sư huynh Dư Ngư Đồng của con ép buộc cả đoàn xa mã hộ tống gia đình con phải nghe anh ấy thổi sáo, còn gây sự lộn xộn với Tăng tham tướng và quân sĩ nữa. Cả cái ông thập tam đương gia này cũng thế, đã ra tay đánh gãy binh khí của binh lính, đã thương nhiều người còn định hành hung ấn hiếp con đây! Nếu không nhờ vào bản lĩnh của sư phụ truyền cho ắt phải chết dưới cây thiết thương của ông ta rồi. Con xin sư phụ chỉ dạy cho Dư sư huynh một phen để cho anh ấy chừa cái tật áp chế quyền tự do của kẻ khác một cách vô lý, đồng thời cho cái ông thập tam đương gia hung hăng này một bài học để về sau bỏ cái thói ỷ có sức mạnh hiếp người, không tha cả phụ nữ!

Việc Lục Phi Thanh giết bọn công sai tại khách sạn An Viện thế nào Tăng Đồ Nam đã được biết qua, giờ thấy ông đột ngột xuất hiện khiến cho ông ta cảm thấy hết sức phân vân.

Nhìn thấy sáu kỵ mã đi chung đứng đằng sau, Tăng Đồ Nam lại càng nghi ngờ nhiều hơn nữa. Ông ta thầm đoán rằng họ đều là những giang hồ cao thủ, không biết đi theo Lục Phi Thanh để làm gì.

Mà Tăng Đồ Nam đoán thật không sai chút nào. Sáu người đó chính là Châu Trọng Anh, Châu Ý, Từ Thiện Hoảng, Mạnh Kiện Hùng cùng với An Kiện Cường và Chương Tấn...

Nhắc lại đêm hôm đó vào giờ Tý khi Lạc Băng tự ý một mình bỏ đi. Sáng ra Châu Ý thức dậy thấy thiếu nàng thì trong lòng buồn rười rượi nói với Từ Thiện Hoảng rằng :

- Nghe nói Hồng Hoa hội luôn lấy tín nghĩa làm đầu. Thế mà Lạc sư tỷ một mình ra đi mà không chịu cản lại, cũng không chịu đánh thức mọi người dậy đi cùng thì còn tín nghĩa với ai nữa!

Từ Thiện Hoảng sau khi đọc rõ ký hiệu Lạc Băng để lại thì cố dùng lời không khéo để giải thích cho Châu Trọng Anh và Châu Ý cùng nghe để xóa tan mọi dị nghị. Châu Trọng Anh trái lại, không trách mà còn như tán đồng hành động của Lạc Băng. Ông ta nói với Từ Thiện Hoảng :

- Có như thế mới gọi là tình nghĩa vợ chồng! Lão phu rất am hiểu và rất thông cảm, hiền triết bất tất phải giải thích.

Quay qua Châu Ý, Châu Trọng Anh nói :

- Con cứ nhìn gương của Lạc tỷ tỷ mà bắt chước chứ đừng nên trách làm gì. Nếu vợ chồng không được như vậy thì chưa phải là thương yêu nhau, chưa gọi được là tình nghĩa. Con còn nhỏ chưa biết gì đâu! Sau này khi con lớn lên có chồng thì mới hiểu rõ được hành động kia. Ta lúc nào cũng mến thương những người có tình thâm nghĩa trọng cả.

Từ Thiện Hoảng nói :

- Tiểu đệ biết rõ, ý nguyện của Văn tứ tẩu là làm sao được cùng Văn tứ ca sống chết bên nhau. Nhưng việc này của tứ tẩu quả là liều lĩnh, đã phạm vào tội vi phạm kỷ luật của bang hội và vi lệnh Tổng Đà chủ, có thể đưa đến tử hình đó! Tiểu đệ lấy làm lo cho tứ tẩu vô cùng!

Châu Trọng Anh nghe nói gật đầu tán thành :

- Lời hiền triết quả không sao chút nào. Chúng ta phải đi gấp cản Văn tứ phu nhân lại. Và lại lão phu được lệnh của Tổng đà chủ chỉ huy, nay bốn người chỉ còn lại ba thì trách nhiệm đó không phải nhỏ. Nếu có điều gì xảy ra cho Văn tứ phu nhân thì chính lão phu phải gánh lấy tội chứ không thể đổ cho ai được. Chúng ta mau lên đường gấp thôi!

Ba người cố gắng đi thật nhanh không nghỉ. Qua giờ Ngọ hôm ấy thì bắt gặp Lục Phi Thanh giữa đường. Hỏi thăm thử xem Lục Phi Thanh có thấy Lạc Băng hay không thì Lục Phi Thanh đáp rằng “không”. Châu Trọng Anh bèn đem mọi chuyện kể hết cho Lục Phi Thanh nghe, rồi hai đội ráp chung thành một với sáu người cùng nhau đi tìm. Tìm mãi mà không thấy, mọi người đều thắc mắc nghĩ không ra nổi.

Không ai tin rằng Lạc Băng có thể vượt được rừng núi, khe thác mà đi nhanh được như vậy. Nhưng cho dầu tin thì cứ việc không tin, mà sự thật vẫn là sự thật! Sáu người chỉ còn biết đi tìm thôi chứ chẳng còn biết làm gì hơn!

Rất may cho họ là sau khi rời khỏi Nhạc Vương miếu, Trần Gia Cách có để lại Chương Tấn ở lại dọc đường để báo tin cho những đội chưa tới kịp. Vì vậy sau khi gặp Chương Tấn hỏi thăm tin tức và biết được Lạc Băng đang ở trong hàng ngũ của Trần Gia Cách, mọi người ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm như trút bỏ được hết mọi ưu tư phiền não trong người. Sáu người liền hợp với Chương Tấn cố gắng đuổi kịp Trần Gia Cách để trợ lực góp sức trong công việc giải cứu Văn Thái Lai. Nhưng không ngờ chưa bắt kịp Trần Gia Cách thì lại xảy ra việc Dư Ngư Đồng cản trở quan binh hộ tống gia quyến Lý Khả Tú tướng quân dưới sự chỉ huy của tham tướng Tăng Đồ Nam...

Sau khi nghe Lý Mộng Ngọc tố cáo hành động của mình với Lục Phi Thanh, Dư Ngư Đồng bỗng thất sắc. Chàng nghĩ thầm :

- “Nguyên do cũng tại Tường Tứ Căn mà ra cả! Tổng đà chủ sai hai đứa chặn đám quan binh này để cô lập, không cho họ tiếp tay với đám Trương Siêu Trọng thôi chứ có ra lệnh sát hại hay đã thương họ bao giờ đâu! Và lại nếu bị sư thúc quả trách trước mặt sư muội thì còn mặt mũi nào mà ngó ai nữa! Chẳng thẹn với nàng lắm sao!”

Nghe Lý Mộng Ngọc kể lại mọi việc xảy ra, Châu Ý nhìn vào mặt Từ Thiện Hoảng một cách hằn học, trong bụng nghĩ thầm :

- “Thì ra trong Hồng Hoa hội vẫn có cái hạng người ngang ngược vô cớ gây sự, chém giết đả thương người, chứ nào có phải thuần túy là một tổ chức chuộng điều nhân nghĩa để thu phục nhân tâm như thiên hạ lầm tưởng đâu!”

Thấy đưa đồ đệ nhí nhảnh nững nịu tố cáo mọi chuyện, Lục phi Thanh vừa buồn cười, vừa cảm thấy thương mến. Ông ta cố làm mặt nghiêm nói :

- Việc này rất hệ trọng, con chưa thấu triệt đó thôi. Sự tình ở phía trước nguy hiểm vô cùng! Nếu cứ tiến tới thì tai họa sẽ xảy ra cho gia quyến của con không biết sao mà lường nổi! Con trách Dư sư huynh là áp bức không cho xúc tiến lộ trình mà gây ra đổ máu cho một số quân sĩ hộ tống gia đình con, nhưng con có biết là nếu để cho Tăng tham tướng huy động đoàn xa mã tiến tới phía trước thì cả đoàn xa mã sẽ bị tàn sát không còn một mạng người không? Đáng lý con phải cảm ơn Dư sư huynh của con chứ! Có sao lại phiền trách như vậy? Bây giờ điều gấp rút là con hợp với Tăng tham tướng bảo vệ gia quyến tạm đình chân nghỉ lại đây đã. Chờ mọi chuyện đang trước êm xuôi hãy tiếp tục lộ trình. Con nhớ đừng nói với thái thái và mẫu thân đang trước có biến để hai người được an tâm. Nhưng con và Tăng tham tướng cũng phải đề phòng bọn lục lâm thảo khấu dùng cho cướp tài sản của gia đình nhé! Thầy có việc phải đi trước, luôn tiện sẽ dò thám tình hình. Khi nào xong việc sẽ trở lại tiếp tục hộ tống gia quyến của con lên đường và sẽ tường thuật tất cả mọi chuyện lại cho con nghe. Giờ nói ra không tiện. Con nhớ nghe lời thầy dặn, đừng để sơ thất.

Dặn dò Lý Mộng Ngọc xong, Lục Phi Thanh lại ra dấu gọi tham tướng Tăng Đồ Nam lại nói nhỏ dặn dò. Tăng Đồ Nam này giờ vốn hoài nghi, nay được Lục Phi Thanh giải thích mọi việc nên mặt mày tươi tỉnh, gật đầu liên tục.

Còn Lý Mộng Ngọc thì sau khi nghe chuyện đang trước có biến thì tính hiếu kỳ lại nổi dậy. Vì không tiện cãi lời sư phụ nên nàng cứ gật đầu chịu ở lại với Tăng Đồ Nam cùng bảo vệ thái thái cùng mẫu thân. Có thể nói là càng nghe chuyện nguy hiểm, nàng càng khoái chí và hứng thú, trước sau gì cũng tìm đến xem cho bằng được. Và có lẽ hiểu rõ tính đồ đệ cho nên Lục Phi Thanh phải dặn dò Tăng Đồ Nam tiểu tâm mà cẩn thận cho chắc chắn...

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Ân Cừu Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Đất lở gầm trời tan đại địch - Kinh về cô chủ nặng ân tình

Theo sự hướng dẫn của thư đồng Tâm Nghiện, Trần Gia Cách lãnh đạo quần hùng Hồng Hoa hội đuổi theo bọn quan sai ráo riết. Đi chừng bốn năm dặm đã thấy một dãy người ngựa đi thành đường thẳng ở vùng bình nguyên hoang dã phía trước. Vô Trần đạo nhân đang đi đầu, bèn rút kiếm hô lớn:

- Anh em! Lên!

Chạy thêm ngoài một dặm nữa, bóng người phía trước càng ngày càng lớn. Con bạch mã của Lạc Băng đang cười sải vó như bay, chỉ chớp mắt đã đuổi kịp quân địch. Nàng tuốt song đao ra cầm sẵn, định vượt lên trước rồi sẽ quay lại chặn đường.

Đột nhiên phía trước vang lên những tiếng “lộp cộp”, một đoàn mấy chục con lạc đà và ngựa từ phía đông xung phong về phía Tây. Chuyện này thật sự bất ngờ, Lạc Băng bèn kéo dây cương dừng ngựa lại, xem thử đoàn lạc đà và ngựa này là của ai. Lúc này bọn quan sai cũng dừng hẳn lại, có người lớn tiếng quát hỏi, nhưng đội lạc đà phía trước mặt càng chạy càng nhanh, đại đao lấp lánh xông thẳng vào giữa đội ngũ quan sai, hai bên bắt đầu hỗn chiến.

Lạc Băng kinh ngạc, không hiểu từ đâu xuất hiện nhóm viện binh này. Chẳng bao lâu nhóm người Trần Gia Cách từ phía sau cũng tới nơi, cùng đứng theo dõi trận chiến.

Rồi lại có một con báo mã màu vàng từ phía trước xuất hiện, đi vòng qua tránh trận hỗn chiến, phi thẳng đến chỗ quần hùng Hồng Hoa hội. Gần tới nơi thì mọi người nhận ra chính là Vệ Xuân Hoa. Chàng chạy tới trước mặt Trần Gia Cách, lớn tiếng nói:

- Tổng đà chủ! Đệ và Thạch Song Anh giữ ở cửa thung lũng, bị nhóm người Duy này xung phong qua mặt, không sao ngăn cản nổi. Đệ vội vã chạy về báo cáo, nào ngờ họ lại đánh nhau với bọn ung khuyến kia.

Trần Gia Cách lên tiếng:

- Đạo trưởng nhị ca, Triệu tam ca, Thường ngũ ca và Thường lục ca! Bốn vị mau tiến lên đoạt lấy cổ tù xa chở Tứ ca. Còn tất cả khoan hãy ra tay, xem rõ tình hình rồi tính sau.

Bốn người đồng thanh vâng dạ, ruổi ngựa xông lên phía trước. Hai tên bộ khoái lớn tiếng hỏi:

- Băng hữu thuộc phe nào vậy?

Triệu Bán Sơn không đáp, phóng ngay hai mũi cương tiêu. Một trúng yết hầu, một trúng bụng dưới, hai tên bộ khoái lập tức nhào xuống ngựa.

Triệu Bán Sơn mang ngoại hiệu là Thiên Thủ Như Lai có ngàn tay, vì miệng ông lúc nào cũng cười, khuôn mặt hiền từ, tấm lòng nhân hậu, chiều chuộng người khác vô cùng, nhưng trên người ông lại toàn là ám khí đủ loại, phóng ra vừa nhanh vừa chính xác. Hai bàn tay ông chỉ trong khoảnh khắc là có thể

phát xạ rất nhiều loại ám khí, người đứng kế bên cũng đứng hòng nhìn thấy rõ ràng. Phen này Hồng Hoa hội đem toàn lực cứu người, không ngờ người lập được chiến công đầu tiên lại là Thiên Thủ Như Lai Triệu Bán Sơn, xưa nay vốn khiêm tốn, tính nết ôn hòa. Bốn người phi ngựa đến gần cỗ xe lớn, thì phía trước có một người Duy đầu quần vải trắng đưa thương đâm tới. Vô Trần đạo nhân nghiêng người tránh né, không đánh trả mà chạy thẳng tới cỗ xe. Một tiêu sư múa đao chém thẳng đến, Vô Trần đạo nhân vùng kiếm ra gạt. Lưỡi kiếm nhanh như điện chớp, thuận theo thế đao mà lướt tới đối phương, chặt đứt bốn ngón tay của hắn. Rồi ông lại ra chiêu “Thuận Thủy Thôi Chu” đâm vào ngực tên tiêu sư đó. Vô Trần đạo nhân nghe thấy sau gáy có tiếng gió rít lên, biết có địch nhưng không thèm quay đầu lại. Tay phải ông đảo kiếm chém ra sau, từ dưới hót lên. Thanh kiếm chém trúng tên địch từ dưới nách phải qua tới vai trái, thế là tên bộ khoái muốn ám toán sau lưng đã bị chém thành hai khúc, máu tươi bắn ra tung tóe. Triệu Bán Sơn và Tây Xuyên song hiệp đứng sau nhìn thấy rõ ràng bên cỗ võ tung bùng. Bốn người Trần Viễn tiêu cục nhìn thấy kiếm pháp của Vô Trần đạo nhân đều kinh hãi, hai người phe mình sử chưa hết một chiêu đã bị giết rồi. Chúng sợ đến muốn vãi cả trong quần, run giọng la lên:

- Nguy rồi! Mau chuẩn thôi!

Tây Xuyên song hiệp chạy gần tới cỗ xe lớn, thì bên cạnh lại có bảy tám người Duy chạy ra, múa đại đao cản trở. Song hiệp bèn thi triển phi trao giao đầu với họ.

Một tên tiêu sư lùn tịt, trông như con ma đói vội kéo con lừa đang kéo cỗ xe lớn đó quay đầu lại, vùng roi quát mạnh. Cỗ xe chạy nhanh, còn hắn thì phi ngựa chạy theo sau. Tên này không phải là ai khác hơn mà chính là Đồng Triệu Hòa.

Triệu Bán Sơn và Vô Trần đạo nhân đuổi theo. Triệu Bán Sơn lấy ra một cục phi hoàng thạch, ném trúng ngay gáy Đồng Triệu Hòa. Máu tươi tuôn ra, hắn rống lên như heo bị chọc tiết rồi rút trụ thủ trong ống gậy ra, đâm vào mông con lừa kéo xe một nhát. Bị đâm đau quá, con lừa nhảy nhồm lên chồm tới trước chạy nhanh hơn.

Triệu Bán Sơn tung người nhảy lên lưng ngựa của Đồng Triệu Hòa, chưa hạ xuống thì tay phải đã nắm chặt cổ tay của hắn, thuận tay vùng lên vẽ thành một vòng trong không trung, ném ra phía trước. Đồng Triệu Hòa té ngay lên cổ con lừa đang kéo cỗ xe lớn. Hắn thét lên một tiếng rồi ôm chặt lấy đầu lừa. Con lừa giật mình hoảng sợ, mắt lại bị che kín, bèn hí lên ầm ầm nhảy loạn xạ và cuối cùng quay đầu trở lại.

Vô Trần đạo nhân và Triệu Bán Sơn đã tới nơi, nắm dây giữ con lừa lại. Triệu Bán Sơn túm lấy lưng Đồng Triệu Hòa ném xuống vệ đường. Vô Trần Đạo Nhân hô lớn:

- Tam đệ! Tuyệt kỹ dùng người để làm ám khí chỉ có đệ là biết sử dụng mà thôi!

Hai người không buồn nhìn Đồng Triệu Hòa, chỉ lo cứu Văn Thái Lai nên không để ý đến hắn nữa. Đồng Triệu Hòa lăn mấy vòng dưới đất rồi lọt vào một bụi cỏ. Hắn hoảng sợ quá, lén bò vào một bãi cỏ mà núp.

Triệu Bán Sơn vạch màn xe ra nhìn vào. Trong xe tối đen không nhìn rõ mặt, ông chỉ thấy một người đang ngồi trong xe, trên người phủ chăn, nên mừng rỡ lên tiếng:

- Tứ đệ! Là đệ phải không? Chúng ta đến cứu đệ đây.

Người kia rên lên mấy tiếng. Vô Trần đạo nhân bảo:

- Tam đệ đưa Tứ đệ về trước, để ta đi tìm họ Trương tính nợ đã.

Ông chưa nói xong đã tung ngựa chạy ra giữa đường chặn đám đông. Bốn tiêu sư và công sai đang chạy về hướng đông, đột nhiên thấy Vô Trần đạo nhân quay ngựa lại, thì thất kinh, la hét om sòm nhắm hướng Tây mà chạy.

Vô Trần đạo nhân quát lớn:

- Trương Siêu Trọng! Ngươi mau vác mặt ra đây cho ta!

La mấy tiếng không có ai trả lời, ông bèn xông vào giữa đám địch đông đảo. Bốn công sai và tiêu sư thấy ông chạy tới, hồn vía bay hết lên trời, xô nhau chạy tán loạn.

Quần hùng Hồng Hoa hội thấy Triệu Bán Sơn đem tù xa trở về đều rất vui mừng, nhanh chân chạy đến đón tiếp. Lạc Băng thúc ngựa chạy tới trước tiên, dừng lại trước tù xa, phi thân xuống ngựa, vén màn xe ra, run rẩy gọi:

- Tứ ca!

Nhưng trong xe không có tiếng trả lời, Lạc Băng kinh hãi nhảy vào trong xe mở tấm chắn ra. Lúc này quần hùng Hồng Hoa hội đã chạy đến nơi, vẫn ngồi trên ngựa mà đứng xung quanh nhìn vào.

Tây Xuyên song hiệp thấy cứu người đã xong, bèn không ham đánh với đám người Duy với lai lịch bất minh kia nữa. Hai huynh đệ huyết gió một tiếng, thi triển phi trao đánh dạt địch thủ ra ngoài, rồi quay đầu ngựa chạy về. Nhóm người Duy đó hình như chỉ lo việc cản trở không cho người khác đến gần nên khi nhìn thấy hai người rút lui bèn không đuổi theo nữa mà chạy trở lại nhập bọn với nhóm người đang hỗn chiến. Vô Trần đạo nhân vẫn tung hoành ngang dọc giữa đám đông. Một tên chạy hiệu chậm chân chạy không kịp, bị ông chém trúng vai té nhào dưới đất. Vô Trần đạo nhân không muốn hại mạng, bèn giật ngựa nhảy qua người hắn, lại lớn tiếng gọi:

- Bớ Hỏa Thủ Phán Quan đâu? Mau ra đây!

Đột nhiên có một con ngựa xông lên trước, trên ngựa có một người Duy thân hình cao lớn, mặt mày râu ria rậm rạp. Thấy Vô Trần đạo nhân, y bèn chặn lại quát hỏi:

- Đạo nhân này từ đâu đến đây mà la hét om sòm vậy?

Vô Trần đạo nhân xuất chiêu đâm ngay vào mặt người Duy. Y liền đưa mã đao lên cản trở. Vô Trần đạo nhân lại tung ra hai kiếm liên hoàn, đâm cả bên trái lẫn bên phải nhanh như chớp. Cánh tay của người Duy kia chưa kịp hạ xuống kịp, thanh mã đao vẫn còn trên đỉnh đầu, mà kiếm khí đã ràn rạt rất da, bao trùm cả thân thể. Y bối rối hết đường chống đỡ, vội nghiêng người ngã xuống một bên lưng ngựa, chân phải móc lấy cái để chân, cả thân thể lún xuống dưới bụng ngựa mới né được hai chiêu kiếm đó. Y hoảng sợ đến nỗi toát mồ hôi lạnh đầy người, may mắn có được kỹ thuật rất giỏi nên có thể vừa núp dưới bụng ngựa mà vừa giục ngựa chạy đi.

Vô Trần đạo nhân mỉm cười nói:

- Thoát được ba chiêu kiếm của ta, thì cũng xứng đáng được gọi là hảo hán rồi. Tha mạng cho ngươi!

Rồi ông ta lại xông vào giữ đám đông. Lúc Tây Xuyên song hiệp từ hướng đông trở về, phía tây cũng có tám con ngựa chạy tới, đó là nhóm người Châu Trọng Anh và Lục Phi Thanh. Hai nhóm từ hai phía còn chưa đến gần cỗ xe lớn, Lạc Băng đã lòi trong xe ra một người quăng xuống đất, quát hỏi:

- Văn đại gia ở đâu?

Nàng chưa hỏi dứt câu thì đôi dòng lệ đã tuôn. Mọi người đều thấy người này ốm yếu già nua, ăn mặc theo kiểu công sai, tay phải bó lại treo dưới cổ. Lạc Băng nhận ra hẳn chính là Ngộ Quốc Đống, bỏ đầu của Bắc Kinh. Lúc ở An Viễn khách sạn đã bị Văn Thái Lai đánh gãy cả vai bên cánh tay mặt. Nàng đã hấn một cước, định hỏi tiếp nhưng nói không ra lời.

Vệ Xuân Hoa vung song câu chỉ vào mắt phải của hắn, giận giọng:

- Văn gia ở đâu? Ngươi mà không nói thì ta lập tức lấy con ngươi này trước!

Ngộ Quốc Đống ra vẻ giận dữ đáp:

- Thằng khốn kiếp Trương Siêu Trọng kia đã áp tải Văn... Văn gia đi xa rồi. Tên nạn khốn đó bảo ta ngồi trong xe, ta còn tưởng rằng hắn có lòng tốt cho mình nghỉ dưỡng thương, nào ngờ đó là kẻ Kim Thiên Thoát Xác. Hắn thí cái mạng già này để một mình đi trước đến Bắc Kinh lãnh thưởng. Con mẹ nó, cái đồ lòng lang dạ sói như vậy chắc chắn không được chết toàn thây!

Sờ đi hắn thóa mạ Trương Siêu Trọng nặng lời là mong được đám Hồng Hoa hội thông cảm, tội nghiệp mà tha chết cho.

Trần Gia Cách bảo Tây Xuyên song hiệp:

- Ngũ ca, Lục ca! Vấn đề quan trọng nhất hiện tại là không biết tên gian tặc Trương Siêu Trọng đã đưa Tứ ca đến đâu. Dù sao thì từ Lương Châu về đến Trung Nguyên, nhất định phải qua Ô Sào Lãnh. Hai vị hãy đi suốt đêm, cố gắng đuổi kịp, đến đó trước để chặn đường. Nếu không chặn nổi thì ra cũng điều tra được chúng đi hướng nào, để đại quân theo sau biết đường mà truy kích.

Tây Xuyên song hiệp gật đầu nhận lệnh rồi khỏi đó ngay. Bây giờ mọi người đã dồn vào một chỗ, Trần Gia Cách hạ lệnh:

- Tất cả chia hai ngả bao vây, bắt hết bọn chó săn ung trào và bọn nhãi tiêu cục, không để thoát một tên nào!

Thế là Trần Gia Cách cùng Triệu Bán Sơn, Dương Thanh Hiệp, Vệ Xuân Hoa, Tướng Tứ Căn, Tâm Nghiện từ phía nam tiến lên, còn Châu Trọng Anh, Lục Phi Thanh, Từ Thiện Hoàng, Lạc Băng, Dư Ngư Đồng, Châu Ý, Mạnh Kiện Hùng, An Kiện Cường từ phía Bắc dồn xuống, giống như hai gọng kìm sắt bao vây toàn bộ quan quân, bọn tiêu cục và đám người Duy ở giữa. Chúng kinh khiếp đến cực độ nhưng nhắm không cự nổi với đám hào kiệt Hồng Hoa hội nên liều chết mở một đường máu để thoát thân.

Nguyên một đại đội người Duy đang đánh nhau kịch liệt với đám quan sai, sau khi bọn quan sai và tiêu sư mở đường tẩu thoát, cũng rút lui theo.

Chẳng ngờ bọn quan sai và tiêu sư bị Vô Trần đạo nhân đuổi theo mà chém giết làm đám người Duy kẹt cứng và lâm vào thế bí, tưởng lầm là Hồng Hoa hội chặn đường đón giết cả hai bên nên đám người Duy bất đắc dĩ phải tự vệ, phải chiến đấu sát cánh với kẻ thù để tìm sinh lộ.

Trận thế mỗi lúc một thêm ác liệt. Vũ khí va chạm vào nhau liên hồi, đầu rơi máu chảy, người chết như rạ. Triệu Bán Sơn hai tay cùng vung ra một lượt. Âm khí chợt lóe lên, hai tên bổ khoái và một tên tiêu sư từ trên lưng ngựa ngã lăn xuống đất trước sự kinh hoàng của những tên khác.

Kế hoạch của Hồng Hoa hội đã vạch sẵn. Trần Gia Cách định cô lập đám người Duy lại vì chưa biết dụng ý và mưu đồ của họ chứ không có chủ định giết hại người nào cả. Vì vậy, Trần Gia Cách dẫn đám hào kiệt Hồng Hoa hội chỉ sát hại quan sai và đám tiêu sư, hoàn toàn tránh né không đụng, làm tổn hại đến bất cứ một người Duy nào. Vạn bất đắc dĩ trong trường hợp bị đánh vì hiểu lầm, đám Hồng Hoa hội cũng chỉ nên chống đỡ mà tự vệ rồi bỏ chạy chứ không được hơn thua. Đám người Duy hình như lần lần cũng nhìn ra được điều đó nên họ cũng tránh không đụng người của Hồng Hoa hội. Và đến khi khẳng định, nhận xét rõ rệt được tình hình, đám người Duy lại hợp lực với đám hào kiệt Hồng Hoa hội để đánh đuổi, sát hại đám quan sai và tiêu sư.

Nhờ mưu lược sáng suốt của Trần Gia Cách mà biến được đại đội người Duy thành đồng minh.

Đám quan sai và tiêu sư lâm vào thế “lưỡng đầu thọ địch”, trong thì bị người Duy nội công, bên ngoài thì bị đám hào kiệt của Hồng Hoa hội ngoại kích, đang trong tình trạng bị tiêu diệt hoàn toàn.

Triệu Bán Sơn như con hổ ở giữa bầy dê, xung tả đột hữu, ám khí vung tới đâu, địch nhân ngã tới đó. Đám người Duy reo mừng, vỗ tay hoan hô nhiệt liệt. Một người Duy cao lớn, râu ria xồm xoàm nhìn thấy Trần Gia Cách oai vệ ngồi trên ngựa lướt trận có mấy người chung quanh bảo vệ thì tin chắc đó là nhân vật lãnh đạo của đám hào kiệt bèn lướt ngựa tới trước mặt gọi lớn :

- Chẳng rõ các vị anh hùng hảo hán từ đâu đến tiếp viện cho chúng tôi thế này? Thay mặt cho dân tộc Duy, tôi xin cúi đầu tạ các vị.

Dứt lời, người ấy gác đại đao lên vai, lễ phép chào đón Trần Gia Cách theo phong tục của họ. Trần Gia Cách cũng lịch sự đáp lễ rồi lên tiếng :

- Hồi tất cả các anh em Duy tộc và Hồng Hoa hội! Chúng ta mau đồng tâm hiệp lực cùng nhau công kích giết cho sạch kẻ thù, đừng để cho một tên nào trốn thoát cả!

Chàng vừa dứt lời thì cả đám người Duy lẫn đám hào kiệt Hồng Hoa hội đều hưởng ứng reo hò, tinh thần hăng hái lên bội phần, la ó vang trời.

Đa số những cao thủ trong đám quan sai và tiêu sư bị đám hào kiệt của Hồng Hoa hội sát hại gần hết. Đám còn lại đa số chẳng khác nào như đám tàn quân, toàn là những tên tầm thường, nhìn tình thế như vậy thì chẳng còn chút tinh thần nào mà chiến đấu nên cả đám đều cùng nhau xuống ngựa, quỳ mọp dưới đất mà xin tha mạng. Bọn chúng hướng về đám hào kiệt Hồng Hoa hội lạy lức :

- Xin các ngài tha tội cho đám tiểu nhân ngu xuẩn có mắt không trông, không nhìn thấy thái sơn. Ôn đức này đám tiểu nhân xin đời đời khắc tốt ghi tâm chứ quyết không bao giờ dám quên.

Tiếng kêu xin ồn ào vang dội khắp chốn. Tâm Nghiện nhìn thấy khoái chí nói với Lạc Băng :

- Từ tâu à! Quả đúng như lời chị đã nói! Cái đám người đồn mạt này hôm nọ gọi em là “đồ chó con đánh chết” thì hôm nay đang quỳ dưới chân em mà tự xưng là tiểu nhân, xin tha mạng.

- Thì chị đã nói mà! Thật đúng là quả báo!

Nhưng trong lòng Lạc Băng vẫn rối như tơ vò vì chưa cứu được Văn Thái Lai, mà bóng dáng Trương Siêu Trọng cũng chẳng ai thấy đâu cả! Nàng vẫn đứng nhìn con đường về Bắc Kinh mà ngầy người ra không nói được một lời.

Từ trong bãi chiến trường đầm máu, Vô Trần đạo nhân phóng ngựa ra lớn tiếng gọi :

- Này! Tổng đà chủ và các anh em hãy xem kia! Không lẽ này giờ không ai để ý chi cả hay sao? Cô gái đẹp như tiên nga mà kiếm pháp linh diệu, thần kỳ không thể tưởng được!

Những giang thủ trên giang hồ xưa nay chưa mấy ai đỡ nổi mấy hiệp của Truy Hồn Đoạt Mệnh Kiếm của Vô Trần đạo nhân chứ đừng nói là đấu được ngang tay. Mà xưa nay cũng ít ai nghe Vô Trần đạo nhân ca tụng kiếm thuật của một cao thủ nào hay một môn phái nào. Vì vậy khi nghe Nhị đương gia lên tiếng ca ngợi kiếm pháp của một cô gái thì ai nấy đều không khỏi ngạc nhiên, tính hiếu kỳ nổi dậy. Muốn được chứng kiến cô gái có kiếm thuật cao siêu để cho Truy Hồn Đoạt Mệnh Kiếm phải chú ý, mọi người thúc ngựa đến gần xem.

Lúc ấy, người Duy cao lớn râu rí xồm xoàm nói lớn lên mấy câu bằng tiếng Duy, lập tức đám người Duy đứng vệt ra, chừa một đường trống để nhường chỗ cho đám hào kiệt Hồng Hoa hội vào xem cô gái với kiếm thuật tinh vi kia. Thế rồi đám người Duy cùng với đám hào kiệt Hồng Hoa hội lại hòa đồng với nhau, đứng xen kẽ nhau mà kết lại một vòng tròn.

Vô Trần đạo nhân nói với Trần Gia Cách :

- Tổng đà chủ xem kia! Cái tên sử dụng Ngũ Hành luân thật là xuất sắc, chứng tỏ bản lĩnh của hần cũng không phải tầm thường đâu!

Trần Gia Cách đưa tay lên trán che bớt ánh nắng mặt trời để xem cho rõ. Chàng thấy một cô thiếu nữ cực kỳ diễm lệ mặc chiếc áo màu hoàng oanh đang cùng một người to lớn mạnh mẽ dĩ thường giao chiến kịch liệt. Thật là một cuộc ác đấu kinh khủng, không ai nhường ai. Chỉ cần lơ tay mà mất mạng như không.

Người đàn ông to lớn kia đem tất cả tuyệt kỹ và sức lực ra như quyết hạ cho bằng được cô gái áo vàng. Nhưng nàng cũng cũng phải tay vừa. Mũi kiếm trên tay cô gái áo vàng lạnh lẽo đỡ gạt Ngũ Hành luân của đối phương đồng thời phản công lại bao nhiêu thế kiếm hiểm ác quyết giết chết đối phương.

Cứ xem lối giao phong của hai bên là đủ hiểu rõ thâm tâm của cả đôi bên. Chỉ có sống hoặc chết mà thôi. Giữa lúc ấy thì Lạc Phi Thanh phi ngựa đến gần Trần Gia Cách. Ông ta nói nhỏ vào tai Trần Gia Cách dường như không muốn cho ai nghe thấy.

- Thiếu nữ áo vàng kia là Tiêu Thanh Đồng, đệ tử của Thiên Sơn song ung. Còn kẻ sử dụng Ngũ Hành luân kia là Diêm Thế Chương, một tiêu sư của Trấn Viễn tiêu cục và cũng là một trong Quảng Đông lục ma.

Trần Gia Cách nghe xong chợt biến sắc. Chàng đã được nghe sư phụ Viên Sĩ Tiêu nói qua cặp vợ chồng Trần Chánh Đức và Quan Minh Mai này với tuyệt kỹ Tam Phân kiếm thuật làm chấn động giang hồ nhiều phen. Không hiểu vì lý do gì, sư phụ của chàng có điều xích mích với vợ chồng Thiên Sơn

song ưng. Tuy hai bên không đề đến chuyện giải quyết bằng vũ lực, nhưng hai bên đều có ý lánh xa, không nhìn mặt nhau.

Nhân tiện nghe Lục Phi Thanh nói cho biết cô gái áo vàng kia, tức Tiêu Thanh Đồng là đệ tử của Thiên Sơn song ưng nên đề ý kỹ càng, cố tìm hiểu những nét tinh vi của Tam Phân kiếm thuật.

Kiểm quang của Tiêu Thanh Đồng lung linh chẳng khác những chuỗi ngọc vụt qua vụt lại. Tiếng gió không động mà tiếng kiếm lại reo, chuôi kiếm không quơ mà chuôi kiếm lại động. Kiếm pháp của nàng tấn công liên tục nhưng chỉ dùng có ba phần kiếm lực, và mỗi một lúc tấn công những ba đường. Chiêu thức cứ lướt tới hoài mà tuyệt nhiên không bao giờ thấy nàng rút kiếm lại. Thật là vô cùng biến ảo và hết sức lợi hại, nhưng cực kỳ khó hiểu.

Ngũ Hành luân của Diêm Thế Chương cũng là một vũ khí lợi hại, có những cái lợi riêng của nó. Diêm Thế Chương đã luyện binh khí này đến thành tuyệt kỹ nên sử dụng rất tài tình, đủ sức chống đỡ với kiếm pháp của Tiêu Thanh Đồng. Tuy vậy, Diêm Thế Chương vẫn chỉ có thủ chứ không có công. Hẳn biết nếu chuyển thành thế công thì Tam Phân kiếm thuật sẽ kết liễu mạng hắn ngay.

Trần Gia Cách đứng quan sát một hồi cũng nhìn thấy được chỗ sơ hở của Tam Phân kiếm thuật. Chẳng nhận thấy rằng đã đánh người có bản lĩnh tuyệt vời mới dám luyện Tam Phân kiếm thuật. Nhưng nếu người sử dụng Tam Phân kiếm thuật mà gặp phải địch thủ có võ nghệ cao hơn mình thì chỉ rước lấy cái thất bại, vì chỉ có công mà không có thủ thì khó mà đỡ được những chiêu thức bất ngờ của một đại cao thủ chọn lựa đúng lúc để phản công.

Chính Thiên Sơn song ưng cũng biết điều này, nên mặc dù thương Tiêu Thanh Đồng như con đẻ mà hết lòng truyền thụ bản lĩnh, hai người cũng dặn nàng rất kỹ là vạn bất đắc dĩ lắm mới đem nó ra sử dụng, đồng thời phải biết chắc chắn là địch thủ tài nghệ ngang hoặc dưới mình, không thì chỉ có hại mà thôi. Mà khi lỡ áp đã áp dụng thì phải thu về ngay lập tức thu hồi kiếm thuật khi thấy kiếm thuật đối phương áp đảo được mình...

Thấy Tiêu Thanh Đồng đánh một lúc khá lâu mà vẫn chưa hạ được Diêm Thế Chương, một số người Duy reo hò lên cổ vũ nàng. Lúc đó Diêm Thế Chương dùng một thế “Chi Thiên Hoạch Địa” đỡ vội kiếm của Tiêu Thanh Đồng rồi lui lại sau lớn tiếng gọi :

- Mau ngừng kiếm lại, nghe ta nói chuyện!

Tiêu Thanh Đồng nghe nói liền dừng tay lại nhưng vẫn thủ sẵn bảo kiếm đề phòng ám khí. Những người Duy nhìn hẩn chăm chú, đề ý từng cử chỉ một. Diêm Thế Chương với tay lấy cái bao màu vàng mà hắn luôn luôn đeo bên người luôn cả khi đi ngủ, giơ lên khỏi đầu nói :

- Nếu bọn mi ý đồ hiếp yếu thì ta bằm nát cái bao vải này ra làm trăm mảnh.

Đám người Duy nghe nói vậy thì kinh hãi, không ai bảo ai, cùng nhau lùi lại mấy bước.

Tự biết mình đã lọt vào đường cùng, Diêm Thế Chương phải dùng đến hạ kế là hăm dọa hủy hoại chiếc bao màu vàng. Quả nhiên mưu kế của hắn hữu hiệu, đám người Duy khi nghe hắn nói vậy thì không ai dám lại gần, sợ hắn hủy hoại chiếc bao màu vàng kia thật.

Diêm Thế Chương đắc ý nói :

- Bọn ngươi đông, ta chỉ có một mình một ngựa. Nếu các ngươi muốn giết ta thì thật cũng chẳng phải là chuyện khó khăn gì. Nhưng nói cho các ngươi biết, Diêm Thế Chương này là một tay hảo hán, chưa bao giờ biết sợ ai. Chỉ cần một người trong đám các ngươi một đầu một, thắng được ta thì ta sẽ hai tay dâng cái bao này cho các ngươi. Còn nếu như kẻ đó đánh thua ta mà các ngươi định dùng số đông áp bức ta thì chẳng thà là ta chịu nát thân với cái bao này chứ chẳng chịu để lọt vào tay các ngươi.

Châu Ý nghe những lời nói của Diêm Thế Chương không khỏi cười thầm. Đúng là lời của một kẻ tiểu nhân mặt lợ không hơn không kém. Nàng nhìn không được, liền thúc ngựa đến rút binh khí ra hết lớn :

- Hay lắm! Nếu mi muốn thử sức thì ta đây sẵn sàng thử sức với mi!

Châu Ý giơ ngọn đao lên định xông tới chém thì Châu Trọng Anh đã giữ chặt lấy cườm tay của nàng lại mà bảo :

- Con không được vô phép! Trước mắt con đây còn biết bao nhiêu các vị bá bá, thúc thúc anh hùng. Chưa ai quyết định thế nào, sao con dám tự động?

Tiêu Thanh Đồng đưa tay ra cản Châu Ý lại, tươi cười nói với nàng :

- Đa tạ thịnh tình cùng hảo ý của tỷ tỷ! Nhưng xin tỷ tỷ vui lòng để công việc ấy cho tiểu muội tự liệu vì nó là đại sự của người Duy. Vì vậy chưa dám làm phiền đến tỷ tỷ.

Châu Ý ngạc nhiên hỏi :

- Sao lại không thể giúp nhau được?

Tiêu Thanh Đồng nói :

- Xin cứ để cho tiểu muội ra tay trước, nếu thua thì sẽ nhờ tỷ tỷ giúp đỡ sau.

Châu Ý nói :

- Không nên như vậy mà để lỡ công việc. Hẳn lợi hại lắm! Chưa chắc bên tỷ tỷ đã có ai thắng nổi hắn đâu. Để tiểu muội giúp tỷ tỷ một tay thì mới hạ

được hấn.

Châu Trọng Anh bèn cho Châu Ý :

- Ô hay cái con nhỏ này! Sao dám nói giọng tự thị phách lối như thế? Mi chẳng thấy là võ nghệ của cô ấy cao hơn mi hấn sao?

Châu Ý nói :

- Con nói thật với gia gia là võ nghệ tên tiêu sư ấy không thắng được con đâu! Chị này đánh với hấn bao nhiêu lâu đó mà chỉ cầm đồng thì dẫu có đánh thêm nữa cũng không thắng được đâu! Tại sao gia gia không để con giết phút cái tên ngồng cuồng đó đi? Nghe giọng của hấn con thật chịu không nổi!

Lục Phi Thanh liền tới nói với Châu Trọng Anh rằng :

- Cái bao màu vàng ở trên vai tên tiêu sư kia chắc có chứa đựng vật gì rất quan trọng đối với người Duy nên hấn mới liều mạng để giữ. Còn người Duy thì lại sẵn sàng liều mạng để lấy. Thế tôi nghĩ thì mình nên để cho cháu đoạt phút lấy mà trả lại cho cô gái áo vàng kia thì hơn.

Châu Ý nghe nói thích thú vỗ tay :

- Hay lắm! Hay lắm! Lục sư bá dạy như thế thật là hợp ý của diệt nữ!

Diêm Thế Chương giờ gặp Ngũ Hành luân lớn tiếng nói :

- Nếu có vị nào muốn “nói chuyện” với tôi thì bước tới, còn không thì tùy...

Tiêu Thanh Đồng ngắt lời :

- Không cần vị nào khác hơn. Ta sẵn sàng “tiếp chuyện” với ngươi. Cây kiếm của ta lúc nào cũng sẵn sàng với cặp Ngũ Hành luân của ngươi.

Diêm Thế Chương nói :

- Nếu thế thì cần gì phải dài dòng nữa.

Tiêu Thanh Đồng lại nói :

- Theo ý ta thì cách này tiện cho người vô cùng, không phải sợ bị số đông hiệp đáp. Ngươi để cái bao vải đựng Khả Lan Kinh kia xuống. Nếu ngươi thắng thì cứ tùy tiện mang nó đi. Còn như thua thì phải bỏ lại. Và dẫu ngươi có thua mà vẫn giữ được tánh mạng thì ta cũng để cho ngươi đi.

Dứt lời, Tiêu Thanh Đồng nhắm bả vai Diêm Thế Chương chém xuống một đường hết sức lợi hại. Diêm Thế Chương liền đưa Ngũ Hành luân ra đỡ, và án theo Ngũ Hành Bát Quái mà tung ra những chiêu hết sức ác liệt. Theo phương cách này, Diêm Thế Chương biến hóa ra 64 đường tấn công rất nghiêm ngặt, quyết hạ cho bằng được Tiêu Thanh Đồng. Hai bên đánh nhau hơn 10 hiệp không phân thắng bại.

Nhìn hai người đấu, Trần Gia Cách bỗng vỗ tay gọi Dư Ngự Đồng lại bảo :

- Thập tứ đệ! Em hãy đi tìm thử tung tích của Văn tứ ca đi, xem anh ta thất lạc nơi đâu. Nếu được tin nhớ lập tứ trở lại báo cáo, ta sẽ điều khiển anh em tới rồi tùy cơ ứng biến mà hành động.

Dư Ngự Đồng nhận lệnh ra đi. Nhưng trước khi đi, chàng khẽ liếc sơ Lạc Băng một cái. Thấy nàng có vẻ buồn rầu, Dư Ngự Đồng muốn đến an ủi nàng vài câu nhưng thấy bất tiện đành một mình bỏ đi trước.

Diêm Thế Chương mặc dầu đã thi triển tất cả tuyệt chiêu của Ngũ Hành luân ra đánh nhưng vẫn không làm sao đàn áp được Tiêu Thanh Đồng mà trái lại còn bị dồn vào thế thụ động nữa.

Đám hào kiệt Hồng Hoa hội vừa xem vừa tấm tắc khen Tam Phân kiếm pháp của nàng. Vô Trần đạo nhân cùng Triệu Bán Sơn đều hết lòng khen ngợi. Trần Gia Cách cũng gật đầu thâm thán phục. Tiêu Thanh Đồng giao đấu một hồi thì hai má đỏ ửng lên, càng tăng thêm vẻ diễm lệ.

Đánh với Diêm Thế Chương thêm mấy chục hiệp, chiêu thế của Tiêu Thanh Đồng chợt biến đổi. Nàng dùng một thế “Hải Thị Mãn Lâu” đánh tới như mưa, trông hù hù thật thật, kiếm quang sáng loáng, kiếm khí lạnh toát cả người.

Diêm Thế Chương bỗng hét lên một tiếng đau đớn, cánh tay mặt của hấn đã bị một vết thương khá nặng, một chiếc Ngũ Hành luân văng luôn xuống đất. Mọi người ai nấy đến vỗ tay tán thưởng không biết mấy. Diêm Thế Chương nháy ra ngoài vòng chiến chừng hai trượng nói lớn :

- Thôi! Ta chịu phục tài người rồi! Giữ lời hứa, ta giao lại túi vải này cho ngươi, bên trong có bộ Khả Lan Kinh của các người đó!

Tiêu Thanh Đồng vui mừng khôn xiết. Nàng bước tới mấy bước, tra kiếm vào vỏ, hai tay tiếp nhận cái bao màu vàng bên trong đựng Khả Lan Kinh, thánh vật của dân tộc nàng.

Nhưng bỗng Diêm Thế Chương nghiêm sắc mặt hét lên một tiếng :

- Khoan đã!

Rồi xuất kỳ bất ý, tay trái của Diêm Thế Chương vung ra, ba mũi phi tiêu nhắm hông Tiêu Thanh Đồng nhanh không kịp nhìn. Trong lúc không đề phòng vì tin Diêm Thế Chương nên không còn cách nào tránh kịp ba mũi ám khí của Diêm Thế Chương. Tiêu Thanh Đồng bèn lộn lại theo thế “Thiết Bàng Kiêu”, toàn thân lộn ngược ra đằng sau tránh khỏi. Tiêu Thanh Đồng vừa bật mình trở dậy thì Diêm Thế Chương lại nhắm đầu nàng mà phóng tiếp thêm ba mũi nữa. Khi vừa khám phá ra thì ba mũi phi tiêu thì đã quá muộn, không còn cách gì né tránh được cả. Tiêu Thanh Đồng hết sức kinh hãi trong khi đám người Duy tức giận tuốt binh khí ra, la lên thất thanh nhưng tất cả cũng chỉ đành bó tay.

Đang lúc nguy ngập đột nhiên “cách... cách... cách” ba tiếng, cả ba mũi phi tiêu đều rớt cả xuống đất. Thoát chết, Tiêu Thanh Đồng mở hờ tuôn ra ướt đầm cả người. Nghĩ lại bị Diêm Thế Chương lừa, nàng tức giận rút kiếm ra bỏ một nhát ngay đầu hắn. Diêm Thế Chương chỉ còn cách dùng Ngũ Hành luân vận toàn lực đưa lên đỡ để cho đầu mình không bị bửa đôi ra. Nhưng ngờ đầu đó chỉ là một hư chiêu. Trong khi Diêm Thế Chương tập trung hết sức lực vào đôi tay đỡ kiếm thì Tiêu Thanh Đồng rút thanh đoản kiếm đeo bên hông đâm vào bụng của hắn. Diêm Thế Chương hét lên một tiếng rồi ngã lăn xuống đất dựa rêu tắt thở. Tiếng mọi người reo hò như vang dậy đất trời. Tiêu Thanh Đồng nhảy tới mở cái bao vải trên lưng của Diêm Thế Chương ra. Người Duy cao lớn, râu ria xồm xoàm chạy tới, hết lời khen thưởng, khích lệ :

- Con giỏi lắm! Con ta giỏi lắm!

Tiêu Thanh Đồng nâng cái bao vải trao cho ông ta, miệng cười đắc ý khẽ nói :

- Gia Gia!

Người Duy cao lớn, râu xồm xoàm kia chính là Mộc Trác Luân, thân phụ của Tiêu Thanh Đồng. Mộc Trác Luân vừa đỡ lấy cái bao vải xong, tất cả người Duy có mặt liền bao quanh bảo vệ ông ta cẩn thận.

Bỗng nhiên, Tiêu Thanh Đồng thấy một cậu bé tuổi không quá 15 giục ngựa lướt tới, nhảy xuống ngựa nhặt lên ba hột tròn tròn màu trắng rồi phóng lên yên ngựa đem về trao cho một chàng tướng mạo như một công tử hào hoa. Chàng công tử cầm ba hột ấy bỏ vào trong túi.

Tiêu Thanh Đồng nhìn chàng công tử, chàng cũng nhìn nàng, cầm quạt phe phẩy, khẽ cười mỉm chi. Tiêu Thanh Đồng đôi má chột hồng lên, bụng nghĩ thầm :

- Thì ra chàng công tử này đã sử dụng ba hột kia để gạt ba mũi phi tiêu mà cứu nguy cho ta. Không biết ba hột kia là thứ gì mà lợi hại như thế? Hẳn là một loại ám khí đặc biệt mà ta chưa bao giờ được thấy qua.

Mộc Trác Luân hình như biết được đầu đuôi mọi chuyện nên ông ta đến trước mặt chàng công tử cúi đầu chào, nói bằng một giọng như biết ơn :

- Nhờ ơn công tử ra tay yểm trợ mà tiện nữ thoát mạng dưới tay kẻ thù. Xin công tử làm ơn cho chúng tôi được biết cao danh quý tánh.

Chàng công tử cũng vội vàng nhảy xuống ngựa đáp lễ, mặt tươi cười, vui vẻ đáp :

- Tại hạ họ Trần, tên Gia Cách, nguyên có một người anh em kết nghĩa “sinh tử chi giao” bị bọn “ưng khuyển” cùng với bọn tiêu sư đón mặt này bắt đem đi xa nên rượt theo chúng để giải cứu. Chẳng ngờ bọn ấy dùng mưu kế trốn thoát được nên công việc của tại hạ cùng các anh em vì thế mà thất bại. Còn quý vị hôm nay đã thấu hồi lại được thánh vật thật là may mắn biết bao. Xin thành thật chia vui cùng tiên sinh và toàn thể Duy tộc.

Mộc Trác Luân liền gọi con trai là Tiêu A Y cùng với con gái Tiêu Thanh Đồng đến trước mặt Trần Gia Cách bái tạ.

Trần Gia Cách nhìn thấy Tiêu A Y tai to, mặt vuông hình chữ điền, râu lún phún, sắc diện trang nghiêm, thật là một đấng anh hào. Còn Tiêu Thanh Đồng thì hình dung thanh lịch, phong tú dịu dàng, tươi như hoa xuân, đẹp như nắng sớm. Lúc này, Trần Gia Cách chỉ chú ý đến kiếm thuật của nàng, nhưng bây giờ mới có cơ hội chiêm ngưỡng dung nhan. Thật là một tuyệt thế giai nhân hiếm có trên đời. Trần Gia Cách nhìn nàng mê man, như ngây như dại...

Tiêu Thanh Đồng trong dáng điệu thẹn thùng, giọng oanh vàng trong trẻo thốt lên những lời nghe thật êm tai :

- Nếu không nhờ công tử ra tay tương trợ thì tiểu muội đã bị kẻ thù ám hại mất rồi. Đại ân đức ấy xin ghi tạc vào lòng chứ chẳng bao giờ dám quên.

Trần Gia Cách mỉm cười nói :

- Nghe đồn Tam Phân kiếm thuật của Thiên Sơn song ung cao diệu tuyệt vời, hôm nay mới được hân hạnh thưởng thức, thật quả là “danh bất hư truyền”. Một chút tiểu xảo đâu bỏ gì để cô nương phải nhọc lòng mà bận tâm làm gì.

Châu Ý nghe hai người nói chuyện khách khí với nhau thì cũng nhảy vào xen lời :

- Kiếm thuật của tỷ tỷ thật là cao siêu hơn tiểu muội. Nhưng tiểu muội cũng có cái khác hơn tỷ tỷ mà dạy lại cho tỷ tỷ được.

Tiêu Thanh Đồng hỏi :

- Xin tỷ tỷ cứ chỉ dạy cho.

Châu Ý ra vẻ sành sỏi, hí hửng nói :

- Tỷ tỷ đừng bao giờ tin bọn đàn ông quý kẻ đa đoan. Chỉ vì tỷ tỷ quá thật thà nên suýt bị hấn ám hại đó! Cái kinh nghiệm sống tiểu muội muốn nói với tỷ tỷ là từ nay về sau đừng tin ai cả, nhất là bọn đàn ông. Những lời ngon ngọt của chúng không bao giờ chân thật cả. Tỷ tỷ phải luôn luôn tiểu tâm đề phòng mới được.

Tiêu Thanh Đồng đáp :

- Lời dạy bảo của tỷ tỷ, tiểu muội xin trân trọng ghi nhớ vào lòng. Thật vậy, nếu không nhờ Trần công tử đại nhân đại nghĩa thì tiểu muội đã bỏ mạng dưới tay tên tiêu sư gian hoạt kia rồi.

Châu Ý nói;

- Tỷ tỷ nói Trần công tử... công tử nào? À, thì ra là Trần Gia Cách, Tổng đà chủ của Hồng Hoa hội!

Quay qua Trần Gia Cách, Châu Ý tò mò hỏi :

- Mà Trần... Trần đại ca! Anh dùng thứ vũ khí lợi hại nào để đánh rơi mấy mũi phi tiêu của tên Diêm Thế Chương kia vậy? Lấy cho tiểu muội xem được không?

Trần Gia Cách mỉm cười thò tay vào túi lấy ra ba hột màu trắng đưa cho Châu Ý xem. Thì ra đó là... ba quân cờ! Trước sự ngạc nhiên của Châu Ý, Trần Gia Cách giải nghĩa :

- Dù đó chỉ là những quân cờ, nhưng đừng nghĩ nó vô dụng đấy nhé! Ăn thua ở mình có biết sử dụng nó hay không thôi. Gặp địch thủ càng lợi hại, tác dụng của nó càng mạnh.

Châu Ý nói :

- Trần đại ca! Anh có thể biểu diễn lại thủ pháp khi nãy cho em coi được không? Lúc nãy anh ra tay lẹ quá, em nhìn không kịp.

Trần Gia Cách cả cười nói :

- Chỉ sợ làm trò cười cho cô mà thôi!

Châu Ý nói :

- Làm sao tiểu muội lại dám cười anh chứ? Lúc nãy đi đường, phụ thân em khen võ nghệ anh là “tuyệt thế vô song”, trên đời này chưa chắc có người nào sánh được với anh. Sao không biểu diễn cho em xem một chút?

Tiêu Thanh Đồng nghe Châu Ý nói chàng công tử ân nhân đó là Tổng đà chủ của Hồng Hoa hội thì tự nhiên trong lòng cảm thấy áy náy vô cùng. Lại nghe Châu Ý hết lời ca tụng võ công của chàng thì càng thêm lạ lùng. Nàng liền xoay qua rỉ tai Mộc Trác Luân nói vài câu. Sau đó, hai cha con như thương lượng gì với nhau một lúc khá lâu. Chỉ thấy cứ thỉnh thoảng, Mộc Trác Luân lại gật đầu nói :

- Hay! Hay lắm!

Lúc ấy đám hào kiệt Hồng Hoa hội dẫn đám tù binh đến, gồm những tên ung khuyến và tiêu sư bị bắt hoặc đầu hàng trong trận chiến vừa qua. Những tên nào bị thương đều được rịt thuốc băng bó cho cẩn thận.

Mọi người nhận ra một tên tiêu sư là Tiền Chính Luân, bị Vô Trần đạo nhân chặt đứt mấy ngón tay trong trận chiến vừa qua. Gã tiêu sư chuyên đi chung với hấn là Thái Vinh Minh thì đã chết dưới ám khí của Triệu Bán Sơn ban nãy. Chỉ có tên Đồng Triệu Hòa là không ai thấy đâu cả.

Bọn tiêu sư của Trần Viễn tiêu cục chuyển này mới thật là ê chề, thất bại nặng nề. Có bốn tên tiêu sư nổi tiếng thì chết mất hai, còn hai bị thương, một bị cụt mất bốn ngón tay còn một không biết trốn chui trốn nhủi nơi nào.

Về phía quan sai kẻ cả đám bỏ khoái ở Bắc Kinh, Thiên Tân và Bảo Định đặc phái theo giúp Trương Siêu Trọng chết hơn mười mạng và bị thương cũng gần chục mạng.

Mộc Trác Luân đến bên Trần Gia Cách nói :

- Nhờ các vị anh hùng tiếp viện mà đại sự của chúng tôi được thành công mỹ mãn. Vừa rồi nghe công tử nói có một vị bằng hữu bị bắt dẫn đi chưa giải cứu được. Đề to chút lòng biết ơn, tôi sao ước được để lại một ít người theo giúp các vị anh hùng, và tùy nghi công tử sai khiến. Bọn này tuy võ nghệ không được cao siêu nhưng rất dũng cảm và trung thành, có thể làm tay chân đắc lực cho công tử được. Chẳng hay công tử có bằng lòng chấp thuận hay không?

Trần Gia Cách rất đẹp lòng, mừng rỡ đáp :

- Tộc trưởng đối với Hồng Hoa hội đặc biệt ưu đãi thế này thì còn gì bằng! Tại hạ cảm kích vô ngần.

Trần Gia Cách gọi đám hào kiệt Hồng Hoa hội giới thiệu từng người với Mộc Trác Luân. Hai bên rất tương đắc vì đã có sẵn thiện cảm với nhau.

Mộc Trác Luân nói với Vô Trần đạo nhân rằng :

- Từ trước tới nay tôi chưa thấy kiếm pháp của ai kỳ diệu biến ảo như của đạo trưởng. Nếu đạo trưởng không nương tay ắt tính mạng tôi đã chẳng còn.

Nói xong Mộc Trác Luân vui vẻ cười lên một tràng sảng khoái rất thật tình. Vô Trần đạo nhân cười, khiêm tốn nói :

- Thật tôi trót mạo phạm hồ oai! Xin tha thứ cho và đừng chấp nhệch nhé!

Thấy đám hào kiệt Hồng Hoa hội toàn là những nhân vật nghĩa khí, võ nghệ cao siêu, đám người Duy tỏ ra ngưỡng mộ và kính trọng vô cùng. Hai bên ngồi nói chuyện thân mật thành tâm kết giao với nhau.

Bỗng đâu từ hướng Tây có tiếng vó ngựa dồn dập, mọi người liền xoay mắt nhìn. Một kỵ sĩ đang phóng như bay tiến về phía họ. Đến trước mặt Lục Phi Thanh, kỵ sĩ ấy gò cương ngựa lại, tung người nhảy xuống. Mọi người nhìn thì thấy đó là một trang thiếu niên, mặt mũi rất “khôi ngô”, đẹp hiếm có trên đời. Chẳng ta chạy đến bên Lục Phi Thanh gọi :

- Sư phụ!

Chàng thiếu niên ấy chính là Lý Mộng Ngọc chứ chẳng phải ai xa lạ. Như thường lệ, nàng cài nam trang để giữ kín hành tung. Nhìn thấy Tiêu Thanh Đồng, Lý Mộng Ngọc chạy đến ôm chặt vào lòng thân thiết trước mặt mọi người mà quên cả mình đang cài nam trang. Ai trông thấy cũng đều tưởng như là một đôi nhân tình lâu ngày xa vắng nhau.

Lý Mộng Ngọc hỏi Tiêu Thanh Đồng :

- Đêm hôm ấy em đi ngủ nào mà kiếm chẳng gặp? Thật là ác quá, làm người ta lo sợ muốn chết, không biết sống chết ở góc bể chân trời nào? Vậy bộ Khả Lan Kinh đã thấu hồi được chưa?

Tiêu Thanh Đồng cũng vui vẻ, tươi cười nói :

- Thâu hồi được rồi! Ôi! Mừng vui chi xiết kể!

Đoạn Tiêu Thanh Đồng lấy tay chỉ vào cái bao trên vai Tiêu A Y cho Lý Mộng Ngọc thấy. Hai người miệng nói duyên duyên thật vui vẻ. Ai nấy đều nghĩ thầm :

- “Hai người này trông thật là xứng đôi vừa lứa với nhau. Mà không biết ở đâu lại có được một nam tử đẹp trai, có duyên đến thế này!”

Trần Gia Cách cũng phải hoang mang tự nghĩ :

- “Chắc là hai người có thể non hẹn biển gì với nhau rồi chứ không phải đùa. Nếu không phải sao ở chốn đồng người như thế mà lại âu yếm khăng khít với nhau như vậy?”

Lý Mộng Ngọc sau đó lại hỏi :

- Mà em có mở bao ra mà xem cho cẩn thận hay chưa? Trong bao quả có bộ Khả Lan Kinh hay không?

Tiêu Thanh Đồng đáp :

- Chưa! Dân tộc em trước tiên phải tắm gội sạch sẽ, trai lạt hân hoi, tể cáo đất trời, cảm tạ đại năng của đức Phật rồi mới dám mở xem. Khả Lan Kinh là thánh vật, không thể khinh xuất mà tùy tiện mở ra xem bất cứ lúc nào hay bất cứ ở đâu được. Vì vậy mà cho dù đã đoạt lại được mà vẫn không ai dám mở ra xem bên trong. Nhưng tại sao lại có câu hỏi ấy?

Lý Mộng Ngọc liền giải thích :

- Có chỗ đáng ngờ nên mới hỏi kỹ em. Tại sao không “ngộ biến tông quyền” mà mở ra xem cho chắc chắn cái đã có hơn không?

Nghe Lý Mộng Ngọc nói, Mộc Trác Luân như tỉnh ngộ, cho là lời nói hữu lý vô cùng, nhất lại nghĩ đến những con người gian manh trá trở như đám tiêu sư của Trần Viễn tiêu cục kia. Nếu chẳng may chúng đem cuốn thật về triều đình mà lãnh thưởng và trao cuốn giả vào thì thật là công toi. Chi bằng cứ mở ra xem trước, có gì thì còn tính ngay mưu kế được chứ để chờ đem về xứ sở làm đúng nghi thức mà rồi không thấy Khả Lan Kinh đâu thì còn biết phải làm sao!

Không do dự nữa, Mộc Trác Luân liền mở cái bao ra. Ông ta hồi hộp từng giây từng khắc một. Bao nhiêu con mắt cũng chăm chú nhìn theo. Nhìn thấy những chữ vàng rực sáng phản chiếu dưới ánh mặt trời, ông ta khẽ nở một nụ cười. Bao nhiêu lo lắng đè nặng trong người ông ta như vơi hẳn đi. Nhưng chưa cười được bao lâu bỗng nhiên Mộc Trác Luân thét lên một tiếng rồi ngã ngựa ra bất tỉnh. Thì ra đó không phải là bản chính của Khả Lan Kinh. Không biết bọn tiêu sư làm cách nào thật tài tình nghĩ ra cách làm giả được bộ kinh sách để thoát tiên nhìn vào thì tưởng chừng như là kinh sách thật, nhưng đến khi lật ra bên trong thì mới biết bị lừa, vì chỉ thấy toàn là giấy độ.

Đám người Duy kinh hãi lo cứu tỉnh Mộc Trác Luân. Một lát sau, ông ta mới lần hồi tỉnh lại. Đám người Duy cả giận, ai nấy buông lời mạt sát, chửi đám tiêu sư không biết mấy.

Tiêu A Y nắm đầu một gã tiêu sư kéo dậy tất cho mấy cái nẩy lửa lớn tiếng hỏi :

- Đồ chó chết! Mày mau khai thật! Bộ Khả Lan Kinh ở đâu?

Tên tiêu sư mếu máo, hai tay bụm mặt lại miệng ú ớ nói không ra lời. Mộc Trác Luân rút ngọn mã đao sáng loáng cầm tay, nghiêng răng hét lên :

- Mày có nói không? Không nói tao cho một đao đứt làm hai khúc ngay bây giờ!

Tên tiêu sư vừa lạy vừa van nài :

- Xin ngài tha chết cho con vì chỉ có mấy người tiêu đầu mới biết rõ Khả Lan Kinh ở đâu thôi.

Hắn tuy nói bằng miệng như tay lên chỉ vào Tiền Chính Luân cho mọi người thấy. Tiêu A Y nhảy tới nắm hai tai của Tiền Chính Luân giờ bỗng người hắn lên, rồi nắm cứng hai tay lại như sửa soạn đập lên đầu y mà hỏi :

- Người bằng hữu muốn sống với vợ con hay là chết theo ông theo bà?

Tiêu Thanh Đồng sợ Tiêu A Y nóng tính đánh chết Tiền Chính Luân thì lấy ai mà hỏi nữa nên, nên liền tới chụp lấy vạt áo của Tiêu A Y mà can ra. Tiêu A Y tuy nóng tính và thô bạo nhưng lại rất nể sợ và nghe lời em gái. Vì vậy khi Tiêu Thanh Đồng can chàng ta lại thì lập tức chàng ta lui ngay ra để mặc em gái mình định liệu.

Tiêu Thanh Đồng hỏi Lý Mộng Ngọc :

- Làm sao biết được trong bao này không có bộ Khả Lan Kinh?

Lý Mộng Ngọc cười đáp :

- Nào có biết! Chẳng qua nghi ngờ nên bảo em thử mở ra xem thế thôi.

Mộc Trác Luân lại hét tiếp :

- Khả Lan Kinh đâu? Nói mau, không thì đừng trách ta dùng cực hình với mi đấy nhé!

Tiền Chính Luân đáp :

- Đã bị một tiêu sư khác đánh tráo đem đi rồi!

- Đi từ bao giờ?

- Không lâu lắm, chỉ mới đây thôi.

Mộc Trác Luân bán tín bán nghi sai người đi ngựa kiếm quanh vòng đai, nhưng chẳng thấy một bóng hình nào khả nghi qua lại. Mộc Trác Luân buồn rầu không thể nào nói được. Phần sợ kinh bị mất, phần sợ kinh đã bị hủy hoại.

Trong khi đó, Lý Mộng Ngọc kể lại mọi chuyện từ lúc sau khi chia tay với Lục Phi Thanh đồng thời hỏi sư phụ về tất cả mọi biến cố nơi đây. Lục Phi Thanh đáp :

- Thầy đã hứa, sau này thầy sẽ kể hết tất cả cho con nghe, chứ bây giờ thì chưa được. Nhưng con cần nhớ là những gì biết về họ hay biết về thầy tuyệt nhiên phải giữ kín bí mật, không thì tai họa xảy đến sẽ không biết đâu mà lường được. Bây giờ con nên về bảo vệ thái thái và mẫu thân đi là hơn.

Lý Mộng Ngọc đáp :

- Thầy cứ yên chí! Con sẽ không bao giờ để lộ bí mật nào ra cả. Có điều con muốn biết tất cả mọi người đây là ai, xin thầy giới thiệu họ cho con đi. Là tình sư đệ với nhau sao thầy lại giấu con mãi thế?

Suy nghĩ vài giây, Lục Phi Thanh đáp :

- Điều này thầy không thể nào chiều con được. Thôi, con về ngay đi.

Lục Phi Thanh tự nghĩ Lý Mộng Ngọc là con của một vị tướng quân được triều đình Mãn Thanh trọng dụng thì không nên lôi nàng vào đi chung con đường Hồng Hoa hội, là một tổ chức chống triều đình được. Đem Hồng Hoa hội mà giới thiệu với Lý Mộng Ngọc sẽ đưa nàng vào một hoàn cảnh hết sức oái ăm và mâu thuẫn, quả là hết sức bất tiện.

Biết thầy rất cưng chiều mình nên Lý Mộng Ngọc chứng nào tật nấy, nũng nịu nháy mắt với Lục Phi Thanh rồi nói :

- Con biết thầy đâu có cưng con đâu, cho dù con lúc nào cũng ngoan ngoãn và kính mến thầy. Con biết mà! Thầy chỉ có thương sư đệ đệ của thầy là Kim Định Tú Tài Dư Ngư Đồng mà thôi. Thấy Kim Định Tú Tài, thầy lúc nào cũng hân hoan, còn thấy mặt con lúc nào thầy cũng muốn xua đuổi, xa lánh.

Dứt lời, Ly Mộng Ngọc đến sát bên Tiêu Thanh Đồng khẽ tai nói nhỏ vào tai cô gái áo vàng điều gì đó. Chỉ thấy Tiêu Thanh Đồng cười “hì” lên một tiếng rồi bốn võ ngựa của Lý Mộng Ngọc đã vọt đi thật lẹ như một mũi tên bắn đi.

Trần Gia Cách để ý quan sát tất cả những gì từ lúc Lý Mộng Ngọc đến, và trong lòng mãi thắc mắc về hành động thân mật giữa “chàng thiếu niên đẹp trai” đó với Tiêu Thanh Đồng.

Đang bàng hoàng tâm tư như người bị mất của, thì Từ Thiện Hoàng đến trước mặt hỏi :

- Thừa Tổng đà chủ, chúng ta hãy liệu mà bàn gấp kế hoạch để cứu tứ ca ngay đi thôi!

Lúc bấy giờ, Trần Gia Cách mới như người ngủ mê mới tỉnh, giật mình thức dậy mà nói :

- Phải đấy! Phải đấy! Việc cứu Văn tứ ca là trọng tâm của chúng ta mà!

Quay qua Tâm Nghiện, Trần Gia Cách nói :

- Tâm Nghiện, em mau mượn con bạch mã của Thập nhất đương gia mà đi gọi gấp Thập đương gia về đây cho ta, bảo là có việc cần gấp.

Tâm Nghiện nhận lệnh đi rồi, Trần Gia Cách lại nói với Vệ Xuân Hoa :

- Cứu ca hãy đến Hiệp cốc hợp sức với Thập nhị đương gia để dò thám tin tức bọn ung khuyến để tìm tung tích của Văn tứ ca rồi đến chiêu trở lại đây báo cáo cho tôi biết.

Vệ Xuân Hoa nhận lệnh đi rồi, Trần Gia Cách lại nói với tất cả đám hào kiệt còn lại của Hồng Hoa hội rằng :

- Đêm nay chúng ta tạm nghỉ tại đây. Chờ mấy người kia về báo cáo rõ tình hình rồi lại tiếp tục truy kích. Tất cả các anh em nghĩ sao?

Đám hào kiệt Hồng Hoa hội nghe bàn, ai nấy đều tán thành. Sau nửa ngày chiến đấu mệt mỏi, mọi người vừa đói lại vừa khát. Mộc Trác Luân sai đám người Duy dựng lều cho cả đám người Duy và đám hào kiệt Hồng Hoa hội. Sau đó ông ta lại sai người đem ra rượu thịt ra chia đều cho tất cả mọi người cùng ăn chung, nhắm chung. Ăn uống no nê xong, mọi người ai nấy tìm chỗ để nghỉ ngơi.

Trần Gia Cách sau đó gọi Ngô Quốc Đống ra điều tra tỉ mỉ. Ngô Quốc Đống chửi Trương Siêu Trọng không tiếc lời rồi đem chuyện Văn Thái Lai kể lại rành rẽ...

Từ hôm bắt được Văn Thái Lai tại Thiết Đám trang thì ngày nào cũng để nằm trong một chiếc xe lớn, ngày đêm canh gác vô cùng nghiêm ngặt. Nhưng mới hôm qua được tin Hồng Hoa hội đuổi theo định giải cứu Văn Thái Lai thì Trương Siêu Trọng thay đổi ngay ý định, không để chàng nằm trong đó nữa. Theo kế “Kim Thiên Thoát Xác”, Trương Siêu Trọng thay Ngô Quốc Đống vào chỗ Văn Thái Lai. Vì vậy khi các hào kiệt khi cướp được tù xa thì Văn Thái Lai đâu chẳng thấy mà lại thấy mặt Ngô Quốc Đống. Sau đó Trần Gia Cách lại đem bọn Tiền Chính Luân ra hỏi thì bọn này chỉ ừ ơ mà chẳng biết đường nào mà trả lời, thành ra không có kết quả gì.

Bỗng Từ Thiện Hoàng ra khỏi màn, đến bên Trần Gia Cách nói thầm :

- Tổng đà chủ à! Cứ xem cặp mắt lão liên của tên Tiền Chính Luân này tôi thật hết sức nghi ngờ. Tôi chắc chắn nó có gì dấu kín mà không chịu nói thật đấy. Xin Tổng đà chủ cứ để cho tôi dùng cách thử hấn không chừng sẽ ra được manh mối.

Trần Gia Cách gật đầu khen :

- Hay lắm!

Sau đó, Trần Gia Cách khẽ tai nói nhỏ với Từ Thiện Hoàng và cả hai bàn bạc với nhau một lúc khá lâu. Trời đã khuya mà chưa thấy Thạch Song Anh và Vệ Xuân Hoa đem tin tức về báo cáo. Ai nấy đều lo lắng phân vân.

Từ Thiện Hoàng nói :

- Xem điều này, tôi chắc cả hai đã dò được tin tức của Văn tứ ca rồi. Sở dĩ họ chưa về là vì muốn kiểm điểm lại cho chắc chắn đó thôi. Chẳng có gì cho Tổng đà chủ và anh em phải lo lắng cả.

Vừa vào lều nghỉ ngơi được một lát thì nghe bên ngoài có tiếng bọn tiêu sư và bọn quan sai bị trói lại. Trần Gia Cách giao trách nhiệm cho Trương Tứ Căn và Từ Thiện Hoàng thay phiên nhau canh giữ. Chúng không có lều nên phải ở ngoài trời, bị gió sương nhuộm ướt làm cho rét chịu không thấu nên rên rỉ, run lên cầm cập.

Lúc đó mặt trăng đã lên giữa đầu. Từ Thiện Hoàng bèn gọi Trương Tứ Căn bảo đi nghỉ để chàng thay thế canh gác đám tù binh. Chàng đi tuần một vòng, không thấy gì khả nghi liền ngồi xuống đám cỏ xanh nghỉ chân, sát ngay một bên Tiền Chính Luân. Từ Thiện Hoàng vô ý dẫm lên chân Tiền Chính Luân, ngay vết thương của hấn. Đau quá, Tiền Chính Luân bật người dậy hét lớn lên. Đang lúc hoang mang, Tiền Chính Luân nghe bên tai tiếng Từ Thiện Hoàng ngáy khê. Mỗi lúc, tiếng ngáy lại đều hơn, chứng tỏ chàng đang đánh một giấc say sưa ngon lành.

Tiền Chính Luân mừng thầm trong bụng, khê từ từ mở dây trói hai tay, hai chân của hấn ra. Sau một lúc cố gắng, hấn đã thành công, mở hết được dây trói. Nằm yên không cựa quậy, Tiền Chính Luân giả bộ mê man, nhưng vẫn để ý nghe ngóng động tĩnh nơi Từ Thiện Hoàng. Nghe hơi thở Từ Thiện

Hoàn mỗi lúc mỗi mạnh, Tiền Chính Luân biết là chàng ta đang ngủ say lắm.

Xé áo bó lại nơi gót chân bị trọng thương, Tiền Chính Luân lên ngồi dậy, lê từng bước một ra khỏi chỗ nằm, không phát ra một tiếng động nhỏ nào. Ra khỏi chỗ Từ Thiện Hoảng ngồi gác, Tiền Chính Luân đến một gốc cây cổ thụ có cột sẵn một con ngựa với đầy đủ yên cương.

Tiền Chính Luân khẽ từ từ tháo dây cương, phóng lên yên ngựa ra roi. Con chiến mã phóng như bay ra đường lộ.

Đi được một khúc, Tiền Chính Luân gò cương ngựa lại nghe ngóng. Bốn bề vắng vẻ, im phăng phắc, không có một tiếng động nào. Tiền Chính Luân khắp khoi mừng trong lòng, rằng cuộc mạo hiểm thoát thân của hắn chẳng ai hay biết một tí gì. Hắn giục ngựa chạy đến chỗ chiếc xe mà Trương Siêu Trọng cho Ngô Quốc Đống nằm thế chỗ Văn Thái Lai theo kế “Kim Thiên Thoát Xác” chỉ còn là chiếc xe không vì ngựa đã được tháo ra rồi.

Đang khi ấy thì tại mấy chiếc lều, có một bóng người đi ra. Đó là Châu Ý. Nguyên nàng ngủ chung một lều với Lạc Băng và Tiêu Thanh Đồng. Cả hai người đều có tâm sự lo lắng cũng như phải chiến đấu cả ngày nên mệt quá, lăn ra mà ngủ. Chỉ có Châu Ý là trần trọc mãi không ngủ được.

Cho đến nửa đêm, Châu Ý vừa chớp mắt thì nằm chiêm bao thấy mình bị rơi xuống một hố sâu vô cùng nguy hiểm. May thay, nàng được một chàng trai cứu nàng thoát nạn. Mà chàng trai ấy lại chẳng phải ai khác hơn là người mà nàng vẫn hằng ngày ghét cay ghét đắng: Từ Thiện Hoảng. Nhìn mình nằm trong vòng tay Từ Thiện Hoảng, Châu Ý vừa mắc cỡ kinh hãi còn hơn cả lúc mới gặp đại nạn. Nàng kêu lên một tiếng thất thanh thì vừa vịn là lúc nàng tỉnh con mòng thức giấc.

Giấc mộng kỳ quái ấy đánh thức Châu Ý dậy. Cùng lúc ấy, nàng nghe có tiếng ngựa bên ngoài nên khẽ vén mộ khoảng lều lên xem thử. Vừa nhìn thấy Tiền Chính Luân cỡi ngựa ra đường cái, Châu Ý chụp vội lấy cây đao ra khỏi lều rượt theo. Lo ngại Tiền Chính Luân chạy thoát, Châu Ý đã định tri hô lên. Nhưng chưa kịp mở miệng thì có một người rượt theo nắm nàng giữ lại ra dấu bảo đừng làm kinh động, nói thật khẽ :

- Châu cô nương, tôi đây mà! Cô không nhận ra được sao? Đừng nói lớn mà hư hết kế hoạch của tôi.

Khi nhận được người ấy là Từ Thiện Hoảng, Châu Ý chém xả xuống một đao. Từ Thiện Hoảng nhanh nhẹn chụp cổ tay nàng lại và giựt lấy thanh đao. Thẹn quá hóa giận, Châu Ý thoi ngay một quyền vào ngay bụng Từ Thiện Hoảng. Quyền đánh quá đột ngột khiến Từ Thiện Hoảng không sao tránh nổi liền la lên một tiếng, người lao đảo suýt té.

Châu Ý như thấy hối hận bèn chạy tới đỡ cho Từ Thiện Hoảng khỏi ngã xuống, miệng nói như hờn như lẫy :

- Ai bảo anh bóp cổ tay tôi mà làm gì? Anh không thấy có người định tẩu thoát đó sao?

Từ Thiện Hoảng khẽ đáp :

- Đã bảo đừng lớn tiếng! Đó là kẻ của tôi.

Đoạn cả hai cùng nằm phục dưới đất để ý xem Tiền Chính Luân hành động như thế nào.

Từ Thiện Hoảng và Châu Ý thấy rõ Tiền Chính Luân như đang mò mẫm tìm kiếm và lấy ra một vật gì ở bên trong chiếc tù xa. Chỉ nghe “cắc cắc” hai tiếng, hình như hai phách gỗ đã được kéo lại như cũ. Dưới ánh trăng, hai người thấy được đó là hai miếng ván. Tiền Chính Luân cất vật ấy vào mình rồi toan phóng lên yên ngựa phi nước đại.

Từ Thiện Hoảng vỗ nhẹ lên vai nàng một cái nói :

- Còn đợi gì nữa? Mau cùng tôi bắt hắn lại!

Châu Ý nghe nói liền búng mình một cái rượt theo. Thấy có người truy kích, Tiền Chính Luân thúc mạnh vào hông ngựa một cái, con tuấn mã đau quá phóng một cái đến mấy trượng. Châu Ý vận đề khí phóng mình thêm một cái đã theo kịp. Thấy Châu Ý đã đến sát ngay đằng sau, Tiền Chính Luân trên lưng ngựa phóng ngược trở lại một quyền.

Châu Ý biết hấn quyền của hắn chỉ là một thế hư để cho nàng bị phân tâm mà thừa cơ hội ấy tẩu thoát. Thế nhưng theo phản ứng tự nhiên, nàng vẫn khựng lại một cái. Thời gian nháy mắt ấy cũng đủ cho Tiền Chính Luân ra roi thúc ngựa phóng đi xa. Tiền Chính Luân lộ vẻ đắc ý cất tiếng cười ngạo nghễ. Nhưng tiếng cười chưa dứt thì hắn đã bị nhào xuống ngựa.

Châu Ý vừa mừng vừa sợ. Mừng vì kẻ gian đã bị bắt lại. Sợ là vì không hiểu lý do hắn bị nhào xuống ngựa là sao? Kẻ nào ra tay lẹ làng và kinh khủng như vậy? Theo nàng được biết thì Từ Thiện Hoảng có bản lĩnh cao siêu thật nhưng không thể nào cao đến độ như vậy. Nàng nhảy đến gần đao lên định bỏ xuống kết liễu đời của tên tiêu sư gian ác man trá kia thì Từ Thiện Hoảng từ đâu phóng tới giữ chặt cán đao lại nói :

- Cô nương xin đừng giết hấn vội. Hãy lục xem hấn dấu cái gì ban nãy trong người hắn đã chứ!

Châu Ý khen phải, liền lục trong người Tiền Chính Luân, móc ra được hai miếng ván khi nãy. Xem cho kỹ thì không phải là hai miếng ván mà là một miếng da dê gấp đôi lại, hay nói cho đúng hơn là hai tấm bìa của một cuốn sách. Châu Ý mở cuốn sách ra. Dưới ánh trăng, cả Châu Ý lẫn Từ Thiện Hoảng thấy chữ viết trong cuốn sách ấy li ti, trông hết sức cổ quái, không làm sao nhận diện được hay đọc được một chữ nào.

Châu Ý nói với Từ Thiện Hoảng :

- Mấy người trong Hồng Hoa hội của anh có đọc được thứ chữ kỳ lạ này không, chứ còn tôi thì tôi xin chịu là... đó! Chữ gì mà quái gở, lạ lùng thế này!

Thuận tay, Châu Ý trao cuốn sách cho Từ Thiện Hoàng. Chàng cầm sách lật xem qua một lượt rồi mừng rỡ nói với Châu Ý :

- Công lao khó nhọc của cô nương đêm nay thật không uổng! Đây chính là bộ Khả Lan Kinh của người Duy! Thôi, chúng ta mau trở về trình báo cho Tổng đà chủ biết.

Cả hai định giải Tiền Chính Luân trở về chỗ cũ thì Trần Gia Cách cũng đang ở đầu kia đi lại. Trông thấy Trần Gia Cách, Châu Ý hỏi :

- Ủa này, Trần đại ca! Anh đang ngủ say mà sao biết được chuyện này mà đến đón chúng tôi như vậy?

Trần Gia Cách chỉ mỉm cười mà không đáp. Từ Thiện Hoàng liền đưa bộ Khả Lan Kinh đóng lại giữa hai tấm da dê cho Trần Gia Cách xem. Trần Gia Cách xem xong liền nói :

- Đây là bộ Khả Lan Kinh gồm chín cuốn đóng chung lại. Người Duy xem đây là thánh vật, kính trọng vô cùng, coi như quốc bảo. Công cô nương lấy lại được bộ Khả Lan Kinh này, bọn ta mười mấy người cũng không sao sánh bằng.

Châu Ý nghe cả Từ Thiện Hoàng lẫn Trần Gia Cách khen ngợi mình thì sung sướng vô cùng, nhưng cũng e lệ nói một vài câu khiêm nhường.

Một lát sau, Châu Ý lên tiếng hỏi thăm Từ Thiện Hoàng :

- Anh còn bị đau ở bụng không?

Từ Thiện Hoàng đáp :

- Châu cô nương có nắm tay mạnh quá, đánh trúng tôi một cái tưởng bề bụng mà chết rồi! May cho tôi có luyện được chút nội công nên chẳng đến nỗi chết vì tức bụng!

Châu Ý nói :

- Tại anh bóp cổ tay tôi trước chứ bộ! Bị bóp cổ tay cũng tê nhức chứ sung sướng gì đâu!

Quay qua nhìn Tiền Chính Luân, Châu Ý nói :

- Mi mau ngồi dậy mà đi theo ta vào chỗ cũ. Bộ tính nằm vạ ở đây chắc?

Vừa nói, Châu Ý vừa đá vào mông hắn và thích nhẹ mũi đao bàn ngay “bàn tọa”. Tiền Chính Luân vẫn nằm trơ trơ không động đậy.

Châu Ý giận quá hét lên :

- Mi toan làm làm trò gì vậy? Ta nào có chém giết mi đâu? Chẳng lẽ mi đòi chết thật hả?

Châu Ý lại tổng cho hắn thêm một đạp nữa. Tiền Chính Luân vẫn nằm cứng đờ như người chết.

Trần Gia Cách mỉm cười rồi đưa tay ra vỗ nhẹ vào bả vai Tiền Chính Luân nói :

- Thôi! Đừng dậy đi!

Tiền Chính Luân sau đó rên “hừ hự” vài tiếng rồi ráng chống tay đứng dậy.

Châu Ý chợt nhìn dưới đất thấy một vật tròn màu trắng như con cò. Châu Ý bèn nhặt lên trao cho Trần Gia Cách mà nói rằng :

- Em hiểu ra rồi! Thì ra Trần đại ca dùng con cò này làm ám khí điểm huyết Tiền Chính Luân hèn chi hồi nãy hắn đang cười bỗng nhiên ngã nhào xuống ngựa nằm bất động.

Trần Gia Cách nói :

- Chúng tôi còn thua cô nương một bậc. Đang ngủ say mà cô nương nghe được tiếng động, biết có biến nên ra ngoài rượt theo Tiền Chính Luân. Rồi cũng nhờ cô khám phá ra hắn mò mẫm tìm kiếm bộ Khả Lan Kinh cất giấu vào mình định tẩu thoát. Tôi bất quá chỉ giúp cô nương một tay để bắt hắn lại, có gì gọi là tài?

Châu Ý nói :

- Nếu không có Trần đại ca ra tay thì hắn đã chạy thoát mất rồi, còn đâu!

Từ Thiện Hoàng nói :

- Đừng nên khiêm nhường! Tổng đà chủ nói phải đó! Công lao của cô nương nhiều hơn hết.

Châu Ý cao hứng nói :

- Cả ba người đều có công như nhau.

Từ Thiện Hoàng nói :

- Nhưng công lao của cô nương lớn hơn hết!

Như sức nhớ ra điều gì, Châu Ý nói :

- Mà anh đừng nói lại với thân phụ tôi là tôi đánh anh một quyền ngay bụng nghe?

Từ Thiện Hoàng cười nói :

- Có sao đâu? Nói chơi cho vui! Ăn nhằm gì?

Châu Ý làm mặt giận hờn :

- Không! Nếu anh mà nói thì từ rày tôi loại hẳn anh ra!

Từ Thiện Hoàng chỉ cười không đáp. Ba người liền đem Khả Lan Kinh, đồng thời dẫn Tiền Chính Luân đi đến trước lều của Mộc Trác Luân. Mấy người thuộc hạ canh gác liền vào thông báo. Mộc Trác Luân mặc áo chỉnh tề ra tận bên ngoài đón tiếp, mời cả ba người vào trong. Trần Gia Cách đem việc đoạt lại được bộ Khả Lan Kinh ra thuật lại rồi trao trả Mộc Trác Luân. Mộc Trác Luân hết sức vui mừng, lật từng trang xem xét cẩn thận thì quả là bộ kinh thật. Ông ta reo lên, sung sướng không thể nào mà tả được. Đám người Duy nghe nói đã lấy lại được thánh vật của dân tộc nên kéo nhau vào xem. Ai nấy đều vui mừng hơn hờ.

Mộc Trác Luân kính cẩn mở tờ đầu trong Khả Lan Kinh ra đọc. Tất cả người Duy có mặt đều quỳ mọp dưới đất khấu đầu lễ bái để cảm tạ thần A Trấp của họ.

Cầu kinh xong, Mộc Trác Luân hướng về Trần Gia Cách nói :

- Thưa Trần tổng đà chủ, cái ân đức giúp chúng tôi lấy lại Khả Lan Kinh từ tay lũ gian ác sánh tựa trời cao đất dày, không biết bao giờ mới đền đáp được các vị. Chỉ ước mong một điều là từ nay, bất cứ lúc nào Hồng Hoa hội cần đến chúng tôi, chỉ cần cho biết thì cho dẫu phải vượt thiên sơn vạn thủy hay đi trên lửa, đạp trên than hồng, người Duy chúng tôi cũng chẳng bao giờ từ nan.

Trần Gia Cách cũng lễ phép đáp lễ. Mộc Trác Luân lại nói :

- Thưa Trần tổng đà chủ, sáng mai chúng tôi phải điều động anh em phụng thỉnh Khả Lan Kinh về xứ. Riêng hai đứa con của tôi là Tiêu A Y và Tiêu Thanh Đồng thì tôi tình nguyện để chúng lại đây dưới sự chỉ huy và dạy bảo của Tổng đà chủ. Đến khi nào Hồng Hoa hội cứu được Văn tứ gia thì chúng nó sẽ về sau. Nếu khi nào rảnh, xin Tổng đà chủ cùng các vị đương gia hãy ghé qua tề quốc chơi để cho chúng tôi được tiếp đón, thì đó là một vinh hạnh lớn lao cho Duy tộc.

Trần Gia Cách trầm ngâm giây lát rồi nói :

- Việc thấu hỏi Khả Lan Kinh là công lao của Châu cô nương. Chúng tôi lẽ đâu dám mạo nhận công lao của mình mà để quý vị phải bận tâm đến chuyện ân nghĩa. Đường về Duy Quốc xa xôi hiểm trở, biết đâu sẽ còn gặp nhiều gian nan. Theo tôi nghĩ, cả lệnh lang và lệnh ái nên cùng theo về một lượt để bảo vệ thánh vật cho chu toàn. Hảo ý Mộc lão anh hùng muốn lưu lệnh lang cùng lệnh ái ở lại giúp Hồng Hoa hội giải cứu Văn tứ ca tôi rất cảm kích nhưng rất sợ hai vị vất vả nhọc nhằn nên thành thử không dám nhận lời dạy bảo của các vị.

Trần Gia Cách nói ra câu này không ngờ làm cho cả ba cha con Mộc Trác Luân phật lòng. Chẳng dùng lời khiêm nhượng theo lối xã giao bình thường, ngụ ý để Mộc Trác Luân nói thêm vài câu nữa sẽ nhận lời. Nhưng chàng chưa hiểu rõ rằng phong tục người Duy khác hẳn, hề nghĩ sao thì nói vậy, và ai nói sao thì hiểu vậy.

Tiêu Thanh Đồng nét mặt hầm hầm gọi lớn :

- Gia gia!

Mộc Trác Luân như hiểu ý con gái, khề gật đầu nhẹ nhẽ rồi kéo nhau đi ngay lập tức trở về lều, không nói thêm nửa chữ.

Mọi người kéo nhau sang lều Mộc Trác Luân nói chuyện vui vẻ trước khi chia tay lên đường khi bình minh ló dạng. Vừa lúc ấy, Châu Trọng Anh đến, Từ Thiện Hoàng bèn lên tiếng :

- Lần này đoạt lại được Khả Lan Kinh, công lao của Châu cô nương rất lớn. Phải được ghi nhận là công đầu.

Châu Trọng Anh rất vui mừng hỏi thăm mọi chuyện. Từ Thiện Hoàng nhất nhất kể lại cho ông ta nghe. Rồi bất thành lời, Từ Thiện Hoàng hai tay ôm bụng khom xuống ra chiều đau đớn lắm miệng kêu lớn :

- Ôi chao ôi! Sao mà nó đau thốn thế này!

Mọi người đều chú ý nhìn Từ Thiện Hoảng, không hiểu vì sao chàng lại bỗng đứng rên xiết.

Châu Ý thất sắc, bụng nghĩ thầm :

- “Lão quỷ này cố ý làm tuồng để tố cáo mình đánh trúng một quyền vào bụng của hán đây mà!”

Châu Trọng Anh thấy thế liền hỏi :

- Hiền đệ làm sao thế?

Từ Thiện Hoảng tỉnh quái khê liếc nhìn Châu Ý cười đáp :

- Tiểu đệ không sao cả. Chỉ hơi bị tức bụng một chút thôi.

Nhìn thấy mặt con gái mình nhăn nhó phụng phịu, Châu Trọng Anh cũng cười, đoán ra được phần nào câu chuyện...

Rạng sáng hôm sau, Mộc Trác Luân dẫn đám thuộc hạ người Duy đến từ biệt đám hào kiệt Hồng Hoa hội. Hai bên tình thâm, ý thiết, như quyến luyến nhau không nỡ rời tay, chuyện trò mãi cho đến giờ Ngọ, Mộc Trác Luân mới lên ngựa khởi hành. Đám hào kiệt Hồng Hoa hội theo chân đưa tiễn một đoạn đường khá dài. Trước khi chia tay, hai bên cùng nói với nhau những lời thân thiết hẹn ngày tái ngộ. Sau đó, Mộc Trác Luân dẫn đoàn người Duy nhắm hướng Tây mà đi.

Châu Ý nắm tay Tiêu Thanh Đồng lại nói với Trần Gia Cách :

- Chị này vừa đẹp, vừa vui tính, võ nghệ cũng cao cường. Người ta muốn để chị lại giúp các anh trong việc giải cứu Văn tứ ca, sao anh lại nỡ từ chối?

Trần Gia Cách chỉ biết thở dài, đứng trân trân mà không nói được lời nào.

Tiêu Thanh Đồng quay sang phía Châu Ý nói :

- Châu tỷ tỷ à! Trần công tử không bằng lòng cho em mạo hiểm cũng là do hảo ý chứ chẳng phải lẽ gì khác hơn đâu. Hơn nữa em xa nhà cũng đã khá lâu, chắc mẹ em mong mỏi nhiều lắm. Chị đừng ép em ở lại mà làm gì. Sau này nếu có duyên chúng ta sẽ gặp lại mà thôi.

Dứt lời, nàng đưa tay lên vẫy chào mọi người lần cuối rồi thúc ngựa phi nước đại. Châu Ý nhìn Trần Gia Cách nói :

- Đại ca không cảm chân chị ấy lại giúp sức chúng ta nên chị ấy buồn lắm. Anh không nhìn thấy nước mắt hai hàng của chị ấy sắp trào ra hay không? Thật là đi không nỡ, mà ở cũng không xong. Là phụ nữ em hiểu rõ lắm. Chị ấy trong lòng quyến luyến anh vô cùng. Người ta có lòng với anh mà anh lại hững hờ thật là không nên không phải chút nào. Em thấy mà bất mãn hộ cho chị ấy đó!

Trần Gia Cách nhìn theo bóng Tiêu Thanh Đồng mà cảm thấy ngậm ngùi, trầm ngâm không nói gì cả. Tiêu Thanh Đồng đi được một đoạn đường bỗng nhiên quay ngựa trở lại, bắt gặp Trần Gia Cách vẫn đứng yên bất động như có nhiều tâm sự mà không sao nói được. Nhìn thấy Tiêu Thanh Đồng lấy tay gọi mình, Trần Gia Cách như mê như loạn, không sao tự chủ được liền chạy vội đến bên nàng. Tiêu Thanh Đồng nhảy xuống ngựa. Hai người nhìn nhau ngây ngất một hồi lâu mà chẳng ai thốt được nên lời.

Tiêu Thanh Đồng định thân trở lại rồi nói với Trần Gia Cách rằng :

- Tánh mạng của em là do công tử cứu lại cho. Thánh vật của dân tộc em cũng nhờ công tử thấu hỏi cho. Bất kể công tử đối với em tệ bạc ra sao, em cũng không bao giờ phụ lòng công tử đâu.

Dứt lời, Tiêu Thanh Đồng rút đoản kiếm đeo bên hông trao cho Trần Gia Cách nói :

- Đoản kiếm này là do thân phụ em tặng cho làm vật hộ thân. Theo lời thân phụ thì bên trong có một sự kiện vô cùng bí mật mà suốt mấy trăm năm nay chưa ai khám phá được. Ngày nay lâm biệt, hậu hội hữu kỳ, không có gì tặng nhau, em chỉ xin công tử nhận lấy thanh kiếm này làm kỷ niệm mà đừng từ chối. Công tử là người thông minh hẳn tiếp, ắt sẽ có ngày tìm được bí mật ẩn tàng trong đó.

Trần Gia Cách trịnh trọng đưa hai tay nhận lấy kiếm nói :

- Thanh kiếm này là một báu vật, đáng lý ra tôi không thể nhận lãnh. Nhưng nếu làm thế chẳng hóa ra phụ lòng cô nương lắm sao. “Cung kính bất như tuân mệnh”, tôi xin lãnh nhận và đa tạ hảo tâm của cô nương.

Nhìn mặt Trần Gia Cách, Tiêu Thanh Đồng ít nhiều cũng biết được chàng là người tình thâm nghĩa trọng và đoán được tâm sự của chàng một phần nào. Nàng cúi mặt thẹn thùng, xúc động nói :

- Em biết vì lẽ gì mà anh không bằng lòng để em ở lại giúp. Có lẽ vì hôm trước anh nhìn thấy em với “chàng thanh niên” kia như có tình ý với nhau. Chàng thanh niên đó là đồ đệ thân yêu nhất của Lục Phi Thanh tiên bối chứ chẳng phải ai xa lạ đâu. Nếu anh muốn biết chàng thanh niên ấy là người thế nào xin cứ hỏi thẳng Lục lão tiên bối sẽ rõ. Em chỉ là một cô gái quê mùa, không đủ lời lẽ để nói ra tất cả cho anh hiểu được. Thôi! Thời giờ gấp rút, em phải lên đường đây! Xin từ biệt anh nhé!

Dứt lời, Tiêu Thanh Đồng thúc mạnh vào hông con ngựa một cái. Con tuấn mã bốn vó phi như bay. Chỉ trong chớp lát, cả người lẫn ngựa đã biến mất trong cát bụi mù mịt.

Trần Gia Cách cảm thanh kiếm trên tay mà lòng ngơ ngẩn. Bóng Tiêu Thanh Đồng đã khuất, nhưng chàng vẫn đứng lặng im nhìn theo đám bụi mù. Phải một hồi lâu, Trần Gia Cách như mới trở về lại được với thực tại. Chàng lên ngựa quay đầu trở lại, rong cương đi từ từ chậm rãi. Mỗi bước chân ngựa như một nhịp tim đang đập mạnh trong lòng vị Tổng đà chủ tuổi trẻ tài cao tên Trần Gia Cách kia...

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Ân Cừu Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Huyết hận nhìn quanh đầy huyết hận - Oan gia ngoảnh lại vẫn oan gia

Trong lòng Trần Gia Cách hết sức hoang mang. Chàng thầm nghĩ nhất định phải tìm Lục Phi Thanh để hỏi cho kỳ được về người đệ tử của ông ta thế nào. Rồi chàng lại tự thắc mắc rằng tại sao phải hỏi, và hỏi để làm gì! Trong người chàng dâng lên một luồng cảm giác lạnh lẽo, không biết là dễ chịu hay khó chịu mà Trần Gia Cách từ trước đến nay chưa bao giờ trải qua.

Đang suy nghĩ vẩn vơ một mình thì một bóng bạch mã từ đâu phi như bay đến. Gần tới nơi, Trần Gia Cách mới nhận ra là Tâm Nghiện, theo lời chàng mượn ngựa Lạc Băng đi công tác mới về. Thấy Trần Gia Cách, Tâm Nghiện xuống ngựa nói lớn :

- Thừa Tổng đà chủ, con vâng lệnh người đi gọi Thập đương gia về. Thập đương gia đang ở phía sau, chút nữa sẽ tới kịp, lại còn thêm một người ở xa đến nữa.

Trần Gia Cách hỏi :

- Là ai vậy?

Tâm Nghiện thưa :

- Con cũng không được rõ. Chỉ biết khi con đến Nhạc Vương miếu thì trông thấy hấn cùng với Thập đương gia đang cãi nhau dữ dội. Thấy con đến, hấn tự nhiên mắng con là “thằng trộm ngựa” rồi xông tới gây chuyện ẩu đả. Thập đương gia thấy vậy liền bênh vực con, sau đó cùng hợp lực đánh hấn một trận. Võ công hấn thật hết sức cao cường. Hai người đánh với hấn ngoài trăm hiệp mà vẫn không hạ nổi. Con bèn nghĩ ra một kế, giả vờ ngã xuống đất bốc một nắm cát rồi thừa lúc hấn không để ý bèn ném vào mắt. Sau đó con với Thập đương gia lên ngựa bỏ chạy, chẳng ngờ hấn không chịu bỏ mà quyết rượt đến cùng. Vì con bạch mã con cỡi phi lẹ mà con tới trước được. Nhưng Thập đương gia cũng đang trên đường sắp tới. Còn hấn thì rồi thế nào cũng đến, có lẽ sau Thập đương gia không bao lâu đâu.

Trần Gia Cách cá cười nói :

- Em thật là một tiểu quý! Được rồi! Cứ để hấn tới rồi sẽ hay.

Ngay lúc đó, Chương Tấn cũng đã phi ngựa tới nơi. Thập đương gia liền xuống ngựa đến ra mắt Tổng đà chủ rồi tới ngựa, thấy xuống đất một người tay chân bị trói. Gương mặt của hấn trông rất ngạo mạn, tỏ ra không chút khiếp sợ. Chỉ vào người ấy, Chương Tấn nói :

- Người này vô cớ gây sự với đệ. Hấn nhất định đòi bắt đệ trói lại đem tới cho Tổng đà chủ phát lạc.

Trần Gia Lạc nói :

- Các hạ đây có phải là họ Hàn ở Lạc Dương không?

Người ấy lắc đầu không đáp. Trần Gia Cách lại nói :

- Tâm Nghiện, em mau cởi trói cho vị huynh đài này đi!

Tâm Nghiện nghe lời đến cởi trói, nhưng tay vẫn nắm le cây đao, sợ người ấy trở mặt làm bậy. Trần Gia Cách bèn hướng về người ấy nói :

- Hai người anh em của tôi quả thật đã đắc tội với các hạ. Xin các hạ niệm tình mà tha thứ cho. Sẵn đây, mời các hạ vào bên trong trà đàm.

Bốn người vào cả trong lều. Trần Gia Cách trải chiếu ra mời người ấy cùng ngồi. Lúc ấy, đám hào kiệt Hồng Hoa hội cũng kéo đến đông đủ. Tất cả mọi người đều xếp hàng ngồi sau lưng Trần Gia Cách.

Người ấy trông thấy Lạc Băng trong đám hào kiệt bỗng nổi trận lôi đình, đứng dậy chỉ vào mặt nàng mắng :

- Thì ra mi là con quý cái đã cướp đoạt ngựa của ta! Bây giờ ta mới rõ! Chúng bây đây là toàn một phường trộm cướp!

Lạc Băng đáp :

- Phải chăng ông là Hàn Văn Xung đại gia? Tôi đoạt con ngựa của ông, nhưng cũng để lại cho ông một con ngựa, đồng thời lại trả thêm cho ông một nén vàng ròng. Vàng ông đã cầm tức là ngựa đã bán đi. Sao còn giờ giọng hậm hực hiếp đáp người?

Trần Gia Cách nghe hai đảng cãi cọ với nhau bèn hỏi lại đầu đuôi câu chuyện. Lạc Băng cười, đem chuyện kể lại từ đầu đến đuôi. Mọi người nghe xong không nhịn được, phá lên cười. Trần Gia Cách nói :

- Việc đạ dĩ rồi. Thôi, thì Văn tứ tâu hãy đem ngựa mà trả lại cho Hàn gia.

Lạc Băng không chịu, cãi lại :

- Vậy thì vàng của tôi đâu? Con “Hồng Hòa Tuyết Liên Hoa” của tôi thì sao?

Trần Gia Cách nói :

- Ngắt là vậy đó! Nếu Hàn gia muốn lấy lại ngựa thì cũng nên trả vàng và ngựa trao đổi lại thì hai bên mới sòng phẳng. Hàn gia đã lấy ngựa, và cũng lấy vàng thì coi như là một cuộc buôn bán trao đổi rồi, còn phân xử làm sao!

Tâm Nghiện, em hãy đem thuốc kim thương ra mà rịt cho Hàn gia kéo vết thương ở chân làm độc thì nguy lắm.

Hàn Văn Xung nghe Trần Gia Lạc phân xử như vậy thì tức tối vô cùng, toan chửi đồng lên. Chẳng ngờ Lạc Băng lại nhanh hơn hẳn, lên tiếng trước :

- Chẳng nên đâu, Tổng đà chủ! Hẳn là người của Trần Viễn tiêu cục đó.

Trần Gia Cách ngạc nhiên hỏi lại :

- Thật vậy sao?

Lạc Băng chẳng nói chẳng rằng, móc trong người ra một phong thư trao cho Trần Gia Cách nói.

- Xin Tổng đà chủ cứ đọc lá thư này sẽ rõ!

Trần Gia Cách liền mở thư ra đọc. Thì ra đó là phong thư của Vương Duy Dương gửi cho Hàn Văn Xung. Trần Gia Cách mới liếc qua một cái đã vội xếp thư lại đưa trả cho Hàn Văn Xung nói :

- Đây là thư riêng của Hàn đại gia, tôi không dám đọc.

Hàn Văn Xung trong bụng nghĩ thầm:

- “Cho dù hẳn không đọc nhưng đồng đảng của hẳn đã đọc hết rồi. Nội dung bức thư còn làm sao giấu được nữa!”

Hàn Văn Xung nói :

- Phải! Chính tôi là người của Trần Viễn tiêu cục đây! Chẳng hay người của Trần Viễn tiêu cục đã xúc phạm gì đến các vị, xin cho biết! Tôi, Hàn Văn Xung, quang minh chính đại, không làm chuyện mờ ám. Tuy là bức thư riêng, nhưng các hạ cứ việc đọc, chẳng sao cả.

Đoạn Hàn Văn Xung trao lá thư ra trước mặt Trần Gia Cách. Sự thật thì khi liếc qua lá thư trước khi trao trả cho Hàn Văn Xung, Trần Gia Cách đã biết hết đại ý rồi. Chẳng là người thông minh tuyệt thế, văn võ song toàn, đã từng thi đỗ Trạng Nguyên nên chỉ một cái nhìn sơ mà thuộc ngay nhiều chữ là chuyện thường chứ chẳng có gì là mới lạ cả.

Trần Gia Cách đồng dục lên tiếng :

- Cái uy danh lừng lẫy của Uy Chấn Hà Sóc Vương Duy Dương từ lâu tôi đã nghe như sấm nổ bên tai. Nhưng tôi vẫn không hiểu vì sao “không có nước mà khuấy nên hồ” để gây nên nhiều việc đáng tiếc! Các hạ là người họ Hàn ở Lạc Dương thì xin mạo muội hỏi, đối với Hàn ngũ nương xưng hô ra sao? Vai vế như thế nào?

Hàn Văn Xung nghe hỏi bỗng kinh ngạc liền đáp :

- Đó là thím dâu của tôi. Xin hỏi các hạ vì đâu mà lại biết thím dâu của tôi? Chẳng hay các hạ danh tánh là gì?

Trần Gia Cách mỉm cười nói :

- Chỉ vì tôi hâm mộ thanh danh của Hàn ngũ nương đó thôi chứ thật ra không quen biết. Tôi họ Trần, tên gọi Gia Cách.

Hàn Văn Xung vừa nghe xong liền đứng dậy, đổi ngay thái độ, miệng đáp ứng, “lấp ba lấp bắp” :

- Thưa... ngài đây... ngài đây... là Thiếu đà chủ của Hồng Hoa hội?...

Thường Thích Chí thấy dáng điệu của y thật tức cười liền cướp lời nói :

- Là TỔNG ĐÀ CHỦ! Nghe rõ chưa? Ông nói chuyện cả buổi mà còn chưa nhận ra hay sao!

Hàn Văn Xung lại ngồi xuống. Nhưng hành động của y trở nên cực kỳ khép nép chứ không dám ngạo mạn như trước nữa.

Trần Gia Cách nói :

- Trong giang hồ có đồn rằng cái chết của người đồng môn Tiêu Văn Kỳ của ông có liên quan đến Hồng Hoa hội chúng tôi, nhưng việc ấy chúng tôi hoàn toàn không biết chút nào cả. Tôi đã cho người đến Lạc Dương để minh bạch chuyện này. Tiếc rằng người này chưa đến nơi được thì gặp chuyện gấp rút đành phải tạm gác lại đó thôi. Hôm nay tình cờ gặp ở đây, xin ông nói lại cho chúng tôi biết vì đâu có lời phao truyền thất thiệt như vậy!

Vẫn giọng ấp úng, Hàn Văn Xung hỏi :

- Thưa... có phải ngài đây là... quý công tử của Trần Cát lão ở Hải Ninh đó không?

Trần Gia Cách cười đáp :

- Thế là các hạ đã hiểu biết tường tận thân thế của tôi rồi. Thiết tưởng tôi cũng không còn phải giấu diếm làn gì.

Hàn Văn Xung nói :

- Bắt đầu từ lúc công tử lìa nhà, tướng phủ có treo một giải thưởng rất lớn cho ai tìm được công tử đem về. Có người báo đã dò được tin công tử trong Hồng Hoa hội, lại có người báo công tử đã sang xứ Hối. Sư huynh Tiêu Văn Kỳ chúng tôi vâng mệnh tướng phủ đến Hối bộ để đưa tin nhà cho biết. Nhưng thỉnh lĩnh sư huynh tôi thất tung, chẳng biết rõ sống chết ra sao nơi đâu. Đã năm năm trôi qua, gần đây có người vào sơn cốc tìm thấy vật dụng của sư huynh là tấm thiết thuẫn cùng với một khúc Thiết cầm sát thì không còn gì để nghi ngờ nữa, chứng tỏ Tiêu Văn Kỳ sư huynh đã bị ám hại. Tuy nhiên, không một ai được trông thấy tận mắt, lại không có bằng chứng gì để đối chất nên không thể khẳng định được ai là thủ phạm nên mới nghi là ngoài Hồng Hoa hội ra...

Hàn Văn Xung chưa nói dứt câu thì Chương Tấn đã lên con thịnh nộ nạt lớn, ngắt lời :

- Thế ra cứ mỗi khi không có chứng cứ hay chưa khẳng định được ai là thủ phạm thì chỉ có HỒNG HOA HỘI mà thôi có phải không? Nói thật cho người biết, nếu chúng ta đã giết ai thì khỏi cần phải thắc mắc, chúng ta đã thừa nhận trước rồi. Không những thế, chúng ta luôn luôn để lại một bản án bên cạnh người chúng ta giết kèm theo tất cả mọi bằng chứng cụ thể. Một lần cuối, ta nói rõ cho người biết là chúng ta không có giết Tiêu Văn Kỳ, và cũng không biết ai giết hắn! Chắc là Tiêu Văn Kỳ sư huynh của người đi gây sự, kết thù kết oán với người ta nên mới bị giết đó thôi. Mà sư huynh của người cũng thuộc hạng người “vì tiền bán mạng” thì có chết cũng là vừa rồi chứ còn kêu ca gì nữa! Oan ức ở chỗ nào? Đừng có nhiều chuyện!

Hàn Văn Xung nghe giọng Chương Tấn gay gắt như vậy thì đâm ra bán tín bán nghi. Vô Trần đạo nhân cũng giận dữ rút kiếm ra thét lên :

- Người Hồng Hoa hội chúng ta nói “một là một”, không bao giờ hai lời. Chúng ta đã bảo không giết tức là không giết. Nãy giờ ta nhìn thái độ khinh thị của mi, cho là chúng ta nói láo cũng đủ lắm rồi. Cái tội khinh thường đó không thể nào dung tha được. Hôm nay ta quyết cho mi một kiếm bay đầu rồi để cho bọn mi cứ việc muốn báo thù gì thì báo!

Trong lúc ồn ào, Lục Phi Thanh bỗng đứng lên tiếng :

- Không cần phải nói chi cho dài dòng cả. Việc này hoàn toàn không dính líu gì đến Hồng Hoa hội cả. Chính tôi là thủ phạm đã hạ sát Tiêu Văn Kỳ.

Từ phía sau, Lục Phi Thanh đồng dục bước lên. Ông liền đem chuyện cũ kể lại từ đầu về ân oán giữa ông và Tiêu Văn Kỳ ra sao, cho đến lúc hắn và đồng bọn tìm ông thanh toán ép ông phải ra tay giết chúng thế nào, không giấu diếm một chi tiết nào. Mọi người nghe xong đều không ngớt lời chửi rủa Tiêu Văn Kỳ, cho rằng cái chết của hắn là đáng lắm. Chỉ riêng có Hàn Văn Xung là ngồi xụ mặt nhưng chẳng dám nói nửa lời.

Lục Phi Thanh nói :

- Nay Hàn gia đã rõ mọi chuyện. Nếu muốn trả thù xin cứ tự nhiên mà tính với tôi, chứ đừng có trách bậy Hồng Hoa hội làm gì. Hàn gia muốn trả thù bằng cách nào cũng được. Hoặc đao kiếm, hoặc quyền cước, thậm chí hẹn ngày giờ mà đem thêm người cũng được. Về phần tôi thì trước sau cũng chỉ có một mình đứng ra để giải quyết ân oán này mà thôi.

Dứt lời, Lục Phi Thanh nhìn Lạc Băng nói :

- Văn tứ phu nhân! Vũ khí của ông ta đâu, cứ đưa ra để ông ta rửa hận cho Tiêu Văn Kỳ sư huynh của ông ta đi. Lạc Băng liền đi lấy cây Thiết cầm sát đưa cho Lục Phi Thanh. Cầm sợi Thiết cầm sát, Lục Phi Thanh đưa ra trước mặt Hàn Văn Xung nói :

- Năm trước sáng chế ra món Thiết cầm sát này cho người môn phái sử dụng, thanh danh của Hàn ngũ nương đã vang dậy trong chốn giang hồ. Thật đúng là nữ trung hào kiệt. Tiếc thay!...

Than thở xong, Lục Phi Thanh tập trung nội lực vào đôi tay vuốt một cái. lạ lùng thay, cây Thiết cầm sát tự nhiên trở thành một cây Thiết bång. Ông ta lại nói tiếp :

- Là người Hán, đã chẳng liều mình báo ân tổ quốc mà lại cam mình uốn gối làm tôi mọi sống chết cho giặc thì còn gì nhục hơn? Võ nghệ tinh thông không dùng để hành hiệp trượng nghĩa thì có ích lợi gì cho võ lâm, cho quần chúng và xã hội!

Tay cầm sợi Thiết cầm sát đã thành ra cây Thiết bång, Lục Phi Thanh vừa nói lại vừa dùng nội công nắn thành một cây Thiết đồng, rồi lại biến ra cây Thiết côn. Tóm lại, Lục Phi Thanh cầm sợi Thiết cầm sát của Hàn Văn Xung tự ý uốn nắn như một món đồ chơi. Tay thì làm, miệng lại tiếp tục nói :

- Ở vào một tình thế bất đắc dĩ, chẳng thà là mai danh ẩn tích sống tại cùng cốc thâm sơn còn hơn tham vinh hoa phú quý, quên nợ nước thù nhà mà nổi dậy cho giặc. Lục Phi Thanh này bình sinh hận nhất là bọn “chìm mồi chó săn” và bọn tiêu dư ý mình có chút võ công hà hiếp lương dân, nịnh bợ quan quyền! Lục Phi Thanh này thà chết chứ nhất định không đi chung một con đường với chúng. Nếu gặp chúng thì chỉ có hai đường lựa chọn. Một là chúng chết, hai là ta chết!

Giọng nói cương quyết của Lục Phi Thanh vừa chấm dứt thì Thiết côn trong tay Lục Phi Thanh lại biến thành một cây Thiết hoàn. Hàn Văn Xung nghe những lời hùng biện đầy chính khí của Lục Phi Thanh bất giác đâm ra khiếp sợ, hãi hùng. Bình nhật, hần vẫn tự phụ võ công của mình trác tuyệt, xem thiên hạ không có ai dưới mắt. Thế mà vừa mới đến hần đã bại dưới tay Chương Tần, một kẻ chưa từng có tên tuổi trên chốn giang hồ. Đã thế còn bị bắt trời lại thật nhục nhã, phải nhờ đến Trần Gia Cách tha mạng.

Thấy Lục Phi Thanh xem vũ khí của hần như trò chơi, Hàn Văn Xung tự lượng sức mình ngay. Không cách gì hần có thể đấu nổi với một người đã biết rõ tường tận, và thành thạo tất cả những bí mật và biến ảo về môn binh khí của hần và xem ra còn biết nhiều hơn hần là đằng khác.

Tướng Tử Căn thấy Lục Phi Thanh biểu diễn như một ảo thuật gia thì thích chí vô cùng. Chàng đứng dậy bước tới hỏi ông ta cho mượn món binh khí đó rồi cũng theo phương pháp của Lục Phi Thanh mà biến món binh khí kia sang đủ mọi hình thù. Sau khi biến món binh khí thành một cây thiết côn, Tướng Tử Căn hóm hỉnh đưa một đầu cho Dương Thanh Hiệp, miệng tủm tỉm cười.

Dương Thanh Hiệp hội ý, nói :

- Có phải Thập tam đệ muốn thử sức với ta đó không?

Tướng Tử Căn cười, gật đầu liên tục. Thế là mỗi người một đầu thi nhau kéo. Không ai kéo nổi ai. Hai người vẫn đứng im bất động. Nhưng mọi người để ý kỹ, thấy cây Thiết côn mỗi lúc một dài ra, và hai người thì lùi dần lại với một khoảng cách rất đồng đều.

Nhìn hai người làm trò, Trần Gia Cách không khỏi cười thầm. Sợ mất hòa khí, chàng lên tiếng nói với hai người rằng :

- Hai người sức mạnh ngang nhau, chẳng ai kém ai. Thôi, chịu khó nghe lời tôi mà coi trận thử sức này là hòa đi. Đưa sợi Thiết Cầm này cho tôi để tôi trả nó về tình trạng nguyên thủy của nó cho người ta.

Châu Ý và Lạc Băng nghe Trần Gia Cách nói như vậy thì cười rộ lên, cùng nhau đứng dậy hiếu kỳ xem thử. Trong khi đó, Dương Thanh Hiệp và Tướng Tử Căn cũng đã dừng tay, cầm Thiết cầm sát trao cho Trần Gia Cách.

Trần Gia Cách cười nói :

- Thưa các vị! Tôi đề nghị thế này. Vô Trần đạo nhân, Châu lão anh hùng và Thường ngũ ca đứng một phía, còn Triệu tam ca, Thường lục ca và tôi đứng phía kia. Sáu người chúng ta cùng nhau luyện lại một chút công phu xem chơi.

Mấy người nghe Trần Gia Cách nói vậy thì không khỏi tức cười, cùng nhau hưởng ứng chạy ra xem Trần Gia Cách định làm thế nào. Trần Gia Cách chia ra mỗi bên ba người, người đứng đầu cầm cán Thiết côn, người thứ hai ôm người đứng đầu, và người thứ ba ôm người thứ hai. Sau đó, Trần Gia Cách cười nói :

- Hồi này hai người kia kéo Thiết côn cho dài ra, bây giờ thì chúng ta đôn ngắn lại. Mọi người sẵn sàng chưa? Nghe tôi đếm... Một... Hai... Ba!

Hai bên đều ra sức đẩy tới. Quả nhiên không đầy mấy khắc, cây thiết côn đã trở nên ngắn lại và được trả về hình dạng nguyên thủy của nó.

Mọi người ai nấy đều vỗ tay hoan hô nhiệt liệt. Hàn Văn Xung thấy đám hào kiệt thay phiên nhau xem món binh khí của hần như đồ chơi thì vừa khinh sợ, vừa buồn bã. Hần tự nhủ thầm:

- “Thế mới biết “thiên ngoại hữu thiên, nhân thượng hữu nhân”. Từ trước tới nay ta vẫn tự phụ cho võ công của mình là thiên hạ vô song, nhưng đối với bọn chúng thật quả là chưa đi đến đâu. May mắn mà chúng không ra tay, chứ nếu bọn chúng muốn giết ta thì thật là như trở bàn tay. Thôi! Ta cũng nguyện từ nay không thêm tranh đoạt danh lợi làm gì nữa mà quay về sống với nghề cày sâu cuốc bẫm cùng dân làng coi bộ còn sướng hơn.

Lúc đó Trần Gia Cách nói với mấy người rằng :

- Vui quá nhỉ? Có lẽ đủ rồi. Nếu chúng ta còn cố đôn thêm nữa thì e rằng nó phải ngắn hơn tình trạng nguyên thủy mà thôi.

Quay qua Hàn Văn Xung, Trần Gia Cách nói :

- Bọn ta vui thì vui thật, nhưng đùa giỡn với binh khí của Hàn huynh như vậy có lẽ làm Hàn huynh buồn lòng không ít. Chỉ tại quá cao hứng mà ra. Thôi,

xin hãy bỏ qua mà tha thứ cho bọn ta nhé!

Lúc bấy giờ, mồ hôi Hàn Văn Xung ra như tắm, không dám hé môi nói một lời nào. Trần Gia Cách bỗng nghiêm mặt nhìn Hàn Văn Xung nói :

- Tien đây muốn có một đôi lời khuyên giải. Không biết Hàn huynh có chịu nghe không?

Hàn Văn Xung nói bằng một giọng hết sức yếu ớt :

- Xin công tử cứ nói.

Trần Gia Cách nói :

- Từ xưa cổ nhân vẫn nói “oán nên giải chứ không nên kết”. Cái chết của lệnh sư huynh do anh ta tự chuốc lấy cho mình thôi, không thể nào trách Lục lão tiền bối được. Mong rằng Hàn huynh hãy nể mặt chúng tôi mà cùng với Lục lão tiền bối giảng hòa là hơn. Hàn huynh nghĩ sao?

Hàn Văn Xung vẫn ngồi im mà vẫn không biết phải trả lời làm sao. Trần Gia Cách lại nói tiếp :

- Tôi sẽ nhấn lời với gia huynh một số bạc lớn, vừa là để thưởng công vất vả cho Hàn huynh, vừa là để thưởng mạng cho Tiêu tam gia để gia đình Tiêu tam gia tùy ý chi dụng. Như vậy tương cũng là ổn thỏa lắm rồi. Hàn huynh nghĩ sao xin co biết?

Hàn Văn Xung vẫn ngồi trầm ngâm không đáp. Trần Gia Cách trợn mắt, như lộ vẻ bức dọc, nói lớn tiếng :

- Nếu Hàn huynh vẫn cố chấp thì đây, tôi trả lại Thiết cảm sát để muốn tự tiện giải quyết thế nào thì giải quyết, bắt tất phải nói lời thôi làm chi cho thêm tốn thì giờ!

Vừa dứt câu, Trần Gia Cách thuận tay phóng mạnh cây Thiết côn xuống đất. Cây Thiết côn bị Trần Gia Cách phóng quá mạnh đến lút sâu xuống dưới lòng đất không còn trông thấy vết tích đâu nữa, chỉ còn một lỗ sâu hoắm mà thôi.

Hàn Văn Xung kinh hãi quá độ, gật đầu lia lịa, đáp :

- Thôi... Thôi! Thi tôi xin nghe theo lời dạy bảo của Trần công tử vậy.

Trần Gia Cách cả cười nói :

- Biết thức thời vụ mới là kẻ anh hùng. Chứ còn cứ giữ mãi thành kiến của mình thì nhiều lúc sẽ bỏ qua nhiều cơ hội tốt đó! Tôi rất vui lòng với quyết định sáng suốt của Hàn huynh.

Sau đó Trần Gia Cách gọi Tâm Nghiện đem nghiên mực vào cho mình rồi tự tay viết một bức thư trao cho Hàn Văn Xung.

Hàn Văn Xung nhận thư xong nói :

- Vương tổng tiêu đầu sở dĩ kêu gọi anh em đến Trấn Viễn tiêu cục là để tải chi phiếu về Bắc Kinh. Đến Bắc Kinh sẽ phải bảo tiêu một số đồ của Hoàng Thượng của vua ban, toàn là trân châu bảo ngọc, về Giang Nam cho quý phủ của công tử. Mong rằng công tử ra một mệnh lệnh truyền đi ắt không kẻ nào dám đụng đến.

Trần Gia Cách nghe xong liền nói :

- Hàn huynh lãnh trách nhiệm hộ tống phẩm vật về tề phủ, vậy thì chẳng hay Hàn huynh có biết đó là những món gì hay không?

Hàn Văn Xung đáp :

- Vương tổng tiêu đầu không nói rõ cho tôi biết. Nhưng điều tôi được biết chắc chắn là Hoàng Thượng rất ân sủng đối với quý phủ. Cứ 10 ngày hay nửa tháng lại cho đài tải đầy dẫy trân châu bảo ngọc một lần. Lần này số châu báu quá nhiều phải đưa về Giang Nam để quý phủ sung vào kho mới tiện. Vì hàng hóa chuyển này quá nhiều, có thể nói là “vô giá” nên Thừa Tướng phủ Bắc Kinh mới giao trách nhiệm này cho Trấn Viễn tiêu cục để không sợ rủi ro bị cướp dọc đường.

Trần Gia Cách sau đó gọi :

- Tâm Nghiện! Em mau mời mấy vị tiêu sư của Trấn Viễn tiêu cục kia ra cho ta!

Tâm Nghiện vâng lời, dẫn Tiền Chính Luân cùng mấy người tiêu sư thuộc Trấn Viễn tiêu cục ra. Hàn Văn Xung trông thấy y thì cả hai cùng há hốc nhìn nhau, không nói được một lời nào.

Trần Gia Cách nói :

- Hôm nay vì nể mặt Hàn gia nên sẵn lòng trả mấy người này lại cho Trấn Viễn tiêu cục. Hàn gia cứ lãnh họ về luôn tiện. Lần này thì tha cho, nhưng lần sau còn tái phạm thì đừng trách chúng tôi sao vô tình đấy nhé!

Hàn Văn Xung thấy Trần Gia Cách biết dùng cả cương lẫn nhu không những chỉ trong võ thuật mà còn trong cách xử thế giao thiệp nữa thì không khỏi bội phục. Thế nhưng y vẫn không biết dùng lời lẽ nào để mà đối đáp cho được. Y cũng chẳng dám nhìn thẳng vào mặt Lục Phi Thanh mà nói đến chuyện oán thù nữa. Trần Gia Cách nói :

- Bây giờ anh em chúng tôi có việc phải đi trước. Quý vị cứ ở đây nghỉ chân, sáng ra khởi hành cũng tiện. Thôi! Xin cáo từ!

Sau đó, đám hào kiệt Hồng Hoa hội lên ngựa rầm rộ kéo đi. Qua một đoạn đường, Lục Phi Thanh nói :

- Thừa Tổng đà chủ! Tôi nhận thấy đề bọn tiêu sư ở đó có điều bất tiện! Thế nào chốc nữa đây, tiểu đồ cũng đi ngang qua gặp bọn ấy. Chúng đang hàm hận báo thù nên thế nào cũng cùng tiểu đồ gây chuyện chứ chắc không. Theo tôi thì ai nấy đi trước đi, để tôi ở lại sau chờ đón tiểu đồ để xem có sự thế nào.

Trần Gia Cách nói :

- Hay lắm! Lục tiên bối cứ tùy tiện mà hành động. Nếu tiện, xin Lục tiên bối cho lệnh cao đồ giúp một tay luôn thì quý hóa biết mấy.

Lục Phi Thanh cười :

- Tiểu đồ vẫn còn bông bột lắm! Chắc không thể giúp gì được cho chúng ta đâu!

Dứt lời, Lục Phi Thanh quay ngựa trở lại ló củ phóng đi như bay. Vì có quá nhiều người cho nên Trần Gia Cách không tiện hỏi đến chuyện có liên quan đến người đồ đệ của Lục Phi Thanh theo lời dặn lúc lâm biệt với Tiêu Thanh Đồng.

Vì lẽ ấy mà trong lòng Trần Gia Cách cảm thấy buồn rười rượi...

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Ân Cừu Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Liều mạng vì người mong chuộc lỗi - Mặc thân vàng đá cũng vui lòng

Nhắc lại Dư Ngự Đồng sau khi vâng lệnh Trần Gia Cách đi tìm tin tức của Văn Thái Lai. Sau khi qua sông, Dư Ngự Đồng lên bờ tìm cách hỏi thăm nhưng nhưng chẳng được kết quả gì. Một hôm, Dư Ngự Đồng đến Lượng Châu. Đây là một thương cảng đông đúc, giàu có. Lượng Châu là một quận lớn của phủ Cam Tân. Chàng vào một quán cơm ở ven con đường phía Nam quận lỵ. Thấy bên dưới quán đông, Dư Ngự Đồng lên trên lầu bảo tử bảo dọn một mâm cơm rượu.

Ngồi một mình lại nghĩ đến Lạc Băng, Dư Ngự Đồng khó cảm được giọt lệ. Chàng vẫn biết đây là một mối tình tuyệt vọng nhưng hễ càng muốn quên đi lại càng nhớ.

Nhìn lên vách, thấy có nhiều bài thơ vịnh cảnh Lượng Châu có ký tên và đề rõ cả ngày giờ của du khách đến đây ăn nhìn cảnh vật mà động lòng. Thi tử Dư Ngự Đồng bỗng trào ra. Chàng lấy bút đề một bài thơ lên vách như sau:

Kim địch tung hoành nhất khứ lai,

Thu phong sầu tự bất năng bài.

Nhân ngôn hậu chuyển trường sinh đoản,

Ngã dĩ ưu quần chuyển thập hoài.

Ngự Đồng

Rượu vào, nhưng sầu nan giải. Dư Ngự Đồng cố ngâm nga để khuấy lắng mà lòng vẫn mãi không sao vui được.

Dư Ngự Đồng nhìn xuống dưới lầu chợt thấy có hai người đi lên. Người đi trước hình như chàng đã có gặp ở đâu mà nhớ chưa ra. Chàng ngồi nặn óc một hồi mới chợt nghĩ ra là tên quan sai đã đụng độ với chàng ở Thiết Đàm trang. Hình như hắn không nhận ra chàng nên cứ tự do với nói chuyện với đồng bọn mà không sợ ai nghe thấy. Lên đến nơi, hai tên nhìn tứ phía rồi chọn một cái bàn gần Dư Ngự Đồng mà ngồi.

Dư Ngự Đồng giả gục mặt lên bàn như say rượu, ngủ mê, miệng ngáy “khò khò”. Tửu bảo lại lay chàng mấy lần mà không thấy cửa quây gì cũng đành chịu thua, bỏ đi phục vụ bàn khác.

Tên quan sai cùng đồng bọn của hắn nói toàn những chuyện bậy bạ tầm phào, chẳng có gì quan trọng. Một lát sau, Dư Ngự Đồng nghe một tên trong bọn

nói :

- Nay Đoàn đại ca! Anh lần này đã lập được đại công. Chẳng hiểu rồi đây hoàng thượng sẽ thưởng cho anh những gì xứng đáng.

Người họ Đoàn ấy đáp :

- Thường gì đi chẳng nữa tôi cũng không ham. Tôi chỉ muốn thái thái đưa người ấy đến Hàng Châu trước đã. Nói thật với chú em, tám viên thị vệ rồi khỏi Bắc Kinh chỉ còn có một mình tôi sống sót mà về được với vợ con mà thôi. Còn bảy người kia thì thật kém may mắn. Không phải tôi ca ngợi địch mà làm giảm uy phong của mình, nhưng còn sống sót trận đánh ấy mà trở về thì thật là phúc 30 đời để lại. Thế nhưng bao nhiêu công lao bọn Ngự lâm quân đều cướp hết. Bọn Ngự tiền thị vệ chúng tôi thì chẳng ai thêm đêm xia tới. Nay Châu đệ! Là một điều là chẳng hiểu vì lẽ nào có lệnh truyền không giải kẻ ấy về Bắc Kinh như mọi người tưởng mà lại bí mật đưa về Hàng Châu? Kể cũng lạ! Nhưng tôi lại thích vậy, vì biết đâu về Hàng Châu thái thái sẽ xét công lao của mình nhiều hơn là về Bắc Kinh chỉ có một Hoàng đế tự quyền ban thưởng!

Người họ Châu đáp, giọng hần nhỏ hơn người họ Đoàn một chút :

- Chị tôi vốn là người trong phủ của Lưu đại học sĩ nên biết rõ vụ này. Tôi nghe lỏm được chị tôi nói với anh tôi rằng lần này Hoàng Thượng định đi Giang Nam một chuyến. Sở dĩ phải giải kẻ ấy đến Hàng Châu là cốt ý để Hoàng Thượng đích thân thẩm vấn.

Người họ Đoàn “hừ” một tiếng, nốc một hớp rượu, giọng lè nhè :

- Bọn chú sáu người từ Bắc Kinh đến đây lâu rồi, sao gọi là mới vàng thánh chỉ?

Người họ Châu đáp :

- Vì đây là điều tối mật. Chắc anh cũng thừa biết, Giang Nam là tổng hành dinh của Hồng Hoa hội. Thế lực của chúng mạnh lắm. Quan quân triều đình vị tất đã làm gì được! Do đó mà thánh chỉ truyền đi một cách âm thầm, để che hết tai mắt của Hồng Hoa hội. Nếu báo có khâm sai từ Bắc Kinh xuống thì lộ tẩy hết còn gì! Chẳng qua là vui miệng mà nói chơi đây thôi chứ vẫn sợ tai vách mạch rừng lắm. Nên tiểu tâm mà đề phòng kéo nguy hiểm đến tánh mạng.

Người họ Đoàn bỗng kể tai nói nhỏ với người họ Châu, nhưng cũng đủ lọt vào tai Dư Ngự Đồng vì hần cũng có vẻ ngà ngà cho nên dù là nói nhỏ nhưng “nhỏ” trong lúc say cũng đủ “lớn” như lúc tỉnh.

- Quên! Này giờ chúng ta quên mất cái thăng nằm gục đầu lên bàn đấy chứ!

Rồi một chuỗi cười vang lên :

- Khéo lo xa! Hần ngủ như chết! Không nghe tiếng ngáy của hần sao? Với lại gã tửu bảo cũng mấy lượt đánh thức gã rồi mà có hiệu quả nào đâu!

Dư Ngự Đồng cười thầm trong bụng, nhưng vẫn làm bộ ngáy đều. Hình như tiếng người họ Châu tiếp tục nói :

- Theo tôi thì đã có Trương đại nhân. Chúng ta chẳng có gì phải lo cả!

Dư Ngự Đồng lắng nghe từ đầu đến cuối câu chuyện lấy làm kinh ngạc vô cùng. Chẳng tự nghĩ nếu quả như lời hai tên kia nói thì Trương Siêu Trọng quả đã đi một nước cờ hết sức cao siêu. Cả kế hoạch của Hồng Hoa hội là truy kích bọn Trương Siêu Trọng trên đường đi Bắc Kinh chứ có ngờ đâu chúng lại âm thầm đưa Văn Thái Lai về Giang Nam, là ngay đất nhà của Hồng Hoa hội! Cả một bang hội lớn như thế, đầy rẫy nhân tài mà lại bị thua mưu một “Hóa Thủ Phán Quan”!

Dư Ngự Đồng cảm thấy trách nhiệm của mình lúc này nặng hơn bao giờ hết. Nếu chẳng không báo tin kịp thời, đại sự sẽ hỏng hết, không còn gì! Nhưng chẳng lại thăm nghĩ có phải tin tức kia xác thực hay không, hoặc giả chỉ là mưu đồ của phía địch giả mượn rượu để đánh lạc hướng người nghe như chàng đây? Đang lúc chàng còn đang phân vân rồi trí thì lại nghe gã thị vệ họ Châu nói :

- Nay Đoàn huynh! Chẳng hiểu cái tên đó phạm tội gì quan trọng mà chính Hoàng Thượng phải thân giá xuống tận Giang Nam mà thẩm vấn? Chúng đệ làm Ngự tiền thị vệ lâu rồi mà chưa thấy tên khâm phạm nào đặc biệt được Hoàng Thượng lưu ý như tên này.

Người họ Đoàn nói :

- Việc quân quốc trọng đại như thế thì chúng tôi làm sao mà thấu hiểu nổi? Minh cũng như thiên lôi sai đánh đâu thì đánh đó, nào có ai thêm nói rõ lý do hay nguyên do gì cho biết! Đã vậy mà làm không xong thì nhẹ lắm thì vào khám, còn nặng thì roi đầu! Từ ngày có lệnh bắt tên khâm phạm đó đã có không biết bao nhiêu người chết... Toàn là những cao thủ võ lâm.. Mà đã hết đâu! Sẽ còn bao nhiêu cái chết khác nữa... Biết đâu sẽ đến lượt bọn mình!...

Người họ Châu nói :

- Việc đó thuộc về tương lai, còn xa vời quá! Hiện tại Đoàn đại ca mới lập được kỳ công, tiểu đệ xin mừng đại ca ba chén lớn!

Sau đó hai người tiếp tục ca ngợi nhau bằng những chung này qua chung khác... Uống đến sau mèm, gã họ Đoàn nói với gã họ Châu :

- Thôi, mình giải tán chứ! Cứ ngồi mãi đây mà nói chuyện hay sao?

Nói xong hai người bước xuống thang lầu. Trước khi đi, hắn không quên quay lại liếc nhìn Dur Ngr Đồng một lần cuối. Hắn mỉm cười khẽ mắng một câu :

- Cái bọn chỉ biết đọc sách Thánh hiền mà làm được quái gì! Mới uống vài ly đã say cúp bình thiếc!

Dur Ngr Đồng chờ cho chúng đi khỏi mới ngẩng đầu dậy móc ra hai lượng bạc đặt trên bàn rồi vội vã xuống lầu nhìn theo. Xa xa, chàng thấy hai người ngã lui ngã tới trên lề đường. Chàng để ý thấy chúng vào trong cửa thành Lượm Châu. Chàng chờ mãi cả nửa ngày mà vẫn không thấy bóng chúng trở ra. Đoán chắc rằng chúng thuộc người của phủ này, Dur Ngr Đồng không đợi nữa liền trở lại khách điểm. Chàng thay vội đồ dạ hành, nhẹ nhàng phóng ra ngoài cửa sổ.

Đến trước cửa phủ Lượm Châu, Dur Ngr Đồng thấy có ánh sáng lấp lóe bên cánh cửa sổ ở hướng đông. Chàng dùng thuật phi hành đến gần, nép mình ở phía bên ngoài cửa sổ lắng nghe. Nghe có tiếng người bên trong, Dur Ngr Đồng dùng một ngón tay soi một lỗ nhỏ để nhìn vào. Chàng hết sức kinh ngạc khi nhìn thấy bên trong người ngồi đầy như nệm cỏ.

Người ngồi chính giữa là Trương Siêu Trọng. Hai bên hắn toàn là đám thị vệ công sai. Một người ngồi quay lưng ra phía cửa sổ lên tiếng thật lớn như chửi mắng :

- Quân bây là đồ chó chết...

Dur Ngr Đồng giật nảy mình. Giọng nói này nghe thật là quen. Chính là giọng nói của Bôn Lôi Thủ Văn Thái Lai chứ không chạy vào đâu được hết! Chàng nằm rạp xuống đất, chỉ cố gắng lắng tai nghe. Tiếng Văn Thái Lai như chuông đồng tiếp tục chửi mắng :

- Đây lũ tầu cầu vô tài! Văn lão gia chẳng may lọt vào tay chúng bây thì chúng bây cứ mặc sức muốn làm gì thì làm! Rồi đây sẽ có người báo thù xứng đáng cho ta! Cái thứ “lồng trâu dạ chó” chúng bây đừng mong dụ dỗ hay uy hiếp được ta...

Tiếng một người trong treo ngư chuông ngân lọt vào tai Dur Ngr Đồng :

- Hay lắm! Mi cứ việc mắng chửi cho sướng miệng đi! Ta vốn biết Bôn Lôi Thủ Văn Thái Lai lợi hại, đảm lược can trường lâu rồi ki mà! Song ta vẫn muốn biết rõ sự lợi hại của mi đến mức nào. Đây! Hãy thử chịu một quyền của ta xem sao.

Dur Ngr Đồng nghe xong thì hết sức hồi hộp, lòng nghĩ thầm :

- Từ ca thật là người nghĩa khí, “thà chết chứ không chịu nhục”! Con người như vậy chả trách được tứ tẩu yêu mến! Lẽ nào ta lại đứng đây mà nhìn tứ ca chịu nhục!

Ghé mắt nhìn vào lỗ hồng, Dur Ngr Đồng nhìn thấy một người cao lớn, độ chừng 30 tuổi, mặc vải xanh đang giơ cao quyền lên. Văn Thái Lai bị trói cả tay lẫn chân không sao cử động được, nét mặt giận dữ hiện ra mặt.

Dur Ngr Đồng bậm môi, nghiêng răng, ra vẻ uất hận đến cực độ. Quyền người ấy vừa hạ xuống, Dur Ngr Đồng liền đặt óng sáo vàng vào ngay lỗ thối một cái. Người kia thét lên một tiếng đau đớn, xé tan bầu không khí im lặng.

Người ấy không ai khác hơn là Ngân Bá Căn, một tay quyền khét tiếng ở Thanh Châu. Bị Dur Ngr Đồng bắn ngay một phi tiêu vào mắt, hắn chịu không thấu, ngã nhào xuống đất, kêu la thảm thiết. Trong phòng bỗng trở nên hỗn loạn khác thường. Sau đó Dur Ngr Đồng lại thổi tiếp một phi tiêu nữa vào ngực chân mày bên hữu của một tên thị vệ khác.

Dur Ngr Đồng tự dung trong người dâng lên một luồng dũng khí, chàng bước tới cửa chính xô mạnh tiền thắng vào, miệng hét vang như sấm :

- Bọn chim mồi chó săn kia! Chúng bây khôn hồn thì tên nào ngồi đầu thì ở yên chỗ đó! Người của Hồng Hoa hội đã tới cứu bạn đây rồi!

Tiếp theo đó, Dur Ngr Đồng lại thổi một mũi phi tiêu khác vào ngay huyệt “nhuyễn ma” của tên quan sai lãnh nhiệm vụ ngồi cạnh gác, giữ Văn Thái Lai. Đến trước mặt Văn Thái Lai, Dur Ngr Đồng rút một lưỡi trùy thủ cắt đứt hết dây trói cho Văn Thái Lai. Sau khi được Dur Ngr Đồng cắt hết dây trói, Văn Thái Lai chẳng khác gì một con hổ sống chuồn, tinh thần trở nên dũng mãnh lạ thường.

Một tên thị vệ cầm binh khí vừa xông đến bị Văn Thái Lai tặng ngay cho một quyền ngay bả vai. Hắn chỉ kịp kêu lên một tiếng rồi ngã lăn xuống. Những tên khác thấy bản lĩnh của Văn Thái Lai lợi hại quá thì không dám liều mạng xông vào, chỉ lui dần ra mà trở mắt nhìn.

Dur Ngr Đồng nói với Văn Thái Lai rằng :

- Từ ca! Mau chạy ra khỏi nơi đây!

Văn Thái Lai khẽ hỏi :

- Có đông đủ các vị đương gia đến chưa?

Dur Ngr Đồng đáp :

- Chỉ có một mình em thôi.

Văn Thái Lai khẽ gạt đầu một cái. Vết thương ở chân lâu ngày không được băng bó kỹ lưỡng mà lại bị trói lâu ngày thành ra chàng đi đứng loạng quạng không được vững. Dur Ngu Đồng phải nghiêng mình kề vai cho Văn Thái Lai dựa để chàng đi ra cửa chính.

Sợ khâm phạm triều đình trốn khỏi nên cả bọn thị vệ đành liều một lượt nhảy như nước tràn. Dur Ngu Đồng bèn dùng ống sáo vàng để chống cự.

Cả hai vừa ra đến cửa thì thấy Trương Siêu Trọng tại đó như đã đứng đợi sẵn từ bao giờ. Trương Siêu Trọng tiến tới một bước thét lên :

- Hãy dừng lại ngay!

Dứt lời, bảo kiếm của y nhắm ngay bụng Văn Thái Lai đâm một mũi thật lẹ. Văn Thái Lai hai chân đi không vững nên né tránh không kịp, nhưng bất buộc phải tự vệ. Văn Thái Lai dùng hai ngón tay như mũi xiên chìa tới đâm thẳng vào hai mắt của Trương Siêu Trọng.

Trương Siêu Trọng kinh hãi, biết đây là đòn liễu lĩnh hy sinh của Văn Thái Lai. Nếu tiếp tục sẽ đâm chết Văn Thái Lai nhưng đồng thời cũng bị đối phương xia cho mù hai mắt nên vội vàng thu kiếm về, buột miệng khen :

- Hay lắm! Hay lắm!

Tuy nhiên cả tay lẫn chân đều chỉ dùng được một nên sau một chiêu trao đổi với một đại cao thủ như Trương Siêu Trọng như thế, Văn Thái Lai gần như không còn đứng vững nổi nữa. Trương Siêu Trọng thừa cơ dùng kiếm chém vào vai Văn Thái Lai một nhát. Văn Thái Lai khẽ nghiêng mình tránh nhưng tránh không khỏi, bị một vết thương nhẹ trên vai. Toàn thân chàng không gượng nổi, ngã hẫ xuống đất.

Dur Ngu Đồng vừa đánh vừa nghĩ :

- Ta là một kẻ đau khổ nhất trên đời, sống cũng như chết! Thôi, thì hôm nay chi bằng cố gắng mà cứu được tứ ca về cho đoàn tụ với tứ tẩu thì cho dù có chết cũng không ân hận. Họ sẽ hiểu được lòng ta. Dur Ngu Đồng này không phải kẻ bất nghĩa.

Lòng đã quyết, Dur Ngu Đồng không chút đắn đo, nhắm Trương Siêu Trọng dùng ống sáo vàng đánh ra một chiêu trí mạng. Trương Siêu Trọng nhìn thấy chiêu thức của Dur Ngu Đồng hết sức bí hiểm thì không dám khinh thường, lùi lại một bước, lách mình sang một bên né tránh. Nhờ vậy, Văn Thái Lai có đủ thì giờ mà đứng bật dậy. Chàng thét lên một tiếng như hô gào khiến cho đám thị vệ sợ hãi, lui lại đằng sau. Tên nào tên nấy vẫn cầm binh khí thủ trong tay, nhưng chẳng ai dám tiến tới. Dur Ngu Đồng thấy vậy kêu lớn :

- Tứ ca! Mau thoát ra cho lẹ!

Văn Thái Lai thấy cửa trước trống không người canh giữ bèn lách một cái như một cái bóng phớt qua. Dur Ngu Đồng múa ống sáo vàng, sử dụng Nhu Văn kiếm thuật pha với tuyệt kỹ của phái Không Động nhất định cản Trương Siêu Trọng lại, không cho đuổi theo Văn Thái Lai.

Trương Siêu Trọng hết sức nóng nảy trong lòng, chỉ sợ Văn Thái Lai tẩu thoát. Nhưng ngặt nỗi Dur Ngu Đồng đánh dữ quá, chiêu nào chiêu nấy đều hiểm ác. Chàng đánh như chẳng cần còn mạng để rời khỏi nơi này, cũng chẳng cần biết mình đánh với ai và bao nhiêu người nữa.

Trương Siêu Trọng cả giận, trở uy thần xông tới chém trúng Dur Ngu Đồng hai nhát. Thế nhưng chàng vẫn nhịn đau, thần nhiên như không mà tiếp tục đấu trí mạng, tấn công Trương Siêu Trọng liên tục không ngừng tay.

Trương Siêu Trọng giận quá hét vang lên :

- Bộ mi không sợ chết sao? Ai dạy cho mi cái lối đánh liều mạng như thế?

Dur Ngu Đồng cười nhạt đáp :

- Phải, ta liều mạng đó! Ông có bản lĩnh thì cứ việc giết chết ta đi chứ việc gì phải nổi khùng mà cãi nhai cho dài dòng.

Đánh với Trương Siêu Trọng được thêm vài hiệp, Dur Ngu Đồng lại trúng thêm một nhát kiếm nữa ngay bả vai. Bọn thị vệ thấy chàng bị thương liền thừa cơ hội xông lên quyết hạ cho bằng được để còn đuổi theo Văn Thái Lai. Dur Ngu Đồng quay ống sáo vàng điểm một cái vào ngay huyệt “nhụ hạ” của một tên khiến hắn ngã lã ra chết không kịp ngáp. Thuận tay, chàng phang luôn một chiêu vào giữa đỉnh đầu một tên khác khiến hắn chịu chung số phận với tên đồng bọn vừa rồi.

Trương Siêu Trọng thừa lúc chàng bận đấu với đám thị vệ lại xông đến chém trúng ngay vai Dur Ngu Đồng thêm một nhát nữa. Lúc ấy, máu tuôn như ướm đầm hết cả áo Dur Ngu Đồng. Chàng hét lên một tiếng xông tới, gạt tên nào đánh tên đó, gạt ít đánh ít, gạt nhiều đánh nhiều, như một mảnh hổ bị thương đang liều mạng với đàn sói.

Đột nhiên, Dur Ngu Đồng như bị ai quất trúng một ngọn roi khiến chàng không sao gượng được, ngã sấp xuống đất. Thế nhưng Dur Ngu Đồng vẫn cố đứng dậy tiếp tục múa ống sáo vàng. Nhưng chưa múa được mấy cái thì chàng bỗng cười rộ lên một tràng rồi gục xuống bất tỉnh, nằm buông xuôi.

Vừa khi ấy có tiếng người từ ngoài cửa hét lớn :

- Ngừng tay!

Cả Trương Siêu Trọng cùng bọn thị vệ nhìn thấy Văn Thái Lai thần sắc oai nghiêm từ ngoài cửa bước vào. Văn Thái Lai như chẳng thèm đếm xỉa tới ai,

chỉ chạy lại ôm lấy Dur Ngư Đồng. Nhìn khắp thân thể Kim Định Tử Tài nhuộm máu hồng, Văn Thái Lai bắt gặp sa lệ nhỏ xuống. Để tay lên ngực Thập tứ đương gia thấy còn hơi thở, Văn Thái Lai mừng rỡ đỡ chàng dậy miệng gọi lớn :

- Mau đem thuốc cầm máu lại đây cho ta.

Lời của Văn Thái Lai chẳng khác gì một mệnh lệnh. Bọn thị vệ vội đi lấy thuốc kim thương mang đến. Chàng chính tay lấy thuốc rịt lên tất cả những vết thương trên người của Dur Ngư Đồng rồi ra dấu bảo đám thị vệ đỡ Thập tứ đương gia dậy. Sau đó chàng đưa hai tay ra bảo bọn thị vệ :

- Trói đi!

Bọn thị vệ nhìn thần sắc của Văn Thái Lai cũng đủ sợ rồi nên không một tên nào dám lại gần, chỉ nhìn Trương Siêu Trọng mà đợi ý kiến.

Trương Siêu Trọng chưa kịp mở miệng thì Văn Thái Lai đã quát lớn :

- Bấy sợ à? Nếu ta muốn chạy thoát thì đã thoát lâu rồi! Bấy giữ được ta à?

Lúc đó, mấy tên thị vệ mới dám đến trói hai tay chàng lại rồi dẫn về nhà lao của phủ.

Sáng hôm sau, Trương Siêu Trọng thức dậy thật sớm đích thân đến xem xét thương tích của Dur Ngư Đồng. Nhờ được tận tình săn sóc, thuốc men đầy đủ nên Dur Ngư Đồng đã tỉnh lại. Trương Siêu Trọng xem xét các vết thương cẩn thận rồi cất tiếng hỏi :

- Sư phụ của mi họ Mã hay họ Lục?

Dur Ngư Đồng đáp :

- Ân sư của ta ngoại hiệu là Thiên Lý Độc Hành, họ Mã, tên Chân.

Trương Siêu Trọng gật đầu nói :

- Phải! Ta đây chính là sư thúc của mi, tên là Trương Siêu Trọng.

Dur Ngư Đồng khẽ gật đầu mấy cái. Trương Siêu Trọng lại hỏi :

- Mi có phải là người của Hồng Hoa hội không?

Dur Ngư Đồng lại gật đầu. Trương Siêu Trọng lắc đầu, than :

- Đáng tiếc! Thật là đáng tiếc! Một người tuổi trẻ tài cao, có tương lai rực rỡ như mi lại đi làm đường lạc lối! Còn Văn Thái Lai là gì trong Hồng Hoa hội? Y có ân nghĩa gì với mi mà lại liều mạng để cứu như thế?

Dur Ngư Đồng nhắm mắt lại, không trả lời. Một lát sau chàng mới mở mắt ra nói :

- Ta quyết đổi tánh mạng mình để cứu được người ấy. Dẫu có chết cũng vui, chẳng có gì ân hận.

Trương Siêu Trọng nói :

- Chỉ uống mạng mi thôi! Văn Thái Lai đã ở trong tay ta rồi. Mi không cứu thoát được đâu.

Dur Ngư Đồng cả kinh hỏi lại :

- Ta đã cứu thoát được tứ ca rồi! Có lý nào lại bị ông bắt lại?

Trương Siêu Trọng nói :

- Ta chưa cần phải ra tay bắt lại thì hắn đã chạy vào tự nạp mình.

Trương Siêu Trọng cố khai thác, hỏi nhiều câu về Hồng Hoa hội, nhưng Dur Ngư Đồng như giả điếc chẳng thèm nghe. Chàng dùng miệng thay sáo, thổi những bài ca du dương mà thường ngày ưa thích nhất, tình bơ như không biết đau đớn gì cả. Trương Siêu Trọng mỉm cười, gật đầu khen :

- Thật là một trang thiếu niên dũng cảm, không biết sợ là gì!

Trương Siêu Trọng bỏ ra ngoài đi thẳng, gọi đám thị vệ vào bàn riêng. Rút kinh nghiệm, Trương Siêu Trọng gia tăng sự canh phòng. Y ra lệnh cho đám thị vệ canh phòng trước sau thật nghiêm ngặt, lại cất đặt thêm một đội xạ thủ cung nỏ để phòng bị thích khách đột nhập như Dur Ngư Đồng đêm hôm trước. Về phần Văn Thái Lai, Trương Siêu Trọng đích thân dẫn ra khỏi nhà lao, tự tay đích thân canh giữ.

Sáng hôm sau có người báo tin, cho biết sông Hoàng Hà dậy sóng, nước cuốn như thác đổ, thật khó mà qua lại bằng ghe đò. Nhưng Trương Siêu Trọng không nghe, vẫn ra lệnh phải tức tốc lên đường. Đám thuộc hạ đành răm rắp tuân theo.

Trương Siêu Trọng từ biệt các quan Tri Phủ Lương Châu cùng với Tri Huyện sở tại. Kế đến, y sai nhót Văn Thái Lai và Dư Ngự Đồng, mỗi người vào trong một chiếc tù xa để áp giải đi. Khi sắp sửa khởi hành thì thấy Ngô Quốc Đống, Tiền Chính Luân, Hàn Văn Xung, trước sau mười mấy người từ cửa phủ đi thẳng vào. Mặt mũi người nào người nấy trông hết sức tiêu tụy và thảm não.

Trương Siêu Trọng ngạc nhiên hỏi tại sao thì tất cả đem chuyện kể lại. Trương Siêu Trọng hỏi :

- Diêm lục gia võ nghệ cao cường mà sao lại phải chết trong tay một đứa nha đầu mới thật lạ lùng!

Ngô Quốc Đống lạnh lùng nói :

- “Cao nhân tất hữu cao nhân trị”! Diêm Thế Chương bản lãnh cao cường nhưng nha đầu người Duy kia võ nghệ còn giỏi hơn! Đó là chưa kể đến bản lĩnh của đám người Hồng Hoa hội và đám người Duy kia. Chưa chắc gì Trương Đại Nhân đã sánh được với chúng nó, chứ đừng nói là chúng tôi!

Nghe Ngô Quốc Đống tán dương đám hào kiệt Hồng Hoa hội, lại nói rằng mình chưa chắc đã địch nổi với họ, Trương Siêu Trọng như bị chạm tự ái rất nặng, giọng gay gắt nói lớn :

- Để rồi ông coi! Ta sẽ cho đám Hồng Hoa hội kia biết bản lĩnh của Hỏa Thủ Phán Quan này như thế nào. Ông cứ chống mắt lên mà xem thử rằng ai không địch nổi ai, hay ai không sánh được với ai!

Rồi đưa thẳng nắm đám giò lên cao, Trương Siêu Trọng hét lớn :

- Ta thề phải báo cho được thù này!

Ngô Quốc Đống nhìn thấy bộ điệu phách lối củ Trương Siêu Trọng thì ghét cay ghét đắng. Nhớ lại tình cảnh mình bị họ Trương đưa ra làm “vật tế thần” theo kế “Kim thiên thoát xác”, Ngô Quốc Đống lại càng hận thêm. Y nói thầm trong bụng :

- “Phải! Ta sẵn sàng chống mắt lên để xem thử coi mi giỏi hay là tụi Hồng Hoa hội kia giỏi hơn!”

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Ân Cừ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Hỏa Thủ Phán Quan khoe dũng lược - Tây Xuyên song hiệp trở kỳ tài

Dù giận dữ, cho là Ngô Quốc Đống vì quá sợ bọn Hồng Hoa hội mà coi thường bản lĩnh của mình, Trương Siêu Trọng cũng không dám quá tự đại mà trở nên bất cần nên sau đó liền mời ngay viên Tổng binh phủ Lương Châu đến thương lượng.

Theo kế hoạch, viên Tổng binh phủ Lương Châu này sẽ điều động 800 tinh binh phối hợp với lực lượng của Trương Siêu Trọng để áp giải khâm phạm Viên Tổng binh biết là việc quan trọng nên chẳng dám một mình đảm đương nên gọi Phó tổng binh Tào Năng và Tham trưởng Bình Vượng giao phó trách nhiệm, dẫn hai người chia quân ra làm ba đạo thành tiền, hậu, và trung. Ba đạo quân này sẽ hộ tống Trương Siêu Trọng đem khâm phạm đến Tường Lan rồi sau đó nhường trách nhiệm lại cho quan binh địa phương tại nơi này.

Đoàn người lên đường rời khỏi Lương Châu. Trên lộ trình, bọn binh lính gain dân hà hiếp phụ nữ, cướp của, bắt gà trộm chó, làm đủ điều tàn ác, gây khổ sở cho dân chúng không biết mấy. Tiếng khóc lóc than van, oán trách như vang dậy cả một trời.

Đi được hai ngày, đoàn người đến Song Tử. Qua khỏi thị trấn ấy chừng vài chục dặm, vào khoảng giờ Thìn, thấy có hai thanh niên đang ngồi cỏi trần, như phơi nắng dưới gốc cây. Tại đó có hai con tuấn mã được cột chặt.

Hai tên Thanh binh trông thấy liền lấy mắt cho nhau một cái rồi chạy tới quất nạt :

- Ê! Hai tên kia ăn cắp ngựa của ai đó? Mau nộp lại cho bọn ta thì mới mong được toàn tánh mạng!

Một trong hai thanh niên với gương mặt tuấn tú cười đáp :

- Chúng tôi là kẻ lương dân làm ăn khó nhọc, dám nào trộm cắp của ai đâu?

Một gã Thanh binh lên mặt hỏi :

- Bọn ta đi đường xa cần ngựa. Cho mượn đỡ được không?

Tên binh kia lại nói :

- Thì cứ lấy mà cỡi chứ chẳng lẽ còn phải hỏi mượn chúng nữa à!

Chàng thanh niên vui vẻ nói :

- Được! Nếu hai vị cần ngựa thì chúng tôi sẽ sẵn sàng giao ngay chứ có gì đâu mà phải bận tâm!

Gã Thanh bình cười, ra vẻ khoái chí :

- Có như vậy mới gọi là lương dân biết điều chứ!

Hai thanh niên cùng đứng dậy ra gốc cây mở dây cột ngựa ra nói :

- Hai vị phải cẩn thận nhé!

Hai gã Thanh bình nạt nộ :

- Để kệ chúng ta. Phận sự các ngươi đến đây là hết rồi. Mau cút đi!

Hai tên Thanh bình toan giựt lấy cương thì bỗng nhiên hai thanh niên nhào tới đâm đá hai gã túi bụi rồi nắm hai tai chúng liệng sấp xuống mặt đường như thầy hai con chó.

Đạo Thanh bình chiêm trổng nổi lên liền thình nghe đình tai nhức óc. Hai thanh niên sau đó nhảy lên lưng ngựa sẵn lại hai chiếc tù xa.

Những gã xa phu hầu hết là những tên lính già yếu đuối, vì vậy hai chàng thanh niên xông vào dễ dàng chẳng chút kháng cự.

Một thanh niên khoát màn che lên, tay cầm đao cắt đứt gọi lớn :

- Tù ca có trong xe này không?

Trong xe vang lên tiếng người đáp lại :

- Ủa kia! Thập nhị đệ!

Thanh niên ấy, tức Thập nhị đương gia Thạch Song Anh vội vã nói :

- Tù ca! Chúng em đến cứu anh đây! Anh cứ yên tâm! Sắp có đủ mặt các anh em khác cùng đến sau.

Trong lúc đó Phó tổng binh Tào Năng và Ngân Bá Càn bị thanh niên kia dùng song câu đánh cho một trận mờ người, chỉ biết phải ráng cố sức mà đỡ thôi.

Nhưng sao đó, đám Thanh bình kéo đến như nước vỡ bờ. Hai thanh niên nhận thấy lâm vào tình thế “bất địch chúng” liền phóng ngựa như bay tẩu thoát. Ngân Bá Càn và Tào Năng ra sức rượt theo không ngừng.

Đêm ấy, bọn Trương Siêu Trọng tạm trú tại phố Thanh Thủy. Hôm sau, vừa sáng sớm đã nghe tiếng quân sĩ kêu la thất thanh làm náo loạn cả lên. Tào Năng và Bình Vượng ra ngoài thì thấy rõ vài chục tên Thanh bình bị mổ bụng, moi hết cả ruột gan ra ngoài trên vũng máu mà đầu vẫn ở trên gối như đang nằm ngủ vậy. Cả hai đều thất kinh, không biết ai đã gây ra màn giết chóc thảm khốc như vậy. Đám Thanh bình thì tụ năm tụ ba, chụm đầu bàn tán thì thầm, cho là “quý thân hiền lộng” chứ không người nào có thể vào tận nơi giết bao nhiêu người bằng cách này mà không gây ra tiếng động nào...

Đi thêm một ngày nữa thì đến Khoán Thạch. Đây là một thị trấn lớn. Mướn năm khách sạn mà vẫn không đủ chỗ chứa đoàn quân đông đúc thành thử quan binh phải chiếm thêm nhiều nhà của dân chúng trong vùng để có chỗ cho quân lính tạm trú qua đêm.

Trời vừa nhá nhem tối, thình lình năm trại đều bỗng dưng phát hỏa, tiếng kêu la vang dậy tứ phía.

Sợ Hồng Hoa hội áp dụng chiến thuật “Diệu hồ ly sơn”, Trương Siêu Trọng ra lệnh cho đám thị vệ không được hoảng hốt mà chỉ tập trung lực lượng mà canh giữ Văn Thái Lai và Dư Ngự Đồng cho thật kỹ mà thôi.

Lửa mỗi lúc càng lan rộng ra. Ngọn lửa bốc lên thật cao, khói bay tỏa ra khắp một vùng.

Tào Năng chạy đến gặp Trương Siêu Trọng la hoảng :

- Có bọn thổ phỉ tấn công! Xin ngài hợp sức với chúng tôi chống cự!

Trương Siêu Trọng đáp :

- Bọn tôi dù sống chết cũng vẫn phải ở sát khâm phạm mà canh giữ thôi. Xin Tào tướng quân chịu khó chỉ huy binh sĩ mà chống với bọn thổ phỉ thì hơn.

Tào Năng vâng lệnh đi ra. Bên ngoài tiếng kêu la thảm thiết hòa với tiếng chân dồn dập của những quân lính tìm đường chạy trốn. Lửa vẫn cháy bùng tiếng nổ lộp bộp làm ngói đỏ gạch tan tường chùng như không bao giờ chấm dứt.

Trương Siêu Trọng sai Đoàn Đại Lâm và Châu Tổ Âm lên trên nóc để xem thử động tĩnh bốn phía ra sao. Y cương quyết không bước ra khỏi cửa một bước ngoại trừ cường địch tấn công và tận nơi.

Giữa những tiếng la hét bên ngoài chột đầu vang lên tiếng ngựa, dường như mỗi lúc mỗi gần lại. Đoàn Đại Lâm và Châu Tổ Âm cho biết rằng đoàn kỵ mã nhắm về hướng Đông mà chạy. Tào Năng bỗng từ nơi khói lửa chạy ra đến gặp Trương Siêu Trọng nói :

- Bọn thổ phi bị tôi đánh lui cả rồi!

Trương Siêu Trọng hỏi :

- Trận này bên ta bị tổn thất nhiều ít?

Tào Năng cứng họng, đứng im không sao trả lời được. Mãi một lúc sau hắn mới ú ớ :

- Thưa ngài, bên ta chẳng có một người nào bị thương cả.

Trương Siêu Trọng cười ruồi, nói một cách mỉa mai :

- Vậy sao!

Thấy mặt Trương Siêu Trọng cười bí hiểm mà chẳng hỏi thêm lời nào, Tào Năng nói :

- Bọn thổ phi này rất là hùng hổ. Tên nào cũng có võ công trác tuyệt cả. Chỉ có một điều quái lạ là chúng không cướp của giết người mà cứ tìm bọn ta mà chém giết không nương tay. Lúc rút lui, chúng còn móc ra 500 lượng bạc đưa cho chủ khách sạn bảo là bồi thường thiệt hại.

Trương Siêu Trọng nói :

- Bọn ấy mà Tào tướng quân gọi là thổ phi sao? Thôi! Ông hãy cho tất cả mọi người đi nghỉ đi để mai còn lên đường sớm.

Tào Năng vâng lệnh lui ra. Hắn tìm đến người chủ lữ quán là lão Mân, buộc tội là cấu kết với thổ phi để giết hại quan binh để làm tiền. Lão Mân sợ hãi, lay lục van xin thế nào cũng không được, phải dứt lốt cho hắn ta 500 lượng bạc mới được êm chuyện.

Sáng hôm sau, phải đến gần giờ Ngọ đám quan binh gần như mới hoàn hồn, tập trung lại được. Trông cả đám chẳng khác gì một nhóm tàn quân sau một trận giao tranh. Trương Siêu Trọng không dám chậm trễ, liền ra lệnh khởi hành. Đi được hai tiếng thì đường đi mỗi lúc mỗi hẹp lại, địa thế hiểm trở kỳ khu. Hai bên đường như hai vách đá cao đứng sừng sững giữa sườn non. Trương Siêu Trọng lại khiến Tham tướng Bình Vượng cỡi ngựa đi tiên phong hướng đạo.

Bình Vượng nhìn đường đi chẳng khác nào như một con mãng xà nằm ngang giữa núi thì lo sợ nếu có mai phục thì thật là nguy cho cả đám. Dù vậy, hắn cũng không dám cãi lệnh phải dẫn thân đi trước mở đường.

Đi được một đoạn, nhìn thấy đầu kia như có người đang phi ngựa chạy như bay tới, Bình Vượng bèn một mình vượt lên trên đón đầu kỵ mã lại hỏi :

- Ai đó mà đi đâu có vẻ gấp gáp vậy?

Người kỵ mã vẻ mặt như hốt hoảng nói :

- Trời ơi! Các ngài không xem địa thế vùng này ra sao mà dám đi ngang qua đây? Tôi vừa trông thấy một đám ác quỷ đón đường nên vội vã đi lui trở lại. Nếu các ngài muốn sống thì nên quay trở lại mà tìm ngõ sinh lộ mà đi. Có thể đi về hướng Đông thì may ra thoát khỏi. Nếu không chịu nghe lời tôi mà cứ đi tới e rằng sẽ chết hết không còn một người đó!

Ai nấy nhìn xem thì thấy người ấy mặc áo vải thô sơ, buộc sợi dây lưng gai kích cộm, sắc mặt vàng khè, hai vai thì co rút, trông hình thù như kẻ đói rét bơ vơ. Hắn vừa dứt lời thì vội quất ngựa chạy thẳng đi như bay. Quân sĩ hai bên phải vệt ra để cho người ấy qua khỏi rồi mới tiếp tục cuộc hành trình theo lệnh tấn binh của Bình Vượng.

Đi được một nửa dặm đường thình lình nghe phía sau có tiếng kêu “Chết rồi!”, rồi một tên Thanh binh ngã chúi đầu xuống ngựa chết không kịp trăn trối, chẳng hiểu vì đâu. Lạ hơn nữa là tìm khắp châu thân tên lính chẳng thấy một vết tích khả nghi nào.

Quan binh hết hồn hết vía, lại thêm một phen hoang mang đến cực độ, xúm lại bàn tán xôn xao. Sau khi sai hai tên lính mai táng người chết xong, đoàn người ngựa lại tiếp tục lên đường.

Đi được một quãng, đoàn người lại thấy có một kỵ mã từ xa cỡi ngựa phi như bay đến. Tham tướng Bình Vượng lại phóng ngựa ra đón đường thì nhận ra là người lúc ban nãy. Sau đó y lại lặp lại lời cảnh cáo mọi người y như lúc ban nãy nói với tất cả. Dứt lời y lại giục ngựa phi như bay chẳng gì hồi nãy, và quân sĩ lại vệt ra hai bên cho y chạy.

Chợt Bình Vượng nghĩ ra một điều gì vô lý không thể tưởng được. Rõ ràng người ấy đã phi xuống chân núi rồi! Mà rõ ràng đây là con đường duy nhất để đi mà thôi! Chẳng lẽ người ấy xuống phi ngựa xuống chân núi rồi phi lên lại, vượt qua và bỏ xa tất cả, không ai trông thấy được, rồi lại quay ngựa phi ngược trở lại như lúc ban đầu? Nếu đem những chuyện cổ tích hoang đường mà kể lại thì chắc cũng chỉ đến thế này là cùng!

Châu Tổ Âm chờ cho người ấy đến gần mình thì giờ đao chặn lại nói :

- Bằng hữu đi đâu mà vội thế? Mau đứng lại cho ta hỏi đã!

Người ấy như chẳng nghe thấy, chỉ đưa tay vỗ nhẹ lên vai Châu Tổ Âm. Cây đơn đao sau đó không hiểu sao rút xuống đất. Hắn cũng chẳng thèm quay lại, cứ thẳng đường mà phi như bay xuống chân núi. Và rồi lại y như lúc nãy, một tên quân ngã lăn xuống chết mà không hiểu lý do gì, mà trên người cũng không có một vết tích gì.

Đám Thanh binh mặt ngơ ngáo ngáo, lại bàn tán xầm xì. Nét kinh khiếp hiện rõ ra trên mặt chúng.

Trương Siêu Trọng nghe báo cáo lấy làm lạ vô cùng. Ông ta giao cho đám thị vệ canh giữ Văn Thái Lai và Dur Ngư Đồng, còn ông ta thì đích thân tới tận nơi xem xét.

Lúc ấy, Châu Tổ Âm bỗng kinh hãi la lên :

- Trương đại nhân! Không hiểu kẻ ấy là người hay quỷ mà sao có hành động quái gở đến thế này!

Dứt lời, hắn vạch bả vai ra cho Trương Siêu Trọng xem mà mặt mày trắng bạch, tưởng chừng như không còn lấy được giọt máu.

Trương Siêu Trọng thấy vai Châu Tổ Âm nở lên một cục bầm đen như quả ô mai, hình dáng trông như một cục bướu nhỏ. Y cau mày, thò tay vào túi lấy ra một gói thuốc bột đưa cho Châu Tổ Âm bảo nuốt hết vào miệng. Sau đó Hòa Thủ Phán Quan lại sai cỡi áo tên Thanh binh mới chết ra xem. Quả nhiên, trên lưng hắn cũng có một vết bầm đen như quả ô mai đang sau lưng.

Đám binh sĩ rùng mình thét lên :

- Quỷ cắn! Quỷ cắn!

Tham tướng Bình Vượng chọn hai tên lính lo trách nhiệm mai táng tên quân vừa mới chết nhưng không một người nào dám nhận lời hết cả. Rốt cuộc, đích thân Trương Siêu Trọng phải đứng ra tự tay chôn cất hắn rồi mới tiếp tục cuộc hành trình.

Đoàn Đại Lân nói :

- Trương đại nhân này? Tôi không hiểu cái người đó vì sao đã xuống chân núi rồi mà còn trở lại phía trước được như vậy?

Trong lòng Trương Siêu Trọng đang nảy ra bao nhiêu mối nghi hoặc. Bất chợt nghe hỏi vậy thì cũng đành phải miễn cưỡng mà trả lời :

- Châu Tổ Âm và hai tên lính kia trúng phải Hắc Sa Chưởng. Sở dĩ Châu Tổ Âm sống sót là vì tôi kịp thời phát hiện nên cứu được. Còn hai tên lính kia sở dĩ phải chết vì tôi không biết kịp đề mà cứu!

Đoàn Đại Lân hỏi tiếp :

- Hắc Sa Chưởng là gì mà nguy hiểm quá vậy?

Trương Siêu Trọng thờ dãi đáp :

- Trên giang hồ rất ít người biết được môn công phu hiểm ác này. Chính tôi đây cũng chỉ được nghe thoáng qua chứ không được biết rõ lắm. Vì vậy mà chính lúc đầu tôi cũng chưa nhận ra được.

Đoàn Đạo Lân lại hỏi :

- Thưa Trương đại nhân! Hắc Sa Chưởng thuộc môn phái nào vậy?

Trương Siêu Trọng đáp :

- Lúc sinh tiền, tôi có được sư phụ nói cho nghe Hắc Sa Chưởng vốn thuộc của môn phái Thanh Thành ở Tứ Xuyên do Huệ Lữ Đạo Nhân sáng chế ra, và chỉ có một mình ông ta biết được mà thôi.

Rồi như sức nhớ ra điều gì, Trương Siêu Trọng lùi ra sau mấy bước la lớn :

- Ừ phải rồi! Phải rồi! Tôi nhớ ra rồi! Sư huynh đồng môn Mã Chân của tôi có một lần cho tôi biết rằng Huệ Lữ Đạo Nhân có dạy được hai người đệ tử rất đặc ý là Hắc Vô Thường và Bạch Vô Thường. Họ là hai anh em song sinh, giống nhau như hai giọt nước, cũng xấu xí như quỷ hiện hình vậy. Hễ ai trông thấy họ mà nhát gan thì chỉ có hồn phi phách tán mà thôi. Hai người đó được giang hồ đặt cho ngoại hiệu là Tây Xuyên song hiệp.

Bọn thị vệ đã từng nghe đại danh của Tây Xuyên song hiệp từ lâu, không ngờ hôm nay tình cờ đụng phải thì trong lòng hết sức lo lắng. Nhưng chúng vẫn phải làm thinh tỉnh bơ vì sợ bị cho là nhát gan.

Đêm ấy, Trương Siêu Trọng đành nghỉ ngơi tại Hắc Tông Bảo. Tào Năng cất đặt một số quân lính canh phòng ngoài trấn đề dọ thám tin tức. Sáng ra,

đến lúc chuẩn bị lên đường mà Tào Năng vẫn chưa thấy một tên nào về để báo tin cả.

Sau Tào Năng mới tra xét ra được là đêm trước đám lính được phái đi dò thám không có tên nào dám ra khỏi trấn cả. Bọn chúng ngủ lại trong trấn mà sáng dậy thấy ở trên đầu mình có một tờ giấy tiên nên sợ hãi quá. Nhiều tên yếu bóng vía nên khi nhận được lệnh đi dò thám đã tự ý đào ngũ.

Theo lộ trình hoạch định hôm ấy thì đoàn người sẽ phải vượt qua Ô Tiêu Lãnh, là nơi khét tiếng là vùng hiểm trở trên con đường Cam Lược xưa nay. Tào Năng bèn cho binh sĩ ăn trước thật no để lấy sức mà cố vượt qua Ô Tiêu Lãnh cho lẹ. Tào Năng hứa với quân sĩ rằng khi vượt qua được Ô Tiêu Lãnh thì sẽ được nghỉ ngơi thong thả.

Đi được nửa ngày, càng lên cao, khí hậu càng lạnh chẳng khác nào như đi lên núi tuyết. Đường càng đi mỗi lúc càng thêm hiểm trở. Trời tháng 9 ở đồng bằng nắng gắt nóng vô cùng, mà ở đây bông tuyết lại bay trắng xóa. Quan binh đều run rẩy, bước không muốn vững. Mặc cho Tào Năng mặc sức mà đốc thúc, quân sĩ vẫn không thể đi mau hơn được; phần vì lạnh, phần vì sợ khiến ai nấy mất hết cả tinh thần...

Một bên thì núi cao ngút ngàn như dựng tới mây xanh. Một bên thì vực sâu thăm thẳm như tìm hoài mà chẳng thấy đáy. Bọn quân sĩ phải nắm tay nhau mà đi từ từ, cẩn thận nhìn xuống đôi chân. Đường đã hẹp, tuyết lại trơn. Nếu chẳng may trượt chân mà rơi xuống vực thì thân xác phải nát ra như cám mà thôi.

Đột nhiên phía trước như có tiếng gió kêu vi vu. Đám Thanh binh đột nhiên la hoảng lên vì sợ hãi làm cho đại quân trở nên náo động. Tào Năng phải lên tiếng vừa cổ vũ vừa hăm dọa, chúng mới cố gắng mà tiến thêm được một đoạn nữa.

Những tiếng vi vu giờ đây trở thành những tiếng than vãn thờ dài hết sức thê lương âm ảm như những tiếng khóc của oan hồn khiến cho ai nghe thấy cũng phải rùng mình rợn óc. Lúc đó lời nói của người kỵ mã hôm trước chợt như vang lại trong trí của mọi người. Rồi có tiếng từ đâu vọng lại nghe rất ghê rợn nhưng rõ mồn một bên tai mọi người :

- Đi tới thì gặp Diêm Vương... Trở lui thì được sống sót! Đi tới thì gặp Diêm Vương... Trở lui thì được sống sót!..

Nghe xong những lời đó, ai cũng muốn đi lùi trở lại chứ chẳng muốn tiến thêm một bước. Tham tướng Bình Vượng phải nhờ mấy tên thị vệ đi trước làm gương. Một tên thị vệ đi chưa được mấy bước thì một lần tên từ đâu bay đến cắm ngay vào bụng hắn. Tên thị vệ thét lên một tiếng thảm thiết rồi rơi ngay xuống vực sâu.

Bình Vượng sai đánh trống ầm ĩ để thúc giục tinh thần mọi người hăng hái lên. Rồi không hiểu tên từ phía nào bắn tới mà chỉ thấy ba, bốn tên thị vệ nữa lần lượt đua nhau ngã xuống vực thẳm. Đám Thanh binh không làm sao dám đi tiếp nữa. Tất cả còn đang trù trừ chưa biết phải làm gì thì bên triền núi có một người đi lại. Khi gần đến nơi, người ấy hét to lên rằng :

- Đi qua thì gặp Diêm Vương! Trở lại thì còn ngã sống!

Bọn quân sĩ nhận ra đó là “quỷ Vô Thường” gặp hôm qua. Bọn chúng kinh hãi quá hét lên một tiếng rùng rợn rồi cầm đầu cầm cổ đi lùi trở lại. Tào Năng cố gắng tìm mọi cách cản lại nhưng vô hiệu. Tham tướng Bình Vượng vội vàng rút kiếm đâm chết một tên quân để thị oai làm gương. Quả nhiên, đám Thanh binh đứng lại hết, không dám đi lui nữa. Tuy vậy, sau khi kiểm điểm lại thấy thiếu mất cả chục tên, không rõ biến đi đâu.

Trương Siêu Trọng nói với Đoàn Đại Lân rằng :

- Thôi, bây giờ quý vị hợp sức lại với nhau mà giữ hai chiếc tù xa để tôi đến nói chuyện với hai anh em họ Thường rất có tên tuổi trong giang hồ kia xem thử ra sao.

Dứt lời, Trương Siêu Trọng vượt lên phía trước lớn tiếng gọi :

- Dám hỏi phía trước có phải là Tây Xuyên song hiệp đó không? Tôi, Trương Siêu Trọng xin được ra mắt.

Người ầu cười nhạt đáp lại rằng :

- Hay lắm! Ai ngờ hôm nay hai quỷ Vô Thường lại gặp Phán Quan!

Tiếng nói vừa dứt thì người ấy đưa tay mặt ra, rồi một luồng gió thổi mạnh dìu thường từ tay phóng ra nhắm thẳng Trương Siêu Trọng mà bay tới.

Chiều thế đánh ra quá bất ngờ khiến Trương Siêu Trọng không làm sao tránh kịp đành phải dồn nội lực vào hai tay dùng thần công mà hóa giải, gạt chưởng phong người ấy sang một bên. Sau đó Trương Siêu Trọng tung ra hai chưởng phản công lại.

Người ấy hét lên một tiếng rồi cũng tung ra hai chưởng đón lại. Bốn chưởng đụng nhau tạo nên một âm thanh vô cùng chói tai. Cả hai cùng bị chưởng phong dội lại mấy bước.

Trương Siêu Trọng lẹ làng dùng một thế “Hoàn Vĩ Đoạn Phong” quét sà trên mặt đất. Người kia rút chân không kịp bèn nhắm “Thái dương huyết” của Trương Siêu Trọng đánh tới một chưởng. Trương Siêu Trọng vội vã thu chân về rồi tiến tới hai bước. Người kia cũng nghiêng mình ra trước. Thế là cả hai người cùng nhau ti thủ trên ghềnh đá cheo leo. Người nào cũng múa chưởng đánh nghe vùn vụt. Người nào cũng cố thủ chỗ đứng cho thật vững và lừa thế đẩy đối phương lăn xuống vực sâu.

Hai bên so chưởng pháp một hồi lâu vẫn không phân thắng bại. Cả hai đều có vẻ nể sợ bản lĩnh của nhau nên người nào cũng muốn giữ vững thế thủ hơn là ham tấn công.

Tham tướng Bình Vương đứng ngoài thấy Trương Siêu Trọng đánh mãi mà không thắng được người kia bèn lên rút cung tên bắn trộm người ấy một phát để trợ lực cho Hòa Thủ Phán Quan. Người kia một tay đón chưởng của Trương Siêu Trọng, nhưng tay kia đã giơ ra bắt lấy mũi tên của Bình Vương một cách dễ dàng. Bắn xong mũi tên, người ấy nhắm Bình Vương ném trả lại. Bình Vương cả kinh vội vàng cúi xuống né tránh thì một tiếng thét vang lên đằng sau. Một tên quân bị mũi tên ấy cắm ngay yết hầu, rơi xuống vực sâu mất xác.

Trương Siêu Trọng bắt giác lên tiếng trầm trồ khen ngợi :

- Thật là tài! Tây Xuyên song hiệp quả nhiên “danh bất hư truyền”, khiến cho người đời phải khiếp phục!

Nhìn thấy rõ bản lĩnh của đối phương, Trương Siêu Trọng lại càng dè dặt hơn, không dám khinh xuất ra chiêu bừa bãi. Chỉ khi nào chắc chắn lắm mới dám tung ra vài thế đánh cầm chừng. Thành linh ở phía có tiếng thét lên :

- Coi đây!

Tiếp theo đó là một luồng chưởng phong lướt qua, nhắm vào người Trương Siêu Trọng đánh tới. Trương Siêu Trọng lách mình tránh được, quay mặt lại nhìn thì thấy một người khác tướng mạo chẳng khác gì người kia. Cả hai không nói một lời, cùng nhau hợp lực tấn công Trương Siêu Trọng như vũ bão.

Trương Siêu Trọng bị cả trước mặt lẫn sau lưng cùng tấn công một lượt thì chỉ còn biết né tránh và đỡ gạt thôi chứ không còn dám nghĩ đến chuyện tấn công nữa, dù là một thế.

Bọn thị vệ thấy tình thế có vẻ bất lợi cho Trương Siêu Trọng nên có ý muốn nhảy vào tiếp sức nhưng chưa dám, vì chỉ cần nhìn vị trí phải đứng cũng đủ lạnh da gà rồi! Điều duy nhất chứng cảm thấy giúp được cho Trương Siêu Trọng là đứng vô tayreo hò để ủng hộ tinh thần.

Tây Xuyên song hiệp và Trương Siêu Trọng đánh qua đánh lại một hồi lâu mà vẫn không bên nào chiếm được thượng phong. Ban đầu Trương Siêu Trọng có vẻ yếu thế vì không hiểu được bản lĩnh của Song hiệp. Nhưng lần hồi, càng đánh càng quen dần với võ công của hai người đã lấy lại được thế quân bình nên thỉnh thoảng cũng bắt đầu đánh trả đòn lại được.

Thường Thích Chí bỗng vung tay quét một chưởng vào ngực hông Trương Siêu Trọng, chiêu thế cực kỳ dũng mãnh. Trương Siêu Trọng cả kinh dùng chưởng đỡ lại. Hai chưởng đụng nhau vang lên một tiếng như long trời lở đất. Cả hai người đều bị kinh phong dội ngược ra sau, đều phải dùng thế “Thiên Cân Trụ” lấy thăng bằng bật người trở dậy. Trương Siêu Trọng bật mình dậy trước, đợi cho Thường Thích Chí vừa đứng vững lại, liền tổng ra một chưởng tấn công ngay ngực. Thường Thích Chí cả kinh vội vung chưởng lên đỡ lại. Nhưng không ngờ uy lực chưởng phong của Trương Siêu Trọng quá mạnh, vẫn xuyên qua chuyển phong của Thường Hích Chí mà đánh trúng. Tuy không bị thương nhưng Thường Hích Chí không gượng được, toàn thân rời khỏi chỗ đứng vắng xuống vực sâu.

Trong lúc Trương Siêu Trọng cùng đám thị vệ đang đắc ý vì đã loại được một địch thủ thì bỗng đâu thấy Thường Thích Chí dùng một thế “Cân Đầu Vân” lộn mình giữa không trung rồi phóng lên lại như một con diều.

Không chút chậm trễ, Thường Bá Chí đưa tay ra chụp lấy tay Thường Thích Chí rồi thuận đà ném lên trên phía trền núi hơn 10 trượng trước sự kinh ngạc của Trương Siêu Trọng cùng đám thị vệ. Thấy Thường Hích Chí an toàn vô sự, Thường Bá Chí mới nhìn Trương Siêu Trọng nói :

- Bản lĩnh của Hòa Thủ Phán Quan thật hết sức cao thâm. Anh em chúng tôi xin bội phục! Bội phục!

Khen xong, Thường Bá Chí phóng tới chỗ Thường Thích Chí rồi hai người nắm tay nhau tung người lên, dùng thuật phi hành bay đi. Không đầy mấy chốc, bóng cả hai đã mất hút.

Đám quan binh bấy giờ mới dám chạy vụt tới. Tên nào tên nấy hết lòng ca tụng võ nghệ của Trương Siêu Trọng. Nhiều tên như tiếc rề không thừa cơ hội đó mà rượt theo giết chết hai anh em “quý Vô Thường” đó. Trương Siêu Trọng vẫn làm thinh không nói một lời nào. Y lại chỗ phiên đá ngồi xuống như vạ công.

Đoàn Đại Lân thấy vậy đến hỏi :

- Thế ra Trương đại nhân bị thương hả? Có làm sao không?

Trương Siêu Trọng vẫn ngồi trầm ngâm không đáp. Ông ngước mặt lên nhìn trời, há lớn miệng ra dùng phương pháp hô hấp mà thở rồi hít thanh khí vào trong người. Phải một lúc khá lâu Trương Siêu Trọng ngừng lại, sắc mặt tươi tỉnh hơn lúc nãy trả lời :

- Chẳng sao hết.

Nói xong, Trương Siêu Trọng vén tay áo lên cho mọi người nhìn. Năm vết bầm tím sưng lên như năm quả ô mai , và rõ ràng còn in rõ năm dấu tay. Không những Trương Siêu Trọng kinh sợ mà người nào xem cũng phải rợn tóc gáy.

Sau đó, Tào Năng lại cố đốc thúc đoàn quân tiến hành. Thấy nguy hiểm đã qua rồi nên đoàn quân hăng hái đi tiếp mà không phải sợ sệt gì nữa. Nhờ vậy mà vượt qua khỏi được Ô Tiêu Lĩnh. Nhưng đêm hôm ấy có đến gần 50 tên quân lại bỏ trốn, đào ngũ.

Trương Siêu Trọng bàn với đám thị vệ rằng :

- Nếu cứ theo lộ trình này mà đi ắt đến tỉnh Cao Lang. Nhưng với địa thế hiểm trở thế này mà lại bị kẻ thù phục kích thì thật khó mà trở tay kịp. Chi bằng

chúng ta cứ theo tiểu lộ mà đến Hồng Thành rồi qua sông Hoàng Hà để đánh lạc hướng bọn Hồng Hoa hội, đồng thời không phải lo lắng đến những màn phục kích bất ngờ.

Đám thị vệ ai nấy đều tán thành. Chỉ có Tào Năng là có vẻ không được vui. Hắn chỉ muốn hộ tống đám người Trương Siêu Trọng đến Cao Lang để bàn giao cho quan binh địa phương nơi ấy là kẻ như xong phận sự. Tuy không bằng lòng nhưng Tào Năng cũng đành phải tuân theo chứ không dám cãi lệnh.

Trương Siêu Trọng hình như hiểu được tâm trạng của Tào Năng nên an ủi :

- Để tôi viết mấy hàng nói rõ mọi tồn thất là không phải lỗi ở Tào tướng quân để quan trên khỏi phải thắc mắc mà khiển trách.

Tào Năng nghe Trương Siêu Trọng nói như vậy thì mừng rỡ vô cùng, vui vẻ mà tiếp tục cuộc hành trình.

Khi tất cả đến bờ sông Hoàng Hà thì xa xa đã nghe tiếng sóng ầm ầm như muôn quân reo hò. Đi được hơn nửa ngày thì tới bến đò Hồng Thành. Trời đã về chiều. Sóng cuộn cuộn như thác đổ chảy về hướng Đông. Cả một giòng sông Hoàng Hà chẳng khác gì thiên binh vạn mã biểu dương uy thế.

Trương Siêu Trọng đứng nhìn sông mà lo lắng, nghĩ thầm :

- “Đêm nay cần phải qua sông mà sóng như thế này thì làm sao mà đi được!”

Tự nhiên trông ra xa có hai điểm đen như đang tiến tới mỗi lúc mỗi gần thêm. Khi gần đến nơi, Trương Siêu Trọng mới nhận ra là hai chiếc tàu lớn trông rỗng không người. Có lẽ là của ngư dân định ra khơi nhưng vì sóng quá lớn đánh không được cá nên phải quay trở về.

Tham tướng Bình Vượng mừng quá gọi hai người lái đò nói :

- Này hai anh! Nếu cố gắng làm sao mà đưa được chúng ta sang bờ bên kia thì ta sẽ trọng thưởng cho nhiều vàng bạc để xứng đáng với công của hai người.

Một người cập thuyền vào bờ, leo xuống đến trước mặt Bình Vượng nói :

- Đại nhân cứ xuống đây cho mau.

Nói dứt lời, người lái đò dắt tay Bình Vượng đi.

Bình Vượng ngạc nhiên hỏi :

- Mà anh là ai mới được?

Người ấy cười, nói bằng tiếng Quảng Đông :

- Đại nhân còn hỏi làm gì? Nếu muốn tôi đưa qua sông thì tôi đưa ngay. Miễn sang đến bờ bên kia đừng quên trọng thưởng cho tôi là được rồi.

Bình Vượng nghe vậy thì không hỏi nữa. Hắn bàn Trương Siêu Trọng và bọn thị vệ nên đem hai chiếc tù xa xuống thuyền mà đi trước. Trương Siêu Trọng là người cẩn thận, đến gần mặt người lái đò để xem mặt kỹ lưỡng. Đôi tay người ấy thật to lớn, bắp thịt rắn chắc, chứng tỏ là một người có sức mạnh vô cùng. Nhìn cái mái chèo trên tay người ấy cũng đủ thấy nặng nề thế mà y lại cầm chèo chút phí sức. Trời khá tối nên Trương Siêu Trọng không trông rõ lắm, nhưng tin tưởng rằng chiếc mái chèo kia làm bằng sắt chứ không phải bằng gỗ. Người lái đò kia vì không đến gần nên Trương Siêu Trọng không làm sao trông rõ mặt được.

Tự nhiên, Trương Siêu Trọng sinh ra nghi ngờ, nói với Bình Vượng rằng :

- Bình tham tướng à! Theo tôi thì ông nên dẫn đám quân lính sang trước đi, và chờ chúng tôi ở bên đó.

Bình Vượng nghe lời liền xuống thuyền và sắp xếp cho mỗi thuyền chừng 30 tên lính đi qua trước.

Hai người lái đò dường như rất thông thạo nghề nên chẳng mấy chốc đã đưa Bình Vượng qua được bờ bên kia, rồi lại trở về đón khách. Lần này đến phiên Tào Năng lãnh binh xuống thuyền qua sông. Thuyền vừa rời khỏi bến chưa được bao lâu thì đột nhiên một tiếng tiêu thổi lên và sau đó bao nhiêu tiếng tiêu khác từ đâu cùng thổi lên một lượt...

Trương Siêu Trọng bối rối tâm thần, ra lệnh cho quan binh tản mát ra và đích thân y đứng canh phòng, gìn giữ hai tù xa. Đám xạ thủ lãnh trách nhiệm yểm trợ hai chiếc tù xa đều lắp tên, giương cung sẵn sàng để chuẩn bị đối phó.

Lúc ấy, trăng cũng vừa lên. Nhìn ra ba phía Đông, Tây, Bắc có mười mấy kỵ mã đang phóng ngựa như bay. Trương Siêu Trọng phi ngựa ra trước đón những kỵ mã kia lại hỏi :

- Đám người kia! Đến đây có việc gì mà đi đông đúc như thế?

Phía bên kia, cách kỵ mã dàn trận thành hình chữ nhất từ từ tiến đến. Rồi một người trong đám phi ngựa ra đến gần, đối diện với Trương Siêu Trọng. Người này không mang theo binh khí nào cả, chỉ phe phẩy một chiếc quạt lông Bạch Ngà, dáng điệu rất khoan thai.

Nhìn thẳng vào mặt Trương Siêu Trọng, người ấy lên tiếng :

- Người trước mặt ta có phải là Hòa Thủ Phán Quan Trương Siêu Trọng đó không?

Trương Siêu Trọng gật đầu đáp :

- Phải, chính tôi. Còn các hạ là ai?

Người ấy cười nói :

- Tứ ca của chúng tôi mong ơn các hạ cực khổ đưa đến đây rồi nên không dám để các hạ mệt nhọc nữa.

Trương Siêu Trọng “à” một tiếng rồi nói :

- Thế ra các người đây là Hồng Hoa hội!

Người ấy lại cười nói tiếp :

- Trên giang hồ người ta vẫn đồn rằng Hòa Thủ Phán Quan không những võ nghệ siêu quần cái thế thôi, mà còn liệu việc như thần nữa! Bây giờ mới thấy quả lời đồn kia không sai chút nào cả. Phải! Anh em chúng tôi chính là Hồng Hoa hội.

Người ấy vừa dứt lời thì khẽ thổi một tiếng tiêu. Trương Siêu Trọng bỗng giật mình, lại nghe dưới thuyền có tiếng tiêu nổi lên như đáp ứng lại.

Tào Năng ngồi trên chiếc thuyền chưa rời khỏi bờ thấy cường địch tới uy hiếp thì bỗng trở nên lúng lúng. Đang phân vân chưa biết phải làm gì thì lại nghe người lái đò thổi lên một hồi tiêu thật dài.

Tào Năng sợ toát mồ hôi, mặt không còn chút huyết sắc. Người lái đò dựng mái chèo trên mũi thuyền rồi quay lại nói lớn :

- Các người có muốn cùng ta tắm nước sông Hoàng Hà một chuyến không?

Tào Năng nghe giọng nói người lái đò nặng giọng Quảng Đông bèn lơ mắt ngoác nhìn hẩn trùng trùng. Cùng lúc ấy, Tào Năng lại nghe người lái đò ở thuyền bên kia cất lên tiếng “ồ ề”, vừa hát vừa gõ nhịp:

Thái Hồ tự thưở bé thơ,

Lấy lưng mặt nước, bến bờ dọc ngang.

Giết người chẳng chút sồn gan,

Trừ quân ác bá tham quan răn đời.

Bữa nay trời cũng chiều người,

Đưa quân lính đến, thế thời càng hay!

Nước Hoàng Hà... mộ chôn thầy...

Cái quân gian tặc từ nay xong đời!

Này hồi! Lũ bây ơi!

Nghe nội dung lời ca, Tào Năng cả sợ, tinh thần hết sức rối loạn. Chưa kịp có phản ứng gì thì người lái đò bên kia cất tiếng gọi lớn :

- Thập tam đệ! Mau lên! Còn chờ gì nữa?

Người lái đò bên này đáp lại :

- Phải rồi! Xem đây!

Tào Năng cảm thương nhảy tới định đâm một nhát thì người lái đò đã nhảy xuống nước biến mất. Thuyền đang êm xuôi đột nhiên chao động dữ dội vì không có người điều khiển.

Rồi cả chiếc thuyền kia cũng bắt đầu chao động chẳng khác gì chiếc này. Cả hai chiếc thuyền đều bị dòng nước cuốn theo các đợt sóng dữ. Tào Năng như hồn phi phách tán. Đám Thanh binh trên cả hai chiếc thuyền đều hoảng hốt, kêu cứu vang trời đất. Rồi chỉ trong chớp nhoáng, cả hai chiếc thuyền đều lật úp lại, hất toàn bộ nhân mạng xuống sông Hoàng Hà.

Tào Năng cũng như đám Thanh binh đều không rành thuật bơi lội nên chẳng bao lâu đã bị nước cuốn trôi đi hết. Chỉ có hai người lái đò là vẫn an nhiên như không, chỉ trong phút chốc đã bơi được vào bờ dễ dàng.

Bọn xạ thủ được lệnh bắn liền nã ra một loạt tên nhắm vào hai người ấy. Nhưng tên bắn ra chỉ là uổng phí vì cả hai người đều ở ngoài tầm tên cả, thành ra chưa tới nơi mà đã đồng loạt rơi cả xuống dưới đất. Kế đến, hai người như không biết sợ, thẳng đường tiến đến đám xạ thủ. Trương Siêu Trọng có lẽ vì quá thẹn nên liền ra lệnh ngừng bắn, mà cẩn thận trông chừng và chuẩn bị đợi lệnh. Dù sao thì Trương Siêu Trọng cũng cảm thấy mình may mắn vì nếu nghe lời Bình Vượng mà xuống thuyền thì có lẽ giờ này đã về châu thủy thần rồi. Nhưng có lẽ là Trương Siêu Trọng chưa “tới số” nên định mệnh mới xui khiến cho Tào Năng chết thế cho Hòa Thủ Phán Quan.

Định thần lại, Trương Siêu Trọng lớn tiếng hét lên :

- Bọn người dọc đường giết bao nhiêu quan binh, tội nặng bằng non, khó mà thoát khỏi! Nói cho các người biết, đã gặp Trương Siêu Trọng này thì đừng ý vào thể mệnh của Hồng Hoa hội mà chết uổng mạng. Và cũng đừng mong ta sẽ lùi một bước trước các người!

Người cầm quạt Nga mao cả cười nói :

- Sợ hay không, cái đó tự lòng! Có ai bắt buộc Hòa Thủ Phán Quan phải nói ra đâu?

Trương Siêu Trọng hỏi :

- Còn người là ai? Làm gì trong Hồng Hoa hội?

Nghe Trương Siêu Trọng hỏi, người ấy phá lên cười đáp :

- Người khỏi cần phải hỏi tên họ ta làm gì! Chỉ cần xem món vũ khí này cũng đủ biết được tôi là ai rồi!

Dứt lời người ấy phóng xuống ngựa, quay lại nói với một thiếu niên đứng đằng sau :

- Tâm Nghiện! Mau đem vũ khí ra đây cho ta!

Thiếu niên kia, tức thư đồng Tâm Nghiện, liền mở bao lấy ra một tấm thuẫn bài trao cho người cầm quạt Nga mao phe phẩy, tức Trần Gia Cách, Tổng đà chủ Hồng Hoa hội...

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Ân Cừ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Phận rủi còn đeo người nghĩa khí - Trời già vẫn tựa kẻ gian hùng

Trương Siêu Trọng xuống ngựa, tuốt bảo kiếm ra tiến tới. Bỗng nhiên đằng sau lưng có tiếng người nói lớn :

- Trương đại nhân cứ để nó cho tôi!

Thì ra đó là Châu Tổ Âm. Trương Siêu Trọng lui về một bước nói :

- Châu huynh phải cẩn thận, chớ nên khinh địch.

Châu Tổ Âm cảm đao bước tới hét lớn :

- Tên cuồng nô lớn mặt kia! Mi dám cả gan cướp khâm khạm hử? Hãy xem bản lĩnh của ta đây!

Dứt lời Châu Tổ Âm xông tới phía Trần Gia Cách bỏ xuống một đao ngay đầu. Trần Gia Cách bình tĩnh đưa tấm thuẫn bài lên đỡ. Ngọn đao của Châu Tổ Âm như bị dính chặt vào tấm thuẫn bài kia. Hắn cố tấu đao về nhưng không làm sao rút binh khí của mình ra được. Châu Tổ Âm kinh hãi, hắn chưa bao giờ được nhìn thấy một món binh khí nào lạ lùng như vậy. Lúc đó hắn mới nhìn thấy trên tấm thuẫn bài có chín ngọn đao câu vô cùng lợi hại.

Chín ngọn đao câu lóe lên một cái, Châu Tổ Âm sợ quá buông tay để rớt ngọn đao xuống đất, lùi ra sau hai bước. Trần Gia Cách lại giơ tấm thuẫn bài lên một cái, năm sợi thần sách bung ra đánh ngay vào mặt Châu Tổ Âm. Mỗi sợi thần sách có một khúc cương câu.

Châu Tổ Âm định tung mình lên tránh né nhưng không còn kịp nữa, cương câu đã điểm trúng vào huyệt “chi dương” ở hậu tâm làm cho hắn nhối lên một cái. Chưa kịp la lên một tiếng thì sợi thần sách lại quật trúng ngay nhũn chân ngã quy xuống đất.

Trần Gia Cách bước tới xách ngang hông Châu Tổ Âm quăng lên tảng đá. Trương Siêu Trọng thấy vậy liền bước tới đỡ Châu Tổ Âm dậy, móc trong người ra một viên thuốc màu đỏ nhét vào miệng, sau đó khai giải huyết đạo cho hắn. Một lát sau Châu Tổ Âm mới tỉnh dậy được, thấy toàn thân như lạnh run, không mở miệng ra nói năng được một lời.

Trương Siêu Trọng sai người săn sóc Châu Tổ Âm rồi rút thanh Ngân Bích Kiếm ra khỏi vỏ nhìn Trần Gia Cách nói :

- Võ nghệ của ngươi cũng thuộc hạng khá lắm đó! Sư phụ ngươi là ai?

Trần Gia Cách chưa kịp trả lời thì Tâm Nghiệm đứng một bên đã lên tiếng :

- Ngươi là cái thá gì mà đòi lên giọng hách dịch? Vậy chứ sư phụ ngươi là ai?

Trương Siêu Trọng mặt đỏ tía tai nói :

- Mi là đứa con nít miệng còn hôi sữa chỉ biết nói xàm, ta không thèm chất nhặt!

Tâm Nghiệm cả cười nói :

- Mi tự phụ là bậc võ lâm tiền bối cao thủ mà tại sao nhìn binh khí của công tử ta lại không biết, còn hỏi một câu ngu xuẩn như vậy? Hãy vấp đầu xuống lạy ta ba lạy ta sẽ nói cho biết!

Trương Siêu Trọng cả giận nhưng không thèm tranh luận nữa, vung kiếm nhắm vào bả vai Trần Gia Cách chém tới. Trần Gia Cách tay phải vụt sợi thần sách lên đỡ mũi kiếm còn tay trái giơ tám thuẫn bài nhắm Trương Siêu Trọng phang một cái.

Biết là gặp phải cao thủ, Trương Siêu Trọng không dám coi thường, vội thi triển Nhu Vân kiếm thuật mà đỡ lấy tám thuẫn bài, rồi sau đó giờ hét các ngón tuyệt kỹ ra giao đấu. Hai bên đánh qua đỡ lại hơn mấy chục hiệp mà vẫn chưa phân thắng bại.

Đang lúc hai người tranh phong kịch liệt thì hai người lái đồ đã đến gần đám xạ thủ Thanh Bình. Đám xạ thủ liền buông tên bắn như mưa nhưng đều bị hai người dùng binh khí gạt hết xuống đất.

Hai người lái đồ kia, một người cầm cây thiết thương chính là Tường Tứ Căn, còn người kia cầm song đao, chính là Uyên Ương Đao Lạc Băng. Cả hai xông tới mặc sức đánh giết đám Thanh bình như vào chỗ không người.

Tường Tứ Căn vung cây thiết thương múa như bay khiến không ai dám lại gần. Lạc Băng chạy lại chỗ hai chiếc tù xa, vén màn một chiếc lên gọi lớn :

- Tứ ca! Anh có ở trong xe không?

Chẳng ngờ người trong xe không phải là Văn Thái Lai mà lại là Dư Ngự Đồng. Bị trọng thương nằm mơ mơ màng màng lại nghe giọng nói và nhìn được khuôn mặt của Lạc Băng, Dư Ngự Đồng tưởng đây là chốn âm ty nên mừng rỡ hỏi ngơ ngẩn :

- Ủa! Chị xuống mãi tận nơi này mà tìm em đó sao?

Nghe giọng nói quen quen nhưng thấy không phải là Văn Thái Lai nên Lạc Băng làm như không quan tâm tới, tức tốc chạy đến tù xa thứ nhì. Nàng vừa định vén màn lên bỗng chợt nghe hơi gió của một ngọn đao từ đằng sau chém tới.

Lạc Băng quay lại vung đao lên đỡ, đồng thời móc trong người ra hai ngọn phi đao phóng liên tiếp vào kẻ đánh lên mình. Một phi đao ghim ngay vào bả vai, còn phi đao kia ghim vào ngay chân khiến cho hắn gục hẳn xuống.

Rồi một người khác rút ra ngọn “Cú xỉ đao” xông tới tấn công Lạc Băng. Nhận ra người này là Đoàn Đại Lân, một những tên thị vệ có nhúng tay vào việc bắt sống Văn Thái Lai ở Túc Châu, máu hận thù của nàng bỗng sôi lên sùng sục, liền dùng “Hàn Vương đao pháp” do thân phụ đích thân truyền thụ cho mà phản kích dữ dội. Đánh nhau được vài hiệp, bọn thị vệ kéo đám Thanh bình tới đông như kiến vây chặt hai người Tường Tứ Căn cùng Lạc Băng lại. Rồi hai tên thị vệ xông tới hợp sức với Đoàn Đại Lân cùng đánh Lạc Băng.

Vừa lúc ấy ở hướng Đông bắc có bốn kỵ mã phi tới như giông. Người đi đầu là Vệ Xuân Hoa, ba người đi sau là Dương Thanh Hiệp, Chương Tấn và Châu Ý. Vệ Xuân Hoa múa song câu đánh dẹp bọn Thanh bình đang cản đường cho nhóm người tiến tới. Chẳng vừa dùng một thế “Bàn Xà Nhập Huyệt” đánh vỡ sọ hai tên Thanh bình thì ba người kia cũng vừa đến nơi.

Bốn người sau đó xông vào giữa đám quân chém giết không ngừng tay. Đám Thanh bình hoảng sợ, loạn hết cả tinh thần, đua nhau tìm đường chạy trốn.

Thấy viện binh đã tới, Lạc Băng phấn khởi tinh thần, liên tiếp chém chết hai tên thị vệ và trở hết tài nghệ đánh Đoàn Đại Lân không kịp thở. Đánh thêm được vài hiệp, Lạc Băng chém cho Đoàn Đại Lân hai nhát, máu tuôn đầm đìa ướt hết cả áo. Hắn phải vứt bỏ binh khí để mà chạy. Trong khi đó, Tường Tứ Căn cũng hứng chí, hết mình ra sức đánh giết, diệt thêm được nhiều quân lính.

Thấy bên mình đã nắm được thượng phong, Lạc Băng liền chạy đến tù xa thứ hai, vén màn nhìn lên. Đang hồi hộp chưa biết ra sao thì bên trong tù xa có tiếng người vọng ra :

- Ai đó?

Nghe tiếng hỏi, Lạc Băng cả mừng, nhận ngay ra giọng của Văn Thái Lai. Không còn nghi ngờ gì nữa, nàng ngã mình vào tù xa đưa tay khẽ đỡ đầu Văn Thái Lai dậy. Lạc Băng quả đổi vui mừng, nước mắt tuôn ra như suối. Văn Thái Lai khi nhận ra là người vợ yêu của mình thì cũng hết sức sung sướng tưởng như mình đang nằm chiêm bao. Muốn ôm vợ vào lòng an ủi nân niu nhưng ngặt nỗi hai tay bị trói chặt nên đành chịu, Văn Thái Lai chỉ còn biết nhìn

vợ mà ghen ngào. Lạc Bãng chẳng chút do dự nhảy vào trong xe ôm lấy Văn Thái Lai. Hai người âu yếm nhau, cảm thấy không gian và vũ trụ không còn gì là vô tận nữa. Tường như đây là chốn phòng the, hai vợ chồng tha hồ tâm sự yêu đương mà không cần biết gì đến những gì đang xảy ra ở bên ngoài. Mãi cho đến lúc thấy tù xa di động, hai người như mới bừng hoàng tỉnh giấc.

Từ bên ngoài, Chương Tấn đưa đầu vào nói :

- Tứ ca! Anh cứ yên lòng đi! Anh em cùng nhau đưa anh về đây. Chẳng còn gì phải lo sợ nữa.

Dứt lời, Chương Tấn nhảy lên tung một cước đá tên xa phu ngã xuống và ngồi thế vào chỗ của hắn. Chương Tấn sau đó liền ra roi, giục ngựa về hướng Bắc mà chạy.

Đám Ngự lâm thị vệ định liều chết xông tới đoạt lại tù xa thì bị bốn người Dương Thanh Hiệp, Vệ Xuân Hoa, Trương Tứ Căn và Châu Ý quay lại đánh. Chúng nhăm cựa không nổi bốn người nên vừa chạy vừa lớn tiếng gọi đám xạ thủ :

- Bắn! Bắn! Mau lên!

Mấy chục tên xạ thủ cùng buông tên một lượt. Giữa đêm tăm tối, ai nấy nghe Dương Thanh Hiệp thét lên :

- Ôi chào!

Vệ Xuân Hoa nhìn thấy cánh tay trái Dương Thanh Hiệp bị ghim một mũi tên thì hoảng hốt, lên tiếng hỏi thăm :

- Bát ca! Anh có sao không?

Dương Thanh Hiệp lắc đầu ra dấu như ý muốn nói chẳng hề gì. Chàng cắn răng rút mũi tên ra rồi nhìn đám xạ thủ nói lớn :

- Được rồi! Cái này là tại chúng bây gây sự trước!

Rồi không cần để ý gì đến vết thương, Dương Thanh Hiệp múa cương tiên xông thẳng tới. Vệ Xuân Hoa cũng lớn tiếng nói :

- Bát ca! Chờ em với! Để em giúp anh một tay cho chúng một trận!

Dương Thanh Hiệp đáp :

- Tốt lắm! Mau tiến lên kéo chúng chạy đi hết!

Một cương tiên và song câu trong chớp nhoáng đã giết một hơi mấy chục tên xạ thủ. Những tên còn lại cầm đầu mà chạy trốn chết, chẳng còn nghĩ gì đến hàng ngũ nữa. Nhưng chưa cạy được bao xa, chúng lại đụng phải Mạnh Kiện Hùng và An Kiện Cường. Mạnh Kiện Hùng cầm một nắm phi đạn ném vào đám tàn quân khiến cho đứa lừng đầu, đứa sứt trán... kêu la thảm thiết. Hai người đệ tử của Châu Trọng Anh sau đó cũng trở tài, xông tới chém giết đám Thanh binh không ngừng...

Trong khi Dương Thanh Hiệp và Vệ Xuân Hoa truy sát đám Thanh binh thì Trương Tứ Căn và Châu Ý cùng nhau hộ tống tù xa bên trong chõ Văn Thái Lai và Lạc Bãng cho Chương Tấn làm xa phu thoát ra khỏi vòng vây an toàn.

Đến một gò mạch cao, Chương Tấn dừng cương ngựa lại. Mọi người từ trên cao nhìn xuống xem trận chiến đang xảy ra vô cùng khốc liệt giữa Trần Gia Cách và Trương Siêu Trọng. Cả hai bên cùng đem hết sở trường ra sử dụng để quyết hạ đối phương. Xem trận đấu thì có vẻ ngang tài ngang sức, nhưng nếu để ý nhìn cho kỹ thì Trần Gia Cách càng đánh càng hăng, dần dà lát át được Trương Siêu Trọng. Chiêu thế của Tổng đà chủ Hồng Hoa hội mỗi lúc một biến ảo làm Trương Siêu Trọng không biết đâu mà lường, chỉ còn biết cố sức chống đỡ và né tránh chứ không còn nghĩ gì đến chuyện tấn công nữa...

Văn Thái Lai liền hỏi :

- Bên ngoài ai đang đánh với ai vậy?

Lạc Bãng đáp :

- Tổng đà chủ đại chiến Hỏa Thủ Phán Quan.

Văn Thái Lai lại hỏi :

- Phải chăng Thiếu đà chủ đã...

Lạc Bãng gật đầu đỡ lời :

- Chính thức trở thành Tổng đà chủ danh chánh ngôn thuận theo di mệnh của Vu Tổng đà chủ tiền nhiệm.

Văn Thái Lai nói :

- Thế thì hay lắm! Không biết Tổng đã chủ có thủ thắng được với Trương Siêu Trọng không? Minh để ý xem và nói lại cho anh biết.

Lạc Băng khẽ gạt đầu, say mê thưởng thức trận đấu giữa hai cao thủ thượng thặng trong võ lâm.

Đột nhiên, Lạc Băng vui mừng reo lên :

- Tuyệt diệu! Tuyệt diệu! Võ công Tổng đã chủ thật là tuyệt thế vô song! Hay quá hay quá! Kiếm báu của Trương Siêu Trọng đã bị thuẫn bài của Tổng đã chủ hút chặt vào rồi! Kia, một sợi dây thần sách đang đánh vào người Trương Siêu Trọng... Á...

Văn Thái Lai vội vàng hỏi :

- Chuyện gì vậy em?

- Không xong! Thanh Ngân Bích Kiếm của Trương Siêu Trọng quả thật là bảo kiếm, đã chặt đứt hai câu tử trên thuẫn bài của Tổng đã chủ rồi! Không xong! Kia, Tổng đã chủ tay không đấu với Trương Siêu Trọng!... Hay quá, Vô Trần đạo nhân đã đến nơi, tuốt kiếm nhảy vào. Tổng đã chủ lui ra nhường chỗ cho Vô Trần đạo nhân... Kia, Vô Trần đạo nhân sử dụng thể kiếm Ngũ Đại Quỷ trong pho Truy Hồn Đoạt Mệnh Kiếm vô cùng linh động, Trương Siêu Trọng phải quay về thế thủ...

Lạc Băng vừa theo dõi trận đấu, vừa tường thuật tỉ mỉ cho Văn Thái Lai nghe.

Văn Thái Lai nghe mà cảm thấy hứng thú như chính mình đang tận mắt nhìn vậy. Chàng hỏi :

- Em nhìn thử Trương Siêu Trọng chiếm giữ phương nào trong Bát Quái?

Lạc Băng đáp :

- Hiện đang chuyển từ cung Ly sang cung Càn. Ừa, bây giờ thì đạo trưởng lại chuyển sang cung Khảm rồi đổi sang vị trí cung Chấn. Thế là sao? Em thật không hiểu nổi!

- Theo anh đoán thì không phải Trương Siêu Trọng thật tình thay đổi phương hướng trong Bát Quái đồ như em trông thấy đâu! Nghe nói Nhu Vân kiếm thuật của phái Võ Đang là một môn võ kỳ tuyệt, chuyên về thế thủ cốt ý làm tiêu hao dần dần khí lực của địch thủ rồi mới phản công. Theo kiếm thuật này thì hai chân phải luân chuyển không ngừng trong vòng Bát Quái.

Văn Thái Lai vừa dứt lời thì Lạc Băng reo lên :

- Đạo trưởng dùng gót chân thì triển “liên hoàn mê tung” bộ pháp lợi hại khôn tả, làm Trương Siêu Trọng có vẻ như đang luống cuống!

Văn Thái Lai nói :

- Chỉ vì đạo trưởng mất cánh tay trái nên mới phải luyện gót chân để bù vào thiếu sót đó. Lần đó đạo trưởng lấy uy danh khắc phục Thanh Kỳ bang cũng chỉ dùng hai gót chân!

Sau đó, Văn Thái Lai đem chuyện cũ về thân thế của Vô Trần đạo nhân kể lại cho Lạc Băng nghe...

Nguyên hồi còn thanh niên, Vô Trần sống qua những ngày phiêu đảng trong chốn lục lâm, gây nên không biết bao nhiêu vụ án làm kinh hồn khiếp đảm bọn cường hào ác bá. Võ công Vô Trần cao siêu, chí khí hào hùng, là một trang hiệp sĩ khét tiếng khiến cho các quan lại triều đình Mãn Thanh ăn không ngon ngủ không yên...

Rồi hôm ấy, Vô Trần trông thấy một tiểu thư đài các, con gái một vị đường quan thì trái tim trở nên rung động...

Oái ăm thay! Nàng tiểu thư đài các chỉ đem sự giả dối mà đáp lại tấm lòng thành thật, tha thiết yêu thương của người đã dâng trọn tâm hồn và trái tim cho mình.

Vâng lời theo lời của cha, vị đường quan, một đêm nọ nàng tìm đến Vô Trần dùng mọi thủ đoạn để làm cho chàng hiệp sĩ Vô Trần kia say mê rồi bắt đầu thi hành kế hoạch.

Biết Vô Trần đã nằm gọn trong “lưới mỹ nhân”, nàng tiểu thư nói :

- Cứ xem hành động và cử chỉ của anh, em hiểu đó chỉ là một thứ ái tình giả dối, chỉ làm tuồng để gạt gẫm gái hiền lương.

Vô Trần sau đó thề thốt đủ điều, hứa trọn đời chung tình với nàng. Nhưng nàng tiểu thư đài các chỉ mỉm cười nói :

- Nếu quả thật là anh yêu em thì hãy chặt đứt một cánh tay đi! Chỉ có vậy em mới tin được thôi.

Vô Trần thần nhiên lấy kiếm tự chặt đứt cánh tay trái của mình. Lúc ấy, cha nàng đã mai phục sẵn quân lính chung quanh liền ào ra bắt Vô Trần trói lại đem về nhốt, định đem ra xử trảm.

Tắm tắm kịch sắp sửa diễn xong màn chót thì các anh em kết nghĩa trong giới lục lâm nghe tin được liền đến giải cứu. Cả gia đình vị quan lớn kia đều bị

bất sống không thoát được một người, giao cho Vô Trần toàn quyền quyết định. Nhưng khi nhìn thấy mặt người mình yêu thì bao nhiêu hận thù đều tiêu tan hết, bèn ra lệnh phóng thích nàng đồng thời tha cho cả gia đình.

Đêm hôm ấy vào giờ Tý... Vô Trần ra đi xuất gia đầu Phật, và từ đó mang tên là Vô Trần đạo nhân...

Lạc Băng nghe Văn Thái Lai kể lại lai lịch thiếu thời của Vô Trần đạo nhân thì lại càng khâm phục nói:

- Kìa, Trương Siêu Trọng như lạc phương hướng, tay chân lúnh quýnh loạn kiếm chiêu... Đáng lý ra phải nói ra vòng ngoài thì hẳn lại giẫm lên phương vị Bát Quái của Vô Trần đạo nhân.

Văn Thái Lai nghe nói mừng rỡ:

- Thế à!

Bỗng nhiên Lạc Băng lại la lên một tiếng như hốt hoảng, nói:

- Đạo trưởng đang thắng thế bỗng nhiên xoay mình như chong chóng, kiếm vung loạn xạ! Hình như là Trương Siêu Trọng dùng ám khí!

Văn Thái Lai định thần lắng tai nghe, nói với Lạc Băng:

- Phải rồi! Đó là một thứ ám khí vô cùng lợi hại của phái Võ Đang mang tên là Phù Dung kim châm!

Lạc Băng lại reo lên:

- Đạo trưởng hay quá! Hình như ông ta đã gạt hết được Phù Dung kim châm của Trương Siêu Trọng rồi! Giờ ông đã chiếm được ưu thế, Trương Siêu Trọng bại chắc thôi!

Lúc ấy, mọi người cũng dòi chỗ đóng, lùi ra sau thêm mấy bước. Văn Thái Lai nói:

- Em mở sợi dây trói ở tay cho anh đi!

Đang định mở trói cho Văn Thái Lai, chợt nghe một tiếng “keng” bên ngoài. Lạc Băng náo nức đưa mình ra ngoài ngó.

- Kiếm của đạo trưởng bị Trương Siêu Trọng chặt gãy rồi! Thật thanh Ngân Bích Kiếm của hân quả là một bảo kiếm lợi hại!

Nghe hai tiếng gió “vèo vèo”, Văn Thái Lai nói ngay:

- Hắn dùng “trục tiễn”, lại kèm thêm cả “Phi hoàng thạch” nữa!

Lạc Băng lại reo hò lên nói:

- Hay quá! Triệu tam ca đã nhảy vào thế chỗ Vô Trần, bắt được ám khí của Trương Siêu Trọng!

Quả tình thế như vậy. Sau khi thấy Vô Trần đạo nhân chiếm được ưu thế nhưng lại bị thanh bảo kiếm của Trương Siêu Trọng chặt gãy, Triệu Bán Sơn chẳng cần đắn đo gì nữa, nhảy ngay vào vòng chiến. Trương Siêu Trọng liền dùng hai món ám khí lợi hại phóng tới nhưng Triệu Bán Sơn bắt cả hai một cách hết sức tài tình và dễ dàng, đồng thời còn dùng ám khí phóng trả lại nữa.

Trương Siêu Trọng hết sức kinh hãi, dùng bảo kiếm gạt được tất cả ám khí nhưng cũng một phen hoảng vía, sợ toát cả mồ hôi. Đang hoang mang, bỗng Trương Siêu Trọng thấy một hình thù cong cong sáng loáng không rõ từ đâu xẹt tới. Cảm “hồi long bích” chưa kịp phóng ra, Trương Siêu Trọng đã phải bỏ lại ngay vào tay áo mà nhảy sang một bên để tránh. Vừa tránh khỏi, Trương Siêu Trọng lại nghe “vèo vèo” hai tiếng, hai ngọn “phi yến ngân thoa” chia hai đường tả hữu nhắm hai bên hông của y bay tới. Trương Siêu Trọng tung mình lên cao hơn một trượng để né tránh. Chưa kịp định thần, hai mũi ngân thoa chuyển biến thành vòng cung từ dưới bắn vọt lên không trung. Đang lơ lửng trên không, Trương Siêu Trọng đưa tay bắt lấy một mũi ngân thoa, nhưng mũi ngân thoa bên kia không làm sao tránh kịp nên bị trúng vào ngay gót chân.

Triệu Bán Sơn thấy Trương Siêu Trọng bị thương liền vung kiếm đâm tới một nhát. Trương Siêu Trọng thấy vậy liền quay kiếm ra đỡ rồi chém lại một nhát.

Biết bảo kiếm trong tay Trương Siêu Trọng là một bảo vật hiếm có, Triệu Bán Sơn nghĩ không nên để cho nó đụng vào binh khí của mình. Vì vậy, khi kiếm Trương Siêu Trọng vừa vung ra, Triệu Bán Sơn lách qua một bên tránh khỏi. Chém không trúng, Trương Siêu Trọng bèn quay mũi kiếm lại nhắm hông Triệu Bán Sơn đâm một cái. Triệu Bán Sơn hoành kiếm lên, dùng một thế “Thái Cực kiếm” hất lấy mũi kiếm của đối phương.

Trương Siêu Trọng kinh ngạc, nhủ thầm:

- “Không hiểu vì sao mà Hồng Hoa hội lại có được nhiều cao thủ lợi hại đến như thế?”

Nhìn chung quanh, Trương Siêu Trọng thấy bao nhiêu quan binh thị vệ đã trốn đi cả, còn Văn Thái Lai đã bị cướp đi thì trong lòng hết sức bối rối và phần nộ. Y bèn dùng Ngân Bích Kiếm đánh loạn xạ khiến Triệu Bán Sơn phải lui về mấy bước vì ngại không muốn chạm binh khí với hắn. Thừa cơ, Trương Siêu Trọng rút mũi ngân thoa bị cầm ở chân nhắm yết hầu Triệu Bán Sơn phóng tới. Triệu Bán Sơn vừa tránh khỏi thì Trương Siêu Trọng đã bay

tới sát bên tù xa.

Từ lúc nhìn thấy Trương Siêu Trọng bị thương, Lạc Băng hết sức vui mừng. Nhưng có ngờ đâu sau khi bị thương y lại đâm ra liều mạng, chẳng kể gì đến sống chết nữa mà quyết ra tay bắt lại Văn Thái Lai cho kỳ được. Nay thấy y xuất hiện ngay bên mình thì Lạc Băng không khỏi kinh hãi liền rút song đao ra để cản ngăn.

Bỗng Châu Trọng Anh từ đâu nhảy tới nhìn Trương Siêu Trọng hét lớn :

- Tên giặc khổng kiếp kia! Mi dám thừa lúc ta vắng nhà đến Thiết Đàm trang bắt người, xem thường đạo nghĩa vô lâm! Mi há chẳng biết đến quy luật của giang hồ là gì sao?

Dứt lời, Châu Trọng Anh vung đại đao đến bổ cho Trương Siêu Trọng một cái thật mạnh. Nhìn Châu Trọng Anh, Trương Siêu Trọng nhận ra ngay vị mình chủ vô lâm của vùng Tây bắc nên không dám khinh thường, vội đưa bảo kiếm lên đỡ với vẻ vô cùng thận trọng. Hai bên đánh được vài hiệp thì Trương Siêu Trọng nhắm vai Châu Trọng Anh chém mạnh xuống một kiếm. Châu Trọng Anh liền xoay cán đại đao ra đỡ. Chỉ nghe “rột” một tiếng khô khan, cán đao của Châu Trọng Anh đã bị Ngân Bích Kiếm của Trương Siêu Trọng chặt mẻ mất một đường.

Cùng lúc ấy, Châu Ý, Chương Tấn, Từ Thiện Hoàng, Tây Xuyên song hiệp cũng đã tới nơi. Tất cả liền rút binh khí ra cùng xông vào một lượt.

Thấy địch thủ quá đông, Trương Siêu Trọng liền dùng thế “Vân Hoàn Tán Lân”, quay tròn thanh Ngân Bích kiếm một vòng.

Ai nấy đều sợ binh khí của mình bị Ngân Bích Kiếm của Trương Siêu Trọng chặt gãy nên bèn thây vội về. Trương Siêu Trọng thừa cơ quay ra mé Châu Ý để thoát thân thì bị nàng nhắm vào đầu chém cho một đao. Trương Siêu Trọng đưa tay trái ra nắm cứng lấy khuỷu tay của nàng và cướp được ngọn đao một cách dễ dàng. Châu Trọng Anh thấy thế bèn rút ra hai ngọn Thiết đàm mai phóng thẳng vào người Trương Siêu Trọng. Cùng lúc ấy, ba quân cờ của Trần Gia Cách cũng chia ra ba ngã nhắm và ba huyết “nhuyễn ma, quan nguyên, khúc trĩ” của Trương Siêu Trọng phóng tới.

Trương Siêu Trọng lạnh cả người, đưa bảo kiếm lên vận công dùng hết sức bình sinh gạt ba quân cờ của Trần Gia Cách và đưa tay kia bắt lấy một mũi Thiết đàm mai. Nhưng còn mũi Thiết đàm mai thứ nhì chưa kịp lách mình tránh khỏi đã ghim ngay vào bụng Trương Siêu Trọng.

Trương Siêu Trọng lao đảo nhưng không dám thờ ơ, khẽ tung mình một cái đã phóng qua đầu Từ Thiện Hoàng và Chương Tấn rồi đánh liều xông tới tù xa. Lạc Băng liền nhắm ngực địch thủ chém một nhát thật mạnh. Trương Siêu Trọng dù bị thương nhưng kiếm pháp vẫn lợi hại. Cây Ngân Bích Kiếm trên tay y vô cùng lạnh lẽo, đánh dạt lưỡi đao của Lạc Băng qua một bên đồng thời đâm tới một nhát thật mạnh. Lạc Băng đưa đao ra gạt lấy kiếm của Trương Siêu Trọng thì “keng” một tiếng, đao của nàng đã bị văng xuống đất. Trương Siêu Trọng không bỏ qua cơ hội tốt, nhảy lên xe nắm cứng bả vai bên trái của Lạc Băng như gọng kìm. Nguyên cánh tay bị tê lại, ngọn đoản đao trên tay Lạc Băng trở thành vô dụng.

Không để cho kẻ thù uy hiếp, Lạc Băng dùng bàn tay mặt thoi vào mặt Trương Siêu Trọng một quyền. Trương Siêu Trọng khẽ gạt một cái làm cánh tay của Lạc Băng rung động. Sau đó y nắm Lạc Băng thấy lại phía Tây Xuyên song hiệp. Sợ Lạc Băng bị thương, Tây Xuyên song hiệp phải giơ tay mà đỡ lấy nàng rồi đặt xuống đất cẩn thận, nhẹ nhàng.

Đột nhiên Trương Siêu Trọng hét lên một tiếng làm ai nấy giật mình. Thì ra trong lúc xuất kỳ bất ý, y bị Văn Thái Lai tống cho một quyền ngay hậu tâm. Trương Siêu Trọng cảm thấy mặt mày choáng váng, hai mắt đỏ hào quang, dùng hai ngón tay điểm vào “Liễm huyết” của Văn Thái Lai làm cho chàng bất tỉnh rồi cất tiếng hét to lên :

- Ta cảnh cáo tất cả! Văn Thái Lai đang nằm trong tay ta. Bất luận một người nào bước lên xe thì ta lập tức giết chết hần ngay!

Nói đoạn, Trương Siêu Trọng múa thanh Ngân Bích Kiếm vùn vụt trước mặt Văn Thái Lai. Kiếm quang bao phủ trông thấy như muốn lạnh cả người.

Lạc Băng khóc ròng lên nói :

- Thà là em cùng chết với anh chứ quyết không bỏ anh đâu!

Nói đoạn, Lạc Băng định nhảy lên xe. Lạc Phi Thanh sợ Trương Siêu Trọng giết chết Văn Thái Lai vội nắm cứng lấy nàng mà giữ lại. Trương Siêu Trọng định nói thêm vài câu nữa bỗng nghe yết hầu như đau đớn và nghẹn cứng. Y kinh hãi hét lên và khạc ra một búng máu tươi.

Lúc đó, Lạc Phi Thanh mới gọi Trương Siêu Trọng hỏi :

- Trương Siêu Trọng! Mi đã nhận ra là ai chưa?

Có lẽ vì cách biệt nhau khá lâu, và lại vàng trắng mờ không cung cấp đủ ánh sáng nên Trương Siêu Trọng không trông thấy rõ. Lạc Phi Thanh liền rút Bạch Long Kiếm múa qua một đường. Mũi kiếm và chuôi kiếm xoay tròn thành những vòng chẳng chặt. Lưỡi kiếm uốn cong như lá liễu hồng chia vào chuôi kiếm phát ra một tiếng “keng”. Thanh kiếm như kéo dài ra, kiếm quang thì nhấp nháy.

Trương Siêu Trọng “ùa” một tiếng kinh ngạc nói :

- Thì ra là Lạc sư huynh! Chúng ta đã vạch đất đoạn tình, ân nghĩa cắt đứt lâu rồi! Sư huynh còn đến đây làm gì?

Lạc Phi Thanh nói :

- Hôm nay mi bị thương nặng, mà toàn thể anh em Hồng Hoa hội lạ có mặt đông đủ nơi đây, lại có thêm Châu lão anh hùng ở Thiết Đàm trang tới đây

ủng hộ nữa. Hoàn cảnh của mi đến nước này là tuyệt vọng, không còn trông mong gì vào sự may mắn tình cờ nào nữa. Ta nghĩ tuy rằng mi là đứa vô tình, nhưng ta không thể nào làm người vô nghĩa được. Nhớ lại ngày nào ân sư trước khi khuất núi có dặn dò ta đến chỉ về cho người một đường sống sót.

Trương Siêu Trọng “hừ” một tiếng mà chẳng nói năng gì cả. Thành linh ở phía Đông có tiếng người reo hò, vó câu vang rền như thiên binh vạn mã đang tràn tới như bão tố mưa sa. Đám hào kiệt Hồng Hoa hội ai nấy đều kinh ngạc lộ vẻ lo lắng.

Trương Siêu Trọng cũng chẳng hiểu người ngựa từ phương nào đến nên nghĩ thầm :

- “Có lý nào mà Hồng Hoa hội lại “thần thông quảng đại” đến độ biết rõ nơi đây có cuộc giao tranh mà điều động lực lượng võ trang của chúng từ vùng Tây bắc kéo sang?”

Lục Phi Thanh lại nói :

- Mi mau giao Văn tứ ca lại cho Hồng Hoa hội, ta sẽ xin đám anh hùng ấy để cho mi thoát thân, tự tìm lấy một con đường sống mà không theo làm khó dễ. Mi chỉ cần phải thề một lời thôi.

Trương Siêu Trọng nói thì có vẻ trầm ngâm suy nghĩ. Trước mắt y hiện thời toàn là những cao thủ thượng thừa đang vây chặt quanh xe.

Thấy Trương Siêu Trọng lạnh thinh, Lục Phi Thanh lại hỏi :

- Thế nào?

Trương Siêu Trọng hỏi lại :

- Thế nào nghĩa là sao?

Lục Phi Thanh đồng đặc nói :

- Mi chỉ thề một câu là từ nay không theo làm tay sai cho Mãn Thanh nữa là đủ!

Trương Siêu Trọng là người có nhiều tham vọng. Y cả đời chỉ lo phục vụ cho phú quý và danh vọng. Nếu nghe theo lời Lục Phi Thanh thì phải vứt bỏ tất cả. Nghĩ đến cái ngày không còn áo mào cân đai và lâu cao cửa rộng, y không thể nào chịu nổi, nghĩ thầm :

- Không lẽ công lao nửa đời khó nhọc mà một phút trở thành mây khói? Chẳng thà là ta liều mạng! Sống thì được quan cao chức trọng, mà chết thì cũng được triều đình chiếu cố đến vợ con.

Suy tính điều lợi hại xong, Trương Siêu Trọng lớn tiếng nói :

- Các ngươi ý đồng thẳng í! Ta, Trương Siêu Trọng dù thua cũng không coi nguy hiểm vào đâu! Hôm nay ta cùng chết với Văn Thái Lai để được lưu danh muôn thuở!

Dương Thanh Hiệp nghe xong liền lớn tiếng mắng :

- Mi là một đứa “chó săn chim mồi”, nôi dáo cho giặc! Bút nào mà lại đi ghi chép một tên như ngươi cho bản cả giấy mực! Thật là khốn nạn! Đến nước này mà còn dám chường mặt ra nói tiếng anh hùng!

Trương Siêu Trọng bị mắng những lời ấy thì lửa giận bốc lên phừng phừng. Một tay giữ chặt Văn Thái Lai, còn tay kia thì nắm cương ngựa giục tiến về phía trước.

Đám hào kiệt trong cái thế “tiếng chuột sợ bể đồ”, muốn nhảy lên bắt Trương Siêu Trọng nhưng sợ hấn lâm vào đường cùng làm liều giết chết Văn Thái Lai nên do dự không quyết. Lạc Băng thấy chồng bị kẻ thù kèm giữ thì lòng đau như dao cắt, mắt nhìn theo cỗ xe mỗi lúc một xa dần...

Lúc ấy, tiếng quân mã reo hò vang trời mỗi lúc mỗi đến gần. Trần Gia Cách thấy thế gọi lớn :

- Vệ cừu ca! Tương thập tam ca! Mạnh đại ca! An đại ca! Các anh cứ việc thẳng tay tàn sát quân “chó săn” của nhà Thanh mà đừng tha một con nào!

Người nào người nấy đều nhất nhất theo lệnh, tung đao múa kiếm xông vào đại binh Mãn Thanh mà tàn sát như điên.

Sau lưng Lục Phi Thanh bỗng nhiên có một người bước ra nói :

- Con đi đây!

Trần Gia Cách suy nghĩ một hồi mới nhận ra được người ấy là Lý Mộng Ngọc. Đêm hôm trước Lục Phi Thanh ở lại gặp Lý Mộng Ngọc kể hết cho nàng nghe mọi chuyện. Trước sự ngạc nhiên của Lục Phi Thanh, Lý Mộng Ngọc đòi đi cứu Văn Thái Lai. Ban đầu Lục Phi Thanh ngại ngần, nhưng rồi lại không nỡ để cho đứa học trò cung buồn nên bằng lòng. Nhưng ông cũng bắt Lý Mộng Ngọc là phải giữ kín mọi bí mật mà không được tiết lộ bất cứ điều gì. Đến lúc thấy bọn Vệ Xuân Hoa xông vào chém giết quân Thanh, Lý Mộng Ngọc cũng hăng máu vào tiếp tay với mọi người tàn sát mà quên cả phụ thân mình là một đại tướng của Thanh triều.

Trần Gia Cách sau đó truyền lệnh, phân công cho đám hào kiệt Hồng Hoa hội. Triệu Bán Sơn lên trước, cầm hai mũi “đinh trục tiền” ném vào giữa mặt của con ngựa đang kéo tù xa khiến nó đau quá, hí vang lên làm xe dừng lại. Chương Tấn nhảy tới phía sau xe chặt đứt sợi dây niết con ngựa. Tây Xuyên song hiệp chia nhau hai phía giữ chiếc xe.

Trương Siêu Trọng không ngờ đám hào kiệt Hồng Hoa hội dừng cầm mưu mô như vậy nên không làm sao phòng bị kịp.

Tây Xuyên song hiệp hai mặt cùng tấn công tới một lượt. Trương Siêu Trọng liền dùng bảo kiếm chống đỡ. Dương Thanh Hiệp thừa cơ nhảy vọt vào xe cướp lấy Văn Thái Lai. Trương Siêu Trọng thấy thế liền bỏ Tây Xuyên song hiệp nhảy ra sau xe tống ra một quyền. Dương Thanh Hiệp tránh khỏi, ôm được Văn Thái Lai vào lòng, đánh trả lại một quyền vào vai trái Trương Siêu Trọng.

Trương Siêu Trọng liền dùng kiếm chém bỏ vào mình Văn Thái Lai. Đàng sau, Vô Trần đạo nhân và Từ Thiện Hoảng tấn công như vũ bão.

Trần Gia Cách gọi Tâm Nghiện bảo :

- Lên mau!

Cả hai dùng thế “Phi Yến Xuyên Vân” bay lên xe. Bốn quyền sau đó nhắm đầu Trương Siêu Trọng đè mạnh xuống.

Cùng lúc đó, Tây Xuyên song hiệp phải xông tới bảo vệ Dương Thanh Hiệp vì biết một mình chàng không đủ sức bảo vệ nổi Văn Thái Lai. Hai người chia nhau hai bên hông, cùng tấn công Trương Siêu Trọng một lượt.

Trương Siêu Trọng dùng kiếm chém tả đâm hữu. Một mặt dùng “Vô Cực Huyền Công quyền” đỡ chiêu thế của Tây Xuyên song hiệp, sau đó dùng thủ pháp “Đào đề kim chung” hóa giải chiêu “Cầm Nã thủ” của Dương Thanh Hiệp một cách tài tình và đẩy chàng xuống khỏi xe.

Hóa Thủ Phán Quan sau đó có cảm tưởng như trên đầu, sau lưng đều bị người xung kích liền nghiêng mình ra phía trước tránh khỏi mấy chiêu, đồng thời rút ra một nắm Phù Dung châm nhắm đàng trước và sau xe mà phóng.

Vừa nhìn thấy Trương Siêu Trọng vung tay, Trần Gia Cách biết ngay là y dùng ám khí vội đưa thuẫn bài ra đỡ, một tay đẩy Tâm Nghiện xuống xe. Mặc dù Trần Gia Cách lạnh trí đẩy Tâm Nghiện xuống xe nhưng cậu bé thư đồng đã trúng phải khí. Trần Gia Cách liền nhảy xuống xe cứu chữa cho Tâm Nghiện.

Chiếc tù ca vụt tới, Vô Trần đạo nhân và Từ Thiện Hoảng tấn công không ngừng. Trương Siêu Trọng lại tiếp tục phóng thêm Phù Dung châm để ngăn cản hai người. Vô Trần đạo nhân tránh khỏi dễ dàng nhưng Từ Thiện Hoảng thì dù kịp thời đưa tấm nệm xe lên đỡ nhưng vẫn cảm thấy bên vai trái của mình đau nhói lên và rơi luôn xuống xe. Chương Tấn nhảy tới đỡ Từ Thiện Hoảng bỗng nghe sau lưng đau nhói lên. Thì ra một mũi tên từ đâu bắn tới ghim vào lưng Thập đương gia.

Trần Gia Cách bèn lớn tiếng gọi :

- Các anh em! Mau hợp sức lại mà cùng tấn công một lượt!

Lúc ấy, tên tù mé sau chột bắn tới như mưa làm đám hào kiệt lên không nổi. Chương Tấn lúc đó vịn vai Vô Trần đạo nhân định vác song phủ tiến lên thì Vô Trần nghiêm nghị bảo :

- Thập đệ! Chớ có liều lĩnh!

Khi ấy, quân Thanh từ phía Đông tràn tới như nước vỡ bờ. Đám hào kiệt đành bỏ Trương Siêu Trọng mà lo chống đỡ.

Trần Gia Cách nói với Vô Trần đạo nhân và Vệ Xuân Hoa rằng :

- Hai người mau tiến lên tàn sát quân Thanh một trận. Còn tam ca, ngũ ca và lục ca cùng với tôi chia làm bốn ngã rượt theo Trương Siêu Trọng, hợp sức tấn công đợi tình thế biến chuyển.

Vệ Xuân Hoa múa song câu, mạo hiểm vào trong “rừng tên” chém giết tung bừng. Vô Trần đạo nhân tay không, dùng thế “Dĩ nhân đả nhân”, nắm tên quân này dùng làm vũ khí ném tên quân nọ nhưng vẫn không làm sao vào được bên trong. Thấy không xong, Nhị đương gia liền giết một tên tướng Thanh đoạt lấy kiếm rồi xông xáo đánh tới. Kiếm của Vô Trần vung tới đâu, đầu quân Thanh rụng tới đó, như vào chỗ không người.

Lúc đó, đám Thanh binh đi tiên phong đã tới sát đám hào kiệt Hồng Hoa hội. Trương Siêu Trọng thấy có viện binh thì trong lòng vui sướng khôn tả. Đang hí hửng thì Trần Gia Cách đột nhiên phi thân đến sát tù xa tấn công.

Biết không thể chống cự nổi, Trương Siêu Trọng nghĩ ra được một quỷ kế liền xách Văn Thái Lai làm mộc đỡ đòn khiến cho Trần Gia Cách phải dùng tay, không dám động thủ.

Cũng lúc ấy, đoàn quân thiết kỵ đã tới nơi, đao thương tua tủa sáng ngời vây chặt Trần Gia Cách vào giữa. Trần Gia Cách thối lên một hồi tiêu làm hiệu lệnh, cùng Triệu Bán Sơn và Tây Xuyên song hiệp dùng khinh công vượt khỏi vòng vây, trở về gò đất nơi dùng làm địa điểm ước hẹn.

Kiểm điểm lại nhân số, Trần Gia Cách thấy Vô Trần đạo nhân cùng với Vệ Xuân Hoa còn kẹt trong vòng vây. Từ Thiện Hoảng, Châu Ý, Lý Mộng Ngọc, Châu Trọng Anh, Mạnh Kiện Hùng thì vắng mặt.

Trần Gia Cách hỏi :

- Có ai thấy Thất đương gia và Châu lão anh hùng ở đâu không?

Chương Tấn đang bị thương nằm trên cỏ, nghe hỏi như vậy thì ngóc đầu lên nói :

- Thất ca đã bị thương, chưa về tới nơi à? Tôi phải đi tìm mới được!

Dứt lời Chương Tấn gượng đứng dậy, cầm song phủ chạy đi. Nhưng chạy chưa được mấy bước đã thấy choáng váng cả mặt mày vì vết thương máu ra quá nhiều, ngã quỵ xuống.

Thạch Song Anh nói :

- Đề tôi đi cho!

Tướng Tứ Cẩn cũng hăng hái nói :

- Tôi cũng đi nữa!

Trần Gia Cách lắc đầu nói :

- Không! Một mình Thạch Song Anh là đủ rồi. Thập tam đệ phải cùng Văn tứ tẩu cấp tốc mở đường máu, đến bến đò chuẩn bị cho mọi người cùng xuống ghe qua sông.

Lạc Băng như người có xác không hồn, chẳng hiểu gì cả, chỉ làm lui mà đi theo Tướng Tứ Cẩn.

Lúc bấy giờ, quân Thanh đến đông như kiến cỏ. Thạch Song Anh ngờ ngác chẳng biết Từ Thiện Hoàng lạc về hướng nào! Quý Kiến Sầu xưa nay chưa hề biết sợ là gì nên cứ xông bừa vào trong đám quân Thanh mà chém giết. Một lát sau thì Châu Trọng Anh và Mạnh Kiện Hùng về đến địa điểm.

Trần Gia Cách hỏi Châu Trọng Anh :

- Châu còn nương đâu, thừa lão tiền bối?

Châu Trọng Anh nghe hỏi thì ngẩn cả người ra, đứng lặng im như một pho tượng.

Không thấy Lý Mộng Ngọc đâu, Lục Phi Thanh cũng hoảng hốt nói :

- Đưa đồ đệ của lão phu cũng lạc đâu mất rồi! Lão phu phải đi kiếm!

Trần Gia Cách sai Triệu Bán Sơn, Tây Xuyên song hiệp, Dương Thanh Hiệp, Mạnh Kiện Hùng xem xét địa hình, địa vật; chia nhau giữ chặt các cửa ngõ quan trọng để canh chừng, bảo vệ cho Tâm Nghiện và Chương Tấn.

Trần Gia Cách nói :

- Tên bán đứ quá! Dao thương khó mà chống cự! Đề tôi đi đoạt một số cung tên đem về dùng mới tiện.

Sau đó, Trần Gia Cách xông vào đội xạ thủ của quân Thanh đoạt cung tên như lấy đồ chơi. Ba đường thần sách trong thuẫn bài của Trần Gia Cách như ba con ngân xà liên tục phóng mình đánh rơi tất cả những gì đến gần người chàng. Đoạt được một số cung tên khá nhiều, Trần Gia Cách định quay ngựa trở về chỗ cũ.

Bỗng nhiên, trong đám quân Thanh đông đúc chợt đi vệt ra một đường để nhường chỗ cho một vài kỵ mã đang thoát ra. Trần Gia Cách nhìn rõ người đi đầu là Vô Trần đạo nhân đang dùng Truy Hồn Đoạt Mệnh Kiếm mở đường máu cho Vệ Xuân Hoa tay vịn vào An Kiện Cường mà đi.

Nhìn thấy toàn thân Vệ Xuân Hoa như nhuộm đầy máu thì bất giác kinh hồn lập tức chạy ra sau yểm trợ, làm hậu vệ, cản không cho quân Thanh rượt theo. Nhờ vậy, tất cả về lại được địa điểm tụ họp bình an vô sự. Giao cung tên cho Triệu Bán Sơn lo việc phân phát cho mọi người, Trần Gia Cách vội vàng xem xét vết thương của Vệ Xuân Hoa.

Vô Trần đạo nhân nói :

- Cứu đệ say máu giết giặc đến kiệt sức!

Thấy còn thiếu mấy người, Vô Trần lại vác kiếm đi tìm. Trần Gia Cách dặn dò thêm :

- Nhị ca cố gắng tìm Châu cô nương và cao đồ của Lục tiền bối nhé!

Vô Trần đạo nhân gật đầu ra đi. Vừa xuống dưới đã gặp ngay một Thanh tướng cầm thương chặn lại. Chẳng nói chẳng rằng, Vô Trần đạo nhân vung lên một nhát kiếm, đầu Thanh tướng lia khỏi cổ rụng xuống lăn lông lốc. Xong vào trận, thấy một số đồng võ tướng đang vây đánh Thạch Song Anh, Vô

Trần đạo nhân cất tiếng gọi lớn :

- Thập nhị đệ! Có nhị ca đến tiếp tay đây!

Thạch Song Anh một mình đấu với sáu võ tướng, tuy không lép vế nhưng không cách nào thoát ra được. Nay thấy Vô Trần đạo nhân xông vào, tinh thần bỗng hăng lên gất bội, hỏi :

- Đã tìm được thất ca chưa?

Vô Trần Đạo Nhân đáp :

- Chưa phải là lúc nói chuyện. Em mở đường máu phía trước, để sáu tên các ké này cho anh đối phó! Ra khỏi vòng vây sẽ tính sau.

Thạch Song Anh nghe lời, dùng song đao múa như bay, chém giết quân Thanh mở đường. Chưa được bao lâu đã nghe tiếng cười ha hả của Vô Trần đạo nhân. Thạch Song Anh khẽ quay đầu nhìn lại, thấy xác sáu tên võ tướng nằm la liệt dưới đất. Sau đó, Vô Trần đạo nhân cùng với Thập nhị đương gia cố gắng ra sức, chẳng mấy chốc đã ra khỏi được vòng vây, về lại địa điểm tụ họp của Hồng Hoa hội. Nhưng bóng dáng Từ Thiện Hoảng vẫn chưa thấy đâu, ai nấy đều bối rối lo âu.

Lúc này quân Thanh đã phát giác được nơi gò đất là “bản doanh” của đám người Hồng Hoa hội nên bèn cử một dũng tướng đem một đội xạ thủ tấn công thật mãnh liệt vào trong. Chờ cho đám xạ thủ Thanh bình đến gần, Triệu Bán Sơn mới ra lệnh cho mọi người buông tên.

Trần Gia Cách dắt con tuấn mã lên trên gò, nói với An Kiện Cường :

- An đại ca! Làm ơn trông chừng, đừng cho quân thù bắn trúng ngựa tôi!

Dứt lời, Trần Gia Cách tung mình nhảy lên yên ngựa đứng quan sát tình hình tứ phía. Bỗng nhiên, một hồi tù và nổi lên, một đoàn quân Thanh vô cùng đông đảo, trên tay mỗi tên cầm một cây đuốc, trông như một con rồng lửa đang tiến dần về phía gò đất như tên bay. Trên hiệu kỳ hiện rõ sáu chữ lớn thêu bằng kim tuyến “Chinh Tây Triệu Đại Nguyên Soái”. Đoàn quân gồm toàn những quân lính mạnh mẽ, trang bị bằng giáp sắt, dùng bát xà mâu phurong thiên hoạch kích, truy mệnh thương...

Vô Trần đạo nhân trong lòng nóng như lửa đốt vì một số anh em vẫn thất lạc chưa về kịp, bèn nói :

- Chúng ta phải chia nhau đi tìm mấy người kia chứ không lẽ ở đây mãi sao?

Vừa lúc ấy, Tướng Tứ Căn phi ngựa như bay từ xa xông tới, la hét như muốn hút cả hơi :

- Mau! Mau! Tất cả mọi người mau rời khỏi chỗ này! Đạo quân... đạo quân thiết kỵ sắp sửa càn quét... tới nơi rồi! Mau lên! Mau lên! Ở lại... ắt chết... chết hết cả thôi!

Thì ra Tướng Tứ Căn sau khi vâng lệnh Trần Gia Cách đi cùng với Lạc Băng ra bến đò chuẩn bị thuyền ghe, tình cờ khám phá được đại binh của Chinh Tây Đại Nguyên Soái Triệu Huệ do Càn Long sai đi chinh phục một xứ Hồi đang kéo quân đi suốt đêm không nghỉ, định qua sông Hoàng Hà trước khi mặt trời mọc. Sau đó, đạo quân thám mã quay về phi báo là đằng trước có một đám thổ phỉ đang hoành hành làm trở ngại cuộc tiến quân. Triệu Huệ nghe báo lập tức truyền lệnh cho phó tướng Vương Bồn Lương đem quân tàn sát cho kỳ hết đám thổ phỉ. Nhưng chẳng ngờ đám “thổ phỉ” vẫn không xem Vương Bồn Lương vào đâu, vẫn tung hoành ngang dọc như vào chỗ không người. Triệu Huệ nghe báo tin lần thứ nhì liền sai danh tướng Viên Thừa Sơ kéo 1000 quân thiết kỵ xung phong đến diệt trừ. Được tin này, Tướng Tứ Căn cả kinh nên để Lạc Băng ở lại bến đò, một mình phi ngựa cấp tốc về báo tin cho Trần Gia Cách.

Không dám chậm trễ, Trần Gia Cách ra lệnh cho tất cả mọi người lên ngựa cấp tốc ra bến sông Hoàng Hà.

Mọi người vừa lên ngựa xong, đám thiết kỵ cũng vừa kéo đến nơi. Thường Thích Chí bàn :

- Đám thiết kỵ này mạnh lắm, chúng ta không cách nào qua lọt được đâu! Chi bằng tiến theo ngã quân binh đóng thì hơn.

Thường Bá Chí nói :

- Cách này thật hay!

Tây Xuyên song hiệp đi tiên phong, tiến thẳng về mặt trước của đại quân Thanh triều. Mọi người chia nhau ra làm ba mặt để hộ tống những người bị thương, liều mạng xông pha.

Trận xung sát dữ dội quá, đám quân Thanh trở nên hỗn loạn, đạp lên nhau mà chạy. Cả bến sông Hoàng Hà trở nên hỗn loạn. Lạc Băng thấy đám hào kiệt Hồng Hoa hội đã tới thì lập tức chèo thuyền vào bờ. Trần Gia Cách truyền lệnh :

- Tất cả mau xuống thuyền! Còn Vô Trần đạo nhân, Triệu tam ca, Châu lão anh hùng và tôi...

Lệnh truyền chưa dứt thì đạo Thanh binh mang danh hiệu “Thần Tý Cung” đã đến bờ sông.

Vô Trần đạo nhân hô lớn :

- Đánh!

Một nhát kiếm sau đó đâm ngay vào yết hầu một tên quân của đội “Thần Tý Cung”. Nhưng tên quân vẫn chẳng hề hấn chi. Thì ra lưỡi kiếm của Vô Trần đạo nhân cả đêm giết giấc, va chạm với vô số binh khí của địch quân đã cong hết cả lưỡi, không còn là một vũ khí lợi hại nữa. Tên quân đâm trả lại một thương. Vô Trần đạo nhân liệng guom, đưa tay gạt mạnh một cái, tên quân ngã nhào xuống ngựa.

Châu Trọng Anh vung đại đao chém ra một loạt, nhiều thanh binh đỡ không nổi, rơi xuống ngựa chết tươi.

Triệu Bán Sơn tung ám khí phóng ra như mưa. Những mũi “lại tiễn, liên tử” trúng ngay vào “nhuyễn ma huyết” của đám võ tướng chỉ huy, khiến chúng thi nhau ngã xuống đất như súng rụng.

Liền sau đó, một đám thiết kỵ kéo đến. Lần này, đao thương và ám khí của đám hào kiệt Hồng Hoa hội không làm tổn hại gì được bởi trên người chúng đều có mang một lớp giáp sắt che chở. Triệu Bán Sơn phải dùng ám khí bắn vào mắt mới đẩy lui được chúng.

Hộ tống cho mấy chiếc thuyền ra khơi an toàn xong, bốn người Vô Trần đạo nhân, Châu Trọng Anh, Triệu Bán Sơn cùng Trần Gia Cách mới lần lượt xuống thuyền.

Trần Gia Cách chưa kịp vào thuyền thì phó tướng Vương Bỗ Lương đã tới nơi, dùng đao định chặn bắt lại.

Trần Gia Cách liền quát lệnh một thần sách cuốn lấy cây đao của Vương Bỗ Lương, đồng thời một tay điểm huyết Vương Bỗ Lương, xách bông lên mang luôn vào trong thuyền. Triệu Bán Sơn tiếp tục phóng ám khí, ngăn chặn tất cả những tên quân nào đuổi theo. Cho đến khi thuyền ra đến giữa dòng ngoài tầm tên bắn, Triệu Bán Sơn mới chui vào bên trong khoang thuyền. Nước sông Hoàng Hà càng lúc càng dậy sóng, gây thêm nhiều trở ngại cho cuộc tiến binh của Thanh nguyên soái Triệu Huệ.

Ngồi kiểm điểm lại tình hình vừa qua, Trần Gia Cách kết luận :

- Lần này chúng ta tin chắc cứu được Văn tứ cả cả mười phần. Tánh mạng Trương Siêu Trọng khác nào như cá nằm trên thớt. Có ngờ đâu vào phút chót lại đụng phải đoàn thiết kỵ của Triệu Huệ! Đúng là “mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên”! Nhưng chúng ta đừng bao giờ nản chí mà hãy tiếp tục nuôi hy vọng. Thua keo này, bày keo khác!

Thấy Lạc Băng ngồi ủ rũ, Trần Gia Cách lại khuyên :

- Văn tứ tẩu không nên quá buồn rầu như vậy. Hãy nhìn gương của nhị vị Châu, Lục lão tiền bối kia. Một người lạc mất ái nữ, còn một người lạc mất cao đồ. Còn thất ca của chúng ta cũng không biết lạc về đâu. Nhưng tôi tin chắc tất cả đều vững niềm tin, và cuộc trùng phùng sẽ đến với chúng ta một ngày gần đây thôi!

Quay sang phía Vương Bỗ Lương, Trần Gia Cách giải huyết cứu y tỉnh lại rồi hỏi :

- Đại quân của Triệu Huệ đang đem vượt sông Hoàng Hà để làm gì? Vì sao mà có cuộc hành quân gấp rút như thế này?

Wương Bỗ Lương đáp :

- Chinh Tây Đại Nguyên Soái Triệu Huệ vâng thánh chỉ đi đánh dẹp xứ Hồi bát ngờ... Hoàng Thượng ra hẹn trước tất cả ngày đến, ngày nào phải thắng, cũng như ngày phải ban sư. Triệu nguyên soái lo sợ không đủ thì giờ, lại lo người Hồi được tin biết trước để phòng bị nên bắt buộc phải tiến quân cho kịp, bất kể ngày đêm.

Trần Gia Cách lại hỏi :

- Người xứ Hồi đã tuân theo vương hóa của Thanh triều, chẳng hay đã đắc tội gì mà vua Càn Long lại lên lút đem quân đi chinh phạt?

Wương Bỗ Lương nghe hỏi chợt ấp úng :

- Việc ấy... sở dĩ... Việc ấy tôi không hiểu biết gì cả!

Nghe giọng ngập ngừng của Vương Bỗ Lương, Trần Gia Cách biết ngay có nhiều điều bí ẩn. Suy nghĩ một hồi, Trần Gia Cách hỏi thăm quân số, các ngã tiền quân, về cách thức vận lương..

Wương Bỗ Lương ban đầu định nói dối, nhưng biết đám hào kiệt Hồng Hoa hội trước mặt y toàn là những nhân vật phi thường, trí dũng và kiến thức có thừa, khó lòng qua mặt nên đành khai hết sự thật, không dám giấu diếm điều gì. Thấy Vương Bỗ Lương không dám uơng ngạnh hay ngoan cố, đám hào kiệt Hồng Hoa hội đối xử với y rất tử tế.

Bỗng Trần Gia Cách kêu lên :

- Nước! Nước!

Thì ra Hoàng Hà ngập lụt, nước dâng lên ngập cả gò cao. Trần Gia Cách xoay qua nói với Tây Xuyên song hiệp :

- Ngồi ca và lục ca hãy quay lại chỗ cũ bí mật dò thám tin tức tứ ca và thất ca cùng với Châu cô nương và cao đồ của Châu lão tiền bối xem bị thất lạc nơi nào. Nếu chẳng may họ chết trong đám loạn quân thì âu là số mạng, chúng ta đành chịu. Nếu họ lọt vào tay giặc Mãn thì thế nào chúng cũng giải về Bắc Kinh. Chúng ta sau đó sẽ chặn đường chúng lại, thế nào cũng cứu được người của chúng ta ra.

Xoay qua Thạch Song Anh, Trần Gia Cách nói :

- Về phần Thập nhị đương gia, tôi muốn nhờ cậy một việc.

Thạch Song Anh khần khoản nói :

- Nếu Tổng đà chủ đã sai bảo, tôi dám nào không hết lòng hay từ nan.

Trần Gia Cách ngồi thảo một phong thư rồi nói :

- Anh đem thư này lập tức qua xứ Hồi trao tận tay tù trưởng Mộc Trác Luân lão anh hùng.

Kể đến, Trần Gia Cách lại nói với Lạc Băng :

- Văn tứ tẩu hãy cho Thập nhị đương gia mượn thần mã. Việc quá gấp rút, phải tiến hành ngay mới kịp!

Cắt đứt mọi việc đầu đó xong xuôi, đám hào kiệt Hồng Hoa hội lại xuôi theo dòng nước tách xa bờ 20 dặm. Neo thuyền dưới vực hạ lưu Hoàng Hà, Trần Gia Cách bảo Tử Lăng Tử Căn trồi trồi Vương Bôn Lương trong khoang thuyền rồi cùng nhau lên bờ tìm nơi tạm nghỉ chân...

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Ân Cừ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Trong cơn biến mấy người vì bạn - Gặp lúc nguy ai kẻ giúp mình

Nói về Châu Ý, lạc lõng trong đám loạn quân, tìm mãi mà không gặp được người nào đồng bọn. Nhìn chung quanh, quân Thanh đã bít kín tất cả các cửa ngõ. Vung đao chém chết mấy chục tên quân, Châu Ý vẫn không mở đường ra khỏi trùng vi. Quân Thanh càng lúc càng đông thêm. Vòng vây mỗi lúc một thắt chặt.

Châu Ý phi ngựa chạy đến đâu cũng đụng phải quân Thanh. Nàng không dám ham đánh, chỉ cố mà tìm đường tẩu thoát. Phần thì đói, phần thì mệt, phần thì sợ hãi nên ngồi trên yên ngựa mà không thấy vững. Và đến lúc không còn chịu đựng nổi nữa, Châu Ý xây xẩm mặt mày, ngã xuống đất, va vào một tảng đá nằm hôn mê bất tỉnh. Nhưng cũng may là nhờ trời tối nên quân Thanh không để ý mà phát giác ra được. Khi tỉnh lại, Châu Ý cảm thấy đầu óc nặng nề. Rồi trời bắt đầu đổ mưa.

Châu Ý vùng đứng dậy, thấy bên mình cũng có một người hình như cũng đang ngồi gần đó cùng đứng dậy một lượt với mình. Nàng thất kinh hét lên một tiếng, định cầm đao chém tới thì chợt há hốc..., nhận ra người kia không phải ai xa lạ mà chính là Từ Thiện Hoàng.

Châu Ý ngơ ngác thu đao về. Từ Thiện Hoàng hỏi :

- Châu cô nương! Vì sao cô lại ở đây?

Bình nhật, Châu Ý rất ghét Từ Thiện Hoàng, luôn dùng lời đã kích, hết sức cứng cỏi với chàng. Thế nhưng lúc này nàng bỗng tuôn ra hai hàng lệ hỏi :

- Cha tôi đâu? Anh có gặp không?

Bỗng nhiên Từ Thiện Hoàng kéo Châu Ý ngồi xuống khẽ nói :

- Đừng nói lớn! Có quân Thanh đang đi đến.

Hai người mộp sát xuống đất, hai tay níu nhau bò đến một gò đất cao. Trời đã sáng, đại quân đã kéo đi cả, chỉ còn lại độ vài chục tên quân đang loay hoay thu dọn các tử thi của đám binh sĩ tử trận trong đêm để đem đi chôn cất.

Một tên, hình như là viên chỉ huy của đám quân cất tiếng hỏi :

- Mấy người hãy kiểm soát lại một lần cho kỹ càng xem còn sót lại cái thây ma nào không!

Có tiếng người đáp lại :

- Thừa thượng cấp, còn hai mạng nữa!

Châu Ý nghe nói giật mình, toan nhảy tới thì Từ Thiện Hoảng cản lại bảo nhỏ :

- Cô đừng vội, đợi cho chúng lại gần mình mà ra tay có hơn không!

Đoạn Từ Thiện Hoảng và Châu Ý nằm yên giả chết, chờ cho hai tên kia đến lục soát “kiểm ăn” mới vùng dậy cho mỗi tên một đao chết tốt. Thấy sẵn đó có một con ngựa đang gặm cỏ, Từ Thiện Hoảng la lớn :

- Châu cô nương, mau lên ngựa mà chạy.

Châu Ý không chút chậm trễ, phóng ngay lên yên. Từ Thiện Hoảng ty hiêm nam nữ nên dùng khinh công mà bám sát đuôi ngựa mà chạy theo. Bọn lính Thanh thấy hai người tẩu thoát thì xách đao kiếm rượt theo.

Từ Thiện Hoảng chạy được một khúc thì cảm thấy bả vai đau nhức khô tả vì mũi Phù Dung châm của Trương Siêu Trọng nên quy xuống hôn mê. Châu Ý quay lại thấy vậy thì xuống ngựa bế xốc Từ Thiện Hoảng bỏ lên yên rồi giục ngựa chạy hết tốc lực.

Chạy được một đoạn khá xa, thấy không có ai đuổi theo, Châu Ý mới yên tâm ghim cương cho ngựa chạy chậm trở lại. Thấy Từ Thiện Hoảng mặt nhợt nhạt, mắt nhắm kín, hơi thở thoi thóp, Châu Ý lo ngại vô cùng. Nhìn trước mặt là một cụm rừng âm u, Châu Ý không cần đắn đo, phi ngay vào trong, tìm một thảm cỏ, gò cương lại nghỉ mệt.

Từ Thiện Hoảng vẫn chưa tỉnh lại. Châu Ý bèn bế chàng đặt xuống thảm cỏ nằm. Châu Ý nhìn Từ Thiện Hoảng tự nhiên khóc như mưa, lệ nhỏ xuống ướt cả mặt chàng. Giữa lúc ấy thì Từ Thiện Hoảng đột nhiên tỉnh lại. Nhìn cặp mắt Châu Ý đỏ hoe và lệ ướt xuống mặt mình, Từ Thiện Hoảng hết sức hoang mang chưa biết nói gì thì Châu Ý đã đưa khăn lau vội nước mắt, mắc cỡ nói :

- Tại anh đụng đầu vào ngay mắt tôi đó! Sao không tránh đi?

Từ Thiện Hoảng cố chống tay gượng mình đứng dậy. Châu Ý nói :

- Anh thử nghĩ xem có kẻ nào không? Chẳng lẽ ở mãi trong rừng này?

Từ Thiện Hoảng “những nịu” nói :

- Bả vai tôi đau nhức thế này thì còn tính toán gì được! Cô làm ơn xem giùm vết thương thế nào!

Châu Ý trề môi nói :

- Đầu có được! Tôi không thích xem, mà cũng chẳng thích làm ơn!

Nói thì nói vậy, song Châu Ý vẫn cúi sát xuống bả vai xem xét một hồi rồi nói :

- Không thấy vết tích chi cả! Mà cũng không thấy máu nữa!

Từ Thiện Hoảng thều thào nói :

- Bên trong lớp thịt có ba mũi kim châm ghim thấu vào xương, cần phải rút ra mới hết đau nhức.

- Ở đây vô phương rồi! Phải ráng nhịn đau ra ngoài thị trấn tìm danh y mới tiện!

- Không được! Đêm rồi mình đánh nhau với quan binh. Nếu ra đó mà trị thương thì có khác nào đem thân nạp cho chúng! Bây giờ cô lóc thịt bả vai giùm tôi. Cô có đem theo đá lửa không?

- Có! Để làm chi vậy?

- Cô nhặt củi và lá cô đốt cháy thành tro. Chờ khi tôi lấy được kim châm ra rồi thì dùng tro ấy mà đắp lên vết thương. Bây giờ cô làm phúc mở giùm tôi đi!

Châu Ý tay mặt cầm dao, tay trái chặn sát bả vai Từ Thiện Hoảng rạch chỗ thịt nơi có ba lỗ nhỏ li ti. Hai người cùng nhìn sát vào. Hai gò má kề cận nhau, hai người cùng thở một nhịp ra cùng lúc với nhau.

Từ Thiện Hoảng thấy Châu Ý vừa đụng mũi kim bỗng nhiên lại dừng tay lại bèn hỏi :

- Sao vậy? Cô sợ à?

- - Sợ cái gì? Anh kẻ sát đầu vào mặt người ta còn thấy làm sao được, bảo sao không dừng tay lại!

Từ Thiện Hoảng cười, khẽ ngẩng đầu lên cao một chút cho khỏi vướng vúi nàng. Châu Ý rút được ba mũi kim châm ra liền lấy tro đắp lên vết thương. Thấy Từ Thiện Hoảng bị thương mà vẫn tươi cười không kêu đau, nàng bất giác đem lòng mến phục.

Châu Ý nói :

- Anh ngồi đây. Để tôi đi kiếm nước về cho uống. Nàng lấy trong gói hành trang một cái áo đem đi nhúng nước trở về vắt ra cho Từ Thiện Hoảng uống.
Từ Thiện Hoảng hết sức cảm kích nói :

- Đa tạ cô nương!

Châu Ý nói dừng dừng :

- Tôi không cần ai cảm ơn cả!

Nghỉ một chập, hai người lại lên đường. Đi được một lúc thấy từ xa có hơi khói xông lên, hai người cả mừng, biết rằng mình sắp tới một thôn làng. Một và đôi, hai người tìm một căn nhà bước vào trong ngõ.

Từ Thiện Hoảng đến trước cửa gọi :

- Có ai ở trong nhà không? Làm ơn cho tôi hỏi thăm!

Tiếng chó sủa vang lên, một bà lão bước ra. Từ Thiện Hoảng thật tình cho biết hai người muốn xin một bữa ăn thì lỡ đường, lại không tìm được quán xá.

Thấy hai người ăn mặc khác thường, bà lão sừng sốt nói :

- Chắc các vị đây là quan lớn! Kê bần dân đâu dám vô phép. Xin hỏi quý tánh đại danh hai vị?

Từ Thiện Hoảng vội đáp :

- Anh em chúng tôi đây họ Châu.

Châu Ý nghe nói liền nheo mắt nhìn chàng. Bà lão mời hai người vào nhà, bưng ra một mâm khoai. Đang đói bụng, Châu Ý và Từ Thiện Hoảng ăn thật ngon lành.

Hai bên sau đó chuyện trò qua loa. Bà lão tả tình cảnh đau khổ của mình. Bà ta họ Đường, goá chồng, có một đứa con trai lớn. Mấy năm liên tiếp thất mùa không đủ lúa đóng cho điền chủ nên bị hấn cho người đến hành hung, đánh cho một trận, phát bệnh nặng mà chết. Con dâu bà đau khổ, nửa đêm tự vận nên chỉ còn lại một thân một mình không biết nhờ cậy vào ai. Châu Ý nghe xong thì giận dữ, hỏi xem tên điền chủ kia tên họ là gì, ở đâu.

Bà lão nói :

- Ông ta cũng họ Đường. Dân chúng gọi là Đường lục lang hay là Đường Tú Tài. Nhưng sau lưng họ lại lên gọi là “Đường mắc mưu”. Tôi chỉ nghe vậy chứ không biết rõ tên ông ta là gì. Ông ta có nhà cao cửa rộng ở ngoài Văn Quang thị trấn.

Châu Ý hỏi :

- Văn Quang trấn ở nơi đâu?

Bà lão đáp :

- Cách đây chừng 25 dặm về hướng Bắc. Từ đây tới đó phải qua một gò đất cao dẫn tới đại lộ. Đi về hướng Đông chừng 20 dặm thì thấy.

Châu Ý xách đao đứng dậy nói với Từ Thiện Hoảng :

- Anh... anh... tôi đi một lát đây. Anh ở đây nằm nghỉ nhé...

Xem cử chỉ, Từ Thiện Hoảng biết ngay Châu Ý muốn đi tìm giết người điền chủ họ Đường kia. Chàng mỉm cười nói :

- Tôi có hứng dùng bữa hơn! Nếu cô muốn “ăn Đường” cũng thùng thảng mà từ từ thôi!

Châu Ý ngạc nhiên không hiểu sao chàng biết rõ ý định của mình nên ngấm nghĩ một chút rồi gật đầu ngồi xuống.

Từ Thiện Hoảng nói :

- Lão bà! Tôi bị thương, đi xa không được. Bà có thể cho tá túc lại đây một đêm không?

Bà lão đáp :

- Quan gia muốn ở tạm mấy ngày cũng được. Chỉ hiềm miền rừng núi này quê mùa, lại chẳng có gì ăn cả!

- Lão bà chỉ cần cho anh em chúng tôi ở tạm là quý lắm rồi, chúng tôi vô cùng cảm kích. Giờ đây em gái tôi quần áo lại ướt hết. Lão bà có bộ nào cho nó mượn thay đỡ không?

- Con dâu tôi qua đòi có để lại mấy bộ quần áo. Nếu cô nương không ngại thì cứ lấy đó mà dùng tạm.

Châu Ý thay đồ xong, trở lại thấy Từ Thiện Hoảng mình nóng ran, vết thương ở bả vai sưng vù lên. Châu Ý ruột rối như tơ vò, cầm đao múa một hồi rồi gục đầu lên bàn khóc. Bà lão thấy thương hại nhưng không dám dùng lời khuyên giải. Khóc một hồi, Châu Ý ngược mặt lên thấy bà lão đang nhìn mình trân trân bên hồi :

- Ở ngoài thị trấn có lương y không lão bà?

Bà lão đáp :

- Có... có Tào Ty Bằng là lương y danh tiếng nhất vùng này. Nhưng thật không dễ gì mà rước được ông ta đi đâu! Xưa nay ông ta chỉ chuẩn mạch hốt thuốc cho những nhà giàu, có quyền thế mà thôi.

Châu Ý đứng lên nói :

- Không sao! Tôi sẽ đi rước Tào Ty Bằng về. Nhờ lão bà trông chừng hộ anh tôi nhé...

Khi Châu Ý đến thị trấn Văn Quang thì trời đã nhá nhem tối. Nàng đi qua một quán cơm người thấy mùi thức ăn thì thèm nhỏ rãi. Nhưng sức nhớ ra không còn chút ngân lượng nào nên lại lắc đầu bỏ đi. Trên đường gặp một đứa trẻ nít, Châu Ý bèn hỏi thăm nhà ở của người lương y tên Tào Ty Bằng kia...

Đến trước một cửa nhà có treo chiếc lồng đèn, Châu Ý bèn bước lại gõ cửa. Một người gia nhân tránh đình mặt mày cao có bước ra nói lớn, giọng câu kinh :

- Đêm hôm tăm tối mà làm gì đập cửa mạnh thế?

Châu Ý giận lắm, nhưng nghĩ lại mình đang đi cầu người nên cố nhịn mà nhỏ nhẹ :

- Tôi có người bệnh nặng nên đến đây cầu khẩn, xin Tào lương y mở lượng từ bi cứu nhân độ thế mà đến chữa trị giùm cho.

Người gia nhân trắng đình khịt giọng mũi một cái rồi nói như nạt nộ :

- Không có thầy ở nhà. Về đi!

Chưa nói dứt câu, y đã quay lưng đi vào. Châu Ý lệ tay nắm tay y kéo lại, rút đao ra lớn tiếng hỏi :

- Có Tào Ty Bằng ở nhà không?

- Đã nói thầy tôi không có nhà! Hiện ở ngoài chợ... Ồi!...

Châu Ý hỏi tiếp :

- Làm gì ngoài chợ? Tại nhà ai? Nói mau!

Lúc đó tên gia nhân trắng đình kia mới biết sợ, run lấy bầy thưa :

- Tại Bạch Mai Khôi kỹ viện.

- - Mi nói láo!

- - Thưa đại vương... quên, cô nương... Tôi không dám dối...

Châu Ý lại hỏi :

- Thầy mi là bậc lương y cao quý, đến nơi ấy mà làm chỉ?

- - Bạch Mai Khôi có tình cảm mật thiết với lão gia!

- - Mi mau dắt ta đến ngay nhà ấy.

Gã trắng đình sau đó dắt Châu Ý đến một đường phố nhỏ. Chỉ vào bên trong Bạch Mai Khôi kỹ viện hắn nói :

- Lão nhân gia ở trong đó!

- Mi mau vào trong mời chủ mi ra ngoài này cho ta nói chuyện!

Không dám cãi lời, tên tránh đình bước tới trước cửa gõ ba tiếng, hình như đó là ám hiệu đặc biệt của Tào Ty Bằng với người nhà khi có việc gấp rút cần gọi đến mình.

Một mục tào kê sồn sồn mở hé cửa lộ đầu ra nhìn. Người tránh đình hỏi :

- Thím làm ơn nói với chủ tôi rằng có người đến rước đi coi mạch.

Mục Tào Kê nhún vai, chu mỏ “xì” một tiếng xô cửa đóng sầm lại rồi đi vào. Châu Ý bèn tung mình một cái theo thế “Phi Yến Xuyên Liềm”, nhảy qua tường vào tận bên trong.

Bên trong có hai đại hán đang ngồi đối diện với nhau nói chuyện. Một người thì to lớn mập mạp, còn người kia thì vừa cao lại vừa gầy. Trên đùi đại hán cao gầy là một thiếu nữ với gương mặt đẹp đẽ, ra chiều nũng nịu làm duyên :

- Cúi mong đại nhân tha cho em để lưu phúc đức lại cho con cháu đời sau. Bỏn phận em...

Chưa nói hết câu nàng đã lăm lét bước ra khỏi phòng đi thẳng xuống nhà sau. Đại hán người to lớn mập mạp bỗng móc ra 400 lượng bạc bỏ trên bàn nói với đại hán gầy rằng :

- Tào lão ca, 200 lượng bạc cho nàng, còn 200 lượng trả công lão huynh làm mai mối đấy!

Đại hán cao gầy tạ ơn, nói mấy lời nịnh bợ :

- Đường lục gia! Nhân lúc đại quân qua nơi này thấu góp quân lương, thật là một cơ hội tốt để đại gia phát tài đó!

Nghe đến đây, Châu Ý “à” một tiếng nghĩ thầm :

- Thì ra tên vừa cao vừa gầy đó chính là lão lương y Tào Ty Bằng và tên to lớn mập mạp kia là gã “Đường”... mắc mura... hay mắc dịch chi đó!

Căn cứ vào cuộc đối thoại của chúng, nàng tin chắc là “đại quân” kia là của Nguyên soái Triệu Huệ kéo đến và tên “Đường mắc mura” này lĩnh nhận phần thù góp quân lương cho y.

Châu Ý sau đó nghe gã họ Đường nói :

- Bộ ông tưởng dễ ăn lắm sao? Suốt mấy ngày mấy đêm phải chạy Đông chạy Tây tìm đủ thủ đoạn để hăm dọa mới thu góp được đủ đồ quân lương. Muốn kiếm chút lợi lộc tất nhiên phải đổ mồ hôi rồi! Có ai lại bao chịu khổ nhọc mà đi làm không bao giờ? Dân chúng có sợ chết mới chịu nộp hâu bao!

Tào Ty Bằng cười nói :

- Hai gói thuốc đó, Đường lục gia mang về đi. Đó là thứ thuốc gia truyền công hiệu nhất đời! Cái gói hồng thì để cho phu nhân uống. Chừng nào hết gói thì đại gia muốn gì phu nhân cũng cho toại nguyện.

Hai người nhìn nhau đắc ý cười. Tào Ty Bằng lại nói :

- Quên dặn lục gia một điều này nữa! Cái gói giấy đen thì cho chàng thanh niên ấy uống, nhớ đừng nhầm lẫn nhé! Đường gia cứ nói đó là thứ thuốc trị thương công hiệu như thần. Mà sự thật, quả là như vậy! Chỉ cần uống vào, trong giấy lát máu ở vết thương sẽ chảy ra rồi... chết không kịp ngáp! Cho dù người nào khám nghiệm tử thi cũng không nhận ra. Giết người mà không sợ bị tội, thế mới là tài tình.

Gã họ Đường gật đầu nói :

- Tài tình lắm! Xong việc sẽ có trọng thưởng.

Tào Ty Bằng cười nói :

- Đường lục gia thử xét lại công tôi chứ 200 lượng bạc hẹp lắm, không đủ tiền bồi dưỡng nữa!

- Tôi đã nói với Tào lão ca 400 lượng đó là tiền gì rồi mà! Tiền thuốc và công lao của lão ca tôi đã nói đến đâu!

Tào Ty Bằng cười nói :

- Tôi chỉ sợ lục gia quên, nhập hai việc chung lại thôi. Miễn lục gia nhớ cho là được rồi, còn thù lao thì lúc nào nhận cũng được.

- Xong việc là trao ngay! Ngoài 1000 lượng trả tiền công và tiền thuốc, tôi sẽ tặng thêm 200 lượng nữa gọi là thưởng tài.

Tào Ty Bằng đi sát gã họ Đường nói :

- Còn một điều nữa tôi quên nói. Còn chàng thanh niên đẹp trai như Tống Ngọc, Phan An đi chung với gã thanh niên có cây sáo quý giá kia thì tôi quả quyết là gái giả trai. Nếu sau này phát giác ra đúng như vậy, lục gia để cho tôi, đừng dành phần luôn mà thiệt thòi cho Tào Ty Bằng này lắm nhé!

- Hắn vậy rồi! Hà tất cứ phải nhắc đi nhắc lại mãi! Nếu là gái thì ta cho Tào lão đem về làm nàng hầu. Nếu ta sai lời, lão ca cứ gọi 36 đời thằng họ Đường này ra mà chửi. Thôi, để ta về thi hành kế hoạch cho sớm không thì để mất hết cơ hội quý báu, nghìn năm một thuở!

Tào Ty Bằng vẫn chưa chịu dứt, còn ráng nói thêm :

- Này Đường lục gia! Ông đoán thử xem cái ống sáo vàng của người thanh niên đẹp trai kia được bao nhiêu lượng?
- Theo mắt tôi nhận xét thì không dưới 50 lượng!

Dứt lời, gã họ Đường móc túi lấy ra một chiếc nhẫn vàng cười nói :

- Đây là món quà mừng tân hôn trước cho Tào lão ca. Ngày mai, lão ca tự đeo vào tay cho đi tư nó nhé!

Châu Ý nghe hết đầu đuôi câu chuyện thì đành lòng không được, đập tung cánh cửa ra. Gã họ Đường hốt hoảng kêu lên :

- Ố kìa!

Dứt lời, y nhanh nhẹn tung một cước vào khuỷu tay Châu Ý. Nhưng ngọn cước chưa tới nơi thì Châu Ý đã lẹ tay giơ đao lên chém vào cổ y một nhát. Gã họ Đường thất kinh, vội nhảy sang bên trái mà tránh thì mũi đao của nàng đã xoay ngược lại đâm ngược vào bụng chết không kịp ngáp. Tào Ty Bằng định chạy trốn nhưng bị Châu Ý chặn đứng lại nên đành phải đứng im.

Thấy Tào Ty Bằng run lên phát rét, miệng thì ngậm cầm, mắt lão liên, Châu Ý chìa đao vào ngay bụng hắn hỏi :

- Mi là Tào Ty Bằng phải không?

Tào Ty Bằng hai gối sụp xuống, vừa quỳ lạy, vừa van xin :

- Xin cô... cô nương... tha cho tánh... tánh mạng...

Châu Ý thuận tay chụp lấy 400 lượng bạc cùng hai gói thuốc nói :

- Muốn sống thì đi theo ta!

Tào Ty Bằng làm sao dám cãi lời, đành tiu ngui mà đi theo. Đem ngựa đến, Châu Ý ra lệnh cho Tào Ty Bằng lên ngồi phía trước rồi phi ra khỏi trấn. Nắm chặt lấy người Tào Ty Bằng, Châu Ý nói :

- Liệu hồn! Mi mà kêu lên một tiếng thì đầu rụng ngay xuống đất!

Tào Ty Bằng sợ quá, năn nỉ luôn miệng :

- Xin đừng giết tôi... Tôi không dám cãi lệnh cô nương...

Chỉ một lát sau, cả hai đã đến trước cửa nhà tại thôn làng họ. Bà lão bước ra mở cửa, thấy Châu Ý đem được Tào Ty Bằng về thì hết sức lạ lùng.

Châu Ý chạy vào bên trong, thấy Từ Thiện Hoảng vẫn còn mê man, cả mình nóng như lửa đốt, mắt nhắm nghiền.

Gọi Tào Ty Bằng vào xem mạch, nói với hắn :

- Người này là anh... anh ruột của ta. Nhờ thầy chuẩn mạch và hốt thuốc cho.

Nghe Châu Ý bảo mình xem mạch và hốt thuốc, Tào Ty Bằng mới hoàn hồn, liền tới bắt mạch xem cho Từ Thiện Hoảng ngay. Chuẩn mạch xong, Tào Ty Bằng khẽ gật đầu mấy cái.

Mở miếng vải băng ở vai Từ Thiện Hoảng ra xem xét tỉ mỉ, Tào Ty Bằng lắc đầu nói :

- Hiện tại khí huyết bất thông... lưu hỏa nhập...

Châu Ý nóng nảy nộ lớn :

- Ai bảo thầy nói căn bệnh? Tôi chỉ bảo thầy cho thuốc điều trị mà thôi. Thầy không trị cho lành bệnh thì đừng mong tôi tha mạng!

Tào Ty Bằng nói :

- Muốn trị bệnh thì phải về thị trấn hốt thuốc chứ ở đây có tài như thần cũng phải bó tay!

Từ Thiện Hoảng lúc đó cũng vừa tỉnh lại, nghe Tào Ty Bằng nói có lý nên khẽ gật đầu một cái.

Châu Ý mừng quá, chạy lại gần đưa tay sờ trán Từ Thiện Hoàng vuốt nhẹ mấy sợi tóc buông xõa xuống mép tai rồi nói với Tào Ty Bằng :

- Đừng giả bộ! Tôi không phải là đứa con nít lên ba mà thầy hòng xí gạt! Cứ ra toa đi! Tôi sẵn sàng đi hút thuốc ngay. Thả thầy về có khác nào thả hổ về rừng!

Tào Ty Bằng nghe nói không còn cách nào cưỡng mệnh, đành nói :

- Vậy càng tốt! Cô nương đưa giấy bút đây để tôi ra toa.

Ở nơi chốn này thì tìm đâu được cho ra giấy mực! Châu Ý đang phân vân thì Từ Thiện Hoàng đã nghĩ ngay ra được một biện pháp nói :

- Này... em... Không có mực thì dùng tạm tro than. Không có giấy thì viết tạm lên miếng cây hay cái lá nào đó cũng được vậy!

Châu Ý nghe lời đốt một khúc củi cháy thành than còn bà lão đi kiếm một miếng vỏ cây đem đến. Tào Ty Bằng không còn lý do nào để thoái thác nữa bèn viết xuống mấy tên thuốc để đưa cho Châu Ý. Sợ rằng thừa lúc mình đi vắng và Từ Thiện Hoàng mê sảng Tào Ty Bằng sẽ tìm cách thoát thân, Châu Ý lấy một sợi dây trói y lại để gần giường Từ Thiện Hoàng.

Chưa yên tâm, Châu Ý gọi bà lão đến nói :

- Nếu người này thừa cơ cháu đi vắng mà tìm cách tẩu thoát thì lão bà làm ơn gọi anh cháu dậy chặt đứt cái đầu của hắn đi.

Sau đó, Châu Ý thẳng đường đến Văn Quang trấn. Phải kêu cửa mấy tiệm mới hút đủ được các vị thuốc trong toa. Trời lúc cũng đã gần sáng. Thấy mấy toán lính đi lục soát khắp nơi thì nàng tin rằng chúng đang điều tra vụ án tên “Đường mắc mưa” kia nên vội vàng cố mà tẩu thoát trước khi mặt trời lên...

Nhìn thấy mặt mũi Châu Ý lộ lem, tóc tai thì bù xù, bụi cò dính đầy quần áo, Từ Thiện Hoàng bất giác sinh lòng cảm kích. Châu Ý vốn là con nhà giàu, một thiên kim tiểu thư, nay vì mình mà ra nông nổi vậy!

Từ Thiện Hoàng ngồi dậy uống thuốc, bỗng sực nhớ ra điều gì liền đưa chén thuốc bảo Tào Ty Bằng :

- Thầy làm ơn uống hộ tôi hai hộp trước!

Châu Ý hiểu ý liền đưa mắt ra dấu cho Tào Ty Bằng uống thử trước. Cực chẳng đã, Tào Ty Bằng phải uống trước hai hộp.

Từ Thiện Hoàng nói :

- Chờ một lúc xem y có bị phản ứng gì không rồi lúc đó anh uống cũng chưa muộn.

Châu Ý nói :

- Em hiểu ra rồi! Nếu y chết thì có nghĩa đó là thuốc độc.

Bây giờ hai người nói “anh anh em em” có vẻ tự nhiên mà không còn thấy ngượng ngập gì nữa mà xem ra còn có chiều thân mật nữa là đằng khác.

Châu Ý để ý quan sát sắc diện Tào Ty Bằng xem có phản ứng gì hay không. Tào Ty Bằng gượng cười nói :

- “Lương y như từ mẫu”, phải có lương tâm chứ lẽ nào lại đi hại người!

Châu Ý nghe nói cả giận hét lớn :

- Đừng có “đạo đức giả”! Mi với tên “Đường mắc mưa” phải giở bàn chuyện toan hãm hại người anh em của ta, ta đã nghe hết cả rồi! Các người rắp tâm định giết người để đoạt ống sáo vàng chứ gì? Người có ống sáo vàng ấy là gì với chúng ta mi có biết không?

Từ Thiện Hoàng nghe vội hỏi đầu đuôi. Châu Ý thuật lại căn kể câu chuyện nàng nghe được tại kỹ viện Bạch Mai Khôi. Sau đó, nàng gọi bà lão lại nói cho biết đã đâm chết tên “Đường mắc mưa” kia để trả thù cho con trai bà ta. Bà lão nghe nói cảm động, nước mắt tuôn ra như mưa.

Từ Thiện Hoàng lại hỏi thăm về người con gái giả trai đi chung với Kim Dịch Tú Tài đó là ai.

Châu Ý rút dao chìa vào yết hầu Tào Ty Bằng hỏi :

- Mi mau khai tất cả sự thật, không thì chết!

Tào Ty Bằng run rẩy bầy nói :

- Hai hôm, Đường lục gia lại nhà tìm tôi cho hay có hai người đến nhà ông ta xin tá túc. Một người thì bị thương, còn một người thì mặt mày xinh đẹp. Ban đầu ông ta định từ chối nhưng sau thấy chàng trai ấy có những nét khác thường, giống như là phụ nữ hơn thì lại động lòng, dục tâm phát động nên ưng chịu. Khi thấy hai người không chịu ngủ chung một phòng thì ông ta lại càng nghi ngờ nhiều hơn nữa. Sau đó ông ta nhờ tôi đến nhà bắt mạch cho người bị thương và quan sát hộ kỹ lưỡng người mà ông ta nghi là gái giả trai. Sau khi bắt mạch cho chàng trai bị thương, tôi có dịp để ý đến người ông ta nghi ngờ là gái giả trai thì tôi quả quyết rằng ông ta đã đoán đúng.

Châu Ý hỏi :

- Tên “Đường mắc mưa” kia đến nhờ mi bào chế thuốc có đúng không?

Tào Ty Bằng nghe hỏi sợ toát cả mồ hôi, chấp tay vái dài Châu Ý, van xin :

- Tội tôi đáng chết! Xin cô nương dung tha tánh mạng.

Từ Thiện Hoàng hỏi :

- Chàng trai ấy hình dáng ra sao?

- Mặt mũi rất là khôi ngô, vóc dáng nho nhã, tuổi chừng 22 hay 23 gì đó, có mang theo một cây sáo bằng vàng. Chính vì lẽ đó mà Đường lục gia động lòng tham muốn chiếm đoạt nên mới nhờ tôi bào chế thuốc. Chàng trai này bị đến bảy, tám nhất kiếm nên thương tích trầm trọng lắm.

Từ Thiện Hoàng lại hỏi :

- Những vết thương ấy có nguy hại đến tánh mạng hay không?

- Thương tích tuy nặng nhưng chỉ là ngoại thương nên khéo trị thì hết ngay.

Từ Thiện Hoàng thấy Tào Ty Bằng nói chuyện tự nhiên thì biết thuốc không có độc liền bung chén lên uống cạn.

Tào Ty Bằng tuy lòng dạ thâm hiểm nhưng thật xứng đáng với hai chữ “danh y”. Từ Thiện Hoàng chỉ uống có hai chén đã thấy bệnh tình thuyên giảm đi hơn một nửa. Châu Ý thấy thế vui mừng hơn hờ ra mặt.

Từ Thiện Hoàng nói :

- Chàng trai có ống sáo vàng kia nhất định là Thập tứ đương gia Dư Ngự Đồng chứ không còn ai khác nữa. Đêm nay thừa lúc tối trời mình đi dò xét thử... em... đồng ý không?

Châu Ý ngạc nhiên hỏi :

- Chàng là Thập tứ đương gia sao?

Từ Thiện Hoàng nói :

- Em không biết chàng ta à? Đã được thấy qua một lần rồi mà! Là cái chàng cầm đuốc đi vào với Tổng đà chủ và Vô Trần đạo nhân giữa lúc tối lửa tắt đèn không ai nhìn thấy được gì đó!

Châu Ý nói :

- Ủ! Em... nhớ ra rồi! Chàng ta có một cây sáo bằng vàng, nhưng không biết tên là Dư Ngự Đồng. Nếu sớm biết thì đã đem chàng ta về đây cùng dưỡng bệnh chung với anh thì tiện biết mấy!

Từ Thiện Hoàng lại nói :

- Còn người ăn mặc giả trai kia không chừng có thể là Văn tứ tẩu của... anh... không chừng. Nhưng cũng lạ! Từ xưa đến nay Văn tứ tẩu nào có giả trai bao giờ!

Hôm sau, thấy Từ Thiện Hoàng đã gần như bình phục lại được, Châu Ý bèn thả cho Tào Ty Bằng đi đồng thời từ giả bà lão. Sẵn có 400 lượng bạc lấy của “Đường mắc mưa” tại kỹ viện Bạch Mai Khôi, Châu Ý trích ra một nửa tặng cho bà lão làm vốn để sinh sống, còn một nửa đem theo làm lộ phí dọc đường.

Đến một khách sạn, hai người vào mướn phòng. Ban đầu định mướn hai phòng nhưng sợ những cặp mắt tò mò chú ý, hai người đổi nay ý định mướn một phòng thôi. Mà hai người cũng chẳng còn đường lựa chọn vì khách sạn cũng chỉ còn lại đúng được một phòng trống.

Vừa vào đến phòng, đột nhiên Từ Thiện Hoàng đóng chặt cửa lại. Châu Ý ngạc nhiên chưa kịp hỏi thì Từ Thiện Hoàng ghé tai nàng nói nhỏ :

- Cô nương không thấy có người của Trần Viễn tiêu cục ở đây sao?

Châu Ý kinh ngạc hỏi :

- Trần Viễn tiêu cục à? Phải chăng là bọn người đã đốt cháy Thiết Đàm trang và giúp bọn “ưng khuyển” bắt Văn tứ ca?

- - Thì ngoài chúng ra còn ai nữa?

Lúc ấy tiểu nhị đem vào một mâm cơm rượu. Từ Thiện Hoảng thừa dịp ấy hỏi :

- Phải chăng đó là các vị của Trần Viễn tiêu cục đến đây mướn phòng?

Tiểu nhị đáp :

- Mấy vị ấy lần nào ra ải Đồng Quan cũng ghé qua khách sạn chúng tôi mướn phòng cả.

Chờ cho tiểu nhị ra khỏi phòng, Từ Thiện Hoảng nói :

- Trong đám đó, tên Đồng Triệu Hòa là gian ác hơn hết. Đêm nay tôi nhất định phải giết hắn để trả thù cho tất cả!

Nhớ tới cái chết của em trai và cảnh Thiết Đàm trang bị tàn phá, Châu Ý liền rút đao phóng cửa xông ra. Từ Thiện Hoảng thấy thế vội níu áo nàng, nắm tay cản lại nói :

- Sao cô nương nóng nảy quá vậy? Làm việc gì cũng phải suy tính đắn đo lợi hại chứ! Chúng nó đông, chúng ta chỉ có hai người. Vạn bất đắc dĩ có điều gì có phải hòng hết việc lớn không? Chờ đến nửa đêm ta hãy ra tay thì tiện hơn.

Châu Ý vùng một cái nói :

- Anh lấy cái miệng mà nói có được không? Việc gì mà phải... níu... áo người ta vậy? Lại còn... nắm tay nữa! Lần sau không được như vậy nữa à nghe!

Từ Thiện Hoảng cười nói :

- Tại cô nương bao giờ cũng gấp rút, chỉ vụt một cái là biến đi mất rồi! Nếu không làm vậy thì làm sao mà giữ lại kịp được? Trách người ta thì cũng phải nghĩ lại mình chứ. Còn nhớ không? Cô nhỏ hơn tôi mà cũng đã từng gọi tôi là “chú mày” đó! Rồi người ta nghe được có phải kỳ lắm không?

Châu Ý nghe nói bỗng ngượng chàng một cái nói :

- Thế chẳng lẽ đòi tôi phải gọi là “anh” sao?

Từ Thiện Hoảng nói :

- Thì lâu nay cô chẳng gọi “anh” đó là gì?

Châu Ý thẹn thùng, đỏ hết cả mặt mày. Từ Thiện Hoảng thấy nàng xinh đẹp, duyên dáng vô cùng.

Nhìn mâm cơm, Từ Thiện Hoảng nói :

- Thôi, tôi đói bụng rồi. Mình ngồi xuống ăn cơm đi, kéo đồ ăn nguội cả rồi.

Đoạn hai người ngồi xuống cùng nhau làm cạn mâm cơm rượu rồi ngồi nghỉ ngơi đến canh hai. Châu Ý không còn nhẫn nại được nữa bèn nói :

- Chúng ta đi thôi! Nếu anh không chịu đi thì tôi cũng đi một mình đó!

Từ Thiện Hoảng mỉm cười khẽ gạt đầu mở cửa sổ, phóng nhẹ ra ngoài. Chờ cho Châu Ý ra tới, Từ Thiện Hoảng nói nhỏ :

- Bọn chúng đông người, cô nương không nên nóng mà động thù vợi. Theo ý tôi thì chúng ta hãy dẫn dụ từng tên ra mà thanh toán dễ hơn.

Sau đó, hai người liền phi thân lên nóc nhà. Thấy căn phòng nơi hướng Đông có ánh đèn, Từ Thiện Hoảng cầm tay Châu Ý phóng xuống đất nhẹ nhàng mà không gây ra một tiếng động nào. Châu Ý dựa sát vào tường đến bên cửa sổ lên nhìn vào bên trong, còn Từ Thiện Hoảng thủ sẵn binh khí để bảo vệ.

Thành linh, Châu Ý bỗng nhón gót một cái, đu mình lên cửa sổ, Từ Thiện Hoảng cả sợ bước tới kê vai cho Châu Ý đứng, nhưng nàng lại trượt chân mà ngã xuống người Từ Thiện Hoảng.

Từ Thiện Hoảng hốt hoảng hỏi nhỏ :

- Cái gì vậy?

Châu Ý khẽ đáp :

- Mau! Mau ra tay lập tức! Bọn chúng trối mẹ tôi! Mẹ tôi ở trong phòng này!...

Từ Thiện Hoảng nhẩn mặt nói :

- Không được! Cô nương mà làm ầu coi chừng nguy hiểm đến tánh mạng của mẹ...

Chưa nói xong câu, Từ Thiện Hoằng đã lấy tay kéo Châu Ý, dùng khinh công bay trở về phòng trọ.

Châu Ý nóng ruột, thúc giục :

- Tính sao đây, nói đi! Mẹ tôi bị chúng trói ghì tay rong phòng. Tôi phải giải cứu mẹ tôi và tàn sát hết chúng nó!

Từ Thiện Hoằng trấn an :

- Tôi bảo đảm sẽ giải cứu được mẹ cô, nhất định không để cho chúng hại đâu!

Châu Ý dựng ngược lông mày lên hỏi :

- Mà bao giờ mới cứu đây? Tôi muốn cứu ngay bây giờ kia!

Từ Thiện Hoằng bình tĩnh hỏi :

- Cô có thấy rõ ràng là chúng có cả thảy bao nhiêu người trong phòng không?

- Tôi không đếm kỹ, nhưng chắc là vào khoảng năm, sáu đứa.

Từ Thiện Hoằng ra chiều nghĩ ngợi. Châu Ý nói :

- Nếu anh không đi cũng không sao. Tôi sẽ một mình đi cứu mẹ tôi!

- Tại sao cô nghĩ tôi lại không đi? Phải tính kế đã chứ! Nhỡ làm không nên việc còn có hại cho mẹ... mẹ cô chứ ích gì!

- Mà anh sợ cái gì?

- Nào tôi có sợ gì đâu? Tôi nghĩ đến biện pháp nào vừa cứu được mẹ cô, vừa giết hết được chúng nó trong một lúc.

- Cứu mẹ tôi trước đã! Còn chúng nó để giết sau cũng không muộn. Lần này không giết được thì cũng còn lần khác, hiểu chưa?

Đang lúc phân vân, thình lình nghe ngoài cửa có tiếng người rào bước, Từ Thiện Hoằng liền ra dấu bảo Châu Ý im lặng.

Hai người đề ý có người vừa đi miệng vừa lái nhái :

- Canh ba nửa đêm không sớm giầu xác chết coi chừng phiên mình ăn dao! Lạy trời, lạy Phật cho cả lũ bảo tiêu này đi đường gặp ăn cướp làm thịt hết chúng nó không chừa lại một tên nào!

Từ Thiện Hoằng đoán rằng đây là tên tiểu nhị của khách sạn vì bị bọn tiêu sư Trần Viễn tiêu cực bức hiếp bắt làm những việc như giết người chôn lấp nên hận hực vừa đi vừa rủa cả đám.

Bỗng nhiên Từ Thiện Hoằng nảy ra một kế trong đầu. Chàng gọi Châu Ý hỏi :

- Hai gói thuốc của Tào Ty Bằng bảo chế cho tên “Đường mắc mưa”, cô có mang theo bên mình không?

Châu Ý lấy hai gói thuốc đưa cho Từ Thiện Hoằng, ngạc nhiên hỏi :

- Anh lấy hai gói thuốc đó để làm gì?

Từ Thiện Hoằng không đáp, nhảy ra ngoài cửa sổ đi thẳng một mạch. Châu Ý cũng nhảy ra đi theo. Từ Thiện Hoằng nói :

- Cô núp xuống đây!

Châu Ý lấy làm lạ, nhưng cũng làm theo lời. Nàng vừa định hỏi thì bỗng thấy có ánh đèn từ xa đi lại. Tên tiểu nhị tay xách cái đèn và hai bình rượu đi tới. Từ Thiện Hoằng liền lượm một viên đá liệng tắt ngọn đèn.

Tên tiểu nhị giật mình, quay lại đi xuống nhà sau mà đốt đèn lên lại. Thừa lúc đó, Từ Thiện Hoằng lấy hai gói thuốc bỏ vào hai bình rượu rồi quay lại nói nhỏ với Châu Ý :

- Bây giờ chúng ta đến phòng nơi giam giữ mẹ cô.

Hai người trở lại căn phòng lúc ban nãy. Từ Thiện Hoằng đu mình lên cửa sổ nhìn vào bên trong, thấy một thiếu phụ bị trói cả hai tay hai chân ngồi bệt xuống đất. Trên ghế, trước mặt thiếu phụ có mấy người đang ngồi nói chuyện ra chiều cao hứng lắm. Từ Thiện Hoằng nhận ra là Hàn Văn Xung, Tiền Chính Luân và Đồng Triệu Hòa cùng ba tiêu sư lạ mặt khác trong Trần Viễn tiêu cục.

Đồng Triệu Hòa nói :

- Thiên hạ đồn Thiết Đàm trang là tường đồng vách sắt. Nào hay chỉ cần tay một lão Đồng này cũng đủ tiêu tan hết.

Nghe xong câu này, Châu Ý mới hoàn toàn không còn một chút nghi ngờ nào đối với Từ Thiện Hoảng về việc Thiết Đàm trang bị thiêu hủy.

Bỗng có tiếng Hàn Văn Xung nói :

- Lão Đồng đừng có “bô bô” cái miệng! Tôi đã có lần giáp mặt với Châu Trọng Anh và Hồng Hoa hội nên biết rõ thực lực của chúng hơn ai hết. Một khi chúng ra tay, bọn ta chưa chắc đã có ai chống cự nổi. Phải dè dặt một chút, coi chừng tai vách mạch rừng.

Đồng Triệu Hòa vẫn hống hách lên tiếng :

- Bọn mình có phúc tinh chiếu mệnh mà sợ gì? Vợ Châu Trọng Anh đang nằm trong tay chúng ta đây! Y dám sinh sự với mình hay sao?

Đồng Triệu Hòa vừa dứt lời thì tiểu nhị cũng vừa đem vào hai bình rượu đặt lên mâm đồ nhắm của chúng. Bọn tiêu sư mặc sức ăn uống vui vẻ. Chỉ riêng có Hàn Văn Xung mặt mày trầm ngâm như có điều lo nghĩ.

“Rượu vào lời ra”, Đồng Triệu Hòa cao hứng nói :

- Hàn đại ca! Hoi đâu mà lo với nghĩ!... Người hảo hán không bao giờ dùng sức đông hiệp yếu... Mà giả sử Hồng Hoa hội có đến đây đi chẳng nữa thì “một chọi một” mình cũng đủ sức chơi kia mà!

Một tiêu sư vui miệng hỏi :

- Ai đánh với ai thì không biết... còn lão Đồng... chọn người nào?...

Đồng Triệu Hòa cười đáp :

- Lão Đồng thì xí phần con gái Châu Trọng Anh...

Đồng Triệu Hòa nói chưa dứt lời thì bất thành linh, cả đám tiêu sư đã bật ngựa ra sau ngã nhào xuống đất. Đồng Triệu Hòa ngơ ngác không hiểu gì cả. Hắn chưa biết phải làm gì thì nhìn thấy Từ Thiện Hoảng tay cầm đao đứng giữa phòng từ bao giờ. Châu Ý cũng nhảy theo vào mở trói cho mẫu thân của nàng. Châu phu nhân đột nhiên thấy con gái xuất hiện cứu mình thì sung sướng không nói được một lời.

Từ Thiện Hoảng nghiêng răng thọc mũi đao vào yết hầu Đồng Triệu Hòa. Hắn rống lên một tiếng, máu tươi bắn ra có vòi ngã lăn xuống đất, mang theo cả một cuộc đời đầy tội lỗi gian ác của hắn.

Châu Ý định giết hết đám tiêu sư Trần Viễn tiêu cục thì Từ Thiện Hoảng can nàng lại. Châu Ý gạt đầu, tra đao vào vỏ.

Châu phu nhân nhìn con gái tỏ vẻ ngạc nhiên. Bà ta dư biết tính con gái mình xưa nay muốn làm gì thì làm. Ngoài thân phụ ra, nàng chẳng bao giờ nghe ai khuyên can bao giờ. Vậy mà Từ Thiện Hoảng chỉ nói có một câu nhỏ nhẹ mà nàng lại ngoan ngoãn chịu nghe ngay. Châu phu nhân sợ con gái mình đã sa vào cạm bẫy ái tình nên bồi hỏi suy nghĩ.

Từ Thiện Hoảng lục soát bọn tiêu sư lấy được mấy phong thư cất vào túi rồi nói với Châu Ý :

- Chúng ta mau trở về phòng thâu góp đồ đạc rồi mau mau rời khỏi nơi đây!

Thấy con gái mình đi chung một đường, lại ở chung một phòng với Từ Thiện Hoảng, Châu phu nhân thắc mắc chẳng cùng. Bà hỏi :

- Gia gia đâu? Vị này là ai? Sao con lại không đi chung với gia gia? Bộ hai người lại gây gỗ với nhau rồi hả?

Châu Ý cười nói :

- Sao mẹ nóng nảy quá vậy? Để thắng thắng rồi sẽ biết hết mà!

Thấy hai mẹ con có vẻ như sắp sửa cãi nhau, Từ Thiện Hoảng vội dùng lời khéo, khuyên can cả đôi bên.

Châu Ý nhìn Từ Thiện Hoảng nói :

- Đầu đuôi cũng tại “chú mày” mà ra cá! Đã thế lại còn xen vào nói tới nói lui cho thêm rắc rối nhiều chuyện nữa!

Từ Thiện Hoảng chợt hiểu, liền tách ngựa đi trước. Châu phu nhân cùng Châu Ý lặng thinh đi theo sau.

Đêm hôm ấy, ba người xin vào tá túc tại một nhà nông dân. Hai mẹ con ngủ chung một phòng. Châu Ý liền đem chuyện kể lại từ đầu đến cuối cho Châu phu nhân nghe. Châu phu nhân cũng kể lại mọi chuyện xảy ra cho bà bấy lâu nay...

Sau cái chết của Châu Anh Kiệt, Châu phu nhân quá đau lòng, giận chồng bỏ đi. Bà định tìm đến nhà một người bà con họ Hứa tại Quỳnh Lan nhưng rủi thay chủ nhà lại có việc bỏ đi xa chưa về kịp. Mặc dù được vợ chủ nhân ân cần tiếp đãi, Châu phu nhân chỉ ở ít ngày rồi để lại một bức thư từ già, một mình lại lên đường đi một mình.

Hôm ấy đi đến ải Đồng Quan, Châu phu nhân tìm một khách sạn vào nghỉ chân tình cờ nhìn thấy đằng trước khách sạn có một tiêu kỳ đề bốn chữ “Trần Viễn Tiêu Cục”. Châu phu nhân bỗng nhớ lại có nghe Mạnh Kiện Hùng kể lại là mọi việc đều do một tên tiêu sư Đồng Triệu Hòa gây ra cả.

Châu phu nhân liền xách đao, thừa lúc đêm khuya đột nhập vào phòng bọn tiêu sư quyết giết kẻ ác để rửa hận. Chẳng ngờ bọn tiêu sư đã sớm đề cao cảnh giác nên đã phục kích sẵn sàng. Bà ta vừa vào tới nơi đã bị chúng bao vây tứ phía. Mặc dù võ nghệ Châu phu nhân cũng thuộc vào hạng cao siêu, nhưng vì bọn tiêu sư đông quá, lại có Hàn Văn Xung giúp sức nên cuối cùng không địch nổi chúng và bị bắt sống..

Châu Ý sau đó nói với mẫu thân rằng việc cứu bà, giết kẻ thù đều là mưu của Từ Thiện Hoảng cả.

Sáng hôm sau, Châu phu nhân bỗng nhiên thay đổi tâm tính, đi sát bên Từ Thiện Hoảng chuyện trò vui vẻ, hỏi thăm thân thể của chàng.

Từ Thiện Hoảng thưa :

- Hồi cháu được 12 tuổi thì cả gia đình đều bị quân Thanh giết hết chỉ có một mình cháu chạy thoát được. Nguyên là viên tri phủ ý thế là người hoàng tộc Mãn Thanh nên một hôm trông thấy chị cháu liền dùng uy quyền bắt buộc phải lấy hắn làm chồng. Chị cháu đã hứa hôn nên mẹ cháu nhất định không gả. Tên tri phủ ấy liền ra lệnh bắt cha mẹ cháu cùng mấy anh em cháu giam vào ngục. Vì hôn phu của chị cháu uất ức nên đích thân đi hành tịch tên tri phủ ấy. Trong phủ có tên bộ khoái võ nghệ cao cường thành ra anh rể tương lai của cháu bị bắt quả tang với con dao giấu trong mình ngay phòng ngủ của tên tri phủ. Chị cháu được tin này nhảy xuống sông tự tử. Thế là tên tri phủ ghép cả gia đình cháu vào tội làm thổ phỉ, mưu sát quan triều đình, đem ra pháp trường xử trảm tất cả. Cháu hay tin dữ liền lập tức bỏ nhà đào nạy.

Châu Ý nghe Từ Thiện Hoảng kể chuyện thì cả giận nói lớn :

- “Chú mày” sau đó có báo thù cho gia đình không?

Châu phu nhân nghe nói bèn quay lại mắng con gái :

- Sao con lỗ mãng quá vậy? Từ nay mẹ cấm con không được dùng tiếng “chú mày” nữa mà phải kêu Từ Thiện Hoảng sư diệt bằng “anh”. Tiếng “anh” kia nghe đẹp đẻ, nho nhã hơn không?

Châu Ý lẩm bẩm :

- Kêu hắn là anh thì hắn lại lên chân!

Từ Thiện Hoảng sau đó buồn rầu nói :

- Đến khi tôi không lớn học được võ nghệ, trở lại quê nhà đến tận dinh tìm tên tri phủ ấy báo thù thì được tin hắn đã bỏ đi nơi khác rồi! Sau đó tôi bỏ đi tìm hắn khắp nơi mà vẫn không tìm được tin tức nào!

Châu Ý nói :

- Thằng tri phủ đó tên họ là gì? Nếu gặp nó tôi quyết chẳng dung mạng!

- Tôi chỉ biết nó họ Phương, còn tên thì hỏi không ra. Bên gò má nó có một cái bớt đen. Gặp là tôi nhận ra liền.

Châu phu nhân lại hỏi Từ Thiện Hoảng kết bạn với những những ai, hành hiệp giang hồ được mấy năm và có ý trung nhân nào chưa...

Châu Ý cười nói :

- Y là thằng quý báo đời nên ai cô nào thêm thương đâu mà mẹ hỏi!

Châu phu nhân lại mắng :

- Con gái chỉ “bạ ăn bạ nói”!

Châu Ý vẫn cười nói :

- Có phải mẹ hỏi tí mĩ như vậy để làm mai cho y phải không? Con gái nhà ai vậy? À, con biết rồi! Có phải là em họ con, thuộc nhà họ Hứa đó có phải không?

Châu phu nhân không đáp. Tối đến mướn khách sạn ngủ tạm, Châu phu nhân nói với con gái rằng :

- Con là khuê nữ mà lại cùng đi với trai, cùng ở chung phòng với trai như thế thì thử hỏi còn ai mà thêm lấy con nữa!

Châu Ý đáp :

- Con ở vậy suốt đời, không cần lấy chồng.

- Con nói oang oang như thế mà không sợ người ta nghe được hay sao?

- Sợ cái gì? Con không nói điều gì trái với lương tâm. Ai muốn nghe thì nghe chứ có sao đâu?

Đến sáng, khi hai mẹ con thức dậy thì tiểu nhị cầm một phong thư vào nói :

- Ông ở phòng kế nhờ tôi trao lại thư này cho bà và cô nương.

Châu Ý vội hỏi :

- Còn người ấy ở đâu?

Tiểu nhị đáp :

- Ông ấy nói có việc gấp phải đi.

Châu Ý trách :

- Sao nhà người không vào gọi ta?

Tiểu nhị đáp :

- Ông ấy nói không được làm mất giấc ngủ của bà và cô nương. Những gì cần đều có viết rõ trong thư.

Châu Ý liền xé thư ra đọc:

Kính gửi Châu phu nhân và Châu cô nương,

Từ Thiện Hoàng tôi chẳng may bị thương tích trầm trọng may nhờ có cô nương vì nghĩa cứu mạng cho nên mới được sống sót. Ôn ấy, tôi ghi tạc vào lòng. Hiện nay phu nhân và cô nương đã được sum họp, đường đi đến Khai Phong cũng không còn xa mấy, tôi xin đi trước. Mong phu nhân và cô nương đừng nghĩ ngợi điều gì cả.

Việc Châu cô nương cứu mạng, tôi thế sẽ không bao giờ nói lại với ai, xin phu nhân và cô nương cứ yên lòng.

Từ Thiện Hoàng kính bút

Châu Ý ngỡ ngàng một hồi, liệng thư xuống giường, nằm vật mình ôm gối ngủ lại. Châu phu nhân đánh thức dậy ăn cơm, nàng vẫn không độn dậy. Châu phu nhân nói:

- Ở đây đâu có phải là Thiết Đàm trang mà con hành hạ mẹ quán vậy! Ăn cơm đi rồi còn lên đườn! Ngủ hoài sao?

Châu phu nhân không nghe thấy tiếng trả lời bèn hỏi lại :

- Có chịu nghe lời hay không thì bảo?

Châu Ý nói :

- Y đối với con tử tế mà con đối với y tệ quá! Nghĩ lại con buồn không muốn đi đâu hết!

Châu phu nhân nói :

- Con đồ thừa tại mẹ phải không?

- Đêm rồi mẹ nói nào là người ngoài không tin, nào là không ai tử tế thêm hỏi... nào là... đủ thứ... Vì vậy y nghe được mới để thư lại mà đi trước đó! Trong thư y thế một câu không nói với ai việc con cứu y thì đủ thấy đó là tại mẹ mà ra cả!

Châu phu nhân biết con gái mình với Từ Thiện Hoàng đã thương yêu nhau nên dịu giọng nói :

- Mẹ chỉ còn có một mình con. Chờ đến Khai Phong mẹ sẽ nói chuyện với cha tác hợp cho hai đứa.

Châu Ý trợn mắt cãi lại :

- Ai bảo mẹ gả con cho y? Lần đó con thấy y sắp chết nên tội nghiệp ra tay cứu thôi chứ có phải yêu thương gì hấn đâu! Mẹ đừng hiểu lầm.

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Ân Cừ Lục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Truyền võ vừa lòng chiêu rể quý - Giúp người gặp nạn cướp quân gian

Nhắc lại Từ Thiện Hoàng đêm hôm ấy nghỉ tại khách sạn chợt nghĩ đến mấy phong thư lấy được từ đám tiêu sư Trần Viễn tiêu cục liền mở từng bức ra đọc. Hầu hết chỉ là những thư từ cá nhân, không có liên quan gì đến Hồng Hoa hội cả. Chỉ riêng có bức thư cuối cùng do Vương Duy Dương gửi cho Hàn Văn Xung đốc thúc họ Hàn gấp rút về gấp kinh đô để hộ tống một số châu báu đi Giang Nam, và có đề cập đến đại quân chinh Tây của Triệu Huệ.

Từ Thiện Hoàng đoán rằng chắc vì trách nhiệm nặng nề nguy hiểm mà lại không đủ cao thủ nên Vương Duy Dương phải nhờ cậy đến Hàn Văn Xung. Thành linh nghe phòng bên có tiếng Châu phu nhân và Châu Ý cãi nhau, mà mình là đề tài chính. Chàng thăm nghĩ nếu vì mình mà để cho Châu Ý phải mang tiếng không tốt thì thật không đành chút nào nên viết vội bức thư nhờ tiểu nhị trao lại cho hai người rồi một mình lặng lẽ ra đi trong đêm khuya.

Chiều hôm sau, Từ Thiện Hoàng đến biên giới tỉnh Hà Nam. Nhận được ký hiệu quen thuộc để lại trên một vách tường, chàng lập tức thẳng đường tới Khai Phong. Kế đến, chàng tìm đến tư gia của đại hiệp Mai Lương Minh ở Biện Lương thì quả nhiên gặp đủ tất cả các nhân vật Hồng Hoa hội tại đây. Thấy chàng bình an vô sự, ai nấy đều vui mừng không biết mấy.

Lúc ấy, thương tích của Vệ Xuân Hoa, Chương Tấn, Tâm Nghiến cũng đã lành. Thạch Song Anh vâng lệnh Trần Gia Cách đem tin sang xứ Hồi cho Mộc Trác Luân chưa về. Hai anh em Tây Xuyên song hiệp đi công tác, dò thăm tin tức Văn Thái Lai, còn Trương Tử Căn đi quan sát tình hình nạn lụt do sông Hoàng Hà gây nên.

Từ Thiện Hoàng giấu nhem việc mẹ con Châu Ý, chỉ cho mọi người biết tin tức về Dư Ngự Đồng đang bị trọng thương và đi chung với một thiếu nữ cải nam trang. Lúc đầu chàng tưởng đó là Lạc Băng, nhưng bây giờ gặp Lạc Băng ở đây thì trong lòng thắc mắc vô cùng, không hiểu người kia là ai.

Sáng hôm sau, Châu Ý cũng đến nơi. Châu Trọng Anh và mọi người hết sức vui mừng.

Châu Ý khẽ lấy mắt Từ Thiện Hoàng rồi ghé tai chàng nói nhỏ :

- Anh sang đây! Tôi có việc cần thương lượng với anh một chút.

Từ Thiện Hoàng “ngoan ngoãn” đi theo nàng không chút do dự, không một tiếng thắc mắc.

Cả Châu Trọng Anh lẫn đám hào kiệt Hồng Hoa hội đều ngạc nhiên. Không ai có thể tưởng tượng được cảnh nhìn thấy hai người thân mật với nhau như vậy.

Ra ngoài hiên, Châu Ý nói với Từ Thiện Hoàng :

- Mẹ tôi cương quyết không chịu đến gặp mặt cha tôi. Anh có cách nào nối được hai người lại với nhau không?

Từ Thiện Hoàng cười lớn nói :

- Mẹ em không chịu đến thì mời cha em đi đến đón về, có gì là khó đâu!

Châu Ý nói :

- Nói như anh thật dễ dàng quá! Bà mà không chịu đến gặp ông thì có năn nỉ đến nghìn lần ông cũng không chịu đi đón bà về đâu mà hòng!

Từ Thiện Hoàng trầm ngâm giây lát rồi reo lên :

- Có cách rồi!

Chàng rỉ tai Châu Ý nói nhỏ một hồi. Châu Ý hỏi :

- Biết có được không?

Từ Thiện Hoàng nói bằng giọng quả quyết :

- Nhất định được mà! Em mau đi trước đi!

Châu Ý đi ra khỏi nhà, Từ Thiện Hoàng vào lại bên trong. Nói chuyện với mấy người Hồng Hoa hội một lúc, chàng từ tốn nói với Châu Trọng Anh :

- Thưa Châu lão bá, ở gần chùa Thiết Tháp, rượu đã thơm ngon mà phong cảnh lại hữu tình. Chúng ta đến đó uống rượu mà thưởng thức thì thật là hứng thú.

Thấy Từ Thiện Hoàng “gãi đúng chỗ ngứa” của mình, Châu Trọng Anh mỉm cười hài lòng, nhận lời ngay :

- Vậy tôi xin mời tất cả cùng đến đó chén một bữa cho thật say.

Từ Thiện Hoàng nói :

- Thừa lão bá, đi đông không tiện. Nơi này nằm trong châu thành nên bọn “tàu cầu”, tai mắt của triều đình rất đông. Rủi chúng “đánh hơi” được thì hỏng hết việc lớn của chúng ta. Xin lão bá mời riêng Tổng đà chủ đi cho vui thôi.

Châu Trọng Anh khen phải, bèn mời Trần Gia Cách cùng đi chung. Từ Thiện Hoàng chọn một cái bàn bên ngoài, rồi ba người chia nhau ngồi theo vị trí chữ “phẩm”.

Cả ba ngồi thưởng thức phong cảnh, chẳng mấy chốc đã uống hết mấy bình rượu ngon. Bấy giờ, Từ Thiện Hoàng mới bắt đầu gọi chuyện :

- Châu lão bá, nhân dịp cha con bác đoàn tụ lại với nhau, cháu xin mừng bác một chung.

Châu Trọng Anh uống cạn rồi bỗng cảm thấy lòng như bùi ngùi, khẽ thở dài một tiếng.

Từ Thiện Hoàng nói tiếp :

- Lão bá không được vui, hẳn luyến tiếc công trình gây dựng Thiết Đà Trang, nay không còn!

- Đó chỉ là vật ngoại thân! Lão phu không bao giờ bận tâm đến!

- Chắc lão bá thương nhớ đến... Châu tiểu đệ?

Châu Trọng Anh không nói, chỉ thở dài náo nức. Trần Gia Cách thấy không ổn liền đảo mắt ra hiệu, ý bảo Từ Thiện Hoàng đừng khơi lại vết thương lòng của Châu Trọng Anh.

Nhưng Từ Thiện Hoàng giả vờ như không trông thấy, nói tiếp :

- Lúc ấy Châu tiểu đệ ngây thơ bị kẻ gian dụ dỗ vô tình chỉ chỗ núp của Văn tứ ca cho chúng bắt. Lão bá nóng giận, và vì muốn giữ trọn chữ tín trong đạo nghĩa giang hồ nên phải đau lòng mà hạ thủ. Anh em Hồng Hoa hội hết sức áy náy về chuyện này...

Trần Gia Cách thấy vậy vội nạt Từ Thiện Hoàng :

- Thát ca! Anh uống nhiều quá rồi đó! Đừng nói nữa!

Từ Thiện Hoàng vẫn không nghe, lại hỏi :

- Chẳng hiểu vì sao mà Châu phu nhân lại bỏ nhà ra đi? Lão bá có thể cho tiểu đệ biết rõ nguyên do được không?

Châu Trọng Anh buồn rầu, ngậm ngùi đáp :

- Bà ta vì ngăn cản lão phu giết đức con ngỗ nghịch mà không thay đổi được ý kiến của lão phu nên giận mà bỏ đi! Thương hại cho bà... một mình một thân... không rõ phiêu bạt giang hồ chốn nào! Tôi nguyện sau khi cứu được Văn tứ ca, bằng mọi cách sẽ đi tìm bà ta trở về. Nhưng bây giờ thì chưa được...

Châu Trọng Anh vừa nói dứt lời thì cánh cửa sổ mở ra, Châu Ý dắt Châu phu nhân vui vẻ bước vào. Châu phu nhân nhìn Châu Trọng Anh nói :

- Những gì ông nói tôi đã nghe hết rồi. Nào ông có cần phải treo non vượt biển gì đâu? Tôi vẫn ở gần bên ông đấy, sao không chịu đi tìm?

Châu Trọng Anh trông thấy cả vợ lẫn con thì chớp mắt không dám tin là thật. Ông ta vừa vui mừng vừa kinh ngạc, không sao thốt được nên lời.

Châu Ý đem mẹ mình giới thiệu với Trần Gia Cách :

- Trần đại ca! Đây là thân mẫu của tiểu muội!

Quay sang mẹ, nàng nói :

- Mẹ à! Vị này là Tổng đà chủ Hồng Hoa hội đấy!

Trần Gia Cách lịch thiệp, mời hai mẹ con ngồi chung. Châu Ý nói với Châu Trọng Anh :

- Gia gia! Thật là ý trời xếp đặt cho cha mẹ gặp lại nhau. Con nghe ở đây mát mẻ bèn mời mẹ đi ăn cá lý ngư. Ban đầu mẹ nhất định không đi, con phải năn nỉ mãi mẹ mới chịu đi. Hai mẹ con ngồi sát bên cửa sổ gần bàn rượu, chỉ nghe cha nói một câu là hết giận liền.

Sự thật đó là diệu kế của Từ Thiện Hoàng bày cho Châu Ý mà sắp xếp cho hai vợ chồng Châu Trọng Anh gần lại với nhau.

Thấy cha mẹ đã làm lành lại với nhau, Châu Ý mừng rỡ vô cùng đem việc giết Đồng Triệu Hòa làm sao kể lại cho mọi người nghe. Từ Thiện Hoàng sợ nàng vui miệng nói đến việc của mình nên lấy mắt ra hiệu cho nàng đừng nói.

Nhưng Châu Ý không hiểu ý, lại lấy tay chỉ vào chàng nói :

- Việc giải cứu mẫu thân và giết kẻ thù đều do “chú bé” này sắp đặt cả đấy.

Châu Trọng Anh nói :

- Lời xưa vẫn nói “anh hùng hào kiệt xuất thiếu niên”, quả thật là đúng lắm. Ngày nay cháu cứu vợ bác, giết gian tặc trả thù cho Thiết Đảm trang, bác vô cùng cảm kích!

Từ Thiện Hoàng khiêm tốn nói :

- Dạ không! Đó là công lao của Châu cô nương chứ cháu có công trạng hay tài cán gì đâu mà để bác phải quá lời khen tặng như thế!

Trần Gia Cách mỉm cười hỏi :

- Thì ra hai người gặp nhau trên bước đường hoạn nạn à?

Châu Ý nắc cở đỏ mặt, cúi gằm mặt xuống, suýt nữa thì đánh rơi cả đôi đũa. Từ Thiện Hoàng cũng lặng im không nói được lời nào. Trần Gia Cách biết hai người đều có một tâm sự kín đáo nên không hỏi tới nơi.

Tan tiệc, tất cả mọi người về lại nhà Mai Lương Minh. Trần Gia Cách gọi riêng Từ Thiện Hoàng đến vừa cười vừa hỏi :

- Thát ca! Anh đừng giấu tôi nhé! Anh với cô ấy có nhiều cử chỉ úp mở!

Từ Thiện Hoàng thành thật trình bày :

- Xin Tổng đà chủ đừng nghi oan mà tội nghiệp cho cô ta. Đối với tôi, cô ấy là ân nhân. Chẳng qua sợ dư luận đàm tiếu mà phải giấu đó thôi.

Đoạn Từ Thiện Hoàng đem chuyện Châu Ý cứu mình ra sao thuật lại cho Trần Gia Cách nghe.

Trần Gia Cách nói :

- Chính tôi nhận thấy Châu cô nương là một người có nhiều phẩm hạnh nên rất muốn làm mai cho thát ca.

Từ Thiện Hoàng nghe nói vội đưa tay ngăn lại :

- Xin đừng! Tổng đà chủ có lòng thương thì tôi thật hết sức cảm kích nhưng không dám tuân mệnh đâu. Tôi không xứng đáng!

Trần Gia Cách nói :

- Thát ca chớ nên quá khiêm nhường như vậy. Anh “văn võ toàn tài”, Châu lão anh hùng lúc nào cũng quý mến...

Từ Thiện Hoàng ngắt lời :

- Nhưng chỉ sợ cô ấy không ưa tôi!

Trần Gia Cách cười nói:

- Đó là chuyện cũ. Từ hôm cô ta cứu anh thì chuyện đã khác xa rồi. Tôi thấy ngay từ lúc cô ta mới bước vào.

Đang lúc Trần Gia Cách tìm lời khuyên Từ Thiện Hoàng thì đưa gia nhân của Mai Lương Minh xô cửa bước vào nói :

- Thưa Trần gia, Châu lão anh hùng mời ngài sang phòng bên có chút việc.

Trần Gia Cách đứng dậy nhìn Từ Thiện Hoàng cười rồi bước ra khỏi phòng qua gặp Châu Trọng Anh. Thấy mặt Trần Gia Cách, Châu phu nhân vội chào hỏi sơ qua rồi tìm có lui ra nhà sau.

Châu Trọng Anh mở đầu câu chuyện :

- Lão có một việc tự mình khó nói, định nhờ Tổng đà chủ giúp giùm cho.

Trần Gia Cách lễ phép nói :

- Châu lão bá, xin đừng ngại. Việc nào vẫn bối làm được tất nhiên sẽ hết lòng.

Châu Trọng Anh khề chân chừ rồi từ tốn nói :

- Con gái tôi năm nay 19 tuổi rồi, mà tính nết vẫn còn con nít lắm. Vì vậy chú ý tôi là muốn tìm được một người cho nó bầu bạn. Nay...

Dừng lại một giây, khề thở ra, Châu Trọng Anh nói tiếp :

- Từ thất đương gia vẫn võ song toàn, lại có đức độ và nhân phẩm. Ý tôi muốn tác hợp cho hai người nên duyên giai ngẫu. Hiềm vì...

Trần Gia Cách nghe nói cả mừng đỡ lời :

- Tương là việc gì! Nếu là chuyện này thì văn bối sẵn sàng xin nhận ngay. Châu lão bá là “Thái Sơn Bắc Đẩu” của võ lâm. Nếu Từ thất ca mà được hân hạnh làm “nữ tể” thì thật là phúc cho cả Hồng Hoa hội chứ không riêng gì thất ca. Văn bối xin đi bắt tay vào việc ngay.

Trần Gia Cách trở về nói rõ ý định của Châu Trọng Anh. Từ Thiện Hoảng không ngờ hạnh phúc lại đến với mình đột ngột như thế nên hớn hờ ra mặt, nói với Trần Gia Cách :

- Thôi, mọi việc xin nhờ Tổng đà chủ giúp cho.

Ngẫm nghĩ một hồi, Trần Gia Cách đề nghị với Từ Thiện Hoảng :

- Tôi có một điều tâm huyết muốn thảo luận với Từ thất ca trước.

Từ Thiện Hoảng nói :

- Xin Tổng đà chủ cứ nói rõ tôn ý.

Trần Gia Cách nghiêm trang nói :

- Châu lão anh hùng vốn chỉ có một đứa con trai duy nhất để nối dõi tông đường nhưng chẳng may lại phải chết thảm thiết vì chuyện Hồng Hoa hội chúng ta. Hương lửa Châu gia đã tuyệt. Đó là nỗi khổ tâm nhất của Châu lão anh hùng, và cũng là tội nặng nhất của Hồng Hoa hội chúng ta. Thế mà cha con Châu lão anh hùng không thù hận mà lại còn liên kết, sống chết với chúng ta, tình nghĩa càng ngày càng thêm mật thiết. Nay xem chừng Châu phu nhân cũng sẽ sát cánh với chúng ta nữa. Chẳng hiểu ý thất ca thế nào?

Từ Thiện Hoảng chẳng chút do dự nói ngay :

- Có phải ý Tổng đà chủ muốn sau này tôi cho con trai trưởng lấy họ Châu để giữ hương lửa cho Châu lão anh hùng hay không?

Trần Gia Cách mừng rỡ, gật đầu nói :

- Thất ca có lòng như thế thật là quý hóa. Như thế cũng tạm gọi là đền đáp lại được phần nào ân nghĩa của Châu lão anh hùng. Mà thất ca cũng chẳng có gì phải lo. Con thứ sẽ lấy họ Từ mà giữ hương lửa cho thất ca thôi!

Liền sao đó, Trần Gia Cách dẫn Từ Thiện Hoảng sang ra mắt vợ chồng Châu Trọng Anh nói rõ ý định. Cả hai người đều vui vẻ, thích chí vô cùng. Châu Trọng Anh cao hứng nói :

- Hiện nay cha không có món gì quý báu để cho hai con làm của hồi môn. Cha chỉ có mộng Thiết Đám này truyền lại cho con mà thôi. Đó là tuyệt kỹ của Châu gia, một đời tung hoành trong thiên hạ, chưa hề nhượng bộ bất cứ một cao thủ nào!

Từ Thiện Hoảng vốn sẵn đã ngưỡng mộ võ công của Châu Trọng Anh, muốn học mà không được, nay nghe Châu Trọng Anh đích thân truyền lại cho mình thì cảm kích vô cùng, bèn quỳ xuống làm lễ bái sư theo quy luật của võ lâm.

Châu phu nhân cũng nói :

- Cha con có môn Thiết Đám, mẹ cũng có phép sử dụng song tiên. Để mẹ sẽ truyền luôn cho con. Tương đó cũng không phải là vô ích.

Từ Thiện Hoảng lại định quỳ xuống bái sư thì Châu Trọng Anh cản lại bảo :

- Đã là con cái trong nhà, hà tất phải theo quy luật của võ lâm làm gì!

Tin Từ Thiện Hoảng sẽ thành hôn với Châu Ý truyền ra rất lạ. Đám hào kiệt Hồng Hoa hội đua nhau đến chúc mừng...

Sau đó, Trần Gia Cách mở một cuộc họp nhỏ, bàn sơ qua những kế hoạch cho những ngày sắp tới.

Trần Gia Cách nói :

- Chúng ta đóng ở đây đã mấy ngày, không có tin gì của Văn tứ ca cả, mà Tây Xuyên song hiệp cũng chưa về. Vậy anh em có kế hoạch gì không?

Chương Tấn nói :

- Coi bộ Trương Siêu Trọng đã giải tử ca về Bắc Kinh rồi! Do đó mà Tây Xuyên song hiệp không tìm được tin tức gì cả. Có lẽ chúng ta phải lên Bắc Kinh một chuyến thôi chứ không thể nào ở đây mà đợi mãi được.

Người bàn thế này, người bàn thế nọ, không ai đồng ý với ai cả. Vì vậy, Trần Gia Cách không có một quyết định nào rõ rệt...

Khi ấy, Thạch Song Anh mới hoàn thành công tác trở về. Thập nhị đương gia tìm Trần Gia Cách báo tin và trao một phong thư nói :

- Thưa Tổng đà chủ, Mộc lão anh hùng có thư hồi âm cho Tổng đà chủ đây.

Trần Gia Cách mở thư Mộc Trác Luân ra xem. Lời lẽ trong thư hết sức bi tráng khiến Trần Gia Cách xúc động vô cùng.

Nhìn Thạch Song Anh, Trần Gia Cách hỏi thăm :

- Gia đình Mộc Trác Luân đối đãi với Thập nhị ca có chu đáo không?

Thạch Song Anh gật đầu nói :

- Cả gia đình ông ta quả thật là anh hùng, lại vô cùng hiếu khách. Họ hết sức niềm nở đối với tôi. Ông cho vợ, hai người con gái và một người con trai ra chào đón và tiếp đãi rất ân cần. Cô con gái lớn có lần nói chuyện với Tổng đà chủ vừa thấy tôi đã ra hỏi thăm ngay sức khỏe của Tổng đà chủ.

Trần Gia Cách lại hỏi :

- Cô ấy có nhắn tôi lời gì không?

Thạch Song Anh suy nghĩ giây lâu như cố nhớ lại rồi mới đáp :

- Có... mà không! Ý chừng cô ấy muốn gửi thăm Tổng đà chủ lắm nhưng nghĩ sao lại thôi.

Trần Gia Cách lặng thinh, rút thanh đoản kiếm của Tiêu Thanh Đồng tặng ra xem xét, cố tìm những gì bí mật ẩn bên trong. Kiếm vừa rút khỏi vỏ liền tỏa ra ánh sáng chói lòa, kiếm khí toát ra lạnh cả người...

Vừa lúc đó, Trương Tứ Căn trở về báo tin, tường thuật lại những tai ách của dân chúng qua con lụt do sông Hoàng Hà gây nên, cũng như các hành vi của bọn tham quan ô lại. Chẳng cho biết sông Hoàng Hà mới vừa lắng lại dậy sóng trở lại. Chuyện này còn có vẻ khủng khiếp hơn nữa, chưa biết được thiệt hại nhân mạng và tài sản nhiều đến thế nào.

Bọn quan lại cai trị “giả áo túi com” trước tình cảnh đau khổ ấy, chẳng những không tìm biện pháp nào để cứu giúp dân chúng lâm than, còn bắt họ phải cùng nhau mang đất đắp đê, bó gai cản nước, làm toàn những chuyện vô ích. Một mặt, chúng viết biểu tâu về triều đình phóng đại thêm những thiệt hại để thừa cơ hội đục khoét thêm ngân quỹ của công. Không những thế, lợi dụng lúc triều đình xuất ra lúa vựa, tiền kho ra cứu giúp nạn nhân, chúng cùng nhau vơ vét chia nhau cho thỏa thích. Rốt cuộc, chẳng có một thứ gì đến tay người dân.

Mọi người ai nấy ngậm ngùi, thương xót dân chúng hết bị trời dày lại bị người hành.

Trần Gia Cách nói :

- Cứu người như cứu hỏa! Hồng Hoa hội chúng ta hãy đến tận nơi để xem giúp đỡ gì được cho dân chúng thì giúp.

Nghe Trần Gia Cách nói vậy, ai nấy đều đồng ý, hết sức tán thành. Rồi không ai báo ai, tất cả cùng kéo nhau lên đường cứu nạn dưới sự lãnh đạo của vị Tổng đà chủ của họ...

Suốt đêm ấy, đám hào kiệt Hồng Hoa hội đi không nghỉ. Trời vừa hừng sáng, mọi người đã đến cửa sông. Sóng vẫn vỗ ào ào, bao nhiêu nhà cửa, súc vật đều bị cuốn trôi hết. Đi đến đâu cũng nghe tiếng khóc van, cầu cứu.

Mọi người đi quan sát khắp nơi trước khi đến trại Đỗ Lương. Họ dự định sẽ đến Thiên Thảo vào giờ Mùi. Đây là một thị trấn lớn nằm trên bờ sông Hoàng Hà nên tất cả nạn nhân đều quy tụ về đó.

Lạc Băng đem bán hết số vàng ròng mang theo mua lương thực sẵn sàng để phân phát cho dân. Chỉ trong chốc lát, nạn nhân kéo đến đông như kiến cỏ.

Trần Gia Cách nói :

- Bỏn phận chúng ta là làm cách mạng lật đổ triều đình Mãn Thanh, thiết lập một xã hội mới có trật tự với công bình bác ái. Nhưng đứng trước cảnh tượng đau khổ của dân chúng, chúng ta không thể nào làm ngơ được. Trách nhiệm cấp thời của Hồng Hoa hội là phải trực tiếp cứu dân bị nạn. Các anh em có ý kiến gì không?

Từ Thiện Hoàng nói :

- Lúc đi đường, tôi có nghĩ ra một biện pháp là cướp của tham quan, đoạt của nhà giàu bắt lương mà giúp dân.

Trần Gia Cách đồng ý nói :

- Kể ấy vô hại. Lâu nay phủ Lan Phong có tiếng là giàu có hơn hết. Viên tri phủ này lại có tiếng là tham lam và tàn ác. Cái bọn a dua theo hần làm giàu bằng cách bắt nhân hần không ít. Lấy của kẻ ác mà dùng vào việc thiện cứu mạng người cũng là điều hay. Chúng ta cứ tùy nghi mà hành động, đừng để đổ máu và nhớ tránh đừng cướp của những nhà giàu lương thiện.

Lúc ấy, một kỵ mã mặc y phục võ quan phi ngựa ngược chiều với đám hào kiệt Hồng Hoa hội, ra về gấp rút lắm. Y cho ngựa phóng nước, không cần để ý gì đến khách bộ hành. Một người đàn bà bế con trong khi cố gắng tránh né, trượt chân ngã xuống đất. Vệ Xuân Hoa chò hần phi đến gần liền lấy tay đỡ hần một cái ngã nhào xuống ngựa.

Kỵ mã mặc võ phục lồm cồm ngồi dậy giật dử máng :

- Chúng bây quả là bọn ăn cướp lưu manh. Bản chức đang có việc gấp rút nên tạm gác chuyện này. Xong việc sẽ biết tay ta.

Trần Gia Cách nói :

- Thập ca! Anh lục thử trong túi hần xem có gì không.

Chương Tấn bước tới rút trong túi hần một tờ công văn, thấy bên ngoài đề như sau: “600 dặm cấp tốc trình báo Chinh Tây Đại Nguyên Soái”. Mở công văn ra đọc, thấy có những hàng chữ “Vận lương quan Tổng binh Tôn Khắc Dụng”. Đại ý trong thư, Tôn Khắc Dụng cho Triệu Huệ biết là lương thực tiếp tế cho quân đội “Chinh Tây” đã đủ số, đang trên đường chuyển đến phủ Lan Phong. Chỉ vì sông Hoàng Hà bị nước lụt thành ra phương tiện đi chuyển bị thiếu hụt, phải chậm trễ mất vài hôm.

Trần Gia Cách xem xong trao cho Từ Thiện Hoàng nói :

- Tờ công văn hết sức quan trọng, chỉ tiếc không thấy đề cập đến chuyện Văn tứ ca.

Từ Thiện Hoàng nói :

- Thừa Tổng đà chủ! Tờ công văn này quý giá vô cùng, trước giúp được Mộc Trác Luân chống quân xâm lăng, sau cứu tế được dân bị nạn lụt sông Hoàng Hà.

Bước đến trước mặt tên kỵ mã trong y phục võ quan cầm tờ công văn xé nát, Từ Thiện Hoàng cười nói :

- Để thất lạc công văn là từ tội, bị chém đầu. Nhưng ta chỉ cho mi một đường sống là nên đi chỗ khác mà làm ăn.

Tên võ quan thật là dở khóc dở cười, liền coi bỏ bộ y phục võ quan, trà trộn vào trong đám nạn nhân tẩu thoát.

Trần Gia Cách đã hiểu được ý của Từ Thiện Hoàng nên gật đầu nói :

- Hay lắm! Thế nhưng lương thực là việc tối trọng của quân đội viễn chinh, chắc chắn là được hộ tống và canh phòng rất nghiêm trọng. Chúng ta ít người biết phải đối phó như thế nào? Thất ca có chủ kiến nào chưa?

Từ Thiện Hoàng ghé tai Trần Gia Cách nói vài câu. Trần Gia Cách mỉm cười gật đầu.

Sau đó, Trần Gia Cách liền tập hợp tất cả mọi người lại phân công. Châu Trọng Anh và Châu phu nhân, Châu Ý và Từ Thiện Hoàng đột nhập vào cửa Tây thành Lan Phong. Vô Trần đạo nhân chỉ huy Dương Thanh Hiệp, Chương Tấn và Trương Tử Căn ở phương Bắc. Triệu Bán Sơn chỉ huy Vệ Xuân Hoa, Lạc Băng và Thạch Song Anh tại cửa Nam. Còn đích thân Trần Gia Cách chỉ huy Mạnh Kiện Hùng, An Kiện Cường và Tâm Nghiện vào cửa Đông.

Tất cả mọi người hóa trang làm nạn nhân chia nhau ra các ngã, hẹn đúng giờ Ngọ hôm sau sẽ ra tay hành động.

Hôm sau vào giờ Ngọ, có đến hàng trăm vạn nạn nhân ủa đến thành Lan Phong như nước vỡ bờ, gây ra một tình trạng vô cùng hỗn loạn không sao kèm chế được.

Quan Tri phủ Lan Phong là Vương Bá Đạo thấy tình thế như vậy thì sai mấy tên bộ khoái ra bắt ít nạn nhân vào tra hỏi thì người nào cũng bảo rằng họ được tin hôm nay phủ Lan Phong phát lương cứu trợ nên đưa nhau đến lãnh.

Vương Bá Đạo liền truyền lệnh đóng chặt bốn cửa thành lại rồi lên ra ngoài vào thẳng chùa Thạch Phật là nơi quan Tổng binh Tôn Khắc Dụng đồn trú mà báo tin.

Nắm được cơ hội tốt để “kiếm chác”, Tôn Khắc Dụng nói :

- Tiểu tướng tuân lệnh Triệu nguyên soái giữ gìn quân lương, đúng ngày giờ phải chuyển nạp đủ số sang biên giới xứ Hồi. Nếu chẳng may để sơ thất thì cả họ hàng bị tru戮. Không phải tiểu tướng không muốn giúp, ngặt vì việc quân trọng đại, xin Vương đại nhân lượng thứ cho.

Vương Bá Đạo nghe nói thất vọng trở về. Phùng Sơn Thương, một quan lại làm việc tại bộ Hình, nổi tiếng là đa mưu lắm kế bàn rằng :

- Có phải đại quan cần binh lính đến giúp phải không? Mọi chuyện đều không qua tiền. Quan lớn cứ thử xem

Vương Bá Đạo nghe lời trở về dinh lấy 5000 lượng bạc nhờ Phùng Sơn Thương đem đến đưa cho Tôn Khắc Dụng, gọi là “ủy lạo quân sĩ”. Quả nhiên, sau đó Tôn Khắc Dụng cho 500 quân thiện chiến, võ trang đầy đủ đến phủ Lan Phong giúp canh giữ bốn cửa.

Trời vừa nhá nhem tối, bỗng có tin báo lửa bốc cháy dữ dội. Vương Bá Đạo đang ăn cơm phải bỏ bữa xuống đi đốc thúc các bộ khoái và quân lính đi cứu hỏa.

Một tên quân hốt ha hốt hải chạy đến báo tin :

- Không biết ai mở cửa thành phía Tây để cho dân chúng tràn vào như thác đổ, không cách nào ngăn lại được!

Trong khi ấy, 500 quân của Tôn Khắc Dụng gửi đến cũng đua nhau chạy tán loạn. Đằng sau đám quân là một đạo nhân tay cầm trường kiếm cùng với một người to lớn vung cây roi sắt, một người gù cầm hai cái búa và một người mặt lạnh lùng dữ như hộ pháp cầm thương đang rượt theo đánh giết đám quân kia chết như rạ.

Không dám chậm trễ, Vương Bá Đạo chạy ngay vào chùa Thạch Phật. Ngoài chùa, từng lớp dân chúng nạn lụt vây chặt lấy chung quanh.

Tôn Khắc Dụng đứng trên thành gọi xuống :

- Hồi tất cả! Đừng nghe lời đồn nhảm nhí! Ai nấy đều phải lập tức lui khỏi nơi này! Nếu cưỡng lời, bản chức sẽ ra lệnh cho xạ thủ bắn tên!

Nhưng đám dân chúng nhất định không lui, tiếp tục kéo đến càng lúc càng đông. Tôn Khắc Dụng liền ra lệnh buông tên.

Tên từ trên thành bay xuống như mưa. Nhưng trước mặt dân chúng có một hàng rào người cầm võ khí gạt hết tên xuống dễ dàng như không.

Đám hào kiệt Hồng Hoa hội đã có mặt đông đủ trong đám dân chúng. Sở dĩ họ không muốn hành động sớm là vì muốn để cho dân chúng được chứng kiến hành vi của bọn quan binh, hầu tạo ra niềm công phẫn trong quần chúng.

Bỗng nhiên Tây Xuyên song hiệp từ đâu phóng tới, nhảy lên tường. Lạc Băng thấy thế cũng vác song đao nhảy lên, đứng sát bên hai người, hỏi :

- Hai anh có gặp Văn tứ ca không?

Trông thấy Lạc Băng, Tây Xuyên song hiệp cũng ngạc nhiên hỏi :

- Tứ tẩu cũng có mặt nơi đây nữa sao? Chúng tôi đã gặp tứ ca rồi.

Tường Tứ Căn và Mạnh Kiện Hùng ở phía dưới tìm cách mở cửa chùa ra. Không đầy bao lâu, cánh cửa được mở toang ra. Tường Tứ Căn vẫy tay nói với dân chúng :

- Bà con mau kéo và đây để lãnh phần.

Hàng muôn ngàn người đổ xô vào bên trong. Đám quan binh ban đầu định xông tới chém giết nhưng nhìn thấy người dân quá đông đảo bỗng trùn tay, không dám nữa. Trong khi đó, đám hào kiệt Hồng Hoa hội tiếp tục giết chết đám tướng sĩ của Tôn Khắc Dụng để yểm trợ cho dân chúng.

Tôn Khắc Dụng phải đích thân cầm đao đao cầm đầu một toán quân cầm tử để chống cự. Chợt nghe tiếng gió đằng sau lưng và đại đao mình hình như bị một sợi giây nào cuốn chặt lấy, và sau lưng có tiếng người nói lớn như ra lệnh :

- Mi lập tức ra lệnh cho tướng sĩ buông hết vũ khí xuống và mau rút khỏi chùa nếu muốn toàn tánh mạng.

Tôn Khắc Dụng chưa biết phải làm gì một lưỡi đao kề ngay vào gáy y, khẽ nhún xuống một cái. Tôn Khắc Dụng kinh hãi vội vàng lập tức truyền lệnh. Quân sĩ nhìn thấy chủ tướng bị một người trẻ tuổi mặc áo trắng uy hiếp thì tất cả đều vứt bỏ hết binh khí rồi kéo nhau chạy ra khỏi chùa Thạch Phật.

Người uy hiếp Tôn Khắc Dụng chẳng phải ai xa lạ mà chính là Tổng đà chủ Hồng Hoa hội Trần Gia Cách. Chàng kẻ đao giải Tôn Khắc Dụng vào trong đại điện thì vừa vặn Thạch Song Anh cũng giải quan tri phủ Vương Bá Đạo đến nơi chờ lệnh.

Trần Gia Cách lạnh lùng nhìn Vương Bá Đạo hỏi :

- Nghe nói từ khi mi đến nhậm chức tại phủ này đã gây nên bao nhiêu việc thâm độc bất nhân phải không?

Vương Bá Đạo mặt xanh như tàu lá chuối nói :

- Xin “đại vương” tha mạng.

Trần Gia Cách cả cười nói :

- Mi tưởng ta là đạo tặc nên mới gọi là “đại vương” phải không?

- Tôi tôi thật đáng chết! Xin công tử cho biết đại danh quý tánh.

Trần Gia Cách không đáp, tiếp tục hỏi :

- Mi có phải là một danh sĩ khoa bảng được bổ làm quan phải không?

- Không dám! Không dám!

Trần Gia Cách nói :

- Mi thi Hương đỗ Cử nhân, thi Hội đỗ Tiến sĩ, hẳn là tinh thông kinh sử, văn hay chữ tốt. Vậy ta ra một vế đối, mi phải đối lại cho sát nghĩa. Nếu nghe được, ta tha tánh mạng, còn bằng không thì đừng trách ta!

Dân chúng nghe Hồng Hoa hội cho biết chút nữa sẽ được phát lương nên tất cả đều yên tâm. Nghe được quan tri phủ bị bắt, lại nghe Tổng đà chủ Hồng Hoa hội thi thố tài văn chương với hần nên ai nấy đều hiếu kỳ kéo nhau đến xem đông như kiến. Hàng bao nhiêu ngàn cặp mắt đổ dồn nhìn vào mặt Vương Bá Đạo, bốn phía đều im lặng, tưởng chừng như một con ruồi bay qua cũng nghe thấy tiếng.

Trần Gia Cách nói :

- Người nghe cho kỹ! Vế đối của ta là: “Sông có đục có trong, quan có trong có đục. Sông trong dễ hay quan trong dễ?”

Vương Bá Đạo toát cả mồ hôi. Suy nghĩ một hồi lâu vẫn không tài nào tìm ra chữ nghĩa để mà đối lại. Y đành “chịu thua” mà lên tiếng :

- Công tử! Vế đối của người khó quá, tôi không làm sao đối nổi!

Trần Gia Cách cười nói :

- Được! Không đối được cũng không sao. Nghe ta hỏi! “Nước sông Hoàng Hà dễ trong sạch hay quan lại dễ trong sạch?”

Vương Bá Đạo “phúc khỏi tâm linh” đáp ngay :

- Nếu “Quan lại trong, thiên hạ đều trong thì nước sông Hoàng Hà cũng trong”.

Trần Gia Cách cười lớn nói :

- Hay lắm! Như vậy thì mi còn đợi gì mà không triệu tập hết thầy quan lại trong phủ bảo họ xuất lương gạo trong kho ra phát cho dân chúng bị thiên tai? Còn quan Tổng binh nữa, xin giúp quan Tri phủ một tay nhé!

Không còn cách nào khác hơn, hai người phải hợp tất cả các viên chức thuộc hạ lại, xuất kho đem lương gạo phát cho dân.

Trần Gia Cách đứng ra nói với dân chúng :

- Tất cả nhớ kỹ điều này! Ngày sau nếu có vị quan lớn nào tới điều tra việc phát lương hôm nay thì nhớ khai rằng: “quan Tri phủ hợp với quan Tổng binh tự tay phân phát cho từng người”!

Trần Gia Cách canh giữ Vương Bá Đạo và Tôn Khắc Dụng chờ đến quả nửa đêm, khi các kho lương đã phát hết mới gọi Từ Thiện Hoảng đến dặn :

- Thất ca cho tất cả hay rằng đừng đem vũ khí về cất giấu kéo sau này nếu quan binh triều đình xét thấy sẽ phao vu là dân chúng bạo động.

Từ Thiện Hoảng vâng lời, bảo tất cả dân chúng đem hết binh khí của quan binh liệng hết xuống sông rồi cùng nhau giải tán.

Làm xong việc nghĩa, đám hào kiệt vui mừng sung sướng, cùng nhau lên đường rời khỏi phủ Lan Phong. Trần Gia Cách hỏi anh em Tây Xuyên song hiệp :

- Tin tức của Văn tứ ca đến đâu rồi?

Thường Thích Chí nói :

- Chúng tôi nhận được ký hiệu của Thập tứ đệ cho biết là Văn tứ ca bị giải về Hàng Châu.

Trần Gia Cách nghe nói giật mình hỏi :

- Sao lại giải về Hàng Châu?

Thường Thích Chí đáp :

- Điều ấy thật quả là bất ngờ!

Từ Thiện Hoàng nói :

- Hàng Châu là địa bàn của chúng ta. Như vậy, việc giải cứu Văn tứ ca sẽ dễ dàng hơn cho chúng ta. Còn nếu muốn chắc chắn cả hai bề thì nên cử một người sang tận Bắc Kinh để dò xét hư thực.

Trần Gia Cách nói với Thạch Song Anh rằng :

- Việc này chắc phải phiền đến Thập nhị ca chịu khó giùm phen nữa.

Thạch Song Anh tuân lệnh lên ngựa nhắm hướng Bắc đi thẳng. Trần Gia Cách hỏi thăm về thương tích của Dư Ngự Đồng thì Tây Xuyên song hiệp cho lắc đầu không biết. Họ kể lại rằng khi tìm thấy ám hiệu của Dư Ngự Đồng để lại thì lập tức quay về báo tin, tình cờ đi qua phủ Lan Phong, thấy cảnh bất bình ra tay giúp dân chúng thì tình cờ gặp được tất cả mọi người ở đây.

Thấy mọi chuyện đã tạm yên, đám hào kiệt Hồng Hoa hội ai nấy cảm thấy khoan khoái, hân hoan trong lòng. Tin tức đã đến được Mộc Trác Luân của xứ Hồi; cứu dân chúng bị thiên tai làm cản trở cuộc tiến binh của Triệu Huệ; tin tức Văn Thái Lai cũng đã biết được...

Châu Ý tươi cười nói :

- Đại quân Tây chinh của Triệu Huệ không có lương tiếp tế, đó là một thắng lợi cho Tiêu Thanh Đồng tử tỷ!

Vô Trần đạo nhân cười nói :

- Cô bé ấy kiếm pháp thật tài tình. Mong y thị chuẩn bị đánh một trận cho tan tành quân xâm lăng rồi lo chuyện hạnh phúc của mình để chúng ta đến đó uống rượu chúc mừng một phen.

Tất cả mọi người nghe nói đều cười rộ lên. Chỉ riêng một mình Trần Gia Cách là buồn buồn như đang nghĩ ngợi điều gì.

Nghỉ ngơi, chuẩn bị đầu đó xong xuôi, Trần Gia Cách ra lệnh cho tất cả lên đường...

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Ân Cừ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Tiếng đàn thánh thót nghe vắng vắng - Tình nghĩa sơ giao đơm chứa chan

Đi chưa đến một ngày, đám hào kiệt Hồng Hoa hội đã đến Từ Châu. Đà chủ Phân đà Hồng Hoa hội tại đây là Trịnh Đề. Bang chúng vùng Tây bắc này do Bát đường gia Dương Thanh Hiệp thống lĩnh. Thấy Tổng đà chủ cùng các vị đường gia đến đột ngột, ai nấy biết ngay có việc quan trọng nên mới đưa đến việc triệu tập bất thường này.

Dương Thanh Hiệp ra lệnh cho Trịnh Đề cùng tất cả bang chúng phải tuyệt đối không được để lộ bí mật ra ngoài, đồng thời cũng miễn cho họ dùng lễ long trọng bái kiến Tổng đà chủ theo nghi thức của hội.

Tất cả nghỉ một đêm tại Từ Châu do sự sắp xếp của Trịnh Đề rồi lại tiếp tục cuộc hành trình về phương Nam. Dọc đường có rất nhiều Phân đà lớn nhỏ của Hồng Hoa hội do các đầu mục trông coi, nhưng Trần Gia Cách không muốn ghé lại bất cứ nơi nào vì muốn giữ kín hành động.

Đi thêm vài ngày nữa, tất cả đã đến Hàng Châu, đến tạm trú tại nhà Tổng đầu mục Hàng Châu là Mã Thượng Quân.

Mã Thượng Quân là một đại thương gia buôn bán tơ lụa, gấm vóc danh tiếng nhất tại Hàng Châu, có đến ba bốn xưởng dệt lớn, thế lực rất mạnh. Ông ta tuổi chừng 50, tướng mạo phong nhã, thường mặc chiếc áo gấm đất tiền. Nhìn vào, ai cũng tưởng ông ta chỉ là một “đại phú ông” nhưng không ngờ cũng là một khách giang hồ hào hiệp. Bình sinh, Mã Thượng Quân rất ham chuộng võ nghệ. Ông ta chơi thân với Vệ Xuân Hoa, và gia nhập Hồng Hoa hội.

Chiều hôm ấy, Mã Thượng Quân theo đường tắt mà đón tiếp các hào kiệt Hồng Hoa hội, đem đến một căn nhà bí mật xây trong hóc núi. Cả thành Hàng Châu không một ai hay chuyện này.

Trần Gia Cách sau đó liền đem chuyện giải cứu Văn Thái Lai bàn. Mã Thượng Quân nói :

- Việc này tôi đã có kế hoạch. Để tôi cho người đi dò thám tại các nha môn phủ, huyện Tiền Đường, kể cả doanh trại của tướn biên phòng.

Sau đó, Mã Thượng Quân sai con trai là Mã Đại Đình sắp xếp mọi việc cất đặt người đi dò thám tình hình. Nhưng sáng hôm sau Mã Đại Đình trở về báo tin là không tìm thấy được một tung tích nào của Văn Thái Lai cả.

Trần Gia Cách nói :

- Có lẽ tôi phải đích thân đi một phen mới được. Nhưng xin Mã huynh cứ tiếp tục công việc dò xét thử xem có gì thay đổi hay không.

Quay qua đám hào kiệt Hồng Hoa hội, Trần Gia Cách phân công :

- Đêm nay, xin Vô Trần Đạo Trưởng, bát ca, cửu ca đến dò xét các nơi như dinh Tổng đốc, Tuần phủ, Bỏ chánh và Án sát. Điều cần nhớ là “đừng giậm cò làm rấn sợ”. Phải luôn luôn bình tĩnh và kiên nhẫn.

Mã Thiện Quân sau đó cung cấp cho mọi người bản đồ của các dinh thự trong tỉnh Hàng Châu, có vẽ rõ ràng cả đường đi ngõ hẻm. Mã Thiện Quân cũng không quên giải thích tỉ mỉ từng lu từng tí cho tất cả.

Vào khoảng giờ Dậu, mọi người thay đồ dạ hành, mang theo các dụng cụ cần thiết lên đường thi hành kế hoạch.

Dinh Tuần phủ đêm ấy được canh phòng hết sức cảnh mật. Ngay cửa vào dinh đã có đến 2000 quân với sự chỉ huy của các võ quan mang chức Tam phẩm trở lên. Thấy không cách gì vào nổi bên trong, Vô Trần đạo nhân đành dẫn Dương Thanh Hiệp và Vệ Xuân Hoa về tìm Mã Thượng Quân thông báo và hỏi ý kiến.

Mã Thượng Quân nói :

- Tôi không ngạc nhiên chút nào cả. Hàng Châu đã thi hành lệnh giới nghiêm từ mấy hôm nay. Triều đình đã cho người đến kiểm tra dân số. Những người từ phương khác đến đây, kể cả các thương gia đều bị tra khảo kỹ lưỡng. Tất cả dân chúng Hàng Châu, nếu ai bị khả nghi đều bị bắt hỏi cung. Số người bị quan quân giam giữ đã lên đến 500, 600! Cứ xem tình hình canh phòng nghiêm ngặt như thế cũng đủ biết chuyện này có liên quan đến Văn tứ đương gia.

Từ Thiện Hoàng nói :

- Cũng có thể là một vị Khâm sai đại thần ở kinh đô về tuần kiểm Hàng Châu hay một vị hoàng thân quốc thích nào ghé thăm ngoạn cảnh Tây Hồ nên bọn quan lại địa phương bày trò để nịnh bợ mong được tiến thân.

Mã Thiện Quân nói :

- Nếu là như vậy thì thế nào cũng có thông cáo cho dân chúng biết chứ không đòi nào lại giấu nhem đi như vậy. Bọn quan lại vùng Triết Giang này nếu gặp được cơ hội tốt như thế ắt không khi nào im hơi lặng tiếng đâu. Chỉ trừ khi có lệnh bắt chúng phải ngậm miệng thì chẳng kể. Ngoài giả thuyết Văn tứ ca ra, họa hoằn chỉ có các nhân vật như Hoàng hậu, Thái tử...

Bàn luận mãi mà vẫn không đi đến được kết luận nào. Vắng mặt Trần Gia Cách, họ cũng không có quyền quyết định chuyện gì nên hai người bèn rủ nhau đi nghỉ.

Ngày kế, Châu Ý xin thân phụ đưa nàng đi Tây Hồ xem phong cảnh vùng Giang Nam. Châu Trọng Anh bằng lòng ngay vì chính ông ta cũng đang có ý định phải đi thăm qua một chuyến cho biết. Châu Ý lấy mắt với Từ Thiện Hoàng, ngụ ý bảo chàng cùng đi chung với mình.

Từ Thiện Hoàng chưa được Trần Gia Cách phân công nên do dự, không dám vì chuyện tư mà bỏ chuyện công.

Châu Trọng Anh cũng đoán được ý của con gái nên nói với Từ Thiện Hoàng:

- Cha mẹ chưa đến Hàn Giang bao giờ, đây mới là lần đầu. Con nên đi Tây Hồ luôn thể mà dẫn đường để khỏi lạc.

Từ Thiện Hoàng nghe Châu Trọng Anh nói vậy thì không ngại ngần gì nữa. Chàng dư biết trong Hồng Hoa hội, từ Tổng đà chủ trở xuống, ai nấy đều kính trọng “nhạc phụ tương lai” của chàng nên chỉ một lời nói của ông ta là mọi chuyện đều xong hết. Vì vậy, chàng không còn sợ phải chịu trách nhiệm về chuyện này nữa.

Châu Ý được thể nói :

- Kìa, gia gia thấy chưa? Gia gia chỉ nói một tiếng là anh ấy nghe ngay, còn con có nói đến khô nước bọt cũng chẳng thấm vào đâu!

Từ Thiện Hoàng cũng phải nói qua cho các anh em trong hội biết. Mọi người biết chàng mồ côi từ nhỏ, không có tình thương. Nay tìm được nơi nương tựa, ai nấy đều mừng cho chàng và thông cảm..

Trần Gia Cách sau một đêm đi tìm tung tích Văn Thái Lai cũng không có kết quả gì nên đành trở về lại tư thất của Mã Thiện Quân. Sau khi trao đổi tin tức rỗng không với Vô Trần đạo nhân, Trần Gia Cách nhận thấy việc giải cứu Văn Thái Lai rất phức tạp, cần phải nhẫn nại chứ không thể gấp rút được.

Trần Gia Cách quyết định sẽ đi Tây Hồ chơi, may ra sẽ tìm thêm được manh mối vì chàng biết Tây Hồ là nơi tụ tập của giới giang hồ, trao đổi nhiều tin tức cũng như giữ các mối liên lạc. Nghĩ vậy, Trần Gia Cách gọi Tâm Nghiện bảo cùng đi chung với mình.

Đi dạo một lượt qua Tây Đê và Bạch Đê, Trần Gia Cách một mình đến ngồi trên chiếc cầu ván bắc ngang, mắt đắm đắm nhìn về dãy Nam Sơn. Thấy rừng trúc xanh um, núi vân vũ khói lam..., Trần Gia Cách như mê mết, ngấm mải không biết chán.

Trần Gia Cách sai Tâm Nghiện đi mượn một cỗ xe ngựa đưa hai thầy trò lên sườn non viếng chùa Linh Ân. Đỉnh núi cao chót vót trên 500 trượng, đứng

sừng sừng như vách tường. Những vách đá màu trắng bằng phẳng, nhẵn nhụi trông vô cùng đẹp mắt. Hoa cỏ mọc trên đá, bóng cây, chồi lá tạo nên nhiều màu sắc huy hoàng. Nhỏ ra sông, một ghềnh đá cheo leo chỉ dính phớt vào sườn núi, tựa hồ như chỉ cần xô nhẹ một cái là rớt ra ngay.

Nhìn một cù lao ngoài khơi với màu xanh mờ mờ có vẻ tao nhã, Trần Gia Cách nói với Tâm Nghiệm :

- Em này, lên đó xem chơi.

Không có đường lên đó, hai người phải thi triển khinh công tuyệt diệu, như hai cánh nhạn bay lên. Nhìn chùa Tam Thiên với nhiều vẻ đẹp lạ lùng, Trần Gia Cách nắm tay Tâm Nghiệm phóng lên trên. Vừa lúc đó, từ trên có hai người mặc áo dài lam, mặt mũi khôn ngoan, thân hình vạm vỡ đang dùng khinh công bay xuống, thân pháp cực kỳ cao diệu. Khi chạm mặt với hai thầy trò Trần Gia Cách, sắc mặt cả hai liền thay đổi với vẻ kinh hãi và nghi ngờ.

Trần Gia Cách giả vờ như chẳng nhìn thấy mặt hai người áo xám kia, vẫn nắm tay Tâm Nghiệm mà phi thân vùn vụt.

Tâm Nghiệm khẽ nói nhỏ, vừa đủ cho Trần Gia Cách nghe :

- Thiếu gia à! Con xem hai người ấy coi bộ có bản lĩnh trác tuyệt vô cùng. Chắc họ là cao thủ của một môn phái nào đưa nhau đi thao dượt chứ không phải là vừa giao đấu xong rồi ra về.

Trần Gia Cách cười nói :

- Nhân lực của em khá lắm đấy! Cứ xem khinh công của họ, ta cũng có thể đoán được đây không phải là những tay vừa.

Trần Gia Cách vừa nói dứt lời thì phía trên lại có hai người ăn mặc y như hai người ban nãy bay xuống với tốc độ khủng khiếp. Mặc dầu dùng khinh công bay thật lẹ, Trần Gia Cách cũng nghe được hai người như đang nói chuyện với nhau. Căn cứ theo những lời chàng nghe được trong cuộc đối thoại thì hình như họ là đôi bạn tri âm về cở, nói đến toàn chuyện đi nước cờ cao thấp.

Đến khi Trần Gia Cách và Tâm Nghiệm lên trên đỉnh núi, hai người đếm được vào khoảng có đến 30, 40 người mặc áo lam, với khinh công tuyệt diệu như vậy. Mà hầu hết người nào cũng vậy, khi nhìn thấy Trần Gia Cách và Tâm Nghiệm đều có một sắc diện, cử chỉ nghi ngờ như nhau, lộ vẻ kinh dị.

Trần Gia Cách trầm ngâm suy nghĩ :

- “Hoặc giả họ là người của một bang hội giang hồ, không thì cũng là những cao thủ võ lâm thuộc về một tông phái nào đến đây hội họp chứ chẳng phải ai khác hơn.”

Nhưng lạ lùng một điều, nếu là những người thuộc môn phái nào trong giang hồ hay võ lâm ắt phải biết Hàng Châu là địa bàn của Hồng Hoa hội. Nếu họ định dùng cảnh trí Tây Hồ làm nơi tụ họp thì tại sao lại không thông báo cho Hồng Hoa hội biết trước? Đã thế, nhìn thấy mặt Tổng đà chủ Hồng Hoa hội mà họ còn tỏ ra ngạc nhiên và kinh hãi nữa!

Trần Gia Cách toan lên bái kiến tượng Quan Âm trên tòa Thiên Trước bồng nghe có tiếng đàn vắng vắng rớt vào tai. Tiếng đàn phát xuất từ bên triền núi vang dư âm lại nghe rất ngân nga đồng vọng.

Trần Gia Cách không những đã “văn võ song toàn” mà còn thông thạo tất cả về “Cầm, Kỳ, Thi, Họa” nữa nên vừa nghe qua đã nhận ngay ra là khúc “Phổ An Chú”. Trong tiếng gào ấy có réo rất tiếng chuông ngân. Trần Gia Cách khen thầm :

- “Người chơi đàn kia quả thật là “hào hoa phong nhã” đúng mức!”

Tính hiếu kỳ nổi dậy, thấy không thể bỏ qua, Trần Gia Cách hướng theo phía có tiếng đàn ấy bước dần tới.

Trên một phiến đá bằng phẳng là một người chừng 40 tuổi đang ngồi ôm đàn, rung lên những đường tơ rẻo rất. Hai người mặc áo lam chia ra đứng hai bên như hầu hạ. Sau lưng người ấy là một người ốm tong ốm teo, có dáng điệu của một người trưởng giả đang khoanh tay đứng sau lưng người ôm đàn.

Nhìn qua diện mạo người trung niên đang đánh đàn, Trần Gia Cách bất giác kinh hãi vô cùng. Một kỷ niệm xa xưa như chợt sống dậy trong trí óc chàng. Hình như chàng đã một lần nào đó gặp qua người này ở một nơi nào đó.

Người đánh đàn mặt mày tươi tỉnh, dung mạo thanh tao, khí sắc hào hoa, thái độ cao nhã, càng nhìn càng thấy quen thuộc. Trần Gia Cách cố moi lại ký ức nhưng vẫn không làm sao nhớ được là đã gặp người này bao giờ, tại đâu. Lòng chàng chợt như bắn loạn, hoang mang, có cảm giác như đang trào qua một giấc mộng... Người đánh đàn ấy có lẽ không phải ai xa lạ mà chính là một người chí thân, chí cận của mình... Nhưng trong ký ức man mác thì mình lại cách biệt với người ấy thật xa...

Bấy giờ, người trưởng giả với hai người cao lớn mặc áo lam cũng đã phát giác ra được sự hiện diện của Trần Gia Cách tuy rằng chàng đứng nép mình vào sau một thân cây cổ thụ. Ba người liền nhảy ra đưa tay lên như ra dấu hiệu gì. Tiếng đàn sau đó bỗng ngưng lại.

Người đánh đàn đứng thẳng người lên trông về phía Trần Gia Cách đứng vừa cười, vừa cất tiếng như chuông đồng nói :

- Vị tri âm nào mới đến, xin mạn phép mời ra đây đàm đạo.

Trần Gia Cách bước tới vòng tay lễ phép nói :

- Được nghe tiếng đàn thanh nhã của nhân huynh khiến lòng trần như tiêu tan tất cả, phiền muộn cũng không còn. Thật là vô cùng hân hạnh!

Bước thêm một bước nữa đến gần, Trần Gia Cách lại thi lễ thêm một lần nữa rồi mới ngồi xuống.

Người đánh đàn nhìn rõ mặt Trần Gia Cách bất giác cũng lộ vẻ kinh ngạc, tâm thần như bất định, lộ vẻ ngơ ngẩn.

Trần Gia Cách nói :

- Ngu đệ từ dưới chân núi lên trên đỉnh núi này. Những du khách gặp gỡ dọc đường hề trông thấy diện mạo của ngu đệ thì đều tỏ ra kinh dị. Đến đây gặp huynh đài cũng có sắc diện ấy. Không biết phải chăng là vì mặt mũi ngu đệ rất khó coi? Dám xin huynh đài dạy bảo cho.

Người ấy đáp :

- Huynh đài có chỗ chưa hiểu rõ. Đệ có một người thân tướng mạo giống hệt huynh đài như hai giọt nước. Tất cả những du khách mà huynh đài gặp trên đường lên chốn này đều là bạn bè của đệ cả. Do đó mà họ nhìn thấy huynh đài mà không khỏi kinh ngạc.

Trần Gia Cách cười nói :

- Thì ra là vậy! Vừa trông thấy tướng mạo của nhân huynh đây, tiểu đệ mừng rỡ tưởng như đã từng quen biết nhau thân mật lắm nhưng không làm sao nhớ ra được. Huynh đài có thể cho biết là chúng ta đã từng gặp nhau ở nơi đâu không?

Người ấy cười, vui vẻ nói :

- Như thế thật là chúng ta đã có duyên với nhau từ trước. Xin cho biết quý tánh phùng danh?

Tên tuổi Trần Gia Cách vang dậy khắp chốn giang hồ. Vì vậy, để che giấu thân thế, Trần Gia Cách nói :

- Tiểu đệ họ Lục, tên Gia Thành. Còn tôn tánh đại danh của nhân huynh cũng xin cho tiểu đệ được rõ?

Người ấy trầm ngâm giây lát rồi mới đáp :

- Tiểu đệ họ Đông Phương, tên Nhĩ, quê ở Trúc Lệ. Nghe giọng của nhân huynh, xem chừng là người ở địa phương này?

Trần Gia Cách đáp :

- Vâng, tiểu đệ sinh tại xứ Hàng Châu này.

Đông Phương Nhĩ nói :

- Từng ngưỡng mộ phong cảnh của Giang Nam có tiếng là “độc nhất vô nhị” trong thiên hạ, đệ cảm thấy không thể nào bỏ qua được nên phải đến đây để thưởng ngoạn. Non nước Hàng Châu quả là “danh bất hư truyền”. Nơi đây cũng là “địa linh nhân kiệt” nữa. Những nhân vật tiểu đệ được gặp qua đều là những người thoát tục phi phàm cả.

Trần Gia Cách nghe Đông Phương Nhĩ nói năng thanh lịch. Hai người mặc áo lam và người có dáng trường giả kia đứng hầu có vẻ cung kính, thủ lễ từng ly từng tí một. Trong lúc Đông Phương Nhĩ nói chuyện, cả ba người vòng tay cúi đầu yên lặng lắng nghe. Trần Gia Cách nghĩ mãi mà vẫn không tài nào đoán được Đông Phương Nhĩ thuộc thành phần nào trong xã hội.

Trần Gia Cách cố khơi chuyện để dò thử :

- Huynh đài đã yêu mến cảnh Giang Nam như vậy sao không lập nghiệp ở đây luôn để tiểu đệ được cơ hội tới lui học hỏi?

Đông Phương Nhĩ cười đáp :

- Nửa ngày qua thưởng thức thắng cảnh Tây Hồ tưởng cũng là quá đáng. Chúng đệ là những phạm phu tục tử làm sao mà có được phúc để hưởng được cái phúc thanh nhàn trong sạch này mà mong? Huynh đài đã là tri âm hẳn cảm nghệ cũng thuộc hạng siêu đẳng. Xin cho được thưởng thức vài khúc nhạc.

Đông Phương Nhĩ vừa dứt lời liền cầm đàn trao cho Trần Gia Cách đón lấy. Trần Gia Cách cầm đàn dạo thử mấy cái, nhận thấy âm thanh thật là réo rắt tuyệt vời. Chàng lại cầm đàn lên xem xét tỉ mỉ, thấy trên đầu có những đường chỉ nhỏ bằng vàng dệt thành hai chữ triện “Phụng lai”.

Trong lòng Trần Gia Cách hết sức kinh ngạc, chàng nghĩ thầm :

- “Cây đàn này thật là một bảo vật vô giá trên đời! Không hiểu người này vì sao mà có được?”

Nghĩ vậy, chàng liền nói với Đông Phương Nhĩ :

- Huynh đài thật là bậc “cảnh vàng lá ngọc”. Tiểu đệ đâu dám đem tài hèn mọn mà làm bẩn tai người nghe!

Tuy vậy, Trần Gia Cách vẫn ôm đàn lên giây, gảy khúc “Bình sa lạc nhật”. Đông Phương Nhĩ lắng tai nghe thật kỹ.

Tiếng đàn vừa dứt, Đông Phương Nhĩ nói :

- Huynh đài vừa mới ở ngoài biên ải về đây.

Trần Gia Cách đáp :

- Quả thật tiểu đệ vừa ở ngoài biên giới xứ Hồi về đây. Sao huynh đài biết được?

Đông Phương Nhĩ nói :

- Tiếng đàn của huynh đài có âm điệu hùng tráng khoáng đạt của binh giả. Bao nhiêu phong quang ở vùng đại mạc đều thấm cả vào trong mấy đường tơ. Khúc “Bình sa lạc nhật” này tiểu đệ đã được nghe qua không dưới vài trăm lần. Nhưng thật chưa có ngón đàn nào sánh nổi với huynh đài.

Trần Gia Cách nghe nói hân hoan vô cùng. Chẳng cảm tưởng như mình đã gặp được người tri âm vậy.

Đông Phương Nhĩ lại nói :

- Tiểu đệ có một điều chưa sáng tỏ muốn hỏi huynh đài, ngặt vì chúng ta chỉ mới gặp nhau nên chưa dám mạo muội.

Trần Gia Cách nói :

- Huynh đài có việc chỉ muốn biết xin cứ hỏi tự nhiên, đừng khách sáo.

Đông Phương Nhĩ nói :

- Trong tiếng đàn của huynh đài như có tiếng binh khí khua chạm mà tâm trạng của huynh như chứa chất thiên binh vạn mã. Nếu không phải là bậc võ tướng nắm binh quyền hay bậc nguyên soái chỉ huy tướng sĩ thì không đời nào có được cái khí phách hiên ngang ấy. Nhưng tướng mạo của huynh đài thì thanh nhã như một vị công tử con nhà vương tướng, hay là một trạng nguyên khoa bảng nhiều hơn. Đó là điều tiểu đệ thắc mắc.

Trần Gia Cách nói :

- Tiểu đệ là một thư sinh lỡ bước giang hồ, văn không thông, võ không thạo. Những điều huynh đài khen tặng thật làm cho đệ phải hổ thẹn vô cùng.

Đông Phương Nhĩ cho rằng Trần Gia Cách khiêm tốn, lại hỏi tiếp :

- Huynh đài hẳn là con nhà thế gia chứ không phải hạng tầm thường. Dám hỏi huynh đài làm quan đến tước gì, hiện đang được bổ nhiệm nơi đâu? Đã lập nên công danh gì chưa?

Trần Gia Cách đáp :

- Gia nghiêm bất hạnh qua đời. Tiểu đệ chỉ là hạng tầm thường, không có duyên phận với nẻo công danh.

Đông Phương Nhĩ nói :

- Cứ nghe khẩu khí của huynh đài cũng đủ hiểu là người tài cao học rộng. Chắc hẳn học chánh không người nào có mắt nên khoa trường của huynh đài mới lận đận đầy thôi.

Trần Gia Cách nói :

- Không phải thế đâu. Tiểu đệ không chuộng lợi danh.

Đông Phương Nhĩ nói :

- Quan Tuần phủ Triết Giang đâu là chỗ thâm giao với tiểu đệ. Ngày mai huynh đài thử đến đó một lần không chừng có điều lợi ích cũng nên.

Trần Gia Cách nói :

- Hào ý huynh đài chiếu cố, tiểu đệ xin cảm tạ. Tiếc thay, tiểu đệ không có ý định làm quan.

Đông Phương Nhĩ nói như tìm cách thuyết phục :

- Chẳng lẽ huynh đài nỡ để cho tài năng mai một, uổng phí đi đòi người hay sao?

Trần Gia Cách nói như quả quyết :

- Làm quan để bóc lột sát hại dân lành thì chẳng thà cùng với dân chịu cảnh lầm than.

Vừa nghe qua câu nói, Đông Phương Nhi chợt biến sắc. Ba người hầu thấy Đông Phương Nhi xám mặt vội tiến lên một bước.

Đông Phương Nhi khẽ lắc nhẹ bả vai một cái, rồi bỗng nhiên cười nói :

- Huynh đài thật là bậc cao thượng, bọn phàm phu tục tử chúng tôi không sao sánh kịp.

Cả hai người tiếp tục cuộc đối thoại, khi đồng ý, khi đối chọi nhưng càng nói chuyện lại càng thêm vẻ thân mật.

Đông Phương Nhi lại hỏi :

- Huynh đài ở biên giới xứ Hồi về đây chắc trên đường đã nghe thấy nhiều việc lắm?

Trần Gia Cách đáp :

- Cảnh trí Hàng Châu muôn vạn dặm, nhân giới không làm sao thấu thập hết thắng tích kỳ quan. Nhưng riêng có cảnh thiên tai trên sông Hoàng Hà thì tiêu đệ được chính mắt trông thấy. Nghe những tiếng kêu la rên xiết của nạn nhân vô cùng thê thảm, tiêu đệ đau đớn xót xa vô vàn nên không còn lòng dạ nào mà lưu luyến những cảnh đẹp nên phải tạm dừng bước phiêu du mà vội vã trở về.

Đông Phương Nhi hỏi :

- Nghe nói nạn nhân thiên tai sông Hoàng Hà đã nổi loạn cướp đoạt tất cả quân lương của đội Chinh Tây tại phủ Lan Phong. Hẳn huynh đài cũng có nghe?

Trần Gia Cách giật mình nghĩ thầm :

- “Người này làm sao mà biết được nguồn tin ấy mau lẹ như vậy? Sau khi cướp đoạt kho lương, bọn ta về ngay lại Giang Nam, suốt cuộc hành trình không hề nghe ai bàn tán. Thế mà người này lại biết tường tận không sai một mảy may.”

Trần Gia Cách gật đầu nói :

- Việc ấy quả nhiên có thật. Nạn nhân không cơm không áo, con mất cha, vợ lìa chồng. Tất cả của cải, mùa màng đều tan nát theo giòng nước cuốn. Trước cảnh điêu linh đó, kẻ làm cha mẹ dân lại chẳng chút xót thương, mạnh ai nấy lo, còn lợi dụng cơ hội để vơ vét cho đầy túi tham mặc dân chết sống. Nguyên nhân chính vì thế mà ra.

Đông Phương Nhi khẽ rung mình một cái, băng quơ nói chuyện như bao đồng :

- Việc không phải đơn giản như thế đâu. Chính Hồng Hoa hội tạo ra những khó khăn cho triều đình đấy!

Trần Gia Cách giả tảng hỏi :

- Hồng Hoa hội là cái chi vậy?

Đông Phương Nhi đáp :

- Đó là một bang hội quy tụ toàn những kẻ bội nghịch tạo phản. Huynh đài chưa nghe đến sao?

Trần Gia Cách đáp :

- Tiêu đệ phung phí thì giờ, dành cả vào “Cầm, Kỳ, Thi, Họa” thì còn thiết chi đến việc đời nữa đâu mà hiểu biết! Một bang hội to lớn lừng danh như vậy mà mãi đến hôm nay mới được nghe, nghĩ càng thêm thẹn.

Khẽ nhún vai một cái, Trần Gia Cách lại nói :

- Triều đình được tin trên hân có biện pháp nặng nề với Hồng Hoa hội chứ chẳng đùa!

Đông Phương Nhi nói :

- Tưởng cũng chẳng cần thiết lắm! Sá chi một nhóm người đó mà bận tâm.

Trần Gia Cách vẫn giữ nét mặt tự nhiên hỏi :

- Huynh đài căn cứ vào đâu mà kết luận như vậy?

Đông Phương Nhi đáp :

- Hiện nay mình quân trị vì, triều chính trên dưới đều sáng suốt. Những người tài trí đều được bổ dụng vào chỗ xứng đáng. Triều đình chỉ cần đề cử một vài người tài giỏi lo việc là Hồng Hoa hội bị tiêu diệt như trở bàn tay.

Trần Gia Cách nói :

- Xin đừng chê cười. Tiểu đệ không rõ triều chính nhưng nghe huynh đài nói chuyện thấy có vẻ hoang đường. Theo thiên kiến của tiểu đệ thì quan lại trong triều chỉ là bọn “giá áo túi com”, chắc đâu đã gánh vác được những trách nhiệm nặng nề như huynh đài vừa nói.

Trần Gia Cách vừa dứt lời thì cả Đông Phương Nhĩ và ba người kia lại một lần nữa biến sắc. Đông Phương Nhĩ nói :

- Huynh đài vẫn chưa thoát ra khỏi tầm kiến thức nhỏ sinh. Thôi, hãy khoan nói đến những lương tài của triều đình làm gì cho xa xôi. Chỉ mấy vị bằng hữu bên tiểu đệ đây cũng không phải hạng tầm thường. Tiếc vì huynh đài là văn nhân nếu không họ sẽ thi triển một vài tuyệt kỹ cho huynh đài trông thấy.

Trần Gia Cách hớn hờ đáp :

- Tuy tiểu đệ sức trời gà không chặt nhưng bình sinh rất khâm phục những trang anh hùng. Xin huynh đài cho họ biểu diễn cho tiểu đệ xem vài đường tuyệt kỹ, may ra có thể mở rộng được tầm mắt của tiểu đệ cũng nên.

Đông Phương Nhĩ quay qua hai người mặc áo lam nói :

- Bọn người thử diễn vài trò chơi cho vui cho vị Lục gia này tiêu khiển.

Trần Gia Cách mỉm cười, nghĩ thầm :

- “Chờ họ biểu diễn vài ngón là ta có thể đoán được thuộc về môn phái nào.”

Nghĩ đoạn, chàng vòng tay nói :

- Xin mời!

Một đại hán áo lam bước ra nói :

- Trên cây có con chim thướt đang cất tiếng gáy. Để tôi bắt nó xuống, khỏi làm bại tai người nghe nhé!

Dứt lời, y khẽ vung tay áo lên một cái, một mũi phi tiêu bay tới chỗ con chim thướt đang đậu.

Ai nấy ngửa mặt lên nhìn, thấy rõ ràng phi tiêu vừa sắp sửa bắn trúng con chim thì không biết từ đâu bay lại một viên bòn nhảm vào mũi tên xẹt ngang làm mũi tên bắn trật đích. Con chim thướt giật mình, vỗ cánh bay đi mất.

Người trưởng giả đứng sau lưng Đông Phương Nhĩ rất tinh mắt, thấy trên tay Tâm Nghiện đang vò viên một vật gì thì hiểu ngay chính thằng nhỏ này đã “chơi trò rắn mắt” nên cất tiếng gọi :

- À, cậu bé này có công phu ghê gớm đến như thế kia! Xin mời tới gần đây... Tôi gần đây!

Dứt lời, năm ngón tay của lão ta như năm vuốt nhọn của chim ưng nắm lấy cánh tay của Tâm Nghiện kéo lại.

Trần Gia Cách nhìn thấy thế bỗng nhiên thâm kinh hãi vì nhận ra người này đang sử dụng đại lực Ứng Trảo công của phái Cao Dương. Tay của y trông có vẻ không lấy gì làm lạnh lẽ nhưng uy lực chẳng khác gì bão táp.

Trần Gia Cách nghĩ thầm :

- “Người này thuộc cao thủ bậc nhất trên võ lâm chứ chẳng kém gì ai, không hiểu sao lại cam tâm làm thuộc hạ cho Đông Phương Nhĩ?”

Trần Gia Cách cảm quát trên tay phe phẩy một cái, quạt xòe ra giữa khoảng cách Tâm Nghiện và cao thủ kia.

Sợ làm rách cây quạt của người khách mà chủ nhân Đông Phương Nhĩ xem như bằng hữu này giờ, cao thủ kia sợ phạm vào tội bất kính nên vội vã rút tay về. Lão ta nhìn thấy điệu bộ Trần Gia Cách vẫn thản nhiên, không lộ vẻ gì là thi triển võ nghệ hay có ý thử sức với mình mới thấy yên tâm.

Đông Phương Nhĩ hết lời khen ngợi, cất tiếng hỏi :

- Tiểu huynh đệ này tuổi trẻ mà võ nghệ thật là cao cường. Huynh đài gặp gỡ ở đâu thế?

Trần Gia Cách đáp :

- Không! Nó có biết võ nghệ chi đâu! Chẳng qua lúc bé hay đi rong chơi, tập bắn chim sẻ bằng đạn bòn nên quen tay, hễ nhắm bắn là trúng đó thôi.

Đông Phương Nhĩ nghe nói vậy thì không đề cập đến chuyện đó nữa. Nhìn cây quạt trong tay Trần Gia Cách, Đông Phương Nhĩ hỏi :

- Chiếc quạt trong tay huynh đài có bút tự của ai viết tặng vậy? Có thể co đệ xem thử được không?

Trần Gia Cách vui vẻ trao ngay cây quạt sang. Đông Phương Nhĩ xem qua hàng chữ, nhận ra bút tích của Nạp Lan Tĩnh Đức, một danh nho của triều

trước, chép trên quạt khúc “Kim Lũ” do chính người ấy sáng tác.

Nhìn nét bút nho nhỏ, đọc lời văn thấy sâu sắc, Đông Phương Nhĩ nói :

- Nạp Lan Tinh Đức là công tử của một vị Tướng quốc nên mới đủ sức làm được bài từ như vậy. Nghe lời thơ thì biết rõ tác giả tán tụng phong cảnh của vùng Giang Nam lại được màu sắc trong cung Hoàng Đình. Cái quạt và bài từ này thật là hai viên ngọc bích. Tuy nhiên, nếu không phải là một bậc cao sĩ ắt không biết được giá trị của nó. Chẳng hiểu vì đâu mà huynh đài có được chiếc quạt này?

Trần Gia Cách nói :

- Tiểu đệ đã mua lại trong một kho tàng sách vở với giá một vạn lượng vàng.

Đông Phương Nhĩ nói :

- Dầu với giá 10 vạn lượng vàng ròng cũng vẫn còn là quá rẻ. Có điều tiểu đệ không khỏi lấy làm lạ là bảo vật này chỉ có thể thuộc về các gia đình thế gia Tướng quốc truyền làm gia bảo, lẽ nào huynh đài lại tìm thấy được trong một kho tàng sách vở ngoài đời. Thế chẳng hóa ra là một kỳ duyên chưa bao giờ có ở thế gian.

Đông Phương Nhĩ vừa dứt lời bỗng phá lên cười ha hả. Trần Gia Cách biết Đông Phương Nhĩ không tin lời mình, nhưng chàng cũng không cãi, chỉ mỉm cười.

Đông Phương Nhĩ lại nói :

- Nạp lan công tử văn võ toàn tài nên tự phụ là bậc anh ngan trong nhân gian. Ta có thể thấy được trong câu: “Kìa xem mây ngai nhàn nhú. Từ xưa đến nay ai cũng ngại ngủ. Thân xác tạm bợ, đáng chi mà hỏi. Tình đời ầu cũng một trò cười”... Xem ra tự phụ vào tài năng, khinh mạn tuổi thiếu niên không sống lâu, nội bấy nhiêu đó cũng đủ chứng minh cho thấy rồi!

Nói xong, cặp mắt Đông Phương Nhĩ như dán chặt vào mặt Trần Gia Cách, ý ngầm bảo rằng người trẻ tuổi nếu quá tự thị vào tài năng của mình cũng chưa chắc đã có được gì độc đáo hơn người.

Trần Gia Cách hiểu ý, cười đáp :

- Người có chí lớn phải phải tay áo, xem công danh phú quý chẳng ra gì, cười mà bước ra ngoài vòng cương tỏa. Người như thế, ngoài Nạp Lan công tử, xưa nay phỏng được có bao nhiêu người? Thà rằng thưởng thức danh họa, say mỹ tửu, chuyện thiên hạ gác bỏ ngoài tai, mặc cho bọn người “giá áo túi cơm” khua môi múa mỏ. Đó chính là ý nghĩa kín đáo sâu sắc trong bài phú của Nạp Lan mà ít người thấu hiểu được.

Đông Phương Nhĩ thấy Trần Gia Cách sĩ khí đến độ như ngông cuồng thì thầm lắc đầu, nhưng không muốn ngừng câu chuyện. Hình như có một điều nào thiêng liêng đã trói buộc cả hai người.

Đông Phương Nhĩ trầm nghĩ :

- Để ta cố gắng đi sâu vào nội tâm của y cho biết vì đâu mà y lại khinh thường những người phục tùng triều đại Mãn Thanh đến như thế!

Đông Phương Nhĩ cầm chiếc quạt lật qua lật lại xem kỹ một hồi lâu bỗng nảy ra một ý nghĩ, bèn lên tiếng :

- Tiểu đệ ưa thích chiếc quạt này vô cùng! Huynh đài có thể tặng cho làm kỷ niệm buổi tương kiến sơ giao này được chăng?

Trần Gia Cách khẳng khái đáp :

- Huynh đài ưa thích, tiểu đệ xin thành tâm kính biếu.

Đông Phương Nhĩ chỉ vào mặt trống của cây quạt nói :

- Ước gì có được một bài thơ của huynh đài đề vào đây để sau này đệ nhớ mãi đến huynh mỗi khi cầm chiếc quạt này lên! Chẳng hay huynh đài cư ngụ tại đâu xin cho biết đề sáng mai đệ cho người đến lấy quạt sau cũng được.

Trần Gia Cách nói :

- Nếu huynh đài không chê là văn vụng về, chữ xấu thì sẵn có bút mực mang theo, đệ xin đề ngay.

Dứt lời, Trần Gia Cách sai Tâm Nghiện mở hầu bao lấy bút mực ra. Chàng không cần phải nghỉ ngơi, viết ngay một bài thơ lên quạt.

Xe gấm đề huề chờ kiếm thơ,

Đường Tây muôn dặm một trời mơ.

Núi mây bọt biển vui đưa đón,

Hoa quế Giang Nam vẫn đợi chờ.

Nhìn nét chữ như rồng bay phượng múa, Đông Phương Nhi tấm tắc khen ngợi chẳng cùng. Cầm quạt lên xem, Đông Phương Nhi buông lời cảm tạ, nói :

- Tiểu đệ có một vật để tặng huynh đài.

Hai tay trịnh trọng nâng cây đàn đưa đến trước mặt Trần Gia Cách, Đông Phương Nhi nói :

- Bảo kiếm phải được tặng cho tráng sĩ. Cây đàn này từ nay là vật sở hữu của huynh đài.

Trần Gia Cách biết rõ cây đàn này là báu vật có một không hai trên đời, thế mà chỉ gặp mình mới lần đầu mà Đông Phương Nhi dám khảng khái tặng ngay cho mình không tiếc. Chẳng là người tính tình phóng khoáng, dầu cho lòng nghi hoặc nhưng vẫn không thêm đề ý, chỉ vòng tay mà bái tạ rồi bảo tâm Nghiện bỏ vào bao cất đi.

Đông Phương Nhi hỏi :

- Huynh đào từ biên giới Hồi về Giang Nam chắc không ngoài mục đích thưởng thức mùa hoa quế nở trên mặt Tây Hồ?

- Tiểu đệ có người bạn gặp nạn nên cố giúp một tay.

Đông Phương Nhi lại hỏi tiếp :

- Xem sắc mặt huynh đài có vẻ không vừa ý, hẳn việc của quý hữu huynh đài chưa giải quyết xong?

Trần Gia Cách đáp :

- Vâng! Quả đúng như vậy!

Đông Phương Nhi nói :

- Tiểu đệ giao du bạn bè khá đông, không chừng việc của quý hữu huynh đài có thể nhờ cậy vào họ giúp được chăng?

Trần Gia Cách nói :

- Đa tạ hảo ý của huynh đài! Việc của người bạn chỉ cần vài ngày là giải quyết xong nên không dám làm phiền đến huynh đài phải nhọc công nhờ cậy đến bạn bè của huynh.

Cả hai chuyện trò với nhau cả nửa ngày không biết chán, mà cũng chẳng ai biết rõ về ai.

Đông Phương Nhi nói :

- Ngày sau, nếu huynh đài có hứng muốn gặp tiểu đệ thì cứ cầm cây đàn kia xuống Bắc Kinh, tự nhiên tiểu đệ sẽ đón tiếp. Bây giờ hai người chúng ta cùng nhau xuống núi thôi.

Trần Gia Cách nói :

- Phải! Chúng ta cùng nhau đi chung đường cho vui.

Đông Phương Nhi thân mật nắm tay Trần Gia Cách đi song song xuống núi. Đến chùa Linh Ẩn, thỉnh linh gặp vài người từ đằng xa đi lại.

Người đi trước mặt sáng như ngọc, ăn mặc hết sức sang trọng, tướng mạo giống Trần Gia Cách như khuôn đúc, tuổi tác cũng ngang nhau. Nếu kể về nét quyền quý cao sang, oai phong凛冽 thì người ấy có phần hơn, nhưng nếu kể về nét anh hùng hào hiệp thì lại kém Trần Gia Cách rất xa. Cả hai chạm mặt nhau, không ai bảo ai đều kinh ngạc ngơ ngẩn nhìn nhau.

Đông Phương Nhi cười nói :

- Lục huynh! Đệ nói có sai đâu! Anh xem người này có phải là giống anh như hai giọt nước không? Nó là cháu của tiểu đệ đấy. Khang nhi, con mau đến bái kiến Lục thế bá đi!

Người ấy nghe nói liền bước tới thi lễ. Trần Gia Cách thấy thế cũng vội vàng đáp lễ. Đột nhiên có tiếng phụ nữ kêu lên thất thanh như hoảng hốt.

Trần Gia Cách quay đầu lại nhìn thì thấy Châu Ý miệng há hốc đi với Châu Trọng Anh và Châu phu nhân, với Từ Thiện Hoàng đi thấp tùng, đang từ bên trong chùa Linh Ẩn bước ra. Có lẽ vì Châu Ý trông thấy đến “hai Trần Gia Cách” nên không dằn được kêu lên.

Trần Gia Cách giả vờ như không để ý, quay mặt đi nơi khác. Nhưng Từ Thiện Hoàng đã đoán được dụng tâm của Trần Gia Cách nên rỉ tai Châu Ý nói nhỏ :

- Cứ im lặng mà đi bình thường, đừng tỏ một cử chỉ nào khác thường.

Đông Phương Nhi xiết chặt tay Trần Gia Cách, ra về quyến luyến nói :

- Lục huynh! Chúng ta mới gặp mà chẳng khác gì bạn cố tri. Hy vọng này sau còn được dịp tái hội. Giờ xin tạm biệt nơi đây.

Hai bên chào nhau, sau đó có đến mấy chục đại hán mặc áo lam rải rác khắp nơi cùng đi theo, như hộ tống Đông Phương Nhi..

Trần Gia Cách láy mắt, Từ Thiện Hoảng hiểu ý, quay sang nói nhỏ với Châu Trọng Anh :

- Nhạc phụ! Tổng đã chủ có việc sai con. Xin nhạc phụ, nhạc mẫu dẫn em Châu Ý đi Tây Hồ chơi thêm một lát rồi chúng ta gặp lại nhau tại nhà Mã Thiện Quân.

Châu Ý có vẻ không vui, nhưng Từ Thiện Hoảng khéo léo tìm cách đi theo những người áo lam về thành...

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Ân Cừu Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Hồ huyết long đàm quan thánh diện - Trường giang nguyệt hạ thỉnh tri âm

Mặt trời chưa chen vào dãy núi Nam Sơn, Từ Thiện Hoảng đã trở về nhà Mã Thiện Quân báo cáo với Trần Gia Cách :

- Người ấy đi thường ngoạn Tây Hồ, mãi đến chiều mới về dinh Trần Vũ Hàng Châu.

Trần Gia Cách đem chuyện gặp gỡ Đông Phương Nhi lúc sáng ra bàn luận tỉ mỉ với Từ Thiện Hoảng. Hai người đồng ý với nhau rằng Đông Phương Nhi không phải là tên họ thật, nhưng chắc chắn phải là một vị quan lớn triều đình, địa vị và thế lực không phải nhỏ. Nếu không phải là quan Khâm sai triều đình thì cũng rất có thể là hoàng thân quốc thích rất gần với Thanh đế.

Nhưng diện mạo người ấy thì lại không giống người Mãn Thanh chút nào nên giả thuyết “hoàng thân quốc thích” coi bộ như không được vững lắm. lại thêm một điều khó hiểu nữa là cao thủ với ngón Ưng Trảo công của phái Cao Dương kia cam tâm làm kẻ hầu cận cho người mang tên Đông Phương Nhi kia. Một quan Khâm sai khó mà tìm được một cao thủ cỡ đó làm thuộc hạ cho mình.

Trần Gia Cách nói :

- Tôi có linh cảm rằng việc người này đến Hàng Châu có liên quan đến Văn tứ ca. Đêm nay chúng ta thử đến dinh Trần Vũ dò thám thử xem.

Từ Thiện Hoảng đề nghị :

- Dinh Trần Vũ được canh phòng hết sức cẩn mật vào nghiêm ngặt từ trong ra đến ngoài. Nếu Tổng đã chủ định đi đến dò xét thì nên mang theo một vị ca ca võ nghệ tuyệt luân để trợ lực mới xong.

Trần Gia Cách gật đầu nói :

- Nếu mời được Triệu tam ca đi chung thì hay hơn cả. Triệu tam ca là người sinh trưởng tại vùng Chiết Giang này, đương nhiên sẽ nắm vững được tình thế và địa hình tại Hàng Châu này.

Đứng canh hai, Trần Gia Cách cùng Triệu Bán Sơn thay đồ dạ hành, mang theo vài món cần thiết rồi cả hai dùng thuật phi hành ra khỏi nhà Mã Thiện Quân.

Nhìn thân pháp của Triệu Bán Sơn, Trần Gia Cách nói :

- Khinh công của tam ca quả đã đạt đến mức “Đãng phong đạo cực”. Ta phải nhờ tam ca truyền thụ cho tuyệt kỹ này mới thỏa bình sinh khát vọng.

Triệu Bán Sơn cười nói :

- Không dám! Khinh công của Tổng đã chủ mới thật là có một không hai trong thiên hạ. Triệu Bán Sơn này làm sao dám sánh!

Hai người cùng cười lớn lên. Vừa đi vừa nói chuyện nên tới gần dinh Tuần vũ lúc nào mà vẫn không hay. Hai người nhảy lên nóc một chòi canh chờ xem xét tình hình.

Trần Gia Cách rỉ tai Triệu Bán Sơn nói nhỏ :

- Căn phòng trước mặt có ánh đèn.

Triệu Bán Sơn thu phục mình phục sát trên mái ngói của một chòi canh. Từ trên nhìn xuống, có bóng hai người qua lại đi tuần phòng. Chờ cho hai bóng người quay đi, Triệu Bán Sơn phất tay áo một cái, một ngọn thiết liên từ bay tới cắm vào thân cây cổ thụ gần đó.

Nghe tiếng động, hai bóng người phi thân lên cao để xem xét. Trần Gia Cách cùng Triệu Bán Sơn lợi dụng cơ hội định lách mình qua ngõ cửa, lên vào trong dinh. Rồi như hai cánh chim, hai người tung mình lên trên nóc nằm rạp người xuống kiên nhẫn chờ đợi xem động tĩnh.

Chờ một lúc khác lâu mà vẫn không nghe động tĩnh gì, Trần Gia Cách khẽ nhô người lên nhìn xuống dưới. Chàng bỗng kinh hãi đến tột độ ra dấu báo Triệu Bán Sơn thử nhìn xem.

Bên dưới, đèn đuốc sáng trưng tường chừng như một con kiến bò qua cũng trông thấy được. Có gần 1000 binh sĩ và xạ thủ, một số cầm sẵn binh khí nơi tay, một số giường cung sẵn sàng như chuẩn bị lâm trận bất cứ lúc nào. Chừng mấy chục võ quan, dũng tướng chạy qua chạy lại liên hồi, mắt đắm đắm trông lên các nóc đình.

Càng lạ lùng hơn nữa là với số binh sĩ đông đảo như vậy mà bốn bề lại im phăng phắc, không có một tiếng động nào. Biết không thể nào đột nhập được, Trần Gia Cách liền ra dấu cho Triệu Bán Sơn, ý bảo rút lui.

Hai người khẽ buông nhẹ mình xuống vách tường gần đó, khẽ nép mình mắt nhìn tứ phía. Thấy có bóng bốn, năm người từ xa đi lại, hai người nhảy ra xa thêm mấy trượng, nấp sau một hòn non bộ.

Trần Gia Cách nói :

- Chúng ta không nên “động cỏ để rắn sợ”! Tốt hơn hết là trở về lại nhà Mã Thiện Quân để bàn tính kế hoạch nào cho chu đáo và quy mô hơn mới được.

Hai người định phi thân lên lại nóc nhà để đề phòng thương lộ để tẩu thoát thì cánh cửa dinh Tuấn vũ bỗng nhiên mở toang ra.

Một võ quan hàng “Nhị phẩm” đi ra, theo sau là bốn người võ trang bằng kiếm. Cả năm người nhắm về phía bên đồ chạy thật nhanh rồi sau đó lại trở về. Xem chừng đây là một lối thực tập theo binh pháp cho việc canh phòng được hữu hiệu hơn.

Chờ cho nhóm người thứ nhì thay thế nhóm thứ nhất trở về, Triệu Bán Sơn định theo chúng ra ngoài cửa dinh nhưng Trần Gia Cách nắm chéo áo trở lại nói :

- Phải hạ thủ mới xong.

Triệu Bán Sơn hội ý, tung ra một lượt ba mũi phi tiêu. Ba tên quân đi sau lập tức ngã lăn xuống đất. Trần Gia Cách ném hai con cờ hạ luôn tên võ tướng cùng tên quân còn lại đi trước. Cả hai kéo năm người vào bóng tối, lột hai bộ quân phục mặc vào rồi dón chúng thành một đồng vào một góc thành gần mương nước.

Sau đó, hai người chườn theo nóc các dinh thự vào lại chỗ ban nãy rồi nhảy xuống. Theo ánh sáng bên trong, Trần Gia Cách và Triệu Bán Sơn tiến vào nội viện. Bên trong có vào khoảng mấy ngàn binh sĩ nhưng tuyệt nhiên không ai để ý đến hai người. Bỗng đâu có một võ quan từ đâu đi đến, sợ lộ tẩy, Trần Gia Cách liền kéo Triệu Bán Sơn vào phía có dựng một tấm bình phong. Hai người vừa trốn vào thì lại có thêm một võ quan nữa ra khỏi nội viện. Chờ cho viên võ quan ra ngoài, Trần Gia Cách phóng mình một cái treo hai chân lên xà nhà, buông thòng mình xuống mà ngấm bên trong. Triệu Bán Sơn ở sau lưng bảo vệ, phòng có kẻ tập kích bất ngờ.

Bên trong là một căn phòng rộng lớn chia làm ba gian. Ở gian phòng ở giữa có năm, sáu người mặc quan phục đại thần của Mãn Thanh. Một người ngồi xoay lưng về phía Trần Gia Cách đang nhìn vào, vì vậy chàng không nhìn được tướng mạo của người ấy như thế nào. Mấy người mặc quan phục đại thần kia tỏ vẻ hết sức cung kính với người ấy. Mỗi cử chỉ của họ đều tỏ ra dè dặt mà không dám nhìn thẳng, chỉ cúi đầu mà vòng tay.

Vừa lúc ấy, một vị quan từ bên ngoài bước vào, hướng về người xoay lưng về mặt Trần Gia Cách quỳ xuống lạy một hồi chín lạy.

Trần Gia Cách giật mình nghĩ thầm :

- “Theo thể thức này thì rõ ràng người kia phải là Hoàng đế đương triều! Nếu vậy thì ra Càn Long đến Hàng Châu kinh lý à?”

Trần Gia Cách trong lòng còn đang nghi hoặc thì chợt nghe vị quan kia nói :

- Kê nô tài làm Án sát hai tỉnh Chiết Giang là Doãn Chương Cai xin tham kiến đáng vạn tuế!

Trần Gia Cách nghe rõ mồn một từng tiếng. Chàng nghĩ thầm :

- “Thôi! Đích thị là Hoàng đế rồi! Hèn gì mấy ngày hôm nay Hàng Châu mới áp dụng thiết quân luật, giới nghiêm gắt gao đến thế kia!”

Chàng đang suy nghĩ bỗng thấy người ngồi xoay mặt mà chàng tin là Hoàng đế “hừ” một tiếng phán rằng :

- Nhà ngươi thật là to gan!

Doãn Chương Cai tự lột mào trên đầu, cúi mọp xuống. Vị Hoàng đế trầm ngâm giây lát rồi hỏi :

- Trẫm sai đại quân đi chinh phạt, sao nhà ngươi lại dám phản đối?

Tiếng “trẫm” một lần nữa là bằng chứng cụ thể cho thân phận của người ngồi xoay mặt. Doãn Chương Cai vẫn cúi đầu tâu :

- Kê nô tài không dám!

- Trẫm truyền hai tỉnh Chiết Giang phải vận dụng mười vạn học lương ra cho đại quân Chinh Tây, sao ngươi dám can ngăn?

- Kê nô tài quả không dám vì chiều. Nhưng sự thật là năm nay tỉnh Chiết Giang thu không đủ số quân lương, dân chúng đói khổ vô cùng. Chỉ trong một thời gian ngắn như vậy làm sao có thể bắt bớ tước đoạt đủ số 10 vạn học lương.

- Dân chúng đói khổ à? Ngươi thật là vị quan yêu dân như con!

- Tội nô tài thật đáng chết!

- Vậy cứ như theo ý ngươi thì phi làm sao? Quân lương của đại quân viễn chinh không đủ. Việc cứu binh như cứu hỏa. Chẳng lẽ để quân lính chết đói hết ở xứ Hối sao?

- Kê nô tài không dám nói!

- Có điều gì mà ngươi lại bảo không dám nói? Cứ nói thử xem!

- Đức Vạn tuế là vị Hoàng đế anh minh trị vì trăm họ. Dân chúng xứ Hối vẫn còn ngu muội, có đáng chi cho Đức Vạn Tuế phải sử dụng đến đại quân đi vãn tội. Như thế chỉ làm khổ sở cho binh lính thiên triều mà thôi. Muốn thu phục xứ Hối chỉ cần một vị đại thần giàu ân đức đến đó giao hảo, tự nhiên dân xứ Hối sẽ cảm đại đức mà về với triều đình.

Trần Gia Cách nghe một tiếng “hừ”, và sau đó tiếng tiếng Doãn Chương Cai tâu tiếp :

- Người xưa vẫn nói: “Binh lính là hung khí, chỉ vạn bất đắc dĩ mới dùng tới”. Nếu bệ hạ bãi việc đem quân đi chinh phạt xứ Hối thì khắp thiên hạ đều cảm ân sâu đức trọng.

- Nếu quả nhân cứ việc đem binh đi chinh phạt xứ Hối là tiếng oán thán vang trời dậy đất phải không?

Doãn Chương Cai nghe nói quỳ xuống dập đầu lạy liên tiếp. Vị Hoàng đế cười, đứng dậy đi đến chỗ Doãn Chương Cai nói :

- Nhà ngươi thật cứng đầu cứng cổ cho nên mới dám cùng trẫm đương đầu từng câu, đối đáp từng tiếng một.

Vị Hoàng đế vừa qua lưng lại, Trần Gia Cách bỗng thất kinh. Đó chính là người tiếp chuyện với chàng cả nửa ngày bên chùa Linh Ẩn, người tự xưng mình là Đông Phương Nhĩ. Chàng có ngờ đâu Đông Phương Nhĩ chính là đương triều Hoàng đế Càn Long!

Đang ngỡ ngàng, Trần Gia Cách lại nghe tiếng Càn Long phán :

- Thôi! Nhà ngươi hãy lui về nhà mà nghỉ cho khỏe!

Lại thấy Doãn Chương Cai lạy tạ mấy lần trước khi lui ra. Vua Càn Long hướng về phía một lão già lấy mắt một cái như ra dấu.

Lão già ấy này giờ vẫn thủ thế ở sau lưng Doãn Chương Cai bỗng bước ra đến sát viên Án Sát Chiết Giang. Doãn Chương Cai lớn tiếng nói :

- “Trung ngôn nghịch nhĩ”, từ xưa đến nay vẫn vậy! Vì thương dân chúng đói khổ, Doãn Chương Cai này sẵn sàng nói lên sự thật, miễn không thấy hổ thẹn với lương tâm là được rồi. Dẫu chết há sợ sao?

Nói xong, Doãn Chương Cai hướng mặt vào bên trong lạy chín lạy. Ngay sau đó, lão già tống vào lưng Doãn Chương Cai một chưởng ngã lăn quay ra chết liền tại chỗ rồi sai quân sĩ đem xác ra ngoài. Sau đó y trở vào phục mệnh Càn Long.

Vua Càn Long nói :

- Các ngươi mau lui hết ra ngoài, 10 vạn học lương tức tốc phải chuẩn bị xong cho đủ số rồi vận chuyển bất kể ngày đêm đến biên giới xứ Hối. Không được chậm trễ!

Các vị quan đại thần nghe truyền như thế đều lui ra bên ngoài hết. Vua Càn Long sau đó gọi :

- Khang nhi đâu? Ra bảo!

Một viên nội thị vén bức rèm lên. Một người từ bên trong đưa một thanh niên đến. Trần Gia Cách nhận ra là người có diện mạo giống hệt như mình, gặp hôm qua tại Tây Hồ.

Thanh niên ấy đứng sát bên mình Càn Long, thần thái tỏ vẻ hết sức thân mật trong tất cả triều thần vẫn vô đều khép nép sợ sệt.

Vua Càn Long lại nói :

- Cho gọi Lý Khả Tú!

Một viên võ quan bước vào cúi đầu, quỳ xuống tâu :

- Kê nô tài là Hàng Châu Lý Khả Tú, xin vập đầu tham kiến thánh thượng.

Vua Càn Long lại hỏi :

- Tên thổ phi Hồng Hoa hội họ Văn kia thế nào?

- Thương tích y quá trầm trọng, nô tài phải rước lương y điều trị và chờ khi thần trí của y hoàn toàn bình phục mới thăm vấn được.

- Cần phải để ý lưu tâm cho thật kỹ mới được!

- Kê nô tài không dám sơ sót.

Vua Càn Long lại phán truyền :

- Thôi được, người lui ra.

Trần Gia Cách lúc đó cũng nói với Triệu Bán Sơn :

- Bây giờ mình cũng về.

Cả hai nhẹ nhàng buông tay nhảy xuống. Chân chưa chạm đất, thỉnh linh bên trong có tiếng la :

- Có thích khách!

Một bóng người từ bên trong vọt ra như một mũi tên. Trần Gia Cách với Triệu Bán Sơn không dám chậm trễ, trở hết tài khinh công mà phóng đi thật lẹ. Bỗng nhiên đèn đuốc sáng lên, một người già gầy ốm dẫn theo bảy, tám tên đại hán mặc áo lam tay cầm binh khí đi tuần phòng, kiểm tra tứ phía.

Trần Gia Cách xoay lưng lại kịp, cốt ý tránh cặp mắt cú vọ của hán. Chàng xăm xăm đi ra phía cửa ngoài thì thỉnh linh lão già kia lớn tiếng gọi lại :

- Người là ai?

Vừa dứt lời, hán đưa tay ra chụp thẳng vào bả vai Triệu Bán Sơn toan giữ lại. Triệu Bán Sơn vung hai chưởng đã hóa giải được chiêu thế của hán dễ dàng rồi phóng mình ra cửa.

Lão già ấy liền nhanh chân rượt theo, đưa thẳng tay nhắm bồi tâm của Triệu Bán Sơn đánh xuống một chưởng. Nghe tiếng gió sau lưng, Triệu Bán Sơn biết có người đánh lên liền né qua một bên tránh thoát. Chưa kịp trả đòn thì Trần Gia Cách lúc ấy vừa cởi xong bộ đồ lính, dùng cái áo nhắm ngay đỉnh đầu lão già chụp xuống. Lão già vội vàng đưa tay chụp lấy cái áo. Hai bên ra sức giằng co làm cái áo rách toạc làm hai mảnh.

Trần Gia Cách cầm nửa cái áo, vận công đánh một cái vào ngay giữa mặt lão già. Nửa cái áo kia trúng ngay mặt lão già tét ra làm năm, sáu mảnh. Tuy không đến nỗi bị thương nhưng cũng đủ làm cho hán đau nhức vô cùng. Lão già tức lồng lộn lên, không ngớt buông tiếng chửi thề. Trong khi đó, Triệu Bán Sơn đã ra khỏi được bên ngoài.

Thấy Trần Gia Cách cười mình như “chọc què”, lão già cả giận dùng Ưng Trảo công nhắm Trần Gia Cách chụp nhàu. Triệu Bán Sơn đứng bên ngoài thấy vậy liền chụp lấy một tên lính nhắm lão già liệng một cái ngay bụng hán. Lão già cả kinh, vội đưa tay khẽ chụp lấy tên lính đặt xuống đất. Thấy thích khách đã thoát ra ngoài, đồng thời lại có mấy chục tên lính chạy ra, lão già nạt lớn :

- Ra đây làm gì? Hãy trở vào bảo vệ hoàng thượng. Chỉ cần năm, sáu tên theo ta là đủ.

Thấy trên nóc nhà có hai bóng người đang phi thân, lão già cũng tung mình nhảy lên, dùng khinh công đuổi theo. Nhờ quen thuộc địa hình hơn nên chẳng mấy chốc mà lão già đã bắt kịp được hai người. Hai bóng người thấy vậy bèn nhảy xuống lộ. Lập tức lão già cũng nhảy theo. Lúc đó Trần Gia Cách và Triệu Bán Sơn đã đứng lại.

Trần Gia Cách cất tiếng cười vang lên nói :

- Ta là bạn của chủ nhân nhà người. Quả thật là người to gan nên mới dám thất lễ với ta.

Lúc bấy giờ, lão già mới trông rõ được mặt Trần Gia Cách. Hán giật mình kinh hãi, vòng tay nói :

- Các hạ hãy theo tôi vào ra mắt thánh thượng chờ định đoạt.

Trần Gia Cách cười nói :

- Thật ngại dấm đối đầu với ta sao?

Lão già ra vẻ nghĩ ngợi. Bỗng đâu từ bên mình Trần Gia Cách, Tâm Nghiệm lộ đầu ra nói :

- Hôm qua ngại định chụp tay ta, nhờ nể mặt chủ nhân nhà ngại, công tử ta mới không sửa trị. Ta cũng vì nể mặt công tử và khách quý của người nên mới bỏ qua. Bộ nhà ngại tưởng ta sợ hay sao?

Lão già hét lên một tiếng, nhanh như cắt nhảy tới, vung năm ngón tay như năm cái móc sắt chụp lên bả vai Tâm Nghiệm. Không ngờ địch thủ ra tay quá lẹ làng, Tâm Nghiệm không né tránh kịp, cảm thấy vai mình như té rần lại. Trần Gia Cách và Triệu Bán Sơn cả kinh, cùng nhảy tới tấn công lão già một lượt để giải cứu Tâm Nghiệm. Lão già thấy thế vội buông Tâm Nghiệm ra, dùng song chưởng đón lại chiêu thế của hai người. “Bùng bùng” hai tiếng, lão già bị sức chưởng quá mạnh làm choáng váng cả mặt mày, lùi ra sau mấy bước.

Tâm Nghiệm phóng tới định xông vào tấn công lão già, chợt nghe một hồi tiêu thổi, vội vàng cầm đầu cầm cổ mà chạy.

Ngay lúc ấy, có năm viên thị vệ từ đâu xông tới cản trở. Trần Gia Cách và Triệu Bán Sơn vội vã nhắm hướng Tây thoát đi. Bỗng nhiên phía trước có tiếng tiêu thổi và tiếng lão già kia hét :

- Rượt theo!

Thế là đằng trước ba người chạy, phía sau sáu người đuổi, phi thân vùn vụt lại phía Tây Hồ. Tại Tây Hồ có nơi đóng quân của triều đình gọi là đồn Kỳ Hạ. Vì vậy lão già vững tâm rượt theo, cho rằng nơi đó là lãnh thổ của người bên mình, địch nhân khó lòng mà thoát khỏi.

Đột nhiên lão già thấy ba người trong bọn Trần Gia Cách nhảy xuống một chiếc thuyền đã đậu sẵn tại đó từ bao giờ. Ba người vừa nhảy lên thì lập tức người lái đò tách thuyền rời khỏi bến. Thấy ngay bên đò còn một du thuyền khác, lão già cùng năm người thị vệ bên nhảy xuống.

Lão già thấy ở trước mũi thuyền có một cô gái đang ngồi. Nàng vẫn khăn xanh, mặc áo tó, thân hình uyển chuyển dịu dàng.

Chỉ tay về phía trước, lão già nói :

- Mau chèo thuyền ra khơi rượt cho kịp chiếc thuyền trước, ta sẽ trọng thưởng cho.

Cô lái đò mỉm cười đáp :

- Đi đâu thế? Nửa đêm canh ba rồi! Khuya thế này còn đi du hồ nữa sao? Tôi sắp về nhà nghỉ rồi, xin mời quý khách lên bờ!

Một tên thị vệ nóng nảy, rút dao ra cắt đứt sợi dây neo. Một tên khác cầm mái chèo chèo thuyền tách bến độ vài trượng thì thuyền bỗng dừng quay trở lại.

Cô lái đò vẫn bình tĩnh cười nói:

- Tôi chưa thấy du khách nào nóng nảy như vậy ông. Cứ căn cứ vào thái độ này thì vậy ông không phải hạng người nho nhã.

Lão già không thèm đếm xỉa đến lời nói mỉa mai của cô lái đò, chỉ hỏi thúc hai tên thị vệ cấp tốc chiếc thuyền phía trước đang bơi thật chậm. Cô lái đò còn một mái chèo, thấy thuyền trước nhắm hướng Tô Đề thì cũng dùng mái chèo bơi theo.

Hai chiếc thuyền mỗi lúc mỗi gần lại với nhau. Chiếc sau dường như đã bắt kịp chiếc trước. Đang khi ấy, trong đám sen tàu, dưới bóng cây thùy dương, một dãy năm chiếc thuyền nhỏ từ từ bung ra ngoài khơi.

Ngay chính giữa đoàn du thuyền là một chiếc du đình thật lớn, bên ngoài lan can sơn màu đỏ hồng rực rỡ, lại thêm những rèm châu phủ xuống rung rinh, tráng lệ. Trước mũi du đình, một người đang ngồi thổi tiêu.

Từ bên chiếc thuyền nan nhỏ, Trần Gia Cách nhún chân búng nhẹ một cái là đã đứng gọn gàng trên mũi chiếc du đình. Tâm Nghiệm sau đó cũng dùng khinh công tung mình lên và đáp xuống mũi du đình, đứng sau Trần Gia Cách. Vừa hạ mình xuống thuyền, Tâm Nghiệm mở bao lấy chiếc áo choàng màu trắng như tuyết khoác lên mình vị Tổng đà chủ Hồng Hoa hội.

Trần Gia Cách đứng trước mũi du đình, tay phe phẩy chiếc quạt làm bằng lông cánh con Bạch Nga Thanh Hải. Trần Gia Cách đứng trước mũi thuyền, nhìn bóng nguyệt như đang tận hưởng cái thú nhìn trăng ngắm cảnh trên sông tại Tây Hồ.

Chỉ trong nháy mắt, chiếc thuyền của lão già đã bắt kịp sáu chiếc du đình. Lão già bảo cô lái đò ngừng chèo, hướng về phía Trần Gia Cách nói :

- Bằng hữu kia! Bạn muốn đi đâu cứ tùy tiện, miễn không ngăn cản! Chỉ yêu cầu để lại đứa bé ngang ngạnh kia cho ta sửa trị!

Tâm Nghiệm từ bên trong khoang thuyền ngang nhiên vén màn bước ra đi đến trước mũi thuyền nói :

- Tôi là Tâm Nghiệm, thư đồng của công tử nhà tôi. Bác là người hầu của bạn công tử tôi. Vậy tôi với bác cùng phận nô bộc như nhau, sao không chịu kết tình thân với nhau mà thông cảm cho nhau? Bác tên họ là gì, xin cho biết để tiện bề xưng hô.

Những lời Tâm Nghiện nói rất nhẹ nhàng, nhưng nghe cho kỹ thì thâm thấp vô cùng, ngụ ý mỉa mai lão già chỉ là hạng nô bộc không hơn không kém.

Lão già giận đến râu tóc dựng ngược lên hét lên như sấm :

- Đồ tiểu quỷ! Trước mặt ta mà mi dám nói những lời như vậy à?

Lúc ấy Triệu Bán Sơn cũng vừa phi thân lên du đỉnh đứng nơi mũi thuyền cạnh Trần Gia Cách và Trâm Nghiện. Ông ta nhìn lão già nói :

- Tại hạ là Triệu Bán Sơn ở Ôn Châu. Phải chăng các hạ là người của phái Cao Dương?

Lão già nghe hỏi có vẻ kinh ngạc “Ừa!” một tiếng rồi hỏi lại :

- Thế ra các hạ là nhân vật mà trên võ lâm thường gọi là “Thiên Thủ Như Lai” Triệu tam đương có phải không?

Triệu Bán Sơn khiêm tốn đáp :

- Đó là tại đồng đạo võ lâm thương mà gọi vậy thôi chứ tại hạ rất lấy làm xấu hổ, thật tình không dám nhận cái biệt hiệu ấy! Xin hỏi đại danh cao tánh của cách hạ?

Lão già có vẻ tự phụ, nhưng cố làm ra vẻ khiêm tốn đáp :

- Tại hạ họ Bạch, tên Chấn, không có chữ lót.

Tiếng hán vừa dứt, cả Trần Gia Cách cũng như Triệu Bán Sơn đều giật mình, sững sốt. Triệu Bán Sơn hướng về Bạch Chấn thi lễ nói :

- Thì ra là Kim Trảo Thiết Câu Bạch đại huynh với đại lực Ưng Trảo công đã nổi tiếng hơn 30 năm về trước. Tôi nghe đại danh lão huynh như sấm nổ bên tai từ lâu rồi. Trên giang hồ đột nhiên vắng bóng lão huynh, không biết tung tích nơi đâu, không ngờ lần này lại tình cờ gặp được nơi đây. Chẳng hiểu nguyên nhân nào mà Bạch lão huynh cứ đuổi theo chúng tôi mà làm khó dễ hoài vậy?

Bạch Chấn không trả lời câu hỏi của Triệu Bán Sơn, chỉ nói :

- Từ lâu ngưỡng mộ đại danh của Tam đương gia Hồng Hoa hội. Hôm nay được bái kiến thật là hân hạnh. Còn vị kia là ai?

Triệu Bán Sơn chưa kịp trả lời, Bạch Chấn như chợt nhớ ra điều gì chỉ khẽ gật đầu hai cái rồi ông tôn, kính cẩn nói :

- À... Phải... Phải rồi! Vị này là Thiếu đà chủ của quý hội, là Trần công tử!

Triệu Bán Sơn cũng không đáp lại hay chỉnh lại câu nói của Bạch Chấn, chỉ khẽ hỏi :

- Bạch lão huynh xem thấy thế nào?

Trần Gia Cách phe phẩy chiếc quạt lông cật tiếng trong trẻo như chuông ngân, nói lơ đãng một mình :

- Đêm khuya thanh tịnh, gió mát trăng thanh như thế này thật là hiếm có. Mời Bạch lão tiên bối sang bên này cùng nhau uống vài chung rượu cho ấm bụng. Chẳng hay tiên bối nghĩ sao?

Bạch Chấn nói :

- Người trong đêm tối làm kinh động dinh môn, gây kinh sợ cho quan quyền, nói làm sao cho hết! hãy theo tôi về giáp mặt chủ nhân tôi. Nếu tôi về tay không thì bất tiện lắm. Vì chủ nhân tôi đối với người rất tốt nên tôi không dám thẳng tay gây sự, đối địch với người.

Trần Gia Cách với nét mặt thản nhiên, tươi cười nói :

- Tôi xem chủ nhân tiên bối không phải là người tầm thường. Tiên bối cứ về thưa lại là Tây Hồ, quê đang trở hoa, bóng nguyệt soi gương mặt nước. Nếu chủ nhân tiên bối có nhã hứng thì mời đến thưởng thức cái thú thần tiên này. Tôi vẫn ở đây đợi chủ nhân của tiên bối. Như vậy, tiên bối khỏi phải lo.

Bạch Chấn nghe nói không biết phải làm sao, tự nghĩ :

- “Chính mắt mình trông thấy hoàng thượng đối với hán còn tốt hơn cả hoàng thân quốc thích nữa. Mà chưa có người nào dám nói với hoàng thượng một lời bóng gió nào, chứ đừng nói là những lời người này đã dám cả gan thốt ra. Thế mà hoàng thượng lạnh tỉnh thì đủ biết ngài chiều hán đến thế nào. Nếu ta đụng chạm đến y, ắt hoàng thượng thế nào cũng bắt tội ta thôi. Mà đang đêm y dám tới dò thám, làm kinh động thánh thượng, nếu ta không bắt được y đem về thì cũng nguy hiểm cho tính mạng của ta!”

Đang lúc phân vân, Bạch Chấn lại nghĩ :

- “Chi bằng ta bắt Triệu Bán Sơn đem về phục mệnh cũng tạm đỡ trách nhiệm phần nào. Sau sẽ hay...”

Dùng thế “Yến Tử Phi Vân”, Bạch Chấn xét lên một cái như chiếc pháo thăng thiên bỏ xuống ngay chỗ Triệu Bán Sơn đang đứng. Thân hình y chưa đáp xuống thuyền mà hai bàn tay đã chia ra như 10 nanh vuốt của một con chim ưng chụp ngay trước mặt và ngực Triệu Bán Sơn.

Triệu Bán Sơn không ngờ Bạch Chấn dám mạo hiểm đến mức ấy, nhưng vẫn giả vờ như vô tình chẳng hay biết gì cả. Chờ cho hai tay địch thủ chụp xuống, Triệu Bán Sơn dùng thế “Vân Thủ” hất mạnh một cái đánh bật 10 ngón tay của Bạch Chấn ra.

Bạch Chấn biết là gặp đối thủ nên vận toàn lực, dờ hết tuyệt kỹ ra đánh, quyết bất sống cho bằng được đối phương. Triệu Bán Sơn bình tĩnh chống đỡ. Hai bên trao qua đổi lại chiêu thức với nhau một hồi mà vẫn không phân thắng bại.

Dùng thế “Dã Mã Phân Tòng” trong Thái Cực quyền vừa gạt thế “Ứng Trào công” lợi hại của Bạch Chấn, vừa phản kích lại ngay bên hông. Bạch Chấn vừa né đầu sang một bên, định chụp lấy khuỷu tay của Triệu Bán Sơn giữ lại. Triệu Bán Sơn khẽ xoay ngược cánh tay tung ra một chưởng vào ngay giữa mặt Bạch Chấn. Hết đường né tránh, Bạch Chấn vận toàn lực, dùng chưởng mà đón lại.

Hai chưởng chạm vào nhau tạo nên một âm thanh kinh hồn. Cả hai người cùng té ngã ra đằng sau. Tường Tứ Căn nhào tới định đỡ Triệu Bán Sơn dậy nhưng chưa đến nơi thì Thiên Thủ Như Lai đã đứng dậy vững vàng.

Về phía Bạch Chấn thì khi vừa ngã xuống thì thuyền khẽ chao một cái hất y văng xuống nước. Hoảng hồn, Bạch Chấn dùng đề khí, hai chân vừa chạm xuống nước liền bắn vọt trở lên, nhảy về lại thuyền mình.

Tiếng Trần Gia Cách như chuông đồng vang lên :

- Tài nghệ của người kẻ cũng rất khá, không hổ danh là một cao thủ võ lâm. Nhưng người không cần phải biểu diễn thêm nữa mà hãy về thưa với chủ nhân người rằng ta đang chờ ở đây xem hoa quế nở, thưởng nguyệt Tây Hồ.

Bạch Chấn vừa thẹn vừa lo. Nhìn từ phía thấy các du thuyền bao quanh chiếc du đình của Trần Gia Cách, hiển nhiên là đồng bọn của chàng ta ở đây rất nhiều. Chỉ cần một Triệu Bán Sơn cũng đủ chống nổi với y rồi, huống hồ là có sự hiện diện của bao nhiêu cao thủ nữa.

Bạch Chấn nhủ thầm :

- “Thừa dịp này ta quay về điều động thêm lực lượng để bắt bọn này thì chắc hơn.”

Quay lại cô lái đò, Bạch Chấn nói :

- Trèo trở về, mau!

Cô lái đò mỉm cười duyên dáng nói :

- Trăng trong nước biếc thế này, sao chẳng chịu ở lại thưởng thức ho quế mà lại hối thúc trở về?

Bạch Chấn nạt :

- Đừng nói lời thôi! Bộ mi không thấy bọn ta có công việc gấp rút đó sao?

Vẫn nụ cười nở trên vành môi thắm, cô lái đò nói :

- Thật là một chuyện lạ lùng xưa nay chưa từng thấy! Đến Tây Hồ để lo việc công, còn dinh thự lại bỏ trống cho là việc tư! Ăn nói kiểu đó khách du hồ sẽ cười cho đến chết mà thôi! Nhưng thôi! Công với tư gì không cần biết. Lần đưa ra chưa tính tiền, làm ơn trả giùm cái đã! Có trả đủ em mới đưa trở lại vào bờ, còn không trả thì... cảm phiền bơi vào trong!

Bọn Bạch Chấn nghe nói thật là dờ khóc dờ cười. Từ dinh Tuấn vũ cổ mà rượt theo địch nhân, nào có tên nào bọc theo tiền bạc!

Một tên thị vệ nổi nóng gất lên :

- Bọn ta đi thuyền dĩ nhiên sẽ trả tiền công! Bao nhiêu cũng được chứ không cần mặc cả. Mi mau chèo vào bờ, bọn tra sẽ trả cho, mau lên!

Cô lái đò ngừng chèo, hai tay chấp kín lồng ngực, đứng thủ thế, cười dòn như bắp rang nói :

- Dầu cho lão Hoàng đế đi chẳng nữa, đã bước chân xuống thuyền là phải trả tiền sông phẳng. Lệ ở đây không cho đi thuyền chịu, “tiền chao cháo mức”. Đừng lên giọng kẻ cả mà bắt nạt ai!

Bạch Chấn thấy cô lái đò muốn làm khó để bọn hắn dễ hạ nhục cho bỏ ghét thì bối rối, toan lên tiếng. Một tên thị vệ quan thói lỗ mãng, quen thói ăn hiếp người nghèo và kẻ yếu liền đưa tay nắm lấy chân cô lái đò cười nham nhở nói :

- Thôi mà em! Công lao khó nhọc của em thì anh rờ bắp chân mà đền lại thì cũng đủ rồi!

Bỗng mạn thuyền chọt nghiêng qua một bên, tên thị vệ vội chống tay xuống dưới để giữ thăng bằng. Bạch Chấn bỗng nhiên la lên :

- Lão Phạm, coi chừng!

Bạch Chấn vừa dứt lời, cô lái đò đã tung một cước đá tên thị vệ ngã lăn xuống hồ. Bạch Chấn xông tới nhắm cô lái đò phóng ra một chưởng. Cô lái đò đưa mái chèo lên đỡ. Không ngờ chưởng của Bạch Chấn quá mạnh khiến cho mái chèo gãy làm hai khúc. Cô lái đò thất kinh, phóng xuống hồ. Chiếc thuyền không người điều khiển bỗng dưng chao động dữ dội và quay tròn một vòng. Bạch Chấn cũng như đám thị vệ đều là người phương Bắc nên không quen bơi lội, vì vậy cho nên cả đám người nào người nấy kinh hãi không ít.

Bạch Chấn đang hoang mang bỗng nghe tiếng Trần Gia Cách nói lớn :

- Bọn người đón mạ này là nô bộc của bằng hữu ta. Hãy tạm dung mạng chúng một phen để chúng về mời chủ nhân chúng đến đây uống rượu cho vui!

Tướng Tứ Cẩn lớn tiếng đáp :

- Xin tuân mạng!

Dứt lời, Thập tam đương gia nhảy xuống hồ vớt tên thị vệ “lão Phạm” bị cô lái đò đá rơi xuống ban nãy, hai tay bẻ xóc đưa lên trên đầu liệng lên. Bạch Chấn đưa hai tay bắt lấy.

Bạch Chấn thấy Tướng Tứ Cẩn từ dưới nước mà nâng được một người to lớn như “lão Phạm” mà ném được lên trên thì không khỏi kinh hãi, trong bụng khen thầm :

- “Quả nhiên là hảo thần lực!”

Lúc bấy giờ, cô lái đò cùng Tướng Tứ Cẩn dùng khinh công nhún mình nhảy qua chiếc du đình như hai con hải âu bay lượn trên mặt hồ.

Bạch Chấn cùng đám thị vệ đành phải chịu khó ra sức chèo mà gồng chèo. Mỗi một hồi lâu, cả đám mới vào được trong bờ rồi cầm đầu cầm cổ chạy về lại dinh Trần Vũ.

Bạch Chấn vào yết kiến vua Càn Long thuật lại mọi chuyện. Vua Càn Long suy nghĩ một hồi rồi phán :

- Người ấy đã có nhả húng như vậy quả là hợp ý trẫm. Người tới trước báo cho y rằng trẫm sẽ đến ngay.

Bạch Chấn tâu :

- Bọn chúng toàn là dân liều mạng. Nô tài thiết nghĩ bệ hạ không nên khinh thường tâm thân vạn thặng mà tới đó làm gì.

Vua Càn Long gạt đi mà truyền rằng :

- Người không cần phải phân trần lợi hại với trẫm! Mau thi hành gấp!

Bạch Chấn cúi đầu lui ra, lên ngựa phi nhanh đến bờ hồ. Thấy Tướng Tứ Cẩn vẫn đứng trước mũi thuyền, Bạch Chấn lên tiếng gọi và nói :

- Huynh đài hãy vào thưa với chủ nhân của anh rằng chủ nhân tôi sắp đến đây thưởng thức trăng Tây Hồ.

Nói xong, Bạch Chấn lập tức quay ngựa lại, trở về phục mệnh. Dọc đường y gặp vô số binh lính Thần Sách Dinh đang nhắm hướng Tây Hồ đi thẳng tới. Luôn cả đạo quân Kỳ Dinh, là đạo cấm tử quân trấn giữ Hàng Châu cũng xuất hiện đi chung với đạo quân đông đúc kia. Đích thân y cũng về tập trung hai đội Ngự tiền thị vệ và Ngự lâm quân đi theo hộ giá.

Vua Càn Long trông vẻ rất cao húng như đã hoàn thành được một kế hoạch quy mô nào đó. Nhà vua sau đó lại cho mời Hàng Châu nguyên soái là Đại tướng quân Lý Khả Tú đến bàn việc.

Vua Càn Long hỏi :

- Chuẩn bị đầy đủ chưa?

Lý Khả Tú đáp :

- Muôn tâu, tất cả đã sẵn sàng!

Vua Càn Long vui mừng, gạt đầu phán :

- Chúng ta khởi hành ngay. “Binh quý thần tốc”, phải tuyệt đối giữa bí mật. Đánh kẻ địch trong lúc bất ngờ sẽ nắm chắc phần thắng mà lại đỡ hao tổn xương máu của binh sĩ.

Truyền lệnh cho Lý Khả Tú xong, vua Càn Long thay đổi y phục như “Đông Phương Nhĩ” hôm gặp Trần Gia Cách. Bọn thị vệ cũng mặc áo lam như hôm nọ.

Vua Càn Long cỡi ngựa đi chậm rãi về phía Tây Hồ. Bọn thị vệ theo hầu sát một bên, trong mình giấu đầy đủ binh khí và ám khí.

Vừa ra khỏi dinh Tuấn vũ Hàng Châu, một võ quan hi ngửa đến đến trước mặt Lý Khả Tú thưa :

- Thưa Nguyên soái, không làm sao gọi du thuyền vào bờ được. Tất cả đều neo giữa hồ, không có chiếc nào trên bến cả. Tôi đã cho quân gọi hết hơi mà chẳng một thuyền nào chịu vào cả.

Lý Khả Tú nghe nói cả giận mắng lớn :

- Quân khốn kiếp! Bộ chúng muốn làm phản cả rồi hay sao? Mau tiếp tục gọi!

Viên võ quan không dám cãi lời, vâng dạ luôn miệng, lập tức lui ra. Chẳng bao lâu sau thì vua Càn Long cùng đám thị vệ cũng đến nơi.

Vua Càn Long phán :

- Dầu cho chúng có biết trăm là ai hay không, các ngươi cũng phải giả đóng vai thường dân, không được để lộ cho chúng biết trăm là thiên tử và các ngươi là văn võ bá quan. Kê nào vì lệnh, cứ chiếu theo luật mà thi hành.

Bốn mặt Tây Hồ giờ đây đâu đâu cũng có đầy quân lính bao phục chặt chẽ. Các đội quân thiện chiến của Nguyên soái Lý Khả Tú cũng như các đội Kỳ Dinh và Thủy Sư đều phòng bị cẩn thận vòng ngoài. Chỉ hiềm một nỗi là quanh hồ không có lấy được bất cứ một chiếc thuyền nào.

Lý Khả Tú đang nghĩ ngợi, chưa biết phải làm gì, bỗng có năm chiếc thuyền lướt tới thật lẹ vào bờ. Đứng trước mũi thuyền đi đầu là một người mặt sáng như ngọc, khí vũ hiên ngang, mình khoác chiếc áo the Hàng Châu dài, tay cầm chiếc quạt giấy.

Chờ cho thuyền gần vào cập bến, người ấy tươi cười cất tiếng lên nói lớn :

- Kê tiểu nhân vâng lệnh Lục công tử đến đây rước Đông Phương tiên sinh ra hồ thưởng nguyệt đôi ẩm.

Nói xong, người ấy vừa nói xong liền hướng về vua Càn Long vái một cái rồi tung mình phóng lên bờ.

Vua Càn Long cũng vái lại một cái, vui vẻ hỏi :

- Tại hạ chính là Đông Phương Nhi. Xin hỏi cao danh quý tánh của huynh đài?

Người ấy đáp :

- Kê tiểu nhân họ Vệ, tên gọi Xuân Hoa.

Vua Càn Long bước xuống thuyền. Theo sau là Nguyên soái Lý Khả Tú, Bạch Chấn cùng với 30, 40 tên cấm y thị vệ. Chúng chia nhau ngồi rải rác chung quanh thuyền, ngăm bí mặt hộ giá. Một số khác chia nhau xuống bốn chiếc còn lại.

Đoàn thuyền năm chiếc lướt sóng như bay ra giữa lòng hồ. Đoàn thuyền đến gần du đình thì tiếng tiêu, tiếng sáo ngân nga trầm bổng, muôn ngàn điệu nhạc êm ái dịu dàng.

Từ trên du đình, một giọng nói vang lên :

- Chẳng hay Đông Phương tiên sinh đã đến chưa? Sao mà chậm thế!

Vệ Xuân Hoa đáp :

- Đã đến rồi đây!

Cả giòng sông bỗng nhiên như sáng rực lên. Chung quanh chiếc du đình là cả một “đại đội” du thuyền.

Bạch Chấn nhìn thấy không khỏi thán kinh hãi. Rõ ràng là phía địch cũng đã cảnh giác mà đề phòng đâu ra đó cả rồi.

Từ trên du đình, Trần Gia Cách bước ra nói :

- Không ngờ được Đông Phương tiên sinh có nhã hứng đến thăm. Xin mời sang bên này.

Hai chiếc thuyền cập sát vào nhau. Vua Càn Long, Nguyên soái Lý Khả Tú, Bạch Chấn và một số thị vệ trá hình cùng nhau bước qua chiếc du đình của Trần Gia Cách.

Trần Gia Cách bước ra, nét mặt tươi cười chào đón mọi người. Đằng sau chàng là thư đồng Tâm Nghiện đứng hầu. Tâm Nghiện đi trước, dẫn mọi người vào trong khoang thuyền.

Bên trong khoang thuyền là một thư phòng với những bức tranh thêu, những bức khảm xà xù được trạm trổ hết sức tinh vi được trang hoàng khắp nơi. Ngay chính giữa là một chiếc bàn lớn có bày sẵn những bình rượu, những chung trà, đầy rẫy hoa quả và đồ nhắm, không thiếu một thứ gì.

Trần Gia Cách nhìn vua Càn Long nói :

- Nhân huynh không chê tiểu đệ hủ lậu mà chịu hạ cố đến chơi, thật là vạn hạnh!

Vua Càn Long nói :

- Huynh đài đã có ý tốt mời mọc, lẽ nào không đến?

Hai người nắm tay nhau thân mật, cùng cất tiếng cười vang lên. Bạch Chấn và Lý Khả Tú đứng sau vua Càn Long để ý từng cử chỉ nhỏ của Trần Gia Cách, mắt không lúc nào rời. Trần Gia Cách nhìn Bạch Chấn khẽ mỉm cười nhưng chẳng nói một lời nào cả.

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Ân Cừu Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Trời rằng quyết chẳng dung tha đất - Đất cũng thề không vị nể trời

Nhìn sang bên trái Lý Khả Tú, Trần Gia Cách để ý nhìn thấy một chàng thanh niên trẻ tuổi, mặt đẹp như ngọc bắt ánh kính hải giật mình, nghĩ thầm :

- “Người này chính là đệ tử của Lục lão tiên bối kia mà! Sao y lại theo bọn quan triều đình đến nơi này làm gì? Thật sự y là ai? Có mục đích gì? Thật là khó đoán!”

“Chàng trai” ấy, tức Lý Mộng Ngọc như đoán được ý nghĩ của Trần Gia Cách, nhìn chàng nhoèn miệng cười, khẽ lấy mắt một cái như ngụ ý bảo không phải là lúc để giải đáp mọi thắc mắc, cứ xem mọi chuyện như bình thường.

Tâm Nghiện bước ra nghiêng mình rót rượu. Sợ Càn Long nghỉ ngơi, Trần Gia Cách liền bung chung rượu lên uống cạn, gấp đồ bỏ vào miệng ăn ngon lành. Vua Càn Long thấy thế an tâm, cùng với Trần Gia Cách ăn uống, nói chuyện vui vẻ thân mật tự nhiên.

Rượu Quỳnh Tương rót vào chén ngọc men hương thơm ngát làm sáng khoái tâm hồn. Trái cây trên bàn toàn là những của ngon vật lạ khó tìm tại Hàng Châu, nhất là trái Lệ Chi hiếm có, phải đưa từ vùng Lĩnh Nam mới có.

Vua Càn Long cùng Trần Gia Cách vừa uống rượu, vừa ăn trái cây, vừa xem hoa quế nở, vừa thưởng thức trăng Tây Hồ.

Sau vài tuần rượu, tiếng tiêu véo von từ một du thuyền đậu gần đó ngân lên khúc “Nghinh Hạ Tân”. Vua Càn Long đặc ý trầm trồ khen ngợi :

- Huynh đài thật là bậc cao nhân. Chỉ trong thời gian ngắn ngủi mà tổ chức được cuộc vui hết sức thú vị, đầy nhã hứng. Nếu tiểu đệ không làm thì đây là một nhạc khúc vừa mới được đặt xong. Âm điệu hết sức du dương, thật là một tuyệt tác!

Trần Gia Cách lại nói :

- Có rượu, có âm nhạc, ắt không thể thiếu được lời ca. Tiểu đệ quen được nàng Ngọc Như Ý là một nữ danh ca có giọng ngọt ngào, trong trẻo nhất tại vùng Tiền Đường. Thêm vào đó, nàng ta còn là một hoa khôi, nhan sắc nổi tiếng khắp chốn Hàng Châu. Tiểu đệ có ý mời nàng đến giúp vui huynh đài, chẳng hay tôn ý thế nào?

Vua Càn Long cất tiếng cười ha hả, có vẻ như rất đẹp lòng :

- Như vậy thì còn gì hơn nữa! Đêm trăng cùng tri âm đối ẩm thưởng nguyệt, xem quế nở, còn được mỹ nhân buông tiếng ngọc giúp vui! Ôi! Dẫu cho cảnh Bồng Lai cũng chỉ đến thế này là cùng!

Xoay qua Lý Khả Tú, Càn Long hỏi :

- Ngươi có biết Ngọc Như Ý là người như thế nào chăng?

Lý Khả Tú tâu :

- Nàng là một danh kỹ nổi tiếng khắp đất Hàng Châu này. Tuy nhiên tánh khí của nàng rất kiêu ngạo. Nếu không phải người vừa ý nàng có bỏ ra vàng ròng muôn lượng cũng chẳng được gặp mặt nàng chứ đừng nói là nghe được tiếng ca của nàng. Vì vậy, khách giàu sang không phải ai cũng mời được nàng.

Vua Càn Long lại cười hỏi :

- Vậy ngươi có mời được nàng lần nào chưa?

Lý Khả Tú đỏ mặt, giọng ấp úng nói không nên lời :

- Kê tiểu... tiểu nhân thật... không dám...

Vua Càn Long cả cười lên tiếng :

- Nếu chưa có duyên may mắn được gặp gỡ thì đêm nay cho nhà ngươi được cơ hội mở rộng thêm nhân giới !

Đang khi mọi người nói chuyện vui vẻ thì từ thuyền bên kia, Vệ Xuân Hoa đỡ Ngọc Như Ý bước qua.

Vua Càn Long ngược mặt nhìn lên xem thì thấy Ngọc Như Ý da mặt hồng hào, như một quả đào dưới ánh bình minh. Thật là một tuyệt sắc giai nhân mà chính vua Càn Long, làm chủ “tam cung lục viện” cũng chưa thấy được một người nào đẹp như thế.

Vừa đặt chân vào thuyền, Ngọc Như Ý cúi đầu e lệ chúc Trần Gia Cách hai tiếng “vạn phúc” thật duyên dáng êm đềm. Dưới ngọn đèn lưu ly tỏa ánh sáng huy hoàng, vẻ đẹp của nàng phản chiếu như một tiên nữ trong tranh thần thoại đời Tấn.

Với giọng oanh vàng thánh thót, Ngọc Như Ý nói :

- Lục công tử đêm nay sao cao hứng thế?

Trần Gia Cách chỉ về phía Càn Long nói :

- Vì có vị Đông Phương tiên sinh ở đây.

Ngọc Như Ý khẽ cúi đầu chào vua Càn Long một cái rồi bước đến ngồi sát bên Trần Gia Cách ra vẻ nũng nịu.

Trần Gia Cách nói :

- Nghe Vệ ca giới thiệu nàng có tài ca hát nên ao ước được em cho nghe một vài bản. Chẳng hay nàng có đồng ý không, hay lại chê tai phàm tục không thể nào thấu được lời ca?

Ngọc Như Ý cười nói :

- Chi sợ Lục công tử chê em ca dở không muốn nghe thôi, chứ nếu công tử đã muốn thì em xin tình nguyện ca suốt ba ngày ba đêm để hầu công tử.

Một thiếu nữ mặt tươi như hoa theo hầu Ngọc Như Ý đưa cây Tỳ Bà. Ngọc Như Ý cầm lấy, nắn mấy phím tơ cất giọng thâm trầm ca bài “Tiêu Nhĩ”.

Ngoài song tựa ngọc vắng êm,

Bên sàn quỳ gối dâng lên lời vàng.

Trách ai lòng chẳng nặng mang,

Mảnh tình ấp ủ mơ màng bấy nay.

Chén rượu men say...

Trần Gia Cách vỗ tay khen hay. Vua Càn Long nghe âm thanh của Ngọc Như Ý dịu dàng, giọng trầm bổng, lời ca êm ái như khúc nhạc mơ hồ ở cõi thiên thai, rào rạt mê ly, bất giác tâm hồn như ngây như dại.

Ngọc Như Ý nhoen miệng cười tình duyên dáng. Hai má lúm đồng tiền khiến gương mặt nàng tăng thêm vẻ đẹp duyên dáng, quay về phía Trần Gia Cách ca thêm một bài nữa.

Vua Càn Long càng nghe, càng thêm thần thờ cả người, buột miệng khen :

- Nàng ca thật tuyệt vời. Cứ tiếp tục ca nữa đi cho người nghe lạc vào cõi tiên mà quên mình đang sống ở trần tục.

Vua Càn Long quả là một ông vua “si tình”, quên cả mình đang ở địa vị Hoàng đế, đứng dậy “đóng vai kép” ôm đàn cho Ngọc Như Ý.

Ngọc Như Ý tính tình trang nghiêm vì lý do nghề nghiệp, lại có thân thế phiêu bồng, ít khi cười được thành tiếng, thế mà trông thấy cử chỉ và hành động của vua Càn Long cũng phải bật cười.

Trần Gia Cách cả cười. Còn Lý Khả Tú, Bạch Chấn và các thị vệ đứng hầu sau vua Càn Long đều gượng mỉm cười mà chẳng dám cười thành tiếng. Còn về phần Lý Mộng Ngọc đứng sau Lý Khả Tú thì không ai nhìn rõ được sắc mặt của nàng lúc ấy như thế nào trong lớp cải nam trang.

Càn Long sinh trưởng trong hoàng cung. Trong số bao nhiêu phi tần mỹ nữ cũng không thiếu gì người có giọng hát hay nhưng chưa có người nào quyến rũ làm cho vị Thanh Đế kia rung động như ả danh kỹ đất Giang Nam này. Mỗi cái liếc nhìn, mỗi lời ca như một mũi nhọn đâm nhẹ vào tim con người có uy thế quyền hành nhiều nhất trong thiên hạ kia. Có lúc, nhà vua tưởng mình như lạc hồn vào trong mộng, quên cả chung quanh mình là những kẻ đang

làm cách mạng, với ý định lật đổ triều đại của mình.

Ngọc Như Ý luân phiên rót rượu mời Trần Gia Cách và vua Càn Long. Dâng đến chung thứ tư, vua Càn Long lấy một viên ngọc bích thưởng cho nàng bảo :

- Nàng hãy ca thêm bài nữa.

Ngọc Như Ý nhìn sang phía Vệ Xuân Hoa. Âm điệu thê lương của cây đàn Tỳ Bà nức lên nghẹn ngào như oán như than.

Vua Càn Long cười hỏi :

- Người yêu của nàng đi xa rồi phải không?

Với vẻ mặt buồn rầu như cổ gấu đi một nỗi đau buồn thấm thía hồn giận miên man, Ngọc Như Ý đáp :

- Bị động viên đi đánh xứ Hồi. Người chinh phu mòn mỏi mong chờ, bên trời chiếc nhận...

Nói tới đó, hai hàng nước mắt Ngọc Như Ý dâng trào, nghẹn ngào không nói thêm được một câu nào.

Vua Càn Long cười miễn cưỡng nói :

- Kẻ trượng phu một đời kiếm cung yên ngựa, lập công ngoài chiến trường tạo nên sự nghiệp ngàn thu. Người chinh phu đáng lẽ phải vui mừng và hạnh diện, có sao lại buồn thảm?

Ngọc Như Ý nói :

- Có chẳng là những ông Đại nguyên soái với Đại tướng quân mới lập nên đại nghiệp thiên thu. Càng đánh giết được nhiều, càng thêm được quyền cao chức trọng, phú quý giàu sang. Còn trăm họ thì bị lửa ra sa trường để xông tên đỡ đao. Họ chẳng là họ để lại cho gia đình một cái tang đau đớn. Vợ thì trở thành một góa phụ cô quạnh. Những đứa con thì trở thành những đứa trẻ mồ côi không cha.

Nghe Ngọc Như Ý nói, vua Càn Long như chết lặng cả người, không biết phải đối đáp lại làm sao. Lý Khả Tú đứng sau vua Càn Long thấy vậy liền nạt lớn :

- Nàng không hiểu thế nào là lễ khinh trọng! Có cảm nín đi được không?

Ngọc Như Ý đứng dậy chấp tay vái một cái nói :

- Tiểu nữ thuộc giới chân yếu tay mềm, nghĩ sao nói vậy, không ngờ đắc tội với lão gia. Xin lão gia tha thứ cho.

Trần Gia Cách hỏi :

- Chồng nàng tên họ là chi? Bị bắt đi xứ Hồi đánh giặc bao giờ?

Ngọc Như Ý như vẫn chưa nguôi được cơn sầu thảm như đang dày xéo tâm can. Nàng cúi đầu thưa :

- Không dám dối công tử. Chàng với em thương yêu nhau thắm thiết. Chàng tên là Tiêu Thọ, vốn là con của bạn dì ruột em. Ngay từ lúc còn thơ ấu, chúng em đã chơi thân với nhau, không lúc nào rời xa. Lớn lên, cha mẹ em hứa gả em cho chàng. Hy vọng tâm thường của em là sau khi cưới gả xong, sẽ tận tụy góp nhặt ít tiền cho chàng làm vốn đi buôn vài chuyến để lập nghiệp. Nhưng tình tình một đêm, quan quân kéo tới bao vây túp lều của cha mẹ chàng, bắt chàng xung vào đại quân Chinh Tây đánh xứ Hồi. Một người yêu đuối như chàng làm sao chịu nổi đường đi xa xôi vạn dặm, mưa rơi bão tuyết lại không đủ thực phẩm cấp dưỡng. Nay đã nửa năm mà bóng chàng vẫn biệt, tin tức im bất...

Trần Gia Cách nghe Ngọc Như Ý kể nỗi niềm đau khổ của kẻ chinh phu bằng giọng nói thê lương thống thiết bất giác xúc động, xoay qua nói với Càn Long :

- Người Hồi ở mãi tận muôn dặm ven trời, không phạm lỗi gì, có sao triều đình đem quân đi chinh phạt? Rốt cuộc chỉ gây thêm nhọc nhằn cho quân sĩ, lại gây cảnh xáo trộn trong nhân dân, thiết tưởng không phải là phúc của trăm họ!

Vua Càn Long khẽ “hừ” một tiếng rồi lặng thinh. Lúc này, mặt hồ ngào ngạt mùi hương quế nở. Ánh trăng soi làm rực rỡ cả một vùng, trông tựa như một cánh thần tiên dưới thế.

Trần Gia Cách nhìn vua Càn Long nói :

- Tiểu đệ có một người bằng hữu rất giỏi về sáo, tiếc thay lại vắng mặt đêm nay.

Trần Gia Cách vừa dứt lời, Lý Mộng Ngọc khẽ nhấp môi một cái ý chừng muốn nói gì nhưng lại thôi.

Vua Càn Long hỏi :

- Huynh đài từ biên giới Hồi về Giang Nam nói là để lo công việc cho bạn bè, có phải là người bằng hữu ấy không?

Trần Gia Cách đáp :

- Người bằng hữu thối sáo cùng với anh em kết nghĩa của tiểu đệ đều cố công ra sức nhọc nhằn để cứu một bằng hữu khác. Đáng tiếc là chưa thành công được!

Vua Càn Long hỏi :

- Chẳng hay người bằng hữu ấy đã phạm vào tội gì?

Trần Gia Cách đáp :

- Người bằng hữu của tiểu đệ chẳng hề đã động gì đến quan quân, chẳng hiểu lý do nào mà cứ bị bao vây theo dõi mãi và sau cùng bị xung kích đến phải mang trọng thương.

Vua Càn Long lại hỏi :

- Người bằng hữu của huynh đài tên họ là gì?

Trần Gia Cách ngang nhiên đáp :

- Anh ấy họ Văn, tên Thái Lai, mà giới giang hồ gọi là Bôn Lôi Thủ.

Câu nói của Trần Gia Cách vừa thốt ra khiến cả vua Càn Long lẫn Lý Khả Tú đều nghe chát chúa hai tai. Họ đã đoán biết được Trần Gia Cách chính là nhân vật đầu não của Hồng Hoa hội, nhưng không ngờ chàng dám ngang nhiên nói thẳng điều quan trọng tối mật như vậy trước mặt họ.

Bạch Chấn lấy mắt cho bọn thị vệ thăm ra dấu là chuẩn bị sẵn sàng để có lệnh là hành động ngay tức khắc. Đám thuộc hạ của Càn Long kiểm điểm lại âm khí cho đầy đủ vì chúng liên tưởng đến ngay một trận ác đấu vô cùng khốc liệt sắp sửa xảy ra.

Trần Gia Cách vẫn vui cười, nói chuyện này sang chuyện khác như chẳng thêm quan tâm đến. Chàng tươi cười hỏi Càn Long :

- Những người tùy tùng của nhân huynh ai nấy đều có võ công trác tuyệt cả. Chẳng hay nhân huynh tìm ở xứ nào mà được những cao thủ ấy vậy?

Vua Càn Long nở một nụ cười tự hào đắc chí, trở vào Bạch Chấn nói :

- Theo lời hần nói lại thì nhân huynh võ nghệ tinh diệu vô cùng. Tiếc thay hôm qua tại chùa Linh Ẩn, tiểu đệ quả có mắt không trông, tưởng huynh chỉ là một thư sinh yếu đuối chứ nào ngờ là một trang anh kiệt trong giới giang hồ. Dám mong huynh đài cho xem một vài ngón tuyệt kỹ để mở rộng thêm tầm mắt của tiểu đệ.

Trần Gia Cách đáp :

- Ba cái tiểu xảo của đệ có đáng chi mà để cho huynh đài phải bận tâm đến. Vị cao thủ cầm phán quan bút đang đứng sau lưng huynh đài thật là nhân vật đáng kể về môn điểm huyệt. Huynh đài hãy bảo vị ấy cho xem vài đường tuyệt kỹ mới thật là thú vị.

Dứt lời, Trần Gia Cách đưa tay chỉ vào một tên thị vệ đang đứng gần Bạch Chấn, họ Phạm, tên gọi Trung Từ, chuyên sử dụng phán quan bút. Hần hỏi này vì ý võ nghệ cao cường nên định trêu ghẹo Lạc Băng trong lớp cô lái đò, vì khinh thường nên bị hất xuống nước, nếu không nhờ Trương Tử Căn vớt lên ắt đã chìm sâu dưới đáy hồ.

Phạm Trung Từ dấu kín cặp phán quan bút trong người nhưng không ngờ Trần Gia Cách biết được thì không khỏi thất kinh nghĩ thầm :

- “Quái, ta dấu cặp phán quan bút kỹ lưỡng đến như vậy sao y lại biết được?”

Dẫu vậy, thấy mình có cơ hội được trở tài trước mặt vua Càn Long thì rất là hứng thú. Không chút do dự, hần bước ra nói :

- Nếu công tử có hứng xin cho tại hạ được học hỏi vài chiêu.

Trước cử chỉ phách lối đáng ghét của Phạm Trung Từ, Trần Gia Cách vẫn không thêm đếm xỉa tới. Chàng chỉ vào Ngọc Như Ý nói :

- Cô nàng với tình cảnh đáng thương như vậy sao huynh đài không tìm cách giúp đỡ làm việc nghĩa?

Vua Càn Long vốn đã say mê sắc đẹp nhu mì của Ngọc Như Ý nên đã có ý nhờ Lý Khả Tú ngầm bí mật đưa nàng vào cung. Mãi suy nghĩ về việc ấy cho đến khi Trần Gia Cách lên tiếng hỏi đột ngột, vua Càn Long mới giật mình, ấp úng :

- Người anh con bạn dì của nàng vì nước vì vua đem thân xông pha ngoài chiến trận thật là một việc đáng khuyến khích biết bao.

Lúc bấy giờ, Phạm Trung Từ cầm cặp phán quan bút đứng trước mũi thuyền trong tình thế tấn thối lưỡng nan. Bạch Chấn thấy vậy nạt :

- Lão Phạm! Mau về lại chỗ đi!

Phạm Trung Từ đỏ mặt lui về đứng sau lưng Càn Long, trong lòng hết sức thẹn thùng.

Bỗng đâu, Trần Gia Cách lại lên tiếng hỏi Càn Long :

- Vua Đường Thái Tông là người có hùng lược, chắc là huynh đài ngưỡng mộ lắm?

Bình thường, Càn Long chỉ phục có hai người trong lịch sử là Hán Vũ Đế và Đường Thái Tông. Nghe Trần Gia Cách hỏi đúng ý mình, vua Càn Long nói :

- Đường Thái Tông là một vị anh quân, văn võ song toàn, kẻ địch gọi là “vua nhà trời”, thật cò kim khó có ai sánh kịp.

Trần Gia Cách nói :

- Trước đây tiểu đệ có đọc bộ sách “Trình Quang Chính Yếu” của Đường Thái Tông, thấy nhiều câu rất hợp với đạo lý.

Vua Càn Long hỏi :

- Đó là những câu nào? Xin huynh đài dạy bảo cho!

Trần Gia Cách nói :

- Vua Đường Thái Tông viết câu này: “Thuyền có thể ví với vua. Nước có thể ví với dân. Nước có thể cho được thuyền, mà cũng có thể đắm được thuyền”. Ngoài ra cũng còn có thêm câu này: “Bậc Thiên Tử có đạo thì người ta còn suy tôn, còn vô đạo thì người ta bỏ đi”. Nghiệm lại kỹ, thấy thật đáng sợ thay!

Vua Càn Long nghe nói gục mặt. Trần Gia Cách lại nói tiếp :

- Đem câu nói của Đường Thái Tông đó áp dụng ngay vào việc trước mắt bây giờ vẫn thấy đúng. Giả dụ như chúng ta đây đang ngồi trên chiếc thuyền này. Nếu xuôi giòng nước thì được ngồi yên ổn, trái lại nếu đi ngược giòng nước ắt sẽ bị dao động dữ dội. Nếu như gió nổi lên khơi động giòng nước trở thành sóng lớn thì thuyền chúng ta tất phải bị đắm mà thôi!

Vua Càn Long tính tình uôn ngoanh, trong đời chỉ biết nể sợ ông nội là vua Khang Hy và phụ hoàng là Ung Chính, còn bất cứ ai trái ý mình là bất bình nay. Vì vậy, trước những lời nói của Trần Gia Cách, vua Càn Long hết sức giận dữ nhưng vẫn cố giữ vẻ bình tĩnh, thầm nghĩ rằng lực lượng của mình đã vây kín Tây Hồ, bọn Trần Gia Cách như con hổ nằm trong cũi sắt, có tài giỏi đến đâu cũng không làm sao thoát được.

Vua Càn Long cười gằn nói :

- Thầy Tuân Từ nói rằng: “Trời đất sinh ra bậc Thiên Tử. Thiên Tử thay trời đất trị vì muôn loài. Bậc Thiên Tử là cha mẹ của muôn dân”! Hoàng đế vâng mệnh trời ra ân rải ra khắp trăm họ. Theo lời cao luận của nhân huynh chẳng lẽ lại không đúng với lời nói của Thánh hiền hay sao?

Trần Gia Cách nâng chung rượu lên nhấp cạn, nói :

- Hồi mới lập quốc, Hoàng đế Lê Châu có mấy câu lời lẽ hết sức thâm thúy cao diệu là: “Kẻ chưa làm Hoàng đế thì đem đầu óc ra đầu độc thiên hạ làm cho gia đình nam nữ chia lìa nhau để tạo riêng cho mình một sự nghiệp. Khi đã chiếm được ngai vàng thì lại bóc lột xương tủy của thiên hạ, chia lìa gia đình nam nữ để thỏa mãn dục tính của cá nhân”. Đương nhiên, kẻ làm Hoàng đế luôn luôn xem tất cả thiên hạ là của riêng mình, cho rằng: “Đó là hoa lợi của sản nghiệp của mình mà truyền lại cho con cháu muôn đời”. Ha... ha...! Mấy câu này đánh đúng vào tâm lý của kẻ làm Hoàng đế, thật là hay vô cùng!

Vua Càn Long lúc bấy giờ hơi giận đã bốc lên tận trời không còn nhẫn nhịn được nữa bèn cầm chung rượu ném đi, công nhiên ra hiệu lệnh...

Chung rượu chưa chạm xuống nền thuyền nhanh như cắt, Tâm Nghiện từ đâu la mình tới đưa tay ra chụp lấy, quỳ xuống dâng lên trước mặt Càn Long nói :

- Thưa Đông Phương lão gia, chung rượu không việc gì, chỉ bị đổ mất một chút rượu thôi!

Vua Càn Long “hừ” một tiếng, mặt lạnh như tiền. Lý Khả Tú đưa tay đón lấy chung rượu nhìn theo ánh mắt của Càn Long như chờ đợi hiệu lệnh.

Nhưng Càn Long bỗng phá lên cười nói :

- Lục nhân huynh! Cậu bé quân gia này tay chân quả là lanh lẹ!

Quay sang Phạm Trung Từ, vua Càn Long nháy mắt một cái nói :

- Ngươi thử biểu diễn vài chiêu với cậu bé này xem. Cậu ta không phải là tay thường đâu đấy, chớ có xem thường!

Phạm Trung Từ rút cặp phán quan bút ra, nhắm huyệt đạo tả hữu của Tâm Nghiện mà điểm tới. Tâm Nghiện liền phóng mình một cái lên trước mũi

thuyền.

Phạm Trung Từ phóng tới múa cặp phán quan bút vùn vụt quanh người cậu bé thư đồng. Tâm Nghiện lại phóng mình lên trên cột buồm nói vọng xuống :

- Ta với người chơi trò “cút bắt” nhé! Người bắt được ta thì người trốn ta đi bắt. Còn ta bắt được người thì ta đi trốn, người đi bắt. Thử xem ai giỏi hơn nhé!

Điềm hoài mà không trúng được đối phương lại còn bị trêu chọc, Phạm Trung Từ bồng đồ quau, phi thân lên nhắm Tâm Nghiện điểm tới. Phạm Trung Từ vừa lên đến nơi thì Tâm Nghiện lại bay xuống dưới, và hễ y xuống dưới tấn công thì Tâm Nghiện lại bay trên trên cột buồm, rồi cứ như thế mà diễn đi diễn lại, y hệt như trò chơi “cút bắt”

Phạm Trung Từ liền nghĩ ra một kế. Hắn giả vờ tung người bay lên trên cột buồm thì quả nhiên Tâm Nghiện lập tức tung mình phi thân xuống. Nhưng Tâm Nghiện mới xuống được nửa chừng thì bỗng thấy Phạm Trung Từ đổi hướng bay thẳng tới đưa phán quan bút điểm vào hậu tâm của cậu ta.

Đòn của Phạm Trung Từ quá bất ngờ khiến Tâm Nghiện đang từ cao lơ trôn bay xuống dưới không tài nào trở người được.

Phán quan bút của Phạm Trung Từ sắp điểm trúng Tâm Nghiện thì chợt sau lưng y có tiếng gió của một vật nào đó hết sức mạnh mẽ. Thấy vậy, Phạm Trung Từ liền bỏ Tâm Nghiện dùng phán quan bút quay lại đón lấy binh khí của người tập kích mình.

Vừa chạm phải binh khí đó, phán quan bút của Phạm Trung Từ dội lại đằng sau. Cả cánh tay hắn như tê rần lại. Hắn nhìn lên mũi thuyền thì thấy một người cầm cây thiết thương đứng bên cạnh Tâm Nghiện. Đó chính là Tướng Tử Căn. Nguyên Tướng Tử Căn đứng trước mũi du thuyền cặp sát bên du đỉnh của Trần Gia Cách, thấy Phạm Trung Từ ra tay quá độc ác với một cậu bé thì không đành được nhảy qua tập kích hắn để cứu nguy cho Tâm Nghiện.

Phạm Trung Từ nhìn Tướng Tử Căn thì con giận nổi lên, xông tới dùng cặp phán quan bút điểm loạn xạ. Tướng Tử Căn khẽ lách mình qua một cái rồi thuận tay dùng cây thiết thương đẩy nhẹ vào lưng hắn một cái. Phạm Trung Từ thất kinh la lên :

- Không xong!

Vừa la xong, cả thân hình hắn rơi thẳng xuống sông khiến nước hồ bắn lên tung tóe. Không biết bơi lội, Phạm Trung Từ từ từ chìm sâu xuống dưới. Tâm Nghiện thấy thế vỗ tay, thích chí cười lớn :

- Nhảy xuống hồ tìm Hà Bá với Long Vương thì hỏi ai mà tìm được? Thôi, ta chịu thua đó! Coi như người thắng trò chơi cút bắt này rồi!

Vua Càn Long liền ra lệnh cho hai tên thị vệ nhảy xuống nước vớt Phạm Trung Từ lên. Hai tên thị vệ chưa tới nơi thì Tướng Tử Căn đã dùng cây thiết thương móc được hắn từ dưới nước lên. Sau đó, chàng dùng hai tay nắm lấy xương bả vai của hắn kéo xốc lên, đưa tay nắm ngang lưng vác lên cao khỏi đầu nhắm ngay mặt vua Càn Long ném tới, miệng hét lớn :

- Đờ này!

Sur thức của Phạm Trung Từ là Phụng Long Tuấn cũng làm chức thị vệ vội vàng nhảy ra phía trước đưa hai tay ra chụp, và cũng để đỡ đòn hộ cho vua Càn Long.

Phạm Trung Từ bị uống nước trước mặt Hoàng đế thì xấu hổ vô cùng, không biết phải cất mặt đi chỗ nào. Thấy sự diệt của mình mấy phen bị nhục, Phụng Long Tuấn cả giận. Mặt hắn như xám đen lại nói :

- Nghe nói vị Tiểu huynh đệ này có tài sử dụng ám khí, tại hạ xin được thỉnh giáo vài hiệp xem sao!

Phụng Long Tuấn có ngoại hiệu là “Độc Thiêm Thứ” đã từng tung hoành lâu năm trên chốn giang hồ. Ám khí của hắn vừa mau lại vừa độc, một khi đối phương đã trúng phải thì khó có đường sống sót.

Trần Gia Cách nói với Càn Long :

- Vị Phụng đại hiệp này là một danh gia về ám khí, chúng tôi rất muốn được thưởng thức tài nghệ. Huynh đài có thể cho y biểu diễn một mình để tránh khỏi gây thương tích cho thư đồng của tại hạ hay không?

Nghe Trần Gia Cách nói có lý, vua Càn Long gật đầu ưng thuận nói :

- Phải! Chỉ hiềm tại đây chỗ hẹp, không có đủ chỗ...

Tâm Nghiện tung mình nhảy sang chỗ Dương Thanh Hiệp bên du thuyền nhỏ nói nhỏ mấy câu. Dương Thanh Hiệp gật đầu, nhìn sang du thuyền của Chương Tấn vỗ tay gọi.

Chương Tấn lập tức nhảy đến. Chỉ vào chiếc du thuyền bên cạnh, Dương Thanh Hiệp nói :

- Mình dời hổng cột buồm của chiếc du thuyền này nhé?

Hai người sau đó, mỗi người một tay giờ bồng chiếc du thuyền lên. Vua Càn Long cùng đám thị vệ tròn tròn há hốc, ai nấy đều buột miệng khen :

- Hào thần lực!

Ngay sau đó Trần Gia Cách bung chung rượu lên nóc cạn khế vung tay một cái. Chung rượu như có ai đem đặt ngay ngắn tại chỗ bên cạnh Dương Thanh Hiệp và Chương Tần, hoàn toàn không bị sút mẻ một chút nào cả.

Không những vua Càn Long mà tất cả đám thị vệ nhìn thấy đều thất kinh. Thủ pháp của Trần Gia Cách quả thật chúng chỉ mới được thấy lần đầu.

Trần Gia Cách tươi cười nói với vua Càn Long :

- Cái chung rượu này có thể tạm dùng để cho Phương đại hiệp thi triển ám khí.

Phượng Long Tuấn lặng thinh không nói, vung tay một cái phóng ra một lượt năm, sáu, quả “tặc lê” làm chung rượu bể tan tành.

Tâm Nghiệm cất tiếng khen :

- Quả nhiên là lợi hại!

Nhìn thấy Tâm Nghiệm, Phượng Long Tuấn chợt nảy ra trong đầu một ý nghĩ ác độc. Sẵn còn năm quả “tặc lê” trong tay, y nhắm vào Tâm Nghiệm tung ra một lượt, tấn công cậu bé thư đồng trên dưới, tả hữu, ngay bụng.

Mọi người trông thấy đều kinh hãi hét lên một tiếng. Tâm Nghiệm cả kinh rạp người xuống tránh được hai quả tặc lê. Lạc Băng rút ra hai ngọn phi đao phóng rớt được thêm hai quả nữa. Nhưng quả thứ năm đã ghim ngay vào bả vai của Tâm Nghiệm, làm cậu bé thư đồng cảm thấy đau nhức vô cùng, cổ gượng mình đứng dậy.

Đám hào kiệt Hồng Hoa hội nhìn thấy hành động bi ôi hèn hạ của Phượng Long Tuấn, thừa lúc biểu diễn ám khí mà ra tay ám toán một đứa bé thì ai nấy cả giận, bơi thuyền đến bao vây chiếc du đình lại. Đám thị vệ của Càn Long thấy vậy liền cởi áo ngoài, rút binh khí ra sẵn sàng. Lý Khả Tú định đưa còi lên miệng thổi để truyền lệnh cho các đội quân tác chiến.

Trần Gia Cách hướng về đám hào kiệt Hồng Hoa hội nói lớn :

- Các anh em bằng hữu! Đồng Phượng tiên sinh là thượng khách của tôi, không ai được vô lễ! Hãy lập tức lui thuyền ra xa!

Nghe lệnh của Tổng đà chủ truyền ra, đám hào kiệt Hồng Hoa hội rầm rập tuân lời, cho thuyền bơi lui lại mấy trượng.

Lạc Băng sau đó xem xét vết thương của Tâm Nghiệm. Từ Thiện Hoảng cũng nhảy sang hỏi thăm.

Tâm Nghiệm cắn răng rút quả tặc lê ra. Lạc Băng vội xé vải băng bó, nhưng Tâm Nghiệm giơ tay ngăn lại nói :

- Không cần!... Ám khí có độc...

Từ Thiện Hoảng nói :

- Em ráng chịu đựng một chút, để ta đi lấy thuốc trị độc về trị cho.

Quay qua Lạc Băng, Từ Thiện Hoảng nói :

- Tứ tẩu làm ơn mời tam ca sang đây gặp họ.

Lạc Băng gật đầu, phóng mình qua từng chiếc thuyền một mà đi. Lúc đó một chiếc thuyền từ đâu lướt tới nơi thật nhanh, người đứng trên mũi là Mã Thiện Quân, tổng đầu mục của Hồng Hoa hội tại Hàng Châu.

Vội về khẩn cấp, Mã Thiện Quân ghé tai Từ Thiện Hoảng nói nhỏ :

- Quân Mãn Thanh đã vây chặt Tây Hồ rồi, e bất lợi cho chúng ta!

Từ Thiện Hoảng hỏi :

- Lực lượng chúng đông cỡ nào?

Mã Thiện Quân đáp :

- Không dưới một vạn quân tinh nhuệ, đó là chưa kể đám Ngự lâm quân và Thần sát dinh.

Từ Thiện Hoảng nói :

- Mã đại ca mau triệu tập tất cả anh em hội viên trong, ngoài thành Hàng Châu chực sẵn tại Tây Hồ đợi lệnh nhé! Nhớ bảo họ giắt một cánh hoa hồng trên tóc để dễ nhận diện.

Mã Thiện Quân gật đầu. Từ Thiện Hoàng lại hỏi :

- Mã đại ca nhắm có thể triệu tập gấp rút được chừng bao nhiêu người?

Mã Thiện Quân đáp :

- Trong thành, kể cả đám công nhân tại xưởng dệt của tôi, con số không dưới 3000. Nếu triệu tập luôn lực lượng ngoài thành thì được thêm 2000. Những người này đều được huấn luyện đúng mức, có sẵn binh khí cùng khả năng tác chiến.

Từ Thiện Hoàng lộ vẻ vui mừng nói :

- Tốt lắm! Chúng ta với con số đó cũng đủ chọi với chúng rồi.

Sau đó Từ Thiện Hoàng lại ghé tai Mã Thiện Quân nói nhỏ ít câu. Mã Thiện Quân gật đầu cấp tốc lên đường. Từ Thiện Hoàng cũng quay trở lại chiếc thuyền lúc nãy.

Lúc ấy Triệu Bán Sơn đã đến nơi. Tam đương gia xem xét vết thương của Tâm Nghiện một hồi thì nhăn mặt lắc đầu. Ông cầm quả tặc lê lên xem sơ qua rồi dút vào túi, lấy ra một viên thuốc nhét vào miệng Tâm Nghiện.

Không để cho Tâm Nghiện nghe thấy, Triệu Bán Sơn nói thật nhỏ cho Từ Thiện Hoàng vừa đủ nghe :

- Thất đệ! Không có cách nào cứu được!

Từ Thiện Hoàng cả kinh hỏi :

- Thế thì sao?

Triệu Bán Sơn lại nói :

- Thứ ám khí này có bôi một chất kịch độc lạ lùng. Trừ khi chủ nhân của nó cho thuốc, không có thứ thuốc nào có thể giải được chất độc này.

Từ Thiện Hoàng hỏi :

- Liệu Tâm Nghiện còn có thể chịu đựng được bao lâu nữa?

Triệu Bán Sơn không cầm được nước mắt, xúc động đáp :

- Nhiều lắm chỉ độ ba khắc!

Từ Thiện Hoàng nói :

- Tam ca! Sao không bắt Phương Long Tuấn buộc, hắn phải trao thuốc giải!

Câu nói của Từ Thiện Hoàng như đánh thức trực giác của Triệu Bán Sơn. Không chút do dự, Thiên Thủ Như Lai rút trong bọc ra một chiếc bao tay bằng da nai đeo vào tay trái tung người lên một cái, vượt qua từng chiếc thuyền một. Sau cùng, Triệu Bán Sơn đã đến nơi đứng trước Trần Gia Cách và vua Càn Long.

Hướng về phía Trần Gia Cách, Triệu Bán Sơn nói :

- Lục công tử! Tôi muốn được thỉnh giáo vị “đại hiệp” danh gia sử dụng ám khí lúc nãy!

Trần Gia Cách đang tức giận về hành động của Phương Long Tuấn nhưng phải cố gắng bình tĩnh trước mặt vua Càn Long. Nay thấy Triệu Bán Sơn nói vậy thì rất hợp ý mình liền quay sang phía Càn Long nói :

- Vị bằng hữu này của tiểu đệ cũng biết chút đỉnh về ám khí. Vậy chúng ta hãy để y cùng thi thố chút bản lĩnh cùng với vị Phương đại hiệp kia để giúp vui mọi người. Huyết đài nghĩ sao?

Vua Càn Long không chút do dự, quay sang nói với Phương Long Tuấn :

- Ngươi hãy đem chút bản lĩnh ra mà thi thố với vị bằng hữu của Lục công tử cho vui!

Bạch Chấn rí tai Phương Long Tuấn dặn :

- Y là Thiên Thủ Như Lai Triệu Bán Sơn đó! Hiền đệ phải cẩn thận.

Phương Long Tuấn cũng đã được nghe qua tên tuổi của Thiên Thủ Như Lai. Tuy nhiên, y vẫn tự phụ rằng xưa nay chưa bao giờ gặp đối thủ về bộ môn ám khí nên chẳng chút sòn lòng. Thêm vào đó, lại một lần nữa được thi thố tài năng trước mặt Hoàng đế nên lại càng tự tin.

Phương Long Tuấn với dáng điệu ngạo mạn nói với Triệu Bán Sơn :

- Tại hạ là Phương Long Tuấn, mong được Thiên Thủ Như Lai chỉ giáo cho vài đường tuyệt kỹ.

Triệu Bán Sơn “hừ” một tiếng, khinh khi nói :

- Thì ra là mi! Thế mà ta vẫn tưởng xưa nay trên giang hồ, một kẻ có thanh danh không bao giờ dùng thủ đoạn đê hèn để ám toán một đứa con nít. Thật “nghe danh không bằng thấy mặt”!

Phương Long Tuấn cười nhạt đáp :

- Khỏi cần phải nói dài dòng. Ta chỉ có hai tay để chống cự với 1000 cánh tay của Thiên Thủ Như Lai mà thôi!

Nhảy qua thuyền nhỏ kế bên, Triệu Bán Sơn nói lớn :

- Có giỏi thì qua đây!

Phương Long Tuấn cười lớn đáp :

- Dĩ nhiên!

Phương Long Tuấn tung mình phóng qua chiếc thuyền bên cạnh. Trong lúc hấn vẫn còn lơ lửng trên không, Triệu Bán Sơn liền vung tay một cái, phóng ra ba mũi “Kim Tiền tiêu”, ba “Trục tiễn”. Khẽ cúi đầu xuống một cái, Triệu Bán Sơn phóng luôn thêm một ngọn “Bôi nỏ”.

Phương Long Tuấn cả kinh, hấn không ngờ trong một lúc, Triệu Bán Sơn lại có thể tung ra một lúc đến bảy ám khí.

Không còn đường nào né tránh, Phương Long Tuấn cúi rạp đầu xuống chúi đầu vào khoang thuyền. Những ngọn ám khí của Triệu Bán Sơn cắm sâu vào chỗ Phương Long Tuấn đang đứng. Nếu hấn không kịp cúi xuống chúi vào khoang thuyền ắt tánh mạng chẳng còn!

Phương Long Tuấn sợ điếng cả người. Chưa hoàn hồn được bỗng nghe có tiếng Triệu Bán Sơn la lớn nhục mạ :

- Đứng là một con rùa rụt cổ! Vậy mà cũng vỗ ngực xưng là cao thủ ám khí! Thôi, hãy mau chúi ra đi rửa mặt rồi về lại chỗ cũ!

Phương Long Tuấn vừa lồm cồm đứng dậy thì Triệu Bán Sơn lại phóng tiếp một ngọn “Bò đề tử” ngay ngựa trái của hấn. Phương Long Tuấn lách mình tránh khỏi rồi thuận tay ném trả lại một ám khí.

Triệu Bán Sơn vừa nghiêng mình tránh khỏi thì Phương Long Tuấn lại vung hai tay phóng tiếp sáu quả tặc lê theo phương pháp “Liên hoàn kích”, chia làm hai phía tiến thẳng tới.

Triệu Bán Sơn cười nhạt nói :

- Thế càng hay!

Dứt lời, Triệu Bán Sơn, lấy ra một ít “Phi hoàn thạch” và một mũi “Thiết liên tử”, gạt năm quả tặc lê và đưa hai ngón tay kẹp lấy quả tặc lê thứ sáu và đút vào túi. Kế đến, ông ta dùng ba mũi “Kim Tiền tiêu” nhắm vào ba huyệt “Thần Kinh, Thiên Trì, Huyết Hải” của Phương Long Tuấn mà phóng tới.

Phương Long Tuấn vội vàng nhảy sang chiếc thuyền bên cạnh để tránh thoát. Hai chân của hấn chưa kịp chạm xuống dưới thì Triệu Bán Sơn đã phóng thêm một mũi “Duong thủ tiễn”. Phương Long Tuấn hụp đầu xuống né tránh thì ám khí kia bỗng chúi tọt vào tay áo của Triệu Bán Sơn và một mũi “Hồi long bích” xệt tới. Trong lúc Phương Long Tuấn còn đang hoang mang, Triệu Bán Sơn lại bồi thêm ba ngọn “Bò đề tử” nhắm vào hai huyệt “duong bạch” và “hôn môn”.

Mọi người sau đó thấy Phương Long Tuấn ngã xuống như sung rụng, toàn thân mềm nhũn ra như một con tôm bị luộc. Đám thủ hạ của Càn Long trông thấy thế không khỏi thất kinh, lạc cả hồn vía. Chữ Viên, một thị vệ khác thấy vậy liền tuốt kiếm nhảy vào trợ lực cho đồng bọn.

Nguyên ba người Bạch Chấn, Chữ Viên và Phương Long Tuấn rất nổi danh, được gọi là “Bắc Kinh Tam Anh”, nay thấy một người trong bọn bị cưỡng địch hạ nhục như vậy thì không khỏi tức giận. Chữ Viên không đắn đo lập tức xông ra, nhưng Bạch Chấn không dám khinh xuất, phải bám sát lấy vua Càn Long để mà bảo vệ.

Chữ Viên vốn là một hòa thượng xuất gia với pháp danh là Trí Viên. Sau vì phạm luật nhà chùa mà bị tước hết độ điệp, phải hoàn tục, mới lấy tên là Chữ Viên. Hấn luyện được “Đạt Ma Kiếm” rất lợi hại, đã đánh bại rất nhiều cao thủ võ lâm, gây nên không biết bao nhiêu là thù oán. Sau đó, hấn theo đầu Mãn Thanh, được Càn Long tín nhiệm, dùng làm Ngự tiền thị vệ...

Chữ Viên vừa đáp xuống thuyền bên cạnh thì một người từ đâu cũng vừa phóng tới đứng trước mặt hấn. Nhanh như chớp, Chữ Viên sử dụng một thế “Đại Bình Hoa” chém ngay và người ấy. Kiếm chưa chém xuống, Chữ Viên bỗng thấy mũi kiếm của người kia như đang chĩa thẳng tới đâm vào cổ tay hấn.

Chữ Viên cả kinh, rút tay về theo một thế “Nghịch hoa” khẽ gạt mũi kiếm kia rồi nhắm chân người kia đâm một cái. Người kia chẳng thềm né tránh,

thuận đà đưa chân lên đá một cái trúng vào ngay cổ tay Chữ Viên một cái khiến cho hấn cả kính, suýt nữa thì buông rời kiếm khỏi tay. Người kia dùng bản kiếm vỗ nhẹ vào bả vai hấn một cái rồi đứng trước mũi thuyền cười ha hả.

Chữ Viên lùi lại đằng sau mấy bước tức giận quát hỏi :

- Ngươi là ai?

Người kia cười đáp :

- Là một người bắt trước ngươi để múa kiếm đó thôi! Mà ngươi quả thật không biết ta là ai hả?

Mọi người đều nhận ra đó là Vô Trần đạo nhân, giang hồ đệ nhất kiếm khách!

Chữ Viên liền xoay kiếm tung ra chiêu “Kim Cang Phục Hổ” rồi kể đến lại sử tiếp chiêu “Cửu Phẩm Liên Đài”. Vô Trần đạo nhân đỡ gạt một cách dễ dàng như chẳng chút phí sức miệng nói :

- Kiếm pháp của ngươi sử dụng rất đúng. Nhưng nhớ đánh tiếp chiêu “Kim Luân Độ Kiếp” nhé!

Tiếng nói của Vô Trần đạo nhân vừa dứt thì quả nhiên Chữ Viên tung ra chiêu “Kim Luân Độ Kiếp”.

Chữ Viên hết sức kinh ngạc tự nhủ :

- “Làm sao y có thể biết trước được chiêu thế của ta như vậy?”

Đang thắc mắc thì Vô Trần đâm luôn hai nhát cả bên tả lẫn hữu, miệng tươi cười nói :

- Ngươi mau sử dụng hai thế “Phù Khâu Áp Trục” và “Hồng Khuôn Yểm Mị” mới mong chống đỡ nổi!

Vô Trần đạo nhân vừa dứt lời thì Chữ Viên cũng vừa dùng hai thế kiếm như ông đã nói để mà chống lại.

Chữ Viên càng lúc càng hoang mang kinh sợ. Hấn có cảm tưởng như địch thủ đang bồn cọt với hấn mà thôi, chứ nếu muốn ra tay lấy mạng hấn thì quả thật là chuyện dễ như lấy đồ trong túi.

Vô Trần đạo nhân lại la lớn :

- Ta sẽ dượt cho mi thế “Tiên Nhân Chi Lộ”. Nhớ phải dùng thế “Hồi Đầu Thị Ngạn” mà đỡ không thì mất mạng đấy nhé!

Bị Vô Trần đùa giỡn như một đứa con nít, Chữ Viên bỗng tự ái định dùng chiêu thế khác mà đối địch nhưng khổ thay, kiếm chiêu của Vô Trần bắt buộc hấn phải sử dụng những chiêu của ông ta nói trước...

Lúc bấy giờ, Triệu Bán Sơn đã nắm gọn Phụng Long Tuấn trong tay. Ông ta nhấn mạnh vào “Thái dương huyệt” của hấn một cái. Hấn co người lại, mồ hôi nhỏ ra từng giọt như vì sợ hãi nên không dám lên tiếng kêu la, sợ mất mặt. Từ Thiện Hoàng cả giận chĩa mũi kiếm vào thiên linh cái của hấn, nhưng hấn vẫn cắn răng mà chịu, chứ nhất định không giao thuốc giải.

Trong khi đó, Vô Trần đạo nhân dùng thế “Tiên Nhân Chi Lộ”, bắt buộc Chữ Viên phải dùng thế “Hồi Đầu Thị Ngạn” để chống đỡ là có ý ngầm bảo cho hấn hãy lui về dùng đầu ngựa, coi trận đấu như hòa. Ông ta là người tu hành, và biết Chữ Viên một lần nào đó trong quá khứ cũng đã xuất gia đầu Phật nên muốn dùng Phật pháp mà khuyên hấn.

Vô Trần đạo nhân nhanh tay tra kiếm lại vào vỏ trong khi Chữ Viên ngẩn người ra không biết nên xử trí ra sao.

Vô Trần đạo nhân bỗng lại lên tiếng :

- Ta dùng thế “Đương Đầu Bồng Cát”, ngươi mau sử dụng thế “Hoàng Giang Phi Độ” mới tránh được nguy hiểm.

Lưỡi kiếm của Vô Trần sau đó đã rút ra khỏi vỏ nhắm bả vai Chữ Viên chém xuống. Chữ Viên uốn mình, đưa lưỡi kiếm lên gạt đúng theo thế “Hoàng Giang Phi Độ” trong Đạt Ma kiếm pháp.

Vua Càn Long mặc dù không biết võ nghệ, nhưng nãy giờ nhìn thấy hai người so kiếm cũng hiểu rõ được mọi chuyện. Nhà vua có cảm tưởng như đây là một màn dượt võ của sư phụ truyền dạy đệ tử chứ không phải là một cuộc tỉ thí.

Vua Càn Long kinh hãi nghĩ thầm :

- “Chữ Viên là một kiếm thủ bậc nhất trên võ lâm mà so với người ngày thật chẳng bằng một đứa con nít!”

Đó chẳng qua là vì vua Càn Long chưa bao giờ nghe danh của Vô Trần đạo nhân! Vì vậy xưa nay nhà vua vẫn tin tưởng rằng Chữ Viên là tay kiếm có một không hai trên đời. Nhưng sự thật hiển nhiên đang phơi bày ra trước mặt, có muốn chối bỏ cũng không xong.

Nghĩ vậy, vua Càn Long hết sức bức bối, gọi Bạch Chấn nói :

- Còn đâu làm gì cho thêm xấu hổ! Mau kêu hắn dừng tay mà lui về!

Bạch Chấn tuân lệnh nhảy tới mũi thuyền nói :

- Chữ huynh! Chủ nhân gọi anh về!

Lời ấy khác nào là cứu cánh cho Chữ Viên. Hắn bị Vô Trần đạo nhân đùa giỡn thì âm ức vô cùng. Biết đâu thì không xong, mà lui thì sợ mất mặt. Bây giờ Bạch Chấn lên tiếng báo có lệnh rút thì thật là cơ hội tốt vô cùng.

Chữ Viên đang định lui ra khỏi vòng chiến trở về bỗng có tiếng Vô Trần đạo nhân quát lớn :

- Lúc này ta mở đường cho ngươi chạy thì ngươi lại quyết sống mái với ta. Bây giờ ta đã thay đổi ý định rồi thì lại đòi rút hả? Đâu có phải là muốn đầu là đầu, muốn lui là lui đâu!

Dứt lời, Vô Trần đạo nhân vung kiếm lên. Muốn đạo kiếm quang như vây phủ lấy Chữ Viên. Hắn hoa cả mắt lên, nhưng không dám liều mạng thoát thân.

Thấy Chữ Viên hết đường tẩu thoát, Bạch Chấn tunh mình lên nhảy vào giữa hai người, duỗi thẳng năm ngón tay định chụp lấy cổ tay của Vô Trần đạo nhân.

Vô Trần đạo nhân thấy vậy liền xoay mũi kiếm nhắm Bạch Chấn đâm một mũi. Bạch Chấn dùng hai ngón tay cứng như thép lấy lưỡi kiếm của Vô Trần đạo nhân, tay kia chụp lấy bả vai của Vô Trần đạo nhân. Vô Trần đạo nhân lùi lại một bước tránh khỏi thì Bạch Chấn lại tung ra một chưởng đánh mạnh vào người Nhị đương gia.

Vô Trần đạo nhân vừa tránh khỏi được chưởng phong thì Bạch Nhân đã nhanh nhẹn nhảy đến dùng Ung Trảo công chụp được cổ tay của Vô Trần đạo nhân.

Thấy Bạch Chấn lợi hại như thế, đám hào kiệt Hồng Hoa hội đứng ngoài lược trận không khỏi kinh hãi. Vừa lúc đó, mọi người thấy Vô Trần đạo nhân giơ chân trái lên đá một cước vào ngay hạ bần của Bạch Chấn.

Đang định cướp đoạt thanh kiếm trên tay địch thủ, Bạch Chấn không ngờ đối phương ra chiêu thần tốc như vậy liền dùng tung chân phải lên chặn lại. Nào ngờ, ngọn cước kia chỉ là hư chiêu. Bạch Chấn vừa giơ chân lên bỗng nhiên Vô Trần đạo nhân khê tung mình lên dùng chân phải bồi thêm một cước.

Bạch Chấn vội buông cổ tay địch thủ ra, lùi lại sau mấy bước. Vừa lúc ấy, gót chân trái của Vô Trần Đạo Nhân lại tung lên quạt ra sau một vòng quét ngay vào bắp chân của Bạch Chấn. Chỉ nghe Bạch Chấn “ó” một tiếng rồi cả thân hình hắn ngã xuống hồ...

Trong khi đó, Chữ Viên thừa lúc Bạch Chấn giao phong với Vô Trần đạo nhân mà thoát thân, nên đã trở về đứng sau lưng Càn Long.

Bỗng nhiên, Ngọc Như Ý phá lên cười sặc sụa khiến co Chữ Viên ngỡ ngàng chẳng hiểu gì cả. Y ngược mặt lên nhìn thì thấy vua Càn Long cau mày, nhăn mặt, tỏ vẻ bức bối vô cùng. Trần Gia Cách thì tùm tùm, đám hào kiệt Hồng Hoa hội người nào cũng để hở hai hàm răng, còn đám người bên hắn thì trợn tròn há hốc.

Một ngọn gió lướt nhẹ qua. Chữ Viên cảm thấy thân thể mình lạnh lạnh, khê cúi đầu nhìn xuống. Lúc đó Chữ Viên mới giật mình, khám phá ra là áo quần của hắn rách tơi tả như bướm, lòi cả thịt ra ngoài.

Ngọc Như Ý lúc ấy rút ra một cái gương, khê đưa gần về phía Chữ Viên. Nhìn thấy hình dung mình trong tấm gương, Chữ Viên thật dở khóc dở cười, thậm chí cơ hồ muốn độn thổ! Đầu tóc của hắn thì như bị ai cạo đi hết một nửa. Râu thì một bên có, một bên không. Tất cả lông mày thì đều nhăn nhui, tạo cho hắn một hình thù quái dị, người chẳng ra người, mà ngòm cũng chẳng ra ngòm.

Lúc bấy giờ hắn mới hiểu rằng trong khi giao đấu, Vô Trần đạo nhân không nỡ giết hắn nhưng lại cố tình chém rách nát hết quần áo của y cũng như gọt hết chân mày, râu tóc cạo mỗi bên một nửa.

Chữ Viên vừa căm hận, vừa xấu hổ. Y thầm nghĩ giá mà lúc này Vô Trần đạo nhân thí cho hắn một lưỡi gươm cho lia đời có lẽ còn dễ chịu hơn phải đương đầu với hoàn cảnh như thế này.

Chưa biết phải đầu mặt đi chỗ nào thì một cơn gió lại thổi đến làm quần hắn tụt xuống, vì dây lưng đã bị kiếm của Vô Trần cắt đứt từ hồi nào. Chữ Viên hoảng hốt đưa hai tay chụp vội lấy quần. Nhưng chụp lại được lưng quần thì thanh bảo kiếm trên tay lại rớt thẳng xuống hồ.

Một tay giữ quần, một tay đưa ra cố chụp lại thanh kiếm, Chữ Viên mất luôn thăng bằng lao thẳng xuống mặt nước. May mắn cho hắn là lúc đó Bạch Chấn vừa mới từ dưới hồ lên lại thuyền, thân hình ướt như chuột lột, trông thấy đưa tay níu lại. Cả hai lơi ngoi, trông hết sức thảm hại. Tiếng cười vang lên như vỡ cả con thuyền.

Thấy đám bộ hạ cao thủ mình bị đám hào kiệt Hồng Hoa hội hạ nhục, dùng làm trò đùa tiêu khiển, vua Càn Long vừa thẹn lại vừa sợ; thầm nghĩ rằng nếu còn tiếp tục kéo dài cuộc tử thi thì không biết sẽ còn phải gánh thêm bao nhiêu thảm bại ê chề nữa!

Nhưng vua Càn Long quả là một người có chí lớn, hành sự bao giờ cũng sâu sắc, biết cân nhắc điều lợi hại. Khi nhìn thấy rõ được chân tài của đám hào

Kiệt Hồng Hoa hội, nhà vua không những quên hết cả giận hờn mà còn đem lòng mến phục, trong bụng thật tình muốn chiều mộ hơn là tìm cách hạ sát tất cả để trả thù.

Nghĩ vậy, vua Càn Long ôn tồn nói với Trần Gia Cách :

- Các bằng hữu của huynh dài đây toàn là những bậc kỳ tài trong thiên hạ. Sao huynh dài không vì triều đình đem sức phò tá để tạo cho mình một sự nghiệp hiển hách, lưu danh muôn thuở, làm rạng rỡ tổ tông mà lại dành tâm để cho bao nhiêu nhân tài hữu dụng như vậy để chôn vùi trong chốn lục lâm thảo khấu, làm uổng phí đi cả một đời? Thật là đáng tiếc vô cùng!

Trần Gia Cách mỉm cười đáp :

- Huynh đào chưa hiểu rõ nên mới dạy như thế. Cũng như tiểu đệ, đám anh em bằng hữu này cũng không thích bị trói buộc bởi công danh mà chỉ ưa thích một cuộc sống nay đây mai đó, vui với trời rộng sông dài. Tuy nhiên, lòng huynh đã đoái tưởng, đệ cũng xin thử bàn lại với các anh em xem sao.

Vua Càn Long nói :

- Nếu thế cuộc vui đêm nay cũng tạm kể như là thỏa mãn. Đêm cũng đã gần tàn, đệ xin được cáo từ tại đây.

Dứt lời vua Càn Long nhìn sang thuyền bên cạnh. Trần Gia Cách hiểu ý, gọi lớn :

- Triệu tam ca! Anh mau thả Phuong Long Tuấn, tùy tùng của Đông Phuong tiên sinh về đi!

Lạc Băng đứng trước mũi thuyền nói lớn :

- Không thể như vậy được! Trừ khi hấn chịu đưa thuốc giải ra để cứu Tâm Nghiện.

Dứt lời, Lạc Băng bơi thuyền đến sát du đình của Trần Gia Cách. Vua Càn Long rí tai Lý Khả Tú nói mấy câu rồi lên tiếng gọi Phuong Long Tuấn :

- Người mau đưa thuốc giải ra để cứu người!

Phuong Long Tuấn đáp :

- Kẻ tiểu nhân cam chịu tội chết vì thuốc giải độc để lại kinh, không có đem theo trong mình.

Vua Càn Long khề nhừ mày, chần nói chẳng rằng. Trần Gia Cách vẫn điềm tĩnh nói :

- Triệu tam ca! Cứ thả ra đi!

Triệu Bán Sơn còn đang do dự thì Từ Thiện Hoàng cười nói :

- Tam ca! Anh mau đưa hai quả tặc lê anh lấy được cho đệ.

Mặc dù chưa biết rõ ý định của Từ Thiện Hoàng, Triệu Bán Sơn cũng chẳng cần thắc mắc, lấy ngay hai quả tặc lê đưa cho chàng.

Cầm hai quả tặc lê, Từ Thiện Hoàng vén áo Phuong Long Tuấn lên mỗi tay ấn ba mũi vài hai bên ngực hấn. Phuong Long Tuấn thét lên :

- Chết tôi! Chết tôi!

Thi hành xong thủ đoạn, Từ Thiện Hoàng trao trả hai quả tặc lê lại cho Triệu Bán Sơn. Sau đó, chàng hướng sang du đình của Trần Gia Cách nói :

- Xin Lục công tử làm ơn cho xin vài chung rượu để anh em chúng ta cùng uống kết tình giao hữu với Phuong đại hiệp để ông ta theo Đông Phuong tiên sinh về cho kịp.

Trần Gia Cách cười đáp :

- Hay lắm!

Lúc đó Ngọc Như Ý đã rót đầy ba chung rượu. Trần Gia Cách gọi Triệu Bán Sơn :

- Triệu tam ca! Rượu đây!

Dứt lời, Trần Gia Cách lần lượt cầm ba chung rượu ném sang. Triệu Bán Sơn đưa tay bắt lấy đủ ba chung mà không đổ ra ngoài một giọt nào.

Từ Thiện Hoàng bung một chung rượu đến trước mặt Phuong Long Tuấn, mặt tươi cười nói :

- Xin mời Phuong gia hãy uống cạn chung rượu này với chúng tôi.

Lúc ấy, sáu vết thương trong người Phuong Long Tuấn bị Từ Thiện Hoàng thích vào hành y đau nhức vô cùng. Vừa ngửi thấy mùi rượu, mắt mày y tái

xanh, không dám nhìn.

Từ Thiện Hoàng cười nhạt nói :

- Uống đi chứ! Khách sáo làm gì? Chẳng lẽ Phương đại hiệp khinh rượu của chúng tôi dở hay sao?

Ngón tay cái và ngón tay trỏ Từ Thiện Hoàng bóp chặt mũi của Phương Long Tuấn, còn ngón giữa và ngón út nhấn mạnh hai bên quai hàm, buộc hẳn phải há miệng ra. Sau đó, Từ Thiện Hoàng cầm hai chung rượu đổ vào miệng hắn.

Bọn thị vệ nhìn sang, thấy Phương Long Tuấn bị Từ Thiện Hoàng hành hạ thì tức giận vô cùng, muốn nhảy sang giết chết ngay Từ Thiện Hoàng. Nhưng khi nhìn thấy Vô Trần đạo nhân và Triệu Bán Sơn đứng bên cạnh bảo vệ thì tên nào cũng thấy ròn rợn, không dám hó hé gì cả.

Rượu vừa qua khỏi cổ, các thớ thịt bị độc tặc lê đâm phải tím bầm lại, Phương Long Tuấn như mê, như thiếp đi. Từ Thiện Hoàng đưa tay điểm huyệt. Phương Long Tuấn từ từ mở mắt ra nhìn, miệng thốt lên lời năn nỉ yếu ớt :

- Mau giải huyệt cho tôi... Tôi sẽ đưa thuốc giải độc ra ngay!...

Triệu Bán Sơn cười gằn một tiếng, đưa ngón tay giải huyệt bế trụ cho Phương Long Tuấn. Hắn móc túi lấy ra ba gói thuốc nhỏ nói :

- Uống bao màu đỏ... Bao màu đen xức lên vết thương... Bao màu trắng dùng để rịt trước khi băng bó...

Hắn vừa dứt lời thì đã gục xuống hôn mê trở lại. Triệu Bán Sơn bảo Lạc Băng làm theo lời dặn, lấy bao thuốc màu đỏ trộn với bao màu đen hòa với rượu cho Tâm Nghiện uống rồi dùng bao màu đen rịt lên vết thương trên bả vai của Tâm Nghiện. Không đầy bao lâu, máu bầm từ vết thương rỉ ra. Tâm Nghiện khẽ trở mình, khẽ rên vài tiếng.

Thấy Tâm Nghiện đã tỉnh lại, Triệu Bán Sơn lấy bao thuốc màu trắng rịt lên vết thương rồi băng bó lại cẩn thận. Tâm Nghiện nhìn Triệu Bán Sơn, Từ Thiện Hoàng và Lạc Băng như thầm cảm ơn cứu mạng.

Triệu Bán Sơn cười nói :

- Giờ đây, em mới được xem là còn sống.

Từ Thiện Hoàng oán ghét Phương Long Tuấn là kẻ lòng dạ ác độc nên không muốn cứu, nhưng Triệu Bán Sơn lòng dạ nhân từ, thấy hắn đau đớn khổ sở thì động lòng thương tâm, bảo Từ Thiện Hoàng dùng thuốc cứu chữa cho hắn.

Vô Trần đạo nhân cười nói :

- Tam đệ thật là có lòng dạ của bồ tát, lúc nào cũng thương người! Nhưng cứu cái hạng người này thì có khác gì cứu hổ lang để cho nó tiếp tục hại người! Nhưng thôi, không sao! Để ta cho hắn từ đây không bao giờ còn dùng ám khí để hại người được nữa.

Dứt lời, Vô Trần đạo nhân rút kiếm ra cắt đứt hai gân tay của Phương Long Tuấn. Từ Thiện Hoàng dùng thuốc cứu hắn tỉnh lại rồi giao đem sang du đình giao cho Càn Long và đám thị vệ.

Trần Gia Cách nói với vua Càn Long :

- Mấy vị bạng hữu của tiểu đệ phân đông đều thô lỗ, không theo đúng lễ giáo. Mong huynh đài tha thứ cho chứ đừng chấp nhặt làm gì!

Vua Càn Long phá lên cười nói :

- Hôm nay được chính mắt trông thấy võ công tuyệt diệu của các vị anh hùng hảo hán, thật là điều sung sướng nhất trên đời. Chừng nào có dịp, xin huynh đài nhớ ghé đến Bắc Kinh cho đệ có dịp mở tiệc thết đãi, và nhớ đem tất cả các vị anh hùng ở đây cho vui. Giờ xin tạm biệt...

Trần Gia Cách nhìn đám hào kiệt Hồng Hoa hội nói :

- Thuyền bè đã sẵn sàng để đưa Đông Phương tiên sinh vào bờ chưa?

- Đâu đó đã chuẩn bị sẵn sàng!

Tàu từ từ nhổ neo tiến vào bờ. Khi tàu sắp sửa vừa cập vào bờ thì đột nhiên có một chiếc khoái đỉnh lướt như bay tới cản lại. Đứng trước mũi thuyền là một người trông như một trưởng giả dưới ánh trăng mờ, tay cầm một lá cờ có hoa hồng màu đỏ như ra lệnh cho tài công chuẩn bị theo chiếc khoái đỉnh ra lại giữa hồ.

Lý Khả Tú liền đưa tù và lên thổi ba tiếng. Từ trong bóng tối, mấy trăm Ngự lâm quân nhảy ra trước thuyền, chia ra làm hai nhóm hộ vệ. Một tên dắt ngựa quỳ xuống dâng sợi dây cương. Vua Càn Long cầm lấy, bước lên yên đi giữa hai hàng Ngự lâm quân. Trần Gia Cách và đám hào kiệt Hồng Hoa hội cũng theo lên.

Vua Càn Long ra khê dấu, Lý Khả Tú nhìn Trần Gia Cách quát lớn :

- Bọn người trông thấy Hoàng Thượng còn chưa chịu quỳ xuống là lẽ bái kiến nữa à!

Lý Khả Tú vừa dứt lời thì hơn 1000 quân Thần sách dinh ủa đến bao vây Trần Gia Cách và đám hào kiệt Hồng Hoa hội vào giữa.

Từ Thiện Hoàng vung cánh tay lên, hai cha con Mã Thiện Quân và Mã Đại Đình liền phóng lên hai trái lưu tinh hỏa pháo nổ lên hai tiếng “ầm! ầm!”.

Tiếng la ó khắp nơi vang lên như long trời lở đất làm chấn động cả một vùng. Dưới bóng, cây, trên nóc nhà, bên gầm cầu, trong hóc đá... nơi nào cũng có bóng người hiện ra. Những người ấy, ai ai cũng giắt trên đầu một đoá hoa hồng, tay cầm sẵn binh khí.

Trần Gia Cách vẫn bình tĩnh hơn bao giờ hết, trên miệng luôn luôn nở một nụ cười nhìn chung quanh. Từ Thiện Hoàng lớn tiếng gọi :

- Hồi tất cả các anh em Hồng Hoa hội trong tỉnh Hàng Châu! Tổng đà chủ của chúng ta có mặt ở đây. Tất cả mau ra bái kiến!

Từng đoàn người kéo đến đông như kiến cỏ, cầm cờ và binh khí trông oai nghi hùng dũng vô cùng. Tất cả cùng nhau hô lớn :

- Tổng đà chủ muôn năm!

Đám Ngự lâm quân và đội Thần sách lấp tên vào cung sẵn sàng, binh khí tuốt khỏi vỏ, chờ lệnh tấn công. Lý Khả Tú lại thổi thêm một hồi tù và. Tiếng vỏ ngựa vang rền dồn dập, đội quân Kỳ Dinh trấn thủ Hàng Châu ồ ạt kéo tới tập hợp ở một góc phía Tây Hồ.

Lý Khả Tú ngồi trên lưng ngựa chỉ huy một số thanh tướng, ra lệnh phân công cho các tướng, mỗi người lãnh trách nhiệm trông coi một hướng.

Vua Càn Long ngỡ ngác kinh hoàng, không ngờ số người phục sẵn ủng hộ Trần Gia Cách và Hồng Hoa hội lại đông đến như vậy!

Trần Gia Cách sắc mặt vẫn không đổi khác, tiếp lấy dây cương do một tên Ngự lâm quân trao cho, tung mình ngồi chễm chệ trên lưng ngựa, sánh bước đi song song với vua Càn Long. Trần Gia Cách lấy một đoá hoa hồng thật lớn, lấp lánh hào quang gắn trên ngực. Đây là một đoá hoa hồng thật đặc biệt, kết toàn bằng kim tuyến và nhung tuyến. Chung quanh đoá hoa hồng có bốn chiếc lá xanh bằng ngọc bích. Nhụy hoa chính giữa là một viên dạ Minh Châu. Dưới ánh đuốc lửa, đoá hoa hồng rực rỡ màu sắc, đẹp vô cùng. Đó là đoá hoa hồng đặc biệt, tượng trưng cho uy quyền và chức tước, chỉ dành riêng cho Tổng đà chủ mà thôi.

Một lá cờ của Hồng Hoa hội theo gió bay lên giữa không trung. Ở chính giữa lá cờ có một hình đoá hoa hồng giống hệt như đoá hoa hồng đang gắn trước ngực Trần Gia Cách.

Hàng hàng lớp lớp người nghiêng mình làm lễ tham kiến vị Tổng đà chủ của họ. Tiếng tung hô vang dậy một trời.

Trong đội Kỳ Dinh đang nghiêm trang bỗng thành linh xảo trộn. Từ trong đội ngũ, một số binh lính kéo ra, theo gương bang chúng Hồng Hoa hội hô lớn :

- Tổng đà chủ muôn năm!

Luôn cả một số tướng lĩnh cao cấp trong đội Kỳ Dinh cũng đến trước đầu ngựa của Trần Gia Cách vòng tay khom lưng theo nghi thức của bang chúng Hồng Hoa hội.

Sau đội Kỳ Dinh lại đến hội Thần sách. Từ tướng đến quân, bao nhiêu người tự động bỏ hàng ngũ để ra bái kiến Tổng đà chủ Hồng Hoa hội.

Cứ hết nhóm này đến nhóm khác, thay phiên nhau ra làm bốn phen bang chúng. Cấp chỉ huy không cách nào ngăn chặn nổi, chỉ biết đứng im lặng mà cúi đầu.

Trần Gia Cách cũng khiêm nhượng, giơ tay lên cao vậy như đáp lễ lại tất cả mọi người ủng hộ mình.

Riêng các hội viên Hồng Hoa hội trong đám dân chúng thì sau khi bái kiến Trần Gia Cách xong liền trở lại hàng ngũ chính tề của mình theo trận thế Long Môn của Từ Thiện Hoàng bày ra.

Vua Càn Long chột dạ, nhận thức được ngay bên này mạnh, bên nào yếu. Chính nhà vua được chứng kiến tận mắt hơn phân nửa quan binh ra bái kiến Trần Gia Cách nên hết sức kinh hãi, nghĩ thầm :

- “Thế này thì quả thật là đáng sợ! Kẻ thù đã gài người của chúng vào ngay trong hàng ngũ của mình từ lâu mà nào có ai hay biết! Kế hoạch xếp đặt đã hư hỏng cả rồi, thật không thể nào thi hành được đêm nay rồi! Chỉ bằng “đi hòa vi quý là hơn!”

Nghĩ như vậy, vua Càn Long gọi Lý Khả Tú đến nói :

- Mau hạ lệnh bảo tất cả rút lui có trật tự.

Lý Khả Tú tuân lệnh, phóng lên ngựa thổi một hồi tù và. Nghe lệnh ban ra, hơn một vạn quân tản mác, cùng rút đi theo sự điều khiển của chủ tướng.

Từ Thiện Hoàng cũng phát cờ truyền lệnh :

- Tất cả các anh em Hồng Hoa hội! Đêm nay chúng ta cùng nhau chịu cực. Sẽ gặp lại nhau vào nhiều dịp khác! Thay mặt Tổng đà chủ, tôi xin cảm ơn tất cả anh em bang hội tại Hàng Châu!

Tất cả bang chúng Hồng Hoa hội đều đồng thanh hô lớn :

- Vạn tuế Tổng đà chủ! Anh em thành Hàng Châu chúng tôi xin kính chúc Tổng đà chủ cùng các vị đương gia được nhiều sức khỏe để tiếp tục lèo lái Hồng Hoa hội trên đường cứu quốc. Đêm nay tạm biệt, nhưng sẽ còn nhiều dịp gặp gỡ sau!

Vua Càn Long cũng vẻ mặt tươi cười, nhìn Trần Gia Cách nói :

- Thôi! Xin tạm biệt nơi đây! Ngày sau sẽ còn nhiều dịp gặp gỡ!

Đứt lời, vua Càn Long rong ngựa về phía dinh Tuần vũ Hàng Châu. Trần Gia Cách cười lên một tràng sáng khoái, quay trở lại thuyền, bày tiệc “ăn mừng chiến thắng”.

Mọi người ăn uống vui vẻ, tâm tình cởi mở, vô cùng sáng khoái. Từ Thiện Hoàng nói với Mã Thiện Quân :

- Mã đại ca! Đêm nay Càn Long bị một vố đau quá! Nhưng chắc chắn y không chịu bỏ qua đâu! Theo tôi nghĩ thì anh nên thận trọng trong những ngày tới, bảo tất cả anh em trong tỉnh Hàng Châu phải hết sức cẩn thận, nhất là những người nằm vùng trong hàng ngũ của Lý Khả Tú cần phải được bảo vệ kỹ lưỡng không thì bị chúng ám toán hết. Trước khi để Lý Khả Tú có cơ hội ra tay, Mã đại ca nên rút tất cả anh em về Thái Hồ là nơi có căn cứ vững vàng đủ sức bảo vệ thực lực.

Mã Thiện Quân hết lời khen ngợi, cho rằng kế hoạch của Từ Thiện Hoàng quả là thượng sách. Mọi người ngồi uống thêm vài chung rượu nữa mới chịu chia tay từ giã nhau để đi sắp xếp mọi việc.

Trần Gia Cách uống cạn một chung rượu, khẽ gõ nhịp lên cây đàn thờ dài. Trong lòng chàng bỗng cảm thấy buồn vội vợi...

Nhìn lên vòm trời thấy bóng nguyệt xế màn, những tàu lá phát phơ rơi xuống mặt hồ như bóng mơ huyền ảo, Trần Gia Cách chợt giật mình khinh hải hỏi Từ Thiện Hoàng :

- Đêm nay là ngày mấy rồi? Mãi say mê cuộc vui mà quên hết cả ngày tháng!

Từ Thiện Hoàng đáp :

- Đêm nay là 17. Tổng đà chủ quên rằng đêm trước chúng ta vừa mới thưởng thức Trung Thu vui vẻ rồi sao?

Trần Gia Cách ngồi lặng thinh suy nghĩ rồi nói với mọi người rằng :

- Châu lão anh hùng cùng tất cả anh em! Đêm nay chúng ta lập được một chiến công rất oanh liệt. Chẳng những không bị mất mặt với Càn Long mà còn dò được tin tức của Văn tứ ca. Mặc dù chưa cứu được tứ ca, nhưng chúng ta biết tứ ca vẫn bình yên là cũng yên tâm được phần nào rồi. Trời cũng đã gần sáng, xin các vị hãy về lại chỗ cũ mà tìm chỗ nghỉ ngơi dưỡng sức cho những công việc sắp tới. Ngày mai tôi có chút chuyện riêng cần giải quyết nên tạm thời phải vắng mặt. Hẹn đến chiều chúng ta sẽ gặp lại để bàn chuyện cứu Văn tứ ca.

Từ Thiện Hoàng hỏi :

- Chẳng hay Tổng đà chủ có cần anh em đi theo giúp đỡ gì không?

Trần Gia Cách nói :

- Không cần đâu! Tôi cần tìm một nơi vắng vẻ để luyện công. Chỉ cần vài chiếc đồng hồ là xong. Cám ơn anh em đã có lòng lo lắng cho, nhưng thật chẳng có gì là quan trọng cả!

Thuyền vừa ghé vào bờ, Dương Thanh Hiệp, Vệ Xuân Hoa, Chương Tấn cùng Trương Tứ Căn hơi rượu xuềnh xoàng, cười nói bất chấp sự thể ra sao. Trần Gia Cách nhìn tất cả mọi người đi thật xa mới chịu nhảy xuống một chiếc thuyền nhỏ, một mình bơi thuyền lướt trên mặt hồ trong như gương.

Thuyền ra giữa hồ, Trần Gia Cách buông mái chèo xuống, ngước mặt lên nhìn trăng mà hồn ngơ ngẩn, và hai hàng lệ bỗng trào xuống...

Nguyên ngày 18 tháng 8 là ngày Từ thị, mẹ ruột của Trần Gia Cách chào đời, năm nào cũng lấy ngày này làm ngày ăn mừng sinh nhật.

Trần Gia Cách xa mẹ đã hơn 10 năm, lần này trở về Giang Nam thì bà ta đã ra người thiên cổ.

Nhớ tới gương mặt hiền từ của thân mẫu những lúc vui cười, Trần Gia Cách như đứt từng khúc ruột. Lại nghĩ đến giờ phút lâm chung không được gặp mặt mẹ, Trần Gia Cách lại càng thêm đau khổ. Nỗi sầu hận ấy biết làm sao mà nói hết cho được!

Mới ngày nào còn xum họp, nay Âm Dương thịnh linh chia lìa đôi ngã, muốn đi tìm mẹ để gặp mặt một lần cũng không được. Nghĩ đến đây, Trần Gia Cách không sao dằn lòng được, lớn tiếng khóc rống lên. Tiếng khóc bi thảm như vang lại bên tai giữa mặt hồ im lặng như tờ...

Trong lúc tiếng khóc nức nở của Trần Gia Cách vang lên thì bỗng nhiên có tiếng cười nhẹ nhàng theo cơn gió thoảng từ đâu dư âm lại. Trần Gia Cách giật mình, ngừng ngay tiếng khóc quay lại nhìn, thấy một chiếc thuyền nhỏ đang lướt tới.

Trên thuyền là một người mặc áo dài màu tro bạc màu, hai tay vòng lại hướng sang phía Trần Gia Cách nói :

- Tại hạ họ Lý. Không hiểu vì sao đêm khuya vắng vẻ, Trần công tử lại có hứng một mình thưởng nguyệt?

Dưới ánh trăng, Trần Gia Cách nhận ngay ra là đồ đệ của Lục Phi Thanh. Chàng lộ tức lau vội hai hàng lệ, vòng tay lại đáp lễ.

- Chẳng hay Lý đại ca tìm tiểu đệ có điều chi dạy bảo?

Lý Mộng Ngọc trong lớp cái nam trang nhảy qua thuyền Trần Gia Cách nhìn chàng cười nói :

- Trần đại ca muốn biết tin tức của người bạn với ngoại hiệu Kim Địch Tú Tài kia chứ?

Trần Gia Cách giật mình kinh hãi nói :

- Mời Lý đại ca tạm ngồi xuống đây rồi chúng ta nói chuyện cho rõ ràng hơn.

Lý Mộng Ngọc nở một nụ cười tinh tú, ngồi xuống gần mạn thuyền, khẽ lấy tay nghịch nước như một đứa trẻ, dường như e lệ... Bóng trăng rọi xuống mặt hồ, bị giao động dữ dội như vỡ thành trăm ngàn mảnh.

Trần Gia Cách hỏi :

- Lý đại ca đã gặp người bạn họ Dur của tiểu đệ ở đâu? Hiện giờ y thế nào?

Lý Mộng Ngọc cười đáp :

- Điều ấy tôi biết rất rõ, chỉ là không nói được đó thôi!

Trần Gia Cách sững sờ, buồn cười nghĩ thầm :

- “Thằng nhỏ này thật là nghịch ngợm là lì lợm. Giọng nói thì nũng nịu y như con gái chưa chồng thẹn thùng trước một chàng trai chưa vợ vậy.”

Hôm nọ Lý Mộng Ngọc trông thấy Tiêu Thanh Đồng tỏ tình âu yếm với Trần Gia Cách, giờ đây nhớ lại tự nhiên thấy như con ghen tức trào lên. Chính nàng cũng không hiểu tại sao mình lại có cảm giác lạ lùng như vậy...

Nghịch nước một hồi, Lý Mộng Ngọc đưa tay lên vẩy mấy cái rồi nhìn thẳng vào mặt Trần Gia Cách. Thấy cặp mắt chàng đỏ hoe, lệ vẫn chưa ráo, Lý Mộng Ngọc lấy làm lạ nói :

- Ủa! Anh khóc đấy à? Lúc nãy tôi có nghe tiếng khóc nhưng không ngờ người khóc lại chính là anh!

Trần Gia Cách nghe nói liền quay mặt đi nơi khác. Động lòng thương xót, Lý Mộng Ngọc xuống giọng, dịu dàng nói :

- Chắc anh đang nhớ đến hai người bạn thân tình là Văn tứ ca và Thập tứ ca lắm. Thôi, để tôi nói rõ cho anh nghe cho yên tâm. Cả hai đều bình an cả, không có chi phải lo sợ hết.

Trần Gia Cách nghe nói như vậy thì có vẻ khó chịu, tự nói thầm :

- “Điều đó ta đã biết rồi, đâu cần nhà người phải báo cáo!”

Trần Gia Cách định hỏi cặn kẽ đầu đuôi nhưng lại cho rằng “thằng nhỏ” này chỉ thích nghịch ngợm cợt nhả, cố ý trêu tức mình nên lại thôi. Chàng ngồi buồn bã, mắt nhìn về một chân trời vô định.

Lý Mộng Ngọc hỏi :

- Còn sư phụ tôi thế nào? Người cũng đã về Hàng Châu rồi chứ?

Trần Gia Cách nghe hỏi ngạc nhiên, hồ lại :

- Ủa? Lục lão tiên bối không đi cùng đường với Lý huynh sao?

Lý Mộng Ngọc đáp :

- Lẽ dĩ nhiên là không rồi! Chiều hôm kịch chiến ở sông Hoàng Hà, tôi nào có thấy Lục sư phụ ở đâu!

Trần Gia Cách nói :

- Lục lão tiên bối võ nghệ trác tuyệt, không ai hại nổi đâu. Lý huynh không việc gì phải lo cả!

Lý Mộng Ngọc hỏi :

- Lực lượng Hồng Hoa hội các anh thật là rộng lớn, sao không cho người đi tìm Lục sư phụ của tôi?

Trần Gia Cách đáp :

- Lời Lý huynh không sai, sáng mai tôi sẽ lập tức cho người đi tìm Lục lão tiên bối ngay.

Trầm ngâm giây lâu, Lý Mộng Ngọc nói :

- Theo lời Dư huynh nói lại với tôi thì võ nghệ của Trần đại ca cao siêu tột đỉnh nhưng tôi không mấy gì tin. Anh nói sư phụ tôi võ nghệ trác tuyệt, vậy so với anh thì ai hơn, ai kém?

Trần Gia Cách thấy Lý Mộng Ngọc nghĩ sao nói vậy, đừng đâu nói đó thì không khỏi bật cười, nói :

- Lục lão tiên bối là bậc cao thủ hiếm có trong võ lâm, tôi chỉ đáng liệt vào hàng đệ tử. Giả sử tôi chính thức xin làm môn sinh cũng chưa chắc được Lục lão tiên bối thu nhận vì đồ đệ của Lục lão tiên bối phải là hạng thông minh, võ công lanh lợi.

Lý Mộng Ngọc cười nói :

- Thôi đi! Đừng tăng bốc kẻ khác! Chính tôi đã trông thấy mấy chung rượu bay đi bay lại trên thuyền thì cũng đủ biết nội công tuyệt kỹ rồi. Chẳng qua thấy người trong Hồng Hoa hội cho đến cả những bậc tiền bối ai nấy đều tôn kính cho nên tôi mới có chỗ không phục đó thôi!

Thấy Lý Mộng Ngọc tính khí như trẻ con, giọng nói không hề nhẽo như phái nữ, Trần Gia Cách cười nói :

- Trời sắp sáng rồi. Tôi có việc phải đi. Thôi! Để lần khác gặp lại hãy nói chuyện nhiều hơn nhé!

Trần Gia Cách đang định chèo thuyền vào bờ thì Lý Mộng Ngọc tỏ vẻ không vui nói :

- Dầu được tất cả mọi người kính phục nhưng đối với tôi cũng đừng nên quá kiêu ngạo như vậy!

Trần Gia Cách bực mình, nhưng hiểu vào địa vị của mình không thể lộ vẻ tức giận được nên lặng thinh chèo thuyền vào lại. Lý Mộng Ngọc cười nói :

- Anh không phải là người nghĩa khí! Người nghĩa khí đâu có tìm nơi vắng vẻ mà khóc tí tê?

Trần Gia Cách vẫn lặng thinh, kẻ mặc kệ cho Lý Mộng Ngọc tha hồ nói khích. Lý Mộng Ngọc nói tiếp :

- Tôi muốn nói một chuyện cần! Tại sao anh không chịu nghe?

Trần Gia Cách chưa biết phải trả lời như thế nào thì lại nghe Lý Mộng Ngọc nói :

- Thật là kỳ! Người ta đem cho một nguồn tin quan trọng thì trên nguyên tắc phải cầu khẩn thì họa may người ta mới nói cho nghe! Đàng này cứ im thin thít, thậm chí còn không chịu hỏi lấy một câu! Thôi, khỏi cần nói nhiều làm gì nữa. Có muốn cứu Văn tứ ca hay không thì nói phứt ra đi, để người ta còn về!

Trần Gia Cách cau mày nói :

- Ai có bản lĩnh hơn tôi mà dám đương nổi công việc ấy chứ?

Lý Mộng Ngọc nói :

- Đừng tưởng lầm! Việc kẻ khác làm được mà mình phải bó tay thì nên năn nỉ lắm chứ! Còn muốn thử bản lĩnh thì xin mời!

Nói dứt lời, Lý Mộng Ngọc rút thanh bảo kiếm đeo sau lưng ra. Trần Gia Cách trong lòng hết sức hoang mang không biết thế nào. Biết Lý Mộng Ngọc là đệ tử của Lục Phi Thanh cho nên chàng đành nhịn. Nhưng nhớ lại người này đứng sau lưng Càn Long hộ vệ thì hẳn là thù chứ không thể là bạn.

Nhưng rồi Trần Gia Cách lại nghĩ :

- “Tuy cùng trong hàng thi vệ, nhưng hãn ta hiền lành chứ không gian ác như bọn kia. Đã thế, hãn ta còn có một nụ cười bí mật như ngầm bảo ta đừng làm lộ tung tích của hãn với Càn Long. Biết đâu hãn có tâm sự gì khó nói? Biết đâu hãn thật tình muốn ám trợ Hồng Hoa hội chứ không phải là người đứng trong hàng ngũ kẻ thù? Hơn nữa, Lục lão tiên bối là người thận trọng, ắt không bao giờ thu nhận kẻ gian ác làm đồ đệ đâu!”

Với bao nhiêu ý nghĩ quay quẩn trong đầu, Trần Gia Cách bèn lên tiếng hỏi :

- Kẻ nào đứng đằng sau lưng Hoàng đế để là trá hàng hay cam tâm bán mình cho triều đình để đổi lấy quan chức?

Lý Mộng Ngọc đáp :

- Cả hai đều không đúng!

Trần Gia Cách lại hỏi :

- Hay là có người thân trong đám “tàu cầu” Mãn Thanh?

Lý Mộng Ngọc nghe Trần Gia Cách liệt thân phụ mình vào hạng “tàu cầu” thì lửa giận bốc lên phừng phừng chìa mũi kiếm vào ngay mặt Trần Gia Cách mắg :

- Người chỉ là một đứa con nít mà hể mở miệng ra là đã làm thương tổn danh dự người khác!

Dứt lời, Lý Mộng Ngọc nhắm Trần Gia Cách đâm thẳng vào ngực. Thấy Lý Mộng Ngọc tự nhiên động thủ, Trần Gia Cách biết chắc chắn rằng nàng có thân nhân làm quan với nhà Thanh chứ không còn hoài nghi gì nữa.

Trần Gia Cách không thêm né tránh, chỉ khẽ hít vào một hơi tức thì người của chàng như tép lại. Thấy grom mình tựa như đâm vào một khối bông goòng, Lý Mộng Ngọc hết sức kinh hãi liền thâu kiếm về ngay tức khắc.

Lý Mộng Ngọc tung mình phóng lên ngọn cỏ non “Tam Đàm Ẩn Nguyệt” lướt qua mặt hồ, đáp xuống nơi ghềnh đá cheo leo. Trần Gia Cách cũng tung mình nhảy theo. Trong lúc thân còn lơ lửng trên không, Trần Gia Cách thuận tay bẻ một nhánh liễu trước khi đáp mình xuống ghềnh đá.

“Tam Đàm Ẩn Nguyệt” là ba hòn đá lớn chồng thành ba tòa nổi liền nhau giữa Tây Hồ, từ xa trông lại như ba hòn non bộ nổi lênh bênh giữa mặt hồ. Theo phong tục hàng năm, dân chúng thường đem giấy ngũ sắc dán vào các miệng hang đá mỗi dịp Trung Thu. Lúc bấy giờ đã đã qua Trung Thu nhưng giấy ngũ sắc vẫn còn. Bóng trăng xuyên qua hang đá rọi xuống hồ tạo nên cảnh vật với nhiều màu sắc lạ lùng trông rất đẹp mắt...

Lý Mộng Ngọc thấy Trần Gia Cách dùng cành liễu làm vũ khí đấu với mình thì kinh hãi vô cùng, biết bản lãnh chàng ta thuộc cao thủ thượng thặng. Nhắm vai trái Trần Gia Cách, Lý Mộng Ngọc liền dùng một thế “Phụng Điểm Đầu” trong “Nhu Vân kiếm thuật” chém sả tới, dùng cánh tay còn lại che trước ngực để bảo vệ các huyệt đạo...

Trần Gia Cách tránh khỏi lưỡi kiếm, dùng cành liễu đánh vào hậu tâm của Lý Mộng Ngọc theo thế “Ngọc Đối Vi Yêu”.

Lý Mộng Ngọc vùng kiếm lên đỡ lại. Nhưng cành liễu trong tay Trần Gia Cách sau đó tấn công liên tiếp không ngừng. Nhắm cụ không nổi, Lý Mộng Ngọc nhảy sang tảng đá bên kia để thoát thân, tay vùng lên ba mũi “Phù Dung châm” nhắm Trần Gia Cách phóng tới.

Trần Gia Cách chỉ khẽ vùng cành liễu một cái đã gạt được ba mũi “Phù Dung châm” xuống dưới dễ dàng.

Nhẹ như chiếc lá, Lý Mộng Ngọc chen vào trong mái hiên “Tiểu doanh châu” nhìn Trần Gia Cách nói :

- Giờ đây tạm chia tay. Hẹn ngày gặp sau!

Trần Gia Cách gọi lớn :

- Huynh đài đã tặng ta ba ngọn “Phù Dung”, vậy ta cũng xin tặng lại một món quà. hãy đón lấy!

Tiếng nói vừa dứt, Trần Gia Cách phóng mình theo Lý Mộng Ngọc quất nhẹ cành liễu vào hai gò má của nàng. Lý Mộng Ngọc thất kinh đưa lưỡi kiếm ra dùng thế “Bình hoa” định chặt đứt cành dương liễu. Nhưng không ngờ kiếm vừa chạm vào cành dương liễu thì Lý Mộng Ngọc nghe cả cổ tay lẫn bàn tay như tê buốt hẳn lại, thanh kiếm tuột ra khỏi tay mà rớt xuống. Nàng chưa kịp định thần lại thì bàn tay của Trần Gia Cách lại vùng tới điểm vào ngực mình.

Vừa sợ, vừa xấu hổ, Lý Mộng Ngọc vùng tay lên gạt tay Trần Gia Cách qua một bên, không cho chạm vào thân thể mình. Không chút chậm trễ, Lý Mộng Ngọc phóng qua một bên nhìn Trần Gia Cách lớn tiếng mắg :

- Đường đường là một Tổng đà chủ mà lại có thủ đoạn đê hèn đến thế à? Thật là...

Nghe Lý Mộng Ngọc mắg, Trần Gia Cách ngơ ngác chẳng hiểu gì cả. Chàng liền cất tiếng hỏi :

- Ủa! Ta làm gì mà bảo là thủ đoạn đê hèn?

Lý Mộng Ngọc chợt nhớ ra mình đang cãi nam trang nên Trần Gia Cách thật tình không biết chứ chẳng phải là chàng ta cố ý. Nàng giận dữ mà mắg chàng như thế thật cũng không phải. Hơn nữa, nếu mình còn cố chấp thì rất có thể bị hờ mà để lộ thân phận. Nghĩ vậy, Lý Mộng Ngọc tung mình vào trong “Tiểu doanh châu”.

Trần Gia Cách cúi xuống nhặt lấy thanh kiếm của Lý Mộng Ngọc rồi phóng mình đến trao cho nàng, thái độ cực kỳ hòa nhã, ôn nhu. Lý Mộng Ngọc đón lấy thanh kiếm tra vào vỏ rồi quay đầu chạy thẳng một mạch.

Trần Gia Cách xuống lại thuyền thì trời đã sáng. Chàng neo thuyền vào gần một góc thùy dương rồi lên bờ nhắm hướng Đông đi thẳng tới...

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Ẩn Cừ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Trở về tướng phủ nơi sinh trưởng - Gặp lại tri âm chốn miếu đường

Viên thủ bị giữ cửa Đông thành Hàng Châu thấy trời chưa sáng hẳn nên chưa mở cửa. Nhưng khi trông thấy Trần Gia Cách thì hai tay hắn chấp lại, cúi đầu hết sức cung kính rồi đích thân hé mở cánh cửa cho Trần Gia Cách đi qua. Trần Gia Cách khẽ gạt đầu nhẹ nhẹ.

Viên thủ bị ghé tai Trần Gia Cách hỏi nhỏ :

- Chẳng hay Tổng đà chủ có cần một con tuần mã hay không?

Trần Gia Cách gạt đầu đáp :

- Thế càng tốt!

Viên thủ bị sốt sắng chạy lẹ, không bao lâu đã trở lại với một con ngựa Mông Cổ cao lớn, lông đỏ chói. Phía sau, hai viên quan Mãn Thanh bước tới cúi đầu kính cẩn thi lễ với Trần Gia Cách.

Trần Gia Cách sau đó bảo cả ba người :

- Cảm ơn anh em! Nhưng làm ơn giữ bí mật hộ và xin đừng đón tiếp như thế này nữa, nguy hiểm lắm. Thôi, bảo trọng!

Ra khỏi thành Hàng Châu, Trần Gia Cách đi thêm chừng chục dặm nữa đến cửa Tây tỉnh Hải Ninh.

Xa nhà thăm thoát đã hơn mười năm, nay về lại quê cũ thấy cảnh vật vẫn còn nguyên như xưa với bao nhiêu kỷ niệm gọi lại trong ký ức, Trần Gia Cách xúc động vô cùng. Nhưng sợ gặp người quen nhận ra mình, Trần Gia Cách không dám lưu luyến cảnh vật mà nhìn lâu, lại tiếp tục phi ngựa về hướng Bắc. Đi được sáu, bảy dặm, Trần Gia Cách vào nhà một nông dân xin cho mình được tạm nghỉ. Vợ chồng nông dân thấy khách lạ có dung mạo như một vị công tử lại nói thông thạo thổ âm Hải Ninh nên mừng rỡ, đón tiếp rất nồng hậu. Trần Gia Cách nhân tiện hỏi thăm tình hình địa phương.

Người nông dân nói :

- Suốt ba năm nay, Hoàng thượng miễn thuế cho ba huyện tỉnh Hải Ninh nên đời sống ở đây sung túc, thanh thoi hơn những nơi khác nhiều. Theo lời các bô lão và hương chức thì hình như Hoàng thượng làm vậy để đáp lại ân sâu nghĩa nặng của Trần Cát lão tiên sinh thuở sinh tiền.

Trần Gia Cách nghĩ thầm :

- “Thân phụ ta tuy rằng từng làm Tướng quốc nhưng đã qua đời lâu rồi, tại sao Hoàng đế Mãn Thanh lại còn sùng ái đến mức đó?”

Dùng bữa xong, Trần Gia Cách lấy ra 10 lượng bạc đưa cho vợ chồng nông dân, nhưng họ một mực từ chối không chịu nhận. Chàng vẫn cứ để bạc lại rồi lên ngựa đi tiếp.

Đến cửa Nam của thành, Trần Gia Cách kiểm chỗ ngồi luyện công, sau đó nhắm hướng Tây bắc, là dinh thự của mình mà đi. Vừa đến nơi, Trần Gia Cách bất giác trở nên bồi hồi, ngơ ngác.

Phủ trạch Tướng quốc của thân phụ Trần Gia Cách vốn đã nguy nga đồ sộ, nay sát bên cạnh lại có thêm một dinh thự khác, mới mẻ và còn rộng lớn hơn dinh thự cũ nhiều. Trước dinh thự có một khu đất rộng, trên công có ba chữ “An Nhuận Viên” sơn son thếp vàng do chính vua Càn Long ngự đề.

Trần Gia Cách sững sờ. Chàng phóng mình thẳng về dinh thự cũ, qua khỏi lớp cửa ngoài nhìn vào bên trong dinh thự. Tất cả những di vật của cha mẹ chàng vẫn còn y nguyên, không thiếu một thứ gì. Chỉ có một điều là bên trong hoàn toàn vắng vẻ không có một bóng người nào.

Trần Gia Cách đang mãi ngóng nhìn ngọn đèn sáp màu đỏ trên bàn chột nghe có tiếng tiếng người bèn vội vàng nép mình vào một góc. Vừa trông thấy bóng người phía sau lưng, suýt nữa Trần Gia Cách đã bật lên thành tiếng. Thì ra đó là Thoại Anh, người liễu hoàn mà mẹ chàng đã nuôi từ nhỏ để sớm khuya hầu hạ gia đình, đến nay mái tóc bà ta đã bắt đầu điểm sương.

Thoại Anh lặng lẽ vào trong phòng một mình, trải một miếng vải trên giường, từ từ đem mấy vật thường dùng trong nhà để gói lại, bỗng dưng chiều ngó bên góc giường, với tay lấy một món đồ chơi của con nít, hình thù một cái mào cầm lên. Chiếc mào màu đỏ, với những đóa hoa thắt bằng chỉ tơ điều rất đẹp. Trên mào có gắn một viên ngọc dạ quang lớn bằng trứng quốc, chung quanh là tám viên ngọc uyên ương lấp lánh như hào quang...

Trần Gia Cách nhận ra ngay là cái mào Thoại Anh thường đội cho chàng mỗi lúc ra biển chơi. Quá xúc động, Trần Gia Cách không đành được nữa, tung mình nhảy vào trong ôm chặt lấy Thoại Anh.

Thoại Anh giật mình hoảng sợ, toan la lên thì Trần Gia Anh đã lấy tay bịt miệng lại nói nhỏ :

- Di Thoại Anh! Cháu đây mà!

Thoại Anh nhìn Trần Gia Cách ngỡ ngàng. Xa nhà từ lúc 15 tuổi đến nay đã 10 năm, từ tướng mạo thần sắc, cho đến ngôn ngữ của Trần Gia Cách đều khác hẳn nên Thoại Anh khó nhận ra được.

Trần Gia Cách nói :

- Di Thoại Anh! Cháu là “Tam Quan Nha” đây mà! Di không nhận ra sao?

Thoại Anh ngạc nhiên hỏi :

- Ủa! Thiếu gia... đã về đây sao...?

Trần Gia Cách mỉm cười, khẽ gật đầu. Thoại Anh chăm chú nhìn thật lâu rồi thỉnh thoảng ôm chặt Trần Gia Cách vào lòng khóc òa lên.

Trần Gia Cách nói :

- Di nín đi, đừng khóc nữa! Cháu về đây không cho ai biết ngoài di ra.

Thoại Anh nói :

- Thiếu gia đừng lo. Ai này đều ở bên dinh thự mới, chỉ có một mình tôi bên này mà thôi.

Trần Gia Cách hỏi :

- Dinh thự mới cất lên từ hồi nào vậy?

Thoại Anh đáp :

- Mới khánh thành hồi tháng 6 năm nay. Tôi không biết để làm gì cũng như phí tổn bao nhiêu.

Trần Gia Cách biết Thoại Anh chẳng bao giờ để ý đến những chuyện ấy nên chàng bèn hỏi sang chuyện khác :

- Lúc mẹ cháu qua đời, đau ốm thế nào? Ma chay làm sao?

Thoại Anh rút khăn tay lau hai hàng lệ, nghẹn ngào đáp :

- Chủ mẫu hôm đó tự nhiên mặt buồn rầu rầu, bất luận ai hỏi gì cũng không nói. Sau đó ba ngày liên tiếp không ăn uống gì cả, rồi ngã bệnh. Hơn 10 hôm sau thì lại nhất định không chịu uống thuốc men gì cả rồi sau đó qua đời. Trong lúc hấp hối chủ mẫu vẫn còn nhớ đến thiếu gia, cứ lặp đi lặp lại mãi câu “Con ta đã về chưa? Ta muốn được nhìn thấy mặt nó một lần cuối cùng”.

Trần Gia Cách nghẹn ngào nói :

- Tôi thật là đứa con đại bất hiếu! Giờ phút lâm chung của mẹ mà không về để cho mẹ trông mặt một lần cuối!

Sau một lúc dần bớt con xúc động, Trần Gia Cách hỏi tiếp :

- Mẹ cháu có trần trối điều gì không di?

Thoại Anh đáp :

- Chủ mẫu có viết một lá thư, niêm phong đầu đó, nhưng không hiểu vì sao lại đổi ý. Chỉ thấy chủ mẫu nói một mình rằng: “Thà đừng cho nó biết chuyện này thì hay hơn!”. Sau đó chủ mẫu bảo tôi cầm cây đèn sáp lại giường rồi tự tay đốt cháy.

Trần Gia Cách nghe kể lại mọi chuyện, nước mắt tuôn ra như suối hỏi :

- Bức thư đốt cháy còn sót lại được khúc nào không di?

Thoại Anh gật đầu đáp :

- Có! Tay lão mẫu quá run nên thành ra đốt không cháy hết được bức thư. Tôi còn giữ đây.

Trần Gia Cách nói :

- Di mau đưa cho cháu xem!

Thoại Anh mở rương, lấy ra một cái hộp nhỏ bên trong đựng một gói giấy. Trong hộp là một lá thư bị nám đen, xếp làm 8.

Thoại Anh vừa trao cho Trần Gia Cách vừa nói :

- Chủ mẫu thức suốt canh thâu để viết thư này. Viết xong còn đọc đi đọc lại nhiều lần rồi cuối cùng không hiểu sao lại đốt! Tôi cố giữ lại để mong đưa cho cậu đọc, hiểu được gì thì hiểu.

Trần Gia Cách thấy đó là nửa tờ giấy hoa tiên lớn bản. Trên giấy li ti những hàng chữ nhỏ, nét trông có vẻ yếu nhưng rất đẹp, đúng là bút tự của mẹ chàng. Trần Gia Cách không làm sao ráp lại để đọc được, đầu chỉ một câu. Cố gắng lắm, chàng mới tìm được năm ba chữ ráp lại thành được những câu như sau: ...nửa đời đau khổ...

... đành nhận làm con...

... bị bắt ép gả cho nhà họ Trần...

...chính ra là họ Trần...

... đạo làm vợ dạy rằng...

Trong lúc bối rối, Trần Gia Cách không thể nào nghiên cứu tiếp tục được, đành xếp lá thư lại bỏ vào hộp cất trong người đợi khi khác có thì giờ và đầu óc được thông thả linh mẫn hơn sẽ đem ra nghiên cứu tiếp để cố tìm ra bí mật này.

Trần Gia Cách lại hỏi :

- Mẹ của mẹ cháu ở đâu, đi có biết không?

Thoại Anh đáp :

- Ở miếu Hải Thần, mới xây xong năm nay, rất là rộng lớn, ở sát mấy thềm đá mà lúc nhỏ thiếu gia thường đòi bế ra chơi hoài đó!

- Cảm ơn đi! Cháu đi đàng này một chút!

Dứt lời, Trần Gia Cách đã phóng mình ra cửa sổ biến mất. Những con đường quen thuộc từ từ hiện ra trước mặt nên Trần Gia Cách tìm đến nơi chẳng mấy khó khăn.

Thình lình, Trần Gia Cách nghe có tiếng chân người đi lại lại bên hai hông miếu. Nghe tiếng chân, Trần Gia Cách biết được ngay đó là những cao thủ võ lâm. Chàng lui lại mấy bước, trông thấy rõ ràng có hai người mặc đồ dạ hành đang ẩn núp. Ngay trước cửa miếu có bốn người thay phiên nhau đi lại, canh gác nghiêm ngặt. Vừa định vào đến nơi để dò xét mọi việc thì lại thấy có thêm bốn người từ bên trong bước ra.

Chờ cho bốn người đi qua khỏi, nín hơi tung mình lên một cái đứng trên cánh cửa Hải Thần miếu. Nép mình vào tường, Trần Gia Cách khẽ cúi đầu xuống nhìn bên dưới lại thấy có thêm bốn người nữa đi qua đi lại.

Không thể nhẫn nại được nữa, Trần Gia Cách buông mình xuống phía dưới theo mặt tường, lên vào bên trong tới thẳng đại điện.

Phía Đông đại điện là một tòa miếu mới xây thờ Câu Tiễn Việt Vương. Phía Tây đại điện là miếu thờ Ngũ Tử Tư. Trên bàn thờ chánh điện, mùi hương khói vẫn còn ngào ngạt, những cây đèn sáp lớn vẫn còn đang thấp sáng. Có một cái bệ son son thếp vàng, bên trong là một bức tượng trông rất linh động của một người ngồi chễm chệ. Trần Gia Cách nhìn kỹ thì lấy làm kinh ngạc vô cùng, vì đó là bức tượng của Trần tướng quốc, thân phụ của chàng.

Trần Gia Cách còn đang kinh ngạc thì lại nghe có nhiều tiếng bước chân đang đi thật nhanh mà thật nhẹ ở bên ngoài. Chàng bèn núp mình vào sau một bộ trống đồng.

Trong chớp mắt, có bốn người mặc y phục dạ hành, trên tay cầm vũ khí, đang chia nhau bốn ngã lục soát miếu. Tìm không thấy gì, bốn người sau đó lại trở ra.

Thấy bên trái có một cánh cửa hé mở, Trần Gia Cách nhanh nhẹn lách mình vào bên trong. Thì ra đó là một cái hành lang, nền lát bằng gạch màu trắng, chạy dài thăm thẳm. Chàng cứ theo hướng đó mà đi. Cảnh vật trông hết sức uy nghiêm, nguy nga tráng lệ chẳng khác gì cung điện của vua.

Qua khỏi thêm một tòa miếu nữa, Trần Gia Cách thấy một tấm bảng khắc rõ ràng ba chữ “Thiên Hậu Cung”. Cửa điện không đóng, Trần Gia Cách hiểu kỳ đi vào bên trong xem thử.

Lần này, Trần Gia Cách lại thêm một phen kinh ngạc. Một tượng đặt ngay trên bàn thờ tại đây với gương mặt sáng tỏ, đôi mắt hiền từ, rõ ràng là Từ thị, mẹ của chàng.

Trần Gia Cách nhìn ngắm một hồi rồi quay gót trở ra, đi tìm mộ phần của mẫu thân chàng. Vừa ra khỏi đền, chàng lại thấy một dãy hành lang khác mà chung quanh là những tấm màn bằng gấm màu vàng.

Tự nhiên, Trần Gia Cách có một cảm giác rờn rợn như đang sợ sệt một điều gì. Chàng rút đoản kiếm của Tiêu Thanh Đồng trao tặng cầm tay, bụng nghĩ thầm :

- “Không biết đây có phải là “Long đàm Hổ huyết” không?”

Đi thêm được một đoạn, Trần Gia Cách nghe phía trước có tiếng áo quần sột soạt như có người nào đang đi đến. Chàng nép mình vào tường, khẽ rón rén đi thêm vài mươi bước. Dưới ánh đèn đuốc sáng trưng, Trần Gia Cách trông rõ hai nắm mộ nằm song song bên nhau. Có một người đang quỳ trước mộ, quay lưng về phía Trần Gia Cách. Trước mộ có một tấm bia lớn ghi những hàng chữ :

Vạn đại Thanh Tướng Trần đại học sĩ chi mộ

Tấm bia bên mộ phía bên kia ghi :

Trần đại học sĩ phu nhân nữ danh Từ thị sắc phong hàm Nhất Phẩm Đại Thanh phu nhân chi mộ

Đọc xong hai tấm bia, lòng Trần Gia Cách như se sắt lại. Thì ra đây chính là song phần của cha mẹ chàng. Nếu nơi này không bị canh phòng nghiêm ngặt ắt chàng đã ra trước mộ mà gào khóc rồi.

Nhưng chàng lại thắc mắc một điều là không biết ai bày ra những việc này. Phải chăng là có ý ngăn chặn, không cho chàng tự tiện được đến thăm mà kính bái? Nghĩ vậy, Trần Gia Cách như sôi máu lên, nhất định bước tới viếng thăm mộ phần của song thân thử xem đám người kia sẽ xử trí ra sao.

Chàng vừa tiến tới một bước thì người đang quỳ trước mộ bỗng đứng lên rồi lại xuống gối lạy, khom lưng mãi mà không thấy ngời đầu lên lại. Trần Gia Cách nghe được rõ ràng tiếng người ấy đang khóc lóc thảm thiết, nghe rất bi ai sầu não.

Thấy vậy, Trần Gia Cách bước tới sau lưng người ấy vỗ nhẹ nói :

- Xin mời đứng lên. Không lẽ mọp mãi hay sao?

Người kia chưa kịp có phản ứng gì thì Trần Gia Cách đã quỳ xuống trước mộ khóc thê thảm. Người kia giật mình lớn tiếng quát :

- Ai?

Trần Gia Cách thân nhiên đáp :

- Tôi đến lạy mộ phần.

Tiếng nói chàng nghẹn ngào, nước mắt đổ xuống như mưa. Bỗng nhiên người kia la lên một tiếng như kinh hãi. Trần Gia Cách giật mình đứng dậy, rồi chàng cũng hoảng hốt lùi ra sau ba bước.

Người kia chính là vị Hoàng đế tại trào hiệu là Càn Long, tên thật là Hoàng Lịch!

Vội về mặt ngự ngác, vua Càn Long hỏi :

- Ngươi... ngươi... đang đêm.. sao đến chốn này?...

Trần Gia Cách đáp :

- Ngày hôm nay là sinh nhật của mẹ tôi. Đạo làm con đến thăm viếng mộ phần của cha mẹ có gì là sai đâu? Còn người? Vì sao người lại có mặt nơi này?

Vua Càn Long không trả lời câu hỏi của Trần Gia Cách mà hỏi lại :

- Ngươi... ngươi là con trai của quan Tướng quốc?

Trần Gia Cách đáp :

- Trên giang hồ không một ai là không rõ điều ấy. Tội tin tưởng là chính người cũng biết được điều đó kia mà!

Vua Càn Long đáp :

- Thật ta chưa được nghe ai nói đến!

Mấy năm gần đây vua Càn Long đặc biệt sùng ái gia đình họ Trần. Mặc dầu các quan triều đình biết rõ con của Trần tướng quốc là thủ lĩnh của Hồng Hoa hội nhưng không một ai dám hé môi. Vua Càn Long thương ghét vô chừng, nếu lỡ trái ý thì họa diệt tộc khó mà tránh khỏi. Do đó mà vua Càn Long không biết được Tổng đà chủ Hồng Hoa hội Trần Gia Cách là con của Trần Thế Quan tướng quốc...

Trần Gia Cách nghĩ thầm :

- “Một vị Hoàng đế nếu đi tế mộ hay đi hoàn nguyện thần thánh thì cứ dâng hoàng minh bạch chứ có sao lại lên lút mà đi vào đêm khuya như vậy? Hơn nữa, một vị Hoàng đế lại đi tế mộ của một quan đại thần thì chuyện ấy thật là điều không ai hiểu nổi! Vua tế mộ đại thần đã là chuyện lạ, đằng này còn quỳ trước mộ mà khóc lóc thảm thiết nữa là sao?”

Trong khi Trần Gia Cách trong lòng thắc mắc chẳng cùng thì vua Càn Long lại có vẻ điềm tĩnh lạ lùng. Nhà vua nhìn Trần Gia Cách một hồi lâu rồi nói :

- Hai người chúng ta hãy ngồi xuống đây nói chuyện.

Vua Càn Long nắm chặt tay Trần Gia Cách xiết chặt trong lòng bàn tay mình nói :

- Hẳn ngươi thấy ta ban đêm đến tế mộ nên ngạc nhiên lắm. Nhưng không có gì để cho ngươi phải thắc mắc cả! Ta mang nhiều ân nặng của thân phụ ngươi vô cùng. Sở dĩ ta lên ngôi được trên ngai vàng cũng là nhờ công lao của ông ta đấy! Việc ấy, suốt đời ta cũng chẳng bao giờ quên. Vì thế, đêm nay ta đặc biệt đến đây bái tạ.

Trong lúc Trần Gia Cách còn đang “bán tín bán nghi” thì vua Càn Long lại nói tiếp :

- Việc này thô lộ ra ngoài thật hết sức bất tiện. Ngươi có thể hứa với ta là không được rỉ hơi ra ngoài với bất cứ người nào hay không?

Được chứng kiến nhiều hành động của vua Càn Long đặc biệt đối xử với song thân mình nên trong lòng sẵn mối cảm tình, Trần Gia Cách khẳng khái đáp :

- Ngươi cứ an tâm. Trước phần mộ của song thân ta đây, ta xin vong linh người khuất mặt chứng giám; việc đêm nay ta sẽ chẳng bao giờ đề cập đến bất cứ lúc nào với bất cứ một ai.

Vua Càn Long biết Trần Gia Cách là người rất trọng chữ “tín”. Lại thấy chàng thể trước vong linh của song thân chàng nên rất tin tưởng rằng chàng sẽ không bao giờ sai lời. Mặt rồng hiện rõ những nét tươi tỉnh, hân hoan.

Hai người ngồi trên thềm đá trước mộ phần thật lâu mà không ai nói được với ai một câu nào. Bỗng nhiên, tiếng sấm sét từ đâu vang lên ầm ỹ. Trần Gia Cách để ý lắng tai nghe rồi nói :

- Sóng dâng! Sóng sắp dâng lên! Chúng ta đến bờ đá ngoài biển xem sóng dâng nhé? Đã 10 năm qua tôi chưa được nhìn thấy hiện tượng này!

Vua Càn Long nghe nói liền hường ứng ngay :

- Hay lắm! Hay lắm!

Dứt lời, nhà vua nắm tay Trần Gia Cách thẳng theo hành lang có lợp gấm vàng mà đi. Bọn thị vệ ở bên ngoài thấy vua Càn Long trở ra lập tức đi theo hầu. Thấy bên cạnh vua có thêm một người, cả đám đều kinh ngạc. Tên nào tên nấy nhìn nhau mà chẳng dám hó hé một lời.

Trong đám thị vệ có cả Bạch Chấn và Chữ Viên. Khi chúng nhận ra người đi bên cạnh vua là Tổng đà chủ Hồng Hoa hội thì hết sức kinh hãi.

Quay qua Trần Gia Cách, vua Càn Long thân mật nói :

- Ngươi cỡi ngựa nhé!

Không đợi lệnh vua truyền xuống, bọn thị vệ dắt đến hai con tuấn mã. Hai người cùng lên ngựa đi song song với nhau phi thẳng ra cửa Đông.

Tiếng sóng mỗi lúc càng thêm dồn dập. Sóng từ xa vỗ cuộn cuộn vỗ mạnh vào bờ không ngừng. Mặt bể một màu nước bạc, không chút xao động. Dưới ghềnh đá cheo leo, mặt nước dần dâng lên cao đến bảy, tám trượng.

Trần Gia Cách nói :

- Hôm nay là sinh nhật của thân mẫu tôi, vì vậy mà tên người mới được đặt là Chào Sinh.

Tiếng nói của Trần Gia Cách như làm xúc động đến tâm tình của vua Càn Long. Chàng cảm thấy tay nhà vua như run lên từng hồi.

Đôi mắt ra vẻ đắm chiêu, vua Càn Long nói :

- Ta đối với ngươi thật mười phần cảm mến. Ngày mai ta trở lại Hàng Châu có việc cần. Nội trong ba ngày ta sẽ quay về Bắc Kinh. Ngươi có thể theo ta cùng đi chăng? Ta ao ước có ngươi mãi mãi gần bên, không bao giờ xa rời. Thấy ngươi cũng như thấy thân phụ ngươi vậy!

Trần Gia Cách không ngờ vua Càn Long nói với mình một câu thân mật và thành thật đến như thế. Chàng có đôi phần cảm kích nhưng thật sự không biết phải trả lời như thế nào.

Vua Càn Long lại nói :

- Ngươi giỏi cả văn lẫn võ, ắt sẽ nói chí được thân phụ ngươi một cách dễ dàng. Nếu ngươi không phụ lòng ta thì ta lập tức sẽ phong ngươi làm Tướng quốc. Như thế chẳng hơn là trải bước giang hồ mãi sao?

Làm chức Tướng quốc chỉ dưới có một người mà ở trên muôn vạn người khác. Khi đưa ra đề nghị này, vua Càn Long tin tưởng thế nào Trần Gia Cách cũng sung sướng lãnh nhận mà lạy tạ ân mình.

Nhưng không ngờ Trần Gia Cách lại nói :

- Hào ý của nhà vua, tôi xin muôn phần cảm tạ. Nhưng nếu tôi ham mùi phú quý thì đã không từ bỏ cửa Tể Tướng mà ra đi từ 15 tuổi và lưu lạc giang hồ 10 năm trời.

Vua Càn Long nói :

- Đó là điều ta muốn hỏi ngươi! Tại sao lại không muốn ở địa vị một công tử mà lại đem thân dày dạn gió sương? Phải chăng ngươi có điều gì bất đồng ý kiến với cha anh?

Trần Gia Cách đáp :

- Tôi chẳng bao giờ trái ý với tiên phụ cũng như gia huynh. Chẳng qua đó là tôi vâng lệnh mẫu thân dạy bảo. Chính điều này tiên phụ và gia huynh cũng chưa hề hay biết chi cả. Thuở phụ thân sinh tiền lúc nào cũng cho người đi tìm tôi cho bằng được để đem về. Gia huynh ngày nay cũng thế.

Vua Càn Long hỏi :

- Thật là lạ lùng! Tiên mẫu của ngươi khiến ngươi bỏ nhà ra đi để làm những việc gì?

Trần Gia Cách cố giữ bình tĩnh. Phải một lát sau chàng mới trả lời được :

- Đó là một việc hết sức thương tâm của tiên mẫu tôi. Tuy nhiên, chính tôi cũng chưa hiểu rõ được niềm tâm sự u ất ấy!

Lúc ấy sóng từ xa dâng cao tựa một bức thành lướt tới xô mạnh vào bờ. Vua Càn Long nhìn thấy chột kinh hãi, để rơi mất cây quạt xuống biển. Đó là cây quạt hôm Trần Gia Cách tặng cho mình tại chùa Linh Ấn.

Vua Càn Long hoảng hốt kêu lên :

- Chết rồi!

Bạch Chấn từ sau nhảy tới kịp thời chụp được cây quạt trên không trước khi rơi xuống biển. Chụp xong cây quạt, Bạch Chấn nhanh tay dứt vào tay áo để tránh cho quạt khỏi bị sóng đánh tới làm ướt. “Cứu” được cây quạt, nhưng Bạch Chấn không làm sao tránh được ngọn sóng thần quái ác kia đang sắp sửa cuốn y ra khơi. Bạch Chấn đề khí tung mình lên, định dùng khinh công để tránh thoát nhưng không kịp nữa, ngọn sóng thần đã ập tới. Bọn thị vệ thét lên hãi hùng, nhưng tất cả chỉ đành bó tay mà không làm được gì cả.

Trần Gia Cách thấy tình thế nguy ngập liền lấy chiếc áo choàng của mình, gấp lại làm hai khế phát tay một cái. Bạch Chấn nhìn thấy chiếc áo choàng tung ra thì mừng rỡ, lẹ tay nắm lấy giữ chặt. Trần Gia Cách kéo mạnh một cái, Bạch Chấn nương theo đà tung mình lên, phi thân trở về thoát nạn.

Lúc ấy, vua Càn Long và đám thị vệ thấy sóng dâng lên quá dữ dội đã lùi lại đằng sau mấy trượng. Sau khi cứu được Bạch Chấn, Trần Gia Cách cũng lùi lại đằng sau một khúc để tránh sóng.

Bạch Chấn vung tay áo lên một cái, cây quạt từ trong tay áo bắn ra. Chữ Viên nhanh tay chụp lấy rồi hai tay dâng lên trả lại cho vua Càn Long.

Vua Càn Long đỡ lấy quạt. Chờ Bạch Chấn đến gần, vua Càn Long phán :

- Ngươi thật là trung thành dám hy sinh không tiếc mạng. Khi về kinh trẫm sẽ ban thưởng thật nhiều đồng thời tặng cho một chiếc cẩm bào để đền bù lại công lao khó nhọc.

Xoay sang Trần Gia Cách, vua Càn Long nói :

- Người xưa vẫn nói: “Nửa đêm sóng vỗ, muôn quân reo hò”. Nhìn hiện tượng vừa rồi quả là một kỳ quan thiên nhiên, thật là thú vị.

Trần Gia Cách gật đầu nói :

- Đúng vậy! Không có sức mạnh nào mạnh bằng sức mạnh tự nhiên cả! Cứ nhìn vào ngọn sóng thần vừa rồi ta có thể suy ra là cho dầu bao nhiêu dũng tướng hùng binh, bao nhiêu vũ khí cung nỏ đi chăng nữa, nhưng làm cách nào mà ngăn chặn nổi ngọn sóng thiên nhiên kia!

Nghe giọng nói của Trần Gia Cách, vua Càn Long biết không thể nào chiêu dụ về với triều đình được. Nhà vua trầm ngâm giây lát mới lên tiếng :

- Mỗi người trong chúng ta đều có chí lớn, cho dù khác nhau. Vì vậy, ta không miễn cưỡng ép buộc ngươi đâu. Bất quá chỉ muốn khuyên một lời thôi.

Trần Gia Cách nói :

- Xin cứ cho nghe!

Vua Càn Long nói :

- Hồng Hoa hội các ngươi càng ngày càng đi sâu vào con đường phản nghịch. Những việc cũ ta bỏ qua hết, không nói đến nữa. Nhưng từ nay về sau đừng làm những việc chống trời, lỗi đạo ấy nữa.

Trần Gia Cách nói :

- Hồng Hoa hội lúc nào cũng vì dân vì nước. Sao lại gọi là “chống trời” với “lỗi đạo”?

Với nét mặt trầm ngâm, vua Càn Long suy nghĩ một lúc khá lâu mới nói :

- Lần này gặp gỡ quả đã thắt chặt tình thân cả nhân giữa ta và ngươi. Ta hứa với ngươi một điều là ngày sau khi tiêu diệt được Hồng Hoa hội, ta sẽ tha mạng cho ngươi để trọn nghĩa.

Trần Gia Cách cũng nói :

- Và tôi cũng xin hứa rằng nếu nhà vua chẳng may lọt vào tay Hồng Hoa hội chúng tôi thì bọn tôi quyết chẳng hại đến sinh mạng người.

Vua Càn Long cả cười nói :

- Có khí phách lắm! Trước mặt một Hoàng đế mà ngươi không chịu nhượng bộ một lời nào cả, thật đáng khen! Ta chưa thấy ai to gan lớn mật như ngươi. Được lắm! “Nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy”. Ta với ngươi cùng nhau thề nguyện, ngày sau không ai hại ai.

Sau đó vua Càn Long cùng với Trần Gia Cách vỗ tay nhau ba lần để trời đất chứng cho lời thề của đôi bên...

Sóng gió đã lắng, biển êm trở lại. Vua Càn Long lại rủ Trần Gia Cách đến gần bờ để xem cảnh. Vua Càn Long hỏi :

- Ta thấy ngươi buồn nhiều, hình như trong lòng có điều gì bất mãn. Ngoài việc tưởng nhớ đến công ơn sinh thành và tình bạn thâm giao, ngươi còn tâm sự gì nan giải nữa khây không? Cứ nói cho ta biết, nếu ta làm được ắt không bao giờ để ngươi thất vọng đâu.

Suy nghĩ một hồi, Trần Gia Cách nói :

- Nhà vua thật là tri kỷ của tôi! Phải, tôi có một điều muốn cầu khẩn nhưng e rằng người sẽ không bao giờ chấp thuận đâu!

Vua Càn Long nói :

- Ngươi cứ nói ra thử xem!

Trần Gia Cách cười nói :

- Nhà vua có thể phóng thích người anh em kết nghĩa của tôi là Văn Thái Lai được không? Chẳng hay y đã phạm tội gì mà phải chịu bao nhiêu cảnh gian truân như thế?

Vua Càn Long thờ dãi nói :

- Người ấy thì ta không thể nào tha được. Vì nể mặt ngươi, ta chỉ có thể hứa là sẽ không làm hại đến tánh mạng của y mà thôi.

Trần Gia Cách nói giọng như quả quyết :

- Nhà vua cũng biết, trước sau gì Hồng Hoa hội cũng phải tìm cách giải cứu người này cho bằng được. Chẳng qua là tôi chỉ muốn tránh việc đụng độ bằng đao kiếm để mất hòa khí đó thôi. Nhưng xem ra chuyện đồ máu thật khó mà ngăn được!

Vua Càn Long biết lời nói của Trần Gia Cách là thật tình chứ không phải hăm dọa. Trước tình thế như vậy, vua Càn Long cảm thấy như không còn đường nào lựa chọn đành nói :

- Việc gì phải đến, rồi sẽ đến. Ý ngươi đã quyết, lòng ta chẳng sòn. Sáng mai ta về Hàng Châu. Ba ngày sau sẽ về Bắc Kinh. Nếu các ngươi muốn cứu người đó thì có ba ngày trở lại để thực hiện. Nhưng sau ba ngày các ngươi không cứu được thì đó là ý trời, chỉ đến mà nhận xác mà thôi. Ta có thể nói rõ cho ngươi biết là vào ngày thứ ba, trước khi về lại Bắc Kinh ta sẽ giết hấn cho xong chuyện.

Trần Gia Cách cười gằn nói :

- Tôi cũng báo trước là nếu Văn tứ ca chết thì nhà vua khó lòng mà ăn ngon ngủ kỹ được nữa, dù chỉ một ngày!

Vua Càn Long vẫn lạnh lùng nói :

- Nếu không giết hấn thì ta cũng chỉ đến thế mà thôi!

Tạm gác lại chuyện Văn Thái Lai, vua Càn Long hỏi Trần Gia Cách :

- Ngươi năm nay bao nhiêu tuổi?

Trần Gia Cách đáp :

- Vừa đúng 25 tuổi!

Vua Càn Long than :

- Ta lớn hơn người 20 tuổi. Năm ta lên ngôi thì người chỉ mới chào đời. Người còn thanh niên, nhưng ta đã quá nửa đời người rồi. Ôi! Công danh sự nghiệp đâu có lấy lòng đến đâu thì rồi cũng chỉ một nắm cỏ khô xanh rì!

Hai người đi qua lại vài bước, vua Càn Long lại hỏi :

- Người đã lập gia thất chưa?

Trần Gia Cách chưa kịp trả lời, vua Càn Long đã lấy ra một viên bội ngọc nhét vào tay chàng nói :

- Viên ngọc này là một bảo vật quý giá có một không hai. Ta tặng cho phu nhân của người đấy.

Trần Gia Cách lắc đầu từ chối :

- Tôi chưa lập gia thất.

Vua Càn Long cười nói :

- Tại nhân giới của người lớn quá đó thôi! Người cứ giữ lấy để sau này tặng cho ý trung nhân.

Trần Gia Cách liếc nhìn viên ngọc. Quả là một viên trân châu vô giá. Trên ngọc có trạm bốn câu bằng tơ vàng như sau :

Tinh sâu không bến

Quá cương thành nhục

Khiêm như quân tử

Ôn như bảo ngọc

Vua Càn Long cười nói :

- Ta biết người có chí khí hơn người, tron lòng ôm hoài bão rất lớn nên không dám tặng ngọc này cho người mà chỉ nhờ người tặng lại cho ý trung nhân sau này thôi. Bốn câu trên đó tuy không được hay lắm nhưng sự thật hết sức chí lý.

Trần Gia Cách đọc nhầm mấy câu ghi trên ngọc rồi lại tưởng tượng đến trời đất mệnh mông cùng với những nổi bất bình trong thiên hạ nên bất giác ngậm ngùi.

Càn Long nói :

- Tuổi trẻ chung tình, yêu đương đậm đà, nhưng không mấy khi được thỏa ước nguyện ba sinh. Trái lại, bọn phàm phu tục tử thì vợ chồng lại luôn luôn được tóc bạc trăm năm. Cho nên tình không nên quá sâu đậm, mà cứng quá thì dễ gãy. Lời thánh hiền thật không sai chút nào cả.

Trước khi đi, vua Càn Long đưa cánh tay mặt lên vẫy như tiễn biệt, nói :

- Bảo trọng!

Bạch Chấn cũng bước tới cúi đầu thi lễ :

- Ân sâu cứu mạng kia thật là mười phần cảm kích. Chỉ sợ không có được cơ hội để đền đáp lại!

Trần Gia Cách đáp lễ nói :

- Bạch lão tiên bối, xin đừng khách khí! Đồng đạo vô lâm khi gặp nguy khốn ra tay tương trợ nhau là chuyện thường, có gì mà phải bận tâm!

Bạch Chấn lại thi lễ thêm một lượt rồi mới quay ngựa lên đường. Trần Gia Cách trong lòng buồn man mác. Chàng lên ngựa rong cương, ý định trở lại phủ Tướng quốc để giải quyết cho xong vài chuyện dở dang...

Về lại Tướng phủ nhà mình, Trần Gia Cách vào phòng thân mẫu khi xưa tìm Thoại Anh nói :

- Anh tôi chắc giờ này đang châu Hoàng thượng tại An Nhuận Viên. Đợi chừng nào anh ấy trở về tôi sẽ có chút việc cần thương lượng. Dì có nguyện vọng gì xin cứ cho biết để tôi nói lại anh tôi, quyết làm vừa lòng dì.

Thoại Anh đáp :

- Nguyên vọng của tôi là được thấy Nhị thiếu gia luôn luôn mạnh giỏi và yên bề gia thất, chứ ngoài ra chẳng còn mong muốn điều gì nữa.

Trần Gia Cách cả cười nói :

- Chỉ sợ tôi không đáp ứng được nguyên vọng của di! À, còn hai nàng Vũ Thi và Tình Họa đâu sao không thấy? Di thử gọi cả hai người đến đây cho tôi gặp được không?

Nghe Trần Gia Cách hỏi đến hai người liễu hoàn thường hầu hạ chàng thuở nhỏ, nét mặt Thoại Anh chợt buồn rầu đáp :

- Vũ Thi đã qua đời từ năm ngoái, chỉ còn Tình Họa mà thôi. Để tôi đo gọi nó đến hầu Nhị thiếu gia.

Chẳng bao lâu sau, Thoại Anh trở về, theo sau là một thiếu nữ xinh đẹp trông hết sức đoan trang. Trần Gia Cách nhận thấy dung nhan nàng ta có đôi khác nhưng vẫn còn lại những nét xưa thuở còn thơ ấu.

Trần Gia Cách buông tiếng gọi :

- Tình Họa!

Tình Họa, người thiếu nữ theo Thoại Anh đến, nhìn thấy Trần Gia Cách thì nét mặt đỏ ửng lên gọi lớn :

- Nhị thiếu gia!

Trần Gia Cách hỏi :

- Tại sao Vũ Thi chết? Vì lẽ gì?

Tình Họa nghe hỏi như chua xót, ấp úng :

- Nàng... trảm mình...

Trần Gia Cách kinh hãi hỏi :

- Sao lại trảm mình quyền sinh?

Nhìn quanh tứ phía, Tình Họa run giọng khẽ nói :

- Đại thiếu gia định ép nàng làm thứ thất, nàng không chịu...

Trần Gia Cách “à” một tiếng rồi ngơ ngẩn. Tình Họa bỗng khóc òa lên nói :

- Sự thật Vũ Thi yêu thầm Trần Tấn Trung trong phủ đã lâu. Hai người từng thề non hẹn biển định đưa nhau đến xin thái thái tác hợp cho. Ngờ đâu Đại thiếu gia đã để ý đến Vũ Thi từ lâu mà không nói ra. Một hôm Đại thiếu gia uống rượu say tông cửa vào phòng nàng.. vào! Chỉ biết sáng ra Vũ Thi đến gặp tôi khóc lóc cho biết không muốn thấy mặt Tấn Trung nữa. Tôi khuyên giải hết lời mà nàng vẫn không chịu nghe, đi trảm mình xuống biển quyền sinh. Tấn Trung bơi ra ôm lấy Vũ Thi vào kể lẽ khóc than một hồi rồi cũng tự vạ chết theo nàng!

Trần Gia Cách hai mắt nổ lửa hét lên :

- Không ngờ anh ta lại là hạng người như thế! Ta vẫn mong chờ để gặp lại nhau cho thỏa tình thù tặc, nhưng bây giờ thì thôi, không cần nữa! Chẳng hay mộ của Vũ Thi chôn ở đâu, mau đưa tôi đến đó thăm viếng.

Tình Họa nói :

- Ở cửa Tây. Đợi sáng mai tôi sẽ đưa Nhị thiếu gia đến đó.

Trần Gia Cách nói :

- Không! Đi ngay bây giờ!

Tình Họa ngại ngần nói :

- Cửa ngõ đóng chặt hết cả rồi, đi thế nào được!

Trần Gia Cách mỉm cười đưa tay nắm ngang lưng của Tình Họa. Nàng đang mắc cở đỏ bừng đôi má thì thấy thân mình nhẹ bỗng như cỡi gió tung mây bay vọt ra cửa sổ, lướt nhẹ trên mái ngói bay nhanh không kịp thấy.

Đến cửa Tây, Trần Gia Cách mới nhẹ nhàng buông Tình Họa xuống. Tình Họa kinh ngạc nhìn Trần Gia Cách hỏi :

- Nhị thiếu gia! Bộ người đã thành tiên rồi hay sao?

Trần Gia Cách cười hỏi :

- Nàng có sợ không?

Tĩnh Họa mỉm cười không đáp, đưa Trần Gia Cách đến trước mộ của Vũ Thi. Sự nhớ đến lúc nhỏ ba người cùng đùa chơi nô đùa với nhau, đến nay chỉ còn lại hai, Trần Gia Cách xúc động vô cùng, bước ra vài ba vấp trước một Vũ Thi. Tĩnh Họa nhìn thấy hết sức cảm động, trong lòng nhiều nỗi thương tâm nói :

- Giá mà có Nhị thiếu gia ở nhà thì chắc Đại thiếu gia không đến nỗi tác tệ như vậy!

Trần Gia Cách nghe nói lặng lẽ gật đầu. Tĩnh Họa lại nói tiếp :

- Khi Tấn Trung tự vẫn chết theo Vũ Thi, người mẹ đến năn nỉ lấy lục xin mai táng gần nhau thì Đại thiếu gia nổi trận lôi đình mắng bà ta một trận, rồi ra lệnh không cho hai người phải chôn xa nhau.

Trần Gia Cách nói :

- Sáng mai tôi cho người xây hai ngôi mộ ấy sát bên nhau.

Tĩnh Họa nói :

- Chỉ sợ Đại thiếu gia không cho!

Trần Gia Cách nói :

- Có cho hay không cũng mặc! Ta vẫn phái người đến xây hai mộ gần nhau, đưa hài cốt Tấn Trung về cửa Tây cho hồn của hai người được luôn gần gũi với nhau. Còn nàng, ngày mai ta sẽ đưa trả về gia đình.

Tĩnh Họa cảm động nói :

- Nhị thiếu gia! Người thật là giàu lòng nhân ái!

Lúc ấy bóng trăng đã không còn. Trần Gia Cách móc trong người ra một số vàng bạc khá nhiều, bỏ vào trong túi vải cột lại cẩn thận, dúi vào tay Tĩnh Họa nói :

- Nàng cầm lấy mà làm vốn để lo cho sinh kế sau này. Có lẽ chúng ta không nên đợi đến ngày mai mà nên đi ngay bây giờ. Tôi không muốn có ngày bị kịch Vũ Thi kia lại tái diễn trong Tương phủ! Hãy đi ngay bây giờ! Tôi còn nhiều việc, phải trở lại Hàng Châu ngay.

Theo phương pháp cũ, Trần Gia Cách lại nắm ngang lưng Tĩnh Họa phi thân một hồi. Chẳng rõ là bao lâu sau, Trần Gia Cách đã đặt nhẹ Tĩnh Họa xuống ngay nhà cha mẹ của nàng rồi tỏ ý từ giã ra đi. Tĩnh Họa không nói được lời nào cả, chỉ biết nhìn theo mà rưng rưng nước mắt.

Trần Gia Cách quay lại, búi gối nói :

- Nàng cứ vững tâm mà an cư lạc nghiệp từ đây. Mọi việc đã có tôi lo liệu hết tất cả. Thôi, mau vào nhà đi! Tôi đi đây!

Dứt lời, Trần Gia Cách dùng khinh công tuyệt kỹ bay đi, nhắm thẳng hướng Hàng Châu bay về...

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Ân Cừ Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Vây chặt thành cao theo diệu kế - Vào trong hầm kín đụng cừ nhân

Về đến Hàng Châu, Trần Gia Cách thấy mọi người tập hợp đông đủ bao quanh Thạch Song Anh thăm hỏi tại tư thất của Mã Thiện Quân.

Thấy Tổng đà chủ đã trở về, Thạch Song Anh đứng dậy chào mừng nói :

- Tôi vào kinh đô dò được tin tức Thanh đế du hành Giang Nam nên tức tốc đi suốt ngày đem về báo tin, nhưng không ngờ Hồng Hoa hội đã cùng y một phen đụng độ thử thách.

Trần Gia Cách nói :

- Thập nhị ca lại một phen vất vả, đáng lý nên nghỉ ngơi mà đường sức thì hơn.

Thạch Song Anh lú đó quay đầu nhìn Lạc Băng nói :

- Tứ tẩu! Con ngựa của chị thật là thần mã! Chuyến này đệ lại dượt cho nó thêm thuần thực.

Lạc Băng đáp :

- Cảm ơn thập nhị đệ rất nhiều!

Như sực nhớ ra điều gì, Thạch Song Anh nói :

- Quên nữa! Trên đường tôi có gặp chủ nói là Hàn Văn Xung.

Lạc Băng hỏi :

- Vậy hả? Hắn có ý định cướp lại ngựa không?

Thạch Song Anh đáp :

- Hắn không trông thấy tôi. Lúc tôi vào khách sạn tạm nghỉ nghe hắn ngồi nói chuyện với mấy tên tiêu đầu của Trần Viễn tiêu cục. Tôi nghe hắn chửi mắng Hồng Hoa hội chúng ta không biết mấy. Tôi nghe thoang thoảng thì hình như hắn cấm hận có một người anh em của chúng ta dùng thuốc mê làm gục cả đám và giết chết tên Đồng Triệu Hòa.

Từ Thiện Hoàng và Châu Ý nghe nói nhìn nhau tủm tỉm cười. Thấy Thạch Song Anh ngạc nhiên, Châu Ý nói :

- Đêm hôm ấy nhờ chúng tôi mở lượng từ bi nên hắn mới sống sót được mà còn dám lên tiếng mắng chửi ai nữa!

Từ Thiện Hoàng hỏi :

- Thập nhị đệ có biết tụi Trần Viễn tiêu cục đi đâu, làm chuyện gì không?

Thạch Song Anh đáp :

- Nghe đâu chúng từ Bắc Kinh hộ tống châu báu gì đó của Thanh đế gửi tặng cho phủ Tướng quốc ở Hải Ninh.

Nói đến đây, Thạch Song Anh xoay qua Trần Gia Cách nói :

- Tôi có thông tri cho hai Tổng đầu mục ở Hải Ninh và Tề Nam hỗ trợ ngầm cho chúng.

Trần Gia Cách cười nói :

- Đa tạ Thập nhị đương gia. Không ngờ lần này chúng ta với Trần Viễn tiêu cục lại bất ngờ liên kết để cùng lo chung một công việc.

Thạch Song Anh nói :

- Làm thì làm vậy, chứ thôi thấy thật sự cũng không cần thiết lắm vì lần này tôi được nhìn thấy tận mắt Vương Duy Dương đích thân đứng ra chỉ huy. Như vậy thì còn đám nào dám phá phách!

Mọi người nghe nói Uy Chấn Hà Sóc Vương Duy Dương ra mặt cầm đầu cuộc bảo tiêu thì ai nấy không hện mà cùng nhau kinh ngạc cả một lượt.

Châu Trọng Anh nói :

- Đã trên 10 năm nay Vương Duy Dương không còn phải đi lo công việc bảo tiêu mà chỉ cần sai khiến đám lâu mã thôi. Lần này đích thân y đứng ra lo việc này thì thật là ngoài sự tiên liệu của mọi người. Chuyến này không phải là tầm thường đâu!

Thạch Song Anh nói :

- Thật tôi cũng lấy làm lạ cho nên mới cố tìm hiểu mới hay ngoài món bảo vật của Thanh đế gửi tặng phủ Trần tướng quốc còn có cặp ngọc bình nữa.

Trần Gia Cách hỏi :

- Ngọc bình là gì?

Thạch Song Anh đáp :

- Đó là một vật quý vô giá của xứ Hối. Lần này Triệu Huệ đem đại quân sang chinh phạt xứ Hối bị tổn thất nặng nề. Nhưng cuối cùng, Mộc Trác Luân lão anh hùng phải đem món ấy ra làm cống phẩm để cầu hòa.

Đám hào kiệt Hồng Hoa hội nghe tin Hối bộ thắng trận thì ai nấy hết sức vui mừng.

Thạch Song Anh lại nói tiếp :

- Nghe đầu đại quân của Triệu Huệ vì cạn lương thực và quân lương tiếp tế bị cướp sạch nên bắt buộc phải lui binh. Đã thế, trên đường về còn bị phục kích tổn thất lên đến trên 5000 người.

Châu Ý nghe nói nhớn miệng cười nói với Từ Thiện Hoàng :

- Nếu chị Tiêu Thanh Đồng biết rõ mưu kế của Hồng Hoa hội chắc ta chắc sẽ cảm ơn anh nhiều lắm.

Từ Thiện Hoàng nghe nói ghé miệng Châu Ý thì thào :

- Chính em mới là người nghĩ ra kế cướp lương tiếp tế của Triệu Huệ, anh chỉ là người thi hành mà thôi.

Thạch Song Anh lại kể tiếp :

- Nhưng không may cho người Duy là chưa rút khỏi biên giới Hối thì Triệu Huệ lại nhận được lương thực tiếp tế gửi đến nên lập tức quay binh trở lại để phản công. Biết binh lực mình không sao cự nổi với đại quân đông đảo như vậy, Mộc Trác Luân đành phải đem dâng cặp ngọc bình để cầu hòa. Bởi vua Càn Long không có mặt ở Bắc Kinh thành ra không ai dám đụng đến cặp ngọc bình, phải nhờ người hộ tống đến tận Giang Nam. Do đó, ta có thể kết luận rằng Vương Duy Dương lần này tái xuất giang hồ không ngoài việc liên quan đến báu vật này của xứ Hối.

Trần Gia Cách nói :

- Đừng nói là một cặp ngọc bình! Dầu cho có nạp hết của báu của xứ Hối, Càn Long cũng không chấp thuận đâu. Mà cho dù có chấp thuận thì cũng chỉ được một thời gian ngắn rồi lại tiếp tục đem quân chinh phạt vì lý do khác mà thôi!

Thạch Song Anh nói :

- Theo lời đám tiêu sư thì nếu việc cầu hòa được chấp thuận thì cặp ngọc bình sẽ được cất vào kho tàng của triều đình. Trái lại, nếu không được chấp thuận thì sẽ đem trả lại cho xứ Hối. Do đó mà Vương Duy Dương phải đích thân ra tay đem đến cho Càn Long xem mà quyết định chứ không dám phó thác cho ai cả, kể cả Hàn Văn Xung.

Mã Thiện Quân nói :

- Tên giặc Vương Duy Dương này ý tài ý sức, vào tận xứ Triết Giang này mà không gửi cảnh điệp đến báo cho chúng ta. Há lão lại không biết có Tổng đà chủ của chúng ta nơi đây sao? Có lẽ nào hắn lại dám cả gan tự đại ngông cuồng đến thế!

Chương Tấn cả giận nói :

- Trần Viễn tiêu cục dám giờ thối “mục hạ vô nhân” như thế thì chúng ta hãy ra tay đoạt lấy cặp ngọc bình đó thử xem làm gì nhau cho biết!

Lạc Băng xen lời can :

- Điều ấy không nên đâu! Xứ Hối đang tìm cách cầu hòa, nếu chúng ta làm thế sợ hỏng việc của Mộc Trác Luân lão anh hùng.

Trần Gia Cách lấy mắt ra dấu cho Từ Thiện Hoàng. Cả hai vào thư phòng bàn chuyện riêng. Trần Gia Cách nói :

- Đêm qua tôi có gặp mặt với Càn Long. Y nói nội trong ba ngày sẽ trở về Bắc Kinh và trước một ngày hồi giá sẽ giết chết Văn tứ ca.

Từ Thiện Hoàng kinh hoàng nói :

- Tình thế đã đến lúc nguy ngập, chúng ta phải hành động ngay thôi!

Trần Gia Cách nói :

- Văn tứ ca bị giam trong khám đặc biệt trong nội thành của tướng quân Lý Khả Tú. Thất ca hãy thử nghĩ xem có kế hoạch nào không?

Từ Thiện Hoàng hỏi :

- Chứ không phải ở Hàng Châu?

Trần Gia Cách liền đem tất cả chuyện gặp gỡ Càn Long ra sao thuật lại tỉ mỉ cho Từ Thiện Hoàng nghe. Chỉ có việc vua Càn Long tế mộ cha mẹ chàng là giữ kín theo đúng với lời hứa với.

Từ Thiện Hoảng suy nghĩ một hồi nói :

- Thừa Tổng đà chủ! Chúng ta mạnh hơn, có thể tấn công được!

Trần Gia Cách gật đầu. Hai người ngồi tiếp tục bàn về chiến lược và đồng ý với nhau trên mọi quan điểm. Sau đó hai người ra lại tụ họp tất cả mọi người lại mà phân công.

Trần Gia Cách bắt đầu truyền lệnh :

- Trước tiên, thập tam đương gia Tướng Tứ Căn hãy chỉ huy 500 anh em chuẩn bị thuyền bè đầy đủ, chờ đợi tin tức mà đi thẳng về Thái Hồ.

Bang chúng nghe khẩu lệnh của Trần Gia Cách đều hăng hái, lên tinh thần. Gọi Mã Đại Đình ra ngoài, Trần Gia Cách nhờ cho người đặc phái đến Hải Ninh bốc mộ Trần Tấn Trung về chôn gần Vũ Thị và lo giúp đỡ mọi việc cho Tình Hòa, đồng thời sắp đặt chỗ cho Tâm Nghiện dưỡng bệnh.

Từ Thiện Hoảng bàn :

- Anh em bang chúng ở Hàng Châu tạo nên sự nghiệp ở đây tốn không biết bao nhiêu mồ hôi nước mắt, kể cả một số đang nằm vùng trong binh chủng Mãn Thanh. Nếu huy động toàn lực chẳng hóa ra vì cứu mạng một mình Văn tứ ca mà làm cho bao nhiêu anh em bang chúng phải hy sinh tất cả sự nghiệp và sinh mạng hay sao?

Trần Gia Cách nói :

- Thât ca có cao kiến gì xin cứ bày tỏ.

Từ Thiện Hoảng nói :

- Vẫn biết chúng ta lần này dùng sức mạnh để đương đầu với cường địch, nhưng nếu giữ được trong vòng bí mật thì vẫn hay hơn. Thứ nhất, đừng nên để cho hơn một vạn quân ở Hàng Châu tham gia vào trận chiến. Thứ hai, tiết kiệm sức lực xương máu anh em bang hội càng nhiều càng tốt. Thứ ba đừng để lộ những anh em có dính gia cơ nghiệp và gia đình tại đây, vì những người này đóng vai trò làm hậu thuẫn cho bao nhiêu người.

Vô Trần đạo nhân khen :

- Thât đệ nói rất đúng. Chúng ta cứ thế mà thi hành.

Từ Thiện Hoảng liền phân công :

- Văn tứ tẩu, chị đến trước cửa Đông dinh Hàng Châu Tướng quân chuẩn bị xạ thủ với tên lửa và đại pháo, chờ đứng giờ Tỵ sẽ phóng hỏa. Xong việc, chị lập tức sang ngay cửa Tây để hợp sức đánh thẳng vào dinh thự của Tướng quân Lý Khả Tú.

Quay sang Mã Thiện Quân, Từ Thiện Hoảng nói :

- Mã đại ca lập tức cho tản cư dân chúng sống gần vùng chúng ta định phóng hỏa để ngăn ngừa tai nạn rủi ro. Cứu được Văn tứ ca xong, chúng ta sẽ điều tra thiệt hại mà bồi thường sau. Còn việc cần gấp là đại ca lập tức triệu tập tất cả anh em có chân trong đạo quân Thủy Long khoảng 500 người, và dặn 400 anh em trong đội quân Kỳ Dinh chuẩn bị sẵn mà làm nội ứng vào đầu giờ Thìn.

Mã Thiện Quân tuân lệnh. Từ Thiện Hoảng lại sai Dương Thanh Hiệp chỉ huy chừng 300 người dùng xe đầy tay chở rom có, 150 người cầm liềm, lưỡi hái, mác, rựa, gĩa làm nông dân. Vệ Xuân Hoa thì chỉ huy đội Thủy Long ở các phường cứu hỏa, còn Châu Ý thì cầm đầu 200 nam, phụ, lão ấu, là hội viên của Hồng Hoa hội tuyển từ các xưởng dệt của Mã Thiện Quân tại Hàng Châu, dặn mỗi người trên tay phải cầm một cái gáo nhưng bên trong lại đựng dầu.

Rồi Từ Thiện Hoảng lại ra lệnh cho Chương Tấn lãnh 200 người già làm thợ nề, mỗi người đẩy một cỗ xe chở đầy thạch khối.

Xoay qua Mã Thiện Quân, Từ Thiện Hoảng dặn :

- Mã đại ca, phần anh thay đổi quân phục, giả làm quan thủ bị, dẫn 500 anh em trong đạo Kỳ Dinh đi tuần tra nghiêm ngặt không cho ai đến gần, cũng như không cho người trong dinh Lý Khả Tú ra ngoài đi cầu viện.

Quay sang phía Châu Trọng Anh, Từ Thiện Hoảng nói :

- Xin nhạc phụ cùng với hai anh Mạnh Kiện Hùng và An Kiện Cường đợi sẵn ở cửa Nam mà tấn công vào. Triệu tam ca cùng Thường ngũ, lục ca hai vị tấn công từ phía Bắc vào. Tổng đà chủ, Vô Trần đạo nhân và tôi sẽ đánh từ cửa Tây vào. Ba đội này phải đánh chớp nhoáng, tốc chiến tốc thắng, đội vào vào được dinh thự Lý Khả Tú trước sẽ đoạt công đầu.

Phân công đầu đó xong xuôi, Từ Thiện Hoảng mới từ từ giải thích kế hoạch tỉ mỉ cho tất cả cùng biết rõ để khai thông. Ai nấy đều khâm phục Từ Thiện Hoảng là đa mưu túc kế, thần cơ diệu toán.

Thế lực Hồng Hoa hội ở Hàng Châu rất hùng hậu nên cuộc huy động võ trang không gặp khó khăn trở ngại một chút nào cả. Chỉ trong vài khắc đồng hồ là đầu đó đã chuẩn bị chu đáo, đầu ra đó. Dùng cơm tối xong, mọi người nai nịt chỉnh tề lên đường, chia nhau chực sẵn ở từng vị trí, kiên nhẫn chờ đợi

nghe tiếng đại pháo của đoàn quân của Lạc Băng vào giờ Tý

Trần Gia Cách nói với Từ Thiện Hoảng :

- Thất ca thật đã tận dụng Tôn tử binh pháp. Từ lửa đến nước đều có đủ cả, lại còn thêm cả dầu nữa! Không biết Lý Khả Tú chống đỡ bằng cách nào?

Hai người đang chuyện trò bỗng nghe tiếng pháo nổ vang trời. Sau đó là dân cư chung quanh đua nhau chạy trốn. Tình thế trở nên xáo trộn và hỗn loạn vô cùng.

Trong dinh thự của Lý Khả Tú, có mấy trăm tên quân cầm sẵn từng thùng nước như lã lũng thay vẫn đứng im không động đậy gì cả.

Lạc Băng nghĩ thầm :

- “Lý Khả Tú là một đại tướng văn võ song toàn, cơ mưu đầy đủ. Chắc là hắn sợ trúng kế “điệu hổ ly sơn” nên để mặc kẻ cho bên ngoài thế nào vẫn một mực thủ kín bên trong. Như thế gì việc giải cứu Văn tứ ca không dễ dàng chút nào cả!”

Bỗng nhiên, Lạc Băng nhìn phía lửa đang cháy thấy một đám nông dân như hoảng hốt vô cùng. Họ thay phiên nhau đẩy những xe rom tới gần. Mấy viên võ quan trong phủ thấy vậy lớn tiếng mắng :

- Khốn nạn! Lửa cháy như thế kia mà chúng bây còn đẩy xe rom lại gần nữa à? Có mau đẩy đi chỗ khác hay không? Nguy hiểm tới nói rồi!

Đám nông dân tỏ ra lúng lúng, đám võ quan giận quá dùng roi quất túi bụi vào đám nông dân khiến họ sợ hãi bỏ mặc những xe rom đó mà chạy đi hết. Giữa lúc nguy cấp, tiếng phèn la đánh lên chất chứa, mấy chục chiếc xe thủy long lướt tới nhẹ nhàng.

Lúc bấy giờ, lửa cháy đã lan tới các doanh trại chung quanh phủ đại tướng quân hết sức mãnh liệt. Gặp các xe rom, lửa bắt vào ngay lập tức cháy bùng lên dữ dội. Kế đến Châu Ý lại cầm đầu đám dân giả làm nạn nhân hỏa hoạn kéo tới, múc dầu đổ thêm vào ngọn lửa đang cháy dữ dội.

Lý Khả Tú đứng trong nhìn thấy đám dân chúng có những hành động lạ lùng liền gọi Tham tướng Tăng Đồ Nam ra ngoài thanh tra.

Tăng Đồ Nam đến trước đám người của Châu Ý hỏi :

- Các người làm gì ở đây?

Châu Ý cười đáp :

- Cứu hỏa!

Tăng Đồ Nam hét lớn :

- Có mau dẹp hết những trò ngu xuẩn đại đột kia đi hay không? Bị cháy nhà rồi đâm ra mất trí hết cả rồi sao?

Đang lúc Tăng Đồ Nam còn đang cãi vã với đám người Châu Ý thì Mã Thiện Quân kéo binh lính tuần phòng đến bao vây dinh thự tướng quân giải tán hết đám người chung quanh.

Tăng Đồ Nam lớn tiếng gọi :

- Vị tướng quân nào chỉ huy đội quân xin bắt hết đám người này nhốt lại dùm!

Tăng Đồ Nam vừa nói dứt lời, Châu Ý đã tạt vào người ông ta một gáo dầu. Tăng Đồ Nam kinh hãi chạy ngược trở lại, tránh xa ngọn lửa. Lý Khả Tú đứng trên thành trông thấy thế thì giận lắm, ra lệnh cho xạ thủ dùng cung nỏ bắn sả xuống đám dân chúng ngoài thành.

Đã được huấn luyện từ trước, đám người chạy tới núp đằng sau những chiếc xe nên chẳng một ai bị thương vong.

Thấy dầu của đạo quân “nạn nhân” do Châu Ý lãnh đạo đã cạn dầu, Vệ Xuân Hoa liền đốc thúc đạo quân Thủy Long nhắm bờ thành mà đổ dầu sôi không ngừng. Đám quân sĩ thấy thế thì hoảng hồn, đua nhau chạy trốn, bất chấp quân kỷ.

Lý Khả Tú tin chắc đây không phải là hỏa hoạn mà do chính Hồng Hoa hội đã hoạch định chương trình tấn công với mục đích giải cứu Văn Thái Lai. Vì vậy, Lý Khả Tú một mặt đặc phái một số quân ra ngoài đi cầu viện, một mặt chỉ huy quân lính trong thành cố thủ.

Nhưng Lý Khả Tú có ngờ đâu đã trúng kế Từ Thiện Hoảng. Mấy lần gửi quân đi cầu viện đều bị Mã Thiện Quân bắt hết.

Theo kế hoạch của Từ Thiện Hoảng thì hi đốt rom để hư trương thanh thế chứ không có ý định đốt dinh thự của Lý Khả Tú, vì nếu làm như thế mà không cứu kịp Văn Thái Lai ắt chàng phải bị chết cháy mà thôi.

Chưong Tấn chỉ huy đội quân “thạch khối” tới sát bờ thành. Mọi người chống những bao đá sỏi lên nhau dựa vào vách thành để làm thang.

Đạo quân Thủy Long của Vệ Xuân Hoa sau đó đổi dầu thành nước lạnh tưới lên mặt thành từ từ dập tắt các ngọn lửa.

Lúc đó, đám quân sĩ canh gác trên thành vì bị trận “mưa dầu” đã trốn hết cả nên Trần Gia Cách mới ra lệnh cho mọi người vượt tường mà tấn công vào. Cả bốn mặt đều dùng những bao “thạch khối” đựng đá sỏi bên trong chồng lên nhau để làm thang mà tiến vào trong thành.

Chẳng bao lâu, ba đội quân Hồng Hoa hội tại ba cửa Tây, Nam, Bắc đã vào cả được trong thành. Gặp bất cứ tên quân nào chạy, mọi người đều bắt lại để hỏi thăm chỗ giấu Văn Thái Lai.

Từ Thiện Hoàng lớn tiếng kêu gọi mọi người hợp sức tiêu diệt hết đám Thanh binh trong thành. Lý Khả Tú đích thân đứng ra điều khiển, đốc thúc quân lính chống lại.

Hai bên đang giao tranh kịch liệt thì bỗng nhiên có một người cất cao giọng như nói một tràng tiếng lỏng giang hồ rồi tự nhiên đám hào kiệt Hồng Hoa hội tản mác ra.

Lý Khả Tú sợ trúng gian kế nên lập tức truyền lệnh :

- Ai ở đâu giữ yên vị trí này, không được bắn tên hay đuổi theo.

Ngay sau đó, đội Thủy Long kéo tới nhắm vào hàng ngũ của Lý Khả Tú phun nước xuống như mưa. Đám quân sĩ chịu không nổi tranh nhau mà chạy trốn bất kể hiệu lệnh.

Từ Thiện Hoàng ra lệnh cho đội Thủy Long ngừng tay rồi hướng về đám tàn quân của Lý Khả Tú nói :

- Bọn người muốn sống thì mau buông hết vũ khí xuống.

Cả đám nghe nói đều rã rập tuân theo. Lý Khả Tú bán loạn tinh thần. Bỗng đâu từ bên ngoài một thanh niên phi thân tới như bay nắm tay ông ta dắt đi nói :

- Thân phụ mau theo con thoát khỏi nơi này.

Lý Khả Tú nhận ra thanh niên ấy là Lý Mộng Ngọc, con gái mình cải nam trang thì an lòng vững dạ. Nhưng ông ta ngạc nhiên không hiểu tại sao con gái mình hôm nay có sức mạnh như thần, dắt mình bay đi vùn vụt.

Chương Tấn từ đâu cầm song phủ hùng hổ xông ra nạt lớn :

- Đứng lại! Không được chạy!

Lý Mộng Ngọc phóng một kiếm đâm ngay mặt Chương Tấn làm chàng ta thất kinh vội vàng đưa sống búa lên đỡ. Nhưng thì ra đó chỉ là một hư chiêu. Chương Tấn vừa nhấc búa lên thì Lý Mộng Ngọc đã thâu ngay kiếm về và tiếp tục dắt Lý Khả Tú chạy tiếp.

Chương Tấn định rượt theo thì Triệu Bán Sơn cản lại nói :

- Thập đệ! Đừng rượt theo! Việc cứu Văn tứ ca quan trọng hơn!

Chương Tấn nghe gọi bèn đứng lại ngay, không rượt theo nữa. Nguyên Triệu Bán Sơn đã nhận ra được Lý Mộng Ngọc là đồ đệ của Lục Phi Thanh nên không cản lại, thăm nghĩ :

- “Không biết hần và Lý Khả Tú có mối quan hệ như thế nào mà lại liều mạng giải cứu trong lúc nguy hiểm như thế này. Tốt hơn hết là nể mặt Lục lão ca để cho hần làm tròn bốn phận là hơn.”

Lúc ấy toàn thể binh lính trong dinh thự đã buông hết vũ khí xuống đầu hàng. Dương Thanh Hiệp dồn tất cả vào một góc. Đám hào kiệt Hồng Hoa hội thì nhau đi tìm Văn Thái Lai mà vẫn không thấy được một tung tích nào cả. Lạc Băng nóng lòng, hết tra khảo hàng binh lại tra khảo đến hàng tướng. Nhưng không một ai biết được tên Văn Thái Lai khi nàng hỏi đến.

Từ Thiện Hoàng nói :

- Có hỏi hay giết hết đám người này cũng vô ích thôi! Chi bằng rượt theo Lý Khả Tú bắt lại mà hỏi thì may ra còn tìm được manh mối!

Thấy Từ Thiện Hoàng nói có lý, định ra ngoài chia nhau đi bắt Lý Khả Tú thì một người bịt mặt từ đâu xông ra chặn lại. Lạc Băng giơ đao lên chém người bịt mặt một nhát thì hần vung kiếm lên gạt đao của nàng qua một bên rồi nhìn Lạc Băng nói :

- Muốn gặp chồng hãy theo tôi!

Lạc Băng như ngây cả người hỏi :

- Người nói gì vậy?

Tuy hỏi vậy nhưng Lạc Băng lập tức chạy theo người ấy. Châu Ý cùng Chương Tấn sợ Lạc Băng mắc phải quỷ kế của địch nhân nên cùng đi theo hỗ trợ. Người bịt mặt có khinh công tuyệt diệu, nên phi như gió. Qua một khúc quanh co, hần lại nhắm hoa viên chạy thẳng một mạch.

Lạc Băng vừa chạy vừa ngạc nhiên hỏi :

- Người là ai?

Người bịt mặt không trả lời. Hình như thông thạo hết cả đường lối trong dinh Lý Khả Tú, hần lách qua lách lại thật tài tình và may lẹ vô cùng. Hần dẫn mọi người qua khỏi những cửa động kỳ lạ trong hoa viên rộng thênh thang được nguy trang trong những cụm hoa thật khéo léo. Lạc Băng để ý dưới đất có nhiều từ thi nằm la liệt chưa ráo máu. Đó là những kẻ bị Vô Trần đạo nhân giết khi nãy lúc mọi người chạy đi tìm nơi giam giữ Văn Thái Lai mà không gặp.

Người bịt mặt đảo quanh một hồi thì đến một cái gò cao, phía trên trồng toàn mẫu đơn trắng. Đi vòng một hồi, người bịt mặt liền vỗ tay bốn cái. Lạc Băng không hiểu gì cả, vừa định hỏi thì lại thấy người bịt mặt nắm tay Lý Khả Tú mà chạy vào, đằng sau có hai anh em Tây Xuyên song hiệp đuổi theo.

Thình lình, người bịt mặt phóng qua bồn hoa dùng một thế “Hồi Phong Phát Liễu” tấn công hai anh em Tây Xuyên song hiệp. Anh em họ Thường lùi ra sau hai bước né tránh. Thừa cơ hội ấy, người bịt mặt nắm tay Lý Khả Tú phi thân lên đầu tường.

Thường Bá Chí đưa năm ngón tay chụp tới, trong khi Thường Thích Chí phóng ra một chưởng dồn người bịt mặt vào thế bí cực kỳ nguy ngập. Hần thoát được một tay một người thì lại bị người kia chụp trúng ngay bả vai. Lạc Băng thấy thế la lên :

- Ngũ ca! Lục Ca! Đừng đánh hần!

Tây Xuyên song hiệp nghe nói liền dừng tay lại ngạc nhiên. Người bịt mặt lúc đó lại nhảy qua bồn hoa bên kia, và cứ thế nhảy qua nhảy lại mấy lần, hành động kỳ quái, thật là khó hiểu.

Chương Tấn khó chịu, không thể nhịn được nữa gọi lớn :

- Từ ca! Anh ở đâu? Có anh em đến cứu anh đây!

Dứt lời, Chương Tấn vùng búa lên, nhắm gò hoa đập loạn lên. Thường Thích Chí để ý chợt thấy phía dưới bồn hoa có một dấu hiệu rất là kỳ quái. Phóng mình lại gần xem thì khám phá ra một sợi dây xích sắt chôn dưới chậu hoa nọ.

Nắm sợi dây xích vận nội công kéo thử, thì nghe có tiếng động di chuyển. Dời mấy chậu hoa bên cạnh sang một bên thì bỗng đâu lòi ra một nắp hầm bằng đá xanh rất lớn. Mọi người thấy thế liền reo lên. Châu Ý rời ra ngoài kêu đám hào kiệt Hồng Hoa hội vào giúp sức. Trong lúc đó, người bịt mặt biến đi lúc nào mà không ai để ý đến.

Mọi người cố sức nới người một đầu khiêng nắp hầm lên. Nhưng mặc cho mọi người tha hồ phí sức, nắp hầm vẫn không di chuyển một ly nào. Từ Thiện Hoảng liền ra dấu bảo mọi người dừng tay để cho chàng quan sát.

Dưới ánh trăng mờ mờ, trên mặt đá xanh như hiện ra những nét của một “Bát Quái Thái Cực Đồ”. Từ Thiện Hoảng liền bước vào giữa ngay trung tâm của Bát Quái Thái Cực Đồ. Chàng ấn theo phương pháp, đập thử vào các phương vị Bát Quái thì thấy dưới bàn chân như đang chuyển động nhẹ nhẹ. Chàng tung mình ra khỏi nắp hầm thì ngay sau đó phiến xanh sụp xuống, thành một miệng hang.

Lạc Băng mừng quá định nhảy xuống thì Thường Bá Chí kinh hãi nắm hai tay kéo lại nói :

- Khoan đã!

Từ dưới miệng hầm, ba mũi phi tiêu bắn lên vun vút khiến Lạc Băng hết hồn hết vía. Lúc đó, mọi người nhìn kỹ thì thấy có những bậc thang bằng đá dẫn xuống một đường hầm.

Trần Gia Cách nói :

- Ngũ ca và lục ca! Hai anh giữ miệng hầm, để chúng tôi xuống dưới coi thử.

Dứt lời, Trần Gia Cách từ từ cẩn thận từng bước đi xuống dưới hầm. Vô Trần đạo nhân, Triệu Bán Sơn, Châu Trọng Anh, Chương Tấn, Lạc Băng, Mạnh Kiện Hùng và Châu Ý cùng đi theo. Dương Thanh Hiệp ở lại giữ cửa hầm phía trong để khi có tin tức gì từ trên hầm đưa xuống sẽ lập tức chạy vào thông báo cho mọi người.

Đi hết con đường trước mặt thì bất chợt gặp một cánh cửa sắt chặn ngang trước mặt. Từ Thiện Hoảng thấy vậy liền lấy đá lửa ra đánh vào bụi nhùi. Ánh sáng lóe lên rọi vào cửa sắt, một bản đồ Thái Cực lại hiện ra trước mặt mọi người.

Vận dụng nội công vào hai cánh tay, Từ Thiện Hoảng áng theo phương vị trong hình Thái Cực đánh luôn hai chưởng và kêu lớn :

- Tất cả đang ra hai bên cho thật xa!

Đám hào kiệt chia nhau ra hai nhóm, nép sát vào tường vì sợ có ám khí phóng ra. Nhưng trái với sự tiên liệu của mọi người, lần này cánh cửa từ từ mở ra mà không thấy ám khí đâu cả. Lạc Băng vì quá nóng nảy nên khi cánh cửa vừa hé đủ cho một người chui lọt đã nép mình chui ngay vào bên trong.

Từ Thiện Hoảng hốt hoảng la lên :

- Tù tẩu! Khoan đã!

Tiếng chàng vừa dứt thì Lạc Băng đã sang đến bên kia rồi. Chương Tấn và Châu Ý liền sau đó cũng chui qua.

Bỗng nhiên, Vệ Xuân Hoa từ bên ngoài chạy vào gọi lớn :

- Tổng đà chủ! Có người cứu Lý Khả Tú thoát khỏi nơi đây rồi! Chúng ta mau ra tay cho lệ kéo viện binh kéo đến thì nguy!

Trần Gia Cách liền ra lệnh :

- Cứu ca mau ra tiếp sức với Mã đại ca chuẩn bị đội xạ thủ cản viện binh cho bằng được mới mong cứu được Văn tứ ca.

Vệ Xuân Hoa tuân lệnh lui ra. Trần Gia Cách lại tiếp tục dẫn mọi người chui qua cửa sắt vào bên trong. Trước mặt mọi người là một con đường dài hun hút như vô tận. Vì quyết tâm cứu Văn Thái Lai cho bằng được nên mọi người không sợ nguy hiểm, cùng nhau đi tới. Đi hết con đường đến chỗ tận cùng, mọi người thấy có một khúc rẽ. Ngay khúc rẽ ấy có một cánh cửa nhỏ hiện ra trước mắt mọi người. Chương Tấn liền dùng búa đập một cái, cánh cửa mở ra. Sau cửa là một gian phòng nhỏ. Trong phòng có thấp mấy cây nến. Giữa phòng có một cái ghế, và ngồi trên ghế là một người cầm kiếm.

Người cầm kiếm không ai khác hơn là Hỏa Thủ Phán Quan Trương Siêu Trọng. Đằng sau Trương Siêu Trọng có một cái giường, và trên giường có một người đang nằm. Người ấy chính là Bôn Lôi Thủ Văn Thái Lai.

Văn Thái Lai nghe tiếng chân, quay đầu lại trông thấy Lạc Băng thì tưởng mình đang nằm mơ. Tay chân chàng bị xiềng xích nên không cử động được, chỉ khẽ kêu lên một tiếng. Lạc Băng rút ra ba mũi phi đao nhắm Trương Siêu Trọng phóng rồi chạy thẳng đến chiếc giường.

Trương Siêu Trọng một tay bắt ba mũi phi đao của Lạc Băng, còn tay kia bấm nhẹ vào một nút ở trên ghế y đang ngồi, lập tức từ trên một cái lưới sắt chụp xuống dưới chụp kín quanh giường Văn Thái Lai.

Trần Gia Cách hét lớn :

- Tất cả anh em xông vào thanh toán tên gian tặc này trước!

Dứt lời, ngọn trùy thủ trên tay chàng nhắm ngực Trương Siêu Trọng đâm thẳng một nhát. Biết thời gian gấp rút nên mọi người không cần để ý gì đến luật giang hồ nữa, nên Vô Trần đạo nhân, Triệu Bán Sơn và Châu Trọng Anh cùng rút binh khí ra một lượt vây chặt lấy Trương Siêu Trọng vào giữa.

Trương Siêu Trọng bình tĩnh, đỡ gạt bốn phía. Được vài hiệp, Trần Gia Cách cất thanh trùy thủ vào bọc, dùng Cầm Nã thủ đánh vào hông Trương Siêu Trọng. Hỏa Thủ Phán Quan vội vàng nín hơi vào một cái, bụng thóp lại khiến cho tay Trần Gia Cách trật sang một bên.

Vừa tránh được cái chop hiểm nghèo, Trương Siêu Trọng lại bị hai nhát kiếm của Vô Trần đạo nhân và Triệu Bán Sơn chém tới cả hai bên tả hữu. Cùng lúc đó, thanh Kim bội đại đao của Châu Trọng Anh cũng nhắm giữa đỉnh đầu của Trương Siêu Trọng mà chém xuống.

Trương Siêu Trọng thấy tình thế cực kỳ nguy hiểm liền rút thanh Ngân Bích kiếm ra đỡ hai chiêu kiếm của Vô Trần đạo nhân và Triệu Bán Sơn rồi sẵn trón vung lên gạt đại đao của Châu Trọng Anh.

Mọi người đều biết rõ sự lợi hại của thanh Ngân Bích kiếm nên không dám cho binh khí của mình chạm vào nó liền lập tức thu hồi chiêu thức. Trương Siêu Trọng vừa dùng Ngân Bích kiếm đẩy lui được ba người thì lại bị Trần Gia Cách tấn công.

Trương Siêu Trọng biết trận đấu không thể nào kéo dài được. Nếu không nhờ thanh Ngân Bích kiếm kia bảo vệ thì cho dù là một người y còn chưa chắc đã cự nổi, huống hồ là bốn người cùng hợp lực quyết hạ y.

Đồn được Trương Siêu Trọng vào góc tường, Vô Trần đạo nhân dùng một thế “Trung Bình Thiên” đâm thẳng vào bụng Hỏa Thủ Phán Quan.

Bỗng nhiên, vách tường tự nhiên lõm vào một cái như mở ra, và Trương Siêu Trọng như lọt hẳn vào đấy. Ai nấy nhìn nhau ngơ ngác như không hiểu chuyện gì xảy ra cả.

Lúc ấy Chương Tấn và Lạc Băng cùng Châu Ý đang cố gắng đập cái lưới sắt ra để cứu Văn Thái Lai nhưng hoàn toàn chỉ phí công, vô ích. Chợt có tiếng động vang xuống rồi một bức tường sắt từ trên như tuột xuống giam kín Văn Thái Lai vào trong. Trần Gia Cách kịp thời nên nhảy tới, hai tay xách Lạc Băng cùng Châu Ý bay ra đằng sau.

Dương Thanh Hiệp đứng đằng sau cùng lúc đó bỗng nhiên la lớn :

- Không xong! Mau ra kéo chết!

Mọi người bên trong lúc đó đang nghĩ cách cứu Văn Thái Lai thành thử không để ý. Chỉ có Triệu Bán Sơn và Châu Trọng Anh nghe được bèn chạy lệ ra ngoài xem xét tình hình...

Triệu Bán Sơn và Châu Trọng Anh sau đó chạy vào trong la lớn :

- Tất cả ra mau! Nguy hiểm lắm!

Ai nấy đều hoảng hốt theo chân Triệu Bán Sơn ra ngoài. Chỉ có Lạc Băng vẫn đứng im tại chỗ như mất hồn. Châu Trọng Anh không chút chậm trễ, nhảy tới xách ngang hông Lạc Băng rồi phi thân ra ngoài.

Ra đến nắp hầm, mọi người nhìn thấy Dương Thanh Hiệp đang một mình vận nội công đỡ cánh cửa hầm bằng đá. Chương Tấn vội vàng nhảy tới ghé lưng vào đỡ phụ với Dương Thanh Hiệp một tay. Dương Thanh Hiệp liền rút cây thiết trúc cương tiên chặn dưới tấm đá xanh. Mọi người sau đó lần lượt phóng ra ngoài.

Chờ cho mọi người ra hết an toàn, Chương Tấn mới rút lưng ra khỏi cánh cửa hầm. Chỉ nghe “rắc” một tiếng, cây cương tiên của Dương Thanh Hiệp đã gãy ra làm đôi và cánh cửa đá rơi xuống đập kín cửa hầm lại.

Mọi người vừa trải qua cơn kinh hoàng thì lại nghe Tây Xuyên song hiệp từ đâu chạy đến la lớn :

- Không xong rồi, Tổng đà chủ! Đám Ngự lâm quân đã đến tiếp viện rất đông!

Trần Gia Cách nói :

- Tất cả anh em mau rút lui!

Khi đến hoa viên, mọi người thấy một thiếu phụ tuyệt đẹp, y phục rất hoa mỹ nhưng thần sắc hết sức xanh xao, vẻ mặt ngờ ngác. Trần Gia Cách hét lớn :

- Bắt lấy!

Châu Ý nhảy tới đưa tay chụp lấy tay thiếu nữ. Nàng ta hoàn toàn không chút kháng cự để yên cho Châu Ý bắt lấy. Ra khỏi cửa dinh, mọi người trông thấy một căn hết sức hỗn loạn đang diễn ra trước mắt. Đám Thanh binh cùng một số bang chúng Hồng Hoa hội đang nhao nhao lên như sắp sửa giao tranh.

Thấy vậy, Trần Gia Cách giờ cao tin vật của Hồng Hoa hội lên ra lệnh :

- Tất cả lập tức rút lui, gặp nhau tại cửa Bắc!

Ra khỏi thành, Trần Gia Cách nói :

- Chúng ta lui ra xa 10 dặm phía Bắc, chờ nước xong sẽ tính!

Mọi người vừa đi vừa bàn tán. Có một điều ai nấy đều thắc mắc không hiểu là người bị mất kia. Nhờ hấn tận tình chỉ điểm mà mọi người mới tìm được chỗ của Văn Thái Lai bị giam cầm. Nhưng đồng thời hấn cũng cứu Lý Khả Tú vượt thoát được hiểm nghèo! Cả hai việc, hấn đều làm hết mình, như liều mạng hy sinh. Phải chăng hấn là người của Hồng Hoa hội? Hay là người của triều đình? Điều nào cũng chí lý. Mà điều nào cũng vô lý. Chuyện càng lúc càng phức tạp không hiểu nổi!...

Đang lúc ấy thì từ xa có tiếng rao truyền :

- Ngã Võ Duy Dương!.. Ngã Võ Duy Dương!...

Nghe tiếng rao truyền, Triệu Bán Sơn cười nói :

- Đám Trần Viễn tiêu cực lại đến rồi!

Từ Thiện Hoàng gọi Trần Gia Cách ra bàn riêng :

- Chúng ta không nên nói cho tứ tẩu biết chuyện Càn Long đòi giết Văn tứ ca trong ba ngày. Tổng đà chủ nghĩ có đúng không?

Trần Gia Cách gật đầu. Từ Thiện Hoàng lại nói :

- Đêm nay chúng ta làm náo nhiệt thế này thì có khác nào thúc giục Càn Long hạ sát Văn tứ ca cho mau!

Trần Gia Cách cau mày nói :

- Hấn là thế! Bây giờ phải làm sao đây?

Từ Thiện Hoàng nói :

- Theo tôi thì tìm cách đoạt được cặp ngọc bình là hay nhất!

Trần Gia Cách chưa kịp hỏi thì Từ Thiện Hoàng đã nói tiếp :

- Nếu Càn Long chịu cho xứ Hồi giảng hòa tất nhiên sẽ giữ lấy cặp ngọc bình đó. Mà không cho hòa thì cũng phải cho người đem trả lại cặp ngọc bình đó để khỏi mang tiếng là thất tín với thiên hạ.

Trần Gia Cách như chợt hiểu ra hỏi :

- Ý của thất ca là dùng cặp ngọc bình này làm kế hoãn binh?

Từ Thiện Hoàng đáp :

- Đúng như vậy, Tổng đà chủ! Đành rằng cặp ngọc bình này không thể chuộc được Văn tứ ca về, nhưng có thể cho chúng ta thêm ít thời gian để mà tính kế khác. Mặt khác có thể giúp được cho Mộc Trác Luân lão anh hùng có thêm thì giờ để chỉnh đốn lại binh lực để chống lại với đại quân của Triệu Huệ trong trường hợp Càn Long không chịu cho hòa.

Trần Gia Cách khen ngợi chẳng cùng, cười nói :

- Đây cũng là dịp may để thử xem Uy Chấn Hà Sóc lợi hại đến đâu!

Bàn tính xong, Trần Gia Cách sai Vệ Xuân Hoa đi thám thính tình hình của Trần Viễn tiêu cục...

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Ân Cừ Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Làm trò ma quỷ bày mưu quái - Bắt kẻ hùng gian cướp ngọc bình

Lần bảo tiêu này, Trần Viễn tiêu cục có trách nhiệm đem bảo vật đến cho Trần tướng quốc phủ, đồng thời Hoàng thái hậu còn gửi gắm cặp ngọc bình để trao đến tận tay cho vua Càn Long.

Thấy trách nhiệm quá nặng nề, Vương Duy Dương không thể tin tưởng được ai nên đích thân đứng ra chỉ huy cuộc bảo tiêu. Vương Duy Dương chọn sáu tiêu sư võ công cao cường nhất của tiêu cục cùng với Hàn Văn Xung đi theo mình hộ tống. Ngoài ra, triều đình Mãn Thanh còn phái thêm bốn tên thị vệ võ nghệ vào bậc thượng thừa đi cùng với 30 Ngự lâm quân xuất sắc đi theo giúp sức.

Trong suốt cuộc hành trình hoàn toàn không gặp một trở ngại nhỏ nào cả. Cả hai phe Hắc đạo cũng như Bạch đạo hể nghe tiếng rao truyền là lập tức lánh xa chứ không dám lại gần...

Hôm ấy vào giờ Ngọ, đoàn bảo tiêu chỉ còn cách Hàng Châu khoảng mười dặm. Cả đoàn bảo tiêu ai nấy đều hân hoan vì thấy công tác sắp sửa hoàn tất. Tiêu sư nổi tiếng của Phụng Thiên tiêu cục, một chi nhánh của Vương Duy Dương là Uông Hạo Thiên huênh hoang nói :

- Vương tổng tiêu đầu! Phen này nhờ uy danh của Tổng tiêu đầu mà cuộc bảo tiêu được an toàn đến Hàng Châu. Thế nào Hoàng thượng cũng hài lòng và phong cho Tổng tiêu đầu một chức xứng đáng để đền bù công lao khó nhọc.

Vương Duy Dương đắc ý, cười lớn nói :

- Tuổi ta đã cao, công danh phú quý chỉ là phù vân! Chỉ mong sao con cháu được Hoàng thượng chiếu cố đến là thỏa mãn lắm rồi!

Tên Ngự tiền thị vệ Mã Kinh Hiệp nói :

- Tôi có nghe mấy người bằng hữu ở trên Kinh nói lại rằng Hoàng thượng sẽ đặc biệt chiếu cố đến Vương tổng tiêu đầu. Lần này xong việc ắt Vương tổng tiêu đầu sẽ được thăng chức binh sinh mà thôi!

Vương Duy Dương sung sướng nói :

- Nếu quả như lời Mã hiền đệ thì ta đây cảm kích vô cùng.

Vương Duy Dương vừa dứt lời chợt nghe có tiếng vó ngựa dồn dập, một kỵ mã lách vào bên mặt đoàn bảo tiêu phi như xé gió. Đoàn bảo tiêu thấy kỹ thuật của người ấy rất tinh thông, thủ pháp vừa nhanh nhẹn vừa mạnh dạn bỗng nhiên cảm thấy e ngại trong lòng. Nhưng lại nghĩ rằng đây không phải là chốn rừng núi hiểm trở, không còn cách Hàng Châu bao xa thì lại vững tâm trở lại, tin tưởng rằng không có đám lục lâm thảo khấu nào dám cả gan mà “vuốt râu hùm” nữa.

Đi thêm vài dặm, đoàn bảo tiêu lại thấy kỵ mã lúc nãy phi ngược trở lại vượt qua mặt đoàn tiêu xa. Lần này không dám tiêu sư và đám thị vệ cảm thấy chột dạ mà chính Vương Duy Dương cũng phải lưu ý nhìn theo.

Theo kinh nghiệm giang hồ thì hành động của kỵ mã kia không ngoài mục đích dò thám đường đi nước bước cũng như lực lượng của đoàn bảo tiêu.

Uông Hạo Thiên cười nói :

- Lễ nào bọn giặc cỏ không biết có Thái Sơn Bắc Đẩu ở chốn này mà đòi giẫm mặt!

Mã Kinh Hiệp cũng lên tiếng :

- Từ lúc khởi hành đến giờ tay chân không được hoạt động chút nào nên người đâm ra uể oải, buồn ngủ không tả. Nếu có ít đám giặc cỏ đến giúp chúng ta đỡ ngựa tay thì chừng là chuyện hay chứ sao.

Đoàn bảo tiêu vẫn tiếp tục từ từ tiến lên, nhưng không dám khinh xuất, canh phòng cẩn mật hơn. Đi qua một thị trấn lớn, Vương Duy Dương cho đoàn bảo tiêu ghé vào một lữ quán để ăn uống, nghỉ ngơi.

Đang ăn cơm thì bất thình lình nghe tiếng ngựa hí ngoài cửa. Hàn Văn Xung nghe tiếng ngựa hí thì giật mình lắng tai nghe. Nhìn ra bên ngoài, hắn thấy một con bạch mã thật cao lớn hùng vĩ đang chồm trên lưng trên lưng một vài bó củi. Đi sau là một nông dân. Hắn ta bỗng giờ roi ra quát một cái vào mông ngựa. Con ngựa nhảy chồm lên và phi về hướng trước như bay. Gã nông dân sau đó phóng lên yên ngựa một cái thật mau lẹ và tài tình phi mất hút. Hàn Văn Xung đang ăn dở cả chén đĩa, ra ngoài rượt theo. Đám tiêu sư thấy một cao thủ như Hàn Văn Xung mà lại đuổi theo một nông dân tầm thường thì cũng chẳng thêm lý tới.

Ngay lúc đó, một tên tiểu nhị từ ngoài đi vào miệng nói luyên thuyên không ngừng :

- Bẩm Trương lão gia. Mời lão gia vào trong này ngồi. Hôm nay có nhiều món ngon và rượu thượng hảo hạng, lại thêm có một đám hề đến giúp vui nữa. Vui lắm! Hay tuyệt!

Một người từ ngoài đi vào mặc áo bông màu lam, quần lãnh Tô Châu màu trắng, trông cực kỳ sang trọng. Hình như là một phú thương. Đi theo lão phú thương là bốn, năm người, xách khăn gói, đồ đạc, hình như là đám gia nhân theo hầu. Tiểu nhị đưa đám người vào một cái bàn lớn, gần bàn của Vương Duy Dương, bưng trà lên ân cần mời mọc.

Vương Duy Dương chỉ khẽ liếc qua một cái nhìn người phú thương thôi chứ cũng chẳng thêm để ý. Uy Chấn Hà Sóc nói với bọn tiêu sư và Ngự tiền thị vệ rằng :

- Lạ quá! Sao Hàn lão đệ đi lâu quá vậy!

Vương Duy Dương vừa dứt câu thì bên ngoài có tiếng giầy khua, một nhóm ba người gồm một người vóc dáng trung bình hơi gầy, một nàng thiếu nữ cũng trạc tầm vóc với người kia, và một người to lớn vạm vỡ trông rất mạnh khỏe.

Trông ba người giống như hạng giang hồ mải võ. Người gầy đi trước chấp tay vái bốn phía rồi lễ phép nói :

- Lời xưa vẫn dạy: “ở nhà nghe lời cha mẹ, ra đường nghe lời bạn bè”. Tôi vốn lưu lạc giang hồ từ nhỏ, có chút nghề mọn xin đem ra biểu diễn để giúp vui quý khách trong khi uống rượu. Nếu thấy xem được thì xin quý vị tặng cho chút tiền để dùng làm lộ phí, còn thấy dở thì đuổi ra khỏi cửa.

Nói vài câu tiếng lóng giang hồ xong, hắn thò tay lên đầu lấy cái mũ vải rách đặt lên một chung trà trên bàn vỗ nhẹ một cái thét lên :

- Hô biến!

Hắn giờ cái mũ lên một cái, chung trà quả nhiên biến đi đâu không thấy. Người phú thương họ Trương tỏ vẻ thích thú vô cùng liền gọi người ấy đến gần cười nói :

- Anh biểu diễn ảo thuật hay lắm! Còn những màn nào ngoạn mục cứ việc làm tiếp. Tôi sẽ thưởng sau.

Người “ảo thuật gia” cười nói :

- Trương lão gia có cái điều đẹp quá, cho tôi mượn xem được không?

Trương phú gia cười lớn đưa cái điều cho chàng ảo thuật gia. Theo phương pháp lúc nãy, y lại úp cái mũ của mình lên điều và lúc giờ mũ ra thì cái điều cũng biến đi đâu mất.

Người nô bộc của Trương phú gia bỗng lên tiếng nói :

- Cái điều của chủ nhân tôi là một vật quý giá. Anh làm mất không được đâu đấy nhé!

Người ảo thuật gia cười nói :

- Kia, sao anh nói oan cho tôi vậy! Cái điều nằm trong cái hầu bao của anh đó!

Người nô bộc ngờ ngạc ngó xuống hầu bao thì quả nhiên thấy có cái điều thật. Hắn buồn cười lấy cái điều để lên bàn cho mọi người xem. Ai nấy đều vỗ tay khen ngợi.

Vị Trương phú gia hết sức kinh ngạc, mà chính bọn tiêu sư của Trần Văn tiều cục cũng phải lấy làm lạ nên tới vây quanh chàng ảo thuật gia để xem y diễn trò.

Trương phú gia rút chiếc nhẫn bằng vàng nhân ngọc phí thủy từ ngón áp út trao cho chàng ảo thuật gia nói :

- Đâu, anh biến thử tôi xem?

Chàng ảo thuật gia để cái nhẫn bên chiếc mũi, dùng miệng thổi một hơi rồi đọc lên một câu “thần chú”:

- “Biển Đông biển Tây... Biển bảy, tám ngã... Không sợ Diêm Vương.. Không kiêng hà bá... Táng mạng nan đào... Hô biển!

Thật kỳ lạ, chiếc nhẫn biến đi đâu mất mà không một ai trông thấy. Chàng ảo thuật gia cười nói với Trương phú gia :

- Đại nhân hãy nhìn thử trong túi mình xem.

Trương phú gia thò tay vào trong túi thì quả nhiên là chiếc nhẫn của mình nằm trong đó từ bao giờ.

Vừa lúc ấy, có nhiều tiếng chân nổi lên, rồi nhiều người sao đó bước vào. Chỉ có một vài người là khách, còn lại bao nhiêu đều là binh lính, thậm chí có cả một vài võ quan trong dinh Thống binh nữa.

Một viên võ quan như đã hỏi thăm và biết rõ mọi chuyện liền bước đến mắng :

- Cái lũ dân giang hồ kiếm tiền nuôi miệng chỉ chuyên đi làm trò dối trá lừa người. Trước mặt quan gia đây, ngươi có giỏi thì biến thử ta xem!

Dứt lời, viên võ quan đặt trên bàn một tờ công văn, ngoài phong bì có đề hàng chữ rõ ràng: “Tức tốc trình lên quan Binh bộ Bắc Kinh Vương đại nhân”

Với một giọng hách dịch quan liêu, tên võ quan dằn mạnh từng tiếng như thách thức :

- Hãy biến thử ta xem! Không biến được thì đừng trách ta!

Chàng ảo thuật gia gượng cười, khép nép rụt rè thưa :

- Xin quan lớn tha tội cho kẻ giang hồ nghèo khó bày chút nghề mọn kiếm ăn. Tờ công văn này là quân cơ tối mật, kẻ tiểu nhân gan nào mà dám đụng đến. Nếu có mệnh hệ gì thì roi dầu như không!

Trương phú gia hình như không biết đó là một vật quan trọng nên đề nghị :

- Có gì mà lại không dám! Đã có người bảo biến thì ngươi cứ biến đi chứ sợ cái gì?

Quay qua đám gia nhân, Trương phú gia nói :

- Mi mau lấy 50 lượng bạc bỏ lên bàn cho ta.

Tên gia nhân móc trong bao đếm đủ số bạc để lên bàn. Trương phú gia ung dung nói :

- Ngươi biến được, ta thưởng cho ngươi!

Chàng ảo thuật gia nhìn thấy bạc thì mừng lắm, xoay qua nói nhỏ vào tai người thiếu nữ bằng tiếng lóng giang hồ rồi nghiêng mình thi lễ với viên võ quan nói :

- Kẻ tiểu nhân không dám cãi lệnh quan lớn nên xin mạn phép biết thử.

Sau đó chàng ảo thuật gia úp cái mão lên bức công văn miệng lại đọc “thần chú” rằng :

- “Biển mau biến lệ... Ngọc Hoàng thượng Đế... Thái Bạch Kim Tinh... Gia Cát Khổng Minh... Lê Sơn Thánh Mẫu... Nam Tào Bắc Đẩu... Thái Thượng Lão Quân... Nhị Lang Tôn Thần... Tề Thiên Đại Thánh! Nhất cấp như luật... Hô biển!

Vương Duy Dương nghe chàng ảo thuật gia đọc “thần chú ba lách ba xàm” thì không khỏi ôm bụng lăn ra cười. Bỗng nhiên chàng ảo thuật gia đưa ngón tay trỏ chỉ từ phía rồi chỉ trên chỉ dưới rồi tình linh chỉ vào hai cái gói làm bằng da tê giác để ngay trên bàn chỗ Vương Duy Dương ngồi, vỗ tay một cái hô lớn :

- Tóu mau, lui mau! Một sợi lông của Tôn Ngộ Không biến hai cái bao da này bay mất!

Nói một hồi, chàng ảo thuật gia giở cái mũ lên và... tờ công văn đã biến mất, không còn ở đó nữa.

Viên võ quan bỗng mắng vào mặt chàng ảo thuật gia :

- Thầy rùa! Không lẽ mi có tà thuật của bàng môn tà đạo hả?

Chàng ảo thuật gia như giả điên không nghe thấy, chỉ quay sang nhà phú hộ họ Trương nói :

- Đa tạ Trương đại nhân đã tặng cho món tiền lớn thế này!

Viên võ quan bỗng nạt lớn :

- Đâu rồi? Mau trả lại tờ công văn cho ta chó!

Chàng ảo thuật gia cười nói :

- Nó nằm trong cái bao da đằng kia. Q uan lớn cảm phiền mở ra mà lấy!

Câu nói của chàng ảo thuật gia vừa thốt ra thì tất cả bọn tiêu sư cùng đám thị vệ đều nhảy chồm lên. Viên võ quan chạy lại chỗ để hai cái bao da đưa tay định mở ra thì tên tiêu đầu Uông Hạo Thiên hoảng hốt kêu lớn :

- Không thể được! Đó là bảo vật của hoàng cung gửi đến thánh thượng, đừng nên đụng vào!

Viên võ quan nói :

- Ta cần lấy tờ công văn, không lẽ không mở được hay sao?

Dứt lời, hấn lại đưa tay định mở ra. Mã Kinh Hiệp vội vàng ngăn lại :

- Không ai được mở ra xem hết, dù là Tướng quốc hay Nguyên soái cũng thế thôi!

Viên võ quan nhìn thấy Mã Kinh Hiệp mặc sắc phục thị vệ thì biết là chức vị trên hấn nên không dám cả gan làm liều, nhưng vẫn kỳ kèo :

- Nếu không cho ty chức mở thì đại nhân cho xin lại bức công văn.

Mã Kinh Hiệp ngó chàng ảo thuật gia nạt lớn :

- Mi không được gây rắc rối! Mau trả lại bức công văn cho vị Tổng binh này!

Chàng ảo thuật gia trả lời tự nhiên một cách rất thành thật :

- Bức công văn đã “biến” vào trong bao da ấy. Nếu ngài không tin thì cứ mở ra mà xem.

Viên võ quan nghe nói nổi nóng đánh vào trán chàng ảo thuật gia một cái và hét lớn :

- Mau trả lại công văn cho ta!

Người thiếu nữ cả giận nạt lại :

- Mi muốn gì? Tại sao lại đánh người ta?

Viên võ quan giận quá mắng xối xả :

- Đồ khốn kiếp! Bọn bay dám lấy tờ công văn khẩn cấp của ta làm trò đùa à?

Trương phú gia thấy việc không êm bèn quay qua bảo chàng ảo thuật gia :

- Mi không được lỗ mắng! Mau trả lại tờ công văn đó cho viên Tổng binh!

Chàng ảo thuật gia nhăn mặt nói :

- Ông ấy bảo tôi “biến” thì tôi chẳng vâng lời “biến” đi đó là gì? Hơn nữa tôi biến nó vào cái bao da kia thôi chứ có lấy của ông ta đâu? Giờ bảo tôi phải trả, tôi có đâu mà trả!

Vị Trương phú gia chạy tới nói với Mã Kinh Hiệp :

- Xin ngài cho biết quý danh.

Mã Kinh Hiệp đáp :

- Tôi hồ Mã.

Trương phú gia “đề nghị” :

- Ở đây nhỏ hẹp, chẳng một ai để ý tới đâu. Mã đại nhân cứ lên mở đại bao da lấy bức công văn trao trả lại cho viên Tổng binh là xong chuyện.

Mã Kinh Hiệp nghe nói cả sợ :

- Có ấn son niêm phong của Hoàng thái hậu, lại không có chiếu chỉ của Hoàng thượng, ai dám mở ra!

Viên võ quan nói:

- Không giao trả bức công văn cho tôi để lỡ việc thì không những chỉ có tôi, mà ông cũng bị rồi đầu đó! Vậy ráng mà lo liệu cho tôi giùm tôi xem phải làm thế nào bây giờ!

Trong lữ quán có đến mấy chục viên võ quan khác xúm lại bên vực đồng bọn, buộc Mã Kinh Hiệp phải mở bao da lấy bức công văn trao trả.

Vương Duy Dương là người giàu kinh nghiệm giang hồ, thấy sự việc xảy ra hết sức lạ lùng bèn nắm bả vai “chàng ảo thuật gia” kia mà chụp lấy.

Chàng ảo thuật gia ai ngờ lại lạnh lẹn lẹ thường. Cánh tay Vương Duy Dương vừa vươn ra, chàng ta đã lách mình tránh sang một bên nói :

- Bẩm, quan lớn tha tội!

Trông rõ được thân pháp của chàng ảo thuật gia, Vương Duy Dương lại càng nghi ngờ thêm. Lúc ấy, bọn võ quan đã vây chặt bọn tiêu sư cùng đám thị vệ vào giữa. Ưông Hạo Thiên sợ có biến nên ôm cứng hai cái bao da vào lòng.

Mã Kinh Hiệp rút đao ra nạt lớn :

- Mau lập tức tránh ra xa! Ai tới gần đây sẽ bỏ mạng!

Viên võ quan cũng rút đao ra nạt lại :

- Mi không chịu trả bức công văn thì ta quyết liều mạng với mi.

Vương Duy Dương kinh hãi, định can cả hai bên nhưng đã muộn. Tiếng đao kiếm đã nổi lên chát chúa, cả hai bên đang cùng nhau giao chiến kịch liệt.

Mã Kinh Hiệp là một cao thủ có hạng trong đám Ngự tiền thị vệ, thế mà đánh mãi vẫn không thắng được một viên võ quan ở một địa phương tầm thường thì giận dữ vô cùng, quyết trở hết tuyệt kỹ ra để thị uy. Nhưng đánh thêm được vài hiệp thì bị viên võ quan thích cho một mũi đao ngay trán.

Đang khi hỗn loạn, thỉnh linh bên ngoài có người chạy vào cất tiếng nói lớn :

- Bọn nào dám cả gan làm náo loạn tại đây? Mau bắt hết giải về cho ta!

Nghe tiếng nói người ấy hết sức oai nghi, ai nấy đều dừng tay lại ngay. Mã Kinh Hiệp nhìn ra bên ngoài thấy có mấy chục võ quan đang tháp tùng một chàng công tử đi vào. Mã Kinh Hiệp nhìn ra bỗng chợt giật mình kinh hãi vì nhận ra chàng công tử kia là Phúc Khang An, đang làm chức Cửu môn đề đốc kiêm chức Tổng lãnh Ngự lâm quân tại Bắc Kinh, là người được vua Càn Long sủng ái nhất trong hàng vương thân, quốc thích.

Mã Kinh Hiệp sợ hãi vô cùng vội bước tới cúi đầu vãn an, còn tất cả đám thị vệ cũng đều quỳ xuống làm lễ tham kiến.

Phúc Khang An lớn tiếng hỏi :

- Tên làm trò “ảo thuật” kia đâu rồi?

Chàng ảo thuật này giờ lui thủ trốn ở đằng xa, nghe Phúc Khang Anh hỏi tới mình thì bước tới, cúi đầu khúm núm.

Phúc Khang Anh nói :

- Mi diễn trò quái gở khó xét, phải theo ta về Hàng Châu chờ thẩm vấn điều tra.

Mã Kinh Hiệp liền thưa :

- Quan Thống lãnh đại nhân xét xử thật là anh minh.

Phúc Khang Anh quay mặt lại nói với chàng ảo thuật gia :

- Mau theo ta!

Chàng ảo thuật gia vừa ra khỏi cửa thì bọn võ quan thuộc hạ của Phúc Khang An cũng bắt hết tất cả những người có liên quan đến cuộc ẩu đả vừa rồi, kể cả bọn tiêu sư Trần Viễn tiêu cục và bọn Ngự tiền thị vệ.

Vương Duy Dương chỉ biết ngơ ngác nhìn theo mà chẳng dám nói một lời nào cả. Chính ra, lão ta đã định ra tay áp đảo tên võ quan nặng nề đòi bản công văn cho bằng được rồi mới “nói lý” cho hắn nghe sau, thì không ngờ quan Thống lãnh Ngự lâm quân Phúc Khang An lại xuất hiện.

Vương Duy Dương thấy Phúc Khang An đến thì cả mừng, đỡ cho lão được rất nhiều vấn đề nan giải. Mã Kinh Hiệp liền bước ra, chỉ Vương Duy Dương mà giới thiệu với Phúc Khang An :

- Thừa Phúc đại nhân, vị này là Tổng tiêu đầu Trấn Viễn tiêu cục, họ Vương, tên Duy Dương.

Vương Duy Dương sau đó cũng vội vàng bước ra lễ phép cúi đầu tham kiến Phúc Khang An.

Phúc Khang An nhìn Vương Duy Dương “hừ” một tiếng rồi quay lưng đi, ra lệnh :

- Tất cả đi hết theo ta!

Sau đó, tất cả cùng đi theo Phúc Khang An vào thành Hàng Châu. Bọn Vương Duy Dương lặng thinh không nói một tiếng. Đám quan binh và bọn Ngự lâm quân tới một công quán bên cạnh một hòn núi cạnh hồ.

Vương Duy Dương trong lòng hơi phân vân, nghĩ thầm :

- “Sao lạ vậy? Có lẽ nào đây lại là tư dinh của Phúc Thống lãnh? Ông ta là người Hồng Kỳ, tức hoàng tộc Mãn Châu, là người được Hoàng thượng sủng ái nhất kia mà!”

Phúc Khang An nói :

- Bảo tất cả vào bên trong ngồi đợi ta một lát!

Mã Kinh Hiệp đáp :

- Phúc đại nhân cứ tự nhiên!

Phúc Khang An đi vào bên trong. Không bao lâu, một viên quan Ngự lâm bước ra, đi theo là viên võ quan cải cạo vì tờ công văn, chàng ảo thuật gia, người phú hộ họ Trương và gia nhân của ông ta. Tất cả đều đứng im đợi lệnh.

Bên phía Trấn Viễn tiêu cục, ai nấy đều hồi hộp, bàn tính với nhau không ngừng. Uông Hạo Thiên nói :

- Lúc mọi người cải cạo, tôi cố bảo vệ bảo vật gửi cho Hoàng thượng vì sợ viên võ quan hung hăng kia làm vỡ. Theo tôi thấy, hắn không phải là người lương thiện.

Mã Kinh Hiệp nói :

- Tôi thấy trong bọn quan binh ấy có nhiều tay võ công cao cường lắm. May mà Phúc đại nhân đến kịp nếu không thì còn nhiều điều nguy hiểm.

Vương Duy Dương nói :

- Chỉ cần nhìn vào nhan quan thôi cũng đủ biết Phúc đại nhân là người võ nghệ hết sức cao siêu. Nhưng việc này có gì là lạ. Trong số hoàng thân quốc thích không thiếu gì người có bản lĩnh hơn người.

Mã Kinh Hiệp nói :

- Tôi trông hai con người của Phúc đại nhân sáng như sao, vì vậy cũng đoán được ông ta võ nghệ hết sức cao thâm. Mặc dù trong hoàng tộc có nhiều người giỏi võ thật, nhưng giỏi đến cỡ này thì thật là chưa thấy bao giờ!

Liền khi đó, một viên quan ra lớn tiếng đồng thanh nói :

- Lệnh truyền Vương Duy Dương của Trấn Viễn tiêu cục vào hầu.

Đi qua hai gian tới hậu đường, Vương Duy Dương nhìn thấy Phúc Khang An ngồi chễm chệ ở ghế chính giữa, trước mặt là công án, hai bên có mười mấy viên quan trong đạo Ngự lâm quân đứng hầu. Chàng ảo thuật gia, người phú hộ họ Trương và cả đám còn lại quỳ bên trái.

Vương Duy Dương vừa bước tới thì đám quan quân thét lớn :

- Mau quỳ xuống!

Vương Duy Dương không dám cãi lệnh, đành riu riu quỳ.

Phúc Khang An nạt lớn :

- Mi là Vương Duy Dương đó à?

Vương Duy Dương khúm núm đáp :

- Vâng, kẻ tiểu nhân chính là Vương Duy Dương.

Phúc Khang An lại hỏi :

- Nghe đầu mi có ngoại hiệu là Uy Chấn Hà Sóc phải không?

Vương Duy Dương đáp :

- Không phải do kẻ tiểu nhân dám tự tôn mà do đồng đạo võ lâm thương mà gọi vậy thôi.

Phúc Khang An bắt bẻ, nói :

- Cả Hoàng thượng và ta đều ở Bắc Kinh, thế ra oai của mi còn lấn áp cả Hoàng thượng và ta nữa à?

Vương Duy Dương vội thưa :

- Tiểu nhân thật không dám! Từ nay kẻ tiểu nhân lập tức bỏ ngay cái ngoại hiệu ấy, không để cho ai gọi thế nữa.

Phúc Khang An hét lên như sấm :

- Thật là to gan lớn mật! Bắt trời hấn cho ta!

Mười mấy viên quan hầu cận Phúc Khang An ùa ra bắt Vương Duy Dương trời lại. Mặc dù võ nghệ cao cường, Vương Duy Dương không dám kháng cự.

Kể đến, bọn Ngự tiền thị vệ ở Bắc Kinh và bọn tiêu sư Trần Viễn tiêu cục cũng lần lượt bị bắt trời và nhốt hết vào nhà lao.

Một viên quan bùng hai cái bao da đến trước mặt Phúc Khang An, hai tay dâng lên, cười nói :

- Thưa Phúc đại nhân, đây là cặp ngọc bình!

Phúc Khang An cầm lấy hai chiếc bao da, cười lên một tràng như đắc ý rồi đi vào trong. Chàng ảo thuật gia, người thiếu nữ, người phú hộ họ Trương cùng người gia nhân to lớn mạnh khỏe cũng đứng dậy mỉm cười đi vào trong.

Phúc Khang An nhìn chàng ảo thuật gia cười nắc nẻ nói :

- Thất ca! Anh thật không hổ với ba chữ “Võ Gia Cát”!

Thì ra chàng ảo thuật gia kia là Từ Thiện Hoàng, người thiếu nữ là Châu Ý, người phú hộ họ Trương là Mã Thiện Quân, người gia nhân to lớn mạnh khỏe của ông ta là An Kiện Cường, vị võ quan là Thường Thích Chí..., còn Phúc Khang An chính là Tổng đà chủ Trần Gia Cách!

Người cỡi ngựa chạy qua chạy lại chính là Vệ Xuân Hoa. Sau khi nắm vững tình hình, chàng về báo cáo cho Tổng đà chủ. Sau đó Từ Thiện Hoàng bày ra kế để cướp cặp ngọc bình và bắt sống Vương Duy Dương.

Ban đầu, Triệu Bán Sơn giả làm nông dân, đem ngựa của Lạc Băng đến dùng làm kế “điệu hổ ly sơn” như cho Hàn Văn Xung đuổi theo. Hấn theo Triệu Bán Sơn được một lúc thì bất ngờ bị Thường Bá Chí rình bắt, thộp cổ mang về. Sở dĩ phải không dám để cho Hàn Lâm Xung ở lại trong đám kia là vì hấn đã biết mặt hầu hết các nhân vật của Hồng Hoa hội, ắt mưu kế tiếp đến khó lòng mà thi hành nổi.

Những món đồ dùng làm trò ảo thuật đều do sáng kiến của Từ Thiện Hoàng mà ra cả. Từ cáo mữ rách cho đến cái điều, cái nhẫn ngọc, mỗi thứ đều có hai thứ giống nhau cả. Cái bàn dùng để diễn trò có lỗ trống, khép bằng ván kín đáo. Hễ vỗ tay một cái thì nắp ván ấy bật nhẹ rơi xuống dưới. Dĩ nhiên là bên dưới có học, tự động khép lại. Đó là lý do của những màn “Hô biến” của “chàng ảo thuật gia”. Lữ quán đó là của Hồng Hoa hội lập ra, mà tất cả người làm tại đó, từ chủ quán cho đến tiểu nhị đều là người của Hồng Hoa hội cả.

Trần Gia Cách tướng mạo đã giống Phúc Khang An, còn được một người trong đám thị vệ thân cận cũ của Phúc Khang An, nay là người của Hồng Hoa hội, hóa trang hộ và tập cho từ tướng đi cho đến giọng nói, cho nên Mã Kinh Hiệp vừa mới gặp mặt đã nhận lầm ngay.

Còn đám Ngự tiền thị vệ thì tuy rằng có được gặp mặt Phúc Khang An một vài lần nhưng chưa bao giờ có dịp tiếp xúc thành thử không thể nào mà phân biệt được.

Trần Gia Cách mở hai bao da ra xem. Trong mỗi chiếc bao da sừng tê giác có một chiếc bình rất cân đối. Hai chiếc bình giống nhau y như đúc, có chiều cao là 1 thước 2 tấc, thuộc loại dương chi bạch ngọc bình. Đặt tay vào ngọc bình, Trần Gia Cách thấy mát lạnh, nhưng sờ lâu lại thấy ấm áp. Trên mỗi ngọc bình có chạm một hình mỹ nhân tuyệt sắc, mặc áo dài tha thướt, tóc mây óng ả, theo lối trang phục quý phái của người Duy. Những nét Chạm trở trông cực kỳ linh động. Càng nhìn ngắm, Trần Gia Cách càng say mê vì không tin ở thế gian này lại có được hạng giai nhân kiều diễm như hai mỹ nữ chạm trở trên hai chiếc bình này.

Lạc Băng trầm trồ khen ngợi :

- Tôi tưởng rằng nhan sắc của Tiêu Thanh Đồng là có một không hai trên thế gian rồi, nhưng không ngờ giai nhân trên hai chiếc bình này còn diễm lệ hơn

nữa!

Châu Ý cãi lại :

- Bất quá chỉ là hình chạm trổ mà thôi chứ trong thiên hạ làm gì có được người đẹp như thế này đâu mà chị khen!

Lạc Băng lại nói :

- Tôi tin chắc rằng họa sư có tài đến đâu cũng không thể tưởng tượng bằng trí óc được nếu không trông thấy được dung nhan người thật.

Từ Thiện Hoàng bỗng xen lời :

- Cãi cò làm gì vô ích! Chúng ta cứ mời thẳng sứ giả người Duy đến hỏi thì biết hết được sự thật ngay.

Viên sứ giả người Duy nguyên đi chung với đoàn bảo tiêu của Trần Viễn tiêu cục nên bị bắt chung đem về. Được mời đến trước mặt Trần Gia Cách, viên sứ giả tưởng chừng là một vị quan đại thần của triều đình Mãn Thanh nên tỏ ra hết sức cung kính, làm lễ ra mắt.

Trần Gia Cách nói :

- Sứ giả đi đường xa thật mệt nhọc, xin cho biết đại danh quý tánh?

Sứ giả người Duy thưa :

- Hạ sứ là Khải Biệt Hưng. Chẳng hay phải xưng hô cùng quan lớn ra sao, xin cho hạ sứ được biết.

Trần Gia Cách chỉ cười mà không đáp. Từ Thiện Hoàng thấy thế liền đỡ lời :

- Ngài đây là Nguyên soái thống lĩnh binh mã Hàng Châu tên là Lý Khả Tú.

Đám hào kiệt Hồng Hoa hội nghe nói đều ngạc nhiên, không hiểu dụng ý của Từ Thiện Hoàng. Trần Gia Cách hỏi Khải Biệt Hưng :

- Mộc Trác Luân lão anh hùng vẫn mạnh giỏi chứ?

Khải Biệt Hưng ngạc nhiên hỏi :

- Đa tạ quan lớn hỏi thăm. Tộc trưởng của hạ sứ vẫn khỏe mạnh như thường. Nhưng sao quan lớn lại quen biết được Tộc trưởng của hạ sứ?

Trần Gia Cách đáp :

- Tôi vẫn mến mộ đại danh của Mộc Trác Luân lão anh hùng từ lâu. Tien đây xin hỏi sứ giả luôn hai mỹ nhân chạm trổ trên ngọc bình là người thật hay là do óc tưởng tượng của họa sư?

Khải Biệt Hưng đáp :

- Nét họa do họa sư trứ danh Mặc Anh phác họa cho điêu khắc gia chạm trổ. Cặp ngọc bình này là sở hữu của Tam công nương của Tộc trưởng Mộc Trác Luân chúng tôi tự tay chế tạo. Thiếu nữ trên ngọc bình chính là tiêu tượng của nàng.

Châu Ý buột miệng hỏi :

- Thế ra nàng là chị hay em của chị Tiêu Thanh Đồng có phải không?

Khải Biệt Hưng lại thêm một phen ngạc nhiên nữa, hỏi rằng :

- Sao cô nương lại biết được Thúy Vũ Hoàng Sam?

Châu Ý đáp :

- Tôi và chị ấy có gặp nhau một lần.

Trần Gia Cách định hỏi thăm tin tức của Tiêu Thanh Đồng, nhưng chỉ mới vừa có ý nghĩ là đỏ mặt lên ngay. Bỗng đâu từ bên ngoài, Mã Thiện Quân hét ha hét hời chạy vào ghé tai Trần Gia Cách nói nhỏ :

- Hiện thời Lý Khả Tú đang huy động 5000 tinh binh nhắm hướng này kéo tới. Phải chăng là định đối phó với chúng ta chăng?

Trần Gia Cách khẽ gạt đầu, xoay qua nói với Khải Biệt Hưng :

- Sứ giả hãy tạm lui về nghỉ ngơi. Tôi sẽ có việc bàn sau.

Do dự một chút, Khải Biệt Hưng đánh bạo hỏi :

- Còn cặp ngọc bình?

Trần Gia Cách đáp :

- Đừng lo! Tôi sẽ giữ cho an toàn!

Trần Gia Cách nói :

- Tất cả các anh em! Chúng ta mau tạm rời khỏi Hàng Châu trước. Hiện tại chưa thể cứu được Văn tứ ca, đừng độ với quân Thanh không tiện.

Lạc Băng nét mặt hăm hăm nói lớn :

- Nếu Lý Khả Tú làm khó dễ tứ ca thì chúng ta giết quách vợ hắn đi để khỏi mất công canh chừng. Tổng đà chủ cho tôi làm việc này để trả thù được không?

Trần Gia Cách ngơ ngác không hiểu hỏi :

- Vợ Lý Khả Tú?

Lạc Băng đáp :

- Phải! Người thiếu phụ có nhan sắc mà chúng ta bắt được tại dinh Lý Khả Tú đó! Đó là nàng hầu được Lý Khả Tú cưng chiều nhất. Từ lúc đem về đây, nó hết khóc lóc lại kêu la rên rĩ, thấy mà phát ghét! Chỉ cần Tổng đà chủ ra lệnh là tôi cho nó một đao ngay!

Đám hào kiệt Hồng Hoa hội thấy Lạc Băng vì quá nhớ thương chồng mà đâm ra như điên loạn thì vừa thương hại, vừa thấy buồn cười.

Từ Thiện Hoàng nói :

- Chị định giết người thiếu phụ ấy à? Chỉ gây thêm thù hận với Lý Khả Tú, làm hại cho Văn tứ ca thêm thôi chứ có ích gì!

Xoay qua Trần Gia Cách, Từ Thiện Hoàng nói :

- Theo ý của tôi thì Tổng đà chủ nên thảo cho Lý Khả Tú một bức thư đi!

Trần Gia Cách hội ý đáp :

- Hay lắm!

Sau đó chàng liền thảo ngay bức thư như sau :

Lý tướng quân,

Sáng nay tại hạ đi dạo cảnh hồ. Tình cờ gặp người tướng quân sủng ái nhất đi lạc nên tại hạ mạo phép mời về tề xá để khoản đãi để tỏ chút tình ngưỡng mộ. Tại hạ thảo vội mấy lời này để báo tin cho tướng quân an lòng, không phải lo ngại mà tìm kiếm vất vả làm gì nữa.

Tổng đà chủ Hồng Hoa hội Trần Gia Cách kính bút.

Trần Gia Cách gọi Vệ Xuân Hoa vào nói :

- Cừu ca, anh mang lá thư này đến trao tận tay Lý Khả Tú thử xem y phản ứng ra sao.

Quay qua Dương Thanh Hiệp, Trần Gia Cách nói :

- Bát ca, anh mau đi theo hộ tống Cừu ca. Phải thận trọng, đừng sơ xuất!

Hai người lãnh mạng ra đi. Trần Gia Cách lại nói :

- Nếu quả Lý Khả Tú cùng nàng tiểu thiếp này thì chắc chắn sẽ không dám vọng động gì cả, Nhưng nếu có chiếu chỉ của Càn Long thì chắc y chẳng dám vi lệnh đâu. Thất ca thấy thế nào?

Từ Thiện Hoàng nói :

- Mục đích chúng ta cướp cặp ngọc bình này là để thương lượng với Hoàng đế. Cặp ngọc bình thật là tuyệt vời, thiết nghĩ Càn Long trông thấy thế nào cũng hài lòng mà chịu cho xừ Hội giảng hòa. Nếu chúng ta giữ cặp ngọc bình này, hoặc dùng làm phương tiện để cứu Văn tứ ca ắt chỉ làm hỏng đại sự của Mộc Trác Luân lão anh hùng mà thôi. Như thế thật không đúng chút nào cả!

Trần Gia Cách cau mày nói :

- Thất ca bàn rất có lý. Nhưng chúng ta phải trải bao nhiêu khó khăn mới đoạt được cặp ngọc bình này, chẳng lẽ lại trả không cho chúng?

Từ Thiện Hoàng nói :

- Tôi nghĩ được mộ kế, không hiểu Tổng đà chủ có tán thành hay không?

Từ Thiện Hoàng sau đó liền trình bày kế hoạch cho mọi người nghe... Châu Ý nghe xong có vẻ không được vui bèn lên tiếng :

- Như thế chẳng quang minh chính đại chút nào cả! Tôi không hoan nghênh!

Châu Trọng Anh mắng :

- Con là nữ nhi, biết gì mà xen vào! Cứ để đó cho Tổng đà chủ định liệu.

Châu Ý dù không dám ra mặt phản đối nhưng cứ lăm bầm mãi :

- Làm như vậy thật là thất đức!

Trần Gia Cách trầm ngâm một lúc, nói :

- Một việc không làm hư hại đến cuộc hòa nghị của xứ Hồi, lại giải cứu được Văn tứ ca. Chúng ta chỉ cần có thể thôi. Thất ca! Anh cho mời sứ giả xứ Hồi đến bàn tính công việc ngay.

Từ Thiện Hoàng đi gọi Khải Biệt Hưng đến nói :

- Tôi đưa sứ giả để bệ kiến Hoàng thượng.

Mạnh Kiện Hùng bưng cái bao da đến nhưng đã lấy đi một cái ngọc bình. Cả ba người sau đó đến trước dinh Tuân vũ Hàng Châu. Mạnh Kiện Hùng trao cái bao da cho Khải Biệt Hưng chỉ đường đi vào trong dinh thự và nhắm phía Tây Hồ đi trở lại. Giữa đường, hai người gặp Dương Thanh Hiệp và Vệ Xuân Hoa cho biết Lý Khả Tú sau khi nhận thư của Trần Gia Cách đã lập tức lui binh.

Đám hào kiệt Hồng Hoa hội chờ cả nửa ngày, mãi cho đến giờ Thân mới có một võ quan đưa danh thiếp với ba chữ “Tăng Đồ Nam” đến, xin vào yết kiến Trần Gia Cách.

Mã Thiện Quân cười nói :

- Thất đương gia! Kế hoạch của anh kẻ như thành công được một nửa rồi!

Trần Gia Cách nói :

- Cừu ca! Anh thay tôi nói chuyện với hãn hộ nhé!

Vệ Xuân Hoa nghe lời ra bên ngoài thấy một võ quan tướng tác rất oai vệ đang ngồi chờ đợi. Cừu đương gia bước tới thì lễ nói :

- Chẳng biết Tăng đại nhân đến đây có điều chi dạy bảo?

Tăng Đồ Nam đáp :

- Tôi thừa lệnh Lý nguyên soái đến đây gặp Trần tổng đà chủ để thương lượng một việc.

Vệ Xuân Hoa nói :

- Hiện tại Tổng đà chủ của chúng tôi vắng mặt. Tăng đại nhân xin cứ cho tôi biết để về thưa lại cũng được.

Tăng Đồ Nam vào thẳng đề :

- Lý tướng quân nhận được thư Trần tổng đà chủ mới biết Như phu nhân của người hiện đang được quý hội bảo vệ. Chúng ta đều là võ lâm đồng đạo cả, xin Tổng đà chủ thả cho phu nhân về. Lý tướng quân nguyện không bao giờ quên ơn.

Vệ Xuân Hoa nói :

- Việc ấy chẳng có gì gọi là vấn đề. Tổng đà chủ chúng tôi xin tuân mệnh ngay.

Tăng Đồ Nam lại nói :

- Còn việc thứ hai là ngọc bình của xứ Hồi.

Vệ Xuân Hoa “ùa” một tiếng rồi lặng thinh. Tăng Đồ Nam nói :

- Xứ Hồi sai sứ giả đem đôi ngọc bình sang dâng cho Hoàng thượng để cầu hòa thì mất hết một cái. Hoàng thượng hết sức giận dữ thì sứ giả cho hay có một người trẻ tuổi tự xưng là Hàng Châu nguyên soái Lý Khả Tú. Hoàng thượng cho gọi Lý tướng quân đến hỏi thì quả thật là Nguyên soái không biết gì hết cả. May mà Hoàng thượng anh minh biết Lý tướng quân không bao giờ dám làm chuyện tày trời như thế nên mới không bắt tội, vì biết bên trong ắt phải có ẩn tình gì.

Vệ Xuân Hoa làm ra không mấy vẻ quan tâm, nói :

- Lại có chuyện ngộ nghĩnh như vậy sao?

Tăng Đồ Nam nói :

- Khổ nỗi là tuy Hoàng thượng không bắt tội nhưng ra hạn cho Lý tướng quân trong ba ngày phải tìm lại được chiếc ngọc bình...

Vệ Xuân Hoa cười nói :

- Chỉ sợ Lý nguyên soái không điều tra được mà lụy đến thân. Làm quan cao chức trọng như vậy thật nào có sung sướng gì!

Tăng Đồ Nam không có thì giờ để ý đến câu nói đùa cợt của Vệ Xuân Hoa, liền nói ngay ý định :

- Tôi cũng chẳng có điều gì để giấu diếm nữa cả. Sở dĩ tôi đến đây hôm nay, ngoài việc Lý phu nhân, còn một mục đích nữa là yêu cầu quý vị trả lại chiếc ngọc bình.

Vệ Xuân Hoa vẫn giữ vẻ bình tĩnh nói :

- Ngọc bình nào? Chúng tôi chưa hề nghe nói đến chuyện đó. Nhưng nếu Lý nguyên soái mà gặp việc khó khăn, Tăng đại nhân khổ công đến đây nhờ vả thì đương nhiên chúng tôi phải cố gắng một phen mà thôi.

Tăng Đồ Nam thấy Vệ Xuân Hoa nói úp úp mở mở, cử chỉ lúc cứng lúc mềm thì hiểu rằng đối phương thật mưu phần lợi hại. Tăng Đồ Nam là bộ hạ đắc lực nhất của Lý Khả Tú. Ngoài việc điều binh khiển tướng, chém quân giết giặc, ông là còn là một mưu sĩ cử khôi, lại giỏi cả những công việc giao tế, đàm phán nữa. Vì vậy chỉ trong một cuộc đối thoại ngắn ngủi, ông ta đã biết ngay dụng ý của đối phương như thế nào rồi.

Không chần chừ, Tăng Đồ Nam nói ngay :

- Lý tướng quân ngưỡng mộ đại danh Tổng đà chủ từ lâu, chỉ vì chưa có hân hạnh được dịp kết giao đó thôi. Vì rất tin tưởng vào quý hội nên hôm nay mới nhờ tôi đến mang hai việc trên nhờ quý hội giúp đỡ hộ. Chẳng hay Trần tổng đà chủ có ý kiến gì cần bàn với Lý tướng quân xin cứ cho biết để tôi về trình lại.

Vệ Xuân Hoa cũng không khách khí nữa, nói thẳng :

- Việc thứ nhất, Tổng đà chủ chúng tôi tự nhận có lỗi với Lý nguyên soái nhiều nên nhờ đại nhân về thỉnh tội giùm chúng tôi, xin Lý nguyên soái tha thứ.

Tăng Đồ Nam nói :

- Quý vị không việc gì phải bận tâm. Lý tướng quân sẽ chẳng bao giờ làm khó dễ quý hội.

Vệ Xuân Hoa gật đầu nói tiếp :

- Điều duy nhất Tổng đà chủ chúng tôi yêu cầu có liên quan đến Tứ đương gia của chúng tôi là Văn Thái Lai hiện đang bị giam giữ trong lao mật trong dinh của Lý nguyên soái. Văn tứ đương gia của chúng tôi là khâm phạm nên chúng tôi cũng dư biết, không dám đòi hỏi quá đáng mà xin Lý nguyên soái phóng thích. Bất quá, Tổng đà chủ chúng tôi chỉ xin Lý nguyên soái cho gặp mặt Tứ đương gia một lần mà thôi.

Nghĩ ngợi một hồi, Tăng Đồ Nam nói :

- Việc này rất quan trọng, tôi không dám tự quyết, phải về trình lại xem Lý tướng quân định đoạt ra sao rồi sẽ trở lại báo cho quý vị biết sau.

Tăng Đồ Nam từ giả ra về. Đến giờ Thìn, viên tham tướng của Lý Khả Tú mới trở lại nói :

- Thật chuyện này khó khăn vô cùng, vì Văn tứ đương gia là khâm phạm số một của triều đình, nếu để sơ suất thì Hoàng thượng ắt chẳng dung tha. Tuy nhiên, để đáp lại thịnh tình của Tổng đà chủ, Lý tướng quân bằng lòng để Tổng đà chủ quý hội gặp Văn tứ gia một lần. Tuy nhiên, vẫn có hai điều khoản cần phải nói rõ trước, không biết Trần tổng đà chủ có bằng lòng không?

- Xin đại nhân cứ cho biết rõ.

- Điều thứ nhất, Tổng đà chủ phải tuyệt đối giữ bí mật vì nếu bị phát giác thì họa ấy không phải nhỏ.

- Tôi xin thay mặt Tổng đà chủ nhận lời, quyết không để lộ bí mật.

- Còn điều thứ hai là chỉ một mình Tổng đà chủ được vào thăm Văn tứ đương gia thôi, không có người thứ hai được đi theo.

- Điều này tôi cũng xin chịu nhận.

Tăng Đồ Nam gật đầu nói :

- Một lời đã định, tôi xin trở về bẩm báo lại với Lý tướng quân. Tối nay xin mời Tổng đà chủ đến.

Vệ Xuân Hoa nói :

- Điều trọng yếu là trong khi Tổng đà chủ chúng tôi nói chuyện với Văn tứ đương gia, không có người thứ ba được nghe. Và lẽ đương nhiên là không thể nào có mặt Trương Siêu Trọng tại đó.

Tăng Đồ Nam suy nghĩ một hồi, rồi nói :

- Được! Lý tướng quân sẽ mời y ra ngoài nói chuyện là xong.

Vệ Xuân Hoa nói :

- Đa tạ Tăng đại nhân! Chúng tôi luôn luôn giữ chữ tín, chỉ mong Lý nguyên soái giữ trọn những điều giao ước này. Đích thân tôi sẽ đem Lý phu nhân và chiếc ngọc bình đến.

Tăng Đồ Nam chấp tay thi lễ nói :

- Xin thành thật cảm tạ huynh đài trước.

Tăng Đồ Nam về rồi, Trần Gia Cách mới họp tất cả mọi người lại bàn luận kế hoạch. Việc giải cứu Văn Thái Lai đã hai lần sắp thành công nhưng lại thất bại vào phút chót nên không ai dám khinh thường. Trần Gia Cách lại một lần nữa, nhờ đến Từ Thiện Hoảng nghĩ kế bày mưu.

Từ Thiện Hoảng suy nghĩ một lúc khá lâu mới nói :

- Không có Trương Siêu Trọng là một điều thuận tiện. Nhưng Lý Khả Tú cũng không phải là tay tầm thường, chắc chắn việc canh phòng cũng hết sức nghiêm ngặt. Vào trong dinh thự gặp Văn tứ ca là việc dễ dàng, nhưng làm sao cứu được Văn tứ ca mới là chuyện khó khăn. Theo tôi nghĩ thì chuyện này, Tổng đà chủ chỉ nên dò la địa hình bên trong và cách phòng bị nghiêm ngặt như thế nào thôi chứ chưa thể tính kế nào khác hơn trong lúc này được!

Triệu Bán Sơn gật đầu nói :

- Thất đệ nói rất đúng! Lý Khả Tú dám điều động đến hai phần ba lượng quân trú phòng ở Hàng Châu để canh giữ chứ chẳng phải đùa! Hơn nữa theo Lý Khả Tú đã ra hẹn, chỉ có một mình Tổng đà chủ được vào mà thôi.

Thường Thích Chí nói :

- Như vậy chúng ta phải đợi sẵn ở ngoài để hỗ trợ Tổng đà chủ, đề phòng chúng giở quỷ kế.

Từ Thiện Hoảng nói :

- Tôi không sợ Lý Khả Tú giở quỷ kế nào cả, vì tiểu thiếp của hắn và chiếc ngọc bình vẫn còn trong tay chúng ta.

Trần Gia Cách chột reo lên :

- Tôi đã nghĩ ra được một kế cứu Văn tứ ca. Khi đi vào nhà lao, tôi mặc áo đoạn vân tay rộng, màu xanh da trời, đầu đội mũo ngự phong vành nhỏ, cổ che khuất mặt không để ai nhìn rõ.

Từ Thiện Hoảng nghe nói đã hiểu ngay dụng ý của Trần Gia Cách liền chặn lại nói :

- Làm theo kế Tổng đà chủ thì cứu được một người nhưng lại kẻo mất một người. Như vậy không phải là thượng sách.

Vô Trần đạo nhân hỏi :

- Kế hoạch của Tổng đà chủ là thế nào? Xin nói rõ cho mọi người biết may ra đóng góp thêm được ý kiến hay.

Trần Gia Cách giải thích :

- Khi vào trong nhà lao, tôi sẽ thay đổi y phục với Văn tứ ca. Khi Văn tứ ca đi ra, bọn quân canh sẽ tưởng đó là tôi. Chỉ cần tứ ca ra đến cửa là có các anh em bảo vệ đưa đi. Thế là xong chuyện!

Vô Trần đạo nhân hỏi :

- Còn Tổng đà chủ?

Trần Gia Cách đáp :

- Vua Càn Long với tôi có một mối giao tình khác đặc biệt, ắt sẽ tha tôi về chứ không giết hại đâu!

Vệ Xuân Hoa lắc đầu phản đối :

- Kế hoạch ấy thật là tuyệt diệu. Nhưng Tổng đà chủ là lãnh tụ của Hồng Hoa hội, không thể mạo hiểm được, vạn bất đắc dĩ có chuyện gì thì hội còn biết trông cậy vào ai? Văn tứ ca là một con hồ, nhưng Tổng đà chủ là một con rồng. Đem rồng đổi hồ thật không có lợi chút nào cả. Chi bằng để tôi thế vào chỗ Tổng đà chủ thì hơn. Như thế, chúng ta đem một con dê để đổi một con hổ thì hay hơn nhiều.

Không riêng gì Vệ Xuân Hoa mà nhiều đương gia khác cũng đòi thế vào chỗ Trần Gia Cách để thực hiện cái kế “kim thiên thoát xác” này.

Trần Gia Cách gạt đi nói :

- Tôi nhất định không để cho anh em phải hy sinh. Chẳng thà là để Văn tứ ca ở trong đó thì Càn Long ít nhất cũng chưa dám giết vội, chứ nếu y phát giác ra bất kỳ một người nào khác tất nhiên y sẽ giết ngay mà thôi. Tất cả anh em đối với tôi đều tình sâu nghĩa trọng cả. Tôi không bao giờ chấp nhận để một người nào hy sinh vì người khác được. Thà để tôi thì hành là hơn cả. Không phải là tôi giỏi hơn hay dũng cảm hơn các anh em, chẳng qua vì hoàn cảnh của tôi thuận lợi hơn mà thôi.

Dương Thanh Hiệp nói :

- Càn Long là người nham hiểm, không thể tin được. Làm sao Tổng đà chủ có thể chắc chắn là y sẽ tha Tổng đà chủ về mà không sát hại?

Trần Gia Cách gạt đầu, kể lại chuyện mình với Càn Long hứa là không hại đến tánh mạng của nhau ra sao cho mọi người cùng nghe.

Từ Thiện Hoàng nói :

- Đành là vậy, nhưng Tổng đà chủ không nên tin vào tên Hoàng đế nham hiểm này được. Việc nhỏ thì may ra y còn giữ lời, chứ việc lớn như thế này chưa chắc y chịu bỏ qua đâu! Theo ý tôi thì chúng ta nên đi theo bảo vệ Tổng đà chủ, phòng khi bất trắc. Nếu cứu được Văn tứ ca thì càng hay, nhưng điều quan trọng là Tổng đà chủ vẫn phải được an toàn trở ra. Hãy tùy cơ ứng biến mà hành động. Nếu thấy Tổng đà chủ đem được Văn tứ ca ra ngoài thì mọi việc êm xuôi, chúng ta chia hai nhóm, một nhóm hộ tống Văn tứ ca lên thuyền, còn một nhóm ở lại cản đường đánh cầm chừng, chờ Văn tứ ca được đi xa rồi mới rút lui. Còn nếu chẳng may Tổng đà chủ bị chúng tấn công ngay ở bên trong thì chúng ta phải xông cả vào mà quyết chiến thôi.

Mọi người biết mưu kế của Từ Thiện Hoàng không phải là thượng sách, nhưng suy đi nghĩ lại, cũng không còn cách nào hơn cả.

Lạc Băng đến trước mặt Trần Gia Cách quỳ xuống lạy. Hai giong nước mắt của nàng chảy dài xuống, nghẹn ngào mà rằng :

- Chỉ vì Văn tứ ca mà Tổng đà chủ và các anh em phải bao phen vào sinh ra tử! Vợ chồng chúng tôi biết đòi nào, kiếp nào mà đền đáp lại được...

Trần Gia Cách vọt đỡ nàng dậy an ủi :

- Văn tứ tẩu đừng khách sáo. Chúng ta tình như cốt nhục, sống chết có nhau. Hơn nữa đây cũng là việc chung của Hồng Hoa hội chúng ta chứ không phải là chuyện riêng của ai cả. Đừng quên Văn tứ ca còn ôm những bí mật có liên quan đến sự tồn vong của Hán tộc...

Trần Gia Cách còn định nói thật nhiều nhưng lại thôi, ra lệnh cho Từ Thiện Hoàng điều động tất cả mà phân công..

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Ân Cừ Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Những chuyện hoang đường rồi cũng thấy - Từng màn bí mật hé dần ra

Chờ cho đêm đến, đám hào kiệt theo sự hướng dẫn của Trần Gia Cách do “Quân sư” Từ Thiện Hoàng điều khiển mới bắt đầu lên đường. Trần Gia Cách cùng Vệ Xuân Hoa đến sát cổng bên ngoài dinh thự Lý Khả Tú. Một bóng đen từ bên trong lách ra ngoài đón hai người hỏi :

- Có phải Tổng đà chủ Hồng Hoa hội đó không?

Vệ Xuân Hoa liền gạt đầu. Người ấy nói :

- Mời Tổng đà chủ theo tôi. Còn vị kia xin ở lại ngoài cửa thành.

Vệ Xuân Hoa ép qua một bên, trông theo từng bước chân của Trần Gia Cách mà trong lòng hồi hộp không yên. Đám hào kiệt Hồng Hoa hội nguy trang đủ trò. Người giả làm thợ nề, kẻ làm thợ mộc, thậm chí còn có người giả làm thầy bói nữa.

Vừa vào thành, Trần Gia Cách đã thấy ngay vô số quân lính vũ trang từng lớp như chuẩn bị ra trận. Tuy vậy, Trần Gia Cách vẫn bình tĩnh, không tỏ vẻ như sợ hãi chút nào. Người nọ đưa Trần Gia Cách qua khỏi ba dãy nhà bên trong dinh thự vào một phòng khách vắng vẻ, tối tăm rồi ghé tai nói nhỏ :

- Mời Tổng đà chủ ngồi chờ trong chốc lát.

Y bỏ chạy ra ngoài chưa được bao lâu đã vào lại nói :

- Nguyên soái đã đến gặp Tổng đà chủ.

Dứt lời, y lại bỏ đi. Một ngọn đèn từ xa ở gian nhà kế bên rọi ánh sáng vào trong phòng. Trần Gia Cách nhận ra trước mặt là một chiếc bàn vuông và hai cái ghế thật sang trọng và sạch sẽ.

Từ bên ngoài, Lý Khả Tú bước vào vòng tay thi lễ, chào hỏi vui vẻ :

- Hân hạnh được gặp gỡ!

Trần Gia Cách kéo chiếc mao lên, tươi cười đáp :

- Hôm nọ gặp nhau tại Tây Hồ, không ngờ hôm nay hân hạnh được gặp ở đây!

Lý Khả Tú nói :

- Tình thế gấp rút, không đủ thì giờ cho chúng ta hàn huyên nhiều, xin mời Tổng đà chủ theo tôi vào thăm khám phạm.

Hai người đi song song với nhau đến chỗ địa lao. Bỗng đâu một tên bộ hạ tâm phúc của Lý Khả Tú chạy đến đâm xăm vào người Lý Khả Tú ngã lăn quay ra đất. Nhờ có võ nghệ cao cường, Lý Khả Tú chỉ hơi loạng choạng về phía sau một chút rồi đứng vững lại được ngay.

Trước sự ngạc nhiên của Trần Gia Cách, gã tùy tùng của Lý Khả Tú lồm cồm ngồi dậy, mặt cắt không còn giọt máu, hơi thở hỗn hển, nói không ra lời. Lý Khả Tú nắm tay hắn hỏi :

- Có việc gì thì cứ từ từ mà nói rõ đầu đuôi chứ có gì đâu mà phải sợ hãi thế?

Gã tùy tùng ấp úng nói không thành câu :

- Bầm... bầm... Nguyên soái... Nguyên soái... Hoàng... Hoàng thượng...

Vừa nghe đến đó, không hẹn mà cả Lý Khả Tú cùng Trần Gia Cách đều kinh hãi mà hỏi :

- Hoàng thượng thế nào?

Bấy giờ, gã tùy tùng mới hoàn hồn lại được một chút đáp :

- Hoàng thượng sắp xa giá đến đây rồi. Nguyên soái mau sửa soạn ra nghinh giá!

Lý Khả Tú giật mình quay qua nói với Trần Gia Cách :

- Tình thế bất ngờ thế này, còn biết làm sao! Mời Tổng đà chủ cứ yên lòng mà chờ tôi ở đây trong giây lát.

Nhìn thấy thần sắc của Lý Khả Tú hoảng hốt, đầy vẻ lo lắng, không có chút nào là gian trá cả nên Trần Gia Cách gật đầu trở lại phòng ngồi chờ.

Lý Khả Tú chạy ra ngoài dinh thấy Ngự lâm quân đang kéo đến thật là đông đảo. Ngự tiền thị vệ cũng đi chung, mặc sắc phục mới tinh, trang bị đao kiếm sáng loáng.

Vua Càn Long trông có vẻ vội vàng, nét mặt nghiêm nghị bước xuống long giá đi vào trong dinh.

Lý Khả Tú bước đến vập đầu làm lễ bái kiến Thanh đế. Vua Càn Long phán :

- Ngươi mau gấp rút chuẩn bị một căn phòng bí mật để trẩm đích thân thăm vấn Văn Thái Lai đêm nay!

Lý Khả Tú tuân chỉ, mời vua Càn Long vào nghỉ tạm trong thư phòng Nguyên soái rồi lập tức chuẩn bị, lo sắp xếp một căn phòng bí mật. Các tên Tiền thị vệ chia nhau chiếm cứ các gian phòng kế cận và cắt đặt đám Ngự lâm quân canh gác cẩn thận mọi nơi.

Vua Càn Long gọi tên Tiền thị vệ thân tín là Bạch Chấn ra dặn :

- Trẫm có việc hệ trọng cần phải hỏi khâm phạm. Ngươi nhớ tuyệt đối cấm hẳn không cho bất cứ người nào được nghe.

Bạch Chấn lui ra, bỗng chợt có bốn tên quân khiêng một cái giường đến thư phòng của Nguyên soái. Người trên giường tay chân đều bị mang xiềng xích không ai khác hơn là Văn Thái Lai. Đặt cái giường xuống, bốn tên quân cúi đầu, lặng lẽ lui ra.

Văn Thái Lai ngược mặt lên nhìn. Vừa trông thấy mặt vua Càn Long, chàng bắt giác kinh hãi vô cùng. Vua Càn Long hỏi :

- Thương tích ngươi đã hoàn toàn lành lặn rồi chứ?

Văn Thái Lai đáp :

- Cảm ơn ngươi đã chiếu cố đến ta. Tuy chưa hoàn toàn bình phục nhưng cũng đã thuyên giảm rất nhiều.

Vua Càn Long nói :

- Tốt lắm! Ta phái bọn thị vệ theo ngươi thật tình không có ý làm thương tổn đến tánh mạng ngươi. Mục đích của ta chỉ muốn mời ngươi về Bắc Kinh để thương lượng vài việc. Chẳng ngờ hai bên hiểu lầm nhau nên mới sinh ra thù oán đưa đến việc xô xát, kẻ bị giết, người bị thương. Điều đáng tiếc ấy ta cũng giải quyết xong rồi. Ta đã khiển trách bọn thị vệ lỗi máng ấy rồi. Ngươi cũng đừng phiền trách mà làm gì bởi việc đã lỡ, không thể nào thay đổi được. Chỉ mong sao ngươi hiểu được ý ta.

Nghe giọng nói đầy giả dối của vua Càn Long, Văn Thái Lai lửa giận bốc lên thét lên một tiếng rồi quay mặt ngoắt đi nơi khác.

Vua Càn Long nói :

- Lần trước ngươi cùng đi với Vu Vạn Đình đến gặp ta với mục đích thương lượng đại sự. Chẳng may Vu Vạn Đình về đến nhà chẳng bao lâu thì qua đời nên mọi việc đều dang dở. Thật là đáng tiếc!

Văn Thái Lai mĩa mai nói :

- Nếu Vu cố tông đã chủ mà không chết thì chắc hôm nay cũng mắc phải quỷ kế của ngươi mà vào trong lao tù như ta rồi!

Vua Càn Long cười nói :

- Ta biết Hồng Hoa hội các ngươi toàn là những trang hảo hán, đang tiếng vang dội trong giang hồ, người nào cũng cương trực, dũng cảm, nghĩ sao nói vậy. Vì vậy, ta muốn hỏi ngươi một câu. Nếu ngươi chịu nói thật thì ta lập tức thả ngươi ra ngay.

Văn Thái Lai cười gằn nói :

- Ngươi thả ta? Bộ ngươi xem ta như một đứa con nít lên ba chắt? Ta dư biết, nếu không giết được ta ngươi ăn không ngon ngủ không yên. Nhưng ở dĩ cho đến bây giờ ngươi vẫn chưa hạ thủ là chẳng qua ngươi còn muốn hỏi ta một điều. Một khi biết được điều này rồi thì ngươi sẽ giết ta ngay!

Vua Càn Long cười lớn nói :

- Ngươi cũng có tính đa nghi như vậy sao?

Vừa nói đến đây thì thành linh ngoài cửa nghe như có tiếng thở nhẹ. Vua Càn Long thấy vậy liền bước xuống ghế, phi thân ra ngoài mở cánh cửa nhìn ra ngoài. Bốn bề vẫn yên lặng vắng vẻ, đâu một chiếc lá rơi xuống cũng còn nghe thấy tiếng. Vua Càn Long lại cẩn thận ngó trước ngó sau thêm một lần nữa. Thấy mọi việc an toàn, nhà vua mới vào lại bên trong khép cửa lại.

Nhìn Văn Thái Lai, vua Càn Long tiếp tục hỏi :

- Vu Vạn Đình sau khi gặp gỡ ta trong đêm đó có kể lại cho ngươi nghe những gì không?

Văn Thái Lai không đáp mà hỏi lại :

- Ngươi định hỏi ta về việc gì mới được?

Mắt vua Càn Long chợt long lên, nhìn thẳng vào mặt Văn Thái Lai như muốn cướp tinh thần. Văn Thái Lai không chút nao núng, trợn mắt lên nhìn lại, tỏ vẻ rất hiên ngang, khí khái.

Vua Càn Long suy nghĩ một hồi rồi ghé tai Văn Thái Lai nói nhỏ vừa đủ nghe :

- Nói về thân thể ta đấy mà!

Văn Thái Lai không cần suy nghĩ, đáp ngay :

- Vu cố tổng đà chủ chẳng hề nói cho ta nghe về thân thế của ngươi. Nhưng ngươi là đương kim Hoàng đế. Trong thiên hạ hỏi còn ai không biết ngươi là con của Hoàng đế triều trước và Thái hậu hay sao?

Vua Càn Long lại hỏi :

- Đêm ấy Vu Vạn Đình vào thâm cung gặp ta để nói chuyện gì ngươi có biết không?

Văn Thái Lai đáp :

- Vu tổng đà chủ nói lần trước có giúp đỡ cho ngươi một công tác quan trọng. Vì công tác này mà kinh phí của Hồng Hoa hội chúng ta đã thâm thủng đến hơn 100 vạn lượng bạc. Vì vậy Vu cố tổng đà chủ mới đòi ngươi phải đền bù lại. Ngươi đã không nạp đủ số ngân lượng ấy còn phái người bắt sống ta về. Ta nói thật! Ta mà thoát khỏi tay ngươi sẽ lập tức công bố cho cả thiên hạ biết rõ về con người vong ân bội nghĩa của ngươi!

Nhìn nét mặt căm phẫn của Văn Thái Lai, vua Càn Long nghe nói bỗng sắc mặt trở nên đắc ý, nhìn Văn Thái Lai cười lên từng hồi một.

Vua Càn Long nói :

- Nếu thế thì ta phải “giết người diệt khẩu” mà thôi! Nếu chẳng làm như vậy, danh dự của ta sẽ bị ngươi bôi xấu mà thôi!

Văn Thái Lai thản nhiên nói :

- Có ai ngăn cản ngươi giết ta đâu? Ta chết sớm lúc nào thì ngươi được ăn ngon ngủ kỹ lúc đó mà! Chỉ hiềm là Hoàng thái hậu lại hối tiếc sao chẳng giết ngươi ngay từ hồi còn trong bào thai để khỏi phải sinh ra giống yêu quái!

Vua Càn Long nghe nói chột biến sắc, lòng hoang mang bối rối, mắt về tự nhiên, hỏi :

- Mi nói Hoàng thái hậu cái gì?

Văn Thái Lai cười lớn nói :

- Hà tất mi phải hỏi lời thôi! Mi đã biết rõ tất cả rồi kia mà!

Vua Càn Long sa sầm nét mặt, nói bằng một giọng trầm não :

- Thì ra ngươi đã biết tất cả mọi việc!

Văn Thái Lai nói :

- Biết tất cả mọi việc, nhưng chưa được thấy tận mắt. Vu tổng đà chủ bảo rằng Hoàng thái hậu biết rõ mọi việc của Hồng Hoa hội đã giúp đỡ ngươi. Hoàng thái hậu không muốn ngươi quên ơn sâu nghĩa nặng, chỉ muốn ngươi đáp đền xứng đáng thôi. Còn về việc Hồng Hoa hội đã giúp đỡ ngươi những gì, ngươi là người chịu ơn thì nên biết chứ ta chẳng hiểu một tí gì!

Vua Càn Long lại một lần nữa cảm thấy khoan khoái trong người, rút khăn tay lau những giọt mồ hôi trên trán, đứng dậy đi đi lại lại trong phòng nói:

- Trước mặt Hoàng đế mà ngươi chẳng sợ sệt chút nào cả! Chẳng lẽ ngươi không sợ chết hay sao? Cái chết đang chờ đợi ngươi, se đến bất cứ lúc nào mà ngươi vẫn tự nhiên thì quả thật là trang hảo hán! Việc ta hỏi ngươi hiện tại ngươi còn chưa trả lời. Chẳng lẽ ngươi đợi ta phải sai quỳ tốt đi đến mãi tận Âm ty mà hỏi ngươi hay sao?

Văn Thái Lai nói :

- Ta sợ cái gì mới được kia chứ? Mà ta chắc ngươi chưa dám giết ta đâu!

Vua Càn Long hỏi vặn lại từng tiếng :

- Ta không dám?

Văn Thái Lai nói :

- Ngươi sờ đi phải giết ta là vì ngươi sợ ta đã phát giác ra tất cả bí mật của ngươi. Nhưng... Ha... ha! Ngươi quên rằng giết chết ta rồi thì bí mật của ngươi sẽ bị phơi ra cho cả thiên hạ trông thấy! Ha... ha!

Vua Càn Long gương mặt lạnh lùng nói :

- Chẳng lẽ người chết lại biết nói hay sao? Giết chết ngươi rồi thì trên thế gian này còn ai biết được bí mật của ta nữa mà bảo là bị phát giác với không bị phát giác?

Văn Thái Lai làm như không thèm để ý đến câu nói của vua Càn Long. Chàng lăm lăm nói một mình :

- Ta mà chết thì sẽ có người lập tức mở phong thư mà công bố cho cả thiên hạ biết!

Vua Càn Long vội vàng hỏi :

- Người bảo phong thư gì?

Văn Thái Lai nói :

- Bao nhiêu sự tình của ngươi, Vu cố tổng đã chủ đều biết rõ tỉ mỉ và ghi hết lại bỏ trong một phong thư. Ngoài ra còn một chứng vật vô cùng quan trọng hiện đang nằm trong tay một người bằng hữu chí thân của Vu cố tổng đã chủ. Nói cho ngươi rõ là trước khi đến gặp ngươi, Vu cố tổng đã chủ đã trao phong thư ấy cho người bằng hữu kia trước khi vào cung gặp mặt với ngươi.

- Hồng Hoa hội chẳng lẽ sợ có điều bất trắc xảy ra hay sao mà kỹ lưỡng đến như thế?

- Lễ dĩ nhiên là thế rồi! Bộ ngươi tưởng Vu cố tổng đã chủ tin tưởng ngươi lắm sao? Lão nhân gia dặn rằng nếu không may mà cả hai người cùng bỏ mạng thì nhờ vị bằng hữu ấy mở thư ra và cứ theo đó mà thi hành. Hiện nay Vu tổng đã chủ đã qua đời, chỉ còn lại một mình ta. Ngươi có giỏi thì cứ giết chết ta đi!

Mặt vua Càn Long tái lại, hai tay bỗng run hăn lên. Văn Thái Lai nói :

- Phong thư và chứng vật chỉ tốn có 100 vạn lượng bạc thì có chi là đắt mà mi lại tiếc?

- Chỉ có 100 vạn lượng bạc thôi à? Ta tiếc gì số bạc nhỏ nhoi đó với ngươi? Ta sẽ cho ngươi 300 vạn lượng bạc, còn thả ngươi thông thả trở về nữa là đằng khác! Bây giờ ngươi hãy viết một lá thư gửi cho mấy người bằng hữu của Vu Vạn Đình bảo đem phong thư và chứng vật ấy đến đây cho ta. Ta thả ngươi ra ngay và đưa đủ số bạc ta đã hứa!

Văn Thái Lai cười lớn nói :

- Không lẽ ta lại viết thư nói rõ tên họ và chỗ ở người ấy để cho ngươi gài bẫy, phải dám thị vệ đi hạ sát hay sao? Nói thật cho ngươi biết, ta không kể gì đến sống chết nữa rồi. Nhưng có chết đi, ta cũng phải lòi theo một kẻ nào đó cho có bạn! Ha... ha!

Vua Càn Long mim chặt hai vành môi lại, không thốt lên được lời nào. Im lặng một hồi lâu, vua Càn Long đã nghĩ ra được một diệu kế nên bình tĩnh tươi cười nói :

- Được rồi! Ngươi không bằng lòng viết thư ta cũng không ép. Nhưng ta ra hạn cho ngươi trong hai ngày mà suy nghĩ điều lợi hại. Sau thời hạn đó, ta sẽ đích thân đến hỏi ngươi một lần chốt, nếu ngươi còn ngoan cố không chịu tuân mệnh là ta hạ sát ngươi liền! Ngươi chết đi tuyệt đối không ai biết được đâu, vì ta vẫn giữ bí mật. Mấy người bằng hữu của ngươi tưởng ngươi vẫn còn sống nên sẽ không công bố bức thư và chứng vật kia ra đâu! Mà nói cho cùng, cho dù ta không giết ngươi thì cũng sai móc mắt và cắt lưỡi ngươi đi mà thôi!

Câu nói của Càn Long vừa dứt thì cánh cửa chợt kêu lên một tiếng khô khan. Vua Càn Long kinh hãi vừa định rút Long Toàn bảo kiếm ra thì bên ngoài Bạch Chấn ló đầu vào. Vua Càn Long cả giận nạt lớn :

- Ngươi ló trước cửa làm gì đó? Ta đã dặn, cấm tuyệt đối không ai được nghe ta hỏi chuyện khâm phạm!

Bạch Chấn run rầu tâu :

- Nô tài không dám! Chỉ vì đang canh gác ngoài sân thì chợt nghe trong thư phòng có tiếng động nhẹ, sợ khâm phạm làm kinh động đến thánh giá nên định chạy vào báo hộ.

Vua Càn Long lại quay mặt sang nói với Văn Thái Lai :

- Hy vọng trong hai ngày, ngươi sẽ tỉnh táo giác ngộ mà cân nhắc lợi hại.

Dứt lời, nhà vua ra khỏi thư phòng đi thẳng. Lý Khả Tú quỳ xuống, tiễn đưa Càn Long ra khỏi cửa dinh rồi mới dám đứng dậy.

Hoàng đế Mãn Thanh vừa đi khỏi thì bọn quân sĩ lại khiêng Văn Thái Lai về lại lao thất. Lúc đưa Văn Thái Lai ra cũng như trở về Trương Siêu Trọng đích thân cầm kiếm canh phòng cẩn mật. Khi Văn Thái Lai vừa về đến địa lao bỗng nhiên có một tên quân tâm phúc của Lý Khả Tú đến nói với Trương Siêu Trọng :

- Lý nguyên soái có công vụ khẩn cấp cần thương lượng nên cho mời đại nhân đến thư phòng ngay bây giờ.

Trương Siêu Trọng nghe nói liền đi vội. Nằm một mình trong địa lao, Văn Thái Lai nghĩ vợ vẫn, biết anh em Hồng Hoa hội không giờ phút nào là không tìm cách cứu thoát mình. Nếu chẳng may có người nào mệnh hệ gì thì quả là chàng suốt đời cũng không yên được.

Đang khi lo nghĩ đủ điều, thình lình nghe chấn sắt ngoài địa lao có tiếng động, rồi một người đi thẳng lại chỗ chàng nằm. Văn Thái Lai chẳng buồn để mắt nhìn tới vì tin tưởng rằng đó là Trương Siêu Trọng trở về sau khi bàn chuyện xong với Lý Khả Tú.

Đang ngồi im, Văn Thái Lai chợt nghe có tiếng người nói nhỏ :

- Tứ ca! Tôi vào thăm anh đây!

Văn Thái Lai hết sức kinh ngạc khi nhìn ra người đứng trước mặt mình là Tổng đà chủ Trần Gia Cách. Chàng lật đặt ngồi dậy kêu lên :

- Ủa! Tổng đà chủ!

Trần Gia Cách mỉm cười gật đầu, lấy xâu chìa khóa mở xiềng hai tay cho Văn Thái Lai. Nhưng cả một xâu chìa khóa không có một cái nào mở được cả. Thì ra ông dùng xiềng tay Văn Thái Lai không phải là loại kim khí bình thường mà là một thứ thép đặc biệt của nước Hồng Mao đúc thành chìa khóa riêng của nó. Trần Gia Cách không ngờ chuyện lại rắc rối đến thế nên bao nhiêu công lao đặt thợ chuyên môn rèn đúc bao nhiêu chìa khóa đều hóa ra vô dụng cả.

Trần Gia Cách cả giận vận dụng nội công vào hai bàn tay bẻ mạnh ống khóa. Chỉ nghe một tiếng “cạch”, ống khóa chỉ khẽ cong lại một chút thôi. Chàng lại móc trong túi ra đủ loại ám khí bằng sắt thép đủ loại để nạy thử, nhưng kết quả vẫn vô hiệu.

Văn Thái Lai nói :

- Xin Tổng đà chủ đừng nên phí sức làm gì nữa! Trừ khi có bảo đao hay bảo kiếm thì chẳng kể, không thứ gì chịu nổi nó đâu!

Trần Gia Cách sực nhớ đến thanh Ngân Bích kiếm của Trương Siêu Trọng chém sắt như chém bùn, liền hỏi Văn Thái Lai :

- Phải chăng tên Trương Siêu Trọng kia ngày đêm thường trực canh gác bên giường tứ ca?

Văn Thái Lai nói :

- Hẳn với tôi chẳng khác nào như hình với bóng, chẳng lúc nào rời! Duy chỉ có lúc này không hiểu Lý Khả Tú cần bàn việc gì với hần cho nên hần mới để tôi một mình nơi đây.

Trần Gia Cách nói :

- Tốt lắm! Chờ hần trở về, tôi sẽ giết hần đoạ bảo kiếm để chặt xiềng cho anh.

Văn Thái Lai thờ dãi nói :

- Tôi không biết còn sống sót được mà thoát nạn hay không! Càn Long nhất định giết tôi để bịt miệng vì sợ tôi khai ra hết những bí mật của y. Tổng đà chủ! Hôm nay may mắn gặp Tổng đà chủ ở đây, tôi xin đem tất cả những bí mật ấy nói cho Tổng đà chủ nghe. Đó cũng là nguyện vọng của Vu cố tổng đà chủ, và cho dù tôi có sống hay chết đi chăng nữa cũng vui lòng vì đã hoàn thành nhiệm vụ, và không để đại cuộc của Hồng Hoa hội phải bị liên lụy vì một mình tôi.

Trần Gia Cách nghiêm nghị nói :

- Được rồi! Tứ ca cứ thuật lại cho tôi nghe!

Văn Thái Lai bình tĩnh kể lại :

- Đêm hôm ấy, tôi theo Vu cố tổng đà chủ vào trong thâm cung của Càn Long. Trong khi Vu cố tổng đà chủ nói chuyện, tôi đứng hộ vệ ở bên ngoài. Và đây là nội dung câu chuyện tôi nghe được đêm đó...

.....

Vu cố tổng đà chủ nói :

- Trần tướng quốc phu nhân ở Hải Ninh có mời tôi đến trao cho tôi một vật.

Sau đó Vu tổng đà chủ lấy một phong thư trong túi gấm đeo bên hông trao cho vua Càn Long.

Đọc thư qua một lượt, sắc mặt của vua Càn Long tái lại, sau đó yêu cầu Vu cố tổng đà chủ bảo tôi đi ra ngoài xa hơn nữa chứ đừng lảng vảng nơi ấy. Đợi cho tôi đi xa rồi, Càn Long khép chặt cửa lại và tiếp tục bàn chuyện với Vu tổng đà chủ bên trong hơn một tiếng.

Sau đó, Vu cố tổng đà chủ kéo nhẹ cánh cửa bước ra. Vua Càn Long theo tận thềm, tỏ vẻ thân mật, tin tưởng. Sau đó Vu cố tổng đà chủ cùng với tôi rời khỏi cung không khó khăn gì.

Đọc đường, Vu cố tổng đà chủ nghe rằng vua Càn Long không phải là người Mãn Thanh mà đích thị là giống nòi Hán tộc. Và lão ta chính là anh ruột của Tổng đà chủ đó chứ không phải là ai xa lạ cả!

...

Trần Gia Cách nghe nói giật mình như người vừa tỉnh mộng mới thức dậy. Chàng ngăn người ra một lúc rồi mới lên tiếng được :

- Điều này thật khó nghĩ! Anh ruột của tôi còn sống ở Hải Ninh kia mà!

Văn Thái Lai nói :

- Tổng đà chủ chưa rõ! Việc này bên trong còn rất nhiều khúc chiết!

Vừa lúc ấy, trên đường đi vào địa lao chợt có tiếng người nhộn nhịp. Trần Gia Cách vội vàng lách mình núp sau góc giường. Tên lính tâm phúc của Lý Khả Tú không trông thấy Trần Gia Cách thì ngạc nhiên vô cùng, hỏi :

- Trần tổng đà chủ đâu rồi?

Trần Gia Cách nghe hỏi mới yên tâm, phóng mình ra hỏi :

- Có việc gì?

Tên lính nói :

- Trương Siêu Trọng cứ một hai đòi về. Lý tướng quân cầm lại cỡ nào cũng không nghe. Trần tổng đà chủ mau rời khỏi nơi đây kéo dề y bắt được thì khó lòng cho cả Nguyên soái lẫn Tổng đà chủ.

Trần Gia Cách thối lui ra sau một bước, tay trái đưa ra điểm huyết ngay vào huyết “kỳ môn” của tên lính một cái khiến hắn ngã ngửa xuống đất, không kịp kêu lên một tiếng.

Văn Thái Lai thấy vậy kêu lên :

- Thủ pháp của Tổng đà chủ thật là có một không hai ở trên đời.

Trần Gia Cách mỉm cười, bẻ tên lính bỏ dưới gầm giường. Văn Thái Lai nói :

- Câu chuyện còn dài lắm, nếu kể hết chi tiết chắc không đủ thì giờ. Trương Siêu Trọng về bắt tử thì mọi việc sẽ dờ dang hết. Hãy để tôi tóm tắt đại cương lại cho Tổng đà chủ biết rõ bí mật mà thôi.

Trần Gia Cách gật đầu nói :

- Anh cứ kể.

Văn Thái Lai kể tiếp :

- Sau khi Vu cô tổng đà chủ biết chắc chắn Hoàng đế Mãn Thanh là người Hán liền khuyên y nên “phản Thanh phục Minh” theo đường của Hồng Hoa hội vạch ra. Trách nhiệm của Càn Long là phải đuổi giặc Mãn Thanh ra khỏi biên giới để khôi phục lại nền độc lập cho Hán tộc. Khi công việc thành công thì Càn Long vẫn được ủng hộ ngôi ngai vàng như thường. Xem ra Càn Long cũng có chút động tâm nhưng không dám hứa chắc. Y vẫn cố là chưa biết câu chuyện đó là thật hay giả nên nhất thời không quyết định được. Càn Long sau đó lại yêu cầu Vu cô tổng đà chủ đem hai chứng vật cho y xem thì bấy giờ y sẽ bằng lòng tính mưu kế với Hồng Hoa hội.

Nhưng bất ngờ, Vu cô tổng đà chủ lâm trọng bệnh. Biết không qua khỏi, Vu cô tổng đà chủ di ngôn lại cho tất cả anh em Hồng Hoa hội phải tôn Tổng đà chủ, lúc bấy giờ còn là Thiếu đà chủ, lên thế chức để tiếp tục sự nghiệp của người. Vu cô tổng đà chủ thân mật nắm tay tôi nói bằng một giọng run run đầy cảm xúc :

- Cơ hội ấy chỉ có một! Hán tộc có hưng thịnh lại hay không là nhờ đó, chớ bỏ qua. Hoàng đế là anh ruột của Tổng đà chủ. Nếu y không chịu “phản Thanh phục Minh” thì Hồng Hoa hội huy động toàn dân khởi nghĩa đưa Tổng đà chủ lên ngai vàng thay thế Càn Long.

Trần Gia Cách càng nghe kể càng sùng sốt, lạnh thính không nói được một tiếng. Chàng nhớ lại lần nào gặp vua Càn Long cũng thấy dường như nhà vua đối với mình rất khăng khít như có một tình cảm thiêng liêng nào đó. Lại nhớ đến lần trước ở Hải Ninh Càn Long quỳ lạy khóc lóc trước một cha mẹ mình. Trần Gia Cách tin rằng sự liên hệ của Càn Long đối với gia đình mình không phải bình thường đơn giản.

Văn Thái Lai lại nói :

- Và lại, tại sao người Hán lại làm Hoàng đế Mãn Thanh được? Lẽ dĩ nhiên phải có một lý do hết sức đặc biệt. Tôi chỉ tóm tắt những chi tiết quan trọng mà thôi. Sau này Tổng đà chủ sẽ hiểu tất cả. Được biết phong thư kể rõ mọi sự tình của thân mẫu Tổng đà chủ cùng với hai chứng vật hết sức quan trọng kia, Vu cô tổng đà chủ nhờ một người hết sức tin cậy gìn giữ. Người ấy chẳng phải ai xa lạ gì, chính là Thiên Trì Quái Hiệp Viên Sĩ Tiêu, là sư phụ của Tổng đà chủ! Tổng đà chủ xem những vật ấy sẽ hiểu rõ được tất cả sự tình.

Trần Gia Cách nói :

- Phải! Tôi nhớ lại rồi! Mới hồi Hè năm nay Tây Xuyên song hiệp có đến báii kiến sư phụ tôi. Phải chăng là hai người phục mệnh nghĩa phụ tôi đem thư và chứng vật đến đó phải không?

Văn Thái Lai đáp :

- Đúng vậy! Viên lão tiền bối hứa nhận lãnh trách nhiệm giữ phong thư và tín vật ấy nhưng cũng không biết rõ được sự việc bên trong. Vu cổ tổng đà chủ dẫn tôi rằng chỉ khi nào Tổng đà chủ chịu chính thức nhậm chức thì mới nói việc này cho biết, và Tổng đà chủ mới được mở phong thư và tín vật kia ra xem. Tôi chưa về kịp để nói rõ mọi chuyện cho Tổng đà chủ thì bị bọn “ưng khuyển” bắt. Sở dĩ tôi còn cố gắng giữ tánh mạng lại là mong gặp được Tổng đà chủ để nói hết những điều bí mật kia. Nay đã đạt được ý nguyện rồi thì không còn gì phải bận tâm hối tiếc nữa. Vậy mong Tổng đà chủ hãy tìm gặp Viên lão tiền bối để lấy hai tín vật kia xem rồi cùng với anh em Hồng Hoa hội tiếp tục mưu đồ đại sự chứ đừng phí công phí sức để cứu tôi làm gì nữa. Xin đem việc quốc gia dân tộc làm trọng chứ đừng bận lòng đến một cá nhân nào nữa. Nếu đêm nay tôi không thoát được, xin Tổng đà chủ cứ xem tôi như là người đã chết rồi, vì cho dù Càn Long không giết tôi đi chăng nữa, tôi cũng sẽ tự sát để khỏi làm vướng chân anh em Hồng Hoa hội, có thể hòng đến việc lớn!

Văn Thái Lai nói đến đây như có vẻ như đã mãn nguyện vô cùng, chẳng khác gì người trần trời gặp được thân nhân một lần cuối trong phút lâm chung. Nét mặt của chàng tươi hẳn lên, với vẻ cương quyết lạ thường. Chàng còn đang định nói thêm điều gì thì chợt nghe trên đường hầm vào địa lao có tiếng chân người đang rảo bước.

Trần Gia Cách liền khép mình vào một góc giường. Thình lình, Văn Thái Lai trườn nửa thân mình ra ngoài thành giường ngã xuống đất không cựa quậy.

Một ánh đèn đi trước, Trương Siêu Trọng theo sau. Trong ánh sáng mờ mờ, y thấy Văn Thái Lai nửa thân lọt ra khỏi thành giường trông chẳng khác nào như một xác chết. Cho rằng khâm phạm tự sát, Trương Siêu Trọng hoảng vía, đỡ Văn Thái Lai dậy tìm cách cứu tỉnh lại.

Trương Siêu Trọng đưa tay lên mũi Văn Thái Lai sờ thử thì bỗng nghe Văn Thái Lai quát lên một tiếng, toàn thân chàng vùng dậy đè lên mình Trương Siêu Trọng. Nhanh như cắt, Văn Thái Lai quát một đường xích sắt trên tay vào ngay mặt Hòa Thủ Phán Quan khiến cho y choáng váng cả mặt mày.

Bị tấn công bất ngờ, Trương Siêu Trọng vẫn cố giữ bình tĩnh lách mình lẩn ra khỏi thân hình Văn Thái Lai thì bỗng chợt cảm thấy ngũ tạng trong người nhói lên. Trương Siêu Trọng biết ngay có người ở dưới gầm giường xuất kỳ bất ý ra tay điểm huyết mình. Y rống lên một tiếng, nhảy ra xa hai bước, nín hơi như đang tìm cách tự khai giải huyết đạo.

Trần Gia Cách thấy Trương Siêu Trọng bị điểm trúng yếu huyết mà không ngã xuống còn lui được ra sau hai bước thì kinh hãi vô cùng, phóng ra khỏi gầm giường sử dụng “Thiếu Lâm Quyền” tấn công.

Trương Siêu Trọng chỉ còn biết cố gắng mà né tránh chứ không tài nào dám chống đỡ, bị trúng ngay mặt liên tiếp mấy quyền lão đảo ra sau. Không bỏ lỡ cơ hội, Trần Gia Cách xông tới tung một cước vào ngay hông y.

Trương Siêu Trọng vừa nghiêng mình qua bên trái để tránh né bỗng nghe huyết “thần đỉnh” của mình tê buốt lại. Hòa Thủ Phán Quan không gượng được, toàn thân như mềm nhũn ra, ngã quỵ xuống đất.

Trần Gia Cách lục soát trong người Trương Siêu Trọng một hồi mà vẫn không tìm được thanh Ngân Bích kiếm ở đâu thì thất vọng vô cùng. Thấy trong người Trương Siêu Trọng có một tờ giấy, Trần Gia Cách liền lấy ra đọc thử. Đại khái ý trong thư là của Lý Khả Tú viết, bảo Trương Siêu Trọng đem thanh Ngân Bích kiếm đến cho một vị Thân Vương xem thử.

Trần Gia Cách cho rằng Lý Khả Tú đa mưu túc trí, sợ chàng vào địa huyết, lừa thế đoạt thanh Ngân Bích kiếm để giải thoát cho Văn Thái Lai nên gạt Trương Siêu Trọng đem kiếm ra ngoài để phòng biến cố. Vì vậy cho nên Trương Siêu Trọng trở về địa lao mà Ngân Bích kiếm còn nằm trong tay Lý Khả Tú.

Thình lình, Trần Gia Cách nhảy đến chỗ Văn Thái Lai với nét mặt tươi vui, hớn hờ. Văn Thái Lai ngạc nhiên hỏi :

- Chuyện gì vậy Tổng đà chủ?

Trần Gia Cách không đáp, lấy chùm chìa khóa đưa tay mở xiềng. Lạ lùng thay, cái khóa bật ra, và hai tay Văn Thái Lai hoàn toàn được tự do. Kế đến, Trần Gia Cách cởi áo choàng của mình ra mặc vào cho Văn Thái Lai, lấy mao đội cho Bôn Lôi Thủ, chỉ để chừa đôi mắt hé ra một chút.

Văn Thái Lai hỏi :

- Như thế này nghĩa là sao, thưa Tổng đà chủ?

Trần Gia Cách không đáp, chỉ thúc giục :

- Từ ca mau rời khỏi nơi này ngay lập tức!

Văn Thái Lai hiểu rõ dụng ý của Trần Gia Cách. Bôn Lôi Thủ hết sức cảm kích trong lòng nhưng lại kháng khái nói :

- Hào ý của Tổng đà chủ, Văn Thái Lai xin nhớ mãi trong lòng nhưng không thể nào tuân mệnh được.

Trần Gia Cách nói :

- Từ ca cũng biết rõ Càn Long là anh ruột của tôi rồi. Chắc chắn y sẽ không hại tôi đâu.

Văn Thái Lai nói :

- Xin Tổng đà chủ đừng nên chủ quan như vậy. Không có gì mà Càn Long không dám làm đâu. Hơn nữa, Tổng đà chủ đừng quên người là linh hồn của Hồng Hoa hội...

Trần Gia Cách nghe nói chợt ngắt lời :

- Tôi là Tổng đà chủ, tất nhiên tất cả anh em trong Hồng Hoa hội đều phải nghe theo mệnh lệnh của tôi có phải không?

Văn Thái Lai đáp :

- Lễ tất nhiên.

Trần Gia Cách nghiêm nghị nói :

- Thế thì tốt lắm! Lấy tư cách Tổng đà chủ, tôi ra lệnh cho Văn tứ ca phải lập tức rời khỏi địa lao. Bên ngoài đã có sẵn anh em chờ đợi.

Văn Thái Lai cúi đầu thưa :

- Lần này bắt đắc dĩ tôi đành vi lệnh Tổng đà chủ. Nếu may mắn sống sót, tôi bằng lòng lãnh nhận bất cứ hình phạt nào của hội.

Biết Văn Thái Lai là người nghĩa khí, Trần Gia Cách liền đổi chiến thuật :

- Văn tứ tẩu ngày đêm tưởng nhớ đến anh. Các anh em cũng một lòng trông ngóng. Nếu anh phụ lòng tất cả thì quả là người bội tình bội nghĩa.

Văn Thái Lai vẫn không chịu nghe lời. Suy nghĩ vài giây, Trần Gia Cách nói :

- Thôi, thì cả hai người cùng nhau trốn thoát ra ngoài. Thế nào?

Văn Thái Lai tươi ngay nét mặt nói :

- Sao Tổng đà chủ không nói sớm?

Văn Thái Lai không chịu mặc đồ của Trần Gia Cách cho nên chàng phải cởi đồ của Trương Siêu Trọng cho Bôn Lôi Thủ mặc vào. Sau đó, Trần Gia Cách xiềng chân xiềng tay Trương Siêu Trọng lại thế vào chỗ của Văn Thái Lai khi nãy.

Trần Gia Cách và Văn Thái Lai vừa ra khỏi địa lao thì đèn đuốc trước mặt bỗng bừng sáng chung lên. Một toán quân cầm xà mâu đang đứng chực sẵn giữ chặt miệng hang. Đằng sau toán quân kia là một đội xạ thủ đang giương sẵn cung nỏ chờ lệnh.

Trần Gia Cách lùi lại sau một bước hỏi nhỏ Văn Thái Lai :

- Thương thế của anh đã bình phục chưa? Liệu sức xông xáo được không?

Văn Thái Lai đáp :

- Khó lắm! Gót chân của tôi còn đau, đi còn không muốn vững, thử hỏi làm sao chạy nổi! Thôi, Tổng đà chủ cứ yên tâm mà thoát ra đi, đừng lo cho tôi làm gì!

Trần Gia Cách nói :

- Anh thử đóng vai Trương Siêu Trọng xem sao!

Văn Thái Lai khẽ để sụp mào xuống khỏi mặt chút đỉnh, tay choàng lấy vai Trần Gia Cách ôm cứng rồi bình thần bước ra khỏi miệng hang.

Từ xa, Lý Khả Tú nhìn thấy cảnh đó thì lại nghĩ là Trương Siêu Trọng đã bắt sống được Trần Gia Cách để nạp cho vua Càn Long. Lý Khả Tú xoay qua nói nhỏ với Lý Mộng Ngọc :

- Con đem thanh Ngân Bích kiếm trả lại cho Trương Siêu Trọng đồng thời nói khéo vài câu mua chuộc tình cảm để y thả Tổng đà chủ Hồng Hoa hội ra đi.

Lý Mộng Ngọc vâng lời, cầm thanh Ngân Bích kiếm chạy đến. Chặn hai người lại trước mặt, Lý Mộng Ngọc đưa thanh Ngân Bích kiếm cho Văn Thái Lai nói :

- Trương sư thúc! Đây là thanh Ngân Bích kiếm của sư thúc!

Cùng lúc ấy, Lý Mộng Ngọc khẽ thúc nhẹ khuỷu tay vào người Trần Gia Cách. Văn Thái Lai đưa tay đón lấy thanh Ngân Bích kiếm và khẽ “ừ” một tiếng. Trong ánh sáng của đèn đuốc, Lý Mộng Ngọc chợt nhìn thấy rõ được mặt của người mình vừa trao kiếm thì kinh hãi la lên :

- Văn Thái Lai! Bộ ngươi tưởng là trốn thoát được nơi này sao?

Dứt lời, Lý Mộng Ngọc rút kiếm nhắm ngay bụng Văn Thái Lai đâm một nhát. Văn Thái Lai nhanh tay lách qua một bên rồi đưa tay nắm chặt lấy cổ tay của Lý Mộng Ngọc.

Lý Mộng Ngọc thấy cổ tay đau nhức vô cùng thì biết mình đã gặp phải đối thủ liền buông kiếm ra, rút lệ tay trở về. Lúc đó Lý Khả Tú đã chỉ huy quân lính vây kín Văn Thái Lai.

Trần Gia Cách quay trở lại định nhảy đến cứu Văn Thái Lai thì thấy thanh Ngân Bích kiếm lóe lên, bao nhiêu binh khí bị chặt gãy rơi loảng xoảng dưới đất.

Lý Khả Tú gọi lớn :

- Nếu người không chịu ngừng tay thì ta lập tức ra lệnh buông tên!

Văn Thái Lai cầm thanh Ngân Bích kiếm vút xuống đất nói :

- Tổng đà chủ hãy mau thoát đi!

Vừa dứt lời, Văn Thái Lai đã gục xuống. Trần Gia Cách thấy thế vội vàng lớn tiếng gọi :

- Khoan! Lý tướng quân! Ông mau tìm lương y điều trị cho Văn tứ ca. Ta đi đây!

Trần Gia Cách dứt lời lặng lẽ một mình buồn bã đi ra ngoài. Quân lính tuy đông nhưng không một ai dám cản trở. Lý Khả Tú cũng không lên tiếng ra lệnh bắt lại. Chàng đi ra ngoài, thấy vô số binh lính và xạ thủ đang chờ sẵn từ phía chia binh khí và cung nỏ về phía mình đợi lệnh. Trần Gia Cách vừa đi vừa kinh hãi trong lòng, nghĩ thầm :

- “Lý Khả Tú phòng bị kỹ càng như thế này thì có huy động toàn lực anh em vào đây cứu Văn tứ ca thì chỉ uống mạng tất cả mà thôi chứ chẳng lợi ích gì!”

Ra khỏi dinh thự Lý Khả Tú, Lạc Băng và Vệ Xuân Hoa đến đón tiếp. Trần Gia Cách cười miễn cưỡng, khẽ lắc đầu không nói một lời. Đám hào kiệt Hồng Hoa hội hiểu ngay, ai nấy đều buồn rầu đưa nhau lên ngọn đồi phía sau.

Mọi người mệt mỏi cả tinh thần lẫn thể xác, một hồi lâu không ai nói chuyện với ai một lời nào cả. Trần Gia Cách nói với Vệ Xuân Hoa :

- Cứu ca! Anh hãy đem ngọc binh và tiểu thiếp của Lý Khả Tú trả lại cho hắn. Chúng ta không nên thất tín!

Vệ Xuân Hoa vâng lệnh ra đi. Bổng Mã Đại Đình hốt ha hốt hải chạy vào nói :

- Tổng đà chủ! Trương Siêu Trọng có thư gửi Tổng đà chủ!

Trần Gia Cách mở thư ra đọc, thấy toàn là những lời giận dữ căm phẫn của Trương Siêu Trọng, trách chàng dùng quỷ kế lên điểm huyết, lại xiềng xích nhốt y vào nhà lao. Vì thế, để quyết rửa mối nhục này, Trương Siêu Trọng hẹn tỉ thí một phen để phân tài cao hạ, địa điểm ngày giờ hoàn toàn do Trần Gia Cách lựa chọn.

Trần Gia Cách liền thảo ngay một bức thư hồi âm hẹn sẽ gặp nhau vào giờ Ngọ ngày hôm sau tại ngọn núi phía Bắc thành Hàng Châu. Vừa định sai người đem thư giao đến cho Trương Siêu Trọng thì Từ Thiện Hoảng can lại nói :

- Xin Tổng đà chủ đừng nóng giận! Chúng ta chỉ có hai ngày để cứu Văn tứ ca. Chuyện tỉ võ có thể từ từ cũng được, không sao.

Trần Gia Cách nghe nói gật đầu nói :

- Thất ca nói phải! Hôm nay là ngày 20, để tôi sửa lại là ngày 22 cũng được.

Sửa lại ngày giờ trong thư xong, Trần Gia Cách mới sai kẻ tâm phúc đem thư đến dinh thự của Lý Khả Tú nhờ người trao lại cho Trương Siêu Trọng.

Triệu Bán Sơn nói :

- Trương Siêu Trọng có thanh Ngân Bích kiếm quá ư lợi hại, tốt hơn hết Tổng đà chủ không nên tỉ thí bằng binh khí với hắn. Nhưng quyền cước của Tổng đà chủ thật là có một không hai trên đời, sẽ có nhiều hy vọng thủ thắng hơn!

Vô Trần đạo nhân bỗng hậm hực nói :

- Há lại sợ so kiếm với hắn sao!

Vì nhớ tới lúc Trương Siêu Trọng lợi dụng binh khí sắc bén chặt gãy kiếm của mình trong trận quyết đấu gần sông Hoàng Hà hôm nọ cho nên Vô Trần đạo nhân giận dữ chẳng cùng.

Châu Trọng Anh nói :

- Tôi có việc muốn được tỏ bày cùng Tổng đà chủ.

Trần Gia Cách lễ phép thưa :

- Châu lão tiền bối có điều gì xin cứ dạy bảo.

Châu Trọng Anh nói :

- Võ nghệ của Tổng đà chủ dưới vòm trời này chắc chắn không tìm được người thứ hai, lão phu tin tưởng sẽ lần át được Trương Siêu Trọng. Tuy nhiên, phải ít năm nữa nội lực của Tổng đà chủ mới đạt được mức tối cao cho nên hiện tại phải nhượng bộ Trương Siêu Trọng về mặt đó. Võ công Tổng đà chủ hơn hẳn, nhưng lại kém về hô hâu thì trận đấu này cũng lắm chỉ là hòa thôi. Như vậy thì phỏng có lợi gì? Xin Tổng đà chủ đừng quên trách nhiệm to lớn với bang hội mà liều thân khinh xuất đấu với hắn làm gì. Thắng chưa chắc đã có lợi, mà nếu chẳng may lỡ tay sênh miếng thì có phải làm phụ lòng bao nhiêu người đặt niềm tin vào Tổng đà chủ hay không?

Trần Gia Cách gật đầu đáp :

- Những lời dạy bảo của Châu lão tiền bối thật quả là vàng ngọc. Nhưng chẳng qua nếu không nhận lời thì Trương Siêu Trọng sẽ chê cười cho là chúng ta khiếp nhược, có hại đến uy tín của Hồng Hoa hội. Vì vậy, vẫn bối cảm thấy cần phải cùng hắn sống mái một phen mới được.

Thường Bá Chí nói :

- Để tôi tìm cách lấy trộm thanh Ngân Bích kiếm của hắn để buộc hắn phải dùng quyền cước thì mới có lợi cho Tổng đà chủ.

Chương Tấn nói :

- Hà tất phải thế! Chúng ta cứ theo phương pháp “Xa luân chiến” làm tiêu hao nội lực của hắn thì đến lúc Tổng đà chủ ra tay lo gì mà chẳng thắng!

Nghe Chương Tấn nói ai nấy đều cả cười. Trong khi mọi người đang bàn luận thì người nhà của Mã Thiện Quân đến báo tin :

- Thưa lão gia! Lão già Vương Duy Dương vẫn chẳng chịu ăn uống gì cả, còn buông lời mắng chửi nữa.

Mã Thiện Quân buồn cười hỏi :

- Lão ta chửi những gì?

Tên gia nhân đáp :

- Lão ta chửi Ngự lâm quân làm việc cầu thả, nói rằng lão một đời tung hoành ngang dọc được võ lâm đồng đạo kính trọng mà không ngờ lãnh trách nhiệm vụ bảo tiêu bảo vật cho nhà vua lại bị triều đình làm nhục.

Vô Trần đạo nhân cười sặc sụa nói :

- Lão là Uy Chấn Hà Sóc, tên tuổi vang dậy trong giang hồ, ngờ đâu đến Giang Nam bị chôn vùi cả một cuộc đời oanh liệt, bảo sao không làm lão điên đầu!

Từ Thiện Hoàng bỗng vỗ đùi, nảy ra một ý nghĩ nói :

- Tôi vừa nghĩ ra một kế gọi là “Biện trạng kích hồ”, không hiểu ý kiến các vị huynh đệ như thế nào?

Mọi người hỏi ý kiến chàng ra sao, Từ Thiện Hoàng hóm hỉnh đem mưu kế của mình ra nói. Mọi người nghe xong đều phá lên cười. Triệu Bán Sơn khen chàng hết lời :

- Thật là tuyệt diệu!

Trần Gia Cách cũng phải bật cười nói :

- Kế này thật sự cũng chẳng phải là quang minh chính đại gì cho lắm! Tuy nhiên, ở trong xóm tiểu nhân thì nhiều lúc cũng không nên dùng cái đạo của người quân tử ra mà đối. Mạnh đại ca! Anh làm ơn lo hộ chuyện này nhé!

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Ân Cừu Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Vài lời khích tướng buông nhẹ nhẹ - Hai hồ tranh phong quyết sống còn

Vương Duy Dương tung hoành trên đất Tề, Lỗ, Triệu, Yên hơn 40 năm làm cho quần hùng phải khiếp vía nên lão ta trở nên tự đắc, cho rằng võ công của mình là vô địch, không có ai địch nổi. Lần này đích thân chỉ huy đoàn bảo tiêu đến Giang Nam, tưởng rằng Hoàng đế sẽ đền bù cho những khó nhọc ban thưởng xứng đáng để cho sự nghiệp thêm hiển vinh, nào ngờ lại phải chuốc lấy những nỗi trái ngang uất hận. Vì vậy, lão ta nhất định không chịu ăn uống, yêu cầu nhất định phải được yết kiến quan Thống Lĩnh Ngự lâm quân để phân trần.

Vương Duy Dương đang la hét chửi rủa thì một người chừng 30 tuổi, mặc y phục Ngự lâm quân vào hàng cao phẩm bước vào. Người đó chính là Mạnh Kiện Hùng, nghe lời Trần Gia Cách vào tiếp xúc với Vương Duy Dương. Với dáng điệu của một “quan lớn”, Mạnh Kiện Hùng chẳng thèm đếm xỉa gì đến Vương Duy Dương, ngang nhiên kéo ghế ngồi, hách dịch cất tiếng hỏi :

- Kê nào với danh hiệu là Uy Chấn Hào Sóc đâu?

Vương Duy Dương sẵn con thịnh nộ nên lớn tiếng đáp :

- Chính là tôi đây! Đố chẳng qua là giang hồ thân hữu gọi vậy chứ không phải do tôi cố ý tự đặt ra! Nếu Phúc đại nhân thấy trái tai tôi lập tức nói với bạn bè từ nay tước bỏ cái ngoại hiệu đó!

Mạnh Kiện Hùng lạnh lùng nói :

- Phúc đại nhân là dòng dõi quý phái hoàng tộc, há lại đi để ý đến cái đám giang hồ như các ngươi.

Vương Duy Dương uất ức nói :

- Tôi hộ tống bảo vật cho Hoàng thượng từ Bắc Kinh trải qua bao nhiêu hiểm trở nguy nan mà không hề sơ xuất may mắn. Chẳng hiểu vì có gì ại bị nhốt vào lao tù như thế này?

Mạnh Kiện Hùng hỏi :

- Thật ngươi chưa hiểu vì lẽ gì à?

Vương Duy Dương đáp :

- Hẳn là vậy!

Mạnh Kiện Hùng nhìn Vương Duy Dương soi mói từ đầu đến chân một hồi rồi mới nói :

- Chỉ sợ ngươi tuổi già sức yếu, tinh thần suy nhược, không chịu nổi sự hải hùng kinh khiếp đó thôi!

Những câu Mạnh Kiện Hùng vừa nói là những điều tối kỵ mà Vương Duy Dương ghét nhất. Lão ta không dằn được vận nội công vào bàn tay chặt mạnh vào một góc của chiếc bàn. Góc bàn bị chặt đứt như bị dùng dao bén mà gọt đều. Mảnh bàn rớt xuống đất nát ra như cám.

Vương Duy Dương lửa giận bốc lên phừng phừng hét lên :

- Vương Duy Dương này tuổi đã cao thật nhưng võ công thì vẫn còn trẻ lắm. Trên đời không có thứ nào có thể làm cho Vương Duy Dương này có thể kinh hãi và khiếp nhược được cả!

Mạnh Kiện Hùng khẽ gật đầu đáp :

- Lão Vương ngươi kê ra cũng “khá anh hùng” đấy! Nhưng trên giang hồ lão ít nhất còn phải đứng sau hai người nữa. Chẳng hay ngươi có nghe câu nói của giới Hắc đạo là: “Thà đụng Diêm Vương, chớ chọc lão Vương. Thà chịu ba thương, đừng gặp một Trương”?

Vương Duy Dương vênh vao nói :

- Đó là vì bạn bè muốn nhấn mạnh cái tính khí nóng nảy và ý chí cứng cỏi của tôi mà đặt ra câu ấy thôi.

Mạnh Kiện Hùng nói :

- Té ra “lão Vương” trong câu đó chính là ngươi thật đó sao? Nhưng tại sao giới Hắc đạo lại đem chữ “Vương” mà đặt trước chữ “Trương” như vậy? Không lẽ võ công của ngươi lại cao hơn người mang họ “Trương” kia?

Vương Duy Dương bị nói khích nhin không được đứng thẳng lên bước tới một bước nói :

- À! Chắc là Hòa Thủ Phán Quan định đem lão phu này lên bàn cân để so sánh giá trị đây mà! Lão ta thật là hồ đồ nên mới có việc như thế này!

Mạnh Kiện Hùng làm mặt nghiêm nghị nói :

- Trương đại nhân là thượng cấp của ta! Ngươi có biết hay không?

Vương Duy Dương khinh khỉnh đáp :

- Tôi chỉ biết một người có tên là Trương Siêu Trọng có chân trong đội Ngự lâm quân, thế thôi!

Mạnh Kiện Hùng hỏi :

- Ngươi biết mặt Trương đại nhân chứ?

Vương Duy Dương đáp :

- Dẫu cùng ở Bắc Kinh thật, nhưng lão ta làm quan cho triều đình, tôi là thường dân. Tuy nghe danh nhưng chưa từng làm quen bao giờ!

Mạnh Kiện Hùng “xuyết xoa” nói rằng :

- À, thì ra thế đấy! Bọn ta trong Ngự lâm quân vẫn nghe Trương đại nhân tỏ lòng hâm mộ ngươi từ lâu rồi. Hiện tại, Trương đại nhân đang có mặt tại Hàng Châu. Đại nhân nói rằng lúc ở Bắc Kinh, vì bận hầu cận Hoàng thượng cho nên khó có thể hạ mình để tìm đến ngươi được. Bây giờ cả hai cùng ở ngoài vòng kinh thành nên Trương đại nhân có ba việc muốn bàn với ngươi. Chỉ cần ngươi chịu hứa chắc một lời sẽ lập tức tha ngay.

Vương Duy Dương hăm hực nói :

- Ta bị lâm vào tình trạng thế này thì cần gì phải thương lượng thế này hay thế nọ? Muốn gì thì cứ nói đi! Chẳng hay Hỏa Thủ Phán Quan yêu cầu ta những điều gì?

Mạnh Kiện Hùng nói :

- Toàn những việc dễ dàng, chẳng chút khó khăn. Vương tổng tiêu đầu hà tất phải nóng giận. Điều thứ nhất là yêu cầu Vương tổng tiêu đầu bỏ ngay ngoại hiệu “Uy Chấn Hà Sóc”!

Vương Duy Dương đáp ngay không do dự :

- Được! Còn việc thứ nhì?

Mạnh Kiện Hùng nói :

- Yêu cầu Vương tổng tiêu đầu dẹp bỏ ngay Trần Viễn tiêu cục!

Vương Duy Dương nổi giận hét như sấm :

- Ta lập nên Trần Viễn tiêu cục cả 40 năm nay, không bao giờ dung túng đám Hắc đạo! Trương đại nhân bảo ta dẹp bỏ đi có nghĩa là sao? Nhưng thôi, cũng được! Còn việc thứ ba?

Mạnh Kiện Hùng dừng lại mấy giây rồi mới nói :

- Yêu cầu Vương tổng tiêu đầu mời tất cả đồng đạo võ lâm tập hợp lại đồng đủ bảo với họ đảo ngược câu vè kia thành “Thà chịu ba thương đừng gặp một Trương, thà dùng Diêm Vương đừng chọc lão Vương”. Đồng thời Trương đại nhân cũng không muốn nhìn thấy Vương tổng tiêu đầu cầm cây Bát Quái đao kia nữa!

Vương Duy Dương nghe nói liền nổi giận đùng đùng, hét lên từng hồi như sấm rền :

- Ta với Trương Siêu Trọng không thù không oán có sao y dám khinh thị ta như vậy?

Mạnh Kiện Hùng nói :

- Ngươi hưởng đủ tất cả rồi, nào là danh dự cho đến giàu sang phú quý, thậm chí cả bổng lộc triều đình cũng không thiếu, đã 40 năm còn chưa đủ hay sao? Tốt hơn hết ngươi nên nghe lời Trương đại nhân kéo hối không kịp đó!

Ý của Trương đại nhân đã quá rõ ràng, không lẽ ngươi không hiểu? Một núi không bao giờ có thể có hai cọp được. Đó là lẽ tự nhiên từ xưa đến nay.

Vương Duy Dương nói :

- Sở dĩ Trương Siêu Trọng làm nhục ta là không ngoài mục đích muốn nổi danh. Trường hợp ta không chịu thì y nhót ta mãi hay sao? Ta thà liều chết chứ không để cho kẻ khác lợi dụng việc công để kiếm lợi riêng cho mình đâu!

Mạnh Kiện Hùng khề cau mày nói lớn :

- Trương đại nhân là hào kiệt trên đời, há lại làm chuyện mờ ám bao giờ! Người đừng nghĩ quấy mà mang tội phạm thượng! Trương đại nhân đã đưa ra ba việc cho người rõ. Nếu người biết thuận theo chiều gió thì sẽ được thả ra liền, còn như vẫn ngoan cố thì Trương đại nhân vẫn cho người một cơ hội để tiếp tục xưng hùng. Đứng giờ Ngọ hôm nay tại ngọn núi phía Bắc thành Hàng Châu, nếu người không phục thì tôi đó để lãnh giáo quyền thuật và kiếm pháp lợi hại của Trương đại nhân! Người thấy phải chăng là Trương đại nhân lòng dạ quảng đại, đường đường chính chính không chèn ép ai cả. Ta thành thật khuyên người nên chấp nhận ba việc trên là hơn. Trương đại nhân đang hồi sung sức trong khi người tuổi đã xế chiều, xương cốt đã bại hoại, liều mạng mà làm gì!

Những lời Mạnh Kiện Hùng chẳng khác nào những thùng dầu tạt vào ngọn lửa đang cháy dữ dội. Vương Duy Dương nói như hét lên :

- Vương Duy Dương này đã hơn 40 năm tung hoành lừng lẫy trên giang hồ, có đời nào lại chịu nhận ba việc nhục nhã như thế! Không cần nói nhiều! Ta nhất định phải xem thử bản lĩnh Hóa Thủ Phán Quan đến đâu mà dám khinh người thái thậm như thế!

Mạnh Kiện Hùng nói :

- Trương đại nhân không muốn việc này đến tai Hoàng thượng bởi vì tính Hoàng thượng hay thương hại người già cả yếu đuối nên có thể ngăn cản mà trách cứ Trương đại nhân là sao lại ý võ nghệ siêu quần mà nở ra tay đánh người cao tuổi đáng thương có công hộ tống bảo vật. Vì vậy, nếu người không sợ thì cứ một mình một đao mà tìm đến. Người nào đem theo trợ thủ quyết không phải là anh hùng hảo hán. Còn nếu như người biết tự lượng sức mình thì nên chịu ba điều Trương đại nhân đã đưa ra.

Vương Duy Dương bị Mạnh Kiện Hùng nói khích một hồi thì không thể nào chịu đựng được nữa nói lớn :

- Nếu phải bỏ đám năm xương tàn này nơi núi rừng, Vương Duy Dương này cũng cam chịu, nhưng quyết không để cho Hóa Thủ Phán Quan khinh thường được.

Mạnh Kiện Hùng lại nói :

- Tính Trương đại nhân vốn cẩn thận nên không muốn bị Hoàng thượng sau này chất vấn. Nếu người muốn quyết đấu thì hãy mau hạ chiến thư để có gì sau này Trương đại nhân trình bày với Hoàng thượng trường hợp người bị thảm bại rồi thẹn quá hóa giận mách lại Hoàng thượng.

Vương Duy Dương nghe nói lập tức ưng chịu ngay. Vương Duy Dương run tay đề mấy hàng như sau: Gửi Trương Siêu Trọng đại nhân,

Lời nói cũng như hành động của ông tỏ ra khi người thái quá! Hôm nay đứng giờ Ngọ, tôi hẹn gặp ông tại đỉnh núi phía Bắc thành Hàng Châu để phân tài cao hạ. Nếu tôi thua thì mọi việc để cho ông mặc tình xử trí.

Vương Duy Dương

Vốn là một kẻ vũ phu, chữ nghĩa chẳng được bao nhiêu, lại đang lúc giận giữ nên run tay, nghĩ sao viết vậy, tuồng chữ nguệch ngoạc. Mạnh Kiện Hùng mỉm cười cầm thư ra đi.

Vương Duy Dương hỏi :

- Xin huynh đài cho biết tên họ để sau này khi gặp lại tiện bề xưng hô.

Mạnh Kiện Hùng cười nói :

- Tôi thuộc kẻ hậu sinh, có đáng gì cho Vương tổng tiêu đầu phải bận tâm đến!

Dứt lời Mạnh Kiện Hùng đi thẳng ra ngoài, đóng cửa lại. Đám hào kiệt Hồng Hoa hội biết Vương Duy Dương xưa nay rất sợ quan quyền nên sẽ chẳng dám trốn đi, thành thử cũng không cần phải canh gác chặt chẽ làm gì. Hơn nữa, tuy gọi là nhà giam, nhưng chỉ có vài cánh cửa mỏng sơ sài. Với võ nghệ của Vương Duy Dương thì nếu lão ta muốn trốn thoát thì thật không phải là chuyện khó...

Trong khi đó, người bị nhốt ở phòng kế bên là Thiết Cầm Sát Hàn Văn Xung đang ngồi rầu rĩ chợt nghe bên gian nhà phía trái có tiếng la hét chửi rủa ầm ĩ. Lấy làm lạ, Hàn Văn Xung để ý lắng tai nghe thì nhận ra là giọng của Tổng tiêu đầu Trần Viễn tiêu cục Vương Duy Dương.

Hàn Văn Xung ngạc nhiên hỏi thăm :

- Sao Tổng tiêu đầu lại lọt vào chốn này? Mà sao lại mắng chửi Hóa Thủ Phán Quan như vậy?

Nguyên Thiết Cầm Sát Hàn Văn Xung hôm ấy rượt theo con bạch mã bị Triệu Bán Sơn bắt về nhốt vào trong một căn phòng nhỏ này. Y tự biết lần này lọt vào tay Hồng Hoa hội ắt khó mà toàn được tánh mạng nên chán nản, rầu rĩ vô cùng.

Hàn Văn Xung vừa định buông tiếng hỏi vọng sang thì chợt có hai người xô cửa bước vào nói :

- Xin mời Hàn đại gia vào sảnh đường có việc cần gấp.

Đến sảnh đường, Hàn Văn Xung thấy ở bàn ghế phía bên trái có ba người ngồi. Người ngồi chính giữa chính là Tổng đà chủ Hồng Hoa hội Trần Gia Cách. Hai người kia, Hàn Văn Xung nhận ra là Châu Trọng Anh và Từ Thiện Hoảng. Y cúi gầm mặt xuống đất chứ không dám nhìn thẳng vào mặt ai cả.

Trần Gia Cách ngồi chễm chệ trên ghế nói :

- Hàn đại ca! Lần trước gặp nhau ở Cam Túc, không ngờ lần này lại tái ngộ ở chốn này. Âu cũng là duyên trời đưa đây!

Trầm ngâm giây lâu, Hàn Văn Xung nói :

- Hôm ấy tôi đã hứa là sẽ “rửa tay gác kiếm” về sống ẩn dật với “túi thơ bầu rượu”. Nhưng Vương tổng tiêu đầu với tôi có chút tình nghĩa, viết thư nài nỉ tôi cố gắng giúp ông ta thêm một chuyến nữa nên không thể nào từ chối được. Đây là do tình bằng hữu đưa đẩy chứ chẳng phải tôi có ý định tung hoành ngang dọc đây đó trên giang hồ nữa. Hơn nữa, lần bảo tiêu này có liên hệ đến phủ Trần tướng quốc ở Hải Ninh, tướng công tử cũng không nở...

Hàn Văn Xung chưa nói hết câu thì Từ Thiện Hoàng đã lớn tiếng chặn ngang, ngắt lời :

- Hàn bằng hữu! Trên giang hồ phải lấy chữ tín làm trọng. Nếu không chịu giữ lời thì còn gì để nói nữa!

Hàn Văn Xung giận quá hóa liều nói :

- Ta đã rơi vào tay các người, muốn giết thì cứ giết, hà tất phải...

Trần Gia Cách vội lấy tay ngăn lại, ngắt lời :

- Hàn đại ca chớ nên nói như vậy! Anh em Hồng Hoa hội chúng tôi với Vương tổng tiêu đầu từ lâu vẫn có chút tình giao hảo. Lần này Vương tổng tiêu đầu vì chúng tôi mà ra mặt đụng độ với Hòa Thủ Phán Quan Trương Siêu Trọng. Thế thì Hàn đại ca với chúng tôi có khách chi người một nhà? Việc trước kia xin bỏ hết đi, đừng nhắc tới nữa! Chỉ xin hỏi giữa Hàn đại ca và Trương Siêu Trọng có giao du mật thiết không?

Hàn Văn Xung nghe xong cảm thấy người nhẹ nhõm, đáp :

- Hồi ở Bắc Kinh có gặp nhau vài lần. Tuy nhiên sang hèn khác nhau, phận ai nấy giữ. Hơn nữa lão ta vẫn tự phụ là võ nghệ cao siêu, có cao chúng ta đời ra gì đâu, thì nói gì đến chuyện giao du mật thiết!

Trần Gia Cách gạt đầu mấy cái, nói :

- Thế thì đủ rồi. Hàn đại ca thử đọc bức thư này.

Dứt lời, Trần Gia Cách đưa chiến thư của Vương Duy Dương viết gửi Trương Siêu Trọng cho Hàn Văn Xung đọc.

Ban đầu nghe Trần Gia Cách nói, Hàn Văn Xung vẫn còn bán tín bán nghi, nhưng khi được đọc lá thư, đồng thời kiểm chứng lại những lời chửi rủa Trương Siêu Trọng của Vương Duy Dương ban nãy ở trong phòng thì không còn nghi ngờ gì nữa nói ngay :

- Nếu vậy thì để tôi gặp Vương tổng tiêu đầu bàn tính kế hoạch đối phó với Trương Siêu Trọng gấp rút!

Trần Gia Cách nói :

- Hiện thời chưa cần gấp lắm. Tôi định nhờ Hàn đại ca cầm thư này đem đến trao cho Trương Siêu Trọng, rồi sau đó trở về bàn với Vương tổng tiêu đầu cũng chưa muộn.

Hàn Văn Xung gật đầu ưng thuận. Trần Gia Cách lại gọi lớn :

- Thập nhị ca! Anh ra đây có việc!

Từ bên trong, Thạch Song Anh bước ra. Trần Gia Cách đưa đến gặp mặt Hàn Văn Xung nói :

- Người anh em họ Thạch này sẽ đi chung, hộ tống Hàn đại ca đến gặp Trương Siêu Trọng. Anh ta sẽ đóng vai là tiêu sư của Trần Viễn tiêu cục. Hàn đại ca hẳn chưa rõ việc Vương tổng tiêu đầu bị Trương Siêu Trọng làm nhục ra sao. Việc này thật dài dòng, không thể nói hết trong một lúc được. Sau khi đưa thư cho Trương Siêu Trọng xong, người anh em này sẽ kể hết cho Hàn đại ca biết hết mọi việc.

Hàn Văn Xung nghe nói bỗng hoài nghi chưa không tiện hỏi. Trần Gia Cách thấy vậy hỏi :

- Hàn đại ca có điều gì không vừa lòng xin cứ cho biết.

Hàn Văn Xung đáp :

- Không! Không! Tôi sẵn sàng làm theo lời công tử đã dặn.

Từ Thiện Hoàng đoán rằng Hàn Văn Xung đã có bụng hoài nghi liền lên tiếng :

- Xin đợi một chút!

Từ Thiện Hoảng vào trong đem rượu ra rót đầy chung trao cho Hàn Văn Xung nói :

- Tiểu đệ ăn nói hồ đồ, xin dùng chút rượu để tạ tội. Hàn đại ca phải uống cạn thì đệ mới yên lòng.

Hàn Văn Xung nói :

- Hay lắm! Hay lắm!

Sau khi uống cạn chung rượu, Hàn Văn Xung nói với Trần Gia Cách :

- Giờ thì tôi lên đường thôi!

Trần Gia Cách nói :

- Xin làm phiền Hàn đại ca!

Hàn Văn Xung bỏ thư vào túi. Vừa bước ra khỏi cửa thành liền nghe Từ Thiện Hoảng kinh hãi la lớn :

- Trời ơi, nguy rồi! Tôi rót lộn bình rượu cho Hàn đại ca uống!

Ai nấy nghe nói đều quýnh lên, Hàn Văn Xung thì mặt mũi tái lại.

Từ Thiện Hoảng nói :

- Nhưng không đến nỗi nào, vẫn còn may! Chất rượu độc này dùng để tắm vào ám khí nên không màu, không sắc nên vô ý dễ làm lầm. May mắn là tôi nhìn thấy cái bình liền lập tức nhớ ra chứ nếu không thì thật là tai hại. Cứ lấy thuốc giải độc mà uống thì vô hại, không việc gì cả.

Một tên gia nhân của Mã Thiện Quân nói :

- Thuốc giải độc hiện tại không có sẵn, còn để ở tư gia ngoài thành.

Từ Thiện Hoảng nói :

- Đừng để phí thì giờ! Mau phi ngựa tức tốc ra ngoài ấy đem về thì mới kịp.

Tên gia nhân vâng lời lên ngựa đi ngay. Từ Thiện Hoảng nói với Hàn Văn Xung :

- Tiểu đệ thật vô ý, tội đáng chết! Từ giờ đến lúc đem thuốc giải độc về cũng còn khá lâu. Chi bằng Hàn đại ca cứ chịu khó đem bức thư này cho Trương Siêu Trọng trước, lúc trở về Thạch bằng hữu sẽ kể hết cho đại ca chuyện xích mích giữa Uy Chấn Hà Sóc và Hòa Thủ Phán Quan. Thứ thuốc độc này dầu nguy hiểm vô cùng, chỉ có thuốc giải kia là trị được mà thôi. Nhưng không sao, phải ít nhất cũng vài giờ thì chất độc mới bắt đầu ngấm. Lúc Hàn đại ca trở về thì chắc chắn thuốc giải đã có sẵn, chỉ cần uống một liều là giải được ngay.

Hàn Văn Xung biết đây là một âm mưu có tính toán trước chứ không phải là sự ngẫu nhiên tình cờ nên lờm Từ Thiện Hoảng một cái rồi mới chịu đi. Thạch Song Anh cũng đi theo.

Chờ cho hai người đi khỏi, Châu Trọng Anh nghiêm nghị bảo Từ Thiện Hoảng :

- Ta nhận thấy Hàn Văn Xung không phải là hạng người gian ác độc địa. Sao con lại nỡ dùng độc mà hại y?

Từ Thiện Hoảng cười đáp :

- Thừa nhận phụ, rượu ấy không có độc!

Châu Trọng Anh ngạc nhiên hỏi :

- Không có độc à?

Từ Thiện Hoảng đáp :

- Thừa nhận phụ, đó là Quỳnh Hoa mỹ tửu nguyên chất, uống vào còn phấn khởi tinh thần là đằng khác!

Sẵn bình rượu còn cầm trên tay, Từ Thiện Hoảng tự tay rót đầy một chung uống một hơi cạn, cười nói :

- Chỉ vì ban nãy con trông thấy hấn có ý nghi ngờ chúng ta nên sợ hấn nói bậy bạ với Trương Siêu Trọng làm hỏng việc của chúng ta nên mới nghĩ ra cách này để lũng đoạn tinh thần của hấn. Có như thế hấn mới chịu cố gắng làm đúng mệnh lệnh của Tổng đà chủ. Chờ khi nào hấn trở về con sẽ cho hấn uống thêm một chung nữa, gọi là “rượu giải độc”.

Nghe Từ Thiện Hoảng giải thích, ai nấy đều ôm bụng lăn ra cười, phục chàng là cao kiến...

Thạch Song Anh theo Hàn Văn Xung tới dinh thự của Lý Khả Tú. Hai người phải đợi ở phòng khách, chờ quân lính vào báo với Triệu Siêu Trọng.

Lúc ấy, Trương Siêu Trọng đang ngồi một bên Văn Thái Lai canh gác thì chợt có một tên lính tâm phúc của Lý Khả Tú vào báo :

- Trương đại nhân! Có khách tới thăm!

Nhìn tấm danh thiếp tên quân đưa viết “Uy Chấn Hà Sóc Vương Duy Dương”, Trương Siêu Trọng “hử; một tiếng tự nhủ :

- “Đến xin tiếp kiến mà đề cả ngoại hiệu trên danh thiếp thế này à?”

Xoay qua tên lính, Trương Siêu Trọng nói :

- Mi ra thưa lại với khách rằng ta đang có công tác không thể tiếp kiến được, muốn gì cứ để lại địa chỉ, hôm khác ta sẽ tìm đến nói chuyện.

Tên quân đi một lát rồi trở lại cầm phong thư trao cho Trương Siêu Trọng mà thưa :

- Khách nhất định không chịu đi, có phong thư này trao cho đại nhân.

Trương Siêu Trọng cầm thư lên đọc thì trong lòng vừa tức giận vừa buồn rầu, không hiểu mình đã gây thù oán gì với Vương Duy Dương mà lão ta nhất định phải nặng nề đòi tí gì cho bằng được. Y liền gọi tên quân nói :

- Mi đến thưa với Lý tướng quân rằng ta phải ra ngoài tiếp khách, hãy mau phái người tới tạm canh chừng khám phạm giúp ta trong chốc lát.

Chờ cho bốn tên thị vệ tới canh chừng Văn Thái Lai cẩn thận đâu đó, Trương Siêu Trọng mới khoác chiếc áo dài vào trong mình, vào trong phòng khách. Vừa trông thấy Hàn Văn Xung, Trương Siêu Trọng vội vàng thi lễ hỏi :

- Vương tổng tiêu đầu không đến sao?

Chỉ vào Thạch Song Anh, Hàn Văn Xung nói :

- Vị Thạch tiêu sư đây sẽ trình bày tất cả cùng đại nhân.

Trương Siêu Trọng quăng phong thư của Vương Duy Dương lên bàn, hỏi :

- Tôi từ lâu vẫn ngưỡng mộ oai danh của Vương tổng tiêu đầu. Tôi chưa hề có điều gì xích mích với Vương tổng tiêu đầu, có sao ông ta lại bảo tôi là “khi người quá lễ” là nghĩa làm sao? Rất có thể đây là ngụy kế ly gián của kẻ địch chứ chẳng không! Phiền hai vị dạy bảo cho biết đâu là sự thật?

Thạch Song Anh lạnh lùng đáp :

- Vương tổng tiêu đầu là “thái sơn bắc đẩu” của võ lâm. Vì vậy trong võ lâm có điều gì đốn mạt xảy ra thì ông ta lập tức sẽ can thiệp ngay, chứ cần gì phải xích mích với không xích mích! Nếu không là vậy thì làm sao xứng đáng với danh hiệu “Uy Chấn Hà Sóc”?

Trương Siêu Trọng cả giận đứng dậy nói lớn :

- Vương Duy Dương bảo ta làm chuyện đốn mạt trong võ lâm à?

Thạch Song Anh bĩu môi, làm ra vẻ khinh khi khiến Trương Siêu Trọng càng tức giận hơn nữa. Y gằn giọng hỏi :

- Tôi đã làm gì để mất mặt các bằng hữu đồng đạo võ lâm, xin cho biết!

Thạch Song Anh nói :

- Vương tổng tiêu đầu có mấy lời muốn hỏi Trương đại nhân. Điều thứ nhất là với danh nghĩa của con nhà võ, bất luận là môn phái nào, việc đáng ghét nhất, đáng khinh nhất là thái độ “khi tôn diệt trưởng”. Trương đại nhân là cao thủ phái Võ Đang sao không nể mặt sư huynh mà chạy theo bả công danh. Đã vậy còn vô lễ chống đối rồi định giờ trò định hãm hại? Việc ấy có không?

Trương Siêu Trọng lớn tiếng đáp :

- Đó là chuyện riêng của môn phái anh em tôi, không can dự gì đến người ngoài!

Thạch Song Anh lại nói tiếp :

- Điều thứ hai là trên giang hồ, không kể là “Hắc đạo, Bạch đạo”, trước hết là phải lấy tín nghĩa làm đầu. Trương đại nhân với Hồng Hoa hội không thù không oán sao lại tham quan, tham tiền bày mưu gạt gẫm bắt sống Bôn Lôi Thủ Văn Thái Lai, còn để lỵ đến một đứa trẻ “hi mũi chưa sạch” trong Thiết Đàm trang phải chết thảm. Xin đại nhân thử tự vấn lương tâm xem có xấu hổ, bị cắn rứt không?

Trương Siêu Trọng cả giận nói :

- Tôi ăn lộc vua, trung thành với vua. Mắc mớ gì đến Trần Viễn tiêu cục mà can dự vào chứ?

Thạch Song Anh nói :

- Trương đại nhân tự phụ mình võ nghệ cao cường, dưới mắt chẳng xem ai ra gì cả. Bao nhiêu năm sống ở Bắc Kinh, Trương đại nhân có giúp ích gì cho các võ lâm đồng đạo, banh hội trong giang hồ chưa? Hay là chỉ biết “vị kỷ hại nhân”, bày mưu bày kế làm hại người hiền. Hãn đại nhân còn nhớ cái màn “kim thiên thoát xác” một mình chạy trốn làm cho Ngô Quốc Đống thiếu chút nữa bỏ mạng, còn Trần Viễn tiêu cục phải bỏ ngõ trước cường địch để đến nỗi bao nhiêu người bị thương, vô số người bỏ mạng đó chứ! Chung quy cũng chỉ do một mình Trương đại nhân mà ra cả!

Mấy câu nói của Thạch Song Anh làm cho cả Trương Siêu Trọng lẫn Hàn Văn Xung đều giật mình, nghĩ thầm :

- “Thì ra đầu đuôi khiến cho Vương Duy Dương uất hận chính là việc này!”

Lần đó tại Cam Lương, Diêm Thế Chương, Thái Vĩnh Minh đều bỏ mạng, Tiền Chính Luân bị trọng thương. Tất cả Hàn Văn Xung đều hay biết cả. Giờ đây nghe Thạch Song Anh nhắc lại, Hàn Văn Xung không sao dằn được bèn tiếp lời :

- Việc ấy thì Trương đại nhân quả thật không còn chối cãi vào đâu được. Vì vậy, đừng trách tại sao Vương tổng tiêu đầu thù ghét đại nhân!

Thạch Song Anh lạnh lùng nói :

- Còn biết bao nhiêu điều nữa chưa nói đến. Nhưng thôi, chỉ cần nói ba điều ấy thôi là đủ. Trương đại nhân trả lời thế nào nghe cho xuôi thì trả lời!

Bị Thạch Song Anh chất vấn hết đường chối cãi và không biết trả lời sao, Trương Siêu Trọng then quá hóa giận quát lớn :

- Tên tiểu tử nông cuồng này! Trước mặt Thái Tuế mà dám lớn lối loạn ngôn! Mi có độn thổ cũng đừng mong sống sót!

Thạch Song Anh đứng dậy lùi ra sau một bước, giọng cười cợt nói :

- Cái gì vậy? Uy Chấn Hà Sóc thách mi tỉ võ. Mi lại nhát gan không dám nhận lời nên đòi ăn thua đủ với ta để cho đỡ then đó hả? Đúng là thứ con rùa rụt cổ!

Trương Siêu Trọng nghe Thạch Song Anh nói vậy thì tự ái nổi dậy, không hùng hổ hăm dọa nữa mà cười lớn lên cho đỡ then mà nói :

- Cái gì nhát gan? Cái gì con rùa rụt cổ? Nếu vậy thì đúng giờ Ngọ hôm nay tại Bắc Cao Phong ta quyết cùng Vương Duy Dương tranh tài cao thấp. Kẻ nào không dám đến không phải là hán hán.

Thạch Song Anh nói :

- Mi không đúng hẹn thì từ nay trở đi đừng nên lộ mặt ra chốn giang hồ nữa! Vương tổng tiêu đầu chỉ đi có một mình chứ không mang theo tiêu sư nào cả. Nếu mi có anh hùng thì đừng mang theo thị vệ với quan quân làm gì cho hèn người!

Trương Siêu Trọng nói :

- Lão già hủ lậu Vương Duy Dương kia chỉ có hư danh mà thôi! Chẳng lẽ một mình ta không đủ hạ lão hay sao mà phải cần đem người theo giúp sức?

Thạch Song Anh nói :

- Vương tổng tiêu đầu không quen lối khoe khoang mà chỉ nói chuyện bằng công phu chân chính khổ luyện mà thôi. Mi không phục thì cứ việc tha hồ mắng chửi, ta chẳng thêm để vào tai.

Thạch Song Anh có tài ăn nói lanh lợi nên Trương Siêu Trọng bị chọc tức mà không cách nào mở miệng ra được. Thấy Trương Siêu Trọng im lặng, Thạch Song Anh nói tiếp :

- Thôi! Thế là đủ rồi! Chúng ta xin cáo từ thôi. Thật là tội nghiệp cho người! Chỉ vì một phút không chịu nhẫn nhục mà công phu rèn luyện bấy nhiêu năm đành phải chôn vùi dưới tay Uy Chấn Hà Sóc. Nghĩ mà đáng tiếc.

Đôi mắt Hỏa Thủ Phán Quan chột nổi lửa, y tung ra một chưởng nhan như điện xẹt. Thạch Song Anh định lách mình tránh thoát nhưng không kịp, bị trúng vào ngay bả vai, lùi ra sau mấy bước. Trương Siêu Trọng liền bồi tiếp một chưởng đánh vào ngay ngực Thạch Song Anh.

Thạch Song Anh thấy vậy liền thi triển ngay một thế “Lâm Tước Vỹ” trong “Thái Cực Quyền” hất mạnh tay Trương Siêu Trọng qua một bên.

Trương Siêu Trọng thấy nội gia công phu của Thạch Song Anh lợi hại như thế cũng phải khen thầm.

Thạch Song Anh lùi lại sau thủ thế nói lớn :

- Được lắm! Mi không dám cùng Vương tổng tiêu đầu quyết đấu thì cứ việc so tài với ta ngay tại đây.

Trương Siêu Trọng cười lớn nói :

- Mi về nói với Vương Duy Dương đúng giờ Ngọ tạo Bắc Cao Phong, đừng sai hẹn!

Thạch Song Anh cười nhạt rồi cùng với Hàn Văn Xung ra về. Khi về đến nhà Mã Thiện Quân, đám hào kiệt Hồng Hoa hội đã chờ đợi đón sẵn ở đó. Thạch Song Anh mỉm cười nhìn tất cả mọi người nói :

- Hắn ta sẽ có mặt vào giờ Ngọ.

Hàn Văn Xung mặt mày nhăn nhó như muốn nói điều gì. Từ Thiện Hoàng hiểu ý bụng chung rượu đến trước mặt nói :

- Hân đại ca không phải lo, đệ đã chuẩn bị rượu giải độc sẵn sàng rồi.

Hàn Văn Xung chưa hiểu gì cả thì Châu Trọng Anh cười ha hả nói :

- Trò đùa này phải nên chấm dứt đi thôi để khỏi méch lòng nhau! Chẳng có chung rượu nào có độc cả, chẳng qua chỉ là trò vui đùa mà thôi. Thiện Hoàng, con mau ra tạ lỗi với Hân đại ca đi.

Từ Thiện Hoàng nghe lời, bước tới vòng tay nói :

- Xin Hân đại ca miễn chấp cho!

Sau đó chàng kể rõ đầu đuôi cho Hàn Văn Xung nghe. Tuy không được vui lắm, nhưng con giận của y cũng đã nguôi nên không còn căm thù Từ Thiện Hoàng như trước nữa.

Lúc ấy, Mạnh Kiện Hùng đến gặp Vương Duy Dương nói :

- Trương đại nhân đã nhận lời, bây giờ ông đi là vừa. Nếu ông muốn thay đổi ý kiến thì bây giờ còn kịp, chứ còn tới Bắc Cao Phong rồi thì Trương đại nhân chỉ nói chuyện bằng quyền cước và đao kiếm mà thôi chứ quyết không nói chuyện bằng lời đâu đó. Mọi lần nữa, tôi xin lập lại là nếu ông muốn nghĩ lại thì bây giờ còn kịp.

Vương Duy Dương dậm chân xuống đất hét lớn :

- Hà tất phải nói gì thêm nữa! Vương Duy Dương hôm nay không còn coi sự sống chết ra gì nữa rồi!

Vương Duy Dương lên đường đi Bắc Cao Phong. Mạnh Kiện Hùng ra đầu, hai gã tráng đinh khiêng cây Từ Kim Bát Quái đao và cái túi đựng kim tiêu đi theo.

Vương Duy Dương cầm đao lên tay, giắt túi lên lưng chợt thấy Hàn Văn Xung đón đường lại dặn :

- Lần này xin Tổng tiêu đầu nhớ cẩn thận đề phòng.

Vương Duy Dương hỏi :

- Bạn biết tất cả rồi sao?

Hàn Văn Xung gật đầu nói :

- Chính tôi đã gặp Trương Siêu Trọng kia mà!

Vương Duy Dương lại hỏi :

- Hân mắng tôi thế nào?

Hàn Văn Xung với vẻ mặt do dự đáp :

- Những lời nói của kẻ tiểu nhân, Tổng tiêu đầu cũng chẳng cần nghe nhắc lại làm chi!

Vương Duy Dương nói :

- Bạn cứ nói, đừng ngại.

Hàn Văn Xung thuật lại lời nói của Trương Siêu Trọng mà còn có vẻ bực mình :

- Hân... hân bảo anh là thằng già hủ lậu... chỉ có hư danh... Ôi thôi, đủ điều!

Vương Duy Dương “hừ” một tiếng nói :

- Tôi chỉ có hư danh thôi à? Đến lúc đó mới biết được. Nếu tôi có điều gì bất hạnh thì xin Hàn lão đệ nghĩ tình mà lo liệu giùm tiêu cực và gia đình vợ con nhé!

Hàn Văn Xung thờ dài, cố tìm lời an ủi :

- Võ công của Tổng tiêu đầu cái thế, chắc gì Trương Siêu Trọng đã là đối thủ mà phải gửi gắm làm gì? Tổng tiêu đầu cứ mạnh dạn, hăng hái ra trận. Tôi chờ đợi tin lành về tới.

Vương Duy Dương cầm Bát Quái đao, dùng khinh công nhắm thẳng hướng Bắc Cao Phong đi như bay. Địa thế nơi này vô cùng hiểm trở. Trên đỉnh núi có một khoảng trống nhẵn nhụi, chung quanh có cây cối xanh tươi.

Vương Duy Dương vừa đến nơi thì có một người mặc áo ngắn, quần thất ống, mặt mũi sáng sủa, trông cực kỳ oai vệ. Người ấy nhìn thẳng vào mặt Vương Duy Dương hỏi :

- Có phải Vương Duy Dương đó không?

Nghe người ấy đem tên tục của mình ra gọi, Vương Duy Dương cả giận. Nhưng thấy đối phương là một võ quan cao phẩm thì trong lòng cũng hơi nề nang, đáp :

- Phải! Tại hạ chính là Vương Duy Dương! Còn các hạ có phải là Hỏa thủ Phán Quan Trương đại nhân đó chăng?

Trương Siêu Trọng cười đáp :

- Chính là tại hạ! Chúng ta tranh tài bằng quyền cước hay binh khí đây, xin cứ nói mau, đừng làm tốn thì giờ vô ích.

Vương Duy Dương nghĩ thầm :

- “Ta chỉ cần cho hắn nếm thử mùi Bát Quái Chương cũng đủ để cho hắn biết rằng ta không phải chỉ có hư danh.”

Nghĩ vậy, Vương Duy Dương nói :

- Tôi muốn được lãnh giáo Vô Cực huyền công là một môn võ nổi danh trên võ lâm từ lâu.

Trương Siêu Trọng đáp :

- Hay lắm!

Dứt lời, hai tay y chấp lại đưa tới. Biết Trương Siêu Trọng chờ mình ra tay trước, Vương Duy Dương tay trái đánh dùng một đòn “Dung Không Thâm Trảo” chộp vào bả vai Trương Siêu Trọng, đồng thời tay mặt dùng một chiêu “Mãnh Hồ Phục Thung” móc thẳng vào tay trái Trương Siêu Trọng.

Trương Siêu Trọng lùi ra sau ba bước, dùng Vô Cực huyền công hóa giải được hết các chiêu thức của Vương Duy Dương.

Hai người quần qua quần lại, cùng nhau trao đổi ít chiêu. Trương Siêu Trọng bỗng cúi người xuống, chân trái khễ quét ngang một đường. Vương Duy Dương vội vàng nhảy lên cao mà né tránh, hai tay nhắm ngay mặt Trương Siêu Trọng bổ tới. Trương Siêu Trọng thuận đà sử dụng luôn hai thế “Không Kích Thương Ưng” và “Thọ Tiêu Cầm Viên” ra một lượt. Vương Duy Dương liên đảo tay vung ra hai chương hóa giải hết được chiêu thức của Trương Siêu Trọng.

Hai bên sau đó giờ hết tuyệt kỹ ra đánh, mong áp đảo được đối phương. Đánh nhau cho đến lúc mặt trời đứng bóng, không biết là bao nhiêu hiệp mà vẫn không phân thắng bại.

Vương Duy Dương tự biết mình tuổi già, sức lực không thể bằng được đối phương. Nếu trận đấu càng kéo dài bao nhiêu, phần bất lợi sẽ về mình bấy nhiêu. Biết rõ điều lợi hại, Vương Duy Dương chân dẫm lên vị trí bức đồ “Tiên Thiên Bát Quái”, thi triển tuyệt kỹ “Đu Thân Bát Quái Chương”, buộc Trương Siêu Trọng phải vội vã phóng theo.

Mục đích của “Đu Thân Bát Quái Chương” là bắt buộc địch thủ phải theo mình, xoay tả, trở hữu, chạy vòng quanh để thừa cơ hội tìm sơ hở mà đánh vào. Nếu địch thủ nhìn thấy trước mặt thì thoáng một cái, y sẽ bị kích ở sau lưng. Nếu địch thủ mà đứng im thì thế nào cũng hoa mắt lên khi nhìn đối phương liên hồi giảo lên vòng Bát Quái, và trận đấu sẽ kết thúc ngay.

Bị Vương Duy Dương bắt phải xoay một vòng, Trương Siêu Trọng đã hiểu ngay môn võ lợi hại của đối phương. Không đợi cho Vương Duy Dương lách mình ra đằng sau, Trương Siêu Trọng đã nhảy đến trước mặt đánh ngay một chương vào ngay hông Vương Duy Dương. Nhưng chương của Trương Siêu Trọng chưa đến nơi thì Vương Duy Dương đã nhảy ra đằng sau lưng Trương Siêu Trọng.

Thấy địch thủ chưa đáp lên Bát Quái cứu cung thì đoán chắc Vương Duy Dương sẽ từ vị trí cung Khâm chạy qua vị trí cung Ly bèn huy động song chương đánh ngay vào cung Càn. Cứ như thế, hai người xoay chuyển đến mấy vòng, tay vừa đánh ra đã thu ngay trở lại, mà quyền cước chưa hề chạm vào nhau.

Trương Siêu Trọng lúc đầu còn theo được Vương Duy Dương, nhưng càng đánh càng cảm thấy đối phương càng nhanh thì không khỏi lo ngại. Bị kém thế, Trương Siêu Trọng phải giờ tuyệt chiêu Vô Cực huyền công ra mà đối địch, theo lối đánh “tấy nhu trị cương”. Thân hình Trương Siêu Trọng thoáng

một cái đã trở về lại chỗ cũ, lấy tình để khắc động của đối phương.

Thấy Trương Siêu Trọng đột nhiên lại đứng yên một chỗ, Vương Duy Dương vội nhảy ra sau lưng Hỏa Thủ Phán Quan dùng một thế “Kim Long Thăm Trảo” đánh vào hậu tâm. Trương Siêu Trọng hoành tay trái ra sau chụp lấy cổ tay Vương Duy Dương theo phương pháp “Bể Mực Hoán Chương”. Thấy vậy, Vương Duy Dương bèn đổi sang vị trí cung Đình.

Vương Duy Dương hết sức nóng nảy, lại lách mình ra sau lưng Trương Siêu Trọng, cả hai tay đều dùng hư chiêu đánh vào người đối phương liên tiếp hai lần. Sau đó, Vương Duy Dương mới nhắm ngay bả vai Trương Siêu Trọng đánh xuống một quyền.

Đang đề ý lo chống đỡ hư chiêu, Trương Siêu Trọng bỗng thấy quyền của Vương Duy Dương đánh ngay bả vai mình thì cả sợ nhưng không thể nào tránh kịp được.

Tay phải Trương Siêu Trọng đành đưa ra sau lưng đón lấy quyền của Vương Duy Dương và tay trái dùng quyền đánh mạnh vào khuỷu tay mặt của địch thủ theo thế “Tiền Kiếm Trảm Long”, một chiêu hết sức lợi hại trong “Bể Mực Hoán Chương”.

Thấy Trương Siêu Trọng ra tay quá lẹ, không những cản được chiêu thức của mình lại mà còn trả lại một quyền. Vương Duy Dương liền vùng mạnh cánh tay một cái, tạt ngược chương lên, đồng thời tay trái nhắm thẳng bả vai Trương Siêu Trọng đánh xuống một chương.

Trương Siêu Trọng cả kinh, thấy không thể nào đỡ kịp mà cũng hết đường né tránh liền vận nội công chịu đựng. Chương của Vương Duy Dương vừa đụng vào bả vai, Trương Siêu Trọng vội vàng phi thân ra đằng sau để đối phương khỏi thừa cơ mà tấn công tiếp nữa. Tuy vậy, Trương Siêu Trọng cũng tự biết là mình đã nhượng bộ đối phương một chiêu.

Đối với những cao thủ thượng thặng, chỉ trong một điểm nhỏ như thế là đủ để phân hơn kém rồi. Trương Siêu Trọng bèn gọi lớn :

- Tôi nhìn nhận là quyền pháp của Tổng tiêu đầu hết sức cao minh, không cần phải tỉ thí thêm nữa. Bây giờ chúng ta hãy tỉ thí bằng binh khí nhé!

Câu nói vừa dứt, Trương Siêu Trọng đã rút thanh Ngân Bích kiếm ra khỏi vỏ. Vương Duy Dương cũng rút cây Từ Kim Bát Quái đao ra thủ sẵn trên tay.

Bây giờ, hai người đứng sát bên nhau nên mới có dịp trông rõ mặt mũi của nhau. Vương Duy Dương nhìn thấy hai bên sống mũi và mí mắt của Trương Siêu Trọng sưng vù, tím bầm cả lại.

Vương Duy Dương lấy làm lạ, không hiểu trên đời ai lại có được bản lĩnh để đánh Trương Siêu Trọng thâm trầm như vậy. Đến như lão ta tuy gọi là thắng nhưng chỉ là khê đụng được vào người Trương Siêu Trọng mà thôi. Lão ta khôn biết là đêm qua Trương Siêu Trọng bị Trần Gia Cách đánh cho mấy quyền và điểm huyết. Và có lẽ đó là lý do mà hôm nay Trương Siêu Trọng phải nhường lão một thế.

Trương Siêu Trọng đã quyết chí trả thù nên vừa rút Ngân Bích kiếm ra là đánh liên tu bất tận, tung ra toàn những chiêu lợi hại, không kể trời trăng mây nước chi hết.

Nhìn thấy kiếm quang của thanh Ngân Bích kiếm, Vương Duy Dương biết ngay đây là một thanh bảo kiếm có một không hai trên đời, nếu để chặt trúng vào binh khí của mình ắt khó mà còn được nguyên vẹn. Vì vậy, mặc dù thi triển Bát Quái đao, Vương Duy Dương phải hết sức giữ gìn, không dám để cho hai binh khí chạm vào nhau.

Vương Duy Dương vừa đánh vừa cố gắng bảo vệ các chỗ nhược trên người. Trương Siêu Trọng đánh mãi mà vẫn không tìm được sơ hở. Vương Duy Dương múa đao theo thế “Thiệt Ngư Canh Địa”, vùng đao tới chém một cách thật là dũng mãnh, Trương Siêu Trọng nghiêng đầu né sang một bên rồi dùng thế “Thiên Thân Đào Huyền”, đưa lưỡi kiếm chém thẳng lên đầu Bát Quái đao.

Vương Duy Dương không thu đao về kịp. Chỉ nghe một tiếng “keng”, đầu lưỡi Bát Quái đao đã bị chặt đứt lìa. Vương Duy Dương buột miệng khen :

- Bảo kiếm thật tốt quá!

Lui lại đằng sau một bước, Vương Duy Dương nói :

- Chúng ta mỗi người thắng một trận, kể như hòa. Trương đại nhân bằng lòng chấm dứt cuộc tỉ thí chứ?

Vương Duy Dương nghĩ nên mượn cơ hội này để chấm dứt cuộc tranh phong, và cũng là để chấm dứt mọi oán thù để cùng giữ thể diện cho cả đôi bên. Nhưng không ngờ Trương Siêu Trọng nghe Vương Duy Dương khen kiếm mình tốt thì lại không bằng lòng, cho là Vương Duy Dương chỉ chịu thua vì không có binh khí tốt bằng mình chứ không phải vì sút kém tài nghệ. Vì vậy, Trương Siêu Trọng liền khoát tay nói :

- Không phải thế! Chưa phân thắng bại mà! Cuộc tỉ thí này chưa thể chấm dứt được.

Một nhát kiếm lại đâm thẳng tới. Hai bên lại quần nhau thêm gần cả trăm hiệp nữa. Vương Duy Dương mồ hôi ra rũ rượi, tự biết không thể kéo dài thêm trận đấu được nữa, mà cần phải tìm biện pháp giành thắng lợi mà chấm dứt cuộc tranh phong.

Cầm năm, sáu ngọn kim tiêu trong tay, khẽ chuyển cây đao qua tay trái, Vương Duy Dương thét lớn :

- Xem kim tiêu!

Mũi kim tiêu nhắm huyết đạo của Trương Siêu Trọng phóng tới, đồng thời sau đó là một nhát đao chém tới. Đó là phương pháp “đao trung hợp tiêu”,

một tuyệt kỹ của Uy Chấn Hà Sóc.

Trương Siêu Trọng né tránh được nhát đao phía trên, dùng kiếm gạt ngọn kim tiêu ở phía dưới. Không chậm trễ, Vương Duy Dương chém tiếp một đao, rồi lại phóng thêm một mũi kim tiêu tấn công. Thủ pháp Vương Duy Dương quá lẹ nên Trương Siêu Trọng chỉ còn biết cố gắng mà né tránh thôi chứ không còn nghĩ đến chuyện trả đòn nữa.

Mặc dù chiếm được ưu thế, nhưng Vương Duy Dương vẫn không tài nào hạ được Trương Siêu Trọng. Trong khoảnh khắc, Vương Duy Dương đã phóng hết 21 trong số 24 kim tiêu mang theo.

Vương Duy Dương lại vung tay lên một cái. Trương Siêu Trọng định hướng, đưa tay ra đón bắt lấy mũi kim tiêu nhưng chẳng thấy gì cả. Trong lúc Trương Siêu Trọng dồn hết tâm trí để chụp lấy kim tiêu thì Vương Duy Dương chân đạp lên vị trí cung Chấn dùng thế “Lực Tỳ Hoa Sơn” chém thẳng vào mặt Trương Siêu Trọng một đao. Thấy nhát đao vô cùng mạnh mẽ, Trương Siêu Trọng không dám dùng sức chống trả, lách mình qua một bên rồi dùng thế “Hoàn Hồn Đoạn Phong” đâm xéo vào hông đối phương.

Chiêu thế của Trương Siêu Trọng vô cùng mau lẹ và bất ngờ. Vương Duy Dương biết không thể nào né tránh kịp liền quay ngược đao trở xuống để gạt kiếm của Trương Siêu Trọng. Không ngờ thanh Bát Quái đao vừa chạm vào thanh Ngân Bích kiếm của Trương Siêu Trọng đã bị chặt đứt thành hai khúc.

Vương Duy Dương hét lên một tiếng cầm nửa thanh đao trên tay phóng vào mặt Trương Siêu Trọng. Vừa cúi mọp người xuống tránh khỏi, ba mũi kim tiêu cuối cùng trong tay Vương Duy Dương đã phóng tới tấn công trên dưới ba phía. Trương Siêu Trọng kêu lên một tiếng “ồ”, thanh Ngân Bích kiếm rời khỏi tay y rơi xuống đất và cả thân hình y ngã ngửa ra sau.

Thì ra Vương Duy Dương cố ý dụ Trương Siêu Trọng di chuyển theo hướng mặt trời soi để cho y chói mắt rồi thừa cơ ném ba ngọn kim tiêu còn lại thật đột ngột khiến Trương Siêu Trọng trở tay không kịp ngã ngửa ra, không dậy nổi.

Vương Duy Dương thấy vậy gọi lớn :

- Không sao đâu Trương đại nhân! Tôi có đem theo “Kim Sang dược” đây!

Thấy Trương Siêu Trọng nằm bất động, Vương Duy Dương vội vã chạy đến cúi xuống nghe thử nhịp tim ở lồng ngực của y thế nào. Đang lom khom, bất chợt nghe Trương Siêu Trọng hét lên một tiếng rồi từng tia kim quang xẹt lên. Biết việc chẳng lành, Vương Duy Dương dùng thế “Thiết Bàng Kiềm” lộn người ra sau.

Cả hai bên hông và hai bả vai Vương Duy Dương nhức nhối khôn tả. Biết mình bị trúng ám khí, Vương Duy Dương giận dữ vô cùng, rống lên như hổ gầm, không ngờ tám địa Trương Siêu Trọng lại hèn hạ, độc ác đến như thế. Định xông tới liều mạng với Trương Siêu Trọng một phen thì các vết thương trên người bị ám khí phóng trúng trở nên nhức nhối vô cùng khiến Vương Duy Dương không sao chịu nổi, ngã xuống đất nằm sóng xoài.

Trương Siêu Trọng đứng dậy cười ha hả lên một tràng đắc thắng, rút mũi kim tiêu ở tay ra, lấy thuốc rịt vết thương và xé áo buộc lại cẩn thận.

Vương Duy Dương cả giận cả mừng :

- Trương Siêu Trọng! Tra không ngờ mi lại có thể dùng thủ đoạn đê tiện như vậy! Mi còn mặt mũi nào để nhìn mặt các anh hùng hào kiệt trên thế gian này nữa?

Trương Siêu Trọng cười đều, nói :

- Nơi đây chỉ có ta với mi, còn ai biết được nữa? Ngươi hưởng lộc trời bấy nhiêu đó cũng đủ rồi, còn tiếc gì nữa? Ngày này sang năm là giỗ đầu của mi đó!

Vương Duy Dương biết Trương Siêu Trọng có ý định giết mình thì căm phẫn vô cùng, luôn miệng chửi rủa không ngừng. Trương Siêu Trọng nhảy tới điểm vào á huyệt của Vương Duy Dương khiến lão ta cứng họng không còn nói được gì nữa, nhưng đôi mắt vẫn như nãy lửa, biểu lộ sự uất ức cùng cực mà không sao nói được.

Trương Siêu Trọng nhặt nửa khúc Bát Quái đao của Vương Duy Dương đào một cái hố khá sâu rồi xách ngang hông Vương Duy Dương kéo đến gần hố xô xuống miệng nói lớn :

- Uy Chấn Hà Sóc cái con bà mi!

Đứt lòi, Trương Siêu Trọng định dùng chân lấp đất xuống hố chôn sống Vương Duy Dương. Nhưng Hỏa Thủ Phán Quan vừa mới giờ chân lên thì bỗng đâu một tràng cười lạnh lạnh từ đâu vang lên...

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Ân Cừu Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Giở thói dê hèn cam chịu nhục - Ra tay nghĩa hiệp bồng thành thân

Trương Siêu Trọng giật mình kinh hãi xoay mặt lại thì Thiết Cầm Sát Hàn Văn Xung đang cầm binh khí đứng nhìn hần cười khinh bỉ.

Trương Siêu Trọng cả giận lớn tiếng chửi :

- Quân khốn kiếp! Đã hẹn với nhau một chọi một nhưng không ngờ Trần Viễn tiêu cục chúng bay lại khiếp nhược dùng thủ đoạn dê hèn mai phục cả bọn tại đây!

Hàn Văn Xung gằn giọng nói :

- Quân nào khốn kiếp? Quân nào khiếp nhược? Phải chăng là cái quân hèn hạ dùng thủ đoạn lén lút hại người!

Trương Siêu Trọng nói :

- Được! Được rồi! Hôm nay để ta xem thử ngón Thiết Cầm Sát của mi lợi hại đến cỡ nào!

Dứt lời, Trương Siêu Trọng dùng thế “Bát Bộ Càn Thiêm” nhảy đến trước mặt Hàn Văn Xung vùng kiếm chém tới. Hàn Văn Xung nhảy ra sau một bước tránh được ngọn kiếm của Trương Siêu Trọng.

Thình lình sau lưng Hàn Văn Xung một bóng người xông tới vùng đao quét ngang chân Trương Siêu Trọng một cái. Trương Siêu Trọng không dám khinh thường, vội vàng tung mình lên tránh khỏi rồi lùi lại đằng sau mấy bước thủ thế. Vừa trông thấy mặt, Trương Siêu Trọng nhận ngay ra là Thạch Song Anh, người đã chọc tức hần hồi sáng.

Trương Siêu Trọng cả giận gầm lên :

- Ta chấp cả hai đứa bây đó! Hóa Thủ Phán Quan chưa hề thấy đông mà khiếp sợ bao giờ!

Hóa Thủ Phán Quan định xông tới ăn thua với Thạch Song Anh thì bỗng nghe nhiều tiếng động từ xa vang lại. Không đầy bao lâu, cả chục bóng người đã từ dưới núi lên tới nơi, đi đầu là Tổng đà chủ Hồng Hoa hội Trần Gia Cách.

Nhìn thấy Trần Gia Cách, Trương Siêu Trọng lại nhớ đến tối hôm trước bị chàng “tặng” cho mấy quyền súng mật và xiềng xích lại. Lửa giận y bốc lên phừng phừng nhưng biết mình bị kém thế vì trước mặt mình toàn những cao thủ thượng thặng, nếu gây sự ẩu đả chỉ mang họa vào thân thôi chứ chẳng được lợi gì. Nghĩ vậy, Trương Siêu Trọng nhìn quanh tứ phía tìm đường thoái lui.

Trần Gia Cách mặt chiếc áo choàng màu xanh da trời, tay cầm quạt phe phẩy nói với Hàn Văn Xung :

- Hàn đại ca mau đến cứu Vương tổng tiêu đầu đem đến đây trước đã.

Hàn Văn Xung gật đầu nhảy tới ôm Vương Duy Dương từ dưới hố lên. Dĩ nhiên Trương Siêu Trọng đời nào dám ngăn cản.

Trần Gia Cách xoa nhẹ vào hông Vương Duy Dương, giải được á huyết một cách dễ dàng. Vương Duy Dương vẫn còn đau nhức nên chưa mở miệng ra được.

Trương Siêu Trọng nhìn Trần Gia Cách nói lớn :

- Chuyện gì vô giữa tôi và lão già cứng đầu Vương Duy Dương đã phân thắng bại rõ ràng, giải quyết xong cả rồi. Trần tổng đà chủ! Hẹn khi khác tôi lượt chúng ta cũng tại địa điểm này!

Trần Gia Cách cười nhạt nói :

- Tôi đứng bên sườn núi trông thấy rõ từ đầu đến cuối cuộc tỉ thí của hai vị. Bản lãnh hai người thật là hi hữu, người thường không sao bì kịp. Nhưng nếu Trương đại nhân tự cho rằng mình thắng thì điều đó hình như không đúng, và không được quang minh chính đại chút nào cả.

Trương Siêu Trọng thân nhiên nói :

- Binh pháp không nề dối trá! Dùng sức, dùng mưu trí, hay dùng thủ đoạn đều được cả. Miễn sao là thắng thôi!

Trần Gia Cách cười rộ lên nói :

- Sự hiểu biết của Hóa Thủ Phán Quan quả là hết sức cao minh và sáng suốt. Chính tôi cũng muốn được lãnh giáo tuyệt chiêu của Trương đại nhân nhưng ngặt nỗi Trương đại nhân đang mang thương tích nên không thể thừa con nguy của người mà giành phần thắng về cho mình được. Vết thương của đại nhân không thể một hai ngày mà lành ngay lại được. Chúng ta hẹn nhau ba tháng, phỏng có nên chăng?

Trương Siêu Trọng nghe Trần Gia Cách nói trúng ý mình thì sung sướng vô ngần, chộp liền cơ hội đáp ngay :

- Phải! Ba tháng sau, vào giờ này, chốn này, chúng ta sẽ gặp nhau!

Trương Siêu Trọng vừa định quay đi thì Trần Gia Cách đã nhảy đến chặn đầu nói :

- Chúng tôi cần phải giải cứu Bôn Lô Thủ Văn Thái Lai. Việc ấy Trương Đại Nhân cũng biết rồi chứ?

Trương Siêu Trọng tròn mắt hỏi :

- Sao?

Trần Gia Cách nói :

- Xiềng xích trên người Văn Thái Lai được chế bằng thứ tinh cương, rắn chắc vô cùng, không cách chi chặt nổi. Chỉ còn cách là mượn thanh bảo kiếm của Trương đại nhân để chặt đứt mà thôi.

Trương Siêu Trọng “hừ” một tiếng nói :

- Chỉ sợ không có được phương tiện ấy thôi! Bảo kiếm trên mình ta đây, ai có bản lĩnh thì cứ thử mà lấy!

Nói dứt câu, Trương Siêu Trọng đứng yên, tay giữ chặt lấy chuôi kiếm nhìn mọi người như thách thức. Trần Gia Cách nói :

- Hôm nay ta thử dùng tay không để thử với Ngân Bích kiếm của ngươi một phen cho vui.

Lạc Băng đứng sau lưng Trần Gia Cách nghe nói vật thì vội vã ngăn cản :

- Tổng đà chủ cần gì phải khách sáo với cái hạng người này! Chúng ta cứ ra tay đánh hấn mà đoạt lấy Ngân Bích kiếm là xong!

Thừa lúc Lạc Băng nói chuyện với Trần Gia Cách, Trương Siêu Trọng phóng ra xa mấy trượng thẳng đường vọt xuống núi.

Nhưng đi chưa được mấy bước thì Tây Xuyên song hiệp từ đâu xông ra chặn đường lại. Trương Siêu Trọng rút kiếm chém bừa mấy nhát rồi tung mình lên cao nhảy qua đầu Tây Xuyên song hiệp mà tẩu thoát. Tây Xuyên song hiệp không chịu bỏ, lập tức rượt theo. Thường Thích Chí giờ nắm ngón tay chụp vào hông Trương Siêu Trọng khiến cho y cả kinh lách mình sang bên mặt mà tránh. Thường Bá Chí nhảy tới dùng thế “Lăng Bạt Giang Tiều” trong Hắc Sa chương đánh tới. Trương Siêu Trọng phải cố gắng lắm mới tránh khỏi được độc chiêu của Thường Bá Chí.

Đã biết qua bản lĩnh của Tây Xuyên song hiệp tại Ô Tiểu lãnh, Trương Siêu Trọng không dám khinh thường, mà cũng chẳng ham đánh nên vừa tránh khỏi độc chiêu xong, y quay đầu nhắm hướng Nam chạy thẳng một mạch. Anh em Tây Xuyên song hiệp sau đó chỉ đứng yên mà giữ lấy Bắc lộ chứ không rượt theo.

Trương Siêu Trọng chưa biết mình phải chọn phía nào mà chạy thì “vèo vèo”, hai mũi phi tiêu từ đâu bắn tới. Trương Siêu Trọng cả kinh, nằm mọp xuống tránh né. Vừa ngẩng đầu lên thì lại thêm hai mũi phi tiêu nhắm vào đầu hấn xệ tới. Trương Siêu Trọng vội vàng đưa kiếm lên gạt hai mũi phi tiêu xuống đất. Chưa kịp hoàn hồn thì sau lưng lại có tiếng ám khí. Y quay lại, thấy một mũi Trục tiễn và hai mũi Bò đề từ đang phóng tới liền thuận tay gạt kiếm, đánh rớt cả ba món ám khí xuống dưới đất.

Chạy thêm được vài bước, Châu Trọng Anh từ đâu nhảy ra, tay cầm đại đao chặn lại. Trương Siêu Trọng vội vàng chạy qua hướng Tây, tay thò vào trong người móc ra một nắm Phù Dung châm cầm sẵn. Nhưng chưa chạy được bao xa thì Vô Trần đạo nhân từ đâu nhảy ra chặn lại.

Trương Siêu Trọng dùng hai mũi Phù Dung châm ném ra, Vô Trần đạo nhân khẽ lách mình tránh khỏi rồi dùng một thế “Oan Hồn Khiên Túc” chém luôn ba mũi. Trương Siêu Trọng cả kinh dùng thế “Lưu Tinh Trụ Địa” ra chống đỡ, đồng thời phóng ra một loạt Phù Dung châm.

Vô Trần đạo nhân như đã đoán trước được ý định của Trương Siêu Trọng nên chỉ khẽ phất tay áo một cái đã đánh bật được tất cả ám khí của Trương Siêu Trọng xuống đất. Gạt xong ám khí, Vô Trần đạo nhân tun mình lên cao nhắm đỉnh đầu Trương Siêu Trọng bổ xuống một nhát theo thế “Dụng Y Hạ Đục”.

Trương Siêu Trọng nghiêng vai qua bên mặt tránh thoát thì Vô Trần đạo nhân lại đánh tiếp hai thế “Phán Quan Phiêu Bạc” và “Điều Khách Lai Môn” chắn ngang lối đi, dồn Trương Siêu Trọng vào vách núi.

Vô Trần đạo nhân liền tiếp sử dụng Truy Hồn Đoạt Mệnh Kiếm tấn công Trương Siêu Trọng. Hòa Thủ Phán Quan chỉ còn cố sức mà chống đỡ từng chiêu một chứ không còn nghĩ gì đến chuyện phản công nữa. Hai bên đánh nhau được hơn 30 hiệp, Vô Trần đạo nhân liền dùng một thế “Diêm Vương Trích Bút” đâm ngay một nhát vào tay của Trương Siêu Trọng. Chỉ nghe Trương Siêu Trọng thét lên một tiếng, buông rơi Ngân Bích kiếm xuống đất, máu chảy ướt đầm cả tay áo. Vô Trần đạo nhân sau đó bồi thêm một cước vào ngay chân Trương Siêu Trọng khiến y không gượng được, té nhúi xuống. Vô Trần đạo nhân giờ kiếm lên nhắm bả vai Trương Siêu Trọng định chặt đứt một cánh tay của y nhưng nghĩ sao lại thôi, bèn thâu kiếm trở lại. Thừa lúc Vô Trần đạo nhân do dự, Trương Siêu Trọng vận dụng toàn lực, ngồi dậy tung một quyền vào ngay hông Vô Trần đạo nhân.

Vô Trần đạo nhân vừa tung mình lên tránh khỏi quyền thì Trương Siêu Trọng lộn mình ra phía trước một cái rồi đứng dậy chạy thật nhanh. Vô Trần đạo nhân lắc đầu. Ông ta nhận thấy chỉ còn cách hạ sát tên Hòa Thủ Phán Quan này thôi chứ không thể nào còn nhân nhượng được nữa. Đang định rượt theo kết liễu mạng hấn thì một người từ đâu phóng tới ôm chặt cứng hai chân của Trương Siêu Trọng vọt xuống. Cả hai sau đó cùng ôm nhau lộn lộn trên mặt đất mấy vòng. Kế đến, Dương Thanh Hiệp và Trương Tử Căn xông đến đè chặt cứng lên người Trương Siêu Trọng. Lạc Băng cũng vừa đi đến, tay

cầm dây trói chặt hai chân hai tay Trương Siêu Trọng lại rồi lấy thêm một sợi dây thật dài trói nhiều lớp thật chặt từ vai xuống tận gót chân.

Lạc Băng nghĩ đến Văn Thái Lai rồi lại nghĩ đến những điều nham hiểm ác độc của Trương Siêu Trọng thì không sao dần được, hai tay nàng tát liên tiếp và mặt y. Máu từ mũi từ mui chảy ra khiến mặt mũi Trương Siêu Trọng vốn đã tím bầm sưng vù lại còn loang đỏ cả máu.

Lạc Băng vẫn chưa hết giận, nắm tay lại định bồi cho hắn một quyền chí tử thì Trần Gia Cách ngăn lại nói :

- Tử tẩu! Không nên!

Lạc Băng nghe Trần Gia Cách nói thì dừng tay lại, nhưng nét mặt vẫn còn hầm hầm chưa nguôi giận. Vương Duy Dương lúc đó nhờ đám hào kiệt Hồng Hoa hội rịt thuốc chăm sóc cho thì cũng đã khỏe lại, bước tới chửi Trương Siêu Trọng như tát nước vào mặt. Hóa Thủ Phán Quan trước tình thế này chỉ đành lặng im mà chịu nhục chứ không còn đường nào mà tránh được. Hắn chỉ hận là mình không học được phép “độn thổ” của Tề Thiên Đại Thánh!

Trần Gia Cách bước tới, rút thanh đoản kiếm của Tiêu Thanh Đồng tặng mình chỉ vào mặt Trương Siêu Trọng, cười hỏi :

- Ngươi có sợ chết không?

Trương Siêu Trọng mỉm cười nói :

- Hãy mau cho ta một nhát kiếm đi!

Dứt lời hắn nhắm nghiền hai mắt lại chờ chết. Trần Gia Cách chau mũi kiếm vào giữa ngực Trương Siêu Trọng, cười khẩy một tiếng rồi đẩy lưỡi gươm cắt đứt hết dây trói.

Thật là một sự việc quá bất ngờ khiến ai cũng phải há hốc tròn tròn, kể cả Trương Siêu Trọng. Trần Gia Cách nghiêm nghị nhìn Trương Siêu Trọng nói :

- Ngươi đi đi! Hồng Hoa hội chúng ta dù nhỏ bé nhưng há lại sợ một tên thất phu gian ác như ngươi? Tội ngươi đáng muôn thác nhưng ta tha mạng cho một phen đó! Liệu mà tìm đường tu tỉnh ăn năn sám hối, nhớ đừng để lọt vào tay chúng ta lần thứ hai.

Đám hào kiệt Hồng Hoa hội thấy vậy đều ngăn lại :

- Tổng đà chủ! Không nên tha cho hắn!

Trần Gia Cách nói :

- Sư huynh hắn là Lục Phi Thanh có ơn lớn với Hồng Hoa hội chúng ta. Vậy lần này chúng ta tha cho sư đệ của Lục lão tiền bối cũng như là báo đáp được phần nào công ơn đó!

Không ai dám nói thêm một tiếng, nhưng người nào cũng nhìn Trương Siêu Trọng đăm đăm, vừa khinh khi, vừa oán ghét. Trương Siêu Trọng chột dạ, xoay qua Trần Gia Cách thì lễ :

- Trần tổng đà chủ! Hẹn gặp sau!

Trương Siêu Trọng vừa định quay đi bỗng Châu Ý rẽ đám đông đi tới, miệng hét lớn :

- Họ Trương kia! Khoan đi đã!

Trương Siêu Trọng nghe gọi liền dừng chân lại. Châu Ý nhìn y chăm chặt quát lớn :

- Ngươi chưa đi như vậy được!

Trương Siêu Trọng liền chấp tay hướng về mọi người nói :

- Đa tạ Tổng đà chủ cùng tất cả quý vị là những người đại nhân đại nghĩa. Tôi học nghệ chưa được tinh thông, không phải là đối thủ của quý vị hiện tại. Xin để về luyện thêm trau dồi tài nghệ, sau đó sẽ giữ đúng lời hẹn ba tháng mà trở lại đây.

Quần hùng không ai nói một lời, chỉ có Châu Ý nhất định không buông tha. Nàng chặn Trương Siêu Trọng lại nói :

- Trần tổng đà chủ là người đại lượng có thể tha cho ngươi, nhưng còn ta thì không! Ta hỏi ngươi, em ta ta nhỏ dại có thù oán gì với người mà người cam lòng hại nó? Hôm nay ta quyết trả thù cho em ta.

Dứt lời, Châu Ý dùng đao nhảy tới nhắm Trương Siêu Trọng chém nhầu. Trương Siêu Trọng chỉ né tránh chứ không dám trả đòn. Y sợ nếu lỡ ra tay đã thương Châu Ý ắt đám quần hùng khó lòng mà để cho y toàn mạng mà trở về. Để chấm dứt trận chiến, Trương Siêu Trọng lừa thế khê điểm vào “khúc trì huyết” của Châu Ý khiến nàng cảm thấy cánh tay như tê lại và buông rơi thanh đao.

Giữa lúc ấy ở trên triền núi có tiếng người gọi lớn :

- Khoan đã!

Tiếng gọi vừa dứt, hai bóng người thoát mộ cái đã phi thân đến đứng trước mặt quần hùng. Một người mặc áo xám, còn một người mặc áo đen. Người mặc áo đen chính là Miên Lý Châm Lục Phi Thanh, còn người áo xám là một đạo sĩ già, lưng đeo kiếm, nét mặt hiền từ.

Trương Siêu Trọng bỗng chạy đến trước mặt vị đạo sĩ áo xám vái một cái với vẻ cung kính nói :

- Sư huynh chương môn! Lâu rồi không gặp. Cho đệ được vẫn an sức khỏe.

Quần hùng lúc đó mới vỡ lẽ ra vị đạo sĩ áo xám kia chính là Mã Chân, Võ Đang chương môn nhân, và cũng là sư phụ của Thập tứ đương gia Kim Định Tử Tài Dư Ngư Đồng. Mọi người không ai bảo ai, cùng nhau đến mừng hỏi thăm Lục Phi Thanh và ra mắt tham kiến Mã Chân. Chỉ có Trương Siêu Trọng là một mình đứng lẻ loi, tro trên, cúi mặt xuống đất.

Nhìn Trương Siêu Trọng mặt mũi sưng vù, bết máu, tay áo nhuộm hồng, áo quần xóc xếch, đáng người bơ phờ, Mã Chân bỗng động lòng thương tâm, ứa lệ hỏi thăm :

- Trương sư đệ làm gì mà ra nông nỗi này?

Trương Siêu Trọng đáp :

- Sư huynh ơi! Bọn họ ý đồ bức hiếp tiểu đệ, lại còn đòi hạ sát nữa!

Quần hùng nghe y nói vậy thì ai nấy đều tức giận. Châu Ý bước tới chỉ vào mặt Trương Siêu Trọng nói :

- Người là cái hạng không biết nhục!

Quay qua Mã Chân, Châu Ý lễ phép thưa :

- Mã sư bá và Lục sư bá! Xin đừng nghe lời hấn mà hiểu lầm!

Sau đó Châu Ý kể lại đầu đuôi câu chuyện cho cả Mã Chân và Lục Phi Thanh nghe, rồi toan rút đao ra chém Trương Siêu Trọng. Châu Trọng Anh thấy vậy can lại nói :

- Trước mặt hai vị sư bá, con không được vô lễ. Quy tắc phái Võ Đang nghiêm minh, cứ để cho hai vị phân xử.

Mã Chân hết nhìn Lục Phi Thanh lại nhìn Trương Siêu Trọng rồi thỉnh thoảng xuống trước mặt Trần Gia Cách và Châu Trọng Anh.

Mọi người ai nấy hoảng hốt quay xuống đáp lễ. Trần Gia Cách cúi đầu thêm một lượt rồi đứng dậy đỡ Mã Chân lên nói :

- Mã đạo trưởng có điều gì xin cứ dạy bảo chứ đừng làm thế, chúng tôi không yên lòng được đâu!

Mã Chân xúc động nhìn quần hùng nói :

- Chư vị huynh đệ và bằng hữu võ lâm đồng đạo! Tên sư đệ hư hỏng của tôi đã gây ra không biết bao nhiêu tội ác thật khó dung tha. Tôi tự cảm thấy xấu hổ vô cùng vì làm Chương môn nhân mà không biết quét dọn cửa ngõ, tưởng không còn mặt mũi nào nhìn thấy các anh hùng hào kiệt trong võ lâm nữa!...

Nói đến đây, Mã Chân giọng như nghẹn ngào, thốt chẳng lên lời. Một lát sau, nhìn Lục Phi Thanh với vẻ mặt buồn bã, Mã Chân nói :

- Lục sư đệ hãy thay mặt ta mà bày tỏ giữ ý tứ cho các vị nhé!

Lục Phi Thanh nói :

- Sư huynh tôi từ khi biết được Trương Siêu Trọng gây ra bao nhiêu điều thất đức vô sỉ thì ăn không ngon ngủ không yên. Hôm nay, sư huynh tôi cúi xin chư vị niệm tình người đã khuất là sư phụ chúng tôi mà rộng lòng tha thứ cho hắn một phen.

Châu Trọng Anh đồng dạng từng tiếng một, nói :

- Mỗi lần nhìn hắn là tôi lại nhớ lại cảnh Thiết Đám trang bốc cháy cùng với đứa con thơ dại. Chỉ cần bấy nhiêu điều cũng đủ khiến cho tôi căm thù, không thể nào dung tha cho hắn được. Nhưng Mã đạo huynh cùng Lục sư huynh đã hết lời chỉ dạy thì lẽ nào tôi lại không tuân. Thôi, trước mặt hai vị sư huynh, tôi xin bỏ qua tất cả tội ác của hắn từ trước đến nay.

Châu Ý tỏ ý không bằng lòng nói :

- Gia gia!

Châu Trọng Anh khẽ vuốt tóc nàng nói :

- Con! Không được cãi lời cha!

Trần Gia Cách nói :

- Những lời của Châu lão anh hùng thật là nghĩa nặng bằng non. Anh em Hồng Hoa hội chúng tôi cũng vì hai vị Mã, Lục tiền bối mà không đề cập đến chuyện cũ nữa.

Mã Chân cùng Lục Phi Thanh vòng tay vái lạy từng người tỏ vẻ biết ơn, nói :

- Đa tạ chư vị! Anh em chúng tôi thật hết sức cảm kích.

Vô Trần đạo nhân chợt lên tiếng :

- Lần này thì kể như xong! Nhưng nếu hấn tái phạm thì Mã huynh tính sao?

Mã Chân khàng khái đáp :

- Ngay bây giờ, tôi xin lãnh hấn về quản thúc nghiêm ngặt để hấn sửa đổi lỗi lầm. Nếu hấn còn tác quái thì trừ khi giết tôi đi, nếu còn một hơi thở là quyết không dung tha cho hấn.

Xoay qua Lục Phi Thanh, Mã Chân nói :

- Ta dắt Trương sư đệ về núi Võ Đang bế môn tu tâm dưỡng tính. Lục sư đệ cứ ở lại đây giúp các bằng hữu giải cứu Văn tứ đương gia cho trọn đạo nghĩa giang hồ. À, mà còn tên đồ đệ Dư Ngự Đồng của ta đâu mà không thấy có mặt nơi đây?

Trần Gia Cách nói :

- Sau lần thất tán ở sông Hoàng Hà, chúng tôi có nghe Thập tứ đệ được một thiếu nữ cứu thoát nhưng đến nay vẫn chưa gặp lại. Chờ khi giải cứu Văn tứ ca xong chúng tôi lập tức đi tìm Thập tứ đệ ngay, Mã sư bá yên lòng.

Hai bên hàn huyên tâm sự thêm một hồi nữa rồi mới chịu chia tay. Mã Chân nắm tay Trương Siêu Trọng nói :

- Thôi, chúng ta đi!

Trương Siêu Trọng nhìn thấy Lạc Băng đeo thanh Ngân Bích kiếm của mình thì tiếc rẻ vô cùng, nhưng cũng đành tui ngủi mà đi theo Mã Chân.

Quần hùng cũng cùng nhau xuống núi. Trần Gia Cách nói với Vương Duy Dương và Hàn Văn Xung :

- Xin hai vị cứ tùy tiện, đi đâu thì đi.

Vương Duy Dương nói :

- Ân đức cứu mạng của Trần tổng đà chủ tôi xin ghi tạc vào lòng chứ chẳng bao giờ dám quên.

Trần Gia Cách cười ha hả nói :

- Tôi có hai việc cần bày tỏ với Vương lão anh hùng, xin lượng thứ cho.

Vương Duy Dương lắng tai nghe, Trần Gia Cách bèn đem hết đầu đuôi thuật lại, không giấu diếm một chi tiết nào. Vương Duy Dương không những không giận mà còn cười lên sáng khoái :

- Từ nay người của Hồng Hoa hội là bạn chí thân của tôi. Nếu Trần tổng đà chủ có việc gì cần đến, cho dù khó khăn đến đâu lão quyết chẳng từ nan.

Quần hùng vui mừng, kéo nhau về nhà Mã Thiện Quân bày tiệc lớn ăn uống vui vẻ.

Lục Phi Thanh lấy “Hấp thiết thạch” rút mấy mũi Phù Dung châm cho Vương Duy Dương. Hai bên sau đó ôn lại kỷ niệm xưa hồi trẻ lúc giao đấu với nhau, rồi cùng nhau cười xòa.

Lúc trời đã xế chiều, Mã Thiện Quân vào nói nhỏ cho Trần Gia Cách biết tình hình. Trần Gia Cách nói :

- Mã đại ca đã mệt nhọc cả ngày rồi, thôi hãy đi nghỉ đi. Gọi Thập tam đương gia thay thế, đốc thúc công việc cho sớm hoàn thành.

Tướng Tử Căn vâng lệnh ra đi. Com nước xong, Vương Duy Dương, Hàn Văn Xung, Ưông Hạo Thiên cùng bọn tiêu sư Trần Viễn tiêu cục đều ở lại trong nhà Mã Thiện Quân, không ra ngoài nửa bước...

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Ân Cừu Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Tình vợ, tình chồng, tình phụ tử - Nghĩa thầy, nghĩa chủ, nghĩa kim bằng

Trong khi đó mọi người ngồi tìm cách giết thì giờ. Trần Gia Cách đang cầm tập thơ của Lục Phương Ông ngâm nga giải sầu thì bỗng Mã Thiện Quân vào báo :

- Thời khắc đã đến!

Quần hùng đều đứng dậy, trang bị đầy đủ cùng nhau lên đường. Cả đám đưa nhau đến một căn nhà của một thường dân đã dời đi nơi khác ở đằng trước dinh Nguyên soái Hàng Châu để phân công.

Thì ra Trần Gia Cách ra lệnh đào một địa đạo thông vào nhà lao nơi giam giữ Văn Thái Lai. Dẫn mọi người đến nơi, Tường Tứ Căn bản với mọi người rằng :

- Bọn Thanh binh canh phòng cẩn mật lắm. Chúng ta phải giữ im lặng tối đa.

Tường Tứ Căn cầm cây Thiết tương giữ chặt cửa vào địa đạo. Quần hùng cứ theo đường đã đào sẵn mà đi. Nước trong hầm ngập đến đầu gối, mọi người phải lội nước đến mấy chục trượng mới đi đến tận cùng con đường, với bảy, tám tên đầu mục tay đang cầm đuốc canh giữ.

Thấy Trần Gia Cách, chúng đến thưa :

- Mé trước là một tấm bảng sắt.

Trần Gia Cách truyền lệnh :

- Giở lên!

Mấy tên lâu la cố sức mãi mà vẫn không làm sao giở lên được. Vệ Xuân Hoa phải dùng song câu kéo bật lên rồi dẫn quần hùng đi tới. Đi thêm mấy đoạn nữa, một cánh cửa sắt buông xuống. Từ Thiện Hoàng ánh theo Bát Quái Đồ nhưng cánh cửa vẫn không động đậy. Từ Thiện Hoàng nói :

- Bát đệ, cửu đệ, mau canh gác cửa ra địa lao, coi chừng bị quỷ kế.

Lạc Băng bước tới dùng Ngân Bích kiếm chặt đứt hết dây xích mới đẩy được tấm cửa sắt ra. Nóng nảy hơn ai hết, Lạc Băng nhảy bên trong, nơi giam giữ Văn Thái Lai. Mọi người bỗng nghe Lạc Băng la lên một tiếng “ùa” thì lập tức tràn vào. Thì ra bên trong trống rỗng, chẳng có một người nào trong đó. Thất vọng ê chề, Lạc Băng ngồi gục mặt khóc nức nở.

Châu Ý vợ bước tới an ủi :

- Tứ tẩu hãy bình tĩnh! Khóc than chẳng ích gì!

Trần Gia Cách thấy căn phòng không ngã ra bèn lấy thanh Ngân Bích kiếm trên tay Lạc Băng đi thẳng đến nơi Trương Siêu Trọng thoát thân lần trước khi hắn suýt bị chàng đâm trúng.

Từ Thiện Hoàng nói :

- Có lẽ vì sợ chúng ta đến giải cứu cho nên Lý Khả Tú đã dời Văn tứ ca đi nơi khác rồi!

Thình lình nghe có tiếng nước chảy ngoài cửa, Từ Thiện Hoàng vội la lên :

- Không xong! Mau ra khỏi nơi đây!

Chỉ trong nháy mắt, nước đã tràn vào đường hầm cao đến cả thước.

Trần Gia Cách truyền lệnh :

- Chúng ta không được rút lui! Đêm nay phải tấn công dinh Nguyên soái để cứu Văn tứ ca bằng mọi giá.

Vô Trần đạo nhân vừa lội nước vừa cản nhân, mắng chửi :

- Tên Lý Khả Tú thật là khôn kiếp! Y định cho chúng ta chết ngộp ở trong đường hầm này chắc!

Quần hùng ra đến cửa bên ngoài địa lao thấy Dương Thanh Hiệp đang ra sức đánh lui một đám Thanh binh đang vây cứng. Vô Trần đạo nhân tuốt gươm ra nhảy đến chém đám quân Thanh chết như rạ. Nhờ vậy, quần hùng thoát ra được hết.

Lục Phi Thanh chột cau mày nghĩ thầm :

- “Ta với Lý Khả Tú có ân nghĩa với nhau, không thể để cho ông ta trông thấy mặt được.”

Nghĩ vậy, ông ta bèn lấy vạt áo che kín từ đầu đến cổ, chỉ để hở hai mắt. Từ Thiện Hoảng dùng khinh công nhảy lên trên mặt thành quan sát tám hướng thấy dinh thự của Lý Khả Tú đông nghẹt binh lính canh gác.

Nhìn thấy ở phía Nam có một căn lầu hai tầng cất ròi ra, với năm, sáu tên Thanh binh canh gác tại chỗ lầu, Từ Thiện Hoảng cảm thấy nghi ngờ có điều gì bí ẩn.

Nhảy xuống thành, Từ Thiện Hoảng vung đao lên chạy thẳng, miệng hô lớn :

- Anh em hãy theo tôi!

Một trận ác chiến sau đó lại xảy ra. Quân Thanh được tiếp viện vô số, vô chừng. Cùng lúc ấy, Triệu Bán Sơn và Mã Thiện Quân cũng điều khiển một số bang chúng Hồng Hoa hội nhảy lên tường thành đánh ráo riết.

Chương Tấn múa song phủ, dùng thế “Ô Long Tảo Địa” nhún mình nhảy lên lầu. Từ bên trong, một tên quân Thanh cảm thương nhảy ra. Lạc Băng, Dương Thanh Hiệp, Thạch Song Anh lúc đó cũng mạnh bạo tiến tới. Quân Thanh tuy đông đảo nhưng vẫn không làm sao ngăn nổi.

Vô Trần đạo nhân nói với Triệu Bán Sơn rằng :

- Chúng ta nhảy lên lầu nhé!

Triệu Bán Sơn gật đầu. Vụt một cái, hai người như hai con chim én bay xuyên vào cửa phòng trên lầu. Từ trong cửa có một lưỡi đao chém ra. Vô Trần đạo nhân không né tránh, dùng thế “Mã Viện Khiên Tâm” đâm vào ngực địch thủ một cái. Một tiếng rú lên thảm thiết, cây đao văng ra ngoài rớt xuống. Triệu Bán Sơn sử dụng ám khí giết chết khá nhiều quân lính rồi cùng với Vô Trần đạo nhân tiến vào bên trong căn phòng. Châu Trọng Anh, Lục Phi Thanh và Lạc Băng sau đó cũng chạy theo lên.

Lục Phi Thanh thấy Chương Tấn đang đánh nhau với một địch thủ cảm thương ngang ngửa, bất phân thắng bại liền dùng một thế “Thiên Ngoại Lai Vân” đâm thẳng vào cánh tay người ấy một nhát. Người kia liền vận khí đưa thương ra đỡ lại. Hai binh khí chạm vào nhau nảy lửa, người kia buông rời ngọn thương, phóng ra ngoài chạy trốn.

Vệ Xuân Hoa lúc đó cũng đang đấu với một địch thủ khá lợi hại. Thấy đánh mãi mà không hạ nổi đối phương, Vệ Xuân Hoa liền dùng thế “Ngọc Đái Vi Yêu” đâm vào hõm hông hấn. Người ấy dùng song đao đỡ lại, phá được cả hai chiêu. Vệ Xuân Hoa lập tức dùng hai thế hiểm ác đánh ngay vào ngực hấn. Người kia đỡ không kịp, bật ngã ra sau chết tốt.

Viện binh cảnh lúc đến càng đông. Vô Trần đạo nhân dùng mặt hiệu của Hồng Hoa hội hô vang lên :

- Ánh sáng ở đây! Trăm hoa đua nở!

Ai nấy nghe xong đều reo mừng vang dội. Châu Ý không phải là người của Hồng Hoa hội nên không hiểu bèn hỏi Từ Thiện Hoảng :

- Vô Trần đạo nhân nói những gì vậy?

Từ Thiện Hoảng đáp :

- Từ ca đang ở trước mặt, mau lên giải thoát.

Châu Ý cả mừng reo lên :

- Hay quá!

Từ Thiện Hoảng nói :

- Chúng ta mau lên trợ lực với anh em!

Hai người liền phóng lên trên. Từ Thiện Hoảng bàn :

- Em vào tiếp tay anh em, anh ở đây canh phòng.

Châu Ý vội vã chạy vào bên trong, thấy mọi người đang bao quanh một chiếc lồng bằng sắt. Trần Gia Cách toan dùng Ngân Bích kiếm chặt song sắt ra chột đầu Châu Ý chạy tới với nét mặt giận dữ. Thì ra bên trong chiếc lồng sắt lớn còn thêm một chiếc lồng sắt nhỏ thứ hai nữa. Trong chiếc lồng sắt nhỏ bên trong, mọi người nhìn thấy rõ ràng Văn Thái Lai tay chân bị xiềng xích cả lại, gương mặt hết sức tiều tụy.

Trần Gia Cách chặt đứt hai cây song sắt bên ngoài. Chương Tấn dùng đôi tay bẻ cong thêm mấy song sắt nữa. Lạc Băng chạy tới chặt rồi ổng khóa sắt ở cửa lồng. Quân hùng ai nấy đều vui mừng đến cực độ.

Lúc đó, Tây Xuyên song hiệp đang hợp sức với Từ Thiện Hoàng chỉ huy một số tiểu đầu mục. Thành linh, một loạt chiêng trống vang lên, tất cả quân Thanh đều lui ra ngoài 10 trượng nhưng vẫn giữ vững hàng ngũ, không bị rối loạn.

Thường Bá Chí hô lớn :

- Quân Thanh bắn tên! Tất cả anh em hãy lui hết vào trong!

Nhưng trái với sự tiên liệu của mọi người, không một tên quân nào bắn một mũi nào cả. Chỉ có một giọng nói vang lên như chuông đồng :

- Trần tổng đà chủ Hồng Hoa hội có ở trên đó không?

Trần Gia Cách bước ra cửa sổ tầng lầu thứ nhì bước ra, nhìn thấy Lý Khả Tú đứng trên một tảng đá nói lớn tiếng gọi :

- Tôi muốn nói chuyện với Trần tổng đà chủ!

Trần Gia Cách đáp :

- Tôi có mặt ở đây! Lý nguyên soái có điều chi xin cứ dạy bảo.

Lý Khả Tú nói :

- Các vị mau xuống khỏi lầu. Nếu chậm trễ thì tất cả đều chết hết.

Trần Gia Cách cười đáp :

- Dù cho Nguyên soái có làm cách nào, chúng tôi cũng quyết phải đem Văn tứ ca về theo. Chẳng một người nào sợ chết đâu!

Lý Khả Tú nói :

- Nếu Trần tổng đà chủ giữ vững lập trường thì tôi bắt buộc phải ra lệnh phóng hỏa!

Sau đó Lý Khả Tú truyền lệnh. Tăng Đồ Nam và Lý Mộng Ngọc điều động quân lính khiêng những bó củi khô tẩm dầu đến đốt. Bốn phía quanh lầu đỏ rực như một biển lửa.

Trước tình thế đó, Trần Gia Cách vẫn bình tĩnh ra lệnh :

- Anh em mau gấp rút dùng toàn lực phá hủy tất cả song sắt mau lên!

Thành linh một tên Ngự tiền thị vệ đằng sau lưng Lý Khả Tú bước ra nói lớn :

- Bọn người đã biết dưới tầng lầu có gì mai phục chưa? Chết đến nơi rồi mà còn cứng đầu cứng cổ!

Trần Gia Cách biết tên thị vệ này do Càn Long phái đến giúp Lý Khả Tú. Đang nghĩ kế đối phó bỗng nghe Từ Thiện Hoàng la lớn :

- Nguy mất! Chúng chôn thuốc nổ dưới lầu!

Trần Gia Cách kinh hãi, vội vã vào bên trong xem thì thấy lồng sắt đã bị chặt gãy, Lạc Băng đang ấu yểm diu Văn Thái Lai ra ngoài.

Trần Gia Cách ra lệnh :

- Từ tẩu, tam ca; nhị vị tiền bối Châu, Lục; xin cùng nhau bảo vệ Văn tứ ca. Tất cả theo tôi phá vòng vây!

Trần Gia Cách dẫn đầu đi xuống trước. Chương Tấn công Văn Thái Lai trên lưng. Chung quanh có Lạc Băng, Triệu Bán Sơn, Lục Phi Thanh và Châu Trọng Anh bảo vệ.

Vệ Xuân Hoa và Tây Xuyên song hiệp định đi tiên phong mở đường nhưng tên bắn tới như mưa, không thể nào qua khỏi, đành trở vào trong lại.

Lý Khả Tú nói lớn :

- Để Văn Thái Lai lại, nếu không tôi ra lệnh châm ngòi thuốc nổ, tất cả sẽ tan xác mà thôi!

Quần hùng biết lời của Lý Khả Tú không ngoa chút nào. Thật ra ông ta đã có nhiều cơ hội châm ngòi chứ không cần phải đợi đến bây giờ. Trần Gia Cách nhắm không xong bèn quay lại ra lệnh :

- Mau để Văn tứ ca xuống! Tất cả mau lập tức thoát thân ngay!

Chương Tấn vẫn công Văn Thái Lai như chẳng nghe thấy lời của Trần Gia Cách. Triệu Bán Sơn thấy vậy nói :

- Mau để Văn tú ca xuống, nguy hiểm lắm! Chúng ta mau rời khỏi nơi này!

Chương Tấn đành phải nghe lời, đặt Văn Thái Lai xuống. Lạc Băng một tay vịn vai chồng dìu, một tay cầm kiếm tiến lên.

Hợp nhau ở một góc, Trần Gia Cách nói :

- Ngũ ca, lục ca, bát ca cửu ca và thập ca! Các anh ráng làm sao chặn đứng cho Lý Khả Tú châm ngòi. Thất ca, anh nghĩ cách nào cắt đứt ngòi thuốc nổ. Đạo trưởng, tam ca cùng tôi lo giải thoát Văn tứ ca!

Lý Khả Tú đang định phái người đến giữ Văn Thái Lai thì thỉnh thoảng nhìn thấy Tây Xuyên song hiệp đếm đánh giết. Bọn Ngụ tiền thị vệ Phạm trung Tứ, Châu Tô Âm, Chữ Viên, Đoàn Đại Lâm xông ra chống cự.

Lục Phi Thanh xem xét tình thế địa hình bỗng nghiêng mình một cái, phóng lại nơi Lý Khả Tú đứng. Đám quân hộ vệ la hét vang trời xông tới ngăn cản. Lý Mộng Ngọc đứng bên cạnh cha chợt thấy một người bật mặt xông tới liền gọi lớn :

- Định làm gì thế?

Hỏi xong, Lý Mộng Ngọc dùng một thế “Xuân Vân Song Tiễn” đâm thẳng vào ngực Lục Phi Thanh.

Lục Phi Thanh lách mình tránh khỏi mũi kiếm rồi tiếp tục lao mình thẳng tới. Lý Khả Tú cũng tung ra một cước theo thế “Khôì Tinh Tích Đầu” đá mạnh vào mặt Lục Phi Thanh. Không chút vội vàng, Lục Phi Thanh liền thi triển tuyệt kỹ “Chiêm Y thập bát trận”, thoáng một cái đã đến đằng sau lưng Lý Khả Tú. Đột nhiên, Lục Phi Thanh dùng chưởng vỗ mạnh vào lưng Lý Khả Tú rồi nhấc bổng ông ta, phi thân lên. Lý Mộng Ngọc thấy thế liền dùng kiếm nhắm Lục Phi Thanh đâm mạnh, nhưng Lục Phi Thanh đã nhanh nhẹn lách mình tránh khỏi.

Tăng Đồ Nam thấy thế liền dùng đao đuổi theo, nhưng bị Dương Thanh Hiệp chặn lại. Hai bên cùng nhau trao đổi vài chiêu.

Lý Mộng Ngọc xót tình phụ tử nên không còn kể gì đến nguy hiểm nữa, dùng ngay một thế “Bạch Hồng Quán Nhật” đâm ngay vào hậu tâm Lục Phi Thanh một mũi kiếm vô cùng ác độ. Lục Phi Thanh nghe tiếng gió sau lưng, nhưng trong lúc dùng khinh công xông pha trong vòng lửa không có cách nào quay lại được bèn gia tăng đề khí nhảy ra xa, tránh khỏi mũi kiếm của đồ đệ mình và nhanh nhẹn đem Lý Khả Tú nhảy vào tòa nhà.

Lửa cháy bùng lên chung quanh. Không một người nào dám nhảy vào cứu Lý Khả Tú. Tăng Đồ Nam đấu với Dương Thanh Hiệp dần dần yếu thế, trường thương bị đánh gãy, Lý Mộng Ngọc bị Vệ Xuân Hoa chặn lại không cho rượt theo.

Trần Gia Cách thấy Lục Phi Thanh bắt Lý Khả Tú đem về thì hiểu ý, bước ra nói lớn :

- Không ai được vào đây!

Lý Khả Tú bị Lục Phi Thanh điểm huyệt thì toàn thân mềm nhũn ra, chẳng còn làm gì được nữa...

Quân Thanh tuy đông đúc nhưng không ai dám động dậy gì cả. Tăng Đồ Nam thấy Lý Khả Tú đã nằm trong tay địch thì không dám sai quân mò thuốc nổ, nghĩ ngợi phân vân, không biết tìm cách nào để cứu chủ tướng.

Bỗng nhiên một bóng người nhảy tới xô Tăng Đồ Nam qua một bên, giật lấy ngọn đuốc từ tay một tên quân xông tới châm ngòi thuốc nổ.

Tăng Đồ Nam kinh hãi, nhận ra là Phạm Trung Tứ, người từng bị đám quân hùng Hồng Hoa hội đánh cho một trận xiềng lỏng, làm nhục y trước mặt vua Càn Long. Sự thúc của hắn là Phương Long Tuấn bị Vô Trần đạo nhân cắt đứt gân hai tay trở thành phế nhân nên hắn căm thù Hồng Hoa hội vô cùng. Giờ đây nhìn thấy cơ hội tiêu diệt được toàn bộ lãnh tụ của Hồng Hoa hội, Phạm Trung Tứ không kể gì đến sự an nguy của bất cứ người nào, dù là Lý Khả Tú.

Nếu ngòi nổ cháy đến gốc, đương nhiên tất cả người bên trong tòa nhà kia đều phải chết hết. Nhưng mọi người chung quanh cũng sẽ bị vạ lây không nhỏ. Vì thông thường, trước khi châm ngòi nổ, người chủ tướng phải ra lệnh cho tất cả quân lính tránh ra xa để khỏi bị tổn hại.

Trong lúc binh lính kinh hãi bỏ chạy tán loạn thì bỗng đâu một người bật mặt chạy như bay đến, đâm đầu vào vòng lửa. Người ấy mặc y phục màu xanh đậm, chiếc vải thưa che mặt cũng màu xanh đậm chỉ để chừa hai mắt ra mà thôi. Trên tay y cầm một cây roi xông tới đập túi bụi lên ngòi lên ngòi nổ, một sợi dây dài đang bốc cháy dẫn đến nơi chôn đạ lòi.

Nhưng sợi dây quá cứng, hắn có đập bao nhiêu cũng thành vô dụng, ngọn lửa mỗi lúc cháy mau hơn. Thấy không có hiệu quả, người bật mặt nhảy lên sợi dây dùng tay bứt ra. Bỗng đâu, sợi dây cháy bùng lên, toàn thân người bật mặt như một cây đuốc, nhưng sợi dây dẫn hỏa cũng bị đứt, không còn dẫn tới đạ lòi nữa.

Lúc ấy, Chương Tấn và Trương Tứ Căn đã đỡ được Văn Thái Lai ra khỏi vòng lửa. Trên người cả ba cùng bị lửa bốc cháy. Tây Xuyên song hiệp vội vàng chạy tới giúp, luôn miệng nói :

- Lăn mình xuống đất mau!

Chương Tấn và Trương Tứ Căn buông Văn Thái Lai xuống, lăn mình chàng trên đất mấy vòng. Tất cả lửa cháy trên mình Văn Thái Lai đã được dập tắt. Lạc Băng nhảy tới đỡ chồng. Chương Tấn cùng Trương Tứ Căn cũng vội lăn mình xuống đất để dập tắt hết lửa trên mình.

Quần hùng thấy người bị mất liều thân cứu không biết bao nhiêu người thì ai nấy đều cảm động, cùng tới giúp hấn một tay. Tây Xuyên song hiệp nhảy vào trong lửa, bế xốc hấn lên chạy ra ngoài, quần hùng mỗi người một tay giúp hấn dập tắt hết tất cả lửa trên mình. Đến lúc dập tắt được ngọn lửa thì toàn thân hấn đã bị phỏng nặng. Mọi người ai nấy lắc đầu, thương hại.

Trần Gia Cách lớn tiếng gọi :

- Thành công rồi! Chúng ta rút thôi!

Thấy Văn Thái Lai đã được giải thoát, Lục Phi Thanh liền dùng thân pháp “Yến Tử Tam Sao Thủy” hít mạnh một hơi nhảy qua ngọn lửa, trên lưng công theo Lý Khả Tú.

Lúc ấy mọi người ai nấy đều tìm cách dập tắt lửa thành thử không ai buồn chú ý đến đám quần hùng Hồng Hoa hội. Chỉ có Lý Mộng Ngọc thấy cha mình bị bắt đem đi liền múa kiếm xông lên để giăng lại.

Vệ Xuân Hoa liền múa song câu chặn Lý Mộng Ngọc lại nói :

- Mau quay lại đi! Nể mặt sư phụ ngươi, ta không nỡ đã thương đồ đệ của ông ta đâu!

Trần Gia Cách chợt nhìn thấy Phạm Trung Tứ thì nhớ ngay ra là kẻ đã châm ngòi nổ, suýt nữa thì đã giết chết bao nhiêu sinh mạng thì cả giận, nói với Triệu Bán Sơn.

Đưa thanh Ngân Bích kiếm cho Triệu Bán Sơn, Trần Gia Cách nói :

- Tam ca! Anh đi đoạn hậu bảo vệ cho tất cả. Tôi còn một vài việc chưa thanh toán xong.

Trần Gia Cách móc túi lấy sợi dây sách, Mã Đại Đình đưa thêm cho chàng tám câu kiếm thuật. Chàng khẽ tung ra một cái, năm lông châu sách điểm ngay vào mặt Phạm Trung Tứ.

Phạm Trung Tứ cả kinh, đưa phan quan bút lên cản lại, nghe tiếng Châu Tổ Âm nói :

- Phạm đại ca, coi chừng sợi dây của tên tiểu quỷ đó, lợi hại lắm.

Mã Đại Đình nghe Châu Tổ Âm dăm vô lễ với Tổng đà chủ thì giận lắm, vung cò đánh thẳng tới. Châu Tổ Âm cúi đầu tránh khỏi, dùng đao chém trả lại.

Đầu kia, Phạm Trung Tứ mới đánh được với Trần Gia Cách được vài hiệp đã yếu thế. Biết là gặp nguy hiểm, Phạm Trung Tứ liền tìm đường để thoát thân. Trần Gia Cách vung sợi châu sách theo thế “Thiên Đầu Vạn Tự” quét đối phương cả trên lẫn dưới. Phạm Trung Tứ bấn loạn tinh thần, không biết đường nào mà đỡ, hai ống chân bị châu sách quét trúng làm hấn mất thăng bằng, không tự chủ được, toàn thân bay vào biển lửa.

Sẵn đà, Trần Gia Cách dùng sợi châu sách quét ngang qua một cái vào ngay bả vai Châu Tổ Âm khiến hấn kêu lên một tiếng đau đớn. Chưa kịp trở tay thì cây côn của Mã Đại Đình đã phang ngay vào đầu hấn một cái vỡ sọ chết tốt!

Lúc bấy giờ, quần hùng đã ra khỏi dinh thự của Nguyên soái Hàng Châu. Trần Gia Cách đứng nhìn Phạm Trung Tứ quần quai trong biển lửa thì chỉ cười nhạo một tiếng rồi cùng với Mã Đại Đình rút lui theo đồng bọn...

* * * * *

Tăng Đồ Nam phi ngựa đi khắp phía Tây nam một hồi lâu bỗng gặp Lý Mộng Ngọc hộ tống tổng Lý Khả Tú trở về thì mừng rỡ vô cùng, mời lên ngựa đưa về dinh...

Nguyên Lý Mộng Ngọc vì thương cha nên bất chấp nguy hiểm, liều thân vượt thành đi tìm kiếm khắp chốn. Đang tuyệt vọng thì bỗng trong bụi rậm một tiếng nói quen thuộc vọng ra :

- Mộng Ngọc! Cha ở đây này!

Lý Mộng Ngọc liền chạy đến ôm Lý Khả Tú. Hai cha con đều mừng mừng tủi tủi.

Lý Mộng Ngọc ân cần hỏi thăm :

- Cha có bị thương không?

Lý Khả Tú đáp :

- Không! Chẳng sao cả!

Thật ra, sau khi quần hùng cứu thoát Văn Thái Lai, thấy không có quan binh đuổi theo, mọi người mới yên tâm đi đến bờ sông. Tại đó, Mã Thiện Quân đã chờ sẵn, mời mọi người xuống thuyền.

Lục Phi Thanh bước tới nói nhỏ với Trần Gia Cách :

- Lý Khả Tú với lão phu có chút tình cố cữu và chút ân nghĩa. Nay chúng ta đã cứu được Văn tứ đương gia, xin Tổng đà chủ phóng thích, tha cho Lý Khả Tú.

Trần Gia Cách nói :

- Thật ra tôi vẫn trọng Lý Khả Tú là một anh hùng, mặc dầu hai bên đối đầu với nhau. Tôi chẳng bao giờ có ý hại y cả. Nay Lục lão tiên bối bàn như vậy, thật quả hợp ý tôi.

Sau đó, chàng lập tức thả ngay Lý Khả Tú ra, để tự do tùy ý muốn đi đâu thì đi, rồi hạ lệnh cho đoàn thuyền về Gia Hưng...

Trong khoang thuyền, Lạc Băng hết lòng chăm sóc, lo cho Văn Thái Lai. Từ Thiện Hoàng hỏi Trần Gia Cách :

- Người bị thương trầm trọng lắm. Ta có nên gỡ khăn trên mặt hắn xuống để xem thử là ai không?

Châu Trọng Anh đáp :

- Y đã dùng khăn để che mặt tất nhiên là không muốn ai biết mình là ai. Tốt hơn hết, chúng ta nên tôn trọng y, đừng gỡ xuống.

Quần hùng lúc đó cùng nhau vào thăm người bị thương. Mặc dù được Tâm Nghiệm rịt thuốc băng bó vết thương, người bị thương như vẫn đau đớn vô cùng, nằm hôn mê cả đêm. Thình lình, người bị thương hình như khó thở nên tự tay tháo miếng vải xuống. Mọi người không hẹn mà cùng nhau kêu lên một tiếng kinh ngạc.

Trần Gia Cách không dẫn được kêu lên :

- Thập tứ đệ đây mà!

Quả nhiên, người đó chính là Kim Định Tú Tài Dư Ngư Đồng. Lạc Băng lấy khăn thấm nước lau hết đất cát trên mặt Dư Ngư Đồng rồi lấy lông gà phết dầu bạch trượng phết lên nhẹ nhẹ.

Sau mấy tiếng, đoàn tàu đã đến Tư Hàng. Mã Thiện Quân vội vã đi tìm danh y về coi mạch cho Văn Thái Lai và Dư Ngư Đồng.

Bắt mạch Văn Thái Lai, vị danh y nói :

- Vị này bị ngoại thương. Gân cốt vẫn còn cứng cáp mạnh mẽ. Chỉ điều trị mấy tháng là bình phục.

Xem mạch Dư Ngư Đồng, vị danh y nói :

- Vị này thương tích nặng lắm. Tôi ra trước một toa thuốc để ngăn độc ngấm vào nội tạng, xem tình thế ra sao rồi mới liệu được.

Sau khi vị danh y ra về, Văn Thái Lai chợt tỉnh giấc lên tiếng hỏi :

- Đây là đâu? Tại sao tất cả cùng có mặt nơi này?

Thấy chồng hỏi tỉnh, Lạc Băng mừng đến rơi lệ nói :

- Anh em đã cứu thoát được anh rồi! Anh đã thoát hiểm rồi đó.

Văn Thái Lai nhìn quần hùng gạt đầu mấy cái rồi lại nhắm mắt lại ngủ tiếp. Chàng vì bị giam cầm bao nhiêu ngày nên sức lực có phần kém sút nên cần được nghỉ ngơi nhiều mới bình phục lại được.

Nghe vị danh y nói thương tích của Dư Ngư Đồng trầm trọng hơn thương tích của Văn Thái Lai nên mọi người có phần lo lắng cho chàng.

Chương Tấn thờ dài hỏi :

- Thập tứ đệ khôn ngoan lanh lợi, không hiểu sao lại lọt vào dinh thự của Lý Khả Tú? Thật lạ kỳ!

Thường Bá Chí nói :

- Lần trước chính Thập tứ đệ dẫn đường cho chúng ta đến địa lao. Thế mà tôi không nhận ra được còn đánh cho y một chưởng nữa chứ!

Thường Thích Chí nói :

- Thập tứ đệ giúp chúng ta, mà cũng cứu cả Lý Khả Tú, chẳng hiểu vì lý do gì?

Ai nấy đều thắc mắc, bàn tán xôn xao. Duy chỉ có một mình Từ Thiện Hoàng là hiểu được lời mờ chút đỉnh nhưng không tiện bày tỏ...

Trong trận kịch chiến tại sông Hoàng Hà, Lý Mộng Ngọc bị lạc trong đám loạn quân. Đang hoang mang thì bỗng thấy một cỗ xe chạy tới. Lý Mộng Ngọc liền phóng lên xe cầm cương dong ruổi. Đám Thanh binh rượt theo đều bị nàng chém chết một số đông nên đều thối lui lại hết. Không biết phải về đâu, Lý Mộng Ngọc chỉ còn biết chạy bừa, mặc cho số phận đưa đẩy.

Đến lúc trời sáng, thấy an toàn, không còn ai đuổi theo nữa, nàng mới dừng xe lại nghỉ ngơi. Nàng vén màn lên xem thử, thấy có một người đàn ông bị thương tích rất nặng, đang mê man bất tỉnh. Lý Mộng Ngọc nhận ra là Kim Dịch Tử Tài Dư Ngư Đồng mà nàng đã gặp qua hai lần trên đường đi từ Bắc Kinh ra quan ải, và cũng được biết là sư huynh đồng môn của nàng.

Suy nghĩ một hồi, Lý Mộng Ngọc lại đánh xe chạy tiếp và lạc vào Văn Quan trấn. Nàng tìm đến một nơi xin tạm trú, chẳng may trúng vào nhà tên ác bá “Đường lục gia” mà dân chúng gọi là “Đường mắc mưa”. Khám phá được Lý Mộng Ngọc là gái giả trai, “Đường mắc mưa” âm mưu với thầy thuốc Tào Tư Bổng định làm chuyện bỉ ổi. Nhưng chẳng may cho tên “Đường mắc mưa”, bị Châu Ý giết chết tại kỹ viện Bạch Mai Khôi.

Lúc đó Dư Ngư Đồng đã tỉnh lại. Nghe tin “Đường mắc mưa” bị ám sát, sợ ở trong nhà hắn sẽ bị vạ lây nên bàn với Lý Mộng Ngọc nên thừa lúc gia đình hắn đang “tang gia bối rối” mà trốn đi.

Đến phủ Khai Phong, Lý Mộng Ngọc lên gặp quan tri phủ báo rằng mình là con của Lý nguyên soái đi đường bị cướp dọc đường nên được tặng cho một số vàng bạc, đồng thời lại được quan tri phủ sai quân lính thắng xe ngựa đưa thẳng về Hàng Châu bình an vô sự.

Lý Mộng Ngọc sau đó nói dối với cha là mình bị cướp dọc đường, được Dư Ngư Đồng ra tay nghĩa hiệp cứu nguy nên bị cướp đánh bị thương.

Lý Khả Tú cảm kích vô cùng, để Dư Ngư Đồng ăn ở ngay trong dinh, tiếp đãi rất trọng hậu, rước lương y về điều trị thương tích cho đến khi bình phục. Nhận thấy Dư Ngư Đồng tính tình nhã nhặn, mặt mũi khôi ngô tuấn tú, văn võ song toàn, lại còn có ơn cứu mạng ái nữ, được con gái mình đem lòng thương mến thì có ý muốn chiêu mộ chàng làm rể. Nhưng Lý Khả Tú có biết đâu, chàng là Thập tứ đương gia của Hồng Hoa hội.

Mấy tháng liền tiếp trôi qua, Lý Mộng Ngọc buồn ủ rũ, mang một tâm sự nan giải. Nàng là một “thiên kim tiểu thư”, tính tình hết sức kiêu ngạo nhưng không hiểu sao lại có cảm tình tha thiết đối với chàng lang tử giang hồ kia. Có lúc nàng nhớ đến tiếng sáo du dương của chàng... Lại có lúc nàng nhớ đến những phút hoạn nạn bên chàng... Nhưng nàng vẫn không quên đây là người đối địch với cha nàng.

Lúc thương tích Dư Ngư Đồng vừa khỏi thì cũng là lúc quân hùng Hồng Hoa hội tấn công vào dinh thự Nguyên soái. Dư Ngư Đồng liều chết, cứu thoát được Lý Khả Tú, không để ông ta bị hại trong tay quân hùng Hồng Hoa hội. Sau việc này, Lý Mộng Ngọc còn thương chàng nhiều hơn nữa, và mừng thầm là có lẽ Dư Ngư Đồng đã vì nàng mà thay đổi cả lập trường... Nàng hy vọng từ đây chàng sẽ vĩnh viễn ở bên nàng không bao giờ rời xa nữa... Lý Mộng Ngọc như say, như tỉnh trong giấc mộng tình...

Trần Gia Cách sai bốn tên tiêu đầu mặc thường phục bên Dư Ngư Đồng, lo lắng từng chén thuốc, miếng ăn, giấc ngủ thật chu đáo.

Lục Phi Thanh bàn với Trần Gia Cách đưa Văn Thái Lai và Dư Ngư Đồng lên Thiên Mục sơn tạm dưỡng bệnh. Lạc Băng và Chương Tấn tình nguyện xin đi theo hộ tống, bảo vệ hai người.

Châu Trọng Anh nói :

- Càn Long mất khâm phạm, có thể huy động lực lượng hùng hậu để truy nã, phong tỏa tất cả các ngã thủy, bộ..., e rằng hai người không đủ sức bảo vệ nổi.

Trần Gia Cách nhận thấy chí lý, định phái thêm mấy người nữa, tăng cường thêm lực lượng trong việc hộ tống. Nhưng rồi Trần Gia Cách lại nghĩ ra được một biện pháp mới :

- Như thế này thì hay hơn. Để tôi đi tìm Càn Long nói chuyện. Những bí mật của y đã bị tất cả Hồng Hoa hội biết hết rồi, Văn tứ ca giờ đây không còn giá trị gì đối với y nữa!

Mọi người nghe nói đều cho đó là cao kiến, hết lời ca ngợi.

Từ Thiện Hoàng quay sang Vệ Xuân Hoa hỏi :

- Cứu đệ thấy ở Hàng Châu có vũ miếu nào để chúng ta có thể mở hội nghị không?

Vệ Xuân Hoa đáp :

- Vũ miếu thì không có. Theo tục lệ thì mỗi năm có một cuộc “tuyển hoa thắng hội”. Và hình như đêm nay nhằm đúng vào ngày đó!

Từ Thiện Hoàng hỏi :

- Tuyển hoa nghĩa là gì?

Vệ Xuân Hoa cười đáp :

- Chọn danh kỹ Hàng Châu đấy mà! Tây Hồ sẽ náo nhiệt vô cùng.

Từ Thiện Hoàng nói :

- Thế thì chúng ta có cách dắt Càn Long đến kỹ viện. Tổng đà chủ sẽ đến đó gặp mặt với y.

Châu Yắc đầu nói :

- Anh nói bậy bạ quá! Sao lại bảo Tổng đà chủ đến kỹ viện?

Từ Thiện Hoàng nói :

- Đến kỹ viện nói chuyện với Hoàng đế thì đã sao?

Trần Gia Cách nói :

- Chỉ sợ y không đến.

Vô Trần đạo nhân nói :

- Cần gì phải bàn mưu với kẻ! Chúng ta cứ đến dinh Tuân vũ bắt y về đây, đòi phải chấp nhận theo yêu sách của chúng ta. Nếu không nghe cứ giết quách đi là xong chuyện!

Thấy ý kiến của Vô Trần có phần táo bạo, không ai dám bàn gì cả. Nhưng Trần Gia Cách bỗng tươi cười nói :

- Y bắt Văn tứ ca. Tại sao chúng ta không bắt lại y được?

Được Trần Gia Cách tán thành ý kiến của mình, Vô Trần đạo nhân thích chí, nói :

- Chúng ta làm sao bắt y ở kỹ viện thì tiện hơn ở dinh Tuân vũ. Từ Thiện Hoàng suy nghĩ một hồi rồi đem ý kiến của mình ra trình bày. Lục Phi Thanh khen ngợi chẳng cùng :

- Hay lắm! Hay lắm! Thật khôn hỏ đang là Vô Gia Cát!

Chương Tấn và Lạc Băng sau đó hộ tống Văn Thái Lai và Dư Ngự Đồng đi đường bệnh trên Thiên Mộc sơn. Quân hùng cũng gấp rút lên đường đi Hàng Châu thực hiện công tác...

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Ân Cừu Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Hoàng đế đa tình hương quốc sắc - Anh hùng nan quá mỹ nhân quan

Hay tin Văn Thái Lai đã được Hồng Hoa hội giải cứu, vua Càn Long vô cùng hoảng hốt nhưng nét mặt vẫn thản nhiên, không lộ chút vui, buồn hay giận dữ nào cả. Nhà vua đang ngự trong dinh thì Lý Khả Tú cùng bọn Ngự tiền thị vệ do Chử Viên kéo vào quỳ mọp trước bệ rồng, cúi đầu chịu tội.

Vua Càn Long cho tất cả đứng dậy, phán :

- Trẫm biết rồi! Các người đã tận lực tận trung, nào có tội gì!

Sau đó, vua Càn Long chẳng những không bắt tội người nào mà còn đem nhiều vàng bạc châu báu, phẩm vật giá trị ban cho từng người. Lý Khả Tú cùng đám Ngự tiền thị vệ hết sức cảm kích.

Thấy buồn, vua Càn Long liền giả dạng thường dân, đóng vai một nhà phú hộ, gọi Hòa Khôn, một quan học sĩ và cũng là kẻ tùy tùng thân tín nhất cùng đi theo, giả dạng đóng vai làm gia nhân của mình đi du ngoạn một vòng trong thành cho đến khi mặt trời lặn mới về lại dinh Tuân vũ.

Đêm xuống, bốn bề yên tĩnh. Chợt đâu có tiếng tiêu pha lẫn tiếng đàn vắng vắng từ xa đưa đến mỗi lúc một gần. Qua dinh Tuân vũ, tiếng cả tiếng tiêu lẫn tiếng đàn càng lúc càng nhỏ dần lại, kể đến là một đoàn ca nhạc đi qua.

Vua Càn Long gọi Hòa Khôn đến hỏi :

- Tiếng đàn và tiếng trúc từ đâu đến?

Hòa Khôn tâu :

- Đêm nay tại Hàng Châu mở hội chọn danh kỹ. Tiếng đàn kia chắc là để rao truyền cho thiên hạ biết.

Càn Long mỉm cười phán :

- Vua mở khoa thi để tuyển chọn hiền tài. Hàng Châu cũng mở Hội để chọn danh kỹ. Thú chơi cũng ý nhị, tao nhả đấy chứ?

Hòa Khôn thấy vua Càn Long vui vẻ bèn đến gần nói nhỏ :

- Trong cuộc “Tuyển hoa thắng hội” này có “Tiền đường tứ tuyệt” tham dự.

Vua Càn Long hỏi :

- Sao gọi là “Tiền đường tứ tuyệt”?

Hòa Khôn tâu :

- Nô tài không biết rõ lắm, chỉ nghe phong phanh đây là bốn danh kỹ nổi tiếng nhất hiện nay tại Hàng Châu. Lần này bốn danh kỹ quyết tranh lấy danh hiệu “Hoa quốc trạng nguyên”.

Vua Càn Long nghe nói cả cười :

- Trạng Nguyên của quốc gia do tay ta chấm. Còn “Hoa quốc trạng nguyên” thì do ai chấm đây? Hay là do một “Hoa quốc Hoàng đế”?

Hòa Khôn thừa dịp tâu :

- Bệ hạ muốn xem chơi cho biết, nô tài tình nguyện theo hầu.

Vua Càn Long trù trù nói :

- Như thế sao tiện? Nhờ thần dân nhận diện được, đến ta Thái hậu thì trăm biết ăn nói làm sao?

Hòa Khôn tâu :

- Sao bệ hạ không ăn mặc giả thường dân phú hộ như những lần du hành khác.

Mắt vua Càn Long như sáng rực lên, phán :

- Phải! Phải!

Đổi y phục phú hộ thường dân xong, vua Càn Long đem bọn Bạch Chấn, Chữ Viên... đi theo hộ vệ ngấm cho mình, đến Tây Hồ chơi.

Phong cảnh Tây Hồ đẹp vô cùng. Từng dãy thuyền hoa đậu san sát nhau, đèn đuốc sáng ngời, mặt hồ khẽ gợn sóng, tiếng đàn tiếng ca réo rắt.

Dưới thuyền Càn Long, các thị vệ dâng lên một mâm hoa quả. Nhà vua vừa uống rượu vừa thưởng thức vị thơm ngon của hoa quả.

Càn Long cất tiếng khen :

- Quả thật Giang Nam phong cảnh trữ tình, có nhiều thú vui thanh nhả hơn hẳn phương Bắc.

Những tràng pháo bông vừa dứt xong, bản nhạc “Hy thiên oanh” nổi lên. Tiếng nhạc vừa dứt, các thuyền hoa cùng mở bật cửa sổ ra một lượt. Rèm được vén lên, những khuôn mặt giai nhân đẹp như tranh vẽ hiện ra trong khoang. Trước mặt mỗi nàng đầy dẫy những tặng vật của những khách giang hồ phong lưu, thậm chí của cả những vương tôn công tử.

Thuyền của Càn Long lần lượt lướt qua từng thuyền hoa để chiêm ngưỡng sắc đẹp của từng giai nhân. Thoáng chốc đã đến gần bốn chiếc thuyền hoa của “Tiền đường tứ tuyệt”. Mỗi chiếc trang hoàng một lối khác nha.

Chiếc thứ nhất sơn màu đỏ, kết bằng toàn những sen trắng nhụy vàng. Bốn phía trên tường trông chẳng khác gì một hồ sen rực rỡ. Ngồi bên trong là một mỹ nữ đẹp tựa tiên nga. Đó là nàng Phi Văn Đại.

Chiếc thứ hai trông như có hai gác lầu dựng lên trước mũi, sơn màu tía, có vẻ phú quý cao sang. Ngồi bên trong là mỹ nữ Lý Song Đình, với vẻ đẹp kiêu sa.

Chiếc thứ ba giống như một cung Quảng Hàn, được cất giằng trang trí chung quanh với các hình thù như hai con thiềm thừ, ngọc thỏ, lại có cả hoa quế đơm hương, đèn lồng phôi sắc. Trong khoang thuyền là một mỹ nữ ngồi cầm cây quạt hình tròn, trông tựa như một “Hằng Nga” trong nguyệt điện. Đó là danh kỹ Ngô Xuân Quyền.

Chiếc thuyền thứ tư dùng toàn cây thật, lá kết thành một cảnh thiên nhiên tao nhã, như một bức tranh sơn thủy với nét vẽ thật tài tình. Nàng danh kỹ ngồi trong thuyền mặc toàn màu trắng, vén rèm nhìn ra giòng nước, trông chẳng khác nào Chức nữ ra ngắm sông Ngân.

Cần Long nhìn nàng chợt cảm thấy hứng thú, uống cạn một lúc ba chung rượu rồi khẽ ngâm hai câu trong “Tây Vương Ký”.

Nàng danh kỹ nghe tiếng ngâm, ngược mắt nhìn sang, nở một nụ cười kín đáo. Vừa trông thấy mặt nàng danh kỹ, Cần Long nhận ngay ra là Ngọc Như Ý đã gặp một lần trước đây tại Tây Hồ này.

Vua Cần Long còn đang ngơ ngẩn bỗng chợt nghe tiếng oanh vàng của nàng Phi Văn Đại dâng lên ca khúc “Úc Bạch Đầu”. Khúc ca vừa dứt, đàn địch lại nổi lên, và có bao nhiêu người đưa tặng phẩm lên thuyền.

Kế đến, nàng Lý Song Đình ôm đàn tỳ bà dạo lên khúc “Giang hoa nguyệt dạ”, rồi nàng Ngô Xuân Quyền cầm tiêu lên thổi bài “Thừa long giai khách”.

Vua Cần Long vừa nghe xong liền sai thị vệ đem lên thưởng cho mỗi nàng 10 lạng vàng.

Thuyền của Ngọc Như Ý lướt lóí, nàng hé vành môi son, để lộ hai hàm răng ngọc ca đoạn “Phương tủy” trong bài “Đào hoa tiếu” Không Thượng Nhậm đời Khang Hy sáng tác, kể lại chuyện nàng danh kỹ Lý Hương Quân si tình chàng Hầu Phương Vực. Tiếng ca vừa dứt, Ngọc Như Ý đảo mắt nhìn qua thuyền Cần Long một cái. Cần Long sung sướng vô ngần, tưởng tượng như mình là chàng Hầu Phương Vực và Ngọc Như Ý là danh kỹ Lý Hương Quân.

Cần Long rất tự hào vài tài học của mình. Lần đi Giang Nam này đến đâu cũng làm thi phú, viết văn tả cảnh, rất là thích thú. Những kẻ tùy tùng hết lòng ca tụng nhà vua, nhưng Cần Long vẫn nghi ngờ, nghĩ rằng mình là vua cho nên có ai dám chê bao giờ. Nhưng khi được Ngọc Như Ý để ý nhìn mình thì lấy làm hài lòng vô cùng, mới cho là mình có thực tài vì có người cảm được mình trong chốn hồng trần chứ không phải trong cung điện. Thật là một tri kỷ có một không hai trên đời. Cảm động trước “tấm chân tình”, Cần Long sai Hòa Khôn đem sang 50 lạng vàng ròng tặng cho Ngọc Như Ý.

Hàng Châu là nơi phồn hoa đô thị nhộn nhịp nhất tại Giang Nam nên hàng năm đến kỳ “Tuyển hoa thăng hội” thiên hạ đều nô nức tham dự. Thậm chí cả các châu Tô, Tông, Thái, Thường, Gia, Hồ đều có khách thập phương tứ xứ đến tham dự. Tất cả các danh kỹ đều nhận được nhiều tặng vật, nhưng dĩ nhiên, nhiều nhất là “Tiền đường tứ tuyệt”.

Cuộc tuyển chọn đến nửa đêm thì bế mạc. Bắt đầu là phần kiểm điểm tặng phẩm. Có một ban xướng danh bảng vàng. Các nàng danh kỹ hồi hộp từng phút từng giây. Cần Long nói nhỏ với Hòa Khôn mấy câu. Y đi một lúc rồi trở lại với một cái gói.

Ban tổ chức bắt đầu tuyên bố kết quả, mọi người im lặng lắng tai nghe. Tiếng loa truyền rằng :

- Vòng đầu, Lý Song Đình chiếm được nhiều tặng phẩm nhất.

Bổng từ trong du thuyền, một người lên tiếng thật lớn :

- Khoa đã! Tôi tặng cho nàng Phi Văn Đại 1000 lạng vàng

Những nén vàng ròng rực rỡ sau đó được mang lên thuyền. Một người khác lại kêu lớn :

- Tôi thưởng cho nàng Ngô Xuân Quyền một đôi vòng ngọc phỉ thủy, 10 hạt minh châu.

Mọi người nhìn thấy ngọc phỉ thủy sáng ngời, một màu xanh biếc. Hạt minh châu thì vừa tròn vừa lớn, giá không dưới vài trăm lạng vàng mỗi hạt. Mọi người nín thở tin chắc chúc “Hoa trạng nguyên” năm nay về tay nàng Ngô Xuân Quyền.

Suốt một hồi lâu, thấy không ai lên tiếng tặng thêm phẩm vật nào cho ai nữa, ban tổ chức đã chuẩn bị tuyên bố trao chức “Hoa trạng nguyên” cho nàng Ngô Xuân Quyền.

Hòa Khôn bỗng đứng dậy nói lớn :

- Chủ nhân chúng tôi có một gói đồ tặng cho nàng Ngọc Như Ý.

Dứt lời, Hòa Khôn chuyển gói đồ sang thuyền. Vị hội thủ chậm rãi mở gói đồ ra thấy có ba bức cổ họa liền xoay qua bên trái nói với vị hội trưởng :

- Phàn Xa tiên sinh, vị này là người tao nhã, không biết bức họa vẽ gì vậy?

Phàn Xa sai người treo bức họa lên cao. Cần Long hỏi Hòa Khôn :

- Ngươi sang hỏi cho biết vị hội thủ ấy tên họ là gì.

Hỏi xong, Hòa Khôn tâu :

- Vị hội thủ kỳ “Tuyển hoa thăng hội” năm nay chính là vị danh sĩ danh tiếng nhất Hàng Châu họ Viên, tên Mai, thường được gọi là Viên tài tử. Ngoài ra các giám khảo đều là những danh sĩ có tên tuổi ở Giang Nam.

Bức họa treo lên, Viên Mai giật mình kinh hãi. Đây là bức danh họa vẽ bằng gạo trắng của Lý Nghĩa Sơn, có hai bài thơ không đề.

Phàn Xa tiên sinh tên thật là Lê Ngạc, người Hàng Châu, nổi tiếng về thi phú, hiện đang làm chức Từ đàn tế tửu. Nhìn thấy bức họa, ông ta kêu lên :

- Thật là của báu vô giá!

Thi sĩ Triệu Dực treo bức họa thứ hai lên, nhận ra là một tuyệt tác của người đời Tống sẽ sự thật về tám vị cao tăng. Trên bức tranh có đề hàng chữ :
“Càn Long ngự lãm chi bảo”, có đóng dấu son đỏ.

Viên Mai biết có sự lạ bèn xoay qua nói với người hai bên :

- Trăm niên huynh và Tuồng đại ca! Hai anh nghĩ sao về tặng vật này?

Người Viên Mai gọi là “Trăm niên huynh” là Trầm Đức Tiềm, biệt hiệu Quy Ngu, một đại thi nhân đời Càn Long cũng đỗ Tiến Sĩ cùng một khóa với Viên Mai năm Càn Long thứ 4.

Viên Mai lúc bấy giờ mới có 24 mà Trầm Đức Tiềm đã sắp xỉ 60, vì vậy nên mới coi nhau là bạn vong niên. Người Giang Nam gọi Trầm Đức Tiềm là Giang Nam lão thi sĩ. Người họ Tuồng tên Sĩ Thuyên, tự Tâm Dư, một soạn giả chuyên về viết kịch khôi hài. Ông ta với Viên Mai và Triệu Dực hợp lại thành “Giang tả tam đại gia”.

Hai người ngồi hai bên Viên Mai cũng là hai bậc danh sĩ nổi tiếng, Kỳ Khiêu Phong và Trịnh Bảng Kiều. Nhưng khi nghe Viên Mai hỏi, không ai biết phải trả lời làm sao.

Kỳ Khiêu Phong bỗng cười nói :

- Còn phải suy nghĩ chi nữa! Tặng vật vô giá này đương nhiên bảo đảm cho Ngọc Như Ý đoạt chức “Hoa trạng nguyên”.

Trịnh Bảng Kiều hỏi :

- Bức vật thứ ba là là vật báu gì, tiền sinh cho xem thử?

Ai nấy chăm chú nhìn lên, thấy đó bài thơ “Thề tang tử” của Âu Dương Tu, bút pháp cực kỳ linh động.

Trịnh Bảng Kiều nói :

- Hay thì hay tuyệt, chỉ tiếc là nét bút không đủ linh động để diễn tả hết được hết ý nghĩa của bậc danh tài.

Trầm Đức Tiềm cúi đầu đáp :

- Đây là bút tự của đương kim Hoàng đế.

Mọi người nghe nói giật mình, chẳng ai dám nói thêm câu nào. Viên tài tử liền cất cao giọng tuyên bố :

- Sau khi kiểm điểm xong tặng vật, ban giám khảo tuyên bố: Ngọc Như Ý chiếm “Hoa trạng nguyên”, Ngô Xuân Quyên chiếm “Hoa bảng nhãn” và Phi Văn Đại chiếm “Hoa thám hoa”.

Tiếng hoan hô sau đó vang dậy một trời. Viên Mai và ban giám khảo đoán rằng người tặng ba bức họa kia nếu không là thân vương quý tộc thì cũng là công hầu khanh tướng nhưng xem thuyền bên kia thì chẳng thấy có gì là lạ. Người bên trong khi ẩn khi hiện, lơ mơ không sao trông rõ mặt được.

Cuộc “Tuyển hoa thăng hội” sau đó bế mạc, tất cả thuyền bè bơi rải rác vào bờ. Càn Long định trở về dinh chọt nghe trong thuyền hoa của Ngọc Như Ý có tiếng ca ngân lên. Giọng ca êm ái du dương rót vào tai vu Càn Long những tiếng lòng thổn thức. Nhà vua bèn nói với Hòa Khôn :

- Ngươi mau sang mời nàng qua đây. Nhớ đừng làm lộ thân phận ta nhé!

Lát sau, Hòa Khôn trở về trao cho Càn Long một tờ giấy hoa tiên. Càn Long mở ra xem, thấy có mấy câu thơ: Hương thom ngào ngạt trước lầu,

Sáu triều cảnh trí khác nào Bình Khương.

Đạp thanh, xuân mãi vẫn vương,

Ngày mai trở bước, khắp vườn nở hoa.

Càn Long cười nói :

- Hôm nay ta tới! Cần gì đợi đến ngày mai?

Nhà vua liếc nhìn thì chiếc thuyền hoa của Ngọc Như Ý vừa mới nhổ neo, lướt sóng. Càn Long có những 3000 mỹ nữ noi hậu cung nhưng không hiểu sao vẫn thích đeo đuổi Ngọc Như Ý. Nàng càng tỏ ra lạnh nhạt bao nhiêu thì Càn Long lại càng thiết tha bấy nhiêu.

Xoay qua Bạch Chấn, Càn Long nói :

- Bảo người chèo mau rượt cho kịp thuyền hoa của Ngọc Như Ý!

Lúc bấy giờ đèn đuốc đã tắt. Các du thuyền đua nhau, mạnh ai nấy chèo trên mặt Tây Hồ chẳng khác nào như màng nhện. Tiếng nói tiếng cười rộn ràng khắp hồ.

Khi thuyền của Càn Long sắp sửa đến gần thuyền hoa của Ngọc Như Ý, thỉnh lĩnh cánh cửa sổ của thuyền hoa mở rộng ra, một vật tròn nhắm vào Càn Long bay tới. Bạch Chấn tiến lên một bước đưa tay bắt lấy, cảm thấy vật ấy mềm mại, không phải là ám khí. Bạch Chấn liền dâng lên cho vua Càn Long. Thì ra đó là một cái khăn tay màu hồng bọc lam tư. Trong khăn là hai nhánh kim quất nhỏ nhỏ. Chiếc khăn vừa đẹp vừa thơm làm Càn Long mê mẩn cả tâm thần...

Thuyền hoa cập vào bến. Ngọc Như Ý bước lên một cỗ xe ngựa đang đợi sẵn. Nàng quay lại nhìn Càn Long, mỉm cười duyên dáng, tình tứ. Rèm xe buông xuống. Hai bên xe có hai bóng người cao lớn cầm đuốc soi đường bước vào trong xe. Sau đó, cả hai cây đuốc cùng tắt một lượt. Trong đêm khuya, cảnh vật lơ mơ trong màn sương.

Hòa Khôn gọi lớn :

- Mau xuống xe! Khoan chạy đã!

Con ngựa bắt đầu phi. Xe từ từ lặn bánh. Tiếng vó ngựa dồn dập nhắm về hướng Nam mà chạy mãi.

Hòa Khôn lại hét lớn :

- Mau bắt xe ngừng lại!

Trong đêm tối, lời nói của Hòa Khôn lạc lõng giữa chốn bờ hồ rộn rã, đầy du khách, như chìm vào hư không.

Bạch Chấn kể tai nói nhỏ với bọn thị vệ. Đoàn Đại Lâm thi triển khinh công rượt theo một chiếc xe ngựa gần đó. Hắn móc trong người một số vàng bạc đưa cho người chủ xe rồi tức tối mang đến mời Càn Long lên.

Càn Long vui mừng bước lên xe. Bọn thị vệ chia nhau bốn phía ngồi chung quanh bảo vệ, còn Chữ Viên thì cầm cương rong ngựa.

Chiếc xe chờ Ngọc Như Ý đang trước vẫn chạy thật lẹ, xe của Càn Long cố gắng rượt cho kịp ở đằng sau. Thấy chiếc xe chờ Ngọc Như Ý bỗng chạy vào một khu đồng đảo vào bậc nhất ở trong thành, Bạch Chấn mới cảm thấy là an tâm vô sự. Hắn đoán là đêm nay Hoàng đế sẽ ngự tại nhà nàng danh kỹ Ngọc Như Ý.

Qua khỏi con đường lớn, chiếc xe của Ngọc Như Ý quẹo vào một ngõ hẻm rất sâu, ngừng trước một căn nhà đóng kín cửa. Một người đàn ông xuống xe trước, Ngọc Như Ý bước xuống ngay sau đó. Người đàn ông bước tới gõ cửa. Một bà già lò đầu ra reo mừng :

- Tiểu thư đã về tới! Chúc mừng tiểu thư “mã đáo thành công”!

Lúc ấy vua Càn Long cũng bước xuống xe đến gần. Ngọc Như Ý bỗng quay lại nhìn Càn Long nói :

- Mời Đông Phương tiên sinh vào nhà em dùng chén trà.

Càn Long mỉm cười bước vào. Bạch Chấn và Chữ Viên cùng đám thị vệ giữ chặt cửa trước để phòng thích khách.

Hai cây bạch quế trước sân thơm hoa trắng xóa, mùi thơm ngào ngạt bốc lên thật dịu dàng. Ngọc Như Ý bước vào một căn phòng nhỏ, Càn Long theo sau bên gót. Đèn đuốc trong phòng sáng rực, đồ trang trí hết sức thanh nhã. Một đĩa a hoàn dâng lên một mâm đồ ăn toàn là những cao lương mỹ vị hết sức thơm tất.

Bọn thị vệ do Bạch Chấn phân công canh gác ở bên ngoài, trong phòng chỉ có Hòa Khôn đứng hầu. Trước tình cảnh này, Càn Long cảm thấy không gì hay hơn là đuổi luôn Càn Khôn ra ngoài.

Đứa a hoàn rót rượu dâng lên. Rượu thoảng lại một mùi thơm lạ thường. Ngọc Như Ý uống trước một chung, cười tình nói :

- Thưa Đông Phương tiên sinh! Bữa tiệc nhỏ đêm nay gọi là để cảm tạ lòng tốt của tiên sinh phần nào được chăng?

Càn Long cầm chung rượu lên uống cạn, cũng cười nói :

- Nàng hãy ca một bài để tạ ơn tôi trước đi! Tôi cũng còn nhiều chuyện định bàn với nàng.

Ngọc Như Ý liền cầm đàn tỳ bà lên đàn hai khúc “Tĩnh đạo như thủy” và “Ngô lam thắng tuyết” rồi sau đó hát bài “Thiếu niên du”.

Càn Long cả đẹp. Đó là một điển tích ngày xưa, kể lại chuyện vua Tống Vi Tôn, tức Đạo Quang Hoàng đế ban đêm gặp gỡ ả danh kỹ Lý Sư Sư. Ngoài sân có hai người đem xem chờ đón Tống Vi Tôn về. Lý Sư Sư muốn cầm vua ở lại qua đêm nên nói nhỏ vào tai :

- Bên ngoài gió lạnh sương dầm cỏ non. Đường chẳng một bóng người. Về làm chi chứ?

Không ngờ câu nói ấy lại lọt vào tai một danh sĩ là Châu Mỹ Thanh núp trong vách nên được phở vào một khúc ca mới. Tống Vi Tôn về sau bị giặc Kim bắt đi, nhưng cốt cách phong lưu, hành vi tiêu sái vẫn được xem là bậc tôn sư của một thời. Càn Long nghe hát, hiểu được dụng tâm kín đáo của Ngọc Như Ý nên thích chí cười vang :

- Phải! Phải! Ta không về đâu! Tình nàng đẹp quá, đêm nay ta ở lại đây.

Trong phòng, Càn Long say sưa vui vẻ. Bên ngoài, bọn Bạch Chấn, Chữ Viên cũng tùm tùm cười. Lúc ấy, Lý Khả Tú cũng đem quân tới bảo vệ. Chỉ một con đường chật hẹp mà quân Thanh đứng đông nghẹt, khó có một động vật nào có thể chui lọt được.

Lý Khả Tú phân công cho các tham tướng, bộ tướng tạm chiếm cứ nhà dân chung quanh đó để canh tuần.

Bạch Chấn sau đó đem đám thị vệ lên nóc nhà đề phòng bất trắc. Chung quanh nhà Ngọc Như Ý, nào xạ thủ, nào thiết kỵ, phòng bị hết sức nghiêm ngặt...

Sáng hôm sau, mặt trời đã lên hơn một sào, Hòa Khôn len lén đi vào phòng Ngọc Như Ý. Hắn vạch cửa sổ liếc mắt nhìn vào trong buồng. Đôi giày của Càn Long và đôi hài của Ngọc Như Ý vẫn còn nằm nguyên dưới đất, không có một tiếng động nào cả. Hòa Khôn tin rằng hai người vẫn còn đang say sưa trong giấc điệp.

Hòa Khôn tùm tùm cười, le lưỡi, khề lui ra. Nhưng rồi đến giờ Thìn... Giờ Ty... Giờ Mão... Tuyệt nhiên vẫn không nghe tiếng động. Hòa Khôn lấy làm lạ vì chưa bao giờ thấy nhà vua ngủ trưa đến thế này. Hắn đánh bạo, kê miệng vào cửa phòng gọi :

- Lão gia! Mau thức dậy dùng điểm tâm!

Ban đầu Hòa Khôn còn gọi khẽ. Nhưng không có tiếng đáp lại. Hắn lại tiếp tục gọi nữa, lần này lớn giọng hơn. Cứ thế mà gọi đến mười mấy tiếng, những tiếng sau cùng như hét mà vẫn không có bóng một ai, hay một tiếng trả lời.

Hòa Khôn lo ngại thẳm trong bụng, nhưng vẫn không dám tự tiện vào buồng nên bèn tìm Lý Khả Tú và Bạch Chấn để thương lượng. Lý Khả Tú bàn :

- Hãy nhờ mụ quản gia đem điểm tâm vào, lẽ tự nhiên Hoàng thượng sẽ không bắt tội.

Bạch Chấn nghe nói liền tán thành :

- Chỉ có cách ấy là hay hơn cả!

Mọi người sau đó đi tìm mụ quản gia nhờ giúp hộ chuyện đó, nhưng trong nhà vắng ngắt, chẳng có một bóng người nài cả.

Bạch Chấn chẳng cần suy nghĩ gì nữa, xông đến đập mạnh cánh cửa ra. Hòa Khôn bước vào trước, bước tới giường vén màn lên xem thì chỉ thấy chăn gối bừa bãi trên giường mà bóng Càn Long và Ngọc Như Ý chẳng thấy đâu cả. Từ Lý Khả Tú cho đến đám Ngự tiền thị vệ lớn nhỏ đều sợ hãi kinh người, rối loạn cả đầu óc.

Lý Khả Tú càng nghĩ càng khó hiểu. Cả bốn phương tám hướng được phòng bị kỹ càng, nguyên một khu vực gần như bị phong tỏa hoàn toàn thì ai còn vào đây được để bắt hai người đi.

Cuộc tìm kiếm lục soát bắt đầu. Nhưng tìm cả nửa buổi mà vẫn không tìm được manh mối gì cả.

Quan Thống lĩnh Ngự lâm quân là Phúc Khang An họp cùng quan Tuần vũ Hàng Châu được tin mật báo cũng chạy đến. Nhưng rồi ai nấy cũng đành bó tay mà không biết phải đối phó cách nào...

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Ân Cừu Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Có đôi mới thương người đôi khổ - Không tù sao hiểu chốn tù lao

Đêm trước, sau khi Ngọc Như Ý đàn ca hầu Càn Long xong, nhà vua sung sướng uống luôn mấy chung rượu Hoàng Hoa Cúc.

Ngọc Như Ý nhoen miệng cười duyên nói :

- Em phục thị lão gia yên ngủ nhé?

Càn Long cười thích chí, gật đầu. Ngọc Như Ý liền cời y phục, diu Càn Long lên giường. Rượu đã ngà ngà say, nhưng men tình càng thêm đậm. Càn

Long nắm tay Ngọc Như Ý, nàng nhỏ nhẹ nói :

- Em ra ngoài một chút, sẽ vào hầu lão gia ngay. Chờ em nhé!

Càn Long đặt đầu lên gối. Mùi hương phảng phất êm dịu, tâm hồn nhà vua như lạc vào cõi mộng. Giữa lúc ấy đột nhiên có tiếng động trước giường. Càn Long ngỡ là Ngọc Như Ý trở vào, nhắm mắt gọi :

- Nàng ơi! Sao ra ngoài lâu thế? Đêm xuân một khắc ngàn vàng. Được hoa để đó, sao nỡ để chàng nằm êm?

Không nghe tiếng trả lời, Càn Long mở mắt ra nhìn. Bức màn vén nửa, một đầu người lộ vào. Dưới ánh đèn mờ, Càn Long thấy một bộ mặt người bằng da, hai mắt sáng như sao. Tưởng là mình hoa mắt, Càn Long cố mở mắt ra hết cỡ để nhìn lại cho rõ.

Một lưỡi dao chìa ngay vào yết hầu Càn Long, rồi một giọng nói vang lên chỉ vừa đủ nghe :

- Im mồm! Ngươi mà la lên một tiếng, ta lập tức tặng cho một đao!

Càn Long nghe nói tình cả rượu, sợ hãi không dám hé môi. Người ấy móc ra một cái khăn nhét vào miệng Càn Long, sau đó cuốn chặt thân hình Thanh đế vào tấm vải lót đầu giường, vác lên vai đi thật nhanh nhẹn.

Càn Long ở trong tấm vải không kêu la được, mà cũng không cử động được, và cũng chẳng trông thấy được gì. Rồi nhà vua có cảm tưởng là người ấy đi từng bước một xuống thật sâu, như vô tận. Mũi Càn Long như ngửi thấy mùi bùn. Đi một lúc khá lâu, Càn Long lại có cảm giác như người ấy đi từng bước một lên cao. Càn Long lúc đó chợt tỉnh ngộ, biết được người ấy đang ở dưới đường hầm được đào sâu vào trong lòng đất, tiến lên đột ngột bắt cóc mình rồi lại đem xuống dưới hầm mà đi ra bên ngoài. Cái mưu kế này thật là hết sức độc đáo, qua mặt được tất cả cao thủ và quan binh.

Bỗng Càn Long nghe thân thể bị chấn động, bánh xe lăn vòng trên mặt đất thì hiểu ngay mình bị bỏ vào một cỗ xe ngựa. Xe càng chạy, thân thể Càn Long càng bị chấn động dữ dội. Rồi hình như đường như lên dốc mỗi lúc mỗi cao. Xe chạy một lúc thật lâu rồi mới ngừng hẳn.

Người kia quàng “cái bao vải” lên vai xách vua Càn Long xuống khỏi xe, dùng khinh công chạy vùn vụt. Chạy một hồi khá lâu, người kia mới dừng lại, ném bao vải đựng Càn Long xuống đất, sau đó mới từ từ mở bao vải hé ra một chút ở phía trên đầu.

Cảnh vật chung quanh tối đen, chẳng thấy được gì cả. Nghe văng vẳng, chỉ có tiếng gió thét và tiếng sóng gào. Tiếng gió càng lúc càng thổi mạnh, và rồi một trận cuồng phong kéo tới.

Càn Long hồi hộp vô cùng, định đưa tay lên dụi mắt để xem thử nơi này là chốn nào thì một giọng nói thật lớn vang lên ngay bên tai :

- Cử động là chết ngay!

Càn Long sợ hãi, không dám nhúc nhích gì nữa. Gió lần hồi lắng trở lại. Càn Long trông rõ được mình đang bị nhốt trong một gian nhà nhỏ. Có hai người đang ngồi cầm đũa ăn mì ăn ngon lành, húp nước nghe “xùm xụp”.

Trọn đêm bị đưa đi một nhọc, bụng Càn Long đói như cào. Mùi thơm ngon từ tô mì bốc lên mũi làm Càn Long thèm đến chảy nước miếng. Nhà vua định lên tiếng xin một tô thì chợt thấy một người vào đặt thêm một tô mì nữa lên bàn nói :

- Ngươi ăn tô mì này đi. Không có thuốc độc đâu mà sợ.

Càn Long cả mừng, định đứng dậy lại bàn ngồi ăn bỗng cảm thấy thân hình mình như lạnh lạnh trống trải, chợt nhớ ra là hôm qua mình bị Ngọc Như Ý côi hết y phục ra. Giờ chỉ có tấm vải kia để che thân, nếu bước ra ngoài ắt phải lộ thân thể.

Đang do dự chưa biết phải làm gì bỗng một người với vẻ mặt dữ tợn nói lớn :

- Nếu ngươi sợ mì có thuốc độc thì để ta ăn vậy!

Dứt lời, y bung tô mì lên ăn ngấu nghiến, húp nước một cách ngon lành, chỉ trong nháy mắt đã sạch cả cái lẫn nước.

Càn Long đánh bạo lên tiếng hỏi :

- Phải chăng anh là người của Hồng Hoa hội?

Người kia gật đầu đáp :

- Đúng vậy! Ta là người của Hồng Hoa hội, ngoại hiệu Quý Kiến Sầu.

Càn Long hỏi :

- Tôi không có quần áo trên người. Cho tôi mượn một bộ.

Người kia, tức Quý Kiến Sầu Thạch Song Anh “hừ” một tiếng nói :

- Thì coi trường! Đâu ai có dư đồ cho ngươi mượn!

Càn Long nói :

- Tôi cần gặp mặt Trần tổng đà chủ của anh!

Có lẽ trong đời, đây là lần đầu tiên Càn Long phải xuống nước, hạ mình cầu người thay vì dùng uy quyền hống hách. Thế nhưng Thạch Song Anh vẫn lạnh lùng, mặt lạnh như tiền đáp :

- Văn tứ ca của chúng ta bị ngươi bắt cầm tù khổ sở, bị trọng thương còn chưa khỏi. Anh em Hồng Hoa hội từ nhỏ đến lớn ai ai cũng muốn giết ngươi. Tổng đà chủ còn bận tìm danh y cứu chữa cho Văn tứ ca, đâu có thì giờ rảnh để gặp ngươi! Chờ thương tích của Văn tứ ca lành hẳn thì may ra mới gặp ngươi nói chuyện sau.

Càn Long nghe nói thì hết sức lo ngại, không biết chừng nào thương tích Văn Thái Lai mới lành lại. Đang bối rối trong lòng thì Thiết Tháp Dương Thanh Hiệp nhìn nhà vua cảm phần nói :

- Văn tứ ca mà có mệnh hệ gì thì ngươi phải đền mạng đấy!

Càn Long nghe nói làm thinh, lẳng lặng không nói gì cả. Rồi người này nói qua, người kia nói lại, hết chửi triều đình Mãn Thanh dày xéo giang san của người Hán lại chửi đến Hoàng đế sai lầm quan lại cùng bọn “ưng khuyến” tàn sát lương dân.

Thạch Song Anh thuở bé bị địa chủ ức hiếp tàn bạo dã man, phải chịu nhục đủ điều, oán hận đến thấu xương nên chửi nhiều hơn ai hết. Mỗi câu chửi như một gáo nước tạt mạnh vào mặt Càn Long khiến nhà vua sợ mất mặt, không dám hó hé gì cả.

Đến giờ Ngọ, Mạnh Kiện Hùng và An Kiện Cường đến thay phiên. Hai người vừa ăn cơm vừa phê bình đả kích những cực hình của quan lại triều đình dùng để tra tấn đánh hành nhằm mục đích ăn hối lộ cũng như bóc lột, cướp đoạt tài sản.

Chiều xuống, hai anh em họ Thường vào đổi phiên canh gác. Hai người bày tiệc rượu ăn uống vui vẻ, ngon lành. Họ kể lại những chuyện báo thù tàn khốc của nạn nhân trong giới giang hồ đối với đám quan lại triều đình.

Càn Long sợ toát cả mồ hôi. Nhà vua muốn bịt tai lại chẳng muốn nghe, nhưng tính hiếu kỳ lại nổi dậy thành thử không muốn nghe cũng chẳng được.

Anh em Tây Xuyên song hiệp canh gác đến sáng thì lại đổi phiên cho Triệu Bán Sơn và Vệ Xuân Hoa. Càn Long thấy một người mặt mũi hiền từ và một người dung mạo tuấn tú, khác hẳn hai anh em họ Thường thì cũng thấy vững bụng hơn một chút.

Sau một này bị bỏ đói, Càn Long không chịu nổi bèn lên tiếng nói với Triệu Bán Sơn :

- Làm ơn nói giùm một tiếng cho tôi gặp mặt Tổng đà chủ của các người.

Triệu Bán Sơn đáp :

- Tổng đà chủ hôm nay vắng mặt. Chừng nào trở về tôi sẽ nói hộ cho nhà vua.

Càn Long lại nghĩ tình trạng này mà kéo dài thì không biết liệu mình còn sống nổi vài hôm nữa không nên đành phải lên tiếng năn nỉ :

- Có gì cho tôi ăn chút đỉnh, đói bụng quá!

Triệu Bán Sơn đáp :

- Cái đó thì được.

Tam đương gia lên giọng như một quan đại thần truyền lệnh, nói với Vệ Xuân Hoa :

- Đức vạn tuế cần dùng ngự thiện, mau bày yến tiệc cho thật linh đình.

Vệ Xuân Hoa vâng lời đi ra.

Càn Long cả đẹp, lại bảo :

- Ngươi sai đem cho trăm một bộ y phục.

Triệu Bán Sơn lại tiếp tục truyền lệnh :

- Đức vạn tuế cần ngự y, mau đem cầm bào đến.

Càn Long vui vẻ nói :

- Khanh tốt lắm, vừa theo ý của quả nhân. Khanh hãy cho biết tên họ để sau này quả nhân trọng thưởng.

Triệu Bán Sơn chỉ cười không đáp. Càn Long nhìn kỹ, chợt “à” lên một tiếng nói :

- Trẫm nhớ ra rồi! Khanh có tài phóng ám khí có một không hai trên đời.

Mạnh Kiện Hùng mang đến một bộ quần áo quàng dưới đất. Càn Long xem thử, thấy đó là một bộ y phục của người Hán dưới triều Minh.

Thấy Càn Long do dự, Triệu Bán Sơn nói :

- Chúng tôi ở đây chỉ có một loại quần áo đó thôi. Nếu nhà vua không chịu mặc thì tôi cũng đành chịu chứ không biết phải làm thế nào cho vừa lòng người!

Càn Long thầm nghĩ mình là Hoàng đế Mãn Thanh là mặc vào y phục của người Hán thì thật là khó coi. Nhưng nếu không chịu mặc thì không lẽ lại cời truồng, như thế lại càng khó coi hơn nữa! Nghĩ như vậy, Càn Long không đắn đo nữa, bèn mặc ngay y phục vào.

Mặc xong quần áo vào người, Càn Long ra đứng bên cửa sổ nhìn ra sông sắt. Sông nước chảy dài, xa xa có những cánh buồm lơ lửng. Chung quanh là cây cỏ xanh tươi, có những thửa ruộng từng lớp chằng chịt tựa như bàn cờ. Càn Long không còn nghĩ ngợi gì nữa, biết mình đang bị giam giữ trên núi. Thật ra, đây là Lục Hòa bảo tháp, cao vọt vọt đến 32 tầng, một “kỳ quan” của Hàng Châu, được xây ngay trên bến bờ Giang Nam.

Vài giờ sau, có người vào báo với Triệu Bán Sơn :

- Yến tiệc đã dọn xong. Xin thỉnh Đức vạn tuế vào dùng đồ ngự thiện.

Triệu Bán Sơn và Vệ Xuân Hoa đưa Càn Long xuống tầng thứ nhất của tháp. Ngay chính giữa có đặt một chiếc bàn tròn, bên trên là chén đĩa, đĩa muông được sắp ngay ngắn, sạch sẽ, với người ngồi đây chung quanh, chỉ chừa lại ba chỗ trống. Trông thấy Càn Long, tất cả mọi người đứng dậy vòng tay thi lễ, cung kính, tiếp đãi niềm nở. Thấy mọi người như thay đổi thái độ, Càn Long mừng thầm trong bụng.

Vô Trần đạo nhân nói :

- Tổng đà chủ của chúng tôi cho biết lần thứ nhất gặp Hoàng thượng đã mười phần kính mến, xem như người nhà thân thuộc nên mới có ý định rước long thể lên tháp chơi vài ngày để hàn huyên tâm sự thật nhiều. Chẳng ngờ có việc xảy đến bất ngờ nên Tổng đà chủ bắt buộc phải đi nên tạm nhờ tôi thay mặt mà tiếp đãi, hầu hạ Hoàng thượng trong những ngày tới.

Càn Long chỉ còn biết ậm ừ rồi ngồi lặng thinh chứ chẳng biết phải nói gì cho hợp tình hợp lý nữa.

Vô Trần đạo nhân mời Càn Long lên ghế đầu. Càn Long không khiêm nhượng khách khí, ngồi ngay xuống. Nhà vua nhìn trong bàn tiệc thấy có đủ tất cả các hạng người. Già có, trẻ có. Nam có, nữ có. Những mặt mũi khối ngô cũng có, mà dữ dằn như họ pháp cũng không thiếu.

Người hầu dâng hồ rượu lên. Vô Trần đạo nhân đón lấy, rót vào chung nói :

- Anh em chúng tôi đều là hạng người thô lỗ, không rành cách thức hầu hạ Hoàng thượng, xin ngài thứ lỗi cho.

Rượu vừa rót đầy vào chung, Vô Trần bỗng biến sắc nạt tên hầu :

- Hoàng thượng xưa nay có dùng cái thứ rượu nhạt này bao giờ? Mau đem thứ rượu tửu thượng hảo hạng ra đây!

Tiện tay, Vô Trần đạo nhân hất trọn chung rượu vào mặt tên hầu bàn. Hấn sợ run lên nói :

- Ở đây chỉ có loại rượu này. Để tiểu nhân lập tức xuống thành mua loại rượu thượng hảo hạng.

Vô Trần đạo nhân lại hét lớn :

- Đi cho mau! Cái thứ rượu nhạt này thì chỉ để cho bọn ta dùng mà thôi, có sao lại dám dâng cho Hoàng thượng? Thật là to gan!

Từ Thiện Hoàng sau đó rót rượu cho tất cả mọi người, trừ vua Càn Long. Lát sau, bốn tên hầu tiệc lại bưng lên bốn món thức ăn nóng hổi, bốc hơi nghi ngút. Chỉ ngửi thấy mùi thơm cũng đủ thấy thơm rồi. Một món là “Thanh sao giả nhân”, một món “Đường cam bài cốt”, một món “Tả tỵ lý ngư” và một món “Sinh sao kế phiến”. Toàn là những thức ăn vừa ngon lại vừa bổ, chỉ có hạng người cao sang quyền quý, đại phú hộ mới dám ăn mà thôi.

Vô Trần đạo nhân lại nhấn mặt, nạt tiếp :

- Tên đầu bếp nào nấu những món ăn này?

Gã đầu bếp được gọi ra, run rẩy bước tới thưa :

- Tiểu nhân đây lãnh trách nhiệm ấy.

Vô Trần đạo nhân sa sầm nét mặt nói :

- Mi là hạng người gì mà dám đảm đang chuyện này? Những món bình dân thế này mà cũng nấu được cho Hoàng thượng ngự à? Còn không mau mời Trương An Quan, đầu bếp cung của Hoàng thượng đến đây đảm nhiệm?

Càn Long nói :

- Ta thấy các món ăn này đều là những món ngon khó tìm cả. Tên đầu bếp này không vụng về chút nào đâu.

Càn Long quá đói, cầm đũa định gấp thức ăn thì Lục Phi Thanh ngấm sử dụng nội công, dùng đôi đũa cản lại nói :

- Đồ ăn này không được tinh khiết lắm. Hoàng thượng không nên dùng. Hãy chờ món khác!

Đôi đũa của Lục Phi Thanh vừa chạm trúng đũa mình, Càn Long cảm thấy cánh tay tê rần lại, buông rơi đôi đũa xuống bàn.

Càn Long đỏ mặt, xấu hổ ngồi im. Vô Trần đạo nhân khen :

- Ngoại hiệu Miên Lý Châm quả nhiên “danh bất hư truyền”. Trương Siêu Trọng võ nghệ cao cường, nội công thâm hậu nhưng coi bộ phải nhường sự huynh y một bước rồi đó.

Mọi người sau đó cùng nhau ăn uống no say, bỏ mặc Càn Long ngồi đói bụng nhìn mòm. Từ Thiện Hoàng lại gọi đầu bếp ra bảo :

- Ngự thiện đã nấu xong chưa? Hoàng thượng đói bụng lắm rồi đó!

Tên đầu bếp bỏ đi, tên hầu bàn lại đem trà ngon đến. Từ Thiện Hoàng rót trà mời Càn Long nói :

- Trà này cũng khôn đến nỗi tệ. Hoàng thượng có thể dùng đỡ được.

Càn Long uốn cạn hai chung trà, bụng lại càng thêm đói. Nhà vua giận lắm nhưng vẫn không tỏ một chút nào ra mặt. Triệu Bán Sơn ôn tồn nói :

- Chúng tôi đã sai dọn bàn tiệc khác, Hoàng thượng chịu khó đợi thêm một chút.

Hai giờ sau, vua Càn Long ngồi thấy một mùi thịt dê nướng thơm phức, nhận ngay ra là một món ăn ưa thích của mình thường do ngự trù Trương An Quan làm. Nhà vua ngạc nhiên nghĩ thầm :

- “Không lẽ bọn này bắt Trương An Quan đến đây nấu nướng cho mình ăn thật hay sao?”

Trong bụng vua Càn Long còn đang hoài nghi thì Trương An Quan chạy tới cúi mọp người, khấu đầu tâu :

- Mời Hoàng thượng dùng ngự thiện.

Càn Long lấy làm lạ hỏi :

- Sao mi đến đây?

Trương An Quan tâu :

- Nô tài đang xem kịch ở hí viện thì có người để dẫn đi báo Hoàng thượng cho đòi đến phục vụ làm nô tài hết sức vui mừng.

Càn Long gạt đầu mấy cái bước lại bàn ăn, thấy bày biện đủ các món ngon. Nào là “tổ yến với gà con, vịt con và đậu hũ hầm”, một đĩa lớn; “thịt dê nướng giả tréo”, một đĩa lớn; “đông duẩn hầm gà nấu với mì căng”, một tô đầy; “gà rút xương nấu hột sen và bạch quả”, một tô; “gan rùa dồn vị cá” một đĩa; “bào ngư tôm hùm nấu hấp cải” một tô... Ngoài ra còn mười mấy thứ điểm tâm gồm các thứ bánh, mứt, trái cây đặc biệt khó tìm cả.

Càn Long rất hài lòng. Vô Trần đạo nhân bước tới nói :

- Mời Hoàng thượng dùng ngự thiện.

Càn Long chưa kịp cầm chén đũa lên thì một đàn mèo hoang từ cửa sổ bên ngoài phóng vào, con thì chụp món này, con thì tha món kia, tranh nhau ăn, hất hết cả đồ ăn xuống dưới đất. Rồi Châu Ý từ đâu xách gậy vào điều khiển bầy mèo nhảy lung tung. Quần hùng cũng ùa tới cùng nhau hất sạch mấy món ăn trắng miệng rồi cùng nhau giải tán. Thế là Càn Long bị bỏ đói thêm ngày thứ hai..

Suốt hai ngày, Phúc Khang An, Lý Khả Tú cùng các quan đại thần, cũng như Bạch Chấn cùng đám thị vệ nghĩ đủ “trăm phương ngàn kế” mà vẫn không sao tìm được tin tức gì của vua Càn Long.

Sáng hôm thứ ba, Phúc Khang An mở một cuộc hội nghị khẩn cấp tại dinh Tuần vũ. Dù chưa tìm được biện pháp nào rõ rệt, tất cả đồng ý rằng không nên báo tin cho Hoàng thái hậu tin này, và quyết tâm tiếp tục bỏ thêm công sức để tìm manh mối.

Đang lúc mọi người còn phân vân, bỗng nhiên Đoàn Đại Lâm mặt mũi xanh như tàu lá chuối, hốt hoảng chạy đến, ghé miệng nói nhỏ vào tai Bạch Chấn.

Bạch Chấn biến sắc đứng dậy hỏi :

- Có thật như vậy hay sao?

Phúc Khang An hoang mang hỏi :

- Việc gì thế?

Đoàn Đại Lâm đáp :

- Có sáu tên Ngự tiền thị vệ của Hoàng thượng bị giết chết đêm qua.

Phúc Khang An sốt sáng nói :

- Mau đến đó điều tra! Vụ này chắc hẳn có liên quan đến việc Hoàng thượng bị bắt chứ chẳng sai!

Nghe Phúc Khang An nói, mọi người ai nấy đều đồng ý, cho là phải, liền theo Phúc Khang An tới nơi xem xét. Thì ra đó là nơi nghỉ chân của vua Càn Long tại dinh Tuần vũ Hàng Châu từ lúc đích thân đến thăm vãn Văn Thái Lai.

Đoàn Đại Lâm đẩy mạnh cửa mở ra. Sáu tử thi của sáu tên Ngự tiền thị vệ nằm ngổn ngang bên trong. Kẻ thì chết đâm, người thì chết chém, cũng có kẻ bị đập vỡ sọ. Vũ khí của cả sáu người còn nguyên trong vỏ, chứng tỏ thủ pháp của địch nhân lẹ làng đến nỗi không ai kịp rút binh khí ra để đối phó.

Bạch Chấn nặn đầu nặn óc suy nghĩ một hồi, nói :

- Sáu anh em này toàn những tay cao thủ thượng thừa mà bị giết không kịp trở tay mới thật kỳ lạ!

Lý Khả Tú phát biểu ý kiến :

- Cứ xem tình huống này thì Hoàng thượng đã bị chúng mời đi. Nhưng sao lại còn giết sáu tên thị vệ? Như vậy chứng tỏ là có hai nhóm ra tay chỉ không phải một!

Phúc Khang Anh gật đầu nói :

- Lý tướng quân nói rất có lý. Nhưng cũng khó mà biết được là một hay hai nhóm. Rất có thể chỉ là một mà thôi. Chúng ra tay giết sáu tên thị vệ trước rồi mới mời Hoàng thượng đi. Lý do, một là để họ không có cơ hội ra tay bảo vệ Hoàng thượng, và hai là để diệt khẩu, không cho ai biết được may mắn nào.

Bạch Chấn nói :

- Một điều chúng ta biết rõ ràng nhất là cho dù một hay hai nhóm thì chúng đều là phản thần cả. Hồng Hoa hội đương nhiên là có gan làm những chuyện tay trời như thế này, nhưng căn cứ vào thủ pháp giết người thì quyết không phải là cách cao thủ võ lâm tại Giang Bắc hay Giang Nam được. Vì vậy, tôi có thể kết luận một điều chắc chắn là không phải Hồng Hoa hội ra tay giết sáu anh em thị vệ này.

Xem xét các tử thi thêm một lượt, Bạch Chấn liền nhờ Lý Khả Tú mời cho mình một người thợ săn. Lý Khả Tú liền gọi ba người thợ săn, dắt tổng cộng sáu con chó săn đến gặp Bạch Chấn, đồng thời chuẩn bị 3000 xạ thủ sẵn sàng.

Bạch Chấn truyền cho mấy người thợ săn cho bảy chó ngửi qua sáu tử thi một lượt rồi kéo nhau đi thẳng đến bờ hồ. Đến bờ hồ, sáu con chó săn dùng mũi đánh hơi rồi nhìn Tây Hồ sủa vang lên nghe đỉnh tai nhức óc rồi cứ nhắm phía ven hồ mà chạy mãi.

Bạch Chấn khẽ gật đầu. Quả nhiên nơi chỗ bùn lầy ẩm thấp có dấu chân người và chân chó rõ in rõ rệt. Bảy chó săn lại tiếp tục đánh hơi tại chỗ Càn Long lên bờ tối hôm đó rồi quay luôn một mặt trở về thành nội. Bảy chó sau đó đi chậm rãi, vừa đi vừa đánh hơi rồi dẫn mọi người đến thẳng nhà Ngọc Như Ý. Trong nhà vốn có quân lính canh gác nhưng bỗng nhiên im lìm vắng ngắt, không một tiếng động.

Mọi người bước vào trong, thấy ngay xác hai thị vệ cùng một số quân lính nằm chết ngổn ngang. Chẳng một tử thi nào còn lười. Trên yết hầu của nhiều tên quân còn in rõ ràng vết răng của chó cắn.

Bạch Chấn quan sát các vết thương của nạn nhân một hồi, nghĩ thầm :

- Loại chó này cực kỳ hung ác, rất là cao lớn, không phải là loại chó thường mà là giống chó ngao ở ngoài quan ải hoặc giống chó săn hay chó sói tại vùng Tây bắc.

Bảy chó bỗng nhiên cào mạnh, sủa càng lúc càng lớn. Bạch Chấn thấy khả nghi liền sai quân lính dùng đao đào sâu xuống chỗ có dấu chân chó cào để xem thử. Đào được mấy tấc bỗng nhiên có một tấm ván tự động bật lên. Dưới tấm ván là một tấm đá màu trắng như một nắp hầm.

Bạch Chấn la lớn :

- Mau cạy tấm đá lên!

Quân lính ra sức nạy một hồi giờ cao tấm đá lên, quả nhiên là một nắp hầm. Bên dưới là một đường hầm rộng lớn.

Lúc đó, Lý Khả Tú và Bạch Chấn mới hiểu tại sao huy động bao nhiêu quân mã canh gác nghiêm ngặt như thế mà thích khách vẫn chui lọt vào được...

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Ân Cừ Lục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Huynh đệ hai người trao chí hướng - Phu thê một cặp sánh chung đường

Vua Càn Long xong bị bỏ đói liên tiếp hai ngày trong tháp Lục Hòa thì toàn thân yếu ớt, tinh thần rã rượi. Sáng hôm thứ ba, nhà vua thức dậy thật sớm nhưng thấy uest oải nên định bụng đánh thêm một giấc.

Bỗng đâu thư đồng Tâm Nghiện vào thưa :

- Tàu Hoàng thượng! Thiếu gia của tôi xin mời ngài đến nói chuyện.

Càn Long hỏi :

- Thiếu gia của em là ai?

Tâm Nghiện đáp :

- Là Tổng đà chủ của Hồng Hoa hội.

Càn Long đứng dậy khoác áo. Tâm Nghiện đi lấy nước cho nhà vua rửa mặt. Sau khi rửa mặt xong, Càn Long theo Tâm Nghiện xuống tầng thứ nhất của tháp Lục Hòa.

Trần Gia Cách mặc chiếc áo dài màu xanh nhạt, mặt tươi vui hơn hờ bước tới đón tiếp. Càn Long vòng tay đáp lễ. Cả hai đi vào bên trong. Tâm Nghiễm đem trà đến dâng lên.

Trần Gia Cách vừa rót trà vừa nói với Tâm Nghiện :

- Mau đem đồ điểm tâm lên đây!

Tâm Nghiện vào trong bưng lên một mâm thức ăn thơm phức, đầy đủ các món ăn ngon lành. So hai đôi đĩa ngọc đặt trước mặt từng, người, Tâm Nghiễm lại rót rượu vào hai chung vàng.

Trần Gia Cách nói :

- Tiểu đệ phải đi thăm một người bạn bị trọng thương nên chậm trễ việc tiếp đón, xin huynh đài miễn chấp cho.

Càn Long vui vẻ đáp :

- Không sao! Không sao!

Trần Gia Cách nói :

- Mời huynh đài dùng đỡ mấy món ăn đạm bạc. Tiểu đệ còn muốn được thưa chuyện.

Trần Gia Cách cầm đĩa gắp thịt bỏ câu hầm yến với nhân sâm hồng nhục. Quá đói, Càn Long không khách sáo, cầm đĩa ăn “thật tình”. Trần Gia Cách chỉ ăn qua loa một thử một chút, dụng ý nhường hết cả cho Càn Long. Nhìn Càn Long ăn uống ngon lành, Trần Gia Cách mỉm cười không nói gì cả. Chỉ trong chớp mắt, cả mâm thức ăn đã cạn sạch.

Điểm tâm xong, Trần Gia Cách lại rót trà mời vua Càn Long. Nhà vua thấy nước trà màu xanh nhận ra ngay là “Long tinh tế trà” liền nhắm luôn mấy hớp. Nước trà thơm ngon mát rượi, Càn Long cảm thấy tinh thần khoan khoái, thân xác khỏe khoắn lại nhiều.

Sau mấy tuần trà, Tâm Nghiện đến dọn. Trần Gia Cách bảo :

- Em bảo đầu bếp chuẩn bị mấy món ăn thật tươm tất để ta nhắm rượu với Hoàng thượng.

Tâm Nghiễm vừa đi ra, Trần Gia Cách liền đóng chặt cửa lại nói :

- Tất cả mọi người đều ở dưới thấp. Chúng ta ở trên này cứ nói chuyện thông thả. Việc này quyết không thể để lọt vào tai một người thứ ba được.

Vua Càn Long bỗng đổi sắc mặt, trầm giọng hỏi :

- Nhà ngươi bắt cóc ta đến đây để làm gì?

Trần Gia Cách bước tới hai bước nhìn thẳng vào mặt Càn Long. Đôi mắt của chàng như hai luồng điện quang, Càn Long không dám nhìn vào, ngó mặt đi chỗ khác.

Một hồi lâu, Trần Gia Cách mới lên tiếng :

- Đại ca! Tới giờ phút này mà anh vẫn chưa chịu nhận em sao?

Lời nói của Trần Gia Cách rất êm ái, đượm tình tha thiết, nhưng Càn Long lại cảm tưởng như tiếng sét đánh vào tai :

- Ngươi... ngươi... ngươi nói gì?

Nét mặt lộ hẳn ra những nét chân thành, Trần Gia Cách nắm tay Càn Long nói :

- Chúng ta là anh em ruột. Đại ca! Anh đừng dối em, em biết hết cả rồi!

Từ lúc Văn Thái Lai được cứu thoát, Càn Long đã đoán biết ngừng bí mật của mình không thể nào còn giấu kín được nữa. Nhưng thỉnh thoảng nghe Trần Gia Cách gọi mình bằng “đại ca” thì lòng chợt muôn phần kinh hãi, cảm thấy mình như bất lực, ngã ngồi trên ghế.

Trần Gia Cách nói tiếp :

- Anh du hành đến Hải Ninh tảo mộ, lập miếu thờ cha mẹ, phong thần cho cả hai người. Em thấy rõ ràng anh chưa phải là người quên gốc quên nguồn. Anh thử lấy ảnh xưa mà xem lại, sẽ rõ.

Dứt lời, Trần Gia Cách lấy một cuốn giấy treo vách tường. Cuốn giấy mở ra, để lộ một khuôn mặt rất lớn. Càn Long nhìn thấy đó chính là chân dung của mình trong y phục người Hán, mặt mũi sáng sủa hiền lành. Xem bức ảnh của mình xong, Càn Long lại đứng lên đưa mắt nhìn Trần Gia Cách. Cả hai giống nhau như hai giọt nước. Càn Long thở dài, ngồi lại xuống ghế.

Trần Gia Cách tha thiết nói :

- Đại ca! Chúng ta không hiểu nhau để đi đến “cốt nhục tương tàn”. Hồn thiêng phụ mẫu hẳn xót xa lắm!

Càn Long lặng thinh một hồi rồi mới nói :

- Từ lâu ta đã gọi ngươi đến kinh thành làm việc. Sao ngươi không nghe?

Thấy Trần Gia Cách nghĩ ngợi dăm chiêu mà không đáp lại lời mình, Càn Long lại nói tiếp :

- Ta biết ngươi đã từng thi Hương và đỗ đầu. Chính ta đã từng phong ngươi chức Cử Nhân. Tài học của ngươi thi có thi Hội thi Đình vẫn chiếm Khôi Nguyên có khó gì. Sau này ngươi làm muốn đến chức Thượng Thư, Tuần Phủ thì phỏng có khó gì? Ta há chẳng nâng đỡ cho ngươi sao? Cả việc nhà, lẫn việc nước, ta với ngươi cùng đồng tâm bên nhau. Như thế có phải tốt đẹp hơn không? Tại sao ngươi cứ nghĩ toàn những chuyện bất trung, bất hiếu, bất để, lẫn mình vào trong chốn lục lâm khổ cực chuốc lấy những điều đại nghịch bất đạo như thế?

Bỗng nhiên Trần Gia Cách quay lại nói :

- Đại ca! Em không đem những tiếng bất trung, bất hiếu hay bất để ra để trách em, có sao anh lại đem ra để trách em?

Càn Long “hừ” một tiếng đáp :

- Bề tôi thờ vua hết lòng, đó là trung. Chống lại vua là đại nghịch. Ta là vua, làm sao ngươi có thể dùng chữ bất trung với ta được?

Trần Gia Cách nói :

- Anh rõ ràng là người Hán. Nay lại thờ giặc Mãn. Như thế gọi là trung hay sao? Ngày cha mẹ còn sống, anh không phụng dưỡng. Ngày ngày giữa triều, cha phải quỳ lạy anh. Như thế là hiếu sao?

Mồ hôi từ trên trán Càn Long nhỏ xuống có hột. Nhà vua đành dịu giọng :

- Thật ra là ta thật tình không biết. Cố Tổng đà chủ Hồng Hoa hội vào mùa Xuân năm nay bí mật vào cung nói cho ta biết. Mầu cho đến giờ này ta vẫn còn bán tín bán nghi. Chẳng qua bọn phàn làm con phái tin là có chứ không được ngờ là không. Tin lắm là ngu. Đúng mà không tin là bất hiếu. Vì vậy mà ta mới đến Hải Ninh tế mộ.

Sự thật nói như thế Càn Long đã dối lòng. Mùa Xuân vừa rồi, Vu Vạn Đình đem Văn Thái Lai theo ông ta vào cung đích thân trao cho Càn Long một lá

thư của Trần phu nhân tự tay viết. Trong thư kể rõ tất cả những gì về cuộc đời của Càn Long từ nhỏ, và nhà vua tin tưởng là sự thật. Sau khi Vu Vạn Đình đi khỏi, Càn Long sai mời người vú nuôi họ Lộc tới hỏi rõ mọi việc. Bị Càn Long bắt phải nói thật, người vú nuôi họ Lộc không dám dối, kể lại tất cả cho Càn Long nghe. Nguyên 47 năm trước đây, vào ngày 13 tháng 8, Phúc Tần, vị Hoàng Tử Bối Lạc Doãn Trinh cho ra đời một gái. Nghe tin phu nhân của quan đại thần Trần Thế Quang cùng ngày cũng sinh được một đứa con trai, Hoàng Tử bèn sai nội thị sang Trần phủ bế đứa bé trai vào cung xem thử. Nhưng khi người trong cung bế con trả lại thì lại là một đứa con gái. Biết Hoàng Tử tráo hài nhi, Trần Thế Quan cũng chỉ đành ngậm miệng mà không dám đề lộ việc.

Thời ấy, các Hoàng Tử Bối Lạc con của Khang Hy đều ngắm nghía đến ngái vàng cả. Ai nấy đều quyết liệt tranh giành ngôi Thái Tử nên không từ chối áp dụng bất cứ mụ thủ đoạn nào. Vua Khang Hy thích môn Khoa học toán số của người Tây phương nên các Hoàng Tử đua nhau học Tây. Ai nấy đều tìm cách lôi kéo các vị quan đại thần về phe mình để ngầm tạo thế lực. Người nào cũng âm thầm tổ chức những màn ám sát ngầm, giết những kẻ nào không theo mình.

Nhìn đám con mình thấy không có ai có đủ tài đức như mình mong muốn, Khang Hy lại nhắm vào hàng con cháu.

Hoàng Tử Doãn Trinh lúc bấy giờ có được một đứa con trai nhưng rất nhu nhược và đàn độn nên dĩ nhiên Khang Hy chẳng thèm để ý. Doãn Trinh chỉ còn hy vọng vào đứa con kế chào đời. Nhưng chẳng ngờ đứa kế lại là gái. Nghe tin Trần Thế Quang phu nhân cho ra đời một trai cho nên Doãn Trinh mới nảy ngay ra ý định đánh tráo hài nhi...

Đứa bé này từ nhỏ đã tỏ ra thông minh đĩnh ngộ, ham văn thích võ, tỏ ra rất có tương lai. Năm 6 tuổi đã biết đọc bài “Ái liên thuyết”, và đến năm 9 tuổi tình cờ ngẫu nhiên gặp được một chuyện kỳ lạ hiếm có. Việc kỳ lạ đó cũng giúp cho Doãn Trinh lên được ngôi báu sau này.

Đứa bé đó, tức Bảo Thân Vương, năm 9 tuổi theo vua Khang Hy đi săn bắn trong tỉnh Nhiệt Hà. Đội quân thị vệ đuổi từ trong rừng sâu ra một con gấu đen to lớn dị thường. Con ách thú xông thẳng tới tấn công Khang Hy, bị Khang Hy bắn cho một mũi tên ngay đầu. Con gấu đen lăn lộn ra đất. Khang Hy đã cắt cây nỏ. Bảo Thân Vương ngồi trên một con ngựa nhỏ đưa cây nỏ nhắm con gấu đen định bắn. Hai mắt Bảo Thân Vương nhìn con gấu to lớn mà chẳng chút sợ hãi. Khang Hy nhìn Bảo Thân Vương với vẻ hài lòng nói :

- Con bắn cho nó một phát đi!

Khang Hy vốn yêu mến Bảo Thân Vương nên có ý bảo thằng bé bắn để nói với quần thần rằng cháu nội mình mới có 9 tuổi mà đã bắn chết được một con gấu đen to lớn đến thế.

Bảo Thân Vương xuống ngựa đến trước đầu con gấu giương nỏ bắn một cái. Tất cả bọn thị vệ cùng vỗ tay hoan hô. Khang Hy sung sướng vuốt râu mỉm cười. Bảo Thân Vương sau đó nhảy lên ngựa phi đi.

Không ngờ con gấu ấy chưa chết, nó vùng dậy đứng hai chân lên như người rồi hung hăng nhào tới toan vồ lấy Khang Hy. Bọn thị vệ kinh hãi liền xúm lại dùng cung nỏ bắn như mưa, giết chết con gấu.

Khang Hy mừng rỡ bảo đám thị vệ rằng :

- Thằng cháu Bảo Thân Vương của ta thật là có chân mệnh thiên tử, phúc phần rất lớn. Giả sử nó mà lui chậm một chút nữa thôi thì còn gì là tánh mạng với con quai thú kia?

Từ đó về sau, Khang Hy sủng ái Bảo Thân Vương hơn tất cả những người cháu nội khác. Và thương cháu nội thì đương nhiên phải nghĩ đến cha của nó. Vì vậy mà Khang Hy mới truyền ngôi cho Doãn Trinh để sau này Doãn Trinh sẽ truyền lại cho Bảo Thân Vương.

Sau này Doãn Trinh lên ngôi, lấy hiệu là Ung Chính, hết sức nâng đỡ họ Trần ở Hải Ninh. Ung Chính làm việc ấy một là để tạ ơn họ Trần, hai là để mua chuộc lòng của vị quan đại thần này để vĩnh viễn theo phò, ủng hộ mình. Tuy vậy, cái hận đời con, vợ chồng Trần Thế Quang không sao quên được nên mới đưa đẩy đến việc tố cáo bí mật của Càn Long.

Lúc mới bị bắt vào phủ của Ung Thân Vương, thằng bé một mực kêu khóc, không chịu, nhất định không chịu bú. Vợ của Doãn Trinh là Phúc Tần không biết phảo làm thế nào nên đành gọi người vú em của nhà họ Trần là Lộc thị vào phủ để cho bú. Lúc bấy giờ đứa bé mới nín khóc, và chịu bú.

Câu chuyện đã được giữ kín hơn 40 năm rồi, nay bỗng nhiên Càn Long bắt ngờ hỏi lại. Nhưng chẳng qua những câu hỏi của Càn Long rành mạch quá nên Lộc thị biết nhà vua đã biết hết cả rồi nên bất đắc dĩ phải nói thật. Lúc bấy giờ Lộc thị đã ngoài 60 tuổi. Sau khi nói ra sự thật, đêm ấy Lộc thị bị Càn Long sai người thắt cổ cho đến chết vì sợ bà ta sẽ thổ lộ bí mật của mình ra...

Trần Gia Cách hỏi :

- Đại ca xem thử xem mình có giống người Mãn Châu hay không mà cứ hoài nghi mãi thế?

Càn Long lặng thinh không đáp. Trần Gia Cách lại nói tiếp :

- Anh là người Hán. Non sông gấm vóc của người Hán ngày nay rơi vào tay giặc Mãn. Anh làm đầu não của giặc Mãn thẳng tay đàn áp, khinh khi Hán tộc, con cháu của Minh Đế. Việc đó có phải là bất trung bất hiếu, đại nghịch và vô đạo hay không?

Càn Long không làm sao cãi lại, giận quá nói liều :

- Ta hôm nay lọt vào tay các ngươi. Muốn giết thì cứ giết đi, hà tất phải làm lời!

Trần Gia Cách nhỏ nhẹ phân bày :

- Hai người chúng ta chẳng có lời ước hẹn trên bờ biển Hải Ninh hôm nọ là sau này không giết hại nhau hay sao? Lời thề đó đệ vẫn nghe văng vẳng bên tai, lẽ nào lại bội ước? Huống hồ bây giờ đệ lại biết đại ca là anh ruột thì thử hỏi còn nỡ giết làm sao? Đại ca ơi! Suốt 10 năm trời dài đằng đẵng, tấm thân em một mình bôn ba, không có được ai là cốt nhục tình thâm cả. Hôm nay nhờ trời xui đất khiến, vong hồn phụ mẫu linh thiêng mới khiến cho em gặp được mặt anh. Thương anh còn không hết, thử hỏi làm sao nỡ giết hại anh chứ?

Trần Gia Cách tính tình ôn hậu. Mỗi lúc xúc động là hai dòng lệ lại chảy dài.

Càn Long thở dài hỏi :

- Ngươi bảo ta làm thế nào đây? Bất ta phải thoái vị chăng?

Lau khô lệ, Trần Gia Cách nghẹn ngào nói :

- Có ai bảo anh thoái vị đâu? Anh vẫn làm Hoàng đế như thường. Nhưng chỉ mong anh làm một Hoàng đế anh minh, nhân hiếu. Một Hoàng đế khai quốc, chứ không phải là một Hoàng đế bất trung bất hiếu như trước nữa.

Càn Long hỏi :

- Thế nào là Hoàng đế khai quốc?

Trần Gia Cách đáp :

- Làm Hoàng đế của người Hán, không phải là Hoàng đế Mãn Thanh!

Càn Long lại hỏi :

- Ngươi bảo ta đuổi người Mãn ra khỏi quan ải?

Trần Gia Cách đáp :

- Đúng vậy! Cái địa vị của anh hiện tại là “nhận giặc làm cha”, tránh không khỏi bị đời sau nguyên rủa! Sao chẳng chịu đoạt lại giang sang để dựng nên cơ nghiệp muôn đời?

Càn Long là người vốn ưa sự nghiệp vĩ đại, lưu danh vào sử xanh nên sau khi nghe Trần Gia Cách nói vậy thì quả trong lòng bị rung động.

Thấy lời của mình như đã đánh trúng tâm lý phần nào của Càn Long, Trần Gia Cách nói tiếp :

- Hiện tại anh là vua, ai cũng biết là anh chỉ hưởng cái sự nghiệp của người trước để lại. Có gì gọi là hiển hách? Bất quá cũng chỉ như bao nhiêu kẻ khác mà thôi. Anh nghĩ thử xem có đúng không?

Càn Long bước lại gần cửa sổ. Trần Gia Cách chỉ tay vào một nông phu đang cày ruộng nói :

- Ví dụ như người kia sinh tại phủ Ứng Thân Vương, còn anh sinh tại nhà dân giả thì hẳn ta là vua, còn anh là dân cày. Có đúng không?

Càn Long nhận lời nói là có lý. Trần Gia Cách nói luôn :

- Kẻ đại trượng phu sinh ra, sống trong vòng trăm năm. Thời giờ như bóng số, như vó câu. Nếu không lập được sự nghiệp vẻ vang thì trong chớp mắt đã mục nát như cây cỏ. Các vị như Hán Cao Tổ, Đường Thái Tông, Minh Thái Tổ mới là những chân anh hùng. Còn những người như Nguyên chúa Thành Cát Tư Hãn, người Thanh như Thái Tổ Nữ Nhĩ Cáp Xích Thái Tôn Hoàng Thái Cực, đều là hùng chúa một đời. Còn như Hán Hiến Đế, Minh Sùng Trinh thì cho dù không phải là những vua mất nước, dẫu được ở ngôi trăm năm cũng chỉ như bao nhiêu kẻ tầm thường mà thôi, chẳng có gì đáng nói đến!

Trần Gia Cách thật sự rất biết cách nói chuyện. Cứ sau một câu nói, lập trường của Càn Long dường như ngã về phía chàng. Nhà vu nghĩ thầm :

- “Y nói rất đúng! Nếu ta mở đầu được một triều đại mới thì sau này tên tuổi trong sử xanh nào có kém gì Lưu Bang với Lý Thế Dân?”

Trần Gia Cách còn đang định dùng thêm lời để thuyết phục Càn Long thì bất chợt nghe đằng xa có tiếng chó sủa. Càn Long thấy Trần Gia Cách dựng ngược lòng mi hướng mắt nhìn ra ngoài thì cũng ngó theo. Bốn con chó săn to lớn ở dưới tháp Lục Hòa chạy nhanh như tên bắn. Đằng sau có bóng hai người đang phi thân rất lẹ nên không làm sao trông thấy mặt được. Thoáng một cái, bốn con chó săn cùng hai người đã đến dưới chân tháp. Tháp Lục Hòa cao đến 32 tầng. Càn Long và Trần Gia Cách ở trên lầu thứ 12 nên đối với chân tháp còn rất xa.

Trần Gia Cách cố gắng để ý lắng tai nghe mà vẫn không nghe được hai người kia nói gì với nhau, chỉ thấy người và chó xông bên trong vào tháp.

Rồi thình lình, bốn con chó săn quay mình trở ra, cất tiếng sủa dữ dội chạy lòng lộn chung quanh tầng dưới. Mạnh Kiện Hùng cầm cung giương lên định bắn vào bốn con chó săn thì một bóng người nhảy tới giật lấy cây cung đồng thời đánh lên đầu chàng một chưởng. Mạnh Kiện Hùng vừa tránh khỏi thì bị người kia dùng cây cung điểm huyệt, ngã quỵ xuống nằm im bất động.

Không thèm quay đầu trở lại, người kia thừa thắng xông lên, giờ tay điểm huyết tiếp Độc Giác Hồ An Kiện Cường làm chàng ta té ngựa xuống.

Cùng lúc ấy, cha con Mã Thiện Quân và Mã Đại Đình cất tiếng kêu la cấp cứu không ngừng :

- “Kình địch! Kình địch!

Trần Gia Cách nhìn quanh bốn phía thấy im thin thít thì tin chắc rằng cường địch chỉ có hai người và bốn con chó. Rồi có hai tiếng thét vang lên, một là thiếu nữ và một là thiếu niên. Kế đến là một cây đao và một cây nhuyễn tiên bay ra ngoài tầng dưới của tháp. Trần Gia Cách biết ngay hai người kia đoạt được binh khí của Châu ý và Tâm Nghiện ném ra ngoài.

Căn Long thấy sắc mặt của Trần Gia Cách thay đổi bất thường thì trong lòng nghi hoặc không hiểu gì cả. Mới thấy chàng lộ vẻ lo lắng thì mặt chàng lại tươi cười ngay trở lại. Thì ra Tướng Tử Căn cầm cây thiết tương múa như bay đánh bốn con chó chạy ra ngoài cửa tháp. Kế đến là Châu Ý và Tâm Nghiện đỡ Mạnh Kiện Hùng và An Kiện Cường đứng dậy.

Bốn con chó sói hung dữ, cao lớn dị thường không thua gì bốn con báo. Bị Tướng Tử Căn nện trúng mỗi con một thiết tương, chúng vẫn không chút sợ sệt, cùng nhau bao vây Tướng Tử Căn lại cắn sủa không ngừng.

Tâm Nghiện chạy ra nhặt một nắm gạch vụn ném vào đầu bốn con chó khiến chúng đau quá, kêu lên oăng oăng. Châu Ý cũng xông ra tiếp chiến.

Bỗng nhiên từ cửa sổ tháp thứ sáu, một đầu người nhô ra khê huyết gió một tiếng, bốn con chó chia nhau bốn đường chạy thẳng ra ngoài. Tướng Tử Căn không làm sao rượt kịp chúng. Thấy một con bị chàng phang què một chân nên chạy chậm, Tướng Tử Căn nhảy tới chop lấy chân nó giờ hồng lên cao, ném mạnh ra xa.

Trần Gia Cách lúc đó thấy có điều gì không ổn nên thầm nghĩ:

- “Tầng thứ 4 có Thạch Song Anh; tầng thứ 5 có Vệ Xuân Hoa; tầng thứ 6 có Dương Thanh Hiệp....”

Nghĩ tới đó, Trần Gia Cách kêu thầm :

- “Không xong! Cường địch võ nghệ quá cao cường. Mỗi tầng của mình chỉ có một người mà chúng có đến hai thì làm sao chống cự lại? Chúng đã đến tầng thứ 6 vậy có nghĩa là Thạch Song Anh và Vệ Xuân Hoa cản không nổi!”

Trần Gia Cách đang định tập hợp tất cả mọi người lại cùng từ thủ tầng thứ 9 thì bỗng thấy Từ Thiện Hoảng tung cửa sổ nhảy ra ngoài nơi tầng thứ 7, theo sau là một người khác phóng theo năm chân Thất dương gia lùi lại.

Trần Gia Cách thất kinh, định cầm ba quân cờ ném ra, lại nghe Từ Thiện Hoảng la lớn :

- Coi chừng kim tiêu!

Người kia nghe nói vậy liền rút đầu trở lại. Thật ra Từ Thiện Hoảng chỉ dùng “tâm lý chiến” để đánh chứ chàng làm gì có kim tiêu.

Trần Gia Cách nhìn rõ được người kia mặc đồ trắng, trên đầu tóc cũng trắng xóa hết cả, là một bà lão, sau lưng đeo bảo kiếm, đang bay nhảy bắt Từ Thiện Hoảng. Nhìn thấy Từ Thiện Hoảng tay không, Trần Gia Cách biết là binh khí của chàng đã bị đối phương đoạt mất.

Từ Thiện Hoảng vùng ngọn thiết quỳ trước ngực theo thế “Phù Dương Quan” phóng tới, miệng kêu lớn :

- Coi chừng kim tiêu!

Bà lão lên tiếng mắng :

- Con khi đột! Mi đừng mong xí gạt được “bà già” của mi!

Dứt lời, bà ta đưa tay ra bắt lấy thiết quỳ. Không chậm trễ, Từ Thiện Hoảng dùng một miếng ngói phóng luôn. Bà lão không đường nào tránh kịp liền đưa tay ra đánh một chưởng. Miếng ngói nát ra thành trăm mảnh vụn rơi xuống.

Tây Xuyên song hiệp lúc đó cũng bị cường địch cầm chân tại tầng thứ 8 cho nên có muốn tiếp tay Từ Thiện Hoảng cũng không được.

Châu Ý ở phía dưới trông thấy, biết Từ Thiện Hoảng không phải là đối thủ của bà ta nên lớn tiếng gọi :

- Gia gia! Mau ra tay cứu Hoảng ca, không thì trễ mất!

Châu Trọng Anh giữ tầng thứ 10 chính mắt trông thấy hai đồ đệ của mình bị đánh lẫn chiêng, con rể thì đang trong tình trạng hiểm nghèo liền phóng ra ngoài cửa sổ cất tiếng hô lớn :

- Người kia là ai? Cớ sao tới gây sự? Xem đây!

Sau đó, hai ngọn Thiết đảm liền tiếp phóng vào người bà lão. Bà lão liền dùng tay trái bắm vào mái ngói, lấy trớn bay xuống tầng thứ 6. Bà lão vừa đáp

xuống chột nghe một trận mưa âm khí, nào Trục tiền, Thiết liên tử, cương tiêu... của Triệu Bán Sơn từ trên tầng thứ 9 nhả xuống. Bà lão lại dùng khinh công búng mình ra xa rồi lộn mình, bắn lên lại tầng thứ 7. Chân vừa chạm xuống mái ngói, bà lão đột ngột tấn công một chương như vũ bão vào ngay lồng ngực Châu Trọng Anh.

Châu Trọng Anh trong lúc nguy ngập liền dùng đại đao chém luôn vào ngực đối phương. Đây là một đòn hy sinh, hết sức mạo hiểm, vì Châu Trọng Anh hết đường né tránh. Bà lão, thấy vậy liền thu chương về, nghiêng mình né tránh, tay trái chụp lấy cổ tay của đối thủ.

Châu Trọng Anh thấy thủ pháp của bà ta vừa lạnh lẽo vừa hiểm ác thì không dám khinh thường vội uốn mình một cái rồi nhảy sang một bên.

Trong lúc đó, Tây Xuyên song hiệp đã bay ra ngoài cửa sổ đang đánh nhau với một người cao lớn, cặp mắt sáng quắc, trên đầu không có một cọng tóc. Hai anh em họ Thường dùng Hắc Sa chương hai mặt tấn công tới tấp, nhưng người này không nao núng, đỡ trước gạt sau. Hai bên quần nhau một hồi lâu mà vẫn không phân thắng bại. Biết Tây Xuyên song hiệp không hạ được người kia nhưng chắc chắn cũng không đến nỗi phải bại, Châu Trọng Anh cũng yên tâm, thấy mình không phải trợ lực tiếp cứu.

Trên tầng thứ 6, Châu Ý liệu mạng giao đấu với bà lão, bị đẩy lui không ngừng. Từ Thiện Hoàng thấy thế gọi lớn :

- Ý muội! Mau lui bước, đừng liều lĩnh!

Châu Ý quay mình bỏ chạy, nhưng còn cố quay lại trêu tức bà lão :

- Đồ mụ dám rượt ta đó! Ta có sẵn mai phục, chờ mụ tới nạp mình.

Bà lão nghe Châu Ý trêu tức mình thì chịu không được, liền quay mình rượt theo. Châu Trọng Anh thấy vậy liền phóng ngay vào hậu tâm của bà ta một ngọn Thiết đâm. Nghe hơi gió, bà lão liền dùng dùng chiêu “Hàn Giang Độc Điếu” tránh thoát rồi tiếp tục rượt theo Châu Ý. Vừa khi ấy, Vệ Xuân Hoa, Dương Thanh Hiệp và Thạch Song Anh từ đầu cùng kéo đến một lượt để trợ thủ cho Châu Ý. Châu Trọng Anh khi ấy cũng vừa chạy đến nơi. Châu Ý liền chạy lại đứng sau lưng ông ta. Trước cường địch quá đông đảo, bà lão không dám khinh thường, vội lui lại đằng sau mấy bước thủ thế.

Lúc ấy từ trên có một vọng như chuông đồn vang xuống :

- Tôi lên trên tháp đánh rốc xuống, mụ từ dưới đánh bừa lên nhé!

Bà lão nghe nói liền tung người, lấy tay chụp vào góc tường của tầng thứ 7 lấy đà bay vọt lên tầng thứ 8. Thấy không có một bóng người canh giữ, bà ta chạy thẳng lên tầng thứ 9.

Vừa lên tới nơi, Triệu Bán Sơn đã cầm kiếm nhảy tới. Bà lão chẳng nói chẳng rằng, vung kiếm tung ra ba thế cực kỳ mau lẹ và hết sức biến ảo tấn công. Triệu Bán Sơn bình tĩnh dùng thế “Vân Ma Tam Vũ” trong Thái Cực kiếm hóa giải được ba chiêu thế của bà lão một cách dễ dàng.

Trần Gia Cách được chứng kiến các cuộc tranh phong rất rõ ràng. Càn Long để ý quan sát gương mặt Trần Gia Cách rất kỹ. Nếu thấy chàng lo ngại thì nhà vua lại mừng thầm trong lòng, nhưng hề thấy chàng bình tĩnh thản nhiên thì Thanh đế lại lo lắng.

Chợt khi đó, Tâm Nghiện chạy vội lên vào đến nơi dùng tiếng lòng của Hồng Hoa hội báo cáo :

- Không xong, Tổng đà chủ! Có vài ngàn binh sĩ đang nhắm thẳng đường kéo đến Lục Hòa tháp.

Trần Gia Cách gạt đầu. Tâm Nghiện lại đi xuống. Nhìn nét mặt Trần Gia Cách tỏ vẻ lo ngại, vua Càn Long đoán là chắc có viện binh đến cứu. Vua Càn Long nhìn từ xa thấy một lá cờ thật lớn tung bay phất phới. Trên lá cờ có một chữ “Lý” thật lớn. Càn Long mừng rỡ vô cùng, biết Lý Khả Tú đem quân đến cứu giá.

Trần Gia Cách liền cúi xuống dưới tháp gọi lớn :

- Mã đại ca! Mau ra ngoài tháp chuẩn bị cung nỏ sẵn sàng.

Trần Gia Cách vừa dứt lời bỗng thấy một người đầu trục, mặt đỏ đang phi thân bay lên, đằng sau là Châu Trọng Anh và Tây Xuyên song hiệp đuổi theo. Người đầu trục thẳng đường phóng lên lầu thứ 12. Châu Trọng Anh rượt theo không kịp liền vào bên trong, dùng thang lầu đi lên tầng thứ 12 trong khi Tây Xuyên song hiệp trở về lại tầng thứ 8 thủ.

Bên hiên của tầng lầu, Triệu Bán Sơn cùng bà lão đang so kiếm, đánh nhau kịch liệt, trước sau đến trăm hiệp mà vẫn không phân thắng bại.

Bỗng nhiên Triệu Bán Sơn nhảy ra ngoài nói :

- Kiếm pháp của tôn giá thật là cao minh. Xin cứ tự tiện lên trên tháp.

Bà lão ngạc nhiên vì thấy hai người đang đấu ngang ngửa không hiểu sao Triệu Bán Sơn lại bỗng nhiên dùng tay nhường nhịn. Dù vậy, bà ta cũng chẳng khách khí đi thẳng lên lầu trên.

Châu Ý ngạc nhiên hỏi :

- Triệu tam thúc đã thua đầu mà lại chịu nhường nhịn như thế?

Triệu Bán Sơn cười nói :

- Kiếm pháp của bà ta thật là cao diệu. Hãy để cho Lục lão ca có cơ hội cùng thưởng thức một lượt cho vui. Mà kìa, Châu cô nương! Sao cô lại gọi tôi là tam thúc? Hoàng đế gọi tôi là tam ca kia mà!

Châu Ý đỏ mặt nói :

- Gia gia tôi bảo tôi phải gọi như vậy.

Triệu Bán Sơn dẫn mọi người lên tầng thứ 11, tin tưởng rằng sẽ được nhìn thấy cuộc ác đấu giữa bà lão kia cùng với Lục Phi Thanh, nhưng lạ lùng thay, tầng 11 lại trống trơn không một bóng người. Mọi người kinh ngạc, liền cùng nhau kéo lên tầng 12.

Nghe có tiếng binh khí chạm nhau nẩy lửa, mọi người vào trong thấy bà lão đang kịch chiến với Châu Trọng Anh. Hai bên đấu ngang ngửa, không ai chịu kém ai.

Trần Gia Cách dắt Càn Long ra ngồi nép vào góc tháp quan sát trận đấu. Từ Thiện Hoàng, Dương Thanh Hiệp và Thạch Song Anh lại giữ chặt cửa sổ, phòng bà lão thoát thân.

Từ Thiện Hoàng lớn tiếng gọi bà lão :

- Mau buông kiếm đầu hàng, chúng ta sẽ tha mạng!

Châu Ý nói :

- Kiếm pháp của người này thật lạ lùng, anh thấy thế nào?

Từ Thiện Hoàng đáp :

- Đúng vậy! Anh cũng thấy quả thật là hết sức lạ lùng.

Lúc đó, Châu Trọng Anh chém một đao thật mạnh, bà lão lui lại đằng sau đẩy cái ghế ra chặn. Chiếc ghế bị đại đao của Châu Trọng Anh bửa ra làm đôi.

Bà cụ bỗng nhiên ngừng tay chỉ vào mặt vua Càn Long hỏi :

- Nói mau! Người có phải là Hoàng đế không?

Càn Long đáp :

- Phải! Phải! Trẫm là Hoàng đế đây! Có phải cứu binh đến đó không?

Bà lão chợt phi thân đến dùng kiếm tung ra một thế “Anh Bạt Vạn Lý” đâm thẳng vào ngựa vua Càn Long.

Thật là một chuyện ngoài sức tưởng tượng của mọi người. Ai cũng ngỡ là bà lão đến đây cứu giá, nhưng nào ngờ bà ta lại bắt ngờ ra chiêu hạ thủ.

Trần Gia Cách nhanh như cắt đẩy nhẹ Càn Long qua một bên, dùng tay trái điểm vào hiệp cốt của bà lão. Bà lão khẽ bước sang một bên nửa bước, dùng một thế “Kim Long Thâm Trảo” chop lấy tay của Trần Gia Cách.

Trần Gia Cách khẽ đảo tay, dùng ngay lại thế vừa rồi chop lại bà lão, chiêu thế cực kỳ mau lẹ. Bà lão thất kinh thu tay về, dùng kiếm xông tới chém bừa. Trần Gia Cách vội rút thanh đoản kiếm đeo bên mình đưa lên chặn lại, tay trái chàng tung ra một quyền vào giữa mặt bà lão, chân trái bồi thêm một cước ngay ngực.

Bà lão kinh ngạc phải lui lại mà tránh. Trần Gia Cách sau đó dùng “Bách Hoa Thổ Quyền” liên tiếp tấn công, thủ pháp vô cùng mau lẹ, biến ảo không lường. Bà lão vừa đỡ, vừa tránh né liên tục không làm sao phản công được.

Đánh nhau được mấy chục hiệp, Trần Gia Cách bỗng thu quyền trở về, vòng tay cung kính hỏi :

- Xin thỉnh vấn đại danh cao tánh của lão bà?

Không trả lời câu hỏi của Trần Gia Cách, bà lão hỏi lại :

- Thanh đoản kiếm của người ở đâu mà có?

Trần Gia Cách đáp :

- Của một người bạn tặng cho.

Bà lão lại hỏi :

- Người gọi Thiên Trì Quái Hiệp là gì?

Trần Gia Cách đáp :

- Đó là ân sư của văn bối.

Bà lão chợt lắc đầu nói :

- Thế thì hỏng! Sư phụ người vốn là bậc chính nhân quân tử, sao người lại bôi nhọ danh dự của ân sư cam tâm làm chó săn cho triều đình Mãn Thanh?

Dương Thanh Hiệp nghe nói nhin không được nạt lớn :

- Mụ già kia đừng nói bậy! Có cảm cái họng thối của mị lại hay không? Đó là Tổng đà chủ của chúng ta nghe chưa! Mị ăn nói cũng phải khách sáo một chút!

Nghe Dương Thanh Hiệp mắng, bà lão không giận, trái lại còn dịu giọng hỏi :

- Các người là Hồng Hoa hội?

Dương Thanh Hiệp đáp :

- Không sai!

Xoay qua Trần Gia Cách, bà lão hỏi :

- Các người đã đầu hàng Mãn Thanh phải không?

Trần Gia Cách nói :

- Chúng tôi vì đời làm việc nghĩa, há lại quy thuận giặc Mãn bao giờ? Mời lão bà ngồi xuống, chúng tôi sẵn sàng hầu chuyện.

Bà lão không ngồi, nhưng cả nét mặt và giọng nói đều trở nên dịu dàng hơn, hỏi tiếp :

- Ta muốn hỏi lại là ai đã tặng thanh đoản kiếm kia cho người?

Trần Gia Cách nghe hỏi thì cũng đoán được vài phần câu chuyện, đáp :

- Do một người bạn ở xứ Hồi trao tặng.

Bà lão lại hỏi :

- Người quen biết với Thúy Vũ Hoàng Sam sao?

Trần Gia Cách nghe hỏi bỗng nhiên đỏ mặt, không biết phải trả lời ra sao. Thấy vậy, Châu Ý bèn đỡ lời :

- Chị Tiểu Thanh Đồng tặng cho anh ấy đó. Bà cũng quen biết chị Tiểu Thanh Đồng à?

Bà lão đáp :

- Đó là đồ đệ của ta.

Trần Gia Cách nghe nói liền bước lên thì lễ nói :

- Không biết Thiên Sơn song ưng nhị vị tiền bối giá lâm nên chúng tôi đã thất lễ. Xin thứ lỗi cho.

Thì ra hai người đến đại náo Lục Hòa Thập chính là cặp Thiên Sơn song ưng lừng danh trên giang hồ. Người cao lớn mặt đỏ đầu tròn là Trần Chánh Đức, còn bà lão này chính là Quan Minh Mai, vợ của ông ta.

Quan Minh Mai bỗng nghiêm mặt hỏi :

- Tại sao các người lại bảo vệ cho Càn Long không cho ta giết hắn?

Hai anh em Tây Xuyên song hiệp bỗng từ ngoài cửa sổ nhảy vào nói :

- Hoàng đế Mãn Thanh là do chúng tôi bắt đến đây. Nếu cần giết thì chúng tôi đã giết, đâu cần phải đợi đến bà ra tay!

Trần Gia Cách nói :

- Đúng vậy! Chính chúng tôi đã bắt Hoàng đế đến đây để hỏi một chuyện quan trọng. Ban đầu vì ngộ nhận, tưởng hai vị là thị vệ của Mãn Thanh nên mới xảy ra những chuyện hiểu lầm đáng tiếc.

Quan Minh Mai bỗng ngược mặt ra bên ngoài gọi lớn :

- Lão già, mau xuống đây!

Không có tiếng trả lời. Rồi bỗng một mũi tên từ phía dưới bắn lên. Quan Minh Mai đưa tay bắt gọn mũi tên rồi cầm lấy cấm pháp lên bàn, giận dữ nói :

- Bọn tiểu nhân vô tín! Miệng nói leo leo mà lại ngấm bắn tên ám toán.

Trần Gia Cách ôn tồn, phân trần :

- Xin tiền bối đừng giận! Anh em dưới tháp có lẽ vì chưa hiểu tình thế trên này cho nên mới đắc tội. Tôi sẽ bảo họ tạ tội với tiền bối sau.

Dứt lời Trần Gia Cách chạy đến cửa sổ gọi vọng xuống :

- Người nhà cả! Đừng có bắn tên!

Chàng vừa dứt lời thì lại có mấy mũi tên bắn lên. Bấy giờ Trần Gia Cách mới hiểu rằng quân Thanh đã đến và đã vây chặt Lục Hòa Tháp dùng cung nỏ bắn lên.

Trần Gia Cách liền nói với Triệu Bán Sơn :

- Tam ca mau điều động, dặn tất cả mọi người phải cố thủ, không được liều mạng xông bừa ra.

Triệu Bán Sơn tuân lệnh ra đi. Châu Trọng Anh hướng về Quan Minh Mai nói :

- Tại hạ ngưỡng mộ đại danh của Thốc Ứng và Tuyết Điều Quang đã lâu, nay được gặp thật là vạn hạnh.

Quan Minh Mai cũng đáp lễ :

- Tên tuổi của Thiết Đàm trang chủ Châu lão anh hùng, chúng tôi cũng được nghe qua nhiều lần và hết sức kính phục.

Chợt nhớ ra điều gì, Quan Minh Mai gọi lớn :

- Lão già ở đâu? Làm cái trò gì mà chưa chịu xuống đây?

Châu Trọng Anh nói :

- Thốc Ứng chắc đang say mê ti kiếm với Vô Trần đạo trưởng. Chúng ta nên nói rõ sự tình để hai người ngừng tay.

Trần Gia Cách liền dẫn mọi người cùng lên trên tầng thứ 13. Mở cửa xông vào trong, mọi người thấy kiếm quang rực rỡ chói lòa cả mắt. Hai bóng người vờn nhau như hai con hổ tranh nhau miếng mồi. Rồi ánh kiếm lại lóe lên, hai người trong chớp mắt đã trao đổi qua mấy chục chiêu. Mọi người trông thấy thế, ai nấy đều thâm phục kiếm pháp cao diệu của hai người.

Trần Gia Cách lớn tiếng gọi :

- Đạo trưởng! Xin dừng tay lại! Người nhà cả đây!

Quan Minh Mai cũng lớn tiếng gọi Trần Chánh Đức :

- Lão già cũng mau dừng tay lại thôi! Họ là Hồng Hoa hội đấy chứ không phải là chó săn triều đình đâu!

Nhưng có lẽ hai người đã đi đến hồi quyết liệt, say mê ti thí kiếm pháp nên mặc cho ai ai có kêu gọi cách mấy, cả hai người như chẳng nghe thấy, chỉ tập trung hết tư tưởng vào trong kiếm và kiếm thuật mà thôi. Thoáng một cái, hai người lại trao đổi với nhau thêm mấy chục chiêu nữa.

Bỗng Trần Chánh Đức vùng lên một thế “Băng Hà Kiếm Xung”, xả xuống bả vai mặt Vô Trần đạo nhân như rọc mía. Vô Trần đạo nhân né sang bên trái, Trần Chánh Đức lại xoay kiếm chém vào vai trái. Vô Trần đạo nhân vốn không có tay trái nên không cần phải né tránh, đâm lại một thế “Mạnh Bả Quán Than” vào ngay yếu huyệt của đối phương.

Trần Chánh Đức sau khi chém trúng vào tay áo Vô Trần đạo nhân mới biết là mình bị hớ vì đã ra một chiêu vô ích, định chặt một “cánh tay không có”!
Trần Chánh Đức liều mạng, vận toàn lực kiếm lên chặt ngang.

Hai thanh kiếm sau đó cùng xoay một lượt rồi thay phiên đề lên nhau, như dính chặt vào với nhau, cùng nhắm yết hầu đối phương mà chĩa. Cả hai người ghì nhau lờn thế, không ai dám thu kiếm về vì sẽ bị kiếm của đối phương đâm vào yết hầu chết ngay.

Trần Gia Cách thấy vậy liền mượn cây cung tiễn của Dương Thanh Hiệp định nhảy tới phang một cái vào hai cây kiếm của Vô Trần đạo nhân và Trần Chánh Đức thì bỗng từ trên một bóng người nhảy xuống tay cầm gươm chặt mạnh vào hai thanh kiếm đang dính chặt vào với nhau.

Chỉ nghe những tiếng loảng xoảng vang lên, Vô Trần đạo nhân và Trần Chánh Đức lùi lại đằng sau mấy bước. Mỗi người cầm nửa khúc kiếm, mặt mày ngơ ngác.

Người kia cười lên một tràng nói :

- Hào kiếm pháp! Hào kiếm pháp!

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Ân Cừu Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Hoàng đế xin thề luôn một dạ - Anh hùng cũng quyết chẳng hai lòng

Vô Trần nhận ra bóng người là Lục Phi Thanh thì im lặng không nói lời nào cả. Nhưng Trần Chánh Đức thì tay cầm nửa thanh kiếm gãy đỏ mặt như muốn xông tới quyết đấu một trận sống chết.

Lục Phi Thanh cười nói :

- Thốc Ung huynh! Không nhận ra tiểu đệ sao?

Trần Chánh Đức ngăn người ra, nhìn vào mặt Lục Phi Thanh một hồi, bất chợt reo lên :

- À! Miên Lý Châm đây hả?

Lục Phi Thanh cười đáp :

- Vâng! Chính là tiểu đệ!

Tra kiếm vào vỏ, Lục Phi Thanh hướng về Quan Minh Mai nói :

- Đại tẩu! Hơn 10 năm rồi không gặp! Võ công của chị còn cao siêu hơn trước rất nhiều.

Quan Minh Mai liền vòng tay đáp lễ lại. Nguyên Lục Phi Thanh giữ tầng thứ 11, thấy hai vợ chồng Thiên Sơn song ung tấn công lên tháp thì trong lòng nghi hoặc liền nhảy lên tầng lầu thứ 12 núp vào một nơi xem chừng hành động để liệu bề mà xử sự. Sau khi nhìn thấy Quan Minh Mai định ra tay giết chết Càn Long rồi cùng với Hồng Hoa hội phân bày mọi chuyện thì mới yên chí, chạy lên tầng thứ 13. Trần Chánh Đức cùng với Vô Trần đạo nhân vì đang đi đến giai đoạn khốc liệt nên không để ý đến ông ta. Thấy hai người đưa nhau vào thế “cùng nhau thí mạng” thì Lục Phi Thanh không đắn đo nữa, liền rút thanh Ngân Bích kiếm nhảy xuống chặt gãy kiếm của hai người, nhưng trên thực tế là cứu nguy cho cả hai.

Trần Chánh Đức lên tiếng nói :

- Lục hiền đệ! Thanh kiếm của hiền đệ quả là bảo vật hiếm có trên đời.

Thanh Ngân Bích kiếm này do Lạc Băng lấy được của Trương Siêu Trọng tại Bắc Cao Phong trao cho Trần Gia Cách. Hiểu rõ thanh kiếm này là một bảo vật trấn môn của Võ Đang nên Trần Gia Cách bèn trao lại cho Lục Phi Thanh.

Lục Phi Thanh cười đáp :

- Thật sự là của người khác không phải của đệ. Chẳng qua là chỉ tạm thời nằm trong tay đệ mà thôi. May nhờ thanh bao kiếm này, nếu không với bản lĩnh của hai vị thì thử hỏi trong thiên hạ còn ai đủ sức tách rời ra được?

Nhờ câu nói khôn khéo của Lục Phi Thanh mà lắng dịu được tất cả mọi hiềm khích. Cả Vô Trần đạo nhân và Trần Chánh Đức nghe xong đều thỏa mãn, vui vẻ nói cười, kết thân với nhau.

Lục Phi Thanh cả cười nói :

- Không đánh nhau, không thành bạn tương thức!

Sau đó mọi người cùng nhau lần lượt tự giới thiệu, làm quen với nhau. Lục Phi Thanh nói với Thiên Sơn song ung :

- Tôi ngờ anh chị cùng nhau hưởng nhàn tại Thiên Sơn chứ có ngờ đâu lại đến Giang Nam để tìm giết Hoàng đế.

Quan Minh Mai nói :

- Chắc quý vị đều biết qua đồ đệ của tôi là Tiêu Thanh Đồng. Chính vì chuyện của tiểu đồ mà tôi phải tái xuất giang hồ mà ra tay. Càn Long vô cớ đem binh đánh Hồi bộ. Cha của tiểu đồ là Mộc Trác Luân đem quân chống lại, nhưng thua luôn mấy trận vì quân giặc quá đông. Sau nhờ việc quân Thanh bị cướp hết lương thực tại sông Hoàng Hà...

Lục Phi Thanh bỗng chặn lại giải thích :

- Các vị anh hùng Hồng Hoa hội vì muốn tương trợ Mộc Trác Luân anh hùng nên mới ra tay chỉ huy vụ cướp ấy.

Quan Minh Mai nhìn Trần Gia Cách mỉm cười nói :

- Hèn chi mà “nàng” tặng cho “chàng” thanh đoản kiếm ấy...

Trần Gia Cách vội vàng cải chính :

- Nàng tặng cho tại hạ đoản kiếm này trước vụ cướp lương ấy. Lần ấy Mộc Trác Luân anh hùng đem quân đến quyết đoạt lại Khả Lan Kinh. Giữa đường tình cờ gặp nhau nên ra tay tương trợ...

Quan Minh Mai ngắt lời :

- Quả là vậy! Không đủ lương thảo nên quân Thanh bị thua một trận lớn. Nắm được cơ hội, Mộc lão anh hùng dùng áp lực cầu hòa, đưa hai chiếc ngọc bình làm công phẩm. Nhưng sau Triệu Huệ được tiếp tế lương thảo đầy đủ lại kéo quân tiếp tục tấn công...

Lục Phi Thanh nói :

- Quan binh Mãn Thanh chẳng bao giờ giữ chữ tín! Chỉ tham lợi và háo sát!

Quan Minh Mai nói :

- Mộc Trác Luân anh hùng chống không nổi. Xứ Hồi bị quân Thanh đàn áp thê thảm. Vợ chồng chúng tôi vì chuyện này mà tình nguyện lãnh nhận sứ mệnh đi thương thuyết. Vợ chồng chúng tôi xưa nay nào có thích làm chuyện này bao giờ!

Trần Chánh Đức lớn tiếng nói :

- Tại mụ già cả đấy!

Quan Minh Mai đáp :

- Vâng, tại tôi cả! Chỉ vì tôi không chịu được cảnh nhìn quân Thanh chà đạp xứ Hồi hiền lành, già trẻ, trai gái thậm chí đến con nít đều phải chết dưới gươm đao của quân Thanh tàn bạo. Chữ còn lão già thì nào có chút nào động tâm đâu!

Trần Chánh Đức “hừ” một tiếng, toan cãi lại thì Lục Phi Thanh khuyên :

- Đại ca, đại tẩu! Vợ chồng già rồi sao cứ ăn thua đủ với nhau mãi như thế!

Quan Minh Mai lườm chồng một cái rồi nói tiếp :

- Chúng tôi không muốn đi thương thuyết một chút nào cả, mà chỉ muốn đi giết phứt tên Triệu Huệ kia cho xong. Nhưng nghĩ lại nếu giết tên Chính Tây Nguyên Soái này thì lại sẽ mọc ra một tên khác thôi, sao cho bằng tìm ngay tên đầu nã Hoàng đế Mãn Thanh giết đi là xong chuyện.

Trần Chánh Đức hậm hực nói :

- Quý vị bắt được hãn, chúng tôi rất thích thú. Nhưng tôi có điều thắc mắc, không hiểu tại sao không một đao giết phứt hãn đi cho rồi để mà rảnh tay làm chuyện khác có hay hơn không!

Vô Trần đạo nhân nói :

- Còn những việc lớn hơn thế nhiều! Một nhát đao hay một mũi kiếm không thể nào giải quyết được đâu!

Trần Chánh Đức giận dữ nói :

- Dân chúng xứ Hồi nào có tội tình gì mà chúng lại đi tàn sát dã man tàn bạo như thế? Không dùng đao kiếm để giải quyết với chúng thì chẳng lẽ đợi thương thuyết với cái bọn không chút tín nghĩa kia à?

Sợ hai bên tranh cãi nhau để tổn hòa khí, Triệu Bán Sơn ghét tai Vô Trần đạo nhân nói nhỏ :

- Đạo trưởng nhị ca! Chúng ta nên đặt đại nghĩa lên trên tất cả, đừng tranh cãi làm gì nữa.

Vô Trần đạo nhân thấm ý, gật đầu. Đột nhiên, tên từ dưới tháp bắn lên liên hồi, như mưa. Vô Trần đạo nhân nhìn Trần Chánh Đức đề nghị :

- Chúng ta cùng xuống dưới, lăn xả vào đánh đám xạ thủ Mãn Thanh xem tài nghệ ai cao hơn nhé?

Trần Chánh Đức tán thành :

- Đồng ý!

Dứt lời, cả hai người cùng nhau nhảy ra ngoài tháp. Xạ thủ quân Thanh thấy vậy đưa nhau nhắm hai người bắn tên như mưa. Vô Trần đạo nhân cùng Trần Chánh Đức cùng đưa hai tay ra bắt lấy dễ dàng như đồ chơi. Không ai bảo ai, cả hai cùng xoay ngược những mũi tên lại ném xuống trả lại đám Thanh binh. Nổ một mũi tên ghin vào một tên quân ngã xuống chết ngay tại chỗ.

Bạch Chấn liền ra lệnh cho xạ thủ nhắm vào Vô Trần đạo nhân bắn liên tục không ngừng. Vô Trần đạo nhân lại dùng thủ pháp cũ, đưa tay ra bắt lấy; nhưng tên bắn nhiều quá, bắt không xuể. Trần Chánh Đức thấy thế vội bay đến giúp Vô Trần đạo nhân gạt bớt tên. Đám xạ thủ quân Thanh lại nhắm Trần Chánh Đức buông một loạt tên; đến phiên Vô Trần phải giúp Trần Chánh Đức gạt tên. Hai người giúp qua giúp lại, cùng nhìn nhau khẽ cười một tiếng.

Triệu Bán Sơn thấy tên bắn mỗi lúc một nhiều, liền móc ra một nắm phi tiêu, định nhảy xuống giúp Vô Trần đạo nhân cùng Trần Chánh Đức một tay thì Từ Thiện Hoàng đến gần nói nhỏ vào tai Trần Gia Cách vài câu. Sau đó Trần Gia Cách lại nói nhỏ với vua Càn Long.

Vua Càn Long từ từ đi xuống tầng lầu thứ 7, Trần Gia Cách đi theo sau. Vua Càn Long mở cửa sổ bước ra nói lớn :

- Trẫm ở đây!

Lý Khả Tú, Bạch Chấn cùng đám thị vệ cùng toàn thể đám Thanh binh quỳ xuống hô lớn :

- Vạn tuế! Vạn tuế!

Càn Long nghiêm nét mặt gọi lớn :

- Trẫm đang bận chút việc. Cách ngươi không được loạn động. Mau lui lại đằng sau.

Lý Khả Tú tuân chỉ, ra lệnh cho quân lui lại đằng sau, ngoài tầm bắn của mũi tên.

Trần Gia Cách nói với Lục Phi Thanh :

- Xin tiền bối tiếp đãi giùm Thiên Sơn song ưng, nhị vị tiền bối. Tôi có chuyện cần thương lượng với Hoàng đế.

Trần Gia Cách tiến tới gần Càn Long hỏi :

- Đại ca đã quyết định xong chưa?

Càn Long hậm hực nói :

- Ngươi định áp bức ta đó chẳng?

Trần Gia Cách đáp :

- Đường Cao Tổ dấy nghiệp ở Thái Nguyên, do dự không quyết, con thứ là Lý Thế Dân mạnh dạn đứng lên, nhờ vậy mới dựng nên được cơ nghiệp của nhà Đại Đường. Tống Thái Tổ nếu không nhờ cuộc binh biến ở Trần Kiều thì làm sao thoát được cầm bào mà lập ra nhà Đại Tống? Hai vị vua khai quốc ấy cũng bị con cái và thuộc hạ dùng thế lực áp bức, nhưng có đáng cho người đời sau ngưỡng mộ và bái phục chẳng?

Càn Long im lặng nghĩ ngợi. Trần Gia Cách nói tiếp :

- Tài năng của đại ca còn gấp bội Lý Uyên và Triệu Khuôn Dã, chỉ cần quyết tâm khôi phục giang san cho Minh triều thì sẽ có bao nhiêu anh hùng hào kiệt trong thiên hạ, cả Hắc đạo cũng như Bạch đạo, ai lại không dốc lòng mà nghe lệnh của anh? Ngay như Hồng Hoa hội, đây, đệ cũng bảo đảm là không người nào dám bất kính với anh cả.

Nghe Trần Gia Cách nói, Càn Long vẫn lưỡng lự như còn hoài nghi điều gì. Trần Gia Cách như hiểu ý, nói tiếp :

- Tiểu đệ làm em, chỉ ao ước được nhìn đại ca hoàn thành đại sự là vui lòng lắm rồi. Công danh phú quý đối với đệ chẳng có nghĩa gì cả. Chờ ngày giúp anh đuổi xong giặc Mãn ra khỏi bờ cõi, đệ chỉ xin đại ca một điều là cho tiểu đệ được về ẩn dật nơi Tây Hồ để cùng với bằng hữu ngày ngày uống rượu hưởng nhàn, vui với thiên nhiên những ngày còn lại.

Càn Long nói :

- Sao ngươi lại nói như vậy? Sau khi hoàn thành đại sự thì mọi việc từ triều chính cho đến binh bị ta phải nhờ đệ phụ tá một tay chứ!

Trần Gia Cách nói :

- Điều này tiểu đệ phải nói trước với đại ca. Anh không thể bắt em ở lại lo việc triều chính với anh được. Anh dư biết em cũng như đám thuộc hạ không rành, không hiểu biết lễ nghĩa của thiên triều. Họ cũng như em, chỉ thích sống tự do phóng túng. Nhưng trước sau cũng vẫn giữ cái đạo làm bầy tôi với đại ca.

Càn Long vỗ vào bàn một cái nói :

- Tốt lắm! Vậy ngươi có biện pháp gì đây?

Trần Gia Cách cả mừng hỏi :

- Anh không còn chút do dự nào chứ?

Càn Long nói :

- Chẳng chút do dự nào nữa. Nhưng ta có một việc muốn nhờ ngươi. Vu Vạn Đình trước đây có nói là để mấy vật quan trọng ở xứ Hồi chứng minh thân thể của ta. Ngươi sang bên đó lấy về cho ta xem. Khi biết chắc chắn mọi chuyện rồi, ta sẽ cùng ngươi chung lo đại sự mà chẳng còn nghi ngờ gì cả.

Trần Gia Cách đáp :

- Việc ấy có lý! Để ngay sáng mai tiểu đệ đích thân khởi hành đi lấy về.

Càn Long nói :

- Khi ngươi trở về, ta lập tức phong ngươi làm chức Đại Tổng Quản Ngự lâm quân. Sau đó, ta sẽ từ từ cất nhắc ngươi lên làm Cừu Mông Đề Đốc. Sau đó ngươi cứ lần lượt mà chuyển binh quyền từ từ cho người Hán, bọn họ hạ thân tín của ngươi. Chờ khi ta phong chức Binh Bộ Thượng Thư, phân tán quân đội Bát Kỳ xong, lúc đó ngươi có thể khởi đầu đại sự.

Trần Gia Cách nghe cả mừng nói :

- Hoàng thượng lo liệu kế sách lâu dài sâu sắc và chu đáo thế này thì lo gì đại sự chẳng thành.

Dứt lời, Trần Gia Cách quỳ xuống làm lễ vua tôi. Vua Càn Long vội vàng đỡ dậy. Trần Gia Cách lại nói :

- Bây giờ thần xin đưa Hoàng thượng về.

Càn Long gật đầu nói :

- Hay lắm!

Trần Gia Cách vỗ tay một cái, Tầm Nghiện lập tức đem lên một cái rương quần áo, có đầy đủ áo mũ của Hoàng đế cho Càn Long thay.

Trần Gia Cách sau đó xoay qua quần hùng nói :

- Mời tất cả mọi người đến tham kiến Hoàng thượng.

Chờ quần hùng có mặt đông đủ xong, Trần Gia Cách kể hết mọi chuyện, nói :

- Sau này chúng ta sẽ phò tá Hoàng thượng, chung lo đại sự. Ai lòng dạ dỏm dòi để lộ cơ mật thì trời tru đất diệt.

Mọi người sau đó thích huyết ăn thề. Càn Long uống trước một chén rượu, rồi mọi người ai nấy cùng uống theo. Chỉ riêng Trần Chánh Đức và Quan Minh Mai cười nhạt, đứng sang một bên.

Lục Phi Thanh nói :

- Mời đại ca cùng đại tẩu uống mỗi bị một hớp.

Trần Chánh Đức nói :

- Lời nói của quan lại xưa nay vốn đã khó tin rồi! Huống hồ đây là lời hứa của kẻ cầm đầu quan lại!

Quan Minh Mai nói :

- Miễn là Hoàng thượng chịu giữ lời, chịu khôi phục lại giang san cho người Hán thì với bốn phận bầy tôi, hai vợ chồng già này làm được gì sẽ chẳng bao giờ từ nan. Nhưng rượu thì chúng tôi không uống.

Thình lình Trần Chánh Đức đưa tay vào tường móc ra một viên gạch, bốp cho nát vụn rồi cất tiếng nói :

- Kề nào bội ước, bán đứng đồng đạo, tiết lộ tâm cơ để hoàng đại sự sẽ như viên đá này!

Càn Long nhìn thủ pháp của Trần Chánh Đức quá ư lợi hại thì không khỏi giật mình. Nhà vua nói :

- Tất cả hãy vững tin vào ta.

Trần Gia Cách nói :

- Thật là quý hóa thay! Chúng ta cùng đưa Hoàng thượng ra khỏi tháp.

Vệ Xuânb Hoa ra đứng trước tháp gọi lớn :

- Các người mau tới nghênh đón Hoàng thượng!

Lý Khả Tú và Bạch Chấn nửa tin nửa ngờ, sợ Hồng Hoa hội lập quỹ kế nên cho quân phòng bị sẵn sàng rồi mới kéo tới gần tháp. Quả nhiên, vua Càn Long từ bên trong tháp ung dung bước ra. Lý Khả Tú sụp xuống làm lễ tham kiến, Bạch Chấn đem đến một con tuần mã. Quân hùng cũng đưa tiễn Càn Long ra.

Càn Long leo lên yên ngựa nói :

- Trẫm hẹn với bọn họ đến đây uống rượu ngâm thơ, nghỉ ngơi vài hôm để lấy lại sức. Các người lại đến quấy phá làm lớn chuyện, phá trẫm mất vui!

Bạch Chấn sợ hãi tâu :

- Nô tài thật đáng muôn thác, xin bệ hạ tha tội.

Lý Khả Tú sau đó hộ giá Càn Long trở về Hàng Châu. Quân hùng trở lại tháp. Trần Chánh Đức nói :

- Nay việc đã tạm yên ổn. Hai vợ chồng chúng tôi cũng chẳng còn việc gì ở đây nữa. Được quen biết Châu lão anh hùng cùng các vị hào kiệt của Hồng Hoa hội, và gặp lại người bạn cũ sau 10 năm cách biệt thật là hân hạnh và may mắn vô cùng.

Trần Gia Cách nói :

- Nhị vị tiền bối chẳng mấy khi có dịp đến Giang Nam chơi, sao không nán lại mấy hôm để cho anh em Hồng Hoa hội chúng tôi được hân hạnh tiếp đãi mà lại về gấp thế?

Trần Chánh Đức nói :

- Thôi, xin hẹn có cơ hội khác mình tái ngộ sau. Vô Trần đạo trưởng, lúc đó tôi sẽ thi thử lượng với bạn xem ai hơn ai kém.

Vô Trần đạo nhân cười đáp :

- Cái đó thì bản đạo xin chịu thua trước.

Vợ chồng Thiên Sơn song ưng xin cáo từ. Trần Gia Cách tiễn hai người ra ngoài. Quan Minh Mai thân mật hỏi :

- Chẳng hay Tổng đà chủ đã yên bề gia thất chưa?

Trần Gia Cách đỏ mặt đáp :

- Dạ, chưa!

Quan Minh Mai lại hỏi :

- Đã có ý trung nhân chưa?

Trần Gia Cách lại đáp :

- Cũng chưa có, thưa tiền bối.

Quan Minh Mai mỉm cười bỗng lớn tiếng nói :

- Nếu sau này Tổng đà chủ mà vô tình vô nghĩa phụ rẫy người tặng kiềm, mụ già này nhất định sẽ không bỏ qua đâu!

Trần Gia Cách chưa biết phải ăn nói ra làm sao thì Trần Chánh Đức đã lên tiếng thúc giục :

- Mụ già nhiều chuyện quá! Chúng ta mau sớm lên đường đi thôi.

Quan Minh Mai khẽ cau mày và huýt gió một tiếng. Bốn con chó từ đâu chạy ra quần quít bên hai vợ chồng. Bóng hai người cùng bốn con chó càng lúc càng xa dần.

Trở về Lục Hòa Thấp, Trần Gia Cách bàn với quần hùng :

- Tôi phải đi gấp sự phụ lấy hai vật quan trọng cho Càn Long như đã hứa. Các anh em hãy cùng tôi đến Thiên Sơn để thăm Văn tứ ca cùng Thập tứ đệ luôn tiện.

Quần hùng vâng lời. Rồi một chiều, cả đám đột ngột đến Thiên Sơn. Văn Thái Lai ngồi một mình nét mặt đăm chiêu, thấy mọi người đến đông đủ cả thì rất là vui mừng, đứng dậy đón tiếp. Trần Gia Cách kể sơ qua cho Văn Thái Lai nghe những chuyện vừa qua, chàng bên kéo mọi người vào thăm Dur Ngư Đồng. Vừa đến trước cửa phòng, mọi người đều nghe rõ có tiếng khóc của Dur Ngư Đồng.

Trần Gia Cách bước thẳng đến giường, kéo màn ra nhìn Dur Ngư Đồng nhỏ nhẹ nói :

- Thập tứ đệ! Thương tích của em ra sao? Có điều gì làm cho em phiền lòng thế?

Dur Ngư Đồng đưa tay gạt lệ, nhưng vẫn không dám quay mặt lại nhìn mọi người, nói :

- Tiểu đệ rất cảm động được Tổng đà chủ và các anh em đến thăm. Vết thương của đệ đã đỡ nhiều, chỉ hiểm là da mặt đệ bị cháy nám, trông người chẳng ra người, quý chẳng ra quý!

Châu Ý cười nói :

- Thập tứ ca! Trang nam tử cần gì phải có một bộ mặt đẹp. Bộ anh sợ không cưới được vợ sao?

Lục Phi Thanh nói :

- Dur sư diệt xá thân cứu mạng cho bao nhiêu người, kể cả mạng của sư thúc đây! Sư diệt quả là một trang hào kiệt có một không hai trên đời. Thiên hạ anh hùng ai biết được chuyện này mà không ngưỡng mộ. Mặt của sư diệt càng xấu chừng nào, tất cả mọi người càng kính phục chừng đó. Hà tất phải có được một bộ mặt đẹp mới là hào kiệt được hay sao? Hiền đệ đừng nên nghĩ vẩn vơ mà buồn tủi làm gì!

Dur Ngư Đồng nghe nói xúc động khóc òa lên, nói :

- Lời sư thúc dạy rất phải.

Sự thật, trong lòng Dur Ngư Đồng mang nhiều tâm sự nan giải. Nạn hỏa tai làm mất mũi chàng trở nên xấu đi chỉ là một cái cớ để cho chàng mượn mà chứa hết tất cả nước mắt vào trong đó.

Từ lúc lên Thiên Sơn dưỡng bệnh, ngày nào Lạc Băng cũng đều săn sóc thương tích cho chàng rất kỹ lưỡng, còn Văn Thái Lai thì ngày nào cũng đến nói chuyện giải buồn, tìm lời an ủi.

Dur Ngư Đồng vốn mặc cảm chuyện yêu thương Lạc Băng, lại càng ăn năn hối hận chuyện mình làm lỗi để suýt nữa đắc tội với nàng. Chàng định liều mạng cứu Văn Thái Lai để đền bù lại những chuyện sai lầm, nhưng chẳng ngờ lại không chết, còn làm cho Văn Thái Lai phải lo lắng thêm cho chàng. Không những thế, chàng còn được Lý Mộng Ngọc cứu sống và đem lòng yêu thương. Dur Ngư Đồng rất cảm động, nhưng tự biết khó mà đáp lại được chân tình của Lý Mộng Ngọc cho nên lại càng đau khổ. Vì vậy Dur Ngư Đồng cảm thấy như mình không được chết như ý muốn mà phải sống thừa...

Quần hùng Hồng Hoa hội dù thương xót, nhưng chẳng ai biết phải dùng lời gì để an ủi Dur Ngư Đồng...

Trần Gia Cách thương lượng với Từ Thiện Hoàng một lúc rồi cả hai đều tỏ vẻ hờn hờ như hải lòng lắm. Họp quần hùng lại, Trần Gia Cách phân công :

- Cứu ca và thập nhị ca mau đi Bắc Kinh ngay để dò xem Hoàng đế có giữ lời hứa không hay là lại tính mưu độc để sát hại bọn ta đây. Ngũ ca và lục ca chịu khó đi Vân Nam và Tứ Xuyên để liên lạc với nhóm hào kiệt vùng Tây nam. Bát ca hãy đi Tô Châu, Giang Nam và Hồ Bắc, còn thập tam ca đi Quảng Đông và Quảng Tây. Công việc liên lạc với các nghĩa sĩ anh hùng rất quan trọng, xin tất cả cố gắng. Tam ca cùng với hai cha con Mã đại ca liên lạc các vùng Triết Giang, Mân, Dĩnh. Còng Sơn Đông và Hà Nam thì nhờ Lục lão tiên bớt chú trì. Cách tỉnh thuộc vùng Tây bắc xin Châu lão anh hùng, Mạnh đại ca, An nhị ca và Châu cô nương. Văn tứ tâu và thập ca xin tiếp tục chăm sóc tứ ca và Thập tứ đệ. Còn thất ca và Tâm Nghiện sẽ đi theo tôi sang xứ Hồi. Công tác của tất cả chúng ta chuyến này, tóm lại là để kết giao với anh hùng hào kiệt bốn phương nhằm mục đích tạo vây cánh để dựng lên cơ sở sau này. Hẹn nhau đúng một năm, chúng ta sẽ gặp nhau tại kinh sư. Lúc bấy giờ Văn tứ ca và Thập tứ đệ cũng đã hoàn toàn bình phục. Nếu phải sử dụng đến sức mạnh, lực lượng chúng ta cũng vẫn được mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

Trần Gia Cách nói xong hăng hái vỗ bàn một cái mạnh rồi đứng dậy. Mọi người ai nấy đều lên tinh thần, hưởng ứng, thề cùng nhau hoàn thành công tác giao phó.

Châu Trọng Anh sau đó đề nghị với Trần Gia Cách chính thức làm lễ thành hôn cho Châu Ý sánh duyên cùng Từ Thiện Hoàng. Trong khi mọi người

hoanh hi tánh thành vỗ tay ca ngợi thì bên ngoài có tiếng vó ngựa dừng lại.

Lạc Băng từ ngoài tay bung một cái hộp chạy vào trong nói :

- Xin mời tất cả đến xem món này hay lắm!

Trước sự ngạc nhiên của tất cả, Lạc Băng từ từ mở chiếc hộp ra. Một ánh sáng chói lòa rạng lên. Thì ra đó là hai chiếc ngọc bình của Hồi bộ cống nạp cho Càn Long để cầu hòa.

Quần hùng tròn tròn đôi mắt hỏi :

- Làm sao lấy được?

Lạc Băng đáp :

- Tôi nói với tứ ca rằng trên ngọc bình có hình mỹ nhân xinh đẹp như tiên nga, linh động như người thật mà tứ ca không tin.

Từ Thiện Hoàng pha trò :

- Thế nào tứ ca cũng bảo: “Ồ trên đời làm gì có người nào mà đẹp và linh động như thế, tôi nhất định không tin!”. Có phải tứ ca bình phẩm như vậy không?

Lạc Băng nghe nói phá lên cười. Từ Thiện Hoàng biết mình đã đoán đúng liền nói thêm :

- Thế là tứ tẩu đến Hàng Châu, vào tận phòng của Hoàng đế tạm trú ở dinh Tuần vũ lấy về đây?

Lạc Băng đắc ý, gật đầu đáp :

- Phải, vì vậy mà tôi nhất định phải đến lấy về cho tứ ca được nhìn tận mắt để mà tin. Tùy ý Tổng đà chủ muốn giữ lấy hay đem đến trả cho chị Tiêu Thanh Đồng cũng không thành vấn đề.

Văn Thái Lai nhìn tỉ mỉ xem xét và trầm trồ khen ngợi. Lạc Băng hỏi :

- Lòi em nói với mình quả là khôn sai chứ?

Văn Thái Lai chỉ cười, khẽ lắc đầu và nói vẫn tất :

- Vẫn không đẹp bằng người thật bên anh!

Lạc Băng nghe nói ửng hồng đôi má, khẽ lườm Văn Thái Lai một cái. Trần Gia Cách nhìn hai chiếc ngọc bình rồi nghiêm nghị nói :

- Tứ tẩu không nên quá mạo hiểm như vậy chỉ vì trò đùa vui chơi với Văn tứ ca. May mà các thị vệ cao thủ của Càn Long cùng kéo đến Lục Hòa Tháp cả, nếu không thì tứ tẩu nguy rồi. Nếu chẳng may chị có mệnh hệ gì thì có phải Hồng Hoa hội mất đi một đương gia đắc lực và Văn tứ ca mất một hồng nhan tri kỷ hay không?

Nghe Trần Gia Cách nói vậy, Lạc Băng liền cúi đầu tạ tội :

- Thưa, Tổng đà chủ dạy rất đúng. Lạc Băng đã biết lỗi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Ân Cừu Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Hai kẻ vui vầy duyên hảo hợp - Một người ước hẹn kiếp ba sinh

Cuộc hôn nhân của của Châu Ý và Từ Thiện Hoàng được quần hùng Hồng đặc biệt lo lắng đến. Trần Gia Cách đứng ra làm chủ hôn cho đàn trai. Mạnh Kiện Hùng đích thân đi đặt tiệc cho hai người. Vệ Xuân Hoa đi sắm đồ cho cô dâu, chú rể, cũng như tất cả các vật dụng cần thiết cho ngày cưới.

Đêm hôm ấy, mọi người ai nấy đều vui say, nói chuyện vui như pháo nổ, rượu cạn từng bình này sang bình nọ, nhiều không biết bao nhiêu mà kể.

Trong lúc mọi người vui say nói cười, một bóng người chợt lướt qua thật nhanh bên ngoài cửa sổ.

Từ Thiện Hoảng phóng mình ra ngoài xem thử. Không thấy gì cả, chàng lại vào trong lại. Châu Ý hỏi :

- Ai vậy? Có phải giặc cỏ không?

Từ Thiện Hoảng đáp :

- Anh thấy trên vách có người rình liễn ra xem thử thì bóng lại biến mất.

Châu Ý định mở rương lấy dao ra thì Lạc Băng cười nói :

- Em của chị sao mà lo quá vậy! Bao nhiêu người ở đây lẽ nào không đủ sức bảo vệ cho cuộc vui đuốc hoa của cô dâu chú rể hay sao? Chắc là em sợ thích khách ăn trộm đồ cưới đó phải không?

Châu Ý nghe nói mỉm cười trở về lại phòng ngủ. Trong khi đó, Từ Thiện Hoảng nghe rõ ràng có tiếng người đáp trên mái nhà rất nhẹ nhàng. Đang hồ nghi chưa hiểu chuyện gì thì Dương Thanh Hiệp, Trương Tử Căn, Chương Tấn và Lạc Băng đến rót rượu chúc mừng cô dâu chú rể. Thấy Từ Thiện Hoảng có vẻ say vui, mọi người vác chàng đặt lên giường trước cho chàng “nghỉ dưỡng sức” rồi cùng nhau tiếp tục uống.

Châu Ý nằm một mình trong phòng hoa chúc nhớ đến lời của Lạc Băng dạy nàng lúc trăng điểm xong cho cô dâu :

- “Muốn được chồng thương trọn đời, mình bảo gì nghe nấy thì lúc động phòng em thay y phục trước. Chờ khi chàng thay y phục xong thì thôi tắt đèn ngay, bỏ y phục của mình lên trên y phục của chàng, dồn lại một đồng, đặt gần bên cửa sổ.”

Châu Ý bỗng đỏ mặt, nhưng lại cười thầm. Nàng cởi áo ngoài treo lên cái mắc. Không bao lâu sau, mấy anh em Hồng Hoa hội khiêng Từ Thiện Hoảng vào đặt lên giường. Không dám làm kinh động, Châu Ý nằm dịch ra phía ngoài. Từ Thiện Hoảng có lẽ vì quá mệt nên ngủ vùi một giấc say sưa.

Vào khoảng canh ba, Châu Ý nghe bên ngoài rõ ràng có tiếng Tâm Nghiện gọi lớn :

- Ai đó? Hãy đứng yên!

Kế đến là tiếng đao kiếm chạm nhau, rồi có tiếng của Tây Xuyên song hiệp thét lớn :

- Hung đồ thật là lớn mật!

Một tiếng “bịch” khô khan vang lên, hình như người ấy bị trúng một chiêu của Tây Xuyên song hiệp. Châu Ý nhảy xuống đất, tới gần bên cửa sổ thì chợt khám phá ra là y phục đã biến đi đâu rồi.

Châu Ý lay Từ Thiện Hoảng dậy :

- Dậy! Dậy mau! Ăn trộm đã lấy hết y phục của chúng ta rồi! Mau hợp sức với anh em mà bắt nó lại!

Từ Thiện Hoảng giật mình thức dậy. Nghe Châu Ý thuật lại mọi chuyện, chàng kinh hoàng, tỉnh rượu ngay. Từ Thiện Hoảng vội vàng bảo Châu Ý đứng đằng sau mình rồi để ý nghe ngóng. Tiếng chuông phong nghe bần bật ở ngoài khắp bốn phía.

Từ Thiện Hoảng thờ phào nhẹ nhõm nói :

- Tiếng chuông phong bần bật đó là ký hiệu tập hợp của Hồng Hoa hội. Hiện tại bốn phương, tám hướng đều có người của chúng ta. Mình không cần phải giúp sức làm gì.

Từ Thiện Hoảng xoay lại nói với Châu Ý :

- Anh uống say quá, chỉ biết một mình ngủ yên, bỏ yên...

Chàng nói chưa dứt câu bỗng nghe tiếng Vô Trần đạo nhân mắng lớn bên ngoài :

- Tên giặc cỏ này chạy nhanh thật. Nó trốn đâu mà chúng ta tìm không ra nổi!

Từ Thiện Hoảng nói :

- Anh ra ngoài xem thử.

Châu Ý nói :

- Em cũng đi với anh.

Hai người đi đến tủ đằng trước tìm áo ngoài mặc vào thì bỗng thấy đồ của cô dâu chú rể mắc cẩn thận nơi đây.

Từ Thiện Hoảng kinh ngạc nói :

- Lạ thật! Tên ăn trộm lại đem đồ lại trả cho mình đang hoảng là sao?

Vừa lúc ấy, Lạc Băng, Dương Thanh Hiệp và Vệ Xuân Hoa cầm đèn đi đến. Từ Thiện Hoàng đem chuyện kể lại sơ qua, nói :

- Tội đêm nay say quá, đến độ trộm đến lấy hết y phục lúc nào mà không hay.

Lạc Băng cười nói :

- Đó là lỗi tại người say, chứ không phải lỗi tại rượu!

Từ Thiện Hoàng chỉ mỉm cười không đáp tiếng nào. Chẳng hiểu ngay ra là Lạc Băng bày ra cái trò đùa này để phá hai người cho vui chứ thật ra không có ác ý gì cả.

Nhưng còn chuyện kẻ gian đột nhập mà quần hùng vây kín bốn mặt mà vẫn không tìm ra được tông tích thì thật không ai nghĩ ra.

Mọi người kéo nhau đến phòng Văn Thái Lai xem thử, thì thấy chàng ta đang ngồi đánh cờ với Triệu Bán Sơn nên ai nấy tạm yên lòng. Đến phòng Dư Ngự Đồng, Lục Phi Thanh đang ngồi trước thềm đá nhìn trời ngắm sao.

Thấy quần hùng kéo đến, Lục Phi Thanh nói :

- Ở đây không có việc gì cả. Sự diệt của lão phu ngủ yên giấc. Lão phu trông chừng ngoài này. Mọi chuyện êm đẹp, không sao đâu.

Từ Thiện Hoàng đảo mắt nhìn chung quanh, thấy trong phòng Dư Ngự Đồng có một ánh lửa lóe lên rồi vụt tắt thì hoài nghi nói :

- Lục lão tiên bối cứ để bọn tiểu đệ đi xem xét một lần cho chắc chắn.

Dứt lời, chàng cầm đèn khế đẩy nhẹ cửa, dẫn mọi người vào bên trong. Trên bàn có một cây nến không tim. Từ Thiện Hoàng nhìn cây nến, biết ngay tim nến bị một vật gì cắt đứt chứ không phải do người thổi tắt.

Trên giường Dư Ngự Đồng có tiếng động dậy. Từ Thiện Hoàng nhìn chần chờ còm cộm thì biết ngay trên có phải có hơn một người. Không biết mình nên làm gì, Từ Thiện Hoàng lên tiếng gọi :

- Thập tứ đệ! Em không sao chứ?

Dư Ngự Đồng mở mắt nhìn Từ Thiện Hoàng nói :

- Đệ có gặp nguy hiểm gì đâu. Đêm nay là đêm tân hôn của anh, sao lại vào đây thăm em vào giờ này?

Thấy Dư Ngự Đồng bình an vô sự, Từ Thiện Hoàng mới yên tâm. Chàng cẩn thận rọi đèn một lượt trong phòng. Trên song cửa, có một ngọn phi tiêu ghim ngay đó. Trên ngọn phi tiêu còn dấu sắp dính trên đó. Từ Thiện Hoàng nhận ngay ra là phi tiêu của Dư Ngự Đồng thườn hay dùng, bắn từ ống sáo vàng ra. Trong lòng Từ Thiện Hoàng thắc mắc nhiều điều, nhưng chàng không tiện hỏi, bèn xách đèn lui trở ra.

Lúc ấy, trong chăn của Dư Ngự Đồng lại động dậy. Trần Gia Cách bỗng từ đâu đi đến nói :

- Thôi, chúng ta hãy về để Thập tứ đệ nghỉ ngơi cho khỏe.

Đưa quần hùng ra khỏi cửa. Lục Phi Thanh lại tiếp tục ngồi nhìn trời xem sao. Về lại phòng của Trần Gia Cách, quần hùng họp nhau đông đủ, bàn tán xôn xao về chuyện vừa rồi.

Cuối cùng, Vô Trần đạo nhân đi đến kết luận :

- Rõ ràng là có kẻ gian ở trên giường của Thập tứ đệ. Nhưng không hiểu vì sao Thập tứ đệ lại che chở cho hắn?

Trần Gia Cách mỉm cười đáp :

- Các vị huynh đệ, cho tôi nói vài câu. Nếu một người được Thập tứ đệ che chở thì liệu chúng ta có nên xem người đó là kẻ gian được hay không? Và lại, Lục lão tiên bối giữ trách nhiệm bảo vệ Thập tứ đệ. Nếu là kẻ gian đến, định giờ thủ đoạn này hay thủ đoạn nọ thì liệu có thể qua mắt được Lục lão tiên bối hay không?

Châu Trọng Anh gật đầu khen :

- Lời Tổng đà chủ thật là xác đáng!

Trần Gia Cách lại nói tiếp :

- Sau này nếu Thập tứ đệ tự mình nói ra thì chẳng kể, nhưng chúng ta đừng ai nhắc đến chuyện này làm gì cả. Hãy tôn trọng đời tư của Thập tứ đệ.

Nghe Trần Gia Cách nói, mọi người ai nấy đều hết sức khâm phục. Vị Tổng đà chủ quả là hết sức tế nhị, độ lượng và cao cả.

Lạc Băng bỗng mỉm cười nhìn Từ Thiện Hoàng và Châu Ý nói :

- Đêm xuân một khắc ngàn vàng. Cặp tân lang và tân giai nhân chưa chịu trở về phòng hoa, còn định làm gì ở đây?

Mọi người nghe nói đều phá rộ lên cười.

* * * * *

Nhắc lại Dur Ngu Đồng. Sau khi Trần Gia Cách bảo mọi người đi về liền tung chăn ra khỏi giường, thấp lại cây đèn sáp, khẽ lên tiếng :

- Em đến đây làm gì?

Chiếc mền tung hắt ra. Một người ngồi dậy, ngồi bên thành giường, lệ nhỏ xuống như mưa. Lốp áo dạ hành làm nổi bật làn da trắng mịn của người ấy. Nàng chẳng phải ai xa lạ mà chính là Lý Mộng Ngọc.

Dur Ngu Đồng thờ dài nảo nuột, lên tiếng dịu dàng nói :

- Em đối với anh như thế nào há anh lại chẳng biết? Chẳng qua vì em là thiên kim tiểu thư của một Nguyên soái, còn anh chỉ là một kẻ giang hồ lang tử nay đây mai đó. Anh đâu nỡ dành tâm làm hại cả cuộc đời của em!

Lý Mộng Ngọc nức nở nói :

- Cho nên anh mới giải quyết bằng cách bỏ ra đi đột ngột có phải không?

Dur Ngu Đồng rầu rĩ đáp :

- Anh cũng biết như thế là không nên không phải. Nhưng anh thật là người khổ khổ nhất trên đời... Em không hiểu được đâu. Em về đi nhé!

Lý Mộng Ngọc nói :

- Anh vì bạn nên mới chống lại cha em. Em biết, nhưng vẫn phục anh là người nghĩa khí. Chỉ cần anh trở lại...

Dur Ngu Đồng ngắt lời, nghiêm nghị phân trần :

- Em là tiểu thư con quan. Anh là người của Hồng Hoa hội. Anh không thể nào bỏ Hồng Hoa hội để theo quan quyền được. Mà anh cũng không thể bảo em phản bội cha để theo anh được.

Lý Mộng Ngọc nói :

- Ai có chí nấy, em không bao giờ ép uống anh cả. Chỉ cần anh yêu em là em mãn nguyện rồi. Em không làm tiểu thư con quan nữa, mà anh cũng có thể từ bỏ Hồng Hoa hội. Chúng ta không bao giờ phải nghĩ đến việc đụng độ nhau nữa...

Nói đến đây, Lý Mộng Ngọc lại khóc òa lên mặc dù đã cố gắng hết sức để che giấu mọi cảm xúc. Dur Ngu Đồng dịu giọng nói :

- Lần đó anh bị trọng thương. Nếu không được em ra tay cứu mạng, vượt nghìn trùng đem về Hàng Châu thì đâu còn được tới bây giờ. Cho dù anh có tan xương nát thịt cũng không thể nào đền đáp lại được ơn đó. Nhưng kiếp này... đành lỡ làng. Kiếp sau anh nguyện...

Lý Mộng Ngọc vụt đứng dậy nói :

- Anh đã mấy phen cứu mạng cha em. Vậy thì chuyện ơn nghĩa chẳng ai thiếu ai cả. Nhưng có lẽ vì anh đẹp trai sáng sủa nên không coi một thiếu nữ xấu xí như em ra gì cả!

...

Sau trận đụng độ tại dinh Nguyên soái Hàng Châu, Dur Ngu Đồng ra đi biệt tích không lời từ giả khiến cho Lý Mộng Ngọc muốn điên người lên. Lý Khả Tú biết tâm trạng của con gái nên rất thông cảm, tìm lời an ủi. Lúc đó, ông mới biết Dur Ngu Đồng là người của Hồng Hoa hội. Nhưng không vì thế mà Lý Khả Tú ghét chàng. Mấy phen được Dur Ngu Đồng mạo hiểm cứu mạng, Lý Khả Tú rất cảm động và không hề phủ nhận lòng tốt ấy của chàng đối với ông.

Tình cờ hôm ấy Lạc Băng đến dinh thự Nguyên soái lấy trộm ngọc bình về cho Văn Thái Lai xem. Thật ra, hành động của Lạc Băng không qua mắt được Lý Mộng Ngọc. Chẳng qua vì biết Lạc Băng là người của Hồng Hoa hội, Lý Mộng Ngọc mới để yên cho nàng trộm ngọc bình rồi bí mật đi theo để tìm tung tích của Dur Ngu Đồng.

Đã mấy lần Lý Mộng Ngọc suýt bị quần hùng Hồng Hoa hội phát giác ra hành tung, còn bị Thường Hích Chí đánh cho một chưởng ngay vai đau thấu xương. Nhờ đánh lạc hướng được mọi người, Lý Mộng Ngọc mới chạy thoát được, nhưng lại tình cờ bị Lục Phi Thanh bắt gặp.

Lục Phi Thanh nhận ra đệ tử của mình nên buông tay ra hỏi :

- Con đến đây làm gì?

Lý Mộng Ngọc đáp :

- Con tìm Dư sư ca.

Lục Phi Thanh chợt thấy cảm khái trong lòng, ông đưa tay chỉ vào phòng của Dư Ngự Đồng. Lý Mộng Ngọc liền theo dấu mà vào.

Thấy bóng người, Dư Ngự Đồng nhận ngay ra Lý Mộng Ngọc, chàng vừa thấp nền lên thì vừa vặn Từ Thiện Hoảng dẫn mấy người đến nơi, Lý Mộng Ngọc hết đường chạy bèn rí tai Dư Ngự Đồng nói :

- Dư sư ca, cứu em!

Dư Ngự Đồng vội vàng kéo nàng lên giường, dùng chân trùm thân nàng kín mít rồi dùng ống sáo vàng phóng phi tiêu thổi tắt ngọn nến...

...

Thấy Dư Ngự Đồng lặng im không nói gì, Lý Mộng Ngọc thờ dãi, cay đắng nói :

- Nàng ấy nhan sắc chắc phải hơn em gấp bội. Hôm nào anh nhớ dẫn em đi xem cho biết mặt mũi nàng ta ra sao nhé!

Mỗi lời nói của Lý Mộng Ngọc như một mũi dao chọc mạnh vào tim Dư Ngự Đồng. Chàng không biết phải làm gì liền tháo băng mặt ra nói :

- Anh đã biết thành một con quỷ xấu xí rồi. Em xem cho tường tận!

Lý Mộng Ngọc trông thấy mặt của Dư Ngự Đồng thay đổi dị kỳ, nạm đen hết cả thì bỗng lùi lại một bước thét lên một tiếng hãi hùng.

Dư Ngự Đồng nói :

- Anh là một kẻ bất tướng, lòng dạ chẳng ra gì, số mạng lại không được tốt. Giờ đây... Giờ đây... Thôi, em về đi là hơn!

Lý Mộng Ngọc đứng nhìn sững sờ. Dư Ngự Đồng cười lên một tràng đau đớn nói :

- Đó! Hình dạng của anh bây giờ thay đổi như vậy đó! Chỉ mới vừa trông thấy là em đã khiếp vía rồi phải không? Lý tiểu thư, sau này tiểu thư ắt phải ân hận cái đêm gian nan đây nguy hiểm này mà thôi! Ha... ha... ha!

Lý Mộng Ngọc bỗng khóc rống lên, ôm mặt chạy ra khỏi phòng. Dư Ngự Đồng tiếp tục cười lên từng tràng. Rồi chàng bỗng xót xa cho thân phận, gục mặt lên bàn khóc thảm thiết.

Thấy Lý Mộng Ngọc ôm mặt chạy ra, lại nghe tiếng cười và tiếng khóc của Dư Ngự Đồng, Lục Phi Thanh cũng đoán ra được phần nào câu chuyện. Ông thờ dãi, nhưng cũng đành bó tay mà chẳng biết phải an ủi hai người như thế nào.

Lục Phi Thanh ngồi suy nghĩ một hồi bèn đứng dậy tìm đến phòng của Trần Gia Cách. Nghe Tâm Nghiện vào báo, Trần Gia Cách dù sắp sửa đi ngủ nhưng cũng mặc vội áo choàng ra tiếp.

Vừa trông thấy Trần Gia Cách, Lục Phi Thanh vào đề ngay :

- Xin lỗi đã quấy rầy Tổng đà chủ vào giờ này. Nhưng lão phu phải tới đây để tạ tội.

Trần Gia Cách thấy vậy liền hỏi :

- Chẳng hay đã có chuyện gì xảy ra cho Thập tứ đệ?

Lục Phi Thanh đáp :

- Không, nó vẫn bình an vô sự. Nhưng Tổng đà chủ có biết lúc nãy người nào đến đây quấy phá chăng?

Trần Gia Cách lắc đầu đáp :

- Chưa! Vậy chẳng hay kẻ đó là ai?

Lục Phi Thanh đáp :

- Đó là đứa tiểu đồ của lão phu. Bởi lão phu sơ xuất việc gay dỡ cho nên nó mới lố lăng như vậy. Hôm nay là ngày vui của Thất đương gia mà không được yên, lại phải mất công tra xét.

Trần Gia Cách lặng thinh không nói gì cả. Lục Phi Thanh nói tiếp :

- Giờ đây nó đã đi rồi. Sau này lão phu bắt nó phải đền tạ tội cùng chư vị. Phần lão phu, xin được được nhận lỗi cùng Tổng đà chủ.

Lục Phi Thanh cú đầu vái dài. Trần Gia Cách vội vàng đáp lễ. Hồi lâu, chàng mới lên tiếng :

- Lệnh đồ được tiền bồi chân truyền, quả nhiên thân pháp hơn người.

Lục Phi Thanh nói :

- “Giáo bất nghiêm, sư chi nọa”! Tại lão phu chiều chuộng nó quá mà ra cả. Nó đi đến đâu là gây họa đến đó, thật chẳng ra thể thống gì cả!

Trần Gia Cách nói :

- Bản lãnh của lệnh đồ thật tinh thông, từ quyền thuật, kiếm pháp cho đến cả khinh công. Chẳng qua chỉ còn hơi kém về hóa hầu chút thôi.

Lục Phi Thanh gật đầu nói :

- Chính là thế! Chính là thế!

Trần Gia Cách hỏi :

- Lệnh đồ có phải từ xứ Hồi, bên kia Vạn Lý Trường Thành về đây không?

Lục Phi Thanh đáp :

- Từ bé nó chỉ ở trong vùng Tây bắc, chưa được bước chân ra ngoài nên kinh nghiệm giang hồ còn kém lắm.

Trần Gia Cách nói :

- Tôi thấy lệnh đồ có giao tình thân mật với người Duy lăm kia mà.

Lục Phi Thanh nói :

- Vì chuyện “Khả Lan Kinh” mà hai người trở nên thân thiết. Bao đầu có chỗ hiểu lầm, Tiêu Thanh Đồng cô nương cùng tiểu đồ có giao tranh vài trận. Sau khi lão phu giải thích rằng Thiên Sơn song ung cùng lão phu có giao tình mật thiết, hai người mới thôi, không tranh cãi nữa mà trở nên đôi bạn thân thiết.

Nhìn thấy sắc diện Trần Gia Cách tỏ vẻ trầm ngâm không mấy vui, Lục Phi Thanh cho rằng chàng đã biết hết tất cả mọi chuyện, và rất có thể chàng không được vui về chuyện Lý Mộng Ngọc thân thiết với Tiêu Thanh Đồng nhưng không biết rõ lý do gì. Ông định trong tương lai sẽ có dịp tìm hiểu chuyện này nhiều hơn.

Lục Phi Thanh chuyện trò qua loa vài câu cùng với Trần Gia Cách rồi xin cáo lui để cho chàng đi nghỉ, thì Tâm Nghiện lại vào báo :

- Nhị thiếu gia! Có thập tứ đương gia xin được tiếp kiến.

Cửa sáo vén lên, một gia nhân dìu Dư Ngự Đồng vào bên trong. Thấy có mặt Lục Phi Thanh, Dư Ngự Đồng ngăn người ra, khẽ ngồi xuống ghế.

Trần Gia Cách nói :

- Thương tích của đệ chưa lành, không nên đi lại nhiều như thế. Nếu có chuyện gì cần nói sao không cho người đến báo để ta tới gặp có phải hơn không?

Dư Ngự Đồng nói :

- Đệ đến đây để cảm tạ Tổng đà chủ đã giữ thể diện cho đệ lúc ban nãy. Quả Tổng đà chủ dư biết có người trong phòng đệ mà vẫn không thêm đề ý đến. Cho dù Tổng đà chủ thương tình không hỏi, nhưng đệ phải nói ra thì trong lòng mới cảm thấy được yên.

Trần Gia Cách mỉm cười nói :

- Anh em chúng ta tình nghĩa như ruột thịt. Hà tất hiền đệ phải khách khí làm gì!

Dư Ngự Đồng nói :

- Người này hoàn toàn vì em mà đến, đối với tất cả các anh em khác chẳng có liên quan, thù oán gì cả. Tuy nhiên em không thể nói hết ra cho tất cả biết được vì chuyện này có liên quan đến danh tiết...

Trần Gia Cách bồng ngất lời :

- Nếu vậy thì em đừng nói làm gì. Từ nay, không ai được nhắc tới chuyện đó nữa, em yên tâm. Hãy về nghỉ cho khỏe đi.

Dư Ngự Đồng nghĩ là Lục Phi Thanh đã giải thích tất cả cho Trần Gia Cách rồi nên vị Tổng đà chủ đã hiểu rõ và thông cảm nên bèn cáo từ, xin về lại phòng. Lục Phi Thanh cũng xin về luôn...

Sau ngày đám cưới của Châu Ý và Từ Thiện Hoảng, quần hùng đưa nhau xuống núi để chuẩn bị đi thi hành công tác của mình do Trần Gia Cách giao phó.

Châu Trọng Anh sẵn dịp muốn đi Phúc Kiến, lên Thiếu Lâm Tự ở Bồ Điền để thăm lại mấy người bạn đồng môn.

Trần Gia Cách nói :

- Từ lâu, Thiếu Lâm Tự vốn là “Thái Sơn Bắc Đẩu” của võ lâm. Phiên Châu lão anh hùng tới đó thử một phen. Sau này khi mưu đồ đại sự ắt phải trông cậy vào Thiếu Lâm Tự một tay.

Châu lão anh hùng cười, hứa sẽ thực hiện theo nguyện vọng của Trần Gia Cách rồi cùng Mạnh Kiện Hùng và An Kiện Cường đi về hướng Nam. Lẽ ra Châu Ý đi chung với cha mẹ, nhưng nay đã có chồng, nàng lại đi với Từ Thiện Hoảng theo Trần Gia Cách về xứ Hồi như chương trình đã hoạch định. Từ nhỏ đến lớn ở chung với cha mẹ, nay dù tạm xa cách nhưng trong lòng nàng cũng bịn rịn không ít.

Trần Gia Cách, Văn Thái Lai, Lạc Băng, Chương Tấn, Dư Ngự Đồng, Từ Thiện Hoảng, Châu Ý, Tâm Nghiện, tám người đi về hướng Bắc. Qua Hiểu Phong, An Cát, Mê Dương đến Kim Lăng.

Sau khi xuống đò sang phía bên kia Trường Giang, vết thương của của Văn Thái Lai và Dư Ngự Đồng đã thuyên giảm rất nhiều.

Hôm ấy mọi người đến phủ Khai Phong tìm nhà đại hiệp Mai Lương Minh ở Biện Lương thăm viếng. Mai Lương Minh bày tiệc rượu thết đãi. Lúc từ giả, ông ta tặng cho mỗi người một chiếc áo da cừu quý giá.

Dư Ngự Đồng thấy trong mình khỏe khoắn, đã có thể cỡi ngựa được. Rời khỏi cửa Tây thành Khai Phong, tám con tuấn mã phi nước đại trên đường lớn. Con bạch mã của Văn Thái Lai do Lạc Băng đưa cho phi quá lạ, bỏ xa mọi người có đến 50 dặm.

Đến một thị trấn, Văn Thái Lai tìm một tửu điểm đặt sẵn tiệc rượu để mọi người đến sau khỏi phải chờ đợi. Chàng ngồi ở một cái bàn nhỏ trước cửa, gọi tửu nhị đem cho mình một ít trà để giải khát trước. Rút khăn tay lau mặt cho hết bụi bặm, Văn Thái Lai bất gặp một người thoáng qua trong gian phòng phía sau đan ngang đầu lên nhìn. Vừa nhìn thấy Văn Thái Lai, người ấy như muốn giấu mặt đi. Văn Thái Lai sinh nghi, nhưng giả vờ như không để ý, vẫn thản nhiên uống trà.

Lát sau, Trần Gia Cách cùng mọi người đã đến nơi. Văn Thái Lai liền đem chuyện ra nói với tất cả mọi người. Từ Thiện Hoảng nhìn vào phòng bên phía Đông, thấy bên trong tờ giấy thấm ướt dán bên cửa sổ lộ ra một đôi mắt huyền nhìn về phía mọi người.

Từ Thiện Hoảng mỉm cười nói :

- Đây là một người anh em mới bước chân vào chốn giang hồ. Những quy củ căn bản cũng còn chưa rành. Mới giấu đầu đã lộ đuôi.

Trần Gia Cách bảo Tâm Nghiện :

- Em thử đi chọc y chơi. Nếu có gì ta sẽ cứu viện cho, đừng lo.

Tâm Nghiện chạy đến trước cửa phòng, lớn tiếng nói :

- Muốn lạch trong thiên hạ vẫn chỉ chung một nguồn. Hai hoa cành biếc ấy cũng một nhà.

Câu này là mật khẩu của Hồng Hoa hội kêu gọi người võ lâm đồng đạo để giúp đỡ. Các bang hội trên giang hồ đều hiểu câu ấy nên nếu có gặp hoạn nạn thì luôn ra tay giúp đỡ. Thường thì cho dù không phải là bạn hữu của Hồng Hoa hội, nhưng khi nghe khẩu mật ấy sẽ đáp lại một câu như sau :

- Tiểu đệ là... ở bang hội... do... lãnh đạo. Yêu cầu được Hồng Hoa hội giúp đỡ.

Nếu đáp được như vậy, ít ra cũng nhận được ít lượng bạc gọi là. Thế nhưng Tâm Nghiện nói mấy lượt mà vẫn không có tiếng trả lời.

Thình lình cánh cửa mở tung, một người mặc đồ dạ hành, cầm một mẫu giấy trao cho Tâm Nghiện nói :

- Nhờ tiểu huynh đệ trao hộ cho Thập tứ đương gia.

Tâm Nghiện cầm lấy mẫu giấy chưa kịp hỏi thì người ấy đã ra khỏi cửa lên ngựa phi đi thật nhanh. Tâm Nghiện đành cầm tờ giấy mà trao lại cho Dư Ngự Đồng.

Dư Ngự Đồng mở ra xem, thấy trên giấy chỉ có vắn vắn một câu :

“Không nài muôn dặm khổ theo chàng”

Nét chữ rất điệu dàng tươi đẹp, nhưng phía dưới không đề tên họ. Dư Ngự Đồng nhận ngay ra là nét bút của Lý Mộng Ngọc. Chẳng thật không ngờ nàng lại âm thầm theo sát bên mình.

Dư Ngự Đồng khẽ cau mày, Dư Ngự Đồng đưa mảnh giấy cho Trần Gia Cách xem, và nói :

- Người này cứ theo đuổi em mãi, giờ đây chắc chắn đang đợi em ở phía trước. Em muốn tạm thời bỏ ngựa mà đi thuyền, hẹn đến Đồng Quan chúng ta sẽ gặp nhau.

Trần Gia Cách đáp :

- Như thế càng tiện cho Thập tứ đệ. Đi thuyền nghỉ ngơi được, lại không sợ động chạm đến các vết thương mới lành.

Trần Gia Cách cùng mọi người ra bến sông Hoàng Hà mượn thuyền đưa Dư Ngự Đồng đi, và chia tay nhau tại đó.

Đi suốt mấy ngày, thuyền hôm ấy sắp đến Mạnh Tân. Trời đã tối hẳn, sóng lại dâng cao nên thuyền đành neo lại một chỗ gần bờ để nghỉ ngơi.

Nửa đêm, Dư Ngự Đồng thức giấc, thấy vàng trắng bạc chiếu xuống đáy sông sâu bỗng sinh ra cảm hứng, liền lấy ống sáo vàng ra thổi...

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Ân Cừu Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Ngàn dặm âm thầm theo lý tưởng - Nhiều phen mạo hiểm cứu tình lang

Cảm khái vì những bầu tâm sự ngổn ngang, Dư Ngự Đồng mượn tiếng sáo gửi hết tâm hồn vào. Âm thanh trầm bổng, càng thêm réo rắt du dương. Đang tập trung vào cung điệu bỗng nghe sau lưng có tiếng người nói :

- Thôi sáo nghe hay quá!

Dư Ngự Đồng ngừng thổi quay lại nhìn. Dưới ánh trăng, có ba bóng người đang nhăm bờ sông tiến tới gần thuyền. Một người lên tiếng nói :

- Dặm trường rong duỗi, đi quên cả nghỉ ngơi. Chợt nghe tiếng sáo tuyệt vời của huynh đài nên vô phép mà đến làm rộn, xin tha thứ cho.

Dư Ngự Đồng nghe lời nói lễ độ, có vẻ khách khí liền vui vẻ mời :

- Giữa chốn sông vắng cô quạnh, tiểu đệ ngông cuồng thổi bấy vài tiếng, chưa làm bản tai chư vị là may lắm rồi, dám đâu nhận những lời khen quý báu ấy. Nếu chư vị không tỵ hiềm, xin mời xuống thuyền uống vài chung rượu cho vui.

Ba người nghe nói liền tung mình một cái, đã đáp nhẹ nhàng trên mũi thuyền. Dư Ngự Đồng thẳm kinh hãi, tự nhủ :

- “Chỉ cần nhìn qua thân pháp cũng đủ biết ba người này thuộc hạnh võ nghệ tinh thông rồi. Chưa biết họ là hạng người nào, nhưng phải tiểu tâm mà đề phòng vẫn hay hơn.”

Dư Ngự Đồng liền giả vờ như không biết võ nghệ, hai tay vịn chặt vào cột buồm, ra vẻ sợ thuyền nghiêng khiến mình rơi xuống nước chết chìm.

Bây giờ, Dư Ngự Đồng mới có dịp nhìn rõ hình dáng ba người nọ. Người thứ nhất mặt mày sáng sủa, khoác chiếc áo cẩm bào màu hồng. Người thứ hai râu ria rậm rạp, còn người thứ ba mặc y phục Mông Cổ. Cả ba người đều mang theo binh khí trên mình. Dư Ngự Đồng sợ họ nhận ra ống sáo vàng của mình là một thứ vũ khí nên vội vàng cất kỹ, không để lộ ra ngoài.

Dư Ngự Đồng mời cả ba người vào trong khoang thuyền, gọi một mâm rượu ra đãi khách. Người mặt mày sáng sủa hỏi tên họ thì chàng nói :

- Tiểu đệ họ Vu, tên Thông, người đất Kim Lăng. Lần này ra kinh thi Hương chẳng may bị trượt, nói ra cảnh thêm xấu hổ.

Người ấy nói :

- Thì ra huynh đài là một vị Tú Tài, chúng tôi đã thất kính.

Dư Ngự Đồng lại nói tiếp :

- “Họa vô đơn chí!” Sau khi tôi thi trượt, bị ngọn lửa vô tình đốt sách nhà cửa, lại bị cháy nám cả mặt mày nên trông mới dị hợm như thế này, hy vọng không làm chư vị ghê tởm. Tiểu đệ sau đó xuống thuyền đi Cam Túc tìm người bà con. Thời vận xui xẻo như thế này, thật là một kiếp sống thừa, còn có gì là thú vị! Chẳng hay cao danh quý tánh ba vị là chi, xin cho được biết.

Người mặt mũi sáng sủa khẽ ngâm một câu thơ cổ rồi nói :

- Tướng công chẳng nên tuyệt vọng. Biết đâu sau cơn bão táp, trời lại hé ánh dương quang?

Ngừng lại một giây, người ấy liền giới thiệu cả ba người với Dư Ngự Đồng :

- Tiểu đệ họ Đằng. Vị có nhiều râu đây họ Cố. Còn vị mặc y phục Mông Cổ đây là người ở Cát Lâm, họ Hấp.

Cả ba người đều nói giọng Liêu Đông. Dư Ngự Đồng nghĩ thầm trong bụng rằng :

- “Chưa biết được ba người này là bạn hay thù. Chi bằng ta nên dò xét trước, nếu kết thêm được vây cánh thì thật là điều tốt cho việc phục hưng mai sau.”

Nghĩ vậy, Dư Ngự Đồng nói :

- Đường sá nguy hiểm đầy trộm cướp, ba vị lại đi giữa đêm khuya khoắt như thế mà không sợ hay sao?

Cả ba người đều không đáp, chỉ nhìn nhau mà cười. Qua vài tuần rượu, người họ Đằng nói :

- Tướng công thời sáo thật là tuyệt trần! Có thể cho anh em chúng tôi được thưởng thức thêm vài điệu mới được chăng?

Dư Ngự Đồng sợ lấy ống sáo vàng ra sẽ bị lộ thân thế nên tìm cách từ chối. Người họ Hấp nói :

- Thôi được, để tôi thôi.

Dứt lời, y rút trong túi ra một cái sừng tê dương bịt bạc nơi đầu, thổi giọng, thổi lên một điệu thâm trầm bi tráng bài “Phong xuy thảo đề kiến ngư dương”. Dư Ngự Đồng thầm khen ngợi, cố tâm ghi nhớ lấy nhạc điệu.

Sau khi tiệc rượu tàn, Dư Ngự Đồng cảm ba người lại, nghỉ trong khoang thuyền. Ba người để nguyên quần áo đang mặc nằm gần nhau ở gần mũi thuyền. Dư Ngự Đồng nằm ở phía sau khoang thuyền.

Lát sau, Dư Ngự Đồng giả vờ ngủ, ngáy lên “khò khò”. Tường chàng đã mê man trong giấc nồng, gã họ Hấp nói :

- Liệu trong ngày mai chúng ta có đến Lạc Dương được chưa?

Gã họ Đằng nói :

- Qua sông xong, chúng ta mua ba con ngựa để rút ngắn lộ trình. Nội trong ngày sẽ tới.

Tên họ Cố nói :

- Tôi chỉ sợ Hàn đại ca không có nhà!

Gã họ Hấp nói :

- Chúng ta cứ đến thẳng sào huyệt của Hồng Hoa hội ở Tây Hồ đánh cho chúng một trận thất điên bát đảo. Cần chi phải hỏi Hàn đại ca làm gì cho lồi thối!

Gã họ Đằng bèn bịt miệng hần lại nói :

- Sao lại to họng như thế! Không sợ tai vách mạch rừng hay sao?

Dư Ngự Đồng giật mình kinh sợ nghĩ thầm :

- Thì ra ba người này là kẻ thù của Hồng Hoa hội ta. Bọn chúng đi Lạc Dương là để hỏi Hàn Văn Xung việc quan trọng gì đó.

Chàng lại nghe gã họ Đằng nói :

- Cao thủ Hồng Hoa hội rất đông. Lão Tổng đà chủ họ Vu tuy đã chết nhưng nghe đâu người Tổng đà chủ mới này còn lợi hại hơn nhiều. Chúng ta chưa chắc đã thắng nổi, lão tứ chó có hồ đồ!

Gã họ Cố nói :

- Quan Đông lục ma chúng ta tung hoành khắp năm châu bốn bể, tên tuổi vang rền. Nào ngờ đâu lão tam, lão ngũ và lão lục bị kẻ thù sát hại. Nếu không trả được hận ấy, chúng ta chẳng nên sống ở trên đời làm gì nữa.

Dư Ngự Đồng nghe nói vậy thì nghĩ thầm :

- “Tiêu Văn Kỳ bị sự thúc ta hạ sát. Diêm Thế Khôi và Diêm Thế Chương chết về tay người Duy, như vậy thì có liên hệ gì đến Hồng Hoa hội đâu?

Dư Ngự Đồng có nghe nói sơ qua về nhóm Quan Đông lục ma này. Ba tên còn lại đây hẳn là đại ma đầu Đổng Nhất Lôi, một đại phú hào ở Liêu Đông, gia sản có hàng ức vạn; nhị ma đầu là Cổ Kim Khiêu, là một tên mã tặc khét tiếng; và tứ ma đầu Hấp Hạp Đài, người Mông Cổ, vốn xuất thân trong giới chăn bò chăn cừu, đến Liêu Đông sống bằng nghề trộm cướp.

Nguyên ba tên ma đầu này nghe tin Tiêu Văn Kỳ lãnh mạng đi tìm một vị công tử con của quan Thừa Tướng bị Hồng Hoa hội bắt cóc. Nhưng đến Hiệp Tây, Tiêu Văn Kỳ mất tích một cách đột ngột. Cho là Hồng Hoa hội giết hại, ba tên quyết định tìm đến Giang Nam tìm Hồng Hoa hội để báo thù. Đến Bắc Kinh, cả ba lại được thêm hung tin là anh em họ Diêm đều bị hại cả. Chúng quyết định đi Lạc Dương tìm sư phụ của Tiêu Văn Kỳ để hỏi cho ra lẽ, và giữa đường tình cờ gặp Dư Ngự Đồng trên bến sông Hoàng Hà...

Cả ba nói chuyện một hồi thì bỗng thấy mỗi một tên lăn ra ngủ say. Dư Ngự Đồng không sao ngủ được, nằm thao thức đến sáng.

Tiếng gà vừa gáy, Dư Ngự Đồng đã nghe thấy tiếng ồn ào. Chàng cầm ống sáo vàng ngồi bật dậy, bước ra bên ngoài xem. Trên sông Hoàng Hà có đến hàng mấy trăm chiếc ghe lớn đang lướt đi trên sóng nước. Đi đầu là một chiếc ghe sơn vàng. Trước mũi ghe có giương cây đại kỳ, có ghi hàng chữ thật lớn: “Lương hướng vận tải của Chính Tây Đại tướng quân”

Đó là đoàn ghe tiếp tế quân lương cho Triệu Huệ. Sau đoàn ghe là một đội thuyền có đến mười mấy chiếc của tư nhân chở phẩm vật.

Dư Ngự Đồng định vào trong khoang thuyền lánh mặt bỗng nhiên có sáu, bảy tên lính cầm đao thương nhả qua thuyền chàng, buộc phải đi ra sau nhập với đội tiểu thuyền của tư nhân. Dư Ngự Đồng cố ý giấu hành tung nên ẩn nhẫn, không muốn sinh sự.

Hấp Hạp Đài giận lắm, toan ra tay thì Đổng Nhất Lôi và Cổ Kim Phiêu cản lại.

Một tên Thanh binh lớn tiếng gọi :

- Ngón lão gia! Thuyền này rộng rãi, trống trải, vừa ý lão gia lắm.

Người được gọi là “Ngón lão gia” liền nhảy qua xem xét trong khoang, ngoài mũi một lượt rồi tươi cười nói :

- Cũng tạm được.

Hắn cười lên vài tiếng rồi ngồi xuống trước mũi thuyền.

Dư Ngự Đồng liếc mắt nhìn sơ đã nhận ra ngay người ấy là Ngón Bá Càn, đã từng theo Trương Siêu Trọng đến Thiết Đàm trang bắt Văn Thái Lai. Hắn là Chương môn nhân của phái Thần Châu Ngón Gia Phụng ở Hồ Nam. Từ khi bị Dư Ngự Đồng thổi cho một phi tiêu mù một mắt, Ngón Bá Càn về nhà dưỡng bệnh mấy tháng, rồi đi theo Triệu Huệ lập công.

Mặc dầu chỉ còn một mắt, nhãn quan của Ngón Bá Càn rất nhạy bén. Thấy thân hình Dư Ngự Đồng, hắn đã mười phần nghi ngờ. Nghe được tiếng nói của chàng, hắn lại càng chắc chắn thêm. Nhưng chỉ vì Dư Ngự Đồng dùng chiếc khăn tay bịt mắt cho nên hắn không nhận ra rõ ràng được.

Ngón Bá Càn cùng ba tên ma đầu trong “Quan Đông lục ma” nói chuyện với nhau một hồi đã hiểu hết lai lịch của nhau ngay.

Thấy chung quanh mình toàn là kẻ địch, Dư Ngự Đồng càng phải giữ gìn kỹ lưỡng, từng cử chỉ, từng lời nói một.

Sau bữa cơm tối, ai đẩy đi nghỉ. Dư Ngự Đồng vừa thiêu thiêu ngủ bỗng nghe thuyền bên cạnh có tiếng kêu la :

- Ai cứu tôi với!

Dư Ngự Đồng đoán chắc thuyền bên cạnh bị đám quân Thanh hoành hành. Tiếng kêu cứu càng lúc nghe càng thê thảm. Tiếng phụ nữ van lơn, tiếng trẻ nít khóc, lại thêm tiếng một tên Thanh binh hăm dọa :

- Nàng không bằng lòng thì ta giết đứa con trên tay nàng trước.

Dư Ngự Đồng nghe đến đây bỗng trong lòng cực kỳ bất nhẫn, nhún mình bay sang thuyền bên cạnh. Ba tên ma đầu trông thấy kinh công tuyệt diệu của chàng thì ngạc nhiên vô cùng, khẽ kêu lên một tiếng kinh ngạc. Ngón Bá Càn cùng với Bành Tam Xuân cũng đứng trên mũi thuyền cầm đao nhìn.

Trước mắt Dư Ngự Đồng là một cảnh hết sức bất nhẫn. Có đến tám, chín tên Thanh binh đang định giở trò hăm hiếp một thiếu phụ. Trên tay thiếu phụ còn bế đứa con đang đòi sữa, lớn tiếng kêu khóc. Một tên Thanh binh bước tới giằng lấy đứa trẻ, đập xuống thuyền chết tót.

Dư Ngự Đồng cả giận, xông tới giật lấy một cây đao rồi nhảy vào vùng đao mặc sức chém giết. Chỉ thoáng một cái, chàng đã giết hết đám Thanh binh ấy.

Kéo tay thiếu phụ, Dư Ngự Đồng nói :

- Mau lên bờ chạy thoát.

Lúc bấy giờ đèn đuốc sáng hẳn lên, binh lính khắp nơi bủa ra. Dư Ngự Đồng liền bế thiếu nữ phi thân lên bờ. Ba tên ma đầu Đổng Nhất Lôi, Cổ Kim Phiêu và Hấp Hạp Đài cũng thừa cơ phóng lên bờ tẩu thoát.

Dư Ngự Đồng nhắm thẳng cánh rừng rậm trước mặt mà chạy vào. Thấy không có quân lính rượt theo, Dư Ngự Đồng đặt thiếu phụ xuống, nói :

- Chị đã thoát nạn rồi. Hãy tìm một chỗ kín đáo mà ẩn núp, chờ đến sáng mai khi đoàn thuyền kéo đi xa hãy trở về nhà.

Cất tiếng vọng lại đằng sau, Dư Ngự Đồng nói :

- Ba vị đại ca, tiểu đệ xin gĩa từ.

Bọn “Tam ma” chưa kịp trả lời, Dư Ngự Đồng đã phóng đi được mấy chục bước. Thình lình có tiếng người gọi lớn :

- Dư gia! Khoan đi đã!

Dư Ngự Đồng khẽ lui lại một bước. Từ trong bụi rậm, Ngôn Bá Càn xông ra, sau lưng hắn là Bành Tam Xuân cầm cây “Tam đoạn thiết côn”.

Bành Tam Xuân xông tới quát ngang một côn. Dư Ngự Đồng tung mình nhảy lên tránh khỏi. Ngọn côn đánh trúng ngay vào chân Cổ Kim Phiêu khiến y ngã quỵ xuống. Cổ Kim Phiêu nổi nóng, xông tới chụp nhàu Bành Tam Xuân, tung ra một chưởng. Họ Bành cả kinh vội nghiêng mình né tránh. Vừa lúc đó hai đệ tử của Ngôn Bá Càn là Tống Thiên Bảo và Đàm Thiên Thừa cũng từ đâu cầm đao xông tới tấn công Dư Ngự Đồng.

Dư Ngự Đồng bèn rút ống sáo vàng ra gạt hai ngọn đao qua một bên. Bành Tam Xuân cũng chạy tới trợ chiến. Hấp Hạp Đài bỗng cả giận hét lớn :

- Ba đánh một! Thật là hèn hạ!

Dứt lời, Hấp Hạp Đài chộp lấy cổ tay Bành Tam Xuân giằng lấy cây “Tam đoạn thiết côn”. Hai bên giằng co nhau một hồi, Bành Tam Xuân bước tới một bước chuyển tay sang nắm khúc giữa của cây Tam đoạn thiết côn giật mạnh một cái khiến cho Hấp Hạp Đài phải buông tay ra. Kế đến, Bành Tam Xuân dùng một thế “Kim Long Bài Đầu” nhắm giữa trán Hấp Hạp Đài một cái. Hấp Hạp Đài cả kinh vội nghiêng mình né tránh, lại bị trúng một côn vào ngay bả vai.

Hấp Hạp Đài gầm lên một tiếng xông tới chụp ngang hông Bành Tam Xuân nhấc bổng hắn lên thả mạnh xuống đất. Bành Tam Xuân mất “nỏ đơm đóm”, ngất xỉu ngay tại chỗ.

Đổng Nhất Lôi thấy Hấp Hạp Đài đã hạ được địch thủ bèn lên tiếng :

- Đừng đánh nữa! Mau rời khỏi nơi này!

Ngôn Bá Càn liền nói lớn :

- Thì ra Quan Đông lục ma đã đầu hàng Hồng Hoa hội!

Cổ Kim Phiêu quay lại giận dữ hỏi :

- Người nói sao?

Ngôn Bá Càn nói :

- Bọn người nếu không đầu hàng Hồng Hoa hội thì sao lại giúp tên đương gia Hồng Hoa hội này đánh lại bọn ta?

Cổ Kim Phiêu hỏi :

- Y là một đương gia Hồng Hoa hội sao?

Ngôn Bá Càn chưa kịp trả lời Cổ Kim Phiêu đã móc ra một cặp đồng hoàn nhắm ngay hậu tâm Dư Ngự Đồng đâm một cái. Dư Ngự Đồng liền đưa ống sáo vàng lên đỡ một cái. Hai bên đánh nhau, mặc cho Cổ Kim Phiêu đứng ngoài luôn miệng hỏi.

Cổ Kim Phiêu bèn rút cây đồng nhân đằng sau lưng xông tới đạo vào giữa hai món binh khí của Dư Ngự Đồng và Ngôn Bá Càn, khiến cả hai phải thu vộ binh khí trở về.

Đổng Nhất Lôi lên tiếng hỏi :

- Khoan đánh nhau đã! Cho tôi hỏi một câu.

Dư Ngự Đồng thừa cơ hội cầm đầu chạy. Tống Thiên Bảo vừa rượt theo bị Dư Ngự Đồng thổi ngay vào mặt một mũi phi tiêu nằm ngửa ra.

Dư Ngự Đồng lại tiếp tục chạy lại gần phía bờ sông, tai nghe văng vẳng Ngôn Bá Càn kể lý lịch mình cho “Tam ma” nghe.

Lúc ấy, đám quân Thanh từ trên thuyền vừa trông thấy Dư Ngự Đồng liền ào xuống như mưa xông tới. Dư Ngự Đồng dùng ống sáo vàng chống cự lại.

Chàng giết được vài tên quân thì đám “Tam ma” và Ngôn Bá Càn đã đuổi đến nơi. Hấp Hạp Đài xông tới, dùng thế võ đồ vật của Mông Cổ quật ngã Dư Ngu Đồng xuống đất.

Ngôn Bá Càn yêu cầu Hấp Hạp Đài cho hấn đâm mù hai mắt của Dư Ngu Đồng để trả thù nhưng Hấp Hạp Đài không chịu nghe, đòi đem chàng đến gặp Hàn Văn Xung hỏi chuyện; nếu đúng chàng là người của Hồng Hoa hội thì chính tay bọn “Tam ma” sẽ giết chết chàng, còn không phải sẽ giao cho Ngôn Bá Càn mặc tình xử trí.

Hai bên còn đang tranh cãi kịch liệt thì Đẳng Nhất Lôi chạy tới đứng vào giữa can ra :

- Chúng ta là bằng hữu với nhau cả, đừng để mất hòa khí.

Cả hai bên sau đó tạm gác lại mọi hiềm khích, cùng nhau giải Dư Ngu Đồng đi. Đến Mạnh Tân, thấy đói bụng, chúng tìm một túp lều vào dùng cơm. Vấn đề cũ lại được đem ra bàn cãi. Ngôn Bá Càn một hai đòi đâm mù cặp mắt Dư Ngu Đồng, Hấp Hạp Đài vẫn một mực không chịu. Đẳng Nhất Lôi cùng Cổ Kim Phiêu lên tiếng, khuyên Hấp Hạp Đài nên chiều ý Ngôn Bá Càn.

Hấp Hạp Đài đồ quạu, đứng dậy nói :

- Lão đại và lão nhị! Mỗ không thêm can dự vào việc này nữa đâu! Mỗ đến Hàng Châu trước chờ hai người.

Dứt lời, Hấp Hạp Đài đứng dậy đi thẳng xuống lều, rồi biến mất hút. Vừa lúc ấy, có mấy tên bộ khoái dẫn một đám quân Thanh đi vào trong túp lều. Kế đến lại có một người ăn mặc hết sức sang trọng bước vào.

Tiếng người bàn tán xầm xì :

- Ông ta là Tôn Đại Thiện Nhân, đại phú gia ở đây đây!

Nhìn đám quan binh, Dư Ngu Đồng chợt nghĩ ra được một kế. Từ nhị vừa bùng lên một tô canh, Dư Ngu Đồng liền chụp lấy hất vào mặt Cổ Kim Phiêu. Canh nóng bỏng làm Cổ Kim Phiêu cảm thấy phỏng rát cả mặt mày. Y nháy chồm lên, miệng la hét vang cả túp lều.

Dư Ngu Đồng chớp luôn cái ghế, nhắm Cổ Kim Phiêu phang túi bụi. Ngôn Bá Càn và Đẳng Nhất Lôi xông tới cứu cũng bị Dư Ngu Đồng phang luôn cho mấy cái ghế.

Thực khách thấy vậy kinh hoàng bỏ chạy tán loạn. Đám Thanh binh thấy vậy liền tuốt binh khí ra, xông tới can thiệp. Dư Ngu Đồng nhảy tới tát cho Tôn Đại Thiện Nhân một cái nẩy lửa, nắm giữ lại rồi quay qua nói với Đẳng Nhất Lôi và Ngôn Bá Càn :

- Tôi bắt được hấn rồi! Lão đại và lão nhị may đến dẫn hấn chạy trước đi!

Đám quan binh nghe Dư Ngu Đồng nói vậy thì cho rằng đây là một đám thổ phỉ, định bắt có người làm tiền. Đám bộ khoái rút binh khí ra nói lớn :

- Bọn này cả gan thật! Ban ngày ban mặt như thế này mà dám lộng hành. Anh em, mau bắt hết cả đám lại nạp cho quan lớn xử tội.

Dứt lời, cả đám chỉ huy quân lính vây chặt cả đám lại. Biết tình thế nguy ngập, cả bọn chỉ còn biết mở đường thoát thân, cùng nhau chạy trốn. Bọn bộ khoái không rượt theo, đem dây đến trói Dư Ngu Đồng lại đem giải về ngục.

Bọn Ngôn Bá Càn và Đẳng Nhất Lôi tức lắm liền bàn mưu đi cướp ngục để giết Dư Ngu Đồng trả thù.

* * * * *

Nhắc lại Trần Gia Cách cùng đám quân hùng Hồng Hoa hội. Sau khi chia tay Dư Ngu Đồng, cả đám thẳng đường đi về hướng Tây. Chỉ nội trong ngày đã đến Đồng Quan. Cả đám không thấy dấu hiệu gì của Dư Ngu Đồng để lại cả. Cho là thuyền đi chậm nên tất cả mọi người đi mượn khách sạn ở tạm để chờ đợi tin tức. Nhưng chờ suốt ba ngày mà vẫn không có tin gì của Dư Ngu Đồng cả.

Từ Thiện Hoàng liền bàn với Trần Gia Cách cho người đi tìm khắp nơi. Nguyên một giải Đồng Quan, các bến đò lớn nhỏ đều do quyền cai quản của Long Môn Bang. Xưa nay, Hồng Hoa hội và Long Môn Bang không có qua lại mặt thiết nên Từ Thiện Hoàng nghi ngờ rất có thể Dư Ngu Đồng lọt vào tay bang hội này. Do đó, Thất đường gia liền đích thân mang danh thiếp đến nơi xin ra mắt “long đầu đại ca” là Thượng Quan Nghị Sơn.

Vốn nghe đại danh của “Vô Gia Cát” đã, lâu, Thượng Quan Nghị Sơn dẫn anh em bang hội ra tận cửa đón tiếp rất là long trọng.

Sau khi nghe Từ Thiện Hoàng bày tỏ mục đích, Thượng Quan Nghị Sơn nói :

- Tôi đã được nghe nhiều về quý hội, chuyên làm điều nhân nghĩa, ngặt vì ở xa nên chưa có dịp để kết giao. Nếu được biết Thập tứ đường gia ngồi thuyền đến đây tất đã ân cần đón tiếp rồi. Bây giờ để tôi tức tốc cho người đi dò la tin tức.

Sau đó, y gọi mười mấy tên thuộc hạ đến trước mặt Từ Thiện Hoàng truyền lệnh, nói :

- Gặp Thập tứ đường gia, các anh em phải tiếp đón thật tử tế mà đưa ngay về đây, không được sơ xuất!

Thấy Thượng Quan Nghị Sơn sốt sắng, mười phần nghĩa khí, Từ Thiện Hoàng liền cảm tạ. Chiều hôm ấy, Thượng Quan Nghị Sơn lại mở tiệc linh đình

khoản đãi Từ Thiện Hoảng, lại mời đủ cả các anh hùng hào kiệt dịp phương đến. Hầu hết các anh hùng hào kiệt ở đây đều kính phục Châu Trọng Anh nên khi được biết chàng là con rể ông ta thì lại càng quý mến, niềm nở.

Qua ngày hôm sau, Thượng Quan Nghị Sơn đích thân đến khách sạn tìm Từ Thiện Hoảng nói :

- Theo lời báo cáo của anh em thì có một đoàn thuyền vận lương cho Chinh Tây Đại Tướng Quân Triệu Huệ đi ngang qua. Rất có thể thuyền của Thập tứ đương gia vì thế mà kẹt lại nên mới bị chậm trễ.

Từ Thiện Hoảng nghe báo cáo như vậy thì cũng tạm yên lòng. Nhưng đến chiều Thượng Quan Nghị Sơn lại đến cho biết buổi chiều hôm ấy có người hình dáng giống hệt như Dư Ngư Đồng gây loạn và bị quan binh bắt giải đi tại một túp lều ở Mạnh Tân.

Từ Thiện Hoảng nghe kể thì chắc chắn đó là Dư Ngư Đồng. Chàng suy nghĩ một lúc rồi ôn tồn nói :

- Được Thượng Quan đại ca hết lòng giúp đỡ, Hồng Hoa hội tôi rất là cảm kích. Tôi muốn đưa đại ca đến gặp gỡ Tổng đà chủ và các anh em, ý đại ca thế nào?

Thượng Quan Nghị Sơn nghe nói vui mừng khôn xiết, xin tuân mệnh ngay. Từ Thiện Hoảng liền đưa y đến gặp Trần Gia Cách cùng các anh em Hồng Hoa hội. Vốn đã ngưỡng mộ uy danh Trần Gia Cách cùng các đương gia từ lâu nên Thượng Quan Nghị Sơn một lòng kính trọng, một mực khiêm tốn đối với tất cả mọi người.

Trần Gia Cách nói :

- Thập tứ đệ là người rất tinh tế, không vì rượu chè mà gây sự với ai đâu. Có lẽ Thập tứ đệ gặp phải cường địch đây! Chúng ta đến Mạnh Tân xem thử một phen như thế nào.

Văn Thái Lai gật đầu nói :

- Vâng, chiều nay chúng ta đi ngay.

Thượng Quan Nghị Sơn nói :

- Chư vị đến đây đều là khách của Long Môn Bang. Nếu có việc gì khẩn cấp nên để cho anh em tiểu đệ được hân hạnh giúp đỡ cho một phen.

Trần Gia Cách thấy y một lòng nghĩa khí thì không nỡ từ chối, dùng lời khiêm tốn cảm tạ chẳng cùng.

Sau khi bàn thảo kế hoạch, đêm đó mọi người quyết định đến nhà Tôn Đại Thiện Nhân hỏi thêm tin tức.

Tôn Đại Thiện Nhân là một tên đại phú, thuộc hạng cường hào ác bá nổi tiếng trong vùng. Hắn chuyên bóc lột dân chúng để tạo dựng nên sự nghiệp to lớn của mình. Dân chúng tại đó gọi hắn là “Tôn lột da”.

Thấy mọi người đến thăm, “Tôn lột da” ngoài mặt niềm nở nhưng trong bụng lo lắng vô cùng. Hắn sợ hãi, không dám đối nửa lời, bèn tình thực mà kể hết lại đầu đuôi hôm đó trong túp lều.

Trần Gia Cách nghe xong liền kéo mọi người cáo từ ra về. Trời cũng đã tối, mọi người bèn rủ nhau đi ăn cơm tối. Cơm nước xong, mọi người tìm đến nhà tù ở Mạnh Tân để dò xét. Bỗng nhiên Lạc Băng reo lên chỉ vào một góc tường. Thì ra nàng đã phát hiện được một ký hiệu của Dư Ngư Đồng để lại.

Từ Thiện Hoảng nói :

- Theo ký hiệu, Thập tứ đệ cho biết bị kẻ thù truy kích gắt gao, phải đi về hướng Tây.

Mọi người sau đó lại theo hướng Tây mà đi mãi. Ra đến ngoại ô thành, lại có ký hiệu của Dư Ngư Đồng ghi lại bên gốc đại thụ. Đến ngã ba đường, lại có dấu hiệu cho biết Dư Ngư Đồng trốn vào trong núi. Lần nào cũng vậy, nét chữ nguệch ngoạc, chứng tỏ người ghi ký hiệu để lại hết sức vội vàng như không có đủ thì giờ.

Văn Thái Lai và Chương Tấn chạy về phía núi trước mặt. Những ký hiệu càng lúc càng nhiều, nhưng lại càng khó đọc. Bỗng nhiên Chương Tấn reo lên một tiếng rồi rút từ trên thân cây xuống một mũi phi tiêu bằng tre.

Văn Thái Lai và Từ Thiện Hoảng vốn lịch lãm trên giang hồ nên nhìn sơ là biết ngay là độc môn ám khí của phái Ngôn Gia Quyền ở Thần Châu.

Văn Thái Lai đôi mắt như nổ lửa quát lớn :

- Kẻ truy kích Thập tứ đệ chính là tên gian tặc Ngôn Bá Càn!

Lạc Băng cũng tìm thấy giữa bụi rậm có nhiều mũi phi tiêu tương tự như vậy. Châu Ý chợt la lớn chỉ xuống đất. Mọi người nhìn theo, thấy có dấu vết của những giọt máu rải rác. Mọi người theo dấu máu tìm đến cửa một sơn động. Bên ngoài sơn động, đủ loại ám khí nằm la liệt, là dấu hiệu của một cuộc tập kích cực kỳ nguy hiểm.

Mọi người đề ý xem xét từng loại ám khí một. Đa số chỉ là các loại ám khí thường dùng, không có gì đáng nói. Duy chỉ có một loại tiểu cương là tương

đổi lạ, không hiểu thuộc về môn phái nào. Nhưng có một điều mọi người biết chắc chắn là số người tập kích Dur Ngư Đồng khá đông, không dưới năm, sáu mạng.

Nguyên đêm hôm ấy, bọn Ngôn Bá Càn, Đẳng Nhất Lôi leo vào thành cướp ngục. Vừa vào bên trong thì Tổng Thiên Bảo như đập phải một vật gì nằm dưới đất. Bật đá lửa lên xem thì ra là tên lính cai ngục bị trói, bị nhét giẻ vào mồm. Ngôn Bá Càn đến móc miếng giẻ trong mồm tên cai ngục ra thì thấy đó là một cái khăn của phụ nữ, có thêu hoa hòe rất đẹp.

Ngôn Bá Càn hỏi Dur Ngư Đồng bị nhốt ở phòng nào thì tên cai ngục chỉ biết ú ớ nói :

- Tại... phòng... giam... thứ ba...

Ngôn Bá Càn liền điềm vào huyệt tên cai ngục một cái. Hắn nằm im bất động. Đẳng Nhất Lôi nói :

- Chúng ta đi mau! Chỉ sợ có người nhanh tay cướp ngục trước chúng ta rồi!

Cả bọn lập tức chạy đến phòng giam thứ ba, quả nhiên bên trong có tiếng mở xiềng xích. Bật đá lửa lên, quả nhiên nhìn thấy một người mặc đồ dạ hành màu đen ở bên cạnh Dur Ngư Đồng.

Dur Ngư Đồng kêu lên :

- Không xong! Có người đến!

Đẳng Nhất Lôi lớn tiếng quát hỏi :

- Mi là ai?

Người mặc đồ đen đang tháo xiềng xích cho Dur Ngư Đồng bỗng quay lại chém một nhát kiếm vào ngay mặt Đẳng Nhất Lôi.

Đẳng Nhất Lôi phản ứng mau lẹ, giơ cây đồng nhân lên đỡ, gạt kiếm đối phương sang một bên. Tiện đà, người ấy lại xoay mũi kiếm đâm một nhát vào người Đàm Thiên Thừa.

Hoảng hồn, Đàm Thiên Thừa nhảy vội sang một bên tránh kiếm. Chưa kịp phản công thì người mặc đồ đen đã ra đến bên ngoài.

Ngôn Bá Càn lớn tiếng nói :

- Đừng rụt theo! Cướp tù là mục đích chính yếu!

Đẳng Nhất Lôi canh giữ ngoài cửa muii phần chặt chẽ, nói lớn :

- Anh em cứ việc cướp ngục! Quan quân tới đã có tôi.

Ngôn Bá Càn và Bành Tam Xuân dìu Dur Ngư Đồng đi ra. Quân lính đi tới đều bị Đẳng Nhất Lôi đẩy lui lại. Bọn chúng sợ hãi, không dám lại gần, chỉ ở xa xa mà lớn tiếng hò hét.

Ngôn Bá Càn và Bành Tam Xuân nắm Dur Ngư Đồng bay qua bức tường nhà lao ra bên ngoài. Đẳng Nhất Lôi, Cổ Kim Phiêu, Tổng Thiên Bảo và Đàm Thiên Thừa sau khi chống chọi kịch liệt với quân lính cũng lần lượt nhảy ra ngoài thoát thân.

Cả bọn chưa kịp chạy trốn thì quân lính đã kéo đến bao vây chặt chẽ. Viên tướng chỉ huy vừa truyền lệnh, một rừng quân sĩ lẫn sả vào đám người cướp ngục. Trong lúc hai bên hỗn chiến thì một bóng đen từ đầu thành linh nhảy ra, khoác tay Dur Ngư Đồng kéo đi. Đàm Thiên Thừa xông tới định ngăn cản bỗng nghe ngục nhối lên một cái, ngã ngửa xuống đất.

Tổng Thiên Bảo thấy vậy la lớn :

- Sư phụ! Hắn chạy mất rồi!

Thật ra Dur Ngư Đồng chưa chịu chạy. Chàng loay hoay cố gắng để lại một ký hiệu nào đó tại một góc tường. Ngôn Bá Càn vừa tung mình nhảy tới thì một nhát kiếm từ đâu đâm ngay vào giữa mặt y. Ngôn Bá Càn cả kinh vội vàng đưa hai cái thiết hoàn lên đỡ. Người mặc áo đen sau đó tiếp tục tấn công không ngừng, làm Ngôn Bá Càn phải luôn tay chống đỡ.

Dur Ngư Đồng hất một tên quân xuống ngựa rồi leo lên yên gục ngựa lẫn sả vào Ngôn Bá Càn khiến y hoảng hốt lách vội sang một bên. Dur Ngư Đồng thừa cơ, nắm tay người mặc đồ dạ hành kéo lên ngồi sau lưng ngựa nhắm hướng Tây mà chạy.

Không ai bảo ai, cả ba thầy trò Ngôn Bá Càn lẫn ba tên ma đầu đều hết mình chạy theo. Thấy cả đám chạy khỏi, quân lính cũng chẳng rụt theo.

Ngựa chạy đường trường thì rất hữu hiệu, nhưng chạy đường núi thì thật là cả một sự thiệt thòi. Vì vậy, mà chẳng bao lâu, đám người kia đã bắt kịp Dur Ngư Đồng và người áo đen. Hai người bèn bỏ ngựa mà chạy thẳng vào núi. Đi một lát, hai người gặp một sơn động liền kéo nhau vào bên trong mà ẩn núp.

Dur Ngu Đồng ngồi thờ giấc nói :

- Lý sư muội! Lần này cũng lại là em cứu mạng anh nữa!

Người mặc đồ dạ hành không ai khác hơn là Lý Mộng Ngọc. Cứu thoát được Dur Ngu Đồng ra khỏi vòng nguy hiểm, nàng cảm thấy sung sướng trong lòng. Đưa Dur Ngu Đồng vào bên trong nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, Lý Mộng Ngọc một mình cầm kiếm canh gác bên ngoài. Dur Ngu Đồng đã bị Cổ Kim Phiêu đoạt mất ống sáo vàng cho nên trong tay không có được một tác sát.

Dur Ngu Đồng từ phía sau lưng thấy Lý Mộng Ngọc như run lên khi một cơn gió lùa qua, chàng vội cởi áo ngoài đi tới khoác lên trên người nàng.

Lý Mộng Ngọc quay lại. Nàng khẽ nở một nụ cười, cảm thấy trong lòng vô cùng ấm áp. Chưa kịp nói lem một lời gì bỗng đâu một mũi trúc tiêu từ đâu bắn tới. Dur Ngu Đồng kinh hãi, một tay bắt lấy mũi trúc tiêu, còn một tay ôm cứng lấy thân hình của Lý Mộng Ngọc kéo lui ra đằng sau.

Dur Ngu Đồng lại lớn tiếng kêu lên :

- Đề phòng ám khí!

Từ bên ngoài, một viên phi hoàn thạch bay vào. Lý Mộng Ngọc vội nghiêng mình né tránh. Bên ngoài tiếng cườm địch nói lớn :

- Gian tế! Mau ra đây chịu trói! Đừng để ta phải hạ thù!

Thấy mấy bóng đen lại vắng nơi cửa động, Dur Ngu Đồng uốn cong cây trúc tiễn, dùng thủ pháp ném kim tiền, búng một cái. Một tiếng “ô” vang lên, Bánh Tam Xuân bật ngựa ra đằng sau.

Hai người hết sức lo lắng. Vì bây giờ trời tối cho nên cườm địch còn e dè không dám tấn công bừa vào. Nhưng một khi trời sáng thì không còn chạy được nơi đâu cả. Cườm địch tấn công vào ắt có thể bắt sống hoặc giết chết cả hai người.

Bỗng nhiên Lý Mộng Ngọc cười nói :

- Em đã có cách. Ám khí đến nơi, mau tránh né.

Dur Ngu Đồng vội vàng nép mình ra sau. Một mũi đinh tiễn cườm rút ngay cạnh gót chân chàng. Chưa kịp có phản ứng gì thì lại thêm hai mũi nữa phóng vào ghim trên vách động.

Lý Mộng Ngọc vung tay lên một cái, ba mũi Phù Dung châm nhắm Cổ Kim Phiêu bắn tới. Cổ Kim Phiêu kịp thời phát hiện nên tránh né được, nhưng một mũi sọt qua làm sứt da đầu hấn, chảy máu. Cổ Kim Phiêu nhặt mũi Phù Dung châm lên xem xét, thấy không có thuốc độc, y mới yên tâm.

Đặng Nhất Lôi giật lấy mũi châm xem xét bỗng nói lớn lên :

- Lão tam bị giết bởi ám khí này. Thì ra kẻ thù chúng ta tìm lại chính là hấn!

Năm xưa, Lục Phi Thanh dùng Phù Dung châm phóng mũi đôi mắt Tiêu Văn Kỳ. Mấy năm sau nhờ tìm được bộ xương và quần áo trên đó mới nhận ra được, đồng thời lại thấy hai mũi Phù Dung châm trên sọ.

Tuy Đặng Nhất Lôi và Cổ Kim Phiêu hết sức căm phẫn nhưng vẫn không dám lại gần vì vẫn sợ môn ám khí này. Cái gương Tam ma đầu Tiêu Văn Kỳ vẫn còn sờ sờ đó.

Tuy vậy, Lý Mộng Ngọc biết không thể nào ở lâu trong động được. Nàng xoay qua nói với Dur Ngu Đồng :

- Anh gác cửa động nhé!

Lấy thanh kiếm của mình trao cho Dur Ngu Đồng, rồi lui ra phía sau lưng chàng. Chàng định quay lại thì lại nghe tiếng Lý Mộng Ngọc nói :

- Em đã dặn anh phải canh chừng cửa động mà!

Lòng dạ Dur Ngu Đồng bối rối vô cùng. Chàng thấy lờ mờ Lý Mộng Ngọc cởi chiếc áo choàng ra. Hai hàng nước mắt rung rung, Lý Mộng Ngọc như không cảm lòng được, khoác chiếc áo lên người Dur Ngu Đồng nói :

- Em hiểu, anh vì muốn tránh em nên mới xảy ra tai họa nguy hiểm như thế này. Từ đây chúng ta chia hai đảng, anh sẽ không bao giờ còn phải nhìn thấy mặt em nữa đâu.

Không đợi Dur Ngu Đồng lên tiếng, Lý Mộng Ngọc đã tung mình bay ra khỏi cửa động. Dur Ngu Đồng định nhảy theo chụp lại thì bóng nàng đã mất hút trong màn đêm...

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Ân Cừ Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Cỗ thế sao mang nhiều nỗi khổ - Áo tu có rửa sạch lòng trần

Đặng Nhất Lôi nhìn trong bóng đêm, thấy có bóng người mặc đồ dạ hành từ bên trong phi thân ra.

Cổ Kim Phiêu toan tới cản lại bỗng nghe người kia gọi lớn :

- Ta là Kim Định Tú Tài đây! Bọn người có dám rượt theo chăng?

Bọn người đều muốn bắt sống Dư Ngư Đồng để banh thân xẻ thịt nên dĩ nhiên đời nào chịu bỏ qua, bèn rượt theo bèn gót. Đặng Nhất Lôi là người hăng hái nhất nên chạy đầu dẫn đường cho Cổ Kim Phiêu và Ngôn Bá Càn.

Chạy được một lúc, bóng người chợt quay lại phóng ra một nắm phù dang chằm. Đặng Nhất Lôi vốn kỵ loại ám khí đó nên vội vã thối lui ra đằng sau.

Thật ra bóng người đó chính là Lý Mộng Ngọc. Nàng dùng kế “điệu hổ ly sơn” này với mục đích giải nguy cho Dư Ngư Đồng.

Bọn Đặng Nhất Lôi không dám lại gần nhưng cũng không để mất dấu “con mồi”. Rượt nhau cho đến sáng thì đã đến Mạnh Tân. Lý Mộng Ngọc vào một khách điểm, tìm một tên tửu bảo dúi cho một vài lượng bạc nói :

- Mì cho ta một phòng. Ta bị mấy tên chủ nợ theo đòi. Nếu chúng có hỏi mi cứ nói rằng không thấy ai vào đây hết nhé!

Tên tửu bảo được cho bạc, mừng rỡ nói :

- Được rồi, khách quan khỏi lo.

Tên tửu bảo đưa Lý Mộng Ngọc vào phòng thì bọn Đặng Nhất Lôi cũng vừa tới nơi. Chúng hỏi tin thăm tin tức thì tên tửu bảo quả quyết không thấy ai vào cả. Bọn chúng nhất định không tin nên tự ý lục soát. Cả bọn vừa đi vừa réo tên Dư Ngư Đồng, lời cả ba đời tổ tiên ra mà chửi.

Đột nhiên cánh cửa phòng bên trái mở rộng ra. Một thiếu nữ dáng người tha thướt, dung nhan xinh đẹp vô cùng từ bên trong bước ra, miệng tươi cười vui vẻ. Thấy không có điều gì khả nghi nơi thiếu nữ, bọn Đặng Nhất Lôi lại tiếp tục lục soát.

Lý Mộng Ngọc sau đó ra khỏi khách điểm. Nàng thấy có một tên bộ khoái dẫn binh lính đến vì lúc nãy người quản lý khách sạn có đến báo cáo rằng có một đám người đến phá phách..

* * * * *

Nhắc lại Dư Ngư Đồng, sau khi hiểu rõ Lý Mộng Ngọc dùng kế “điệu hổ ly sơn” như cho ba tên lợi hại nhất rượt theo bèn vác kiếm ra khỏi động. Ba tên Bành Tam Xuân, Tống Thiên Bảo và Đàm Thiên Thừa xông tới định cản lại, bị chàng đánh cho một trận tơi bời hoa lá. Đánh ba tên một trận xong, Dư Ngư Đồng liền dùng khinh công chạy đi khiến cho ba tên không tài nào theo được. Đi mãi một hồi, ba tên tìm chẳng thấy Dư Ngư Đồng đâu mà lại gặp bọn Đặng Nhất Lôi. Hai nhóm sau đó liền nhập vào thành một đi thẳng về hướng Tây thì thỉnh thoảng trông thấy Hấp Hợp Đài đi chung với Hàn Văn Xung.

Sau biến cố tại Bắc Cao Phong, Hàn Văn Xung khuyên Vương Duy Dương nên “tựa tay gác kiếm”, dẹp Trần Viễn tiêu cực mà sống cuộc đời an lạc để hưởng nốt tuổi trời còn lại. Vương Duy Dương sau đó cũng đã giác ngộ nên nghe lời, giải tán tiêu cực và vui sống ẩn dật. Hàn Văn Xung sau đó cũng trở lại Lạc Dương vui thú điền viên, không còn lý gì đến chuyện giang hồ nữa. Trên đường về lại Lạc Dương, Hàn Văn Xung tình cờ gặp Hấp Hợp Đài.

Cực chẳng đã, Hàn Văn Xung bắt buộc phải giải thích cho Hấp Hợp Đài nghe rằng kẻ sát hại Tiêu Văn Kỳ và hai anh em họ Diêm không phải là Hồng Hoa hội. Hấp Hợp Đài tin lời, liền bàn với Hàn Văn Xung cùng đi giải cứu Dư Ngư Đồng. Hai người đến Mạnh Tân đúng lúc ba người Đặng Nhất Lôi, Cổ Kim Phiêu và Ngôn Bá Càn vừa đụng độ với quan binh trong khách điểm chạy ra, và hai bên gặp nhau ở giữa trền núi..

Trong khi đó, Dư Ngư Đồng thoát nạn, thầm nghĩ Lý Mộng Ngọc đã dám vì mình hy sinh, không biết nàng sống chết ra sao thì vô cùng cảm kích, quyết tâm phải đi tìm nàng cho bằng được. Tìm không đâu ra được tung tích của Lý Mộng Ngọc, Dư Ngư Đồng bèn tìm một khách sạn nhỏ tạm nghỉ ngơi.

Vào khoản canh hai, Dư Ngư Đồng đang nằm ngổn ngang niềm tâm sự bỗng nghe có tiếng đàn tỳ bà ai oán, dâng lên những khúc nào nùng. Vốn là người đa tài lại đa tình nên Dư Ngư Đồng liền theo tiếng đàn tìm đến nơi. Thì ra chủ nhân tiếng đàn là Ngọc Như Ý.

Dò hỏi, mới biết được vị hôn phu của nàng bị bắt đi xứ Hồi đánh giặc, đào ngũ trốn về, nay bị bệnh nặng. Tiền bạc của Trần Gia Cách tặng nàng nhờ dẫn dụ Càn Long cho Hồng Hoa hội bắt đã bị kẻ cướp đón đường giật hết. Bơ vơ giữa đất khách quê người, Ngọc Như Ý phải làm nghề đàn hát kiếm tiền nuôi chồng, trong lòng lúc nào cũng nom nớp lo sợ chồng bị quan quyền truy nã về tội đào ngũ.

Xót xa cho tình cảnh của Ngọc Như Ý, Dư Ngư Đồng liền tặng nàng 100 lượng bạc. Ngọc Như Ý cũng tặng lại cho chàng ba bức họa của Càn Long tặng cho nàng khi trước.

Đang lúc ấy, bỗng cả khách điểm như xông vào, huyên náo cả lên. Thì ra bọn bộ khoái nghe tin có lính của Triệu Huệ đào ngũ trốn nơi này nên tìm đến bắt. Chồng của Ngọc Như Ý đang bị bệnh nặng lại bị đám quân lính đánh đập tàn nhẫn thì chịu không nổi, chết ngay tại chỗ. Ngọc Như Ý thấy vậy khóc rống lên rồi đập đầu vào tường tự sát.

Thấy chuyện quá thương tâm, Dư Ngự Đồng không biết phải làm gì hơn, bèn lấy ra ít lượng vàng, nhờ chủ khách điểm tẩm liệm, chôn cất hộ hai kẻ bạc mệnh.

Vai mang hành lý, Dư Ngự Đồng lại tiếp tục lên đường tìm Lý Mộng Ngọc. Chàng đi ven bờ núi, hết nghỉ đến thân phận của mình lại nghĩ đến ân tình của Lý Mộng Ngọc. Chưa hết, chàng còn hồi tưởng lại, nghĩ đến cả mối tình si tuyệt vọng và tội lỗi của mình với Lạc Băng. Lòng buồn không sao kể xiết, Dư Ngự Đồng nằm thiếp đi dưới một gốc đại thụ lúc nào mà không hay...

Mơ mơ màng màng, bỗng nghe tiếng chuông chùa văng vẳng, Dư Ngự Đồng mới giật mình tỉnh dậy. Dư Ngự Đồng lắng tai nghe tiếng chuông chùa thật kỳ rồi nhắm hướng đi lên núi. Đi một lúc, chàng tới một ngôi chùa cũ, lâu đời không được sửa sang. Nhìn lên trên, Dư Ngự Đồng thấy ba chữ: “Bảo Tượng Tự”.

Vào đến đại điện, Dư Ngự Đồng thấy trên cao có một bức tượng Phật tay buông trên đầu gối, dường như thương xót người trần tục đang đau khổ. Chung quanh bốn vách tường là những bức họa kể lại chuyện cổ tích của đức Thích Ca Mâu Ni.

Một vị hòa thượng già từ bên trong bước ra nhìn thấy Dư Ngự Đồng liền lên tiếng hỏi :

- Cư sĩ giáng lâm đến tiểu tự có việc gì chăng?

Dư Ngự Đồng đáp :

- Tại hạ ngao du sơn thủy, thấy Bảo Tự là nơi thanh tu muốn tạm trú vài ngày, sẽ cúng dường Tam Bảo tạ Phật.

Vị hòa thượng già đáp :

- Chùa là của chung bá tánh. Cư sĩ muốn ở bao lâu cũng được, có sao đâu.

Vị hòa thượng mời chàng vào phòng trong dành cho khách và sai người đem trà đến mời. Uống vài chén trà, Dư Ngự Đồng cảm thấy tinh thần khỏe khoắn, trong lòng hết sức thoải mái. Chàng liền đánh một giấc ngon lành, mãi cho đến giờ Ngọ mới thức giấc. Tiếng chuông mõ lại nhịp nhàng vang lên từ nơi chánh điện.

Dư Ngự Đồng định xuống núi đi tìm Lý Mộng Ngọc chợt nhìn thấy trên bàn có ba cuộn giấy của Ngọc Như Ý tặng cho chàng trước khi tự sát theo chồng. Chàng liền mở từng bức ra xem

Hai bức đầu chẳng có gì đáng cho chàng quan tâm cả. Nhưng xem đến bức thứ ba, thấy vẽ về sự tích của tám bậc cao tăng đời nhà Tống. Dưới hình vẽ có kể sơ lược về cuộc đời xuất gia của từng vị. Trong đó có một vị nhân nghe được một khúc hát trên lầu lầu mà bỗng nhiên giác ngộ. Dư Ngự Đồng cuộn bức tranh lại, bụng nghĩ thầm :

- “Khúc hát gì mà lại có mãnh lực chinh phục được lòng người đến thế!”

Mở lại bức họa ra xem, thấy khúc hát ấy chỉ có vồn vện bảy chữ :

Nhữ ký vô tâm ngã tiện hưu

Đọc xong bảy chữ ấy, Dư Ngự Đồng bỗng nhiên ngăn người ra. Chàng lên giường nằm lại, suy nghĩ thật nhiều. Nằm trần trọc đến thật khuya mà vẫn không sao ngủ được. Chuyện xưa từ 23 năm về trước như đang diễn lại trước mắt. Nào là thi đỗ... Nào là tai họa xảy đến cho gia đình... Nào là giết chết kẻ thù trả oán, rồi đi ra hành hiệp giang hồ... Một ngày nọ, trên mặt nước Tây Hồ tình cờ trông thấy một giai nhân... Từ đó, ngày đêm mơ tưởng hình bóng không làm sao quên được. Một đời sầu khổ mà chưa có được một khắc hân hoan. Lạc Băng đối với mình chưa bao giờ tỏ ra một tình ý chi cả... “Người không có lòng, ta cũng thôi”. Nhưng mà “cũng thôi” thật không phải là dễ. Phải là người có định lực, trí tuệ hơn người mới làm nổi. Nỗi lòng của Dư Ngự Đồng vương vẩn như tơ vò, gỡ hoài không ra nổi. Chàng ngồi dậy đốt đèn, chợt thấy trên ghế có ba bộ kinh. Đó là bộ kinh cổ nhất từ Thiên Trúc truyền sang Trung Quốc, gọi là “Tứ Thập Nhị Chương Kinh”. Dư Ngự Đồng lật từng tờ xem. Đến chuyện “Ngồi dưới gốc cây”, thấy kể rằng: thiên thần đem dâng cho Đức Phật một cô gái dung nhan như ngọc thì Phật bảo: “Cái bị chứa đồ dơ đó đem đến làm chi?”.

Dư Ngự Đồng nghe thần trí như mê muội, hồi lâu mới tỉnh ngộ lại được. Chàng tự nhủ :

- “Đức Phật thấy ngọc nữ mà nói như vậy chẳng qua là bên trong làn da kia có chứa máu tanh, xương rã nên việc gì phải đắm say mê mết.”

Không còn thắc mắc gì nữa, Dư Ngự Đồng ra khỏi phòng, tìm vị hòa thượng già xin thí phát quy y. Lão tăng khuyên mấy lần, nhưng chàng vẫn không thay đổi ý định.

Sáng hôm sau, lão hòa thượng tập họp chúng tăng lại, xuống tóc cho Dư Ngự Đồng, dạy cho giới luật, đặt pháp danh là Không Nghiêm.

Từ đó, hàng ngày ở chùa Bảo Tự, Dư Ngự Đồng lạy Phật, tụng kinh, tâm hồn được thư thả, nhẹ nhàng trong sáng.

Hôm ấy, Dư Ngự Đồng đang quỳ trước tượng Phật đọc kinh sáng, niệm “Ngã Phật từ bi phổ độ chúng sanh”, bỗng nghe sau lưng có tiếng lóng giăng hồ

thỏ thẻ :

- Oan nghiệt Mạnh Tân đều do người hết. Sao lại vào đây tìm lối thoát sinh? Nợ đời người chưa trả mà hồng dối Phật?

Dur Ngư Đồng giật mình nghĩ thầm :

- “Sao giọng nói này nghe quen thuộc quá!”

Bỗng lại có thêm một tiếng người khác hẳn học :

- Chạy khỏi Mạnh Tân chắc gì đã sống sót? Bọn ta theo sát gót chân mi đây mà!

Dur Ngư Đồng nghiêng răng nghĩ thầm :

- “Được! Bọn bây muốn tìm ta thì cứ đến!”

Dur Ngư Đồng nín thinh không đáp gì cả. Sau đó chàng lại nghe tiếng Hấp Hạp Đài và Cổ Kim Phiêu cãi nhau kịch liệt. Hấp Hạp Đài bảo Cổ Kim Phiêu nên tức tốc đến xứ Hồi mà tìm Tiêu Thanh Đồng, nhưng Cổ Kim Phiêu nhất định không chịu, đòi bắt cho bằng được Dur Ngư Đồng.

Rồi sau đó lại đến lượt Ngôn Bá Càn cất hỏi vị trụ trì ở chùa. Vị trụ trì cương quyết rằng không có vị Tú Tài nào ẩn náu trong chùa cả. Ngôn Bá Càn không tin, lục soát khắp nơi trong chùa. Sau cùng, hắn bắt gặp chiếc áo dạ hành của Lý Mộng Ngọc trong buồng Dur Ngư Đồng.

Ngôn Bá Càn trở ra hỏi, vị trụ trì đáp :

- Vị Tú Tài ấy đã đi mất rồi. Các người vĩnh viễn không mong gì còn tìm lại được nữa đâu.

Dur Ngư Đồng đang gõ mõ chợt lui vào phía sau. Ngôn Bá Càn thấy nghi ngờ liền đảo mắt ra hiệu. Tổng Thiên Bảo hiểu ý, bước tới nói :

- Hòa thượng kia! Đứng lại cho ta hỏi!

Dur Ngư Đồng vẫn đi chậm rãi không dừng bước. Tổng Thiên Bảo liền chạy tới, đưa tay trái chụp vào hậu tâm Dur Ngư Đồng. Chàng khẽ lách mình một cái đã tránh khỏi, vung tay áo lên khẽ phất vào giữa mặt Tổng Thiên Bảo. Nghe hai bên xương hông đau điếng, Tổng Thiên Bảo chịu không thấu ngã quỵ xuống.

Thật ra, Dur Ngư Đồng vung tay áo lên chỉ là để cho y chú ý tưởng lầm là chàng phóng ám khí. Trong lúc y để hết tâm trí nhìn vào tay áo thì Dur Ngư Đồng dùng cây dùi mõ đâm vào yếu huyệt của y.

Điểm huyệt Tổng Thiên Bảo xong, Dur Ngư Đồng vẫn thản nhiên niệm: “A Di Đà Phật! Thiện tai! Thiện tai! Tay vẫn gõ mõ, chân bước ra đằng sau.

Bọn Ngôn Bá Càn nghe tiếng mõ mỗi lúc một xa mà vẫn chưa thấy Tổng Thiên Bảo ra liền kéo nhau vào bên trong, thấy họ Tổng nhắm mắt ôm hông rên xiết.

Bánh Tam Xuân cả giận nạt hỏi :

- Mi làm cái giống gì ở đây? Còn tên hòa thượng kia đâu rồi?

Tổng Thiên Bảo không nói được, mồ hôi nhò ra từng giọt đầy trán, tay chỉ ra phía sau. Bọn Ngôn Bá Càn chỉ thấy một người nấu bếp mà chẳng còn một ai khác.

Ngôn Bá Càn đỡ Tổng Thiên Bảo xem xét vết thương, thấy bên hông tím bầm sưng vù lên thì biết là thương tích không nhẹ. Ngôn Bá Càn vội vàng hỏi :

- Tên hòa thượng kia đánh mi?

Tổng Thiên Bảo gật đầu. Ngôn Bá Càn lại hỏi :

- Mặt mũi tên hòa thượng kia ra sao?

Tổng Thiên Bảo nín thinh không đáp. Thật ra, hắn không được trông thấy mặt mũi hòa thượng kia. Bọn chúng sau đó lại tìm viên trụ trì tra hỏi. Nhưng lão tăng nhất định không chịu nói. Chúng lại hăm dọa cả chùa, nhưng vị trụ trì vẫn bình tĩnh, chẳng chút sợ sệt.

Cổ Kim Phiêu ra dấu gọi cả bọn ra, nói :

- Chùa này thật nhiều bí ẩn, đêm nay chúng ta đến dò xét tiếp.

Cả bọn liền rủ nhau đi ăn uống no nê, đêm đến, chúng lại kéo nhau đến Bảo Tượng Tự để dò xét...

* * * * *

Nhắc lại đám quần hùng Hồng Hoa hội đến trước sơn động tìm được bao nhiêu dấu tích mà bóng Dư Ngư Đồng vẫn không thấy đâu cả. Văn Thái Lai buồn bực, cầm mấy cây trúc tiêu của Ngôn Bá Càn bẻ nát ra.

Không biết phải làm gì hơn, tất cả đành trở lại Mạnh Tân, nhờ đám thuộc hạ của Thượng Quan Nghị Sơn tìm hộ thêm manh mối.

Đêm khuya, Văn Thái Lai cứ trần trọc mãi không thể nào chớp mắt được. Nghĩ đến Dư Ngư Đồng hai phen liều mạng cứu mình, Văn Thái Lai xúc động vô cùng. Thấy Lạc Băng vẫn ngủ say, chàng ngồi bật dậy, lấy binh khí phóng ra cửa sổ.

Dùng kinh công nhảy lên nóc nhà, Văn Thái Lai cứ thế phóng đi mãi. Qua nửa giờ, Văn Thái Lai đã đi gần hết vùng Mạnh Tân. Không biết phải đi về đâu nữa, Văn Thái Lai đứng thờ dài chán nản. Thấy một bóng đen phi thân chạy về hướng Tây, Văn Thái Lai mừng rỡ tung mình rượt theo.

Chạy được một hồi, Văn Thái Lai thấy bóng người vỗ tay mấy cái. Xa xa có mấy tiếng vỗ tay đáp lại. Biết đối phương đồng người, Văn Thái Lai từ từ đi chậm chậm ở mé sau.

Người ấy đi bằng qua một cánh đồng hoang, chạy thêm khoảng bảy, tám dặm đường nữa rồi lên thẳng sườn núi. Trên đỉnh có một ngôi chùa, trên bảng có ba chữ “Bảo Tương Tự”. Văn Thái Lai leo tường, vào tận bên trong. Chàng đứng bên ngoài cửa sổ nhìn vào bên trong chánh điện thấy có một vị hòa thượng đang quỳ trước tượng Phật. Một hồi lâu, vị hòa thượng mới đứng dậy quay đầu lại.

Văn Thái Lai vừa trông thấy mặt chợt kinh hãi vô cùng. Chàng nghĩ thầm :

- Không lý Thập tứ đệ lại vào chùa làm hòa thượng?

Văn Thái Lai trong lòng nghĩ ngợi chẳng cùng nhưng không tiện lên tiếng nên khẽ ản mình vào một góc để dò xét.

Vị hòa thượng ấy lại ra sau tượng Phật quỳ lạy, miệng vái lâm râm rồi núp vào đằng sau pho tượng.

Vừa lúc ấy, hai cánh cửa chùa bị tông mạnh văng ra, một bọn bảy, tám người xông vào. Văn Thái Lai nhận ra Ngôn Bá Càn ngay vì hắn có đến Thiết Đàm trang trợ lực với Trương Siêu Trọng để bắt chàng. Đồng thời, chàng cũng nhận ra được Đổng Nhất Lôi là cái bóng đen chàng theo dõi đến nơi.

Đổng Nhất Lôi nhìn trước ngó sau, bỗng đưa tay xách một cái chuông đồng thật lớn dựng ngược lên. Văn Thái Lai trông thấy cũng phải kinh ngạc vì cái chuông đồng kia nặng có đến 400, 500 cân mà một tay hắn xách nổi thì sức mạnh không phải tầm thường.

Cổ Kim Phiêu bỗng giật dử, chỉ vào tượng Phật mắng :

- Lão Bò Tát này sao mặt ủ mày chau thế?

Cầm cây “Lập hồ ngại”, Cổ Kim Phiêu đập lên tượng Phật một cái nảy lửa. Chỉ nghe một tiếng vọng lại khô khan, Đổng Nhất Lôi và Ngôn Bá Càn nhảy vọt ra sau hai bước nói :

- Cái mặt lão Bò Tát này trông thật quái gở vô cùng!

Đổng Nhất Lôi nhảy vọt lên đứng hẳn trên bàn thờ, đưa thẳng cây “Độc cước đồng nhân” dùng thế “Hoành Tảo Thiên Quân” đập mạnh vào cánh tay tượng Phật làm cho gãy nát, mảnh vụn văng tứ tung.

Từ trong ống tay trái của tượng Phật, Dư Ngư Đồng nhảy ra, hai chân đặt trên bàn thờ để lấy trớn nhảy xuống đất.

Bọn Đổng Nhất Lôi kinh ngạc, lùi ra sau mấy bước. Dư Ngư Đồng không thèm đếm xỉa gì đến bọn chúng, đến quỳ trước tượng Phật, chắp hai tay, miệng vái lâm râm :

- “Đệ tử thật tội lỗi vô cùng, dẫn dắt lũ tà ma đến chùa để cho chúng phá thân thể của Phật bị hư hại thế này. Xin ngài Phật từ bi hi xả.”

Bọn Đổng Nhất Lôi thấy cử chỉ của chàng như vậy đều ngăn người ra, ngạc nhiên không ít. Ngôn Bá Càn đưa bàn tay ra chụp vào mặt Dư Ngư Đồng nạt lớn :

- Đừng làm mặt quỷ! Đồ mi chạy đâu cho khỏi?

Dư Ngư Đồng không chống cự. Đàm Thiên Thừa chạy tới định trói chàng lại thì bỗng đâu cánh cửa bên ngoài mở toang ra, một người mặt lấm lấm li li đứng chắn ngang cánh cửa, mặc chiếc áo dài xám, thắt dây lưng ngang hông, đôi mắt tròn xoe, trông hết sức oai phong凛凛.

Ngôn Bá Càn vừa nhìn thấy người này thì người chợt run lấy bầy, ấp úng hỏi :

- Mi... mi... mi là Bôn Lôi Thủ...

Ngôn Bá Càn chưa nói dứt câu thì bàn tay kia đã vói tới chộp vào cổ tay hắn. Cái chộp quá mạnh bạo, Ngôn Bá Càn không làm sao chống đỡ kịp, chỉ còn cách buông Dư Ngư Đồng ra, lui lại ra sau. Dù vậy, cổ tay của hắn cũng bị mấy ngón tay của Văn Thái Lai quét trúng, đau thốn vô cùng.

Đổng Nhất Lôi nhìn thủ pháp của Văn Thái lai lợi hại như thế thì kinh hãi vô cùng, liền đưa cao cây “Độc cước đồng nhân” lên đứng chặn ngõ ra.

Văn Thái Lai nhảy tới kéo tay Dư Ngự Đồng sang đứng bên trái đại điện. Dư Ngự Đồng gọi :

- Từ ca... anh...

Văn Thái Lai hỏi :

- Em có bị thương không?

Dư Ngự Đồng đáp :

- Không!

Văn Thái Lai vui mừng nói :

- Tốt lắm! Hôm nay anh em chúng ta quyết so tài với chúng một trận ch hả hê!

Dư Ngự Đồng chưa kịp đáp, Tống Thiên Bảo và Đàm Thiên Thừa đã vung đao chém tới. Nhìn thân pháp hai người, Văn Thái Lai biết ngay chúng là người của môn phái Ngôn Gia Quyền ở Thần Châu. Chàng vốn oán hận môn phái này đã lâu nên quyết định không nương tay.

Thoáng một cái, đã vọt ra đằng sau lưng hai tên Tống Thiên Bảo và Đàm Thiên Thừa. Hai tay Bôn Lôi Thủ sau đó chop ngay lấy hậu tâm của hai tên. Bành Tam Xuân đứng sát bên liền vung cây “Tam đoạn thiết côn” dùng thế “Độc Xà Xuất Động” định đánh vào hậu tâm Văn Thái Lai.

Văn Thái Lai cảm hai quay tròn từng vòng, miệng hét lên một tiếng thật lớn. Bành Tam Xuân khiếp sợ quá đỗi, buông rơi cây “Tam đoạn thiết côn” xuống đất. Văn Thái Lai sau đó dùng hai tay, nện hai cái sọ dừa của Tống Thiên Bảo và Đàm Thiên Thừa vào với nhau một cái nảy lửa rồi quăng hai tên xuống đất. Cả hai nằm im bất động, tắt thở.

Chưa chịu buông tha, Văn Thái Lai lại cúi xuống xách hai tử thi lên ném vào người Ngôn Bá Càn và Bành Tam Xuân. Hai người vội vàng nhảy qua một bên tránh né.

Bành Tam Xuân cúi xuống nhặt cây “Tam đoạn thiết côn”, nhưng chưa kịp ra tay thì Văn Thái Lai đã bước tới đánh ra một quyền ngay bả vai y. Chưa kịp hoàn hồn, Bành Tam Xuân đã bị Văn Thái Lai túm lấy vạt áo nhấc bổng lên ném vào chiếc bàn đá gần đó, vỡ sọ chết ngay tại chỗ.

Giết Bành Tam Xuân xong, Văn Thái Lai xông tới thoi một quyền vào ngay giữa mặt Ngôn Bá Càn khiến y ngã bở ngựa ra sau. Thấy Hấp Hạp Đài đứng gần, Văn Thái Lai thuận tay vung chưởng đánh luôn vào người y. Chưởng pháp của Văn Thái Lai mau lẹ vô cùng, Hấp Hạp Đài không làm sao đỡ nổi, bị đánh trúng ê ẩm hết cả người, may nhờ lớp áo da trâu dày cộm mặc trên người nên không đến nỗi bị thương.

Hấp Hạp Đài xông tới dùng “cầm nã thủ”, hai tay chop dính Văn Thái Lai, ôm ngang hông toan vật xuống bỗng thấy hai cổ tay đau thốn rồi cả thân hình bị nhấc bổng lên.

Dư Ngự Đồng kinh hãi lên tiếng :

- Từ ca! Y là bạn, không phải là thù!

Nhưng đã muộn, cả thân hình Hấp Hạp Đài đã bị Văn Thái Lai quăng về phía chuông đồng. Trong lúc tánh mạng của Hấp Hạp Đài như mảnh chi treo chuông thì bỗng đâu Văn Thái Lai phi thân đến nắm lấy chân y kéo lại, tả chưởng vỗ một cái xoa vào huyệt “Kiên Tĩnh” của hắn, kéo hắn đứng dậy nói :

- Xin lỗi bằng hữu, tôi lỡ tay.

Hấp Hạp Đài như người chết sống lại, ngẩn cả người ra. Đẳng Nhất Lôi và Cổ Kim Phiêu đang định xông vào sống chết với Văn Thái Lai bỗng thấy chàng ra tay cứu thoát Hấp Hạp Đài nên lại thôi, diu Hấp Hạp Đài ngồi xuống một góc gần đại điện nghỉ ngơi.

Đột nhiên Hàn Văn Xung lớn tiếng gọi Văn Thái Lai :

- Coi chừng sau lưng!

Nghe tiếng gió sau lưng, Văn Thái Lai quay lại, thấy Ngôn Bán Càn dùng cây thiết hoàn đánh lên mình. Cả giận, Văn Thái Lai lách mình qua một bên, nhảy tới chop lấy cổ tay Ngôn Bá Càn.

Ngôn Bá Càn cảm thấy cổ tay như muốn gãy lìa, không chịu nổi, lập tức buông cây thiết hoàn ra, nhảy tới ba bước. Chưa kịp xoay người lại, y nghe Văn Thái Lai gọi lớn :

- Trả lại cho mi đây!

Nhìn song hoàn nhắm mình bay tới, Ngôn Bá Càn cả kinh né qua một bên. Nhanh như chớp, Văn Thái Lai nhảy tới dùng “Phích Lịch quyền” đánh vào người hắn liên tiếp hai cái. Ngôn Bá Càn học ra một búng máu tươi, ngã nhào xuống đất. Y lồm cồm cố gắng bò dậy. Nhưng vừa đứng lên, cả người Ngôn Bá Càn lại ngã xuống như một thân cây bị đốn, đầu đập mạnh vào cái chuông đồng, nằm im bất động.

Dư Ngự Đồng nói :

- Phúc họa khó lường, đều do người tự rước lấy mà thôi!

Hàn Văn Xung vòng tay chào Văn Thái Lai :

- Tôi xin cáo từ.

Văn Thái Lai vội vàng đáp lễ. “Quan Đông tam ma” cũng rút lui có trật tự. Nhìn thấy ống sáo vàng của Dư Ngự Đồng vắt treo ngang hông Cổ Kim Phiêu, Văn Thái Lai nói :

- Lão huynh! Xin trả binh khí lại cho người anh em của tôi!

Cổ Kim Phiêu quay đầu lại lớn tiếng nói :

- Nếu y có bản lĩnh thì cứ tới mà lấy lại!

Văn Thái Lai tiến tới định ra tay, bỗng Dư Ngự Đồng đưa tay cản lại :

- Tứ ca! Đệ nay đã xuất gia, không còn dùng ống sáo đó làm chi nữa. Tặng nó cho vị Cố đại ca kia cũng chẳng hề gì.

Cổ Kim Phiêu đang đi bỗng nghe bên hông mình động đậy. Ống sáo vàng đã nằm gọn trong tay Văn Thái Lai. Y cả giận lên tiếng chửi rủa. Hấp Hợp Đài thấy vậy cười, khuyên rằng :

- Lão nhị đừng chửi hấn làm gì! Giả sử thay vì lấy ống sáo vàng kia mà y lại ra tay đánh vào hậu tâm của anh thì sao?

Cổ Kim Phiêu gật đầu, cho là phải. Trường hợp nếu Văn Thái Lai muốn lấy mạng y thật không phải là chuyện khó chút nào. “Tam ma” bàn với Hàn Văn Xung sang xứ Hồi tìm Tiêu Thanh Đồng trả thù nhưng Hàn Văn Xung nhất định không chịu đi, quyết tâm trở lại Lạc Dương sống an nhàn, không dấn thân vào chốn giang hồ nữa. Đôi bên đành phải chia tay nhau, đường ai nấy đi.

Sau khi lấy lại ống sáo vàng cho Dư Ngự Đồng, Văn Thái Lai tới ngồi bên cạnh hỏi chuyện. Dư Ngự Đồng thở dài nói :

- Tứ ca! Em không thể nào bày tỏ được với anh. Mong anh tha thứ.

Văn Thái Lai buồn rầu nói :

- Chúng ta tình nghĩa chẳng khác gì ruột thịt. Cho dù em có lầm lỗi với anh nặng đến cỡ nào đi chăng nữa, anh cũng chẳng phiền trách em tí nào cả. Có gì mà không bày tỏ được?

Dư Ngự Đồng nói :

- Em có một niềm tâm sự.

Văn Thái Lai nói :

- Em cứ nói! Văn tứ ca của em lúc nào cũng sẵn sàng nghe.

Suy nghĩ một hồi lâu, bỗng Dư Ngự Đồng lại thở dài nói :

- Thôi tứ ca à! Anh hãy về đi! Xin anh cứ coi như Thập tứ đệ của anh đã chết rồi!

Dứt lời, Dư Ngự Đồng quay lưng trở vào chùa, để mặc Văn Thái Lai ở ngoài không nói năng một lời nào. Văn Thái Lai nghĩ thầm :

- “Lúc này có khuyên giải cũng vô ích. Hãy về bàn với Tổng đà chủ cùng cách anh em xem có biện pháp nào hữu hiệu hơn không.”

Dư Ngự Đồng thấy tượng Phật bị phá vỡ thì chấp tay quỳ xuống đọc kinh. Đột nhiên thấy một bàn tay phụ nữ cầm ống sáo vàng của mình quơ qua trước mặt, Dư Ngự Đồng thất kinh quay đầu lại ngó. Lý Mộng Ngọc đã có mặt từ hồi nào, đứng sát bên lưng. Nàng mặc đồ nữ nhân, dáng người hết sức xinh đẹp nhưng trông có vẻ xanh xao tiêu tụy.

Dư Ngự Đồng không nói một lời, quay mặt lại. Lý Mộng Ngọc hai tay ôm mặt khóc nức nở...

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Ân Cừu Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Bóng tiên nga tắm sau đôi - Tình si vương vấn lòng người ngân ngơ

Văn Thái Lai về lại khách điểm, thấy Lạc Băng đã thay y phục dạ hành, giặt binh khí trong người đầy đủ. Vừa nhìn thấy bóng chàng, nàng vui mừng reo lên :

- Sao mình lại lên bỏ đi một mình mà chẳng nói với ai tiếng nào vậy?

Văn Thái Lai cười đáp :

- Tại thấy mình ngủ ngon nên anh không nỡ đánh thức!

Lạc Băng hỏi :

- Anh có dò được tin tức gì không?

Văn Thái Lai đáp :

- Anh gặp Thập tứ đệ làm hòa thượng.

Lạc Băng nghe nói chợt lòng nghe chua xót. Hai hàng nước mắt chợt chảy xuống cặp má ửng hồng.

Văn Thái Lai nói :

- Chúng mình hãy đến nói chuyện với Tổng đà chủ trước đã!

Sau đó hai người đến ra mắt Tổng đà chủ kể lại mọi chuyện. Trần Gia Cách liền gọi quần hùng đến hội họp. Mọi người liền quyết định lên Báo Trương Tự một phen xem thử. Nhưng đến nơi, cửa chùa vắng tanh, trước sau không một bóng người.

Lạc Băng lạnh mắt nhìn thấy một tờ giấy ghim trước mặt bàn gần tượng Phật. Nàng liền cầm lấy đưa cho Trần Gia Cách để mọi người cùng đọc. Thừa Tổng đà chủ cùng toàn thể các anh chị Hồng Hoa hội,

Tiểu đệ trong mình mang nhiều tội nghiệt, nay quyết định xuất gia đầu Phật, cắt đứt duyên trần, ăn năn sám hối. Mong tất cả cùng nhau ra sức gánh vác đại sự tạo nên sự nghiệp hiển hách để lại cho muôn đời sau. Xin đừng ai lo nghĩ đến tiểu đệ làm gì nữa. Hiện tại, tiểu đệ ra ngoài khuyến hóa để đức lại kim thân Phật tượng, có thể phải vài tháng nữa mới về chùa lại được.

Đồng thời đệ cũng xin thông báo là “Quan Đông tam ma” đã sang xứ Hồi tìm Thúy Vũ Hoàng Sam Tiêu Thanh Đồng để trả thù.

Tiểu đệ Dư Ngu Đồng don thủ tái bại.

Mọi người đọc thư xong đều động lòng thương xót. Lạc Băng ghen ngào không nói lên được lời nào cả. Từ Thiện Hoàng nói :

- Tất cả cứ yên tâm. Tội chắc y không làm hòa thượng được lâu đâu! Điều quan trọng trước mắt là làm sao lo cho Thúy Vũ Hoàng Sam.

Văn Thái Lai nói :

- Vô công của “Tam Ma” rất cao cường, liệu Thúy Vũ Hoàng Sam có địch nổi hay không?

Từ Thiện Hoàng đáp :

- Theo tôi thấy thì võ nghệ của Tiêu Thanh Đồng có thể đấu được với chúng. Nhưng ngặt nỗi nàng còn thiếu kinh nghiệm giang hồ quá nhiều, e khó mà thoát được mảnh những mảnh lưới quý quyết của “Tam Ma”. Hẳn chúng ta vẫn còn nhớ lần nàng đấu với Diêm Thế Chương. Mặc dù nàng thắng rõ rệt nhưng nếu không có Tổng đà chủ ra tay tương trợ thì có lẽ phải nguy đến tính mạng rồi!

Văn Thái Lai nói :

- Nếu thế thì không xong!

Từ Thiện Hoàng nói :

- Hay là chúng ta lên đường ngay đi. Nếu gặp chúng dọc đường thì chúng ta ra tay trừ khử trước, còn không thì cũng đến báo tin cho Tiêu Thanh Đồng biết trước mà đề phòng.

Ai nấy nghe nói đều tán thành. Trần Gia Cách nói với Thượng Quan Nghị Sơn :

- Tôi muốn nhờ đại ca làm giùm một chuyện nhé. Xin đại ca xuất trước hộ 3000 lượng bạc đóng góp vào công cuộc sửa sang lại kim thân Phật tượng tại

Bảo Trương Tự. Hoàn thành công tác tại xứ Hồi xong, tôi sẽ bồi hoàn lại đủ số.

Thượng Quan Nghị Sơn nói :

- Xin Tổng đà chủ cứ yên lòng. Việc ấy tiểu đệ sẵn sàng lo liệu đầu vào đó, thật chu đáo.

Mọi người sau đó bàn rằng Trần Gia Cách nên dùng con thần mã của Lạc Băng mà lên đường trước cho kịp. Chàng vừa có võ nghệ cao siêu có thể trừ được bọn “Tam Ma”, vừa trợ lực được cho Tiêu Thanh Đồng, lại vừa có thể giúp được kẻ sách cho Mộc Trác Luân đối địch với Triệu Huệ được. Hơn nữa, Trần Gia Cách lại thông thạo tiếng Duy, rất thuận tiện trong việc giao tế.

Trần Gia Cách cho là phải. Com nước xong liền leo lên con bạch mã nhắm xứ Hồi đi thẳng, phi như bay.

Từ ngày gặp Tiêu Thanh Đồng, hình ảnh của nàng như đã in sâu vào trong tâm trí của Trần Gia Cách. Vì vậy, lần này được tin “Tam Ma” tìm nàng thanh toán, lòng chàng nóng như lửa đốt, chỉ mong sao tới ngay được bên nàng lập tức để bảo vệ.

Rồi chàng lại nghĩ đến hành động thân mật của Tiêu Thanh Đồng với “chàng thiếu niên họ Lý” thì trong lòng lại nghi hoặc, không biết nàng thật sự đối với mình ra sao. Nhưng khi nghĩ đến hành động “tặng kiếm” kia, Trần Gia Cách lại phân vân, khó mà cho rằng giả dối được.

Có thể đó là tâm lý chung của con người. Khi để ý quá nhiều về một cá nhân nào đó, trong lòng luôn luôn có những ý nghĩ mông lung vẩn vơ, lại thêm đủ các điều nghi ngại mà không hiểu vì đâu.

Đúng Ngọ, con bạch mã đã vượt qua được một khoảng đường trên 500 dặm. Trần Gia Cách tin tưởng rằng mình đã bỏ xa bọn “Tam Ma”, và cứ theo tình thế này sẽ tới xứ Hồi trước chúng nhiều. Nghĩ vậy, Trần Gia Cách liền tìm một khách điểm vào dùng com, nghỉ ngơi.

Qua một đêm, chàng lại khởi hành đi tiếp. Không đầy một ngày, chàng đã tới Túc Châu, theo sườn núi vượt lên ai Gia Cốc. Chung quanh, núi non lởm chởm, dãy Vạn Lý Trường Thành hùng vĩ nằm chầy dài giữa một vùng hoang vu vô tận.

Trần Gia Cách cảm khái vô cùng. Theo tập quán, chàng nhặt một viên đá nhỏ quăng vào bờ Trường Thành. Cuộc hành trình còn xa. Vì vậy, Trần Gia Cách cứ theo phương pháp “ngày đi đêm nghỉ”. Chàng đã qua khỏi Ngọc Môn, bỏ tỉnh An Tây lại đằng sau lưng. Chẳng bao lâu, cảnh sa mạc bắt đầu từ từ hiện ra. Mầu cát vàng biến thành vàng sậm, và từ từ biến thành mầu nâu.

Đến biên giới xứ Hồi, xem theo mầu sắc của sa mạc, chàng biết đã đến gần sát vách thành rêu bám xanh rì. Con bạch mã tiếp tục phi như tên, cát bụi tung mù mù. Bóng chiều ngã xế, hơi lạnh từ từ dâng lên lạnh buốt.

Trần Gia Cách theo đường hiệp đạo vạch ra, là nẻo giao thông giữa hai tỉnh Cam Túc và xứ Hồi. Vách đá đứng thẳng băng như một nét bút sỏ dài.

Bấy giờ là cuối Đông, tuyết xuống trắng xóa. Vách đá hai bên lại một mầu đen tuyền trông nổi bật hẳn lên như một kỳ quan.

Trần Gia Cách nghĩ thầm :

- Núi hiệp đạo hiểm trở thế này, thật là một chỗ dùng binh rất tốt.

Đi thêm mấy giờ nữa, Trần Gia Cách đến Quan Bích. Đến thành Hấp Mật, chàng biết quân tình nơi đây khẩn cấp, trong tình trạng “báo động” nên không tiện ghé vào nơi thành thị, mà chỉ tìm một lữ quán ở nơi ngoại ô hẻo lánh mà tạm trú qua đêm.

Sáng hôm sau, Trần Gia Cách định bụng nếu gặp một người Duy nào sẽ nhờ đưa đến tìm gặp Tiêu Thanh Đồng. Nhưng chàng lại nghĩ mình là người Hán, rất có thể người Duy sẽ nghi ngờ là gián điệp mà không chỉ chỗ. Suy nghĩ một hồi, Trần Gia Cách quyết định cải trang thành một chàng trai người Duy khỏi ngộ tuần tú.

Suốt ba ngày trời dong ruổi, Trần Gia Cách chỉ trông thấy một vùng sa mạc mênh mông mà không thấy một bóng dáng người nào cả. Khí hậu sa mạc khi nóng khi lạnh bất thường, vô cùng khó chịu, mà nước mang theo cũng đã gần cạn. Đi qua một vùng cỏ mọc nhiều, ít cát, Trần Gia Cách bỗng nghe có tiếng nước chảy róc rách, rồi một khe nước trong veo hiện ra trước mắt chàng.

Trần Gia Cách mừng rỡ dừng lại cho cả người ngựa uống nước đầy đủ, còn đổ đầy mấy bình mang theo. Thấy người nhiều đất cát bụi bặm, Trần Gia Cách bèn xuống lách tẩm một cái cho mát mẻ sạch sẽ, đồng thời giặt sơ qua quần áo. Đợi cho quần áo khô ráo, chàng lại tiếp tục lên đường.

Đi được một khúc, Trần Gia Cách thấy trước mặt một vùng trắng tinh như giải lụa bạch. Tiếng nước chảy rào rạt như không ngừng. Mặt nước lấp lánh tựa như một giải ngân hà trên trời.

Trần Gia Cách giục ngựa chạy về hướng Tây. Trước mặt chàng là một cái hồ, chung quanh là cây cỏ hoa lá xanh tươi, dâng lên một hương thơm ngào ngạt. Xa xa là một dãy bình nguyên, từng thảm cỏ xanh trông như gấm thêu. Từng bầy ngựa đang cắm cúi gặm cỏ, thỉnh thoảng chạy nô đùa trên vùng đất mênh mông. Phía Tây bình nguyên là một ngọn núi rất cao, đỉnh như chạm mây ngàn. Chung quanh núi có tuyết trắng phau phau, dưới chân núi là cây cỏ mọc lú nhú.

Trước phong cảnh hữu tình, Trần Gia Cách không khỏi ngăn người ra mà thưởng thức. Chàng lại đưa mắt nhìn ra hồ nước long lanh. Một bàn tay từ dưới nước nhô lên, rồi một cái đầu của nữ nhân trồi lên ngay sau đó. Vừa trông thấy Trần Gia Cách, nữ nhân khẽ kêu lên một tiếng rồi thụp xuống.

Trần Gia Cách nhận ngay ra là một thiếu nữ có nhan sắc diễm lệ, đẹp tuyệt trần. Thoáng một cái, chàng lại thấy nàng ta núp ở đằng sau một lùm cây để

lộ làn da trắng như tuyết.

Đang ngáy người ra, chưa biết phải xử trí ra sao, Trần Gia Cách nghe tiếng thiếu nữ nói vọng lại bằng tiếng Duy :

- Người mau đi ra xa. Ta đang thay y phục.

Trần Gia Cách khẽ mỉm cười, xoay mặt lại, bước đi vài bước. Đến lúc chàng quay mặt trở lại thì bắt gặp một nàng thiếu nữ với vẻ mặt thanh khiết, đang ngồi dưới gốc cây, mặc đồ trắng, tóc phủ ngang vai. Trên đầu, trên y phục là những cánh hoa tươi xinh đẹp...

Trần Gia Cách khen thầm :

- “Không biết tại sao trên thế gian lại có được một người đẹp như thế này?”

Thiếu nữ bỗng nhón miệng cười, ra dấu bảo Trần Gia Cách đến gần. Trần Gia Cách bước tới từ từ, dùng tiếng Duy nói :

- Tôi từ nơi xa lạc đến. Nhân thấy phong cảnh hữu tình nên dừng lại ngắm, không ngờ cô nương đang tắm nên trót đắc tội. Xin cô nương tha thứ, bỏ qua cho.

Thiếu nữ lại mỉm cười, hát mấy câu rồi buông tiếng hỏi :

- Người tìm ai?

Trần Gia Cách đáp :

- Tôi muốn tìm Mộc Trác Luân lão anh hùng.

Thiếu nữ ngạc nhiên hỏi :

- Người biết ông ấy à? Mà tìm ông ấy có việc gì vậy?

Trần Gia Cách đáp :

- Phả, tôi biết ông ấy. Tôi cần gấp vì có chuyện rất cần.

Thiếu nữ lại hỏi :

- Người nói thật chứ?

Trần Gia Cách đáp :

- Thật! Tôi còn biết hai người con của ông ta nữa. Người con trai là Tiêu A Y, còn người con gái là Tiêu Thanh Đồng.

Thiếu nữ hỏi tiếp :

- Người gặp họ ở đâu mà quen?

Trần Gia Cách đáp :

- Ở Cam Túc. Lúc họ đoạt lại bộ Khả Lan Kinh của đám người đánh cắp.

Thiếu nữ gật đầu nói :

- Tốt lắm! Người ngồi tạm ở đây. Chắc là người đói. Để ta đi tìm ít thức ăn cho người đỡ dạ.

Thiếu nữ sau đó mang đến cho chàng một ít thức ăn và một bình rượu. Chờ cho chàng ăn uống xong, nàng mới lên tiếng hỏi :

- Người tìm Mộc Trác Luân lão gia có chuyện gì, nói thử cho ta nghe?

Trần Gia Cách không trả lời câu hỏi của thiếu nữ mà hỏi nàng :

- Cô có họ hàng gì với Mộc Trác Luân anh hùng phái không?

Thiếu nữ gật đầu. Trần Gia Cách nói :

- Khi đoạt lại bộ Khả Lan Kinh, Tiêu Thanh Đồng có ra tay giết chết mấy tên tiêu sư nên đồng đảng của chúng tìm đến xứ Hồi để trả thù. Tôi nghe được tin này nên đến để báo cho Mộc Trác Luân anh hùng và Tiêu Thanh Đồng biết trước mà đề phòng.

Gương mặt thiếu nữ đang tươi cười bỗng hiện ra nét lo âu. Nàng hỏi :

- Bọn người tìm đến báo thù có đông không?

Trần Gia Cách đáp :

- Không đông, nhưng võ nghệ của chúng rất cao cường. Tuy nhiên nếu biết trước mà đề phòng thì cũng chẳng có gì đáng sợ.

Thiếu nữ nghe chàng nói vậy cũng có vẻ an tâm, cười nói :

- Được rồi! Để ta dẫn ngươi đến. Chỉ nội vài ngày là ngươi sẽ gặp được Mộc Trác Luân lão gia.

Tay khẽ vuốt lại đầu tóc, thiếu nữ nói :

- Bọn Mãn Thanh vô cớ đem quân đến đánh xứ Hồi, tất cả đàn ông con trai đều ra trận. Ta và mấy người chị ở nhà lo việc cơm nước. Hôm nay trời nóng nực, ta ra hồ tắm giặt, ai ngờ có đàn ông rình trộm!

Dứt lời, thiếu nữ lấy tù và ra thổi vài tiếng. Có khoảng năm, sáu nữ nhân người Duy khác phi ngựa chạy tới. Nàng đón họ lại nói mấy câu, cả bọn nhìn Trần Gia Cách tươi cười ra chiều thân mật.

Một cô gái Duy vào trong lều đem ra ít lương khô và vật dụng, đồng thời dắt theo một con ngựa cao lớn, lông đỏ chói. Thiếu nữ nhìn Trần Gia Cách nói :

- Thôi, chúng ta lên đường.

Trần Gia Cách gọi con bạch mã lại, phóng lên yên rồi sánh đôi đi song song với thiếu nữ. Hai người vừa đi vừa chuyện trò, càng nói chuyện càng ý hợp tâm đầu.

Đi qua một triền núi, thiếu nữ đưa tay chỉ vào vách núi nói :

- Thật không mấy khi trông thấy được loại “Tuyết Trung Liên” kia! Ngươi có ngửi thấy được mùi hương phảng phất êm dịu của nó không?

Trần Gia Cách quả nhiên có ngửi thấy mùi hương êm dịu kia phảng phất. Nhìn theo tay thiếu nữ chỉ, chàng thấy giữa vách núi đá có hai đóa hoa lớn bằng cái chén màu xanh biếc, chung quanh là tuyết trắng bao phủ.

Thiếu nữ nhìn ngắm mãi hai đóa hoa như say mê. Trần Gia Cách biết nàng thích loài hoa ấy vô cùng nên hỏi :

- Cô có muốn hái không?

Thiếu nữ thờ dãi nói :

- Thôi, mình đi! Chưa có ai đến gần nổi chỗ nó mọc thì còn mong gì mà hái được!

Trần Gia Cách mỉm cười tung mình lên một cái nhảy lên, tay nhẹ nhàng ngắt hai đóa Tuyết Trung Liên rồi bay xuống đáp nhẹ nhàng trên lưng ngựa.

Trần Gia Cách trân trọng cầm hai đóa hoa trao cho thiếu nữ. Về kinh ngạc còn hiện ra trên nét mặt thiếu nữ, có lẽ vì nàng không ngờ chàng hái được một cách dễ dàng như vậy. Đôi tay thiếu nữ run run, đưa ra cầm lấy hai đóa hoa. Một vài giọt lệ bỗng dung trào xuống đôi má hồng xinh xắn.

Trời cũng đã sắp tối. Hai người kiếm một chỗ ngồi nghỉ ngơi. Thiếu nữ nhóm lửa nướng thịt mời Trần Gia Cách ăn. Nàng mỉm cười hỏi :

- Ngươi không sợ chết sao?

Trần Gia Cách cười đáp :

- Sợ chứ! Nhưng không hái được hai đóa hoa kia cho cô thì còn sợ nhiều hơn nữa.

Nàng lấy một đóa Tuyết Trung Liên đưa cho Trần Gia Cách nói :

- Cái này phần ngươi!

Trần Gia Cách định từ chối nhưng lại lúng thng, giọng nói êm ái kia như có một sức mạnh vô hình kéo bàn tay chàng ra nhận lấy.

Thiếu nữ lại nói :

- Ngươi thật là dũng cảm. Võ nghệ thật là giỏi.

Lấy tay chỉ chung quanh, thiếu nữ nói tiếp :

- Kia người xem! Hoa trở đầy đồng! Đâu đâu cũng là hoa cả! Tôi thà ăn hoa còn hơn ăn thịt.

Trần Gia Cách nghe nói ngạc nhiên hỏi :

- Hoa mà cũng ăn được sao?

Thiếu nữ đáp :

- Chứ sao! Từ nhỏ tới lớn, tôi ăn hoa nhiều đến nỗi cha tôi và các anh chị phải ngăn cấm. Nhưng sau thấy tôi vẫn khỏe mạnh không việc gì nên không ai cấm nữa.

Trần Gia Cách ngồi gần bên nàng, bỗng thấy hương thơm ngào ngạt tỏa ra, mà rõ ràng là không phải mùi Tuyết Trung Liên. Trong khoảnh khắc, Trần Gia Cách biết ngay là mùi hương từ trong người của nàng tỏa ra. Mùi hương làm cho chàng ngây ngất cả tâm hồn, thường thức mãi mà không biết chán. Nhưng rồi chàng chợt nghĩ ra hàng động của mình như thế là bất nhã liền ngồi ra xa một chút.

Nào ngờ thiếu nữ thấy vậy thì có vẻ không được vui nói :

- Tôi ăn hoa nhiều nên thân thể toàn là mùi hoa, khiến cho người người thấy là khó chịu phải không?

Trần Gia Cách nghe nói vội vàng xua tay lia lịa nói :

- Không phải thế! Không phải thế! Xin cô nương chớ có hiểu lầm mà khổ cho tôi lắm!

Thấy tâm địa thiếu nữ tựa như một tờ giấy trắng, Trần Gia Cách lại càng mến nàng. Chàng liền đem những chuyện vui thời thơ ấu kể cho thiếu nữ nghe. Nàng lắng tai nghe từng chuyện chàng kể ra về thích thú vô cùng.

Thiếu nữ sau đó đem tình hình chiến sự ra kể cho chàng nghe. Được biết đại quân Triệu Huệ đang thắng thế, Trần Gia Cách cảm thấy buồn, lo lắng vô cùng.

Thiếu nữ nói :

- Quân Mãn đông quá! Chúng tôi chỉ còn biết cách rút về phía Tây mà cố thủ, hy vọng chúng không tiếp tế kịp lương thực mà chết bỏ xác ngoài Quan Bích thôi!

Nghỉ ngơi qua đêm, mai sáng hai người lại tiếp tục lên đường. Nghe tiếng sột soạt, hai người thấy một con nai tơ từ đâu chạy ra, phía sau là năm, sáu tên Thanh binh đuổi theo, giương cung định bắn.

Thiếu nữ thấy thế vội la lên :

- Đừng bắn! Đừng bắn!

Đám Thanh binh ngược mắt nhìn. Trông thấy thiếu nữ, cả đám không hiểu sao đều dừng lại thôi không bắn nữa. Con nai tơ chạy đến đằng sau con ngựa hồng của thiếu nữ trốn. Trần Gia Cách xuống ngựa, ôm con nai tơ khẽ vuốt ve.

Bọn Thanh binh cầm vũ khí xông lại định làm dữ, thiếu nữ lại quát lên :

- Mau buông hết vũ khí xuống.

Đám Thanh binh chưa kịp lên tiếng đã lần lượt từng tên ngã nhào lăn ra đất. Thì ra Trần Gia Cách đã ngầm dùng chỉ lực theo phương pháp “Cách không điểm huyệt” mà hạ chúng.

Chàng nhảy tới bắt một tên kéo dậy hỏi :

- Chúng bây đi đâu?

Tên quân sợ quá, khai rằng :

- Chúng tôi sáu người vâng lệnh cấp trên đến Tinh Tinh đón tiếp một người.

Trần Gia Cách lớn tiếng tra khảo :

- Người ấy là ai? Tên họ là gì?

Tên quân đáp :

- Ông ta là Thống Lĩnh Ngự lâm quân. Còn tên họ là gì thì chúng tôi không được biết.

Trần Gia Cách trợn mắt nạt nộ :

- Đưa công văn cho ta xem!

Thấy tên quân có vẻ do dự, Trần Gia Cách tự động thò tay vào trong áo hấn móc công văn ra xem. Đột nhiên chàng giật mình đánh thót một cái khi thấy trên công văn đề :

“Trình quan Thống Lãnh Trương Siêu Trọng”

Trần Gia Cách cau mày, lẩm bẩm :

- “Quái lạ! Hôm nọ trên Bắc Cao Phong rõ ràng Trương Siêu Trọng đã bị sư huynh của y là Mã Chân dẫn về núi Võ Đang quán thúc rồi! Làm sao mà hấn lại đến được xứ Hối này chứ?”

Trần Gia Cách mở công văn ra xem, thấy đại ý nói rằng Trương Siêu Trọng lãnh chiếu chỉ của Càn Long sang xứ Hối ra lệnh cho Triệu Huệ phải lui binh. Chỉ vì bận công vụ nên Triệu Huệ không đích thân đón tiếp được mà đành phải sai sáu tên lính tâm phúc đến đèo Tinh Tinh để đón tiếp.

Trần Gia Cách xem xong nghĩ thầm :

- “Đây là một việc tốt, ta không nên cản trở!”

Đoạn chàng trả lại công văn, giải huyết cho cả sáu tên quân rồi cùng với thiếu nữ tiếp tục cuộc hành trình. Đi thêm vài ngày nữa, bỗng hai người thấy phía đằng trước có một đám quân đang tiến tới.

Thiếu nữ chột vui mừng reo lên :

- Đó là quân nhà!

Quả y như lời thiếu nữ, một đội quân lính người Duy từ từ tiến lại gần. Trông thấy mặt thiếu nữ, người đội trưởng lập tức xuống ngựa đến trước mặt nàng thi lễ, tỏ ra hết sức cung kính.

Nghe thiếu nữ nói vài câu, người đội trưởng quay sang phía Trần Gia Cách chào hỏi, nói :

- Người anh em thật khỏe công quá! Cầu xin A La ban phúc lành cho huynh đài!

Sau đó, y đưa Trần Gia Cách vào lều nghỉ ngơi, đem thức ăn và rượu đến cho chàng dùng. Trần Gia Cách yêu cầu được tiếp kiến Mộc Trác Luân. Người đội trưởng nói :

- Tộc trưởng của chúng tôi còn bận đi quan sát tình hình trận địa. Lúc nào người về, tôi xin thông báo ngay lập tức.

Chàng lại hỏi về thân thế thiếu nữ áo trắng. Người đội trưởng cười khúc khích đáp :

- Ngoài “nàng” ra thì còn ai xinh đẹp đến thế? Tồi nay có cuộc ủy lan đại hội, mời người anh em đến tham dự, sẽ gặp mặt Tộc trưởng chúng tôi tại đó.

Đến tối, người đội trưởng tới dẫn Trần Gia Cách đến một vùng đất lớn, đèn đuốc sáng ngời. Các quân sĩ, thanh thiếu niên người Duy tụ họp tại đó đông như kiến cỏ. Sau đó là một bữa tiệc linh đình được dọn ra. Tiếng nhạc hùng trời lên, một đoàn người từ trong lều chủ tướng bước ra. Đi đầu là Mộc Trác Luân, và con trai lớn Tiêu A Y đi ngay sát một bên ông.

Mộc Trác Luân giơ cao hai tay lên, tất cả mọi người đều hướng về bức tượng Chân Thần A Tráp lễ bái.

Tế thần xong, Mộc Trác Luân nói lớn :

- Các bạn chiến sĩ đã có gia đình xin ráng chịu cực đêm nay canh gác để cho các thanh niên độc thân được vui một đêm.

Mộc Trác Luân lại vẫy tay. Tù và truyền hiệu lệnh. Ba đội quân đi hành một kéo ra ngoài, tay trái giắt ngựa, tay phải cầm đao. Tiêu A Y lên ngựa hướng về các thanh niên bên trong nói lớn :

- Chân Thần bảo vệ các người. Mong các người được vui trọn đêm nay với người yêu.

Đám thanh niên bên trong cùng nhau hô lớn một lượt :

- Chân Thần bảo vệ tất cả chúng ta. Cảm ơn các người đã vì chúng ta mà chịu cực khổ.

Tiêu A Y sau đó khê vung đao một cái, kéo ba đội quân ra ngoài. Trần Gia Cách trông thấy quân đội họ có quy củ đâu ra đó thì trong lòng rất vui mừng.

Lúc ấy nhạc lại trở lên những điệu êm dịu, cửa trường dinh mở rộng ra. Từng đoàn thiếu nữ Duy kéo đến trong y phục rực rỡ, trên đầu đội mũ thêu chỉ vàng, chỉ bạc lấp lánh, chạy vòng quanh những đồng lửa ca múa.

Bỗng nhiên Trần Gia Cách chú ý đến hai cô thiếu nữ vừa chạy đến gần bên Mộc Trác Luân. Một cô mặc áo trắng, đúng là thiếu nữ đi cùng với chàng tới đây. Còn cô mặc áo vàng, trên đầu có giắt một chiếc lông phỉ thúy thì không ai khác hơn là Thúy Vũ Hoàng Sam Tiêu Thanh Đồng.

Trần Gia Cách nghĩ thắm :

- “Thiếu nữ áo trắng kia phải chăng là em ruột Tiêu Thanh Đồng? Thì ra cái hình vẽ trên ngọc bình kia chính là tiêu tượng của nàng! Thảo nào mà ta trông có vẻ quen quen. Hình vẽ trên ngọc bình tuy linh động, đẹp thật, nhưng cũng chỉ diễn tả được phần nào sắc đẹp của nàng mà thôi!”

Tiếng nhạc đột nhiên ngừng lại. Mộc Trác Luân đứng dậy nói lớn :

- Trong Khả Lan Kinh, thánh tục có chỉ đạo cho chúng ta ở chương 2, tiết 190 rằng: “Các người phải tự biết đứng lên đánh lại kẻ xâm lăng”. Chương thứ 20, tiết 39 cũng bảo: “Kẻ bị xâm lăng phải kháng cự mới tự cứu mình được”. Nếu các người gặp nguy hiểm, Chân Thần A Trấp sẽ phù hộ, vì ngài là bậc toàn năng. Kẻ nào bị khinh khi đè nén, Chân Thần A Trấp cũng sẽ cứu hộ các người chống trả lại.

Tất cả nghe nói đều vỗ tay lớn hoan hô. Mộc Trác Luân lớn tiếng nói :

- Giờ đây xin tất cả mọi người cùng nhau vui vẻ!

Tiếng ca tiếng hát lại lừng vang, thanh niên thiếu nữ nhập tiệc ăn uống vui vẻ, hả hê. Từng cặp trai gái nắm tay nhau nhảy múa chung quanh các đồng lửa. Trần Gia Cách liếc nhìn, thấy Tiêu Thanh Đồng và thiếu nữ áo trắng vẫn cùng ông ta nói cười vui vẻ. Chàng lại nghe một binh sĩ người Duy nói chuyện với viên đội trưởng rằng :

- Hương Hương công chúa của chúng ta chẳng hay đã tìm được ý trung nhân? Không biết ai sẽ là người được diễm phúc nhất ở trên thế gian này?

Thình lình, thiếu nữ áo trắng đứng dậy bước ra ngoài. Mộc Trác Luân thấy vậy thì mừng thắm. Nhưng Tiêu Thanh Đồng thì lộ vẻ ngạc nhiên.

Thì ra thiếu nữ áo trắng kia chính là con gái của Mộc Trác Luân, em ruột của Tiêu Thanh Đồng, được mọi người gọi là Hương Hương công chúa. Nàng được mọi người xem như thần tiên, vì vậy không có một thanh niên nào dám ôm mộng mà đoái tưởng đến. Vì vậy, khi thấy Hương Hương công chúa bước ra chỗ múa hát thì ai nấy đều ngạc nhiên mà hồi hộp. Hương Hương công chúa đi vòng mấy bước rồi chạy quanh các đồng lửa miệng kêu lên :

- Ai là người tặng em áo Tuyết Trung Liên? Ai là người cứu em thoát khỏi tay binh lính giặc Thanh? Em đi tìm người ấy đây!

Trần Gia Cách nghe nàng nói bỗng “tá hỏa tam tinh”, thần trí như mê sảng chưa biết phải làm thế nào thì một bàn tay mềm mại trắng như tuyết, mát như suối thình lình nắm lấy tay chàng, kéo vai sát ngực dắt ra ngoài.

Trần Gia Cách ngẩn người ra. Tuy chân bước đi mà trong lòng hồi hộp. Tất cả các thanh niên thiếu nữ đều la ó tung bừng. Tiếng nhạc lại du dương trôi lên những cung điệu tình tứ yêu đương.

Theo phong tục của người Duy, việc dựng vợ gả chồng vẫn do cha mẹ định đoạt. Tuy nhiên hội “tỵ lan” là cơ hội tốt để cho trai gái tự chọn lấy người mình yêu thương.

Mộc Trác Luân và Tiêu Thanh Đồng vẫn chưa biết tin Trần Gia Cách đến. Vì vậy, ai cũng đinh ninh rằng Hương Hương công chúa chọn một thanh niên người Duy nào đó làm ý trung nhân. Hai người đang thử cố gắng suy nghĩ xem Hương Hương công chúa chọn ai thì nàng dẫn Trần Gia Cách đến bên hai người cùng ngồi.

Không ai bảo ai, mà cả Mộc Trác Luân lẫn Tiêu Thanh Đồng đều tròn tròn há hốc. Vừa lúc ấy, tiếng mõ từ xa vang lên báo hiệu có chuyện quân tình cấp bách. Mọi người nghe xong liền lập tức giải tán cuộc vui. Tất cả các thanh niên đều trở về vị trí sửa soạn tác chiến...

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Án Cừu Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Dùng tài khắc phục chiêu cường địch - Ra sức tranh phong cứu mỹ nhân

Hai kỵ mã Duy phi ngựa đến trước mặt Mộc Trác Luân nói :

- Triệu Huệ cho sứ giả tới nói chuyện.

Mộc Trác Luân liền cho vào. Sứ giả là một người mặt mũi sáng sủa, tên Hoa Nhĩ Đạt, có bốn viên dĩnh tướng đi theo hộ vệ. Vừa thấy Mộc Trác Luân, y trình lên một tờ giấy.

Mộc Trác Luân bèn mở ra đọc. Thì ra đây là một “tối hậu thư” của Triệu Huệ, ra lệnh cho Mộc Trác Luân một là phải đầu hàng, hai là ngày hôm sau phải quyết chiến. Tối hậu thư này đòi Mộc Trác Luân phải phê vào. Nó có thể là một hàng thư hoặc là một chiến thư, tùy theo sự chọn lựa của Mộc Trác Luân. Nếu Mộc Trác Luân không chịu hàng, đoàn quân Chính Tây sẽ giết hết không chừa bất cứ một động vật nào biết đi hay biết bò của xứ Hồi.

Nghe lời thơ phách lối của Triệu Huệ và thái độ ngạo mạn vô lễ của tên sứ giả Hoa Nhĩ Đạt, tất cả người Duy ai nấy đều giận dữ chẳng cùng. Mộc Trác Luân bèn đuổi Hoa Nhĩ Đạt về. Nhưng y cương quyết đòi Mộc Trác Luân phải trả lời để y về trình lại với Triệu Huệ.

Mộc Trác Luân còn đang phân vân chưa biết phải làm gì thì Hương Hương công chúa nói với Hoa Nhĩ Đạt :

- Các ngươi cứ về! Ta sẽ đích thân sang dinh nói chuyện với Triệu Huệ.

Mọi người nghe Hương Hương công chúa nói đều giật mình. Hoa Nhĩ Đạt bồng vỗ tay một cái nói với bốn viên dũng tướng đi theo hộ vệ :

- Các vị hãy cho bọn chúng thấy sơ qua thần lực của quân đội Chính Tây đi!

Một tên đến gần thân cây có buộc một con lạc đà, hai tai ôm lấy nhô lên khỏi mặt đất. Thuận chân, hấn đá một cước vào mông con lạc đà khiến con vật đau quá, phóng đi như ngựa. Một tên khác phi thân chạy tới, nắm một chân con lạc đà kéo trở về chỗ cũ. Tên thứ ba nhảy lên giáng một quyền ngay đầu con lạc đà một cái vỡ sọ chết tức. Tên thứ tư bước tới nắm hai chân sau của xác lạc đà thả ra xa đến cả chục trượng.

Nhiều người lắc đầu le lưỡi, khiếp sợ thần lực của cả bốn tên. Một trong bốn tên vênh vao, nói lớn như thách thức :

- Bọn ta là bốn anh em ruột họ Hốt Luân. Ta Đại Hổ, còn ba em ta đây là Nhị Hổ, Tam Hổ và Tứ Hổ. Bọn ngươi có ai dám thử sức với anh em chúng ta chăng?

Trần Gia Cách đứng dậy, tiến ra cười mai mỉa, nói :

- Thế mà cũng gọi được là thần lực à? Ba cái trò ấy chỉ có đem ra dọa con nít được mà thôi. Chỉ cần một người võ nghệ tầm thường, yếu sức như ta cũng dám chấp cả bốn đứa chúng bây rồi!

Tên sứ giả thấy chàng mặc y phục của người Duy nên tưởng chàng là một trong những thuộc hạ của Mộc Trác Luân. Lại nghe chàng đòi chấp cả bọn Hốt Luân tứ hổ thì không khỏi bụm miệng cười.

Tiêu Thanh Đồng hoảng sợ chạy đến gần nói :

- Đừng Tổng đà chủ! Đại ca không nên liều lĩnh như thế!

Trần Gia Cách thấy Tiêu Thanh Đồng lo lắng cho mình thì hết sức cảm động, lên tiếng trấn an nài :

- Cô nương cứ yên tâm. Tôi dầu hèn cũng chẳng coi cái đám này ra gì đâu.

Mộc Trác Luân cũng bước tới khuyên can :

- Tổng đà chủ vì người Duy mà ra tay giúp đỡ thật không còn gì quý bằng. Nhưng đừng nên đem thân mình ra mà mạo hiểm với cái đám liều mạng này, không bỏ chút nào cả!

Trần Gia Cách vẫn một giọng cương quyết :

- Lão anh hùng cứ tin vào tôi, không sao đâu!

Chỉ có Hương Hương công chúa là bình tĩnh như không, thản nhiên nói :

- Phụ thân và tỷ tỷ đừng lo. Anh ấy nói không sao tức là không việc gì đâu!

Trần Gia Cách liền ngang bước tới nói :

- Bây giờ ta đứng im cho một tên đánh trước. Nếu ta ngã kẻ như là thua, mà chết kẻ như là xui xẻo, không oán trách gì ai cả. Nhưng nếu ta không ngã thì tên nào đó, phải để yên cho ta đánh lại. Nếu ta đánh ngã được đứa thứ nhất thì đứa thứ hai bước ra đánh tiếp. Chúng bây còn gì thắc mắc nữa không?

Dứt lời, Trần Gia Cách ưỡn ngực ra, miệng cười tươi tỉnh nói :

- Bọn bây đã sẵn sàng chưa? Đứa nào muốn đánh trước ra ngay đi thôi!

Hốt Luân Đại Hổ nghe nói liền nhảy ra vận toàn lực đánh một quyền vào ngay ngực Trần Gia Cách. Quyền vừa đánh trúng Trần Gia Cách, Hốt Luân đại hổ cảm tưởng như da thịt của đối phương như lõm vào, và quyền của mình như đánh vào một khối bông gòn.

Trần Gia Cách vẫn đứng trơ trơ, cười hỏi :

- Thế nào?

Hốt Luân Đại Hổ đỏ mặt, chỉ còn biết đứng im vận nội công chờ cho địch thủ đánh lại. Trần Gia Cách khoan thai bước tới vùng tay khẽ đánh nhẹ vào

người Đại Hồ. Ngọn quỳên trông nhẹ nhàng như phôi bụi, ấy thế mà cả thân hình to lớn của Đại Hồ ngã lăn xuống đất như một thân cây bị đốn.

Nhị Hồ trông thấy thế liền nhảy vào trợ chiến. Trần Gia Cách đưa hai ngón tay điểm vào huyệt đạo rồi bế y “cắm” đầu xuống lỗ hồng ban nãy tên Đại Hồ nhỏ cây. Tam Hồ vừa chạy đến đã bị Trần Gia Cách tổng cho một cước bay ra xa, ngã nằm trên xác con lạc đà. Tứ Hồ mới vùng tay đã bị Trần Gia Cách tóm gọn ném chổng lên thân thể của Tam Hồ.

Chỉ trong nháy mắt, Trần Gia Cách đã hạ được bọn “Tứ hồ” một cách dễ dàng chẳng chút phí sức. Người Duy thích thú, vỗ tay hoan hô vang dậy một trời.

Đám Hốt Luân tứ hồ từ từ đứng dậy tiến lại gần Trần Gia Cách. Ai cũng tưởng chúng thẹn quá hóa giận sẽ ăn thua đủ với chàng. Nhưng trái với sự tiên liệu của mọi người, cả bốn tên vòng tay lại, cùng nhau thi lễ, ôn tồn nói :

- Bàn lãnh của người thật là có một không hai. Anh em chúng tôi không phải là đối thủ.

Dứt lời, bốn tên lại cùng nhau thi lễ thêm một lượt để tỏ lòng kính phục. Thấy chúng đổi thái độ, Trần Gia Cách cũng khiêm tốn đáp lễ lại. Cả bốn tên nắm chặt tay Trần Gia Cách ra về thân thiện, không chút thù hận.

Đi tới trước mặt Mộc Trác Luân, bọn chúng cúi đầu nói :

- Chúng tôi giết chết một con lạc đà của các người, thật là không nên không phải chút nào. Xin để lại bốn con ngựa để đền bù.

Nhưng Mộc Trác Luân xua tay, từ chối nói :

- Các người biết lỗi là quý lắm rồi, không cần phải đền bù làm gì.

Tên sứ giả Hoa Nhĩ Đạt nhìn thấy tình hình tỏ ra hết sức bức bối liền hỏi thúc bọn Hốt Luân tứ hồ đi về. Trước khi đi, hắn không quên nhìn Hương Hương công chúa hỏi :

- Nàng dám tới nói chuyện với Nguyên soái của chúng ta đấy chứ?

Hương Hương công chúa nghiêm sắc mặt nói :

- Sợ gì mà không dám? Ta cũng muốn thử xem qua một phen cho biết mặt hắn.

Sứ giả của Triệu Huệ về rồi, Mộc Trác Luân mời Trần Gia Cách vào trong hồ trưởng. Tiêu Thanh Đồng và Hương Hương công chúa cũng đi theo.

Phân ngôi chủ khách xong, Mộc Trác Luân hỏi :

- Ngọn gió lạnh nào đưa Tổng đà chủ đến đây?

Trần Gia Cách chưa kịp trả lời thì Hương Hương thắc mắc hỏi vì sao cha nàng lại gọi Trần Gia Cách là Tổng đà chủ. Mộc Trác Luân cười nói :

- Con chưa biết đó thôi, vị anh hùng này là Tổng đà chủ của Hồng Hoa hội, một tổ chức “kháng Thanh phục Minh” lớn mạnh, quy tụ không biết bao nhiêu là nhân tài và cao thủ. Vị Tổng đà chủ này là đại ân nhân của dân tộc ta và gia đình ta đó. Người đã giúp chúng ta thoát lại được Khả Lan Kinh, còn cứu sống mạng của chị con nữa. Không những thế, người còn cho người đến báo tin cho chúng ta biết trước là Triệu Huệ đem quân đến xâm lăng, nhờ vậy mà chúng ta mới biết trước để đề phòng. Ngoài ra người còn chỉ huy anh em Hồng Hoa hội đoạt lương của quân Thanh tại sông Hoàng Hà, nhờ vậy mà giúp được chúng ta thoát được nhiều con nguy hiểm. Thật ân đức của Tổng đà chủ đây to lớn như trời biển, khó nói cho vừa.

Hương Hương nghe cha kể lại như vậy thì lại càng kính phục và quý mến Trần Gia Cách hơn nhiều nữa. Nàng nói :

- Vị Tổng đà chủ đây thật là tốt bụng, không giống như bọn Mãn Thanh hung ác.

Trần Gia Cách dùng lời khiêm tốn đáp lại. Sau đó, chàng tường thuật lại cho Mộc Trác Luân rõ mọi chuyện, đồng thời nói rõ lý do về sự có mặt của chàng tại nơi này.

Mộc Trác Luân tỏ ý muốn nhờ Trần Gia Cách đem chiến thư lại giao cho Triệu Huệ. Chàng khẳng khái nhận lời ngay. Hương Hương công chúa tha thiết nói :

- Chị Tiêu Thanh Đồng đã lập được nhiều chiến công trên trận mạc. Chỉ còn con là chưa đóng góp được gì cho xứ sở và dân tộc. Vậy cha cho con đi sứ lần này đi!

Tiêu Thanh Đồng biết em gái mình rất quỳên luyến Trần Gia Cách nên rất muốn đi theo chàng. Nàng cũng cố nói vào :

- Xin cha cứ cho em con nó đi. Con tin rằng không sao đâu.

Mộc Trác Luân cực chẳng đã đành phải chiều ý. Sau đó, ông lấy giấy bút hạ chiến thư. Trong thư chỉ có vắn vắn một hàng chữ: “Chống xâm lăng, dẹp bạo tàn. Thần A Trấp sẽ giúp ta.”

Hôm sau, Trần Gia Cách cùng Hương Hương công chúa đi ngựa sánh đôi, tới dinh Triệu Huệ để giao chiến thư.

Nghe sứ giả Hồi đến, Triệu Huệ liền cho người mời vào. Trần Gia Cách cùng Hương Hương công chúa nhìn quanh thấy cờ xí ngập trời, tiếng trống vang rền khắp nơi. Quân lính hàng ngũ chỉnh tề từng đội do các tướng chỉ huy, gươm đao sáng ngời, khí thế vô cùng dũng mãnh. Ngoài ra còn có thêm 2000 thiết giáp quân cầm vũ khí sắp hàng hai đứng chực sẵn ngoài cửa dinh.

Trước lực lượng phô trương hùng hậu của quân Thanh, Hương Hương công chúa chỉ mỉm cười, không chút sợ sệt bình tĩnh cùng với Trần Gia Cách bước vào.

Hương Hương công chúa cầm chiến thư trên tay. Triệu Huệ quay lại tả hữu, nạt lớn :

- Lấy thư cho ta xem!

Một tên lính tâm phúc của Triệu Huệ bước tới. Hương Hương công chúa dúm bức thư vào trong tay hất, khẽ nở một nụ cười. Tên quân như bản thân, chỉ biết đứng trân trân ra mà ngó. Hương Hương công chúa bèn lấy ngón tay chỉ lên chỗ Triệu Huệ, xô nhẹ hất một cái. Tên quân lúc đó mới như “tỉnh mộng” quỳ xuống dâng thư lên.

Thấy tên quân tâm hồn như thất điên bát đảo, Triệu Huệ cả giận ra lệnh :

- Mau đem hất ra chém đầu!

Tên quân sau đó bị năm, sáu tên lính khác tới giải đi. Chẳng bao lâu sau, quân sĩ đem về một cái mâm có đầu tên quân nọ trên đó.

Thấy Triệu Huệ quá ác, nữ giết một tên quân tâm phúc chỉ vì y say mê sắc đẹp của nàng, Hương Hương động mối thương tâm nhìn đầu tên quân xấu số kia mà nhỏ lệ. Những tên quân khác trông thấy vậy đều cúi đầu, xúc động ra mặt.

Triệu Huệ bỗng tự nhiên trầm giọng, nói :

- Đem nó đi chôn cất cho tử tế.

Mở chiến thư ra đọc, Triệu Huệ “hừ” một tiếng nói :

- Ngày mai quyết chiến! Các người mau về thôi!

Trần Gia Cách đi theo Hương Hương công chúa ra ngoài. Đột nhiên chàng nghe rõ tiếng người mặc sắc phục võ quan bên trái nói :

- Triệu nguyên soái! Nếu được đưa con gái này, Hoàng thượng ắt mãn nguyện vô cùng.

Nghe giọng nói quen thuộc, Trần Gia Cách quay lại. Người buông câu nói vừa rồi chính là Trương Siêu Trọng. Và mặc dù Trần Gia Cách cái trang là một người Duy, Hòa Thủ Phán Quan cũng nhận ra được chàng ngay.

Trương Siêu Trọng khẽ tung mình một cái, nhắm Trần Gia Cách tung ra một chưởng, còn một tay định chụp lấy Hương Hương công chúa. Trần Gia Cách vội vàng lách qua một bên tránh né chưởng pháp của y, một tay đưa ra, khẽ đẩy Hương Hương công chúa ra đằng sau. Trần Gia Cách dù ngăn ngừa không cho Trương Siêu Trọng bắt được Hương Hương công chúa nhưng cổ tay của chàng bị hất chụp trúng.

Trần Gia Cách quát lên một tiếng, vung chưởng đánh Trương Siêu Trọng ngay bả vai khiến y bật ra sau, lùi lại vài bước. Thừa cơ hội, Trần Gia Cách ôm ngang hông Hương Hương công chúa phi thân ra bên ngoài. Quân sĩ chung quanh tuy đông nhưng không ai giúp sức Trương Siêu Trọng, còn lui lại mở rộng đường để khỏi vướng chân Trần Gia Cách và Hương Hương công chúa.

Trần Gia Cách đặt Hương Hương công chúa lên yên ngựa nói :

- Mau chạy đi! Đề tôi cản đường hất lại cho!

Hương Hương công chúa nũng nịu nói :

- Không! Em chờ anh hạ hất xong rồi mình về cùng một lượt.

Trương Siêu Trọng lúc đó cũng đã đuổi đến nơi. Hất nhìn Trần Gia Cách với ánh mắt căm hận nói :

- Chào Tổng đà chủ! Không ngờ chúng ta có dịp gặp lại nhau hả!

Trương Siêu Trọng phi thân nhảy tới định bắt Hương Hương công chúa, Trần Gia Cách lập tức nhảy tới vung song chưởng trên không đánh vào người y, mạnh như bão táp.

Trương Siêu Trọng cả kinh, vận toàn lực dùng song chưởng đón lại. “Ầm ầm” hai tiếng, cả Trương Siêu Trọng lẫn Trần Gia Cách đều bị chưởng phong dội ngược lại. Cả hai tung mình trên không, lộn ngược lại đáp nhẹ nhàng xuống đất. Chân vừa chạm đất, cả hai lại cùng xông tới đánh nhau một trận kịch liệt.

Triệu Huệ bỗng truyền lệnh cho các vệ sĩ bắt sứ giả lại. Trần Gia Cách bận giao tay với Trương Siêu Trọng không có cách nào bảo vệ Hương Hương công chúa nên thầm kêu khổ trong lòng.

Bỗng nhiên bốn người từ đâu nhảy ra miệng quát lớn :

- Ngừng tay! Nếu ai đụng đến hai người này thì chúng tôi quyết không khách sáo đâu!

Thì ra đó là bốn anh em họ Hốt Luân. Đại Hổ đứng ra hướng về phía Triệu Huệ nói lớn :

- Lúc chúng ta đi sứ, họ dùng lễ mà đãi chúng ta. Bây giờ họ là khách tới đây, chúng ta không dùng lễ mà tiếp lại được sao? Như vậy có phải là anh hùng hảo hán không?

Lời nói của Đại Hổ quả mang nhiều chính khí khiến cho bọn vệ sĩ đứng im không nói được một lời, mà chính bản thân Triệu Huệ cũng phải thẹn. Y liền truyền lệnh cho đám vệ sĩ lui lại tức thì.

Lúc đó, Trương Siêu Trọng rút ra mấy mũi Phù Dung châm phóng tới, Trần Gia Cách vội vàng lấy mấy quân cờ ném ra, gạt hết mấy mũi ám khí của y xuống đất. Trương Siêu Trọng chỉ đợi có thể liền phóng một cái thật lẹ lên giờ tay định chop lấy Hương Hương công chúa.

Nhưng Hòa Thủ Phán Quan không ngờ Trần Gia Cách đã đề phòng trước điều này. Vừa thấy y tung mình, Trần Gia Cách đã xoay người một vòng phóng lên. Thoắt một cái, Trần Gia Cách đã đứng sau Trương Siêu Trọng, dùng một tay kẹp cổ hắn, còn tay kia rút thanh đoản kiếm chìa ngang hông Hòa Thủ Phán Quan nói :

- Nếu bây giờ ta muốn giết mi thì có khó gì? Nhưng thôi, tha mạng cho mi thêm một lần nữa đó. Lần sau mà còn giờ mấy cái thói để hèn thì chớ trách ta đó nhé!

Nhanh như chớp, Trần Gia Cách ra tay điểm huyệt Trương Siêu Trọng để y không làm khó được hai người, rồi lên ngựa cùng Hương Hương công chúa tẩu thoát.

Hai người chạy được một khúc bỗng thấy cát bụi tung lên mịt mù ở phía sau. Trần Gia Cách nói :

- Có truy binh!

Trần Gia Cách sau khi đụng độ với Trương Siêu Trọng thì nội lực cũng bị hao tổn không ít, cảm thấy tinh thần có phần uể oải. Hương Hương liền đem ra một bình sữa nhỏ đưa cho Trần Gia Cách. Uống sau bình sữa, Trần Gia Cách cảm thấy dễ chịu lại được phần nào. Chàng cùng Hương Hương công chúa giục ngựa chạy lẹ hơn.

Khi bỏ xa được đám truy binh thêm một khúc, Trần Gia Cách cùng Hương Hương công chúa lại trông thấy cát bụi mịt mù phía trước mặt.

Trần Gia Cách liền giục ngựa lên phía trước để bảo vệ cho Hương Hương công chúa. Tiếng vó ngựa đằng trước càng lúc nghe càng rõ. Một đoàn kỵ mã chừng bảy, tám người đang tiến dần lại phía hai người.

Khi hai bên gần chạm mặt nhau, người kỵ mã đi đầu bỗng nhảy xuống ngựa, lớn tiếng gọi :

- Có phải Tổng đà chủ đây không?

Khi nhận ra người ấy, Trần Gia Cách mừng rỡ lên tiếng :

- Kia, Chương thập ca! Có phải tất cả là anh em chúng ta đó không? Mau lại đây giúp tôi với, có truy binh.

Chương Tấn cười sung sướng nói :

- Được! Tổng đà chủ cứ nghỉ ngơi, để bọn cầu quân đó cho tôi cùng mấy anh em.

Dứt lời, Chương Tấn quay lại nói lớn với đám kỵ mã rằng :

- Anh em! Bọn Thanh binh kia dám đuổi theo Tổng đà chủ của chúng ta. Hãy cùng nhau cho chúng biết mùi lợi hại.

Đám người cùng nhau hô lớn lên phi ngựa tiến lên như bay. Như những con hổ tung hoành giữa đàn dê, đám hào kiệt tha hồ mặc sức chém giết quân Thanh. Chỉ trong chớp lát, cả đám truy binh đã bị giết sạch, không còn lấy một tên.

Giết giặc xong, quân hùng dẫn nhau tới ra mắt Trần Gia Cách. Nào là vợ chồng Văn Thái Lai và Lạc Băng, vợ chồng Từ Thiện Hoàng và Châu Ý, lại có cả Vệ Xuân Hoa và Tâm Nghiện. Nhìn thấy một người mặc đồ hòa thượng, đội mũ tăng, cầm ống sáo vàng, Trần Gia Cách vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ hỏi :

- Có phải thập tứ đệ đó không?

Người ấy gật đầu đáp :

- Chính là đệ đây. Tổng đà chủ vẫn mạnh giỏi?

Mọi người chưa chào hỏi nhau được mấy câu lại thấy cát bụi tung lên mịt mù phía sau. Văn Thái Lai nói :

- Đoàn quân này đông lắm. Ít nhất cũng vài ngàn người. Chúng ta chạy về hướng nào bây giờ?

Trần Gia Cách nghĩ thầm trong bụng :

- Tổng hành dinh của Mộc Trác Luân lão anh hùng đóng ở hướng Tây. Nếu chúng ta chạy về hướng đó để quân Thanh rượt theo thì nếu lỡ có chuyện gì có phải là làm hại cho Mộc lão anh hùng không?

Nghĩ như vậy, Trần Gia Cách nói :

- Chúng ta mau rút về hướng Nam.

Quân hùng theo đường chỉ của Trần Gia Cách nhắm hướng Nam đi thẳng. Chạy được một lúc khá xa, thấy quân Thanh còn lâu mới bắt kịp được, Trần Gia Cách đề nghị mọi người nên nghỉ ngơi để lấy sức. Và lại khi ấy, hầu hết người ngựa đã mệt cả rồi. Có muốn đi thêm cũng không thể được.

Mọi người theo kế của Từ Thiện Hoàng, dùng cát xây một bức tường để chống tên rồi cùng nhau đem lương khô và nước ra chia nhau dùng tạm.

Trần Gia Cách liền giới thiệu Hương Hương công chúa với tất cả. Mọi người ai nấy thấy nàng xinh đẹp dễ thương, lại là em ruột của Tiêu Thanh Đồng nên ai cũng mến..

Trần Gia Cách kể lại mọi biến cố vừa qua, và cho mọi người hay tin chàng gặp mặt và đụng độ với Trương Siêu Trọng. Chàng lắc đầu nói :

- Rõ ràng Trương Siêu Trọng đã bị Võ Đang chưởng môn nhân Mã đạo trưởng đem về quản thúc, sao y lại đến được Bắc Kinh và có mặt nơi đây mới thật lạ kỳ!

Vệ Xuân Hoa bỗng chột lên tiếng :

- Phải rồi! Mãi lo công chuyện gắt rút ở đây nên chưa có dịp báo cáo lại mọi chuyện cho Tổng đà chủ nghe.

Sau đó, Vệ Xuân Hoa bắt đầu tường thuật, kể lại công tác của chàng vừa qua...

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Ân Cừu Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Gian tặc tham danh tâm tán tận - Anh hùng vì nghĩa chí đồng thanh

Vệ Xuân Hoa cùng với Thạch Song Anh lãnh nhận công tác của Trần Gia Cách giao phó tới Bắc Kinh để dò xét tình hình. Hai ngày đầu chẳng có động tĩnh gì cả.

Nhưng đến ngày thứ ba, hai người tình cờ nhìn thấy Trương Siêu Trọng đi với Mã Chân bên vệ đường. Dường như là hai người đang tranh cãi nhau về vấn đề nào đó rất là kịch liệt. Hai người bèn len lén đi theo để ý nghe ngóng.

Chiều tối, hai người nhìn thấy Mã Chân và Trương Siêu Trọng đi vào trong một căn nhà cửa sơn màu đỏ. Mã Chân ngồi trên một cái giường bằng đá, còn Trương Siêu Trọng thì đi qua đi lại.

Trương Siêu Trọng sau đó nói với Mã Chân rằng y có việc phải đi Bắc Kinh để lo vài việc khẩn cấp, và sau khi đi Bắc Kinh về, Hoàng đế sẽ giao cho y một công tác đặc biệt đến xử Hối để bắt một người nào đó. Mã Chân buộc Trương Siêu Trọng phải cương quyết từ chối nhưng Trương Siêu Trọng vẫn cố rằng lệnh của Hoàng đế đã ban truyền nên y không dám vi chiếu. Hai người sau đó cãi nhau một trận kịch liệt. Cuối cùng Mã Chân cá giận bước xuống giường nói :

- Trước mặt anh em Hồng Hoa hội, ta đã hứa với họ. Nếu để cho người đi, ta còn, mặt mũi nào mà nhìn mặt họ nữa!

Trương Siêu Trọng hậm hực nói :

- Bọn chúng là bang hội phản phúc, có gì mà đại sư huynh phải bận tâm?

Mã Chân nghe nói cá giận tuốt kiểm ra nói :

- Mi có nhớ lời sư phụ trần trời không? Mi thật là đứa vong ân bội nghĩa, cong lưng uốn gối làm chó săn cho triều đình Mãn Thanh. Mi thật là đứa vô si. Ta quyết cùng mi sống chết phen này.

Trương Siêu Trọng bỗng dịu giọng nói :

- Sư huynh không thích thì thôi, đệ không làm thế nữa. Đệ ngày mai đệ sẽ cùng sư huynh đi Hồ Bắc.

Mã Chân nghe nói thì hết giận tra kiếm lại vào vỏ, còn an ủi Trương Siêu Trọng vài câu. Hình như đã quá mệt, Mã Chân nằm đặt mình lên giường ngủ. Trương Siêu Trọng mặt đờ đờ sát khí, đi đi lại lại không yên.

Đột nhiên Trương Siêu Trọng nghiêng rặng, đứng dậy gọi lớn :

- Đại sư huynh!

Mã Chân giật mình tỉnh dậy, còn đang dụi mắt thì bỗng hét lên thất thanh. Máu từ đôi mắt của ông bỗng nhiên nhỏ xuống. Thì ra Trương Siêu Trọng đã dùng Phù Dung châm phóng mù đôi mắt của ông ta.

Trương Siêu Trọng sau đó nhảy tới đâm vào người Mã Chân một kiếm ngay ngực. Vệ Xuân Hoa cùng Thạch Song Anh thấy bất nhẫn thì bất chấp nguy hiểm xông cả vào tấn công Trương Siêu Trọng.

Ngờ là quân tiếp viện tới rất đông, Trương Siêu Trọng không dám ở lại đương cự, tìm đường tẩu thoát. Nhưng trước khi chạy, y còn phóng trúng Thạch Song Anh mấy mũi Phù Dung châm. Hai người đến dìu Mã Chân dậy thì ông ta chỉ nói được có vài lời rồi tắt thở.

...

Mọi người nghe đến đây ai nấy đều hết sức căm phẫn. Trần Gia Cách nghe đến đây cả giận nói :

- Tên súc sinh Trương Siêu Trọng này thật là khốn nạn! Không giết được hắn, Trần Gia Cách tôi thề không làm người sống trên cõi đời này nữa.

Xoay qua Vệ Xuân Hoa, Trần Gia Cách hỏi :

- Mã đạo trưởng lúc lâm chung đã nói những gì?

Vệ Xuân Hoa đáp :

- Đạo trưởng nói rằng: “Làm ơn nói lại với Lục sư đệ và Dư Ngự Đồng trả thù cho tôi”. Tôi lo tâm liệu cho Mã đạo trưởng xong liền tìm “Hấp thiết thạch” để hút Phù Dung châm ra cho thập nhị đệ. Hiện tại y còn đang nằm dưỡng thương tại Song Liễu Từ Hồ Đồng ở Bắc Kinh. Tôi sau đó đi Hà Nam, gặp anh em Hồng Hoa hội và Long Môn hội cho biết Tổng đà chủ đã lên đường sang xứ Hồi. Thời may, sau đó tất cả anh em lại tìm được thập tứ đệ. Nghe tin Mã đạo trưởng bị hại, thập tứ đệ rất đau lòng liền cùng theo anh em đến đây để tìm gặp Tổng đà chủ, thời may lại gặp được ở đây.

Vừa lúc đó, cát bụi từ phía bay lên mù mịt. Từ Thiện Hoàng hoảng hốt kêu lên :

- Nguy tai! Quân Thanh đã bủa vây kín cả bốn mặt. Thật khó lòng mà thoát ra được!

Trần Gia Cách nói :

- Để đến đêm chúng ta sẽ phá vòng vây.

Đêm xuống, tuyết bắt đầu rơi. Hơi lạnh bốc lên thấu xương. Trần Gia Cách nói :

- Chúng ta có thể mở vòng vây để tẩu thoát được rồi.

Từ Thiện Hoàng nói :

- Thừa Tổng đà chủ! Tuy người không hèn nhưng hầu hết ngựa chưa được nghỉ ngơi đúng mức, chỉ còn đủ sức chạy ở mức độ tương đối nào đó thôi chứ không đủ sức của chiến mã để xông xáo phá vòng vây.

Thất đương gia vừa dứt lời thì tên bắn tới như mưa. Mọi người phải nép hết vào bức tường cát để né tránh.

Lạc Băng than :

- Nếu không có viện binh chắc chúng ta phải chết hết ở nơi đây!

Từ Thiện Hoàng nói :

- Mộc Trác Luân anh hùng thấy con gái mình và Tổng đà chủ đi lâu quá không về chắc thế nào cũng phải cho người đi đón.

Trần Gia Cách nói :

- Ngặt nỗi mình đi về hướng Nam xa quá, vị tất viện binh đã tìm ra được dấu vết của chúng ta mà cứu ứng!

Từ Thiện Hoàng đề nghị :

- Chúng ta nên cho người đi cầu viện là hay hơn cả.

Tâm Nghiệm hăng hái nói :

- Con xin lãnh mạng, xin Tổng đã chủ ra lệnh!

Trần Gia Cách suy nghĩ một hồi, đáp :

- Được!

Tâm Nghiệm lấy giấy bút ra. Trần Gia Cách nhờ Hương Hương công chúa viết bằng tiếng Duy xin viện binh. Sau đó, Trần Gia Cách lên ra ngoài giết một tên lính Thanh, lột hết quân phục cho Tâm Nghiệm mặc vào nói :

- Em dùng con bạch mã của tứ tẩu phi cho thật nhanh. Để ta cùng các đương gia giả vờ phá vòng vây hướng đây để đánh lạc hướng chúng. Em thừa lúc chúng sơ hở mà tẩu thoát. Thoát khỏi vòng vây, em phải thay lại y phục cũ, đừng để cho người Duy lầm tưởng em là quân Thanh thì khôn!

Quả nhiên mọi chuyện xảy ra như ý muốn. Đám quân Thanh tưởng quân hùng Hồng Hoa hội phá vòng vây nên tập trung hết về một nơi để đối phó. Tâm Nghiệm nhờ thế mà thoát ra được vòng vây dễ dàng.

Nhìn bóng Tâm Nghiệm khuất dần, Trần Gia Cách tự nhiên cảm thấy lo lắng trong lòng. Mặc dù trên danh nghĩa là chủ tử, nhưng Trần Gia Cách luôn thương Tâm Nghiệm như đứa em nhỏ của mình. Lần này Tâm Nghiệm xả thân đi cầu viện, chưa biết sẽ sống chết thế nào.

Thấy Tâm Nghiệm thoát được vòng vây, ai nấy đều vui mừng, hứng chí vô cùng, tin tưởng sẽ được thoát nạn.

Tâm Nghiệm sau khi thoát được vòng vây, phi ngựa một hồi đi khá xa rồi tìm một chỗ thuận tiện để thay lại y phục của mình theo lời dặn của Trần Gia Cách. Cậu ta không dám chậm trễ, liền giục ngựa chạy cho thật lẹ để sớm tới nơi. Nhờ con thiên lý mã đi ngàn dặm không biết mỏi mà Tâm Nghiệm sau cùng cũng đến được nơi an toàn.

Mộc Trác Luân mãi không thấy Hương Hương công chúa cùng Trần Gia Cách trở về thì hết sức lo ngại. Đột nhiên thấy Tâm Nghiệm đến dâng lên lá thư của Hương Hương công chúa thì mừng rỡ vô cùng. Nhận ra đúng tuấn chữ của con gái, ông ta liền truyền lệnh cho viên đại đội trưởng tập hợp các đội ngũ lại.

Tiêu Thanh Đồng hỏi Tâm Nghiệm :

- Quân số của Thanh binh độ chừng bao nhiêu?

Tâm Nghiệm đáp :

- Không dưới 5000, 6000 người!

Tiêu Thanh Đồng mỉm chặt hai vành môi. Nàng đi qua đi lại suy nghĩ. Sau đó tiếng tù và tập hợp các đội quân người Duy lại. Ai nấy đều grom áo đầy đủ, nài nệ chỉnh tề, chỉ cần đợi lệnh là lập tức xuất chinh.

Thấy Mộc Trác Luân chuẩn bị lên đường, bỗng nhiên Tiêu Thanh Đồng nói lớn :

- Gia gia! Đừng nên đi! Con quả quyết là mình không cứu được đâu!

Mộc Trác Luân nghe nói giận đỏ mặt hỏi :

- Tại sao?

Tiêu Thanh Đồng đáp :

- Triệu Huệ là Đại nguyên soái, dụng binh không phải tầm thường. Y không chịu bất sự giả ở khi còn ở tổng hành dinh mà lại đem theo đến 5000 6000 quân đuổi theo để vây thôi chứ không đánh, ắt hẳn là có quỷ kế!

Mộc Trác Luân cương quyết nói :

- Dầu cho y có quỷ kế đi chăng nữa, không lẽ để em con cùng các vị bằng hữu Hồng Hoa hội chết trong tay quân Thanh à?

Tiêu Thanh Đồng nói :

- Con chỉ sợ rằng chẳng nhữn không cứu được hai người mà còn làm uống mạng mấy ngàn binh sĩ của người Duy chúng ta.

Mộc Trác Luân đang nóng ruột nên đậm chân thỉnh thoảng hét vang lên :

- Đừng nói là có em con trong đó. Chỉ nội có Tổng đà chủ cùng anh em Hồng Hoa hội trong đó cũng đủ cho chúng ta phải liều mạng để cứu rồi. Họ đối với chúng ta ân nghĩa như vậy, nay họ gặp nguy hại chúng ta lại làm ngơ được chăng? Chẳng thà là chúng ta cùng chết chung với họ còn hơn sống một mình... Con... con...

Tiêu Thanh Đồng bình tĩnh nói :

- Con nào có bảo là không cứu? Con chỉ muốn làm cách nào vừa cứu được người, vừa thắng Triệu Huệ một trận lớn mà chỉ thiệt hại ít thôi.

Mộc Trác Luân nghe nói cả mừng lên tiếng :

- Sao con không sớm nói cha biết như vậy? Đâu, kế sách của con làm sao, mau nói cho cha nghe, kéo cha sốt ruột lắm rồi.

Tiêu Thanh Đồng nói :

- Con sẽ nói nếu cha bằng lòng giao cho con binh quyền tự ý chỉ huy trận này. Luôn cả anh Tiêu A Y cũng phải chịu nghe theo lệnh.

Mộc Trác Luân nghe nói cười, đáp :

- Việc này có gì là khó!

Sau đó ông ta lên tiếng nói với toàn thể tướng sĩ người Duy rằng :

- Tất cả nghe rõ đây! Tiêu Thanh Đồng sẽ là tư lệnh chỉ huy trận đánh này. Tất cả phải nghe theo kế hoạch và lệnh truyền, không được cãi lời!

Tất cả tướng sĩ Duy nghe nói đều hăng lên nói :

- Chúng tôi nguyện nghe theo lệnh của Tiêu Thanh Đồng cô nương. Xin Chân Thần A Tráp phù hộ cho Thúy Vũ Hoàng Sam đánh tan quân tàn bạo, dẹp hết đám xâm lăng!

Tiêu Thanh Đồng bước ra nói :

- Tốt lắm! Bây giờ mọi người hãy về nghỉ cho khỏi đã.

Mộc Trác Luân ngạc nhiên không hiểu, nhưng vẫn đi vào trong trướng để mặc Tiêu Thanh Đồng quyết định. Tâm Nghiện đến quỳ vấp đầu khóc lóc năn nỉ :

- Cô nương! Nếu cô không chịu phát binh thì công tử của em chết mất còn gì!

Tiêu Thanh Đồng cười nói :

- Nào ta có bảo là không đi cứu công tử của em đâu!

Tâm Nghiện nói :

- Hơn mười mạng người đều nằm cả trong tay cô nương đó. Nếu cô không cứu ắt chẳng một ai còn sống được.

Tiêu Thanh Đồng hỏi :

- Có đạo quân thiết giáp của Triệu Huệ đi tiên phong hay không?

Tâm Nghiện đáp :

- Em chưa được thấy. Nhưng biết đâu chúng lại chẳng tấn công rồi!

Lúc đó Tiêu A Y dẫn vào mấy tên Thanh binh bị chàng bắt được đang rình rập tại tổng hành dinh của Mộc Trác Luân. Tiêu Thanh Đồng vui mừng nói :

- Tốt lắm! Em đang định đi bắt vài tên về đây thì không ngờ chúng lại đến nạp mạng. Thật đỡ phải tốn công.

Mộc Trác Luân nói :

- Việc chính yếu là làm sao cứu được Kha Tư Lệ và các anh em Hồng Hoa hội thôi! Sá gì mấy tên Thanh binh này mà con phải bận tâm đến!

Tiêu Thanh Đồng lặng thinh. Nàng nhận ra một trong những tên lính bị bắt là tên sứ giả tên Hoa Nhi Đạt ban sáng. Tiêu Thanh Đồng nghiêm nghị nói :

- Gia Gia! Cha còn nhớ câu chuyện người ta bẫy con chó sói vàng không? Người ta để vào bẫy một miếng thịt dê. Con sói vàng tưởng bỏ chộp lấy

miếng thịt dê làm cái bẫy xập. Thế là con sói vàng bị bắt. Triệu Huệ dùng em con và các anh em Hồng Hoa hội làm miếng thịt dê, và coi chúng ta là con sói vàng. Cha thử nghĩ coi! Ở giữa chốn sa mạc bằng phẳng không chỗ nào ẩn núp được. Với 5000, 6000 quân, Triệu Huệ nếu muốn giết mười mấy người có phải là chuyện khó hay không?

Mộc Trác Luân gật đầu cho là phải. Hai cha con ngồi bàn luận một hồi. Tiêu Thanh Đồng kết luận :

- Tóm lại, nếu ta đem quân đi cứu viện là sa vào bẫy của chúng, giống như con sói vàng đi tìm miếng thịt dê kia.

Tâm Nghiện nghe nói như vậy lại òa lên khóc nói :

- Không ngờ cô nương tàn nhẫn như vậy. Tôi sẽ chết trước công tử nhà tôi.

Dứt lời, Tâm Nghiện phóng lên lưng ngựa phi mất hút. Tiêu Thanh Đồng sau đó ri tại Mộc Trác Luân nói vài câu. Sau đó hai cha con cãi nhau như “mổ bò”. Mấy tên tù binh Mãn Thanh, trong đó có Hoa Nhĩ Đạt đều nghe rõ mồn một, đại khái Mộc Trác Luân muốn phát binh cứu viện nhưng Tiêu Thanh Đồng nhất định không chịu. Nhưng sau cùng, nàng đành phải chịu nghe theo lời thân phụ.

Kể đến, Mộc Trác Luân cùng Tiêu Thanh Đồng ngồi bàn thảo kế hoạch cứu viện ra sao. Hoa Nhĩ Đạt nghe rõ từ đầu đến cuối không sót một câu nào. Nhìn ra phía ngoài, thấy mấy tên lính Duy lơ là việc canh gác vì đang bày cuộc đen đỏ với nhau, Hoa Nhĩ Đạt cả mừng liền vạch một lỗ hồng trong lều mà trốn ra.

Hoa Nhĩ Đạt sau đó liền trộm một con ngựa phi như bay về tổng hành dinh của Triệu Huệ báo tin. Triệu Huệ cả mừng, liền huy động toàn bộ mười vạn binh rông, quyết tâm phen này tiêu diệt toàn bộ lực lượng của Mộc Trác Luân.

Lúc ấy tại tổng hành dinh của Mộc Trác Luân, Tiêu Thanh Đồng cười nói :

- Bây giờ chúng ta truyền lệnh khởi binh được rồi.

Mộc Trác Luân với vẻ mặt tươi cười nói :

- Mưu kế của con thật là thần sầu. Chắc chắn sẽ cứu được Kha Tư Lệ và anh em Hồng Hoa hội thôi!

Cầm lệnh tiễn, Tiêu Thanh Đồng đứng trước ba quân phát lạc:

- Đại đội trưởng đội Hồng Kỳ thứ nhất lãnh bốn đội binh mã đến mai phục tại đầu phía Tây Đại Nê Trắc bên mặt đồng Quan Bích thành. Nơi ấy là một đầm lầy sâu ngập đầu, có thể chôn vùi đại quân của Triệu Huệ. Ba đội Bạch Kỳ phải phục bên ngoài thành Diệp Nhĩ Khương lừa cho quân Thanh vào rồi phóng hỏa. Đội Hắc Kỳ chia ra làm ba, một đội cung nỏ, hai đội canh chừng ven hai bờ sông Hắc Thủy Hà. Nếu thấy quân Thanh kéo ra đó thì lập tức đánh úp vào cả ba mặt, chặt gãy cây cầu.

Sau đó Tiêu Thanh Đồng lại dặn dò kỹ các đội binh mã khác phải đi đào hào sâu, đắp thành lũy cho thật cao... để mà chống giặc.

Mộc Trác Luân ngạc nhiên hỏi :

- Vậy thì ai phụ trách phần giải cứu?

Tiêu Thanh Đồng lại kể tai Mộc Trác Luân nói nhỏ. Ông ta nghe xong mới gật đầu vui vẻ.

* * * * *

Nhắc lại Tâm Nghiện, sau khi nghĩ rằng công việc “cứu viện” của mình thất bại liền trở về lại báo cáo tình hình với Trần Gia Cách.

Thấy Tâm Nghiện không nói một lời gì mà cứ lẩn ra khóc, ai nấy như linh cảm có việc gì chẳng lành. Châu Ý hỏi :

- Sao em lại khóc? Có việc gì làm cho em buồn vậy?

Từ Thiện Hoàng hỏi :

- Có phải Tiêu Thanh Đồng không chịu phát binh không?

Tâm Nghiện gật đầu, kể lại mọi chuyện. Quân hùng ngẫm nghĩ một hồi rồi đề nghị rằng tất cả nên hộ tống Hương Hương công chúa cùng Trần Gia Cách thoát khỏi vòng vây.

Văn Thái Lai nói :

- Chúng tôi có sống hay chết cũng chẳng thành vấn đề. Nhưng Tổng đà chủ phải sống để lo đại sự cho dân tộc. Xin Tổng đà chủ đem cái nghĩa lớn đặt lên trên tất cả.

Trần Gia Cách nói :

- Con người nếu chưa thực hiện được điều nghĩa nhỏ thì còn nói gì đến nghĩa lớn! Tôi không thể thoát thân một mình để mặc anh em sống chết ra sao được. Chúng ta chẳng lẽ chưa từng thề nguyện chung với nhau là cho dù không sinh cùng năm nhưng vẫn mong được chết cùng ngày đó sao? Chúng ta hãy cùng nhau hộ tống cho Hương Hương công chúa thoát khỏi vòng vây thôi!

Mặc ai khuyên thế nào, Trần Gia Cách cũng không nghe. Trần Gia Cách sau đó nói rõ ý định cho Hương Hương công chúa nghe. Nàng hỏi :

- Còn anh thì sao?

Trần Gia Cách đáp :

- Tôi phải ở lại sống chết với anh em cho tròn nghĩa.

Hương Hương công chúa khàng khái nói :

- Nếu vậy thì em cũng ở lại để sống chết với anh.

Mặc Trần Gia Cách có khuyên thế nào, Hương Hương công chúa cũng không chịu, quyết ở lại sống chết với mọi người. Ai nấy đều cảm động. Dù là phận nữ lưu nhưng ý chí của Hương Hương còn mạnh hơn nhiều đấng mày râu trong thiên hạ.

Châu Ý nói :

- Hồi này tôi thăm trách Tổng đà chủ chẳng chút chung tình. Nhưng bây giờ thì tôi không trách nữa. Tổng đà chủ quả nhiên có cặp mắt tinh đời.

Lạc Băng nói :

- Nói như em vậy thì ra em yêu thất lang tha thiết đắm đuối là vì tấm lòng của chàng chứ không phải vì lý do chi khác?

Châu Ý đáp :

- Chồng em tuy khi khốn nhưng lòng dạ rất tốt. Đó chính là điều em quý mến chàng.

Từ Thiện Hoàng nghe vợ ca ngợi mình trước mặt quần hùng thì rất hãnh diện, trong lòng sung sướng vô cùng.

Bổng Trần Gia Cách quay qua Tâm Nghiện nói :

- Tâm Nghiện! Kể từ giờ phút này em không được gọi ta là thiếu gia nữa, vì em là thập ngũ đương gia của Hồng Hoa hội.

Mọi người đều vui vẻ nói :

- Phải! Dù sống hay chết, chúng ta đều nhận em là đứa em thứ 15 của chúng ta.

Tâm Nghiện nghe nói cảm động quá, khóc mãi không thôi. Lúc bấy giờ tuyết xuống dày thêm mấy tấc. Mọi người vừa xúc tuyết đắp lên tường, vừa nói chuyện vui vẻ.

Từ Thiện Hoàng cười nói :

- Lúc này mà có một chung rượu hoàng hoa hảo hạng thì tuyết biết mấy!

Châu Ý nguyệt chàng một cái nói :

- Để cho anh say, bắt em phải canh chừng hộ giấc ngủ cho đó hả? Còn lâu!

Mọi người ai nấy đều cười rộ lên. Dư Ngư Đồng ngằn ngang một chút bỗng lên tiếng nói với Văn Thái Lai :

- Tứ ca! Em có một điều tâm sự. Nếu không nói được với anh có lẽ đến chết em vẫn còn ân hận.

Văn Thái Lai mỉm cười tế nhị, ôn tồn nói :

- Thập tứ đệ có tâm sự gì cứ nói. Anh muốn nhấn mạnh là “bất cứ điều gì”!

Dư Ngư Đồng kể lại chuyện mình si mê Lạc Băng đến nỗi suýt làm nhục nàng khi trước, từ đầu đến đuôi, không dấu diếm bất cứ một chi tiết nào cho Văn Thái Lai và tất cả mọi người cùng nghe.

Sau cùng, Dư Ngư Đồng nói :

- Cũng bởi vì em hối hận chuyện này không biết mấy cho nên mới vào Bảo Tương Tự quy y làm hòa thượng.

Văn Thái Lai bỗng bật cười lên ha hả nói :

- Thập tứ đệ! Em tưởng là anh chẳng hiểu một tí gì về tâm sự của em sao? Nhưng em thấy đó, dù hiểu biết là vậy, anh đối xử với em có điều gì khác lạ không? Tứ tẩu chưa hề hé môi nói cho anh nghe, nhưng chỉ nhìn sơ qua là anh cũng hiểu được hết rồi. Anh đã hiểu em từ ngày em mới gia nhập Hồng Hoa hội kia! Anh biết em còn đang tuổi thanh niên bông bột nên thế nào mà chẳng bị ma tình ám ảnh, không chỗ này thì cũng chỗ khác thôi. Nhưng thực tâm, em không phải là người hèn hạ xấu xa. Anh chưa bao giờ bắt lỗi hay trách hận gì em, thì em còn phải lên tiếng xin anh tha thứ làm gì? Cùng chẳng, anh chỉ trách em một điều duy nhất là em dành quá nhiều thì giờ để đi suy nghĩ và làm những việc thừa, không đáng để ý đến!

Quần hùng nghe Văn Thái Lai nói, ai nấy đều tấm tắc khen ngợi, hết sức bội phục tấm lòng khoan dung độ lượng quân tử của Văn Thái Lai.

Dư Ngự Đồng cảm thấy vô cùng cảm kích mà cũng vô cùng xấu hổ. Nhưng chàng cảm thấy tâm hồn được nhẹ nhõm hẳn đi như đã trút bỏ được hết tất cả phiền não bên trong ra ngoài.

Lạc Băng nhìn Dư Ngự Đồng cười nói :

- Nay thập tứ đệ! Chì còn một chuyện không vừa lòng với em chút nào cả đấy nhé!

Dư Ngự Đồng hỏi :

- Chuyện gì vậy tứ tẩu?

Lạc Băng nói :

- Em làm hòa thượng, nếu chết sẽ được Phật Tổ Như Lai dẫn về Tây Phương Cực Lạc. Còn bọn ta đây sẽ bị bà con của ngũ ca và lục ca bắt xuống địa ngục a tỳ. Như vậy thì còn gì là công bằng? Câu thề nguyên năm xưa có phú cùng hưởng có họa cùng chịu còn đúng nữa hay không?

Mọi người nghe Lạc Băng nói đều cười ngất. Dư Ngự Đồng cũng không nhịn được, cười lên ha hả. Chàng cởi áo cà sa ra nói :

- Hôm nay em đã phạm sát giới, đâu còn xứng đáng làm hòa thượng nữa. Vậy để em hoàn tục để có gì cùng về chung cỏi âm ty với tất cả.

Mọi người lại thêm một phen cười ngất. Quần hùng Hồng Hoa hội sau đó lại có thủ bên vách tường cát thêm một đêm nữa. Ai nấy đều trong vị trí tử chiến, quyết liều thân một khi quân Thanh tấn công bất cứ lúc nào. Nhưng trái với sự tiên liệu của mọi người, quân Thanh chỉ vây chặt, không cho họ thoát ra, nhưng không chịu tấn công vào.

Từ Thiện Hoàng suy nghĩ một hồi liền hỏi Tâm Nghiệm :

- Thập ngũ đệ! Tiêu Thanh Đồng cô nương có hỏi gì em không?

Tâm Nghiệm cố nặn óc một hồi mới đáp :

- Nàng có hỏi sơ sơ về quân tình, ví dụ quân số là bao nhiêu, có thiết giáp quân đi xung phong không...

Từ Thiện Hoàng bỗng cả mừng reo lên :

- Tất cả anh em đừng lo! Tiêu Thanh Đồng sẽ đem quân tiếp ứng. Tin tôi đi, nội trong hôm nay đại quân người Duy sẽ tới!

Mọi người nhìn Từ Thiện Hoàng ngạc nhiên, chàng lại nói tiếp :

- Chúng ta thật là hồ đồ, nghi ngờ đến lòng dạ chân thật của Tiêu Thanh Đồng! Nàng còn sáng suốt hơn bọn ta gấp bội!

Châu Ý ngờ ngác hỏi :

- Nghĩa là sao?

Từ Thiện Hoàng không trực tiếp trả lời Châu Ý mà hỏi lại :

- Nếu đạo quân thiết giáp Mãn Thanh mà tấn công vào đây liệu chúng ta có người nào toàn tánh mạng được hay không?

Châu Ý gật đầu, nhưng lấy làm lạ, nói :

- Ủ! Thật là lạ nhỉ!

Từ Thiện Hoàng lại giải thích :

- Mà sự thật chúng cũng cần gì phải dùng đến thiết giáp quân! Với quân số đông đảo như thế mà tấn công vào thì cho dù là đám quân bệnh hoạn, chúng ta liệu có sống sót nổi hay không?

Trần Gia Cách reo lên :

- Đúng rồi! Đúng rồi! Chú ý bọn chúng chỉ cần bao vây chúng ta để như quân tiếp viện đến. Tiêu Thanh Đồng hiểu rõ thâm ý của bọn chúng nên chắc nàng đã có kế hay gì rồi!

Chương Tấn nói :

- Có kế gì đâu Tổng đà chủ! Chỉ thấy nàng bỏ mặc chúng ta sống chết nơi đây mà thôi!

Trần Gia Cách nó :

- Thập ca yên tâm. Tôi tin tưởng nàng đã có biện pháp nào rồi.

Quần hùng không cùng một ý nghĩ như nhau. Người thì quả quyết, kẻ thì hoài nghi. Nhưng có một điều ai ai cũng phải giống nhau là cùng nhau chờ đợi tin tức...

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Ân Cừu Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Hiệp nữ trở tài chôn giặc Mãn - Quần hùng hợp sức giúp người Duy

Trong khi đó, tại tổng hành dinh của Triệu Huệ, Trương Siêu Trọng bàn :

- Một trong hai điều mà Hoàng thượng chỉ thị cho tôi làm là làm sao bắt được đứa con gái kia về. Tên Trần Gia Cách kia đã cản trở, làm lỡ việc của tôi không biết mấy, thật là tức chết đi được!

Dứt lời, Trương Siêu Trọng dậm chân bành bạch ra chiều tức tối lắm. Triệu Huệ cười nói :

- Trương đại nhân bắt tất phải lo lắng làm gì. Tôi đã có chủ trương. Không bao lâu, tôi sẽ bắt được trọn ổ. Tôi chừng đó đại nhân cứ việc chọn lựa những gì Hoàng thượng cần mà đem đi thôi!

Một tên quân tâm phúc chạy vào báo tin. Triệu Huệ tươi cười nói nhỏ hẩn vài câu. Tên quân vâng lệnh đi ra ngoài. Triệu Huệ nói :

- Chừng nào đại binh Duy đến, tôi sẽ cho thiếp giáp quân bao vây chặt cả hai đầu mà đánh vào. Để thử xem chúng sống sót được bao nhiêu mạng?

Trương Siêu Trọng nói :

- Nguyên soái thần cơ diệu toán, thật khó ai sánh bằng. Bởi vậy Hoàng thượng luôn luôn sùng ái và tín nhiệm. Vì vậy những lúc nào quan trọng cần xuất binh đi chinh phạt Hoàng thượng đều ủy nhiệm cho Nguyên soái cả.

Triệu Huệ nghe khen khoái chí cười ha hả nói :

- Lần này xuất chinh gặp người Hồi quá khôn lanh quỷ quyết nên phải mất đến nhiều tháng mới dành được phần thắng lợi sau cùng. Trận này, bản soái quyết cần quét chúng toàn bộ để sớm tiêu diệt xứ Hồi này vào trong bản đồ của Đại Thanh!

Trương Siêu Trọng lại tiếp tục ca ngợi :

- Kỳ công của Nguyên soái sẽ được Hoàng thượng trọng thưởng xứng đáng chuyến này. Triều thần còn có ai dám đứng ngang hàng với Nguyên soái nữa!

Triệu Huệ đẹp lòng, mỉm cười mãi. Y huy động toàn bộ lực lượng, trước sau hơn mười vạn tinh binh. Triệu Huệ đắc ý nói :

- Quân Duy nhiều lắm cũng chỉ được một vài vạn. Chúng ta có đến gần 14 vạn rưỡi, gấp mười lần chúng, lo gì mà không thắng. Lúc trước, chúng gây khó khăn cho ta là bởi chúng khôn khéo áp dụng chiến thuật du kích. Nhưng lần này đụng nhau thẳng mặt trên sa trường thì chúng chỉ có chết mà thôi!

Trương Siêu Trọng nói :

- Tôi tin chắc là chúng ta sẽ thắng. Điều này không còn gì nghi ngờ nữa cả. Cùng lắm tôi chỉ sợ người Hoàng thượng muốn bắt sống chết trong rừng tên lửa đạn thì tôi khó mà tránh khỏi tội!

Triệu Huệ hỏi :

- Theo ý Trương đại nhân thì phải làm thế nào?

Trương Siêu Trọng đáp :

- Tôi đề nghị Nguyên soái cho tôi đem ít quân thiết giáp vào bắt người Hoàng thượng muốn đem ra an toàn, nhưng sau đó vẫn để im cả đám trong đó làm mờ mắt cho đại quân Duy đến giải cứu. Thế là mưu lược của chúng ta được lưỡng toàn, vừa bắt được người cho Hoàng thượng, vừa tiêu diệt được đại quân người Duy.

Triệu Huệ nghe nói mừng rỡ tán thành ngay lập tức :

- Như thế càng hay! Trương đại nhân nhắm đem chừng 1000 quân thiết giáp có đủ dùng không?

Trương Siêu Trọng nghe nói cười lớn nói :

- Bọn chúng bắt quá chỉ chừng chục người. Chỉ xin đại nhân cấp cho chừng một vài trăm thiết giáp quân là đủ. Nhiều quá chỉ thêm rộn, vướng chân vướng tay mà thôi.

Trương Siêu Trọng sau đó lãnh 200 thiết giáp quân thẳng đường tấn công vào bức tường thành cát.

Từ Thiện Hoàng thất kinh la lớn :

- Nguy rồi! Trương Siêu Trọng đem bọn thiết giáp quân tới tấn công chúng ta!

Nghe nói đến tên Trương Siêu Trọng, Dư Ngự Đồng nghĩ đến cái chết của ân sư Mã Chân. Lửa hận thù bốc lên cao ngất, chàng bất chấp nguy hiểm cầm ống sáo vàng phóng mình nhảy tới đánh.

Trương Siêu Trọng thấy Dư Ngự Đồng vừa ra tay đã dùng toàn những chiêu liều mạng thì không dám xem thường, cẩn thận đỡ gạt. Vừa lúc đó, Vệ Xuân Hoa cũng múa song câu nhảy vào trợ chiến cho Dư Ngự Đồng. Những đòn của song câu cũng hết sức hiểm ác, như quyết liều mạng.

Võ nghệ của Trương Siêu Trọng thật ra còn cao hơn cả Dư Ngự Đồng và Vệ Xuân Hoa một bậc, nhưng gặp hai người dùng lối đánh bạt mạng khiến y phải thất kinh nên do đó mà cũng trùn tay đi một chút. Hai bên đánh nhau mấy chục hiệp vẫn cầm đồng, không bên nào hơn bên nào.

Trong khi đó, quần hùng Hồng Hoa hội xông xáo hết mình chiến đấu với đám quân thiết giáp. Vì chúng mặc giáp sắt cho nên binh khí chạm vào người chúng không ăn nhằm gì.

Văn Thái Lai hét lên một tiếng, chặt gãy cây trường mâu của một tên quân rồi nhặt lấy khúc đầu của cây trường mâu phóng vào ngay cổ một tên khác chết liền tại chỗ. Quần hùng Hồng Hoa hội trông thấy liền tỉnh ngộ, cứ nhắm vào cổ đám quân thiết giáp mà đâm hoặc chém. Trương Siêu Trọng bị Dư Ngự Đồng và Vệ Xuân Hoa cầm chân nên đám thiết giáp quân như rắn không đầu, loạn ngay hàng ngũ. Quần hùng Hồng Hoa hội càng hăng máu mặc sức đánh giết.

Trương Siêu Trọng một chống với hai tuy không bại nhưng đã nhìn thấy tình thế bất lợi của bên mình. Đám thiết giáp quân càng lúc càng thưa dần, chỉ còn lại được một nửa.

Từ Thiện Hoàng bỗng lên tiếng hét lớn :

- Chúng ta hãy bắt sống tên gian tặc này lại rồi tính sau!

Dứt lời, Từ Thiện Hoàng nhảy vào hợp sức với Vệ Xuân Hoa và Dư Ngự Đồng. Trương Siêu Trọng cả kinh nhảy tới nhảy lui, dùng hết tuyệt nghệ ra mà đối phó. Thấy mình đánh hai người mà chưa chiếm được thượng phong, nay lại phải đánh với ba thì tình thế chỉ có thể bị đuối thêm mà thôi!

Trần Gia Cách bỗng từ bên trong nhảy ra, ra hiệu cho ba người Từ Thiện Hoàng, Vệ Xuân Hoa và Dư Ngự Đồng ngừng tay rồi nói lớn :

- Trương Siêu Trọng! Ta với mi tái đấu một phen để so tài cao hạ!

Thế là chẳng bên nào cần phải khách sáo. Trần Gia Cách dùng “Bách Hoa Thủ Quyền”, Trương Siêu Trọng dùng Vô Cực huyền công quyền đấu nhau trí mạng. Mặc dù “Bách Hoa Thủ Quyền” của Trần Gia Cách biến ảo khôn lường nhưng vẫn không đàn áp được Trương Siêu Trọng bởi vì chàng vẫn còn kém y vài phần hỏa hầu và kinh nghiệm giao đấu.

Trong khi đó, Từ Thiện Hoàng, Vệ Xuân Hoa, Dư Ngự Đồng ba người cùng với Văn Thái Lai, Chương Tấn, Tâm Nghiện, Lạc Băng và Châu Ý cùng nhau tiếp tục giết đám quân thiết giáp tới bờ, máu nhuộm đỏ hồng trên tuyết. Không bao lâu sau, đám thiết giáp quân chỉ còn lại vài tên.

Thấy Trần Gia Cách đánh mãi mà vẫn chưa hạ được Trương Siêu Trọng, Từ Thiện Hoàng hết sức nóng lòng. Chàng bỗng quát to lên một tiếng :

- Xem Thiết Đám của ta!

Trương Siêu Trọng hoảng hồn lui lại sau, cố sức bảo vệ các trọng huyết trên mình. Ngọn Thiết Đám phóng lại vừa nhanh lại vừa mạnh. Trương Siêu Trọng không dám đưa tay ra bắt, phải lui lại sau mấy bước để tránh né.

Ngọn Thiết Đám cắm xuống đất cách Trương Siêu Trọng chỉ chừng một hai gang tay. Mới vừa hoàn hồn, Hóa Thủ Phán Quan bỗng nhìn thấy một bóng

người bay vút tới nhắm ngay đỉnh đầu y đánh xuống một chưởng hết sức mạnh mẽ. Trương Siêu Trọng lại một phen kinh hãi liền vận công dùng chưởng đón lại. Tuy gạt được chưởng của đối phương nhưng Trương Siêu Trọng cũng bị loạng choạng lùi ra sau hai bước.

Trương Siêu Trọng kinh hãi nghĩ thầm :

- “Tên này là ai mà sao công lực mạnh thế?”

Trương Siêu Trọng vừa đứng vững lại được thì người kia cũng vừa đáp xuống mặt đất đứng thủ thế, miệng hét lớn :

- Gian tặc! Đã nhận ra ta là ai chưa?

Trương Siêu Trọng nhìn thấy người ấy oai phong凛冽, mắt tròn xoe như hai luồng điện, nhìn y với một vẻ căm thù. Sau một giây, Trương Siêu Trọng nhận ngay ra người ấy là Bôn Lôi Thủ Văn Thái Lai.

Văn Thái Lai nhìn Trương Siêu Trọng quát lớn một tiếng như hổ gầm rồi xông tới dùng “Bích lịch quyền”, dùng toàn những đòn bí hiểm sống chết mà đánh. Trương Siêu Trọng sau mấy trận giao chiến nên cũng có phần hơi mệt nên vừa đỡ gạt, vừa né tránh. Văn Thái Lai càng đánh càng hăng, Trương Siêu Trọng vừa đánh vừa hết sức thận trọng vì biết nếu xảy tay, ắt táng mạng chẳng còn.

Trương Siêu Trọng nhảy ra sau mấy bước rồi dùng thuật khinh công tẩu thoát. Văn Thái Lai và mọi người định đuổi theo Trương Siêu Trọng bỗng nghe từ đâu có tiếng vỗ ngựa dồn dập cùng những tiếng reo hò vang lừng khắp nơi.

Một bóng người cao lớn cỡi một con chiến mã từ xa tiến đến, miệng gọi lớn :

- Trần tống đà chủ! Kha Tư Lệ! Hai người ở đâu?

Hương Hương công chúa bỗng reo lên :

- Gia gia! Chúng con ở đây này!

Quần hùng Hồng Hoa hội nhìn ra là Mộc Trác Luân. Ai nấy đều mừng rỡ, biết cứu binh đã tới.

Thì ra Tiêu Thanh Đồng thần cơ diệu toán, “đóng kịch” với Mộc Trác Luân, cố ý cho Hoa Nhĩ Đạt nghe “muru kế già” của nàng. Nàng lại dẫn bọn quân canh cố ý bày trò đen đỏ, để lộ là, cho Hoa Nhĩ Đạt dễ bề thoát thân.

Quả nhiên, mọi chuyện xảy ra đều theo như dự đoán của Tiêu Thanh Đồng. Hoa Nhĩ Đạt cho là mình tài giỏi khôn lanh về báo tin cho Triệu Huệ biết. Triệu Huệ hăm hở huy động toàn lực đem đại binh đi đón đường, mong tiêu diệt toàn bộ lực lượng quân Duy.

Sau khi Trương Siêu Trọng đem quân đi bắt người, Triệu Huệ được tin quân thám thính về báo quân Duy đang trên đường kéo tới liền kéo đại binh đi thực hiện kế hoạch, chỉ để lại một số quân rất ít đóng tại bàn doanh.

Chẳng ngờ vì không rõ tình hình địa thế tại xứ Hồi, Triệu Huệ vô tình đem đại quân hăm vào trong đầm lầy Qua Bích. Cánh quân xông vào chiếm thành Diệp Nhĩ Khương thì mới hay chỉ là một cái thành trống rỗng, bên trong không một bóng người.

Đến lúc Triệu Huệ tỉnh ngộ, biết mình mắc mưu thì đã quá muộn. Toàn bộ thiết giáp quân bị chôn thân tại đầm lầy Đại Nê Trác. Đại quân vào trong thành Diệp Nhĩ Khương bị đội hòa công quân Duy đốt sạch. Đại quân tại Hắc Thủy Hà bị phục binh của quân Duy mai phục truy kích, phần bị chết vì tên, phần thì đạp lên nhau ngã cả xuống sông mà chết.

Tiêu Thanh Đồng chỉ huy quân Duy toàn thắng cả ba mặt, giết chết non 14 vạn quân Thanh. Triệu Huệ chỉ còn lại một số tàn quân tâm phúc theo phò, chạy về hướng Nam để nhập bọn với đám quân còn lại đang đóng tại đó, chỉ vào độ trên dưới vài ngàn. Lúc đó, Tiêu Thanh Đồng mới đem đại quân rượt theo, thứ nhất để diệt nốt đám tàn quân của Triệu Huệ, và thứ hai là để cứu Hương Hương công chúa và đám quần hùng Hồng Hoa hội...

Trương Siêu Trọng về lại tổng hành dinh Triệu Huệ, thấy Chinh Tây Nguyên Soái dẫn đám tàn quân trở về, mặt mày hốt ha hốt hải, mắt cả giày mảo, trông hết sức thảm thương.

Cả hai mặt trước sau, quân Duy kéo đến vây chặt Triệu Huệ cùng đám tàn quân vào giữa. Trương Siêu Trọng cả kinh ra lệnh cho toàn bộ binh sĩ đang đóng tại tổng hành dinh phải tức tốc lên đường, cùng phò Triệu Huệ mà chạy.

Tuyết rơi càng lúc càng nhiều. Ngựa không thể nào còn đi được nữa, mà truy binh mỗi lúc một đến gần. Trương Siêu Trọng nói :

- Nguyên soái! Chúng ta mau bỏ ngựa mà tiến lên núi!

Trương Siêu Trọng một tay nắm Trương Siêu Trọng, một tay vận đờ khí tung mình lên núi. Hoa Nhĩ Đạt cũng phi thân theo sau mà bảo vệ.

Tiêu Thanh Đồng đứng bên kia đỉnh núi trông thấy liền gọi lớn :

- Đừng cho bọn gian tặc tẩu thoát!

Lập tức, một đội quân liền tức tốc rượt theo. Trương Siêu Trọng sợ hãi phải dùng khinh công tuyệt kỹ, vận toàn lực mang Triệu Huệ chạy như bay.

Thấy không rượt theo được Trương Siêu Trọng, đoàn quân Duy tập trung lại bắt sống đám tướng sĩ Thanh binh còn lại, trong đó có cả Hoa Nhĩ Đạt.

Thấy đã toàn thắng và cứu được toàn bộ người bên mình, Tiêu Thanh Đồng bèn ra lệnh thu quân về lại tổng hành dinh của Mộc Trác Luân.

Bấy giờ, các tướng sĩ Duy mới lần lượt giải các tù binh của quân Thanh đến. Trong số đó có bốn anh em họ Hốt Luân.

Trần Gia Cách bước tới cúi chào cho cả bốn người rồi hỏi :

- Từ nay về sau, bốn anh em có chịu theo về với chúng tôi không?

Cả bốn anh em Hốt Luân đều đồng lòng chịu hàng thuận nói :

- Kể từ nay chúng tôi là người của công tử. Dù công tử có sai chúng tôi lên rừng xuống biển hay đâm đầu vào khói lửa, anh em chúng tôi cũng xin vui vẻ mà vâng lời.

Trần Gia Cách đẹp lòng, đề nghị với Tiêu Thanh Đồng cho người dọn cơm cho bốn người ăn và ban thưởng rất hậu. Chàng nói với Thúy Vũ Hoàng Sam rằng :

- Chỉ vì một chút tham vọng của Càn Long mà hơn mười vạn quân Thanh đã bỏ mình tại sa mạc. Cô nương thật đã lập nên một chiến công lừng lẫy khó ai sánh kịp.

Tiêu Thanh Đồng nghe Trần Gia Cách khen mình thì chỉ mỉm cười mà không đáp. Trần Gia Cách lại bàn với tất cả đuổi theo lục soát tìm kiếm, quyết bắt cho được Trương Siêu Trọng lại.

Chiều đến, Mộc Trác Luân và Tiêu A Y đem theo 2000 quân tới tham gia vào công tác.

Bấy giờ viên đại đội trưởng đội Hồng Kỳ thứ ba lãnh trách nhiệm truy nã tàn quân của Triệu Huệ trở về báo cáo rằng có phát hiện được trong vùng Qua Bích có khoảng 5000 quân Thanh do Phó nguyên soái Phú Đức kéo tới tiếp viện cho Triệu Huệ.

Tiêu Thanh Đồng liền ra lệnh cho mười đại đội quân Duy hợp lực với hai đội Hồng Kỳ kéo đến nghênh chiến.

Nguyên Trương Siêu Trọng hộ tống Triệu Huệ chạy trốn thì thời may giữa đường gặp Phó nguyên soái Phú Đức đem quân đến tiếp viện. Nghe kể lại tình thế, Phú Đức kinh hãi, bàn với Triệu Huệ nên kéo quân lui về hướng Đông để bàn luận lại kế hoạch phản công. Nhưng chưa kịp rút quân thì Tiêu Thanh Đồng đã kéo đại quân đến giao chiến.

Triệu Huệ liền ra lệnh cho 5000 quân kết lại thành một vòng tròn cố thủ, dùng cung nỏ mà bắn.

Thấy tên bắn mãi không ngừng, đại quân của Tiêu Thanh Đồng mấy lần định xung phong nhưng thấy không xuể đành phải lui về.

Tiêu Thanh Đồng đi quan sát qua mặt trận một vòng rồi trở về bàn :

- Bọn chúng đắp thành lũy cố thủ. Điều này coi bộ chúng quyết tử chứ không chịu hàng đâu. Nếu ta tấn công ắt thắng được, nhưng phải thiệt binh không ít. Quân ta đông, quân chúng ít, chỉ bằng cứ vây chúng chặt lại. Cuối cùng khi hết lương, chúng phải đầu hàng mà thôi.

Trần Gia Cách gật đầu tán thành :

- Kế ấy rất hay!

Tiêu Thanh Đồng huy động hai vạn Duy binh đào hào sâu chung quanh, đắp mô cao, bao vây bốn phía hết sức chặt chẽ, quyết không để cho quân Thanh bên trong thoát ra.

Quần hùng Hồng Hoa hội cũng phụ giúp một tay, ai làm được gì thì làm, không chút đắn đo suy nghĩ.

Vệ Xuân Hoa nói :

- Càn Long đã hứa với chúng ta sẽ ra lệnh cho Triệu Huệ sao giờ còn sai Phú Đức đem viện binh đến nghĩa là sao?

Văn Thái Lai cười giọng mỉa mai nói :

- Lời hứa của một tên Hoàng đế có đáng gì để cho ai phải tin!

Mọi người bàn qua bàn lại để giết thì giờ. Bổng Dư Ngu Đồng lên tiếng :

- Tiêu Thanh Đồng cô nương là người Duy mà sao lại giỏi Tôn Ngô binh pháp như thế chứ?

Chương Tấn ngơ ngác hỏi :

- Giỏi Tôn Ngô binh pháp là thế nào?

Dư Ngự Đồng liền giải thích :

- Tôn Tử có nói rằng: “Ai giữ chiến địa trước mà đợi địch đến là thắng. Ai giữ chiến địa sau mà đánh mãi là mệt”. Vì vậy kẻ cầm quân giỏi thì phải luôn luôn đợi người chứ không để người đợi mình. Tiêu Thanh Đồng phục binh sẵn đợi quân Thanh kéo đến, thì có khác nào “mình đợi người” và “khỏe đợi mệt” đó sao? Ngoài ra Tôn Tử còn nói: “Ta thấy địch mà địch chẳng thấy ta tức là ta chăm chú vào địch mà địch lơ là ta”. Ta chăm chú ắt chỉ để tâm đánh ngay vào địch, mà địch lơ là ắt sẽ phải phân tán lực lượng, không biết đâu mà đánh. Đó là lấy mười đánh một, tức là ta nhiều, mà địch ít. Trong cuộc chiến vừa qua, Tiêu Thanh Đồng tập trung được lực lượng quân Duy, lại khiến cho quân Thanh phải chia năm xẻ bảy, cho nên quân Duy tuy ít mà nhiều, còn quân Thanh tuy nhiều mà lại hóa ra ít. Do đó Tiêu Thanh Đồng phải thắng là lẽ đương nhiên. Còn hiện tại, quân Duy đông hơn, lại chỉ cần chú ý vào trọng tâm cố điểm của quân Thanh, mà quân Thanh phải đề phòng quân Duy tại cả bốn phương tám hướng. Như thế chẳng cần phải nói, ta cũng có thể biết trước kết quả thế nào rồi. Đó chẳng phải là Tôn Ngô binh pháp hay sao?

Quần hùng gật đầu, hết lời ca ngợi kiến thức của Dư Ngự Đồng, lại càng bội phục tài cầm quân của Tiêu Thanh Đồng.

Dư Ngự Đồng lại nói tiếp :

- Tiêu Thanh Đồng cô nương trước tiên đem những quân già yếu của đội Hắc Kỳ ra dụ địch. Ấy là “Giỏi mà đưa ra cái không hay, dùng mà đưa ra cái không dùng” như Tôn Vũ đã dạy hay sao? Tiêu Thanh Đồng còn nương còn dùng đội Bạch Kỳ dẫn tinh binh của đội Hoàng Kỳ của Triệu Huệ vào sâu trong sa mạc, còn quân chủ lực của mình dùng để tập kích địch quân tại đầm lầy Đại Nê Trắc. Đó chẳng phải là “gần mà đưa đi xa, xa mà đưa lại gần” hay sao?

Trần Gia Cách gật đầu nói :

- Tiêu Thanh Đồng đưa ra vài trăm chiến sĩ già làm mồi ngon để giết hàng bao nhiêu vạn quân địch ấy là “lấy lợi mà dụ”; bỏ thành Diệp Nhĩ Khương, ấy là “tránh cái mạnh”; chặt đứt cầu cẩu trên sông Hắc Thủy, ấy là “thừa rồi mà thắng”.

Lạc Băng nói :

- Đùng quên Tiêu Thanh Đồng là đồ đệ của Thiên Sơn song ưng. Hai vợ chồng này ngoài võ nghệ siêu quần còn giỏi cả về binh pháp nữa. Vì vậy, chuyện Tiêu Thanh Đồng giỏi Tôn Ngô binh pháp có gì là lạ đâu!

Quần hùng Hồng Hoa hội đang say sưa nói chuyện gẫu, bỗng Từ Thiện Hoàng quay qua nói với Lạc Băng :

- Tứ tẩu! Tôi thấy gương mặt của Tiêu Thanh Đồng cô nương sao có vẻ như xanh xao, lạc thần. Thật là hết sức lạ lùng!

Lạc Băng khẽ liếc nhìn Tiêu Thanh Đồng. Nàng phải công nhận rằng Từ Thiện Hoàng nói đúng. Nét mặt của Tiêu Thanh Đồng như bơ phờ, xanh xao, đôi mắt như ngẩn ngơ, lạc thần.

Lạc Băng vội vã chạy đến gần định hỏi thăm thì bất thình lình, Tiêu Thanh Đồng ngã sấp vào người của thập nhất đương gia, miệng học ra một búng máu tươi đỏ hồng.

Lạc Băng kinh hãi, đỡ Tiêu Thanh Đồng dậy hỏi :

- Em làm sao thế?

Tiêu Thanh Đồng không đáp, cố sức chặn giữ hơi lại không cho trào ra. Nhưng hình như nàng không chịu nổi, lại học ra tiếp một búng máu tươi nữa.

Mọi người trông thấy vậy thì đều hoảng hốt cùng nhau chạy tới xem sao. Hương Hương công chúa ứa lệ nói :

- Chị ơi! Đừng thổ huyết nữa nghe chị!

Lạc Băng đích thân bế Tiêu Thanh Đồng vào bên trong, đặt lên giường êm, lấy chăn đắp cho cẩn thận.

Mộc Trác Luân mười phần lo sợ. Ông biết con gái mình đã tận tâm tận lực đem hết sức mình ra chỉ huy mặt trận nên có phần kiệt sức. Một phần, ông ta đoán là có lẽ nàng nhìn thấy Trần Gia Cách và Hương Hương công chúa âu yếm bên nhau nên sinh ra đau khổ. Từ cái mệt thể xác cộng thêm cái đau khổ tinh thần cùng dày vò con gái ông một lượt, do đó mà sinh ra bệnh tình như vậy. Mộc Trác Luân định an ủi nàng mấy câu nhưng thấy thấy không phải là lúc nên đành thở dài, lui thủ đi ra ngoài.

Một đêm lặng lẽ trôi qua. Sáng sớm hôm sau, khi mặt trời còn chưa mọc, Mộc Trác Luân đã vào hỏi thăm bệnh tình Tiêu Thanh Đồng ra sao. Nhưng vừa vén màn lên thì thấy bên trong im lìm.

Một người vệ sĩ bước tới thưa :

- Bẩm Tộc trưởng, hồi canh một Tiêu Thanh Đồng cô nương đã ra đi, có để lại một bức thư nhờ tôi giao lại cho Tộc trưởng.

Mộc Trác Luân nghe nói thất kinh, cầm lấy thư, tay run run mở ra đọc. Thưa cha,

Việc lớn đã yên. Chỉ cần bao vây cho kỹ và chặt chẽ là diệt được Thanh bình.

Con, Tiêu Thanh Đồng kính thư

Mộc Trác Luân đứng lặng thỉnh chết điếng hồn. Hồi lâu ông mới lên tiếng hỏi người vệ sĩ.

- Con gái ta đi ngủ nào?

Tên vệ sĩ lấy tay chỉ về hướng Đông bắc. Mộc Trác Luân chẳng nói chẳng rằng leo lên ngựa phóng đi như bay. Nhưng đi suốt mấy tiếng đồng hồ, ông ta chẳng thấy được gì ngoài một rừng cát mênh mông. Mộc Trác Luân nghi rằng Tiêu Thanh Đồng đã ngấm đôi phương hướng không cho ai biết nên đành quay ngựa trở về.

Mọi người ai nấy đều lo lắng vô cùng. Bệnh tình của Tiêu Thanh Đồng chắc chắn không phải nhẹ. Nếu nàng cứ tiếp tục dầm sương dãi nắng như thế thì thật là nguy hiểm.

Mộc Trác Luân lập tức truyền lệnh cho bốn tiểu đội kinh binh kỵ mã phải chia nhau bốn hướng đi tìm Tiêu Thanh Đồng về cho bằng được...

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Ân Cừu Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 45: Hào kiệt xum vầy cùng nữ hiệp - Quần ma điên đảo với nha đầu

Bốn tiểu đội đi đến tối mới trở về. Ba đội về tay không. Chỉ có một đội đem về một người Hán.

Dur Ngư Đồng bỗng thấy ngẩn người ra khi nhận ra người đó chẳng phải ai xa lạ, chính là Lý Mộng Ngọc. Chàng lập tức chạy tới đón hỏi :

- Sao? Cũng tới đây nữa à?

Lý Mộng Ngọc trông thấy Dur Ngư Đồng thì hết sức vui mừng hơn hờ. Nhưng khi nghe chàng hỏi như vậy thì nàng có vẻ hơi thất vọng.

Lấy tay chỉ vào viên đội trưởng, Lý Mộng Ngọc nói :

- Tôi đi tìm anh, may mắn lại gặp được họ và được họ dắt về đây.

Bỗng Lý Mộng Ngọc nhìn Dur Ngư Đồng hỏi :

- Ủa! Anh bỏ áo cà sa rồi à?

Dur Ngư Đồng cười đáp :

- Tôi không làm hòa thượng nữa!

Tự nhiên gương mặt Lý Mộng Ngọc lộ ra một nét vui mừng nào đó mà không nói được. Hai giong lệ nóng bỏng dưng âm thầm chảy xuống.

Hương Hương công chúa thấy không ai tìm được Tiêu Thanh Đồng thì lo lắng không biết mấy, hỏi Trần Gia Cách :

- Không biết chị em đi về đâu đây? Làm thế nào bây giờ?

Trần Gia Cách trấn an :

- Thế nào tôi cũng phải đi tìm chị cô đem về cho bằng được!

Hương Hương công chúa nói :

- Em sẽ cùng đi với anh.

Trần Gia Cách nói :

- Tốt lắm! Cô đi thưa với cha cô đi.

Hương Hương công chúa liền tìm gặp Mộc Trác Luân nói rõ ý định cùng Trần Gia Cách đi tìm chị.

Mộc Trác Luân nhìn Hương Hương công chúa, rồi lại nhớ đến Tiêu Thanh Đồng. Tâm thần ông ta hoàn toàn như rối loạn, chỉ biết nghẹn ngào nói :

- Cha biết con và Tổng đà chủ rất khăng khít. Con muốn sao cũng được. Cha để tùy ý con.

Hương Hương công chúa nhìn vào mặt cha, biết ông ta rất đau khổ. Nàng cúi xuống hôn nhẹ lên bàn tay ông ta một cái hết sức tha thiết.

Lý Mộng Ngọc như chẳng thèm quan tâm đến ai, chỉ ngồi hỏi chuyện Dư Ngự Đồng mà thôi. Trần Gia Cách rí tai Hương Hương công chúa nói :

- Người yêu của chị cô đấy. Bây giờ chàng đã đến đây, thế nào cũng khuyên được cô ấy trở lại.

Hương Hương công chúa mừng rỡ nói :

- Thật vậy à? Tại sao bấy lâu nay em không được nghe chị ấy nói rõ? Anh ta đã làm cho chị ấy quá đau khổ rồi!

Dứt lời, Hương Hương công chúa đi đến sát bên Lý Mộng Ngọc ngắm thật kỹ ra chiều suy nghĩ. Khi ấy Mộc Trác Luân từ bên trong đi ra. Lý Mộng Ngọc trông thấy ông ta thì vội lên tiếng chào hỏi.

Hương Hương công chúa ngắm Lý Mộng Ngọc một hồi rồi rí tai Trần Gia Cách nói :

- Anh nói anh ấy đi chung với ta để tìm chị Tiêu Thanh Đồng nhé!

Trần Gia Cách gật đầu liền tới chào Lý Mộng Ngọc hỏi thăm :

- Lý đại ca từ đâu đến vậy? Hôm nay chúng ta gặp nhau tại đây thật là may mắn vô cùng.

Lý Mộng Ngọc nghe hỏi mắc cỡ, gượng cười xoay qua Dư Ngự Đồng lấy mắt. Dư Ngự Đồng hiểu ý nói :

- Tổng đà chủ! Đây là đồ đệ của Lục sư thúc đó!

Trần Gia Cách nói :

- Tôi biết! Chúng tôi đã gặp nhau qua vài lần. Lý đại ca trông cũng chẳng có gì khác lạ nên tôi chỉ mới gặp đã nhận ra ngay.

Dư Ngự Đồng đáp :

- Nàng là sư muội của em!

Trần Gia Cách giật mình hỏi :

- Cái gì?

Dư Ngự Đồng nói :

- Nàng ra ngoài thường thích ăn mặc cái nam trang.

Bấy giờ Trần Gia Cách mới chú ý nhìn Lý Mộng Ngọc thật kỹ. Bấy lâu nay chàng vẫn ngỡ rằng Tiêu Thanh Đồng và Lý Mộng Ngọc là một cặp tình nhân đã “thề non hẹn biển” với nhau. Đã có lần Tiêu Thanh Đồng nói cho chàng biết rằng cứ hỏi rõ Lục Phi Thanh sẽ biết hết, nhưng chàng chưa bao giờ dám hỏi thẳng, vì chàng vẫn đinh ninh rằng Lý Mộng Ngọc là con trai. Có lẽ vì lòng ngờ vực đối với Tiêu Thanh Đồng mà chàng không dám nghĩ ngợi gì thêm. Và cũng có lẽ vì vậy mà khi gặp Hương Hương công chúa đối với chàng một dạ tình nồng, chàng cũng không cảm thấy khó xử.

Nhưng giờ đây khi biết rõ Lý Mộng Ngọc là nữ, Trần Gia Cách như người mất hồn, không biết phải làm sao. Ai nấy đều nhìn thấy một điều quái lạ nơi Trần Gia Cách mà không hiểu được là điều gì.

Bỗng nhiên Lý Mộng Ngọc lên tiếng :

- À, mà Tiêu Thanh Đồng đâu rồi? Tôi có một việc cần phải nói rõ với à!

Khi biết được Lý Mộng Ngọc là nữ, lại có vẻ quyến luyến Dư Ngự Đồng, Lạc Băng mừng lắm nghĩ thầm :

- Có lẽ đây là liều thuốc có thể chữa trị được tất cả cho thập tứ đệ đây. Xem chừng y cũng có cảm tình đặc biệt với nàng ta nữa. Hay lắm!

Nghĩ vậy, Lạc Băng liền nói với Lý Mộng Ngọc :

- Hôm qua Tiêu Thanh Đồng đã một người một ngựa tự ý bỏ đi rồi. Nếu em có điều gì cần nói với Tiêu Thanh Đồng xin cứ cho biết.

Lý Mộng Ngọc ngạc nhiên hỏi :

- Tiêu Thanh Đồng đã một người một ngựa bỏ đi?

Lạc Băng đáp :

- Phải! Trong người Tiêu Thanh Đồng còn mang bệnh nặng nữa!

Lý Mộng Ngọc vội vã hỏi :

- Đi về hướng nào?

Lạc Băng đáp :

- Ai cũng thấy đi về hướng Đông bắc. Nhưng chắc chắn sau đó đã đổi hướng vì bao nhiêu người đi tìm mà không thấy.

Lý Mộng Ngọc nghe nói hốt hoảng, dậm chân than :

- Chết rồi! Chết rồi! Nguy rồi! Làm sao bây giờ!

Mọi người thấy vậy đều lo lắng hỏi. Lý Mộng Ngọc nói :

- Bọn Quan Đông tam ma nhất quyết đòi báo thù cho bằng được. Bọn chúng bị em phá nhiều phen tức điên người nhưng vẫn đuổi theo em chứ nhất định không chịu buông tha. Nếu Tiêu Thanh Đồng đi về hướng Đông bắc thì thế nào cũng chạm mặt chúng chứ chẳng không!

...

Hôm ấy, Lý Mộng Ngọc lên tìm Dư Ngư Đồng tại Bảo Tượng Tự trên bến Mạnh Tân thì mới hay chàng đã làm hòa thượng. Quá đau khổ, Lý Mộng Ngọc ôm mặt khóc ngất.

Dư Ngư Đồng dù có xúc động nhưng phải cố dè nén, liền viết vội một lá thư để lại cho quần hùng Hồng Hoa hội rồi thừa lúc Lý Mộng Ngọc không chú ý, lên ra khỏi cổng chùa, dùng khinh công chạy lẹ đi, không cho nàng trông thấy.

Khóc một hồi, Lý Mộng Ngọc lau khô dòng lệ, quyết định đi tìm Dư Ngư Đồng, và quyết tâm nghĩ ra kế hoạch để lay chuyển ý chàng. Nàng lục lợi hết các khách sạn ở Mạnh Tân, mong tìm được Trần Gia Cách và quần hùng Hồng Hoa hội để săn được ít manh mối.

Nhưng rốt cuộc, Trần Gia Cách và quần hùng Hồng Hoa hội đâu chẳng thấy mà lại gặp lại đám Quan Đông tam ma. Tình cờ nghe được âm mưu của chúng định sang xứ Hối tìm Tiêu Thanh Đồng thanh toán, Lý Mộng Ngọc vốn đã hận ba tên đã nhiều phen làm khổ Dư Ngư Đồng nên tìm cách phá chúng cho cho bỏ ghét.

Lý Mộng Ngọc liền ra phố tìm mua một bao bã đậu, đem về pha với một loại trà thật thơm để trong bình trà trong phòng chúng. Bọn Quan Đông tam ma sau khi uống vào thì ôm bụng lăn lộn. Chúng nhờ chủ khách sạn tìm lương y về bắt mạch thì ông ta bảo rằng chúng không bị trúng độc gì cả, mà chỉ bị thổ tả mà thôi, chỉ cần uống một liều thuốc là hết.

Trong khi từ bỏ sắc thuốc cho y, Lý Mộng Ngọc chưa chịu buông tha lại lén lút bỏ thêm một ít thuốc xổ, cộng thêm với nhiều loại thuốc bắc, lại pha với bã đậu vào trong siêu. Tam ma sau khi uống vào lại ôm bụng lăn lộn thêm một chuyến nữa vì bị bao nhiêu chất thuốc tác dụng khác nhau công phá kịch liệt, lại phải nhờ chủ khách sạn tìm lương y đến xem.

Sau khi chuyển mạch cho ba tên, lương y bắt cả ba phải uống một liều thuốc xổ. Sau khi cất nghĩa rành rẽ, vị thầy thuốc chính tay xác thuốc cho ba tên uống. Cả ba lại thêm một phen khổ sở vì phải mửa hết tất cả những gì trong bụng ra ngoài. Một lần “xổ” như thế thật là khổ sở, mất sức rất nhiều.

Cả ba ôm bụng rên rĩ cả nửa buổi, sau đó lương y mới cho uống liều thuốc giải. Đến lúc cả ba cảm thấy đỡ đỡ thì có một đứa trẻ từ đâu mang đến một phong thư. Cả ba liền bóc thư ra cùng nhau xem: “Thúy Vũ Hoàng Sam là một nữ lưu hào kiệt, há lại sợ những con chuột bỏ như các người? Đó là ta chỉ mới dùng một kế mọn cho chúng bây ăn bã đậu. Nếu không sớm quay về thì lần sau đừng mong sống sót!”

Quan Đông tam ma giận lắm. Sau khi vừa bình phục liền đồ xô đi tìm Tiêu Thanh Đồng vì chúng tin rằng nàng chỉ quanh quẩn đâu đây. Nhưng tìm mãi mà không thấy nên chúng lại thẳng đường đến xứ Hối, vì cho rằng chắc nàng đã về lại nơi đó.

Qua địa phận Cam Túc, Tam ma lại gặp Lý Mộng Ngọc. Chúng nhìn nàng, bỗng nhiên nhớ lại tình hình mọi chuyện. Nhưng chỉ vừa mới có ý hoài nghi nàng đã trốn đi biệt tăm khỏi tầm tay chúng.

Buổi sáng hôm ấy, vừa dùng điểm tâm xong, Tam ma thấy có mười mấy người, kẻ gánh người khiêng, nói rằng đồ của “Đảng đại gia”.

Đảng Nhất Lôi thấy toàn những thịt gà thịt vịt, trứng ngỗng, trứng vịt, lại có cả một cái đầu trâu, một cái mũi heo và một ít rau sống.

Đảng Nhất Lôi nạt lớn hỏi :

- Chúng bây đem những thứ này đến đây để làm gì?

Bọn người thừa :

- Có một người khách quan họ Đăng ứng tiền ra trước, bảo chúng tôi đem các món này tới đây.

Đăng Nhất Lôi nổi trận lôi đình nạt lớn :

- Đừng nói ba xàm! Ai mua mấy thứ này làm gì!

Vừa lúc đó, có mười hai người đi tới, khiêng ba cỗ quan tài và một người nữa gánh hai thùng đầy, nào nhang đèn, vàng mã, giấy xức... Toàn là những đồ để tẩm liệm xác chết.

Người gánh đồ bước vào tiệm trước, trình trọng thưa :

- Chúng tôi xin mạn phép được vào tẩm liệm người quá cố. Chẳng hay ba tử thi ấy quàng ở chỗ nào?

Chủ khách sạn cả giận hét lớn :

- Mì bị quỷ nhập chắc? Đem quan tài vào đây làm chi?

Người ấy ngạc nhiên ngờ ngác hỏi :

- Ủa! Không phải tại đây có ba người chết trong đêm hay sao? Rõ ràng có người đến ứng tiền trả trước, bảo chúng tôi ở đây có ba người, họ Đăng, họ Cổ và một người Móng Cổ họ Hấp bị chết bất đắc kỳ tử kia mà!

Cả chủ khách sạn cùng Tam ma còn đang dờ khóc dờ cười chột nghe có một ban nhạc đám ma ở bên ngoài, trôi lên những khúc nhạc bi ai. Dẫn đầu ban nhạc đám ma là một đứa trẻ vừa đi vừa cầm trên tay hai câu vãn điệu đi vào trong đưa cho Đăng Nhất Lôi.

Đăng Nhất Lôi mở ra thấy có hai vế đối là :

Ba bao cỏ mọc về âm phủ

Sáu đứa ma quan xuống dạ đài

Trên đầu vế trước ở bên mặt có viết một hàng chữ nhỏ :

“Nhất Lôi, Kim Phiêu, Hợp Đài, thiên thu bằng hữu”

Phía dưới vế sau ở bên trái cũng có một hàng chữ nhỏ :

“Ba anh em kết nghĩa là Tiêu Văn Kỳ, Diêm Thế Khôi, Diêm Thế Chương đồng bá vãng”

Ngoài ra còn có một tấm hoành viết rằng :

“Nhiều điều bất nghĩa”

Hấp Hợp Đài chụp xé nát tất cả liễn lãn hoành nạt thẳng bé rằng :

- Ai sai mi đem cái này lại đây?

Đứa bé sợ sệt meo máo thưa :

- Có một chàng công tử cho con tiền, bảo rằng có ba người bạn bị trúng gió chết tại nhà này nên sai con đem mấy món này để đến đây điều chỉnh con có biết gì đâu mà ông lại nạt con.

Đăng Nhất Lôi hỏi mấy người kia thì ai cũng trả lời như thằng bé. Hắn giận quá nói lớn :

- Lại cái con nha đầu đó nữa rồi! Mau rượt theo nó!

Tam ma liền đồ xô đi tìm kiếm khắp nơi nhưng Lý Mộng Ngọc đã cao bay xa chạy. Cả bọn “giận ói máu” đành tạm gác mà tiếp tục lên đường.

Hôm ấy, Tam ma nghỉ chân tại mộ khách sạn tại Lương Châu. Nửa đêm bỗng dưng thấy có lửa cháy phía đằng sau. Tam ma cả kinh chạy ra khỏi phòng, ra đằng sau dò xét. Thì ra chỉ là một đồng rom nhỏ do ai châm lửa, chỉ cháy trong vòng một vài phút rồi tắt hẳn.

Đăng Nhất Lôi bỗng dậm chân kêu lên :

- Nguy tai! Chúng ta trúng kế “điệu hổ ly sơn” rồi! Mau trở về phòng!

Cổ Kim Phiêu và Hấp Hợp Đài nghe nói chột tỉnh ngộ, liền theo Đăng Nhất Lôi trở về lại phòng.

Ba gói hành trang của Tam ma không cánh mà bay! Thế vào chỗ để hành lý là từng xấp giấy vàng mã, dùng để cúng cô hồn.

Cổ Kim Phiêu giận quá, vỗ bàn thét lớn :

- Quân khốn nạn! Không dám lộ diện ra đối phó với chúng ta mà lại âm thầm lén lút làm những trò hèn hạ đê tiện như thế này!

Đặng Nhất Lôi cười khỏ nói :

- Có chửi thêm bao nhiêu nữa đã chết được ai? Bây giờ không còn được một phân bạc để trả tiền phòng với tiền com đây mới là khổ!

Trọn đêm, Tam ma không dám chớp mắt, chỉ ngồi thay phiên nhau mà canh gác chứ chẳng biết suy nghĩ được mưu kế gì đối địch.

Đặng Nhất Lôi nói :

- Bây giờ chúng ta không chịu thừa cơ hội này để trốn đi, còn chờ đến sáng cho khách sạn đòi tiền com và tiền mướn phòng hay sao?

Hắn vừa dứt lời thì có tiếng gõ cửa. Người tài phú của khách sạn cầm đèn bước vào. Thấy Tam ma như đang chuẩn bị lên đường, y bèn chặn lại lên tiếng trước :

- Lữ quán của chúng tôi gần đây không được phát đạt lắm. Xin quý khách vui lòng trả tiền com và tiền phòng trước khi đi.

Cổ Kim Phiêu nói :

- Thật chúng tôi xui xẻo bị kẻ gian vào trộm hết, chẳng còn một cái gì. Xin tài phú làm ơn cho mượn đỡ vài trăm lượng bạc để tiêu xài, khi nào trở về sẽ tới đây trả lại cả vốn lẫn lời.

Dứt lời, Cổ Kim Phiêu bóp họng tên tài phú kéo vào trong, hăm dọa giết chết nếu y la lên một tiếng nào.

Vừa lúc đó, hàng trăm tiếng ở bên ngoài la lớn, vọng vào trong :

- Có cướp! Mau bắt lấy chúng!

Cổ Kim Phiêu liền bắt tên tài phú dẫn đến tủ tiền mở ra. Quơ lẹ một số bạc bỏ vào người, Cổ Kim Phiêu nói với đồng bọn :

- Mau nhảy lên nóc nhà tẩu thoát.

Tam ma lại tiếp tục cuộc hành trình. Đến ải Gia Cốc, Đặng Nhất Lôi nói :

- Chúng ta nay đã vào đến địa phận của kẻ thù. Chúng ta phải cẩn thận hơn bao giờ hết.

Thế là cả ba bàn với nhau chia phiên gác vào ban đêm, cứ hai người ngủ thì một người gác.

Lúc đó là canh gác của Hấp Hạp Đài. Trọn ngày mệt mỏi, nên dù cố thức, đôi mắt như muốn nhắm nghiền lại. Đang lúc mơ mơ màng màng, Hấp Hạp Đài nghe có tiếng hai viên đá nhỏ rơi lạch cạch xuống đất. Hấp Hạp Đài hiểu ngay đó là lời “đầu thạch vấn lộ” của thích khách để xem dò động tĩnh.

Hấp Hạp Đài rút kinh nghiệm lần trước, rón rén đi thật nhẹ, khẽ mờ đi khẽ về nơi phát ra tiếng động, mục đích rình để bắt cho được thích khách. Đợi một lúc lâu không thấy gì, Hấp Hạp Đài bỗng giật mình sức nhớ ra điều gì, thầm kêu khổ :

- “Chết rồi! lại trúng kế “điệu hổ ly sơn”!

Hấp Hạp Đài trở về phòng thấy Đặng Nhất Lôi và Cổ Kim Phiêu đứng trước cửa phòng, mặt lơ lửng nhìn nhau. Hấp Hạp Đài cầm đèn soi vào bên trong thấy lổm ngổm trên đầu giường, trên ghế, trên tường, trên trường, dưới đất đầy dẫy những rấn lức, ễnh ương, các kè, cóc tía... Bên ngoài cửa sổ lại có hai cây cần câu của kẻ thù bày trò treu ghẹo chúng.

Đặng Nhất Lôi giận quá gầm lên :

- Vô phúc mà con nha đầu kia lọt vào tay ta thì nó sẽ biết! Ta phải ăn gan uống máu nó mới hả giận!

...

Tất cả mọi người nghe Lý Mộng Ngọc kể lại những chuyện chọc phá bọn Tam ma thì không khỏi ôm bụng lăn ra cười. Nhưng ai nấy không khỏi lo ngại cho Tiêu Thanh Đồng vì nếu trong lúc nàng mang bệnh mà đụng độ với Tam ma thì thật là hết sức nguy hiểm.

Trần Gia Cách nói :

- Việc này không thể chậm trễ được. Để tôi tức tốc đi tìm Tiêu Thanh Đồng.

Từ Thiện Hoàng bàn :

- Tổng đà chủ nên để cho anh em cùng theo giúp thì hay hơn. Theo tôi thì Lý cô nương và thập tứ đệ, vợ chồng tôi, cũng nên chia thêm hai ngã để đi tìm thì hay hơn. Nếu nhóm này không tìm được cũng còn có nhóm kia. Chẳng những thế, chúng ta có thể liên lạc, tin cho nhau biết để có gì còn tiếp ứng nhau được.

Lạc Băng nói:

- Vợ chồng chúng tôi cũng có thể đi giúp một tay.

Từ Thiện Hoảng đáp :

- Tứ ca cùng tứ tẩu nên ở lại với mọi người để phòng Trương Siêu Trọng, đừng cho hắn thoát thân.

Trần Gia Cách nói :

- Thất ca bàn rất đúng! Chúng ta hãy theo sách lược ấy mà thi hành.

Mọi người sau đó lên đường đi theo hướng Đông bắc để tìm Tiêu Thanh Đồng. Hương Hương công chúa cũng từ giả Mộc Trác Luân rồi đi chung với mọi người.

Thấy Mộc Trác Luân có vẻ buồn buồn, Văn Thái Lai cùng Lạc Băng hiểu rõ tâm trạng của ông ta nên tìm lời an ủi. Đang trò chuyện thì một tên quân tâm phúc của Mộc Trác Luân hốt ha hốt hải chạy vào nói :

- Nguy rồi, Tộc trưởng! Hoa Nhĩ Đạt đã được bọn chúng cứu đi. Tám tên quân lãnh nhiệm vụ canh gác đều bị giết sạch. Chúng có để lại một tấm giấy này đây.

Cắt lời tên quân đưa lên một tờ giấy viết bằng tiếng Hán. Mộc Trác Luân cùng Văn Thái Lai mở ra xem thấy có những hàng chữ như sau :

“Thống lĩnh Ngự lâm quân Trương Siêu Trọng trân trọng tạ lỗi cùng Trần tổng đà chủ cùng Bôn Lôi Thủ Văn tứ đương gia”.

Văn Thái Lai xem xong giận dữ vò nát tờ giấy, nói với Mộc Trác Luân :

- Mộc lão anh hùng! Xin lão anh hùng tiếp tục phụ trách việc bao vây quân Thanh tại đây, để bọn tôi rượt theo bắt cho kỳ được tên gian tặc Trương Siêu Trọng này!

Mộc Trác Luân gật đầu tỏ ý ưng thuận. Văn Thái Lai sau đó cùng với Lạc Băng, Vệ Xuân Hoa, Chương Tấn và Tâm Nghiện lên ngựa, tìm dấu chân ngựa của Trương Siêu Trọng trong sa mạc để truy tầm.

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Ân Cừu Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Bơ vơ một bóng nơi sa mạc - Lận đận từng phen chốn hiểm nghèo

Nhắc lại Tiêu Thanh Đồng sau khi đại thắng quân Thanh, bỗng sinh bệnh, thổ huyết, đang đem lại đột ngột bỏ đi một mình.

Lòng Tiêu Thanh Đồng tự dưng cảm thấy lạnh lùng, buồn bã không biết mấy. Men nồng chiến thắng quân thù không giúp nàng vui được sâu muộn của niềm tâm sự đau khổ.

Tiêu Thanh Đồng nhớ lại từ cái đêm “dạ hội ái tình”, khi Hương Hương công chúa mạnh dạn kéo Trần Gia Cách ra ngoài... Rồi đến những lời hoài nghi của Mộc Trác Luân, cho rằng nàng không muốn cứu em mình và Trần Gia Cách cho thỏa mãn lòng ghen tức vì thấy cả hai có vẻ âu yếm nhau...

Tình yêu đã mất. Tình gia đình cũng sút mẻ. Bị chính cha ruột mình nghi ngờ, Tiêu Thanh Đồng cảm thấy không còn gì buồn hơn. Nàng vẫn thương cha và anh em ruột, gia đình thân thuộc; vẫn thương dân tộc Duy, và vẫn yêu Trần Gia Cách. Nhưng tự nhiên, Tiêu Thanh Đồng chợt nảy lên ý nghĩ là phải xa lánh tất cả. Nàng cho rằng sự có mặt của mình là dư thừa. Nàng định bụng đi tìm sự phụ ở Ngọc Vương Cồn, nhờ cứu chữa vết thương rồi sau đó sẽ cùng bà phiêu bạt giang hồ nay đây mai đó, hy vọng rằng thời gian sẽ làm phai mờ đi tất cả.

Dù trong mang bệnh tình trầm trọng, nhưng nhờ ở sự quyết tâm, Tiêu Thanh Đồng đã một mình đi suốt, đi không nghỉ suốt mười ngày đêm. Cũng còn khoảng bốn, năm ngày đường nữa mới tới, nhưng hôm ấy, Tiêu Thanh Đồng như đã kiệt sức nên nhắm không thể nào tiếp tục cuộc hành trình được nữa, đành phải tạm dừng chân nghỉ ngơi.

Nghỉ ngơi chưa được bao lâu, bỗng nhiên tại Tiêu Thanh Đồng nghe như có tiếng vó ngựa dồn dập từ hướng Đông vọng đến.

Bọn Tam ma, Đẳng Nhất Lôi, Cổ Kim Phiêu và Hấp Hợp Đài cũng dừng chân lại nghỉ ngơi cách đó không bao xa. Vì đêm tối dày đặc cho nên chúng không để ý đến cái lều của Tiêu Thanh Đồng. Chúng cắm trại tại gần một đồng cỏ xanh, luôn tiện cho ngựa ăn cỏ, nghỉ ngơi.

Tiêu Thanh Đồng nằm nghe chúng nói chuyện một hồi bỗng giật mình. Thì ra chúng đang nói chuyện về nàng, và người chúng định tìm gấp để thanh toán chính là nàng. Nàng biết chính nàng đã giết chết Diêm Thế Khôi cho nên việc chúng tìm nàng để báo thù không có gì là lạ. Tuy nhiên bảo là nàng đi theo mà phá chúng dọc đường thì quả là một chuyện lạ mà nàng không thể nào nghĩ ra nổi.

Tiêu Thanh Đồng thầm nghĩ chốn sa mạc mênh mông thế này, một khi trời sáng thì có muốn trốn cũng không tránh đi đâu được. Và lại, nàng đang bị bệnh trầm trọng, cũng khó có sức mà chạy được. Tuy nhiên, nếu để cho chúng nhìn thấy yếu điểm thì thật là nguy hiểm. Nghĩ vậy, nàng liền thay đổi bộ đồ vàng trên mình bằng một bộ áo màu hồng bạch, cái lông phỉ thúy trên đầu cũng cất giấu đi.

Sáng hôm sau, Quan Đông tam ma mở mắt dậy đã trông thấy bức màn của Tiêu Thanh Đồng. Đẳng Nhất Lôi thấy nàng là một thiếu nữ đơn thân độc mã giữa bãi sa mạc thì có ý nghi ngờ hỏi :

- Cô nương có nước uống không? Làm ơn chia cho chúng tôi một ít.

Đẳng Nhất Lôi lấy một đỉnh bạc ra đưa cho Tiêu Thanh Đồng. Nàng lắc đầu, tỏ ý không hiểu tiếng Hán.

Hấp Hợp Đài liền dùng tiếng Duy lập lại câu nói của Đẳng Nhất Lôi. Tiêu Thanh Đồng dùng tiếng Duy để trả lời :

- Nước của tôi chưa chắc đã đủ dùng. Thúy Vũ Hoàng Sam sai tôi đem một phong thư khẩn cấp, đường sá lại xa xôi, vì vậy tôi cần tất cả từng giọt nước mang theo. Ở giữa chốn sa mạc thì đói chưa chắc đã chết, nhưng nếu khát là bỏ mạng ngay thôi!

Dứt lời, Tiêu Thanh Đồng đã phóng lên yên ngựa. Hấp Hợp Đài nắm giây cương lại hỏi :

- Xin hỏi, Thúy Vũ Hoàng Sam ở đâu?

Tiêu Thanh Đồng hỏi :

- Các ông hỏi nàng có việc chi?

Hấp Hợp Đài đáp :

- Chúng tôi là bạn thân của Thúy Vũ Hoàng Sam, có việc cần phải gặp cô ta gấp!

Tiêu Thanh Đồng nói :

- Thúy Vũ Hoàng Sam ở tại Ngọc Vượng Cồn, các ông cứ đi hướng Tây Nam sẽ tới.

Hấp Hợp Đài nói :

- Chúng tôi không rành đường. Xin cô nương làm ơn đưa giùm tôi đó.

Sau đó hán nhảy thót lên yên ngựa nói với Đẳng Nhất Lôi và Cổ Kim Phiêu bằng tiếng Hán rằng :

- Chúng ta hãy theo con nhò này tới đó.

Sau đó, Tiêu Thanh Đồng rong ngựa đi trước, Tam ma giục vó theo sau. Vừa đi chúng vừa bàn với nhau rằng khi nào tới Ngọc Vượng Cồn sẽ ra tay giết chết nàng rồi tìm Thúy Vũ Hoàng Sam báo thù sau. Đồng thời, Tiêu Thanh Đồng cũng nhìn thấy rõ được cái nhìn ham muốn thêm khát của Cổ Kim Phiêu đối với nàng.

Tiêu Thanh Đồng sợ hãi nghĩ thầm :

- Cách hay nhất là dẫn dụ cho chúng đến nạp mạng cho sư phụ ta. Nhưng làm sao mà sống sót được từ đây tới đó mới là chuyện khó. Không khéo chỉ làm mồi ngon cho lũ lang sói này mà thôi!

Tiêu Thanh Đồng móc túi lấy một chiếc tay màu hồng cột vào chân một trong hai con chim ưng, mở gói cho chúng ăn mỗi con một miếng thịt dê xong liền thả cho chúng bay.

Đẳng Nhất Lôi trông thấy thế liền nghi ngờ, hỏi :

- Cô thả chim ưng như thế để làm gì?

Tiêu Thanh Đồng lại giả vờ không hiểu tiếng Hán nên lắc đầu. Đẳng Nhất Lôi lại ra dấu bảo Hấp Hợp Đài làm thông ngôn. Tiêu Thanh Đồng đáp :

- Đường đi còn xa, phải mất cả bảy, tám ngày nữa, mà các ông lại không có được một giọt nước. Tôi phải nhờ hai con chim ưng đi lấy nước về cho mấy ông dùng đỡ.

Hấp Hợp Đài hỏi :

- Hai con chim ưng ấy thì phỏng lấy được bao nhiêu nước?

Tiêu Thanh Đồng đáp :

- Một khi cổ họng bị khô ran thì mỗi ngày chỉ cần một giọt nước cũng có thể cứu được tính mạng. Đi thêm nữa, các ông sẽ thấy và hiểu rõ giá trị của từng giọt nước.

Hấp Hợp Đài chửi rủa thảm :

- Ở Mông Cổ cũng không thiếu gì sa mạc nhưng nào như cái xứ này! Đi đến bảy, tám ngày mà không tìm được lấy một suối nước trong. Thật là cái xứ ma quỷ!

Thật sự Tiêu Thanh Đồng vì sợ bị bọn Tam ma nên mới cố ý kéo dài lộ trình ra để làm kẻ hoãn binh.

Tối đến, Tiêu Thanh Đồng không dám ngủ trong lều, chỉ cầm kiếm mà phục sẵn ở ngoài sau. Khoảng canh hai, Cổ Kim Phiêu vén lều chui vào. Thấy bên trong trống rỗng, hắn định trở ra thì có một mũi kiếm chìa vào người hắn, và một giọng thiếu nữ nói bằng tiếng Hán :

- Đứng im! Cựa quậy là chết!

Tiêu Thanh Đồng lại quát lên :

- Quỷ xuống mau!

Trước tình thế này, Cổ Kim Phiêu đành riu riu nghe lời chứ không dám cãi lời. Tiêu Thanh Đồng lại nghĩ :

- Giết tên dâm tặc này thì dễ rồi, nhưng hai tên đồng bọn chúng ắt không tah cho mình. Chi bằng tạm nhẫn nhịn rồi tìm cách nào toàn vẹn hơn mới được.

Sáng ra, Tiêu Thanh Đồng tha cho Cổ Kim Phiêu trở về. Hắn cắn răng không dám thổ lộ nửa lời vì sợ bị đồng bọn chê cười. Nhưng hắn quyết định trước sau sẽ không tha cho nàng.

Đêm hôm sau, khoảng canh ba, hắn cầm sẵn ngọn lao đâm hồ, tiến vào lều của Tiêu Thanh Đồng. Bật đá lửa lên, hắn thấy rõ nàng đang nép mình vào một xó lều. Cả mừng, Cổ Kim Phiêu tunh mình nhảy tới, bỗng thấy dưới chân có gì động đậy. Chưa kịp có phản ứng gì, Cổ Kim Phiêu bỗng cảm thấy hai chân hắn bị sợi giây xiết chặt lại. Cả thân hình hắn ngã sấp xuống đất ra phía trước.

Tiêu Thanh Đồng chìa mũi kiếm vào bụng hắn nói :

- Câm mồm! Ngồi im!

Ghé miệng vào tai Cổ Kim Phiêu, Tiêu Thanh Đồng nói nhỏ :

- Mi muốn sống thì mau gọi lão Đại vào đây. Giọng phải tươi tỉnh, vui cười.

Cổ Kim Phiêu nhăn mặt nhưng phải cố gắng gượng cười lên mấy tiếng, gọi lớn :

- Lão đại! Mau vào đây gấp!

Đang ngủ ngon, Đẳng Nhất Lôi nghe tiếng cười bỗng giật mình. Hấp Hợp Đài nói cho hắn biết là Cổ Kim Phiêu gọi thì Đẳng Nhất Lôi gạt đi nói :

- Lão tứ! Thầy kệ y! Cứ để cho y vui chơi thỏa mãn. Hai đứa chúng ta cần dưỡng sức để đối phó với kẻ thù.

Không thấy Đẳng Nhất Lôi đến, Tiêu Thanh Đồng lại bảo Cổ Kim Phiêu gọi lão tứ Hấp Hợp Đài. Thế nhưng Hấp Hợp Đài cố làm ra vẻ người đứng đắn để cho Đẳng Nhất Lôi phải nể phục mình nên cũng không sang.

Thấy mưu kế của mình không thành công, Tiêu Thanh Đồng thất vọng vô cùng. Nàng nghĩ thầm :

- “Miễn là ta thoát được chuyện này thì trước sau ba tên này cũng phải chết!”

Trời hừng sáng, Cổ Kim Phiêu mệt quá lăn ra ngủ. Tiêu Thanh Đồng cầm roi ngựa quát lên đầu hắn mấy cái, chìa mũi kiếm vào cổ hắn nói :

- Mi mà kêu lên một tiếng thì sẽ về châu Diêm tổ ngay!

Cổ Kim Phiêu mặt bê bết máu, cảm thấy vừa đau đớn vừa nhục nhã nhưng không dám hó hé một lời nào. Tiêu Thanh Đồng suy nghĩ một hồi, liền lấy khăn lau sạch vết máu cho hắn rồi mỉm cười tinh tứ nói lớn :

- “Theo phong tục của người Duy chúng tôi thì suốt hai đêm đầu không thể để cho người đàn ông đụng vào thân thể. Đêm thứ ba thì người đàn ông phải

đỏ máu mới được thần linh chứng minh cho là tình yêu chân thật. Bây giờ mới biết được tình anh tha thiết. Tối mai cứ việc tự tiện mà vào màn, không phải lo ngại gì nữa cả!

Dứt lời, Tiêu Thanh Đồng cúi trối cho Cổ Kim Phiêu rồi đập y một cái ra khỏi lều. Cổ Kim Phiêu trong lòng hết sức hoang mang không hiểu dụng ý của nàng ra sao.

Nhìn những vết máu khô lổm đổm trên mặt của Cổ Kim Phiêu, Đẳng Nhất Lôi hỏi :

- Lão nhị! Có nên để ý tới con “bò cái” này hay không?

Cổ Kim Phiêu lấy mắt nói :

- Đến khi chúng ta bắt được nó sẽ hay!

Dứt lời hai tên chạy vội đến bên ngựa của Tiêu Thanh Đồng. Nhìn thấy cử chỉ của chúng, Tiêu Thanh Đồng đã sớm liệu mà đề phòng cho nên vừa thấy chúng xông đến, nàng đã phóng ngựa đến ngang hông ngựa của chúng, tuốt kiếm đâm vào hai chiếc bình đựng nước ngọt. Kế đến nàng lại chém luôn một lưỡi kiếm vào cái thùng lớn đựng nước trên lưng ngựa của Đẳng Nhất Lôi.

Tam ma đang ngây người ra thì Tiêu Thanh Đồng đã phóng ngựa đi như bay. Ba tên giận quá liền phóng ngựa đuổi theo để giết nàng cho kỳ được. Tiêu Thanh Đồng liền chìa mũi kiếm vào bình đựng nước trên lưng ngựa của nàng, lớn tiếng nói:

- Đây là bình nước ngọt cuối cùng cho cuộc hành trình. Từ đây tới đó còn sáu ngày đường nữa. Các ngươi muốn hại ta thì đừng mong đến được Ngọc Vượng Côn mà tìm Thủy Vũ Hoàng Sam. Nếu các ngươi còn bức ta nữa thì ta sẽ đâm lủng luôn thùng nước này. Như thế thì tất cả chúng ta đều chết khát cả trên sa mạc này.

Quả nhiên lời nói của Tiêu Thanh Đồng hiệu nghiệm. Tam ma nghe nói đều dừng lại, không ai dám tiến đến gần nàng nữa.

Tiêu Thanh Đồng lại nói :

- Ba người cỡi ngựa đi trước, ta theo sau.

Đúng Ngọ, mặt trời gay gắt. Nắng cháy như nung. Cả bốn người đều khô cổ ráo miệng. Tiêu Thanh Đồng cảm thấy mặt mày choáng váng. Nàng than thầm :

- Không lẽ ta đành bỏ mạng chốn này sao?

Đang trước, Hấp Hợp Đài quay đầu ngựa lại nói :

- Khát quá, không chịu nổi! Làm ơn làm lành phúc cho xin một miếng nước.

Cố gắng lấy lại tinh thần, Tiêu Thanh Đồng nói :

- Ngươi mau quăng cái chén xuống dưới cát!

Hấp Hợp Đài lập tức làm theo. Tiêu Thanh Đồng lại bảo :

- Cả ba người mau lui ra xa 100 bước!

Thấy Cổ Kim Phiêu còn đang chần chừ, Tiêu Thanh Đồng quát lớn :

- Khôn lui thì không có nước!

Cổ Kim Phiêu chừ thầm nhưng không dám trái lời, vội vàng lui lại. Tiêu Thanh Đồng lấy nước rót khoảng nửa chén đặt xuống dưới rồi phi ngựa lánh sang một bên nói :

- Uống đỡ bấy nhiêu đó! Đường còn dài, không được phí phạm.

Tam ma hí hửng chạy tới cầm chén lên chia nhau mỗi mạng một hớp, uống cạn.

Uống xong, bốn người lại tiếp tục lên đường. Đi thêm mấy chục dặm nữa, bỗng nhiên bên đường hiện ra một bãi cỏ xanh.

Đẳng Nhất Lôi cặp mắt sáng lên, nói :

- Trước mặt chúng ta đằng trước ắt có một giòng nước. Tới đó tha hồ mà uống.

Tiêu Thanh Đồng nhìn thấy vậy bỗng thất sắc, định tìm kế thoát thân. Nhưng nàng bỗng nghe đầu óc mình đau nhức vô cùng như muốn vỡ ra. Bỗng nhiên từ trên trời, hai bóng đen từ đâu bay lượn rồi sà xuống khe đậu trên hai vai Tiêu Thanh Đồng. Thì ra đó là hai con chim ưng, dưới móng vuốt một con có cột một miếng vải đen.

Đặng Nhất Lôi tinh ý, biết có điều gì khác lạ liền vung tay một cái, phóng tới một mũi trục tiễn vào ngay cổ tay Tiêu Thanh Đồng mong nàng buông rời thanh gươm xuống đất để thừa cơ hội đoạt lấy bình nước. Tiêu Thanh Đồng liền vung kiếm gạt trục tiễn qua một bên rồi giục ngựa chạy như bay. Tam ma thấy vậy liền lập tức giục ngựa đuổi theo.

Chạy được vài chục dặm, Tiêu Thanh Đồng chợt thấy chân tay bủn rủn hết cả, không còn ngồi vững được trên yên ngựa nữa mà ngã nhào xuống dưới cát.

Cổ Kim Phiêu trông thấy thế thì mừng rỡ, thúc ngựa chạy lẹ đến. Trong lúc khí lực đã tận, Tiêu Thanh Đồng chợt nghĩ ra một kế để đối phó. Nàng liền chụp vội bình nước, khoác giấy lên cổ con chim ưng huyết gió.

Hai con chim ưng này vốn của Thiên Sơn song ưng nuôi từ nhỏ nên rất thuần thực, am hiểu ý chủ nhân, rất hữu dụng trong việc truyền tin. Hai người tặng cho Tiêu Thanh Đồng. Nàng đi đâu cũng mang theo chúng dùng vào việc liên lạc, vừa làm bạn đường. Vì vậy chỉ cần nghe tiếng huyết gió của chủ nhân là nó đã hiểu ngay, tung cánh bay, mang theo cả bình nước về cho Thiên Sơn song ưng.

Tam ma thấy “bùa hộ mạng” cuối cùng dùng để đi trong sa mạc đã bị mang đi thì kinh hoàng thất sắc, bèn quay đầu ngựa lại rượt theo chon chim ưng.

Cổ Kim Phiêu rút ra một mũi phi tiêu định phóng lên thì bỗng một lần roi ngựa quất mạnh vào tay hấn đau nhức khôn tả, để roi phi tiêu xuống đất.

Được biết người vừa quất hấn một roi chính là Hấp Hạp Đài, Cổ Kim Phiêu cả giận quát :

- Lão tứ! Mi làm cái trò gì vậy?

Hấp Hạp Đài nói :

- Anh phóng phi tiêu rùi lũng mắt bình nước thì có phải là chết hết cả đám không?

Cổ Kim Phiêu nghe nói có lý thì không giận nữa, tiếp tục giục ngựa rượt theo con chim ưng. Con chim ưng vì mang trên mình bình nước hơi nặng nên bay không được mau như tốc độ bình sinh của nó. Tuy nhiên, Tam ma cũng chỉ theo gần được một khoảng cách tương đối nào đó thôi chứ không thể nào đến sát nó được.

Rượt thêm một lúc, Tam ma trông thấy trước mặt có hai kỵ mã đang phi như bay tới. Con chim ưng bỗng nhiên sà xuống, đáp nhẹ trên vai một kỵ mã. Quan Đông tam ma thấy vậy mừng rỡ liền phi ngựa thật mau đến. Chúng nhìn rõ hai kỵ mã là một người đàn ông mặt đỏ, đầu sói và một người đàn bà tóc bạc phơ.

Người đàn bà giục ngựa tiến tới nhìn Tam ma hỏi :

- Tiêu Thanh Đồng ở đâu?

Tam ma ngăn người ra, không biết phải trả lời ra làm sao. Người đàn bà tóc bạc như chẳng thèm để ý đến bọn chúng, nét mặt lo lắng, tháo bình nước ngọt trên cổ con chim ưng ra rồi phóng nó bay bổng lên không. Sau đó, hai người thúc ngựa chạy theo con chim ưng chỉ đường.

Thì ra hai người này chính là vợ chồng Thiên Sơn song ưng Trần Chánh Đức và Quan Minh Mai. Từ khi thấy được cái khăn hồng của Tiêu Thanh Đồng cột vào chân con chim ưng, hai người biết nàng bị nguy hiểm nên cùng nhau tức tốc lên đường đi cấp cứu. Khi nhìn thấy bình nước trên cổ con chim ưng, hai người biết Tiêu Thanh Đồng cũng không ở xa đây lắm nên lại càng nóng ruột, hết sức giục ngựa chạy cho mau. Tam ma vì bình nước mà phải quay đầu ngựa lại đuổi theo hai kỵ mã.

Đến nơi, nhìn thấy Tiêu Thanh Đồng nằm bất động, Quan Minh Mai cả kinh, nhảy xuống ngựa bế nàng lên. Bà ta vừa lo sợ vừa giận dữ hỏi :

- Ai? Kẻ nào đã đụng đến con?

Tiêu Thanh Đồng đưa tay chỉ vào bọn Quan Đông tam ma, lúc đó cũng vừa đuổi tới nơi, rồi ngã vào lòng sư phụ bất tỉnh hôn mê. Quan Minh Mai lấy bình nước, mở miệng Tiêu Thanh Đồng ra đổ vào.

Trợn mắt nhìn đám Tam ma chằm chặp, Quan Minh Mai khế liếc chồng nói :

- Lão già còn chờ đợi gì mà chưa chịu ra tay chứ?

Trần Chánh Đức nghe vợ nói như thế thì biết ngay ba người kia là kẻ thù của Tiêu Thanh Đồng liền quay đầu ngựa lại xông tới phía bọn Tam ma. Ông giơ tay ra, dùng một thế trào công chụp vào ngực Hấp Hạp Đài.

Hấp Hạp Đài bình tĩnh vung tay một cái đã hất được chiêu thế của Trần Chánh Đức sang một bên.

Chụp không trúng đối phương, Trần Chánh Đức nổi giận vận bảy thành công lực, tung một quyền đánh ngay vào bả vai Hấp Hạp Đài nhanh như chớp. Hấp Hạp Đài không sao chống đỡ nổi, lãnh trọn đường quyền nhả nhào xuống ngựa. Đặng Nhất Lôi và Cổ Kim Phiêu trông thấy thế kinh hãi vô cùng, sợ đến toát cả mồ hôi.

Cổ Kim Phiêu chưa kịp xông vào thì Trần Chánh Đức đã nhảy tới đưa tay giựt lấy cây dùi đâm hồ của hấn vút ra xa bốn, năm trượng rồi thuận tay tống

cho y một chưởng lui ra xa mấy bước.

Chợt nghe tiếng gió đằng sau lưng, Trần Chánh Đức lách qua bên trái, đưa tay bắt lấy cây độc cước đồng nhân của Đẳng Nhất Lôi.

Đẳng Nhất Lôi sợ bị cướp mất vũ khí như Cổ Kim Phiêu bèn rút tay trở lại, xoay cây đồng nhân điểm vào huyệt “Mì Trinh” của Trần Chánh Đức. Ông ta thấy vậy liền nhảy ra sau tránh né rồi cười lớn :

- Mi cũng biết điểm huyệt nữa à?

Đẳng Nhất Lôi dương dương tự đắc nói :

- Đúng vậy! Ta mà điểm huyệt thì bỏ mạng anh hùng!

Dứt lời, Đẳng Nhất Lôi lại phóng cây đồng nhân điểm vào huyệt Chấn Thủy của Trần Chánh Đức. Vừa lúc đó, Hấp Hạp Đài cũng đã đứng dậy và Cổ Kim Phiêu cũng đã hoàn hồn liền xông cả đến hợp sức với Đẳng Nhất Lôi. Trần Chánh Đức không chút sợ hãi, vừa tránh khỏi cân đồng nhân liền vung tay liên tiếp tung ra ba chưởng đẩy lui Tam ma.

Lúc đó Quan Minh Mai thấy Tiêu Thanh Đồng chuyển mình hồi tỉnh lại, bà ta mới yên tâm. Nhìn thấy chồng một mình chống với ba cường địch, tuy ngang sức nhưng muốn thắng chúng thì thật không phải dễ, bèn rút trường kiếm xông tới đâm vào hậu tâm của Đẳng Nhất Lôi.

Đẳng Nhất Lôi liền vung cây đồng nhân lên đỡ lại, gai lưỡi kiếm qua một bên. Quan Minh Mai liền chuyển thế, sử dụng Tam Phân kiếm thuật ra tấn công liên tiếp. Đẳng Nhất Lôi kinh hãi, lại dùng cây đồng nhân để đỡ gạt. Bổng kiếm pháp của Quan Minh Mai mỗi lúc mỗi lạ, nhắm Đẳng Nhất Lôi tấn công không ngừng khiến cho y đỡ không kịp thở.

Tuy rằng Tam Phân kiếm thuật của Quan Minh Mai hết sức lợi hại chiếm được ưu thế, nhưng vẫn không sao đã thương được Đẳng Nhất Lôi. Bà ta cũng phải khen thầm đối phương có nội lực hết sức thâm hậu.

Trong khi đó, Hấp Hạp Đài lại bị trúng thêm một quyền của Trần Chánh Đức và lại trúng thêm một trảo của ông ta đến nỗi phải rách áo và sướt da, máu tuôn ra đỏ cả áo.

Thấy bên mình bất lợi, Cổ Kim Phiêu liền nghĩ ra một kế liền tung người phi thân về phía Tiêu Thanh Đồng. Trần Chánh Đức thấy vậy cả kinh, liền bỏ Hấp Hạp Đài mà rượt theo Cổ Kim Phiêu vì sợ y hại tới mạng của nàng.

Thoáng một cái, Trần Chánh Đức đã đến đằng sau lưng Cổ Kim Phiêu. Hấp Hạp Đài thấy Cổ Kim Phiêu nguy ngập thì xông vào trợ lực. Cả hai cố sức cầm cự với Trần Chánh Đức, nhưng mỗi lúc một yếu dần.

Đang kia, Đẳng Nhất Lôi bị Quan Minh Mai đàn áp, lo thân còn chưa muốn nổi thì còn nghĩ gì đến chuyện giúp tay cho đồng bọn.

Tiêu Thanh Đồng ngồi thiền trên cát, thấy sư phụ và sư công của mình bắt đầu chiếm được thượng phong, và không sớm thì muộn cũng chiến thắng thì hết sức vui mừng.

Đột nhiên xa xa vang lại những tiếng kêu gào kỳ quái, hết sức rùng rợn và thảm não. Tiêu Thanh Đồng bỗng vùng đứng dậy nói :

- Sư phụ! Sư công! Hãy lắng tai mà nghe thử!

Trần Chánh Đức dù đang hăng say chiến đấu, nhưng khi nghe tiếng gọi của Tiêu Thanh Đồng thì không hẹn mà gặp, cả hai người cùng dừng tay lại một lượt, nhảy ra ngoài mấy bước, đề ý lắng tai nghe.

Đám Quan Đông tam ma đang mui phần chuốc lấy cái bại chợt thấy Trần Chánh Đức và Quan Minh Mai bỗng nhiên dừng tay lại thì mừng rỡ, vô cùng, như thoát khỏi cơn nguy.

Tiếng kêu gào càng lúc càng gần. Trên bãi cát mênh mông, một vùng mây đen u ám mỗi lúc càng kéo lại gần. Giữa khoảng ấy lại có những tiếng ầm ì như sấm sét.

Mặt mày Thiên Sơn song ưng tái hẳn lại. Trần Chánh Đức lập tức đem hai con ngựa lại, nói với Quan Minh Mai :

- Mau chạy gấp, may ra còn kịp! Mau đứng lên vai tôi xem thử.

Quan Minh Mai đặt Tiêu Thanh Đồng trên lưng ngựa ngồi rồi phóng lên đứng trên vai Trần Chánh Đức nhìn về phía xa.

Quan Đông tam ma thấy hai người đáng lẽ thắng chắc nhưng lại bỗng dưng bỏ ngang trận giao đấu thì thấy hết sức lạ lùng, lại còn có những cử chỉ và hành động bất thường thì không hiểu gì cả, chỉ biết đứng trơ trơ mà ngẩn ngơ và kinh ngạc.

Đột nhiên Quan Minh Mai kêu lên :

- Dường như hướng Bắc có hai cây cổ thụ khác cao.

Trần Chánh Đức nói :

- Phải hay không, đến nước này cũng phải chạy về hướng ấy mà thoát thân cái đã. Sống hay chết đành trông chờ vào số mệnh thôi!

Quan Minh Mai lập tức phóng sang ngựa, ngồi đằng say Tiêu Thanh Đồng. Sau đó hai con tuấn mã phi như bay. Hấp Hạp Đài thấy họ bỏ lại bình nước thì mừng quá cúi xuống nhặt lên.

Thình lình, Cổ Kim Phiêu kêu lên một tiếng kinh hãi :

- Trời ơi! Một đàn chó sói đông vô số... có đến hàng mấy ngàn con...

Dứt lời, Tam ma nhảy vội lên lưng ngựa phi như bay, đi sau lưng Thiên Sơn song ung.

Tiếng chân của muôn loài thú, tiếng sủa của muôn ngàn con sói tạo thành một cảnh hỗn loạn kinh hồn!

Cổ Kim Phiêu quay đầu lại, thấy trong chỗ cát bụi mịt mù có vài chục con hổ, mấy trăm con lạc đà, từng bầy dê vàng, trâu trắng, ngựa vằn, báo, gấu chạy tán loạn. Đền sau xa hơn một chút, chẳng biết hàng bao nhiêu ngàn hay bao nhiêu vạn con chó sói rượt theo.

Trước mặt muôn thú có một người cưỡi ngựa lông đỏ chói phi thật lẹ làng. Con hồng mã luôn luôn chạy trước bầy dã thú chừng vài chục trượng mà không bao giờ bị bắt kịp, dường như là cố ý dẫn đường.

Chỉ trong chớp mắt, con hồng mã đã vọt qua mặt bọn Tam ma. Người kỵ mã ở trên lưng mặc áo đen, nhưng vì cát bụi nhuộm đầy nên đã trở thành màu vàng sậm. Mặc dù ngựa bay vọt qua, người ấy vẫn quay lại ngoái cổ nhìn Tam ma nói lớn :

- Các người còn chưa chịu tẩu thoát? Bộ không sợ chết hay sao?

Đặng Nhất Lôi nhìn thấy bầy dã thú thì tay chân rụng rời, kềm cương không vững, bị con ngựa hất ngã xuống đất. Đặng Nhất Lôi nhìn lên, thấy hổ, báo có tới mấy trăm con đang chạy trối chết, bay vọt qua. Kinh hãi quá, Đặng Nhất Lôi kêu la oai oái :

- Thôi rồi! Mạng của ta kể như là xong rồi!

Cổ Kim Phiêu và Hấp Hạp Đài vừa quay lại thì bầy chó sói hằng hà sa số đã kéo tới. Tất cả vũ khí cũng như võ nghệ cao cường của bọn Tam ma giờ đây kể như vô dụng.

Đang lúc Đặng Nhất Lôi tuyệt vọng bỗng nghe tiếng vó ngựa đằng sau lưng. Người kỵ mã áo đen khi nãy trở lại nắm cả thân hình của hắn thả lên lưng ngựa của Hấp Hạp Đài, miệng nói lớn :

- Hãy chạy về hướng Tây!

Tam ma hú hồn, giục ngựa chạy mau về hướng Tây theo lời chỉ dẫn của kỵ mã áo đen...

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Ân Cừ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Thú hoang khi đói tìm mỗi xé - Thù bạn như nhau gặp họa chung

Thiên Sơn song ung phóng ngựa phi như bay, không dám chậm trễ. Hai người vốn ở chốn sa mạc lâu năm nên hiểu rõ bầy chó sói hung dữ kia vô cùng. Một khi chúng đói đi tìm mồi, bất luận người hay bất cứ loài thú nào không may bị chúng rượt theo đều trở thành mồi ngon, vô phương cứu chữa.

Chạy được một lúc, quả nhiên hai người thấy trước mặt có hai cây táo ngàn năm, gốc mấy ôm, cao cả trăm thước, cành lá sum xuê. Quan Minh Mai nói với Trần Chánh Đức :

- Thế là thoát hiểm, không bị làm mồi cho lũ sói kia!

Quan Minh Mai bế Tiêu Thanh Đồng xuống, tháo yên cương cho hai con ngựa nói với chúng :

- Ráng chạy cho thật lẹ, tìm nơi yên ổn tạm trú để thoát khỏi đàn sói kia nhé hai con!

Hai con ngựa như hiểu ý Quan Minh Mai liền sánh đôi phi thật lẹ. Quan Minh Mai nhìn theo bóng song mã cho đến khi khuất dạng mới thở phào nhẹ nhõm. Lúc đó, một bầy sói khoảng gần trăm con đã đến gần, sủa lên âm ỉ. Thiên Sơn song ung liền bế Tiêu Thanh Đồng phi thân lên cây táo để lánh nạn. Bầy sói nhìn lên cây táo, nhảy chồm lên, sủa âm ỉ nhưng giận lắm vì không làm sao leo lên được.

Quan Minh Mai ngồi trên cây nhìn thấy kỵ mã áo đen cỡi ngựa hồng là một người già, trạc tuổi Trần Chánh Đức phi trước bầy dã thú bỗng la lên :

- Ủa! Y đây mà!

Trần Chánh Đức cũng gật đầu đáp :

- Đúng rồi! Chính là y!

Trần Chánh Đức nhìn vợ thờ dài nói :

- Mà y thì đã sao nào? Làm gì mà quýnh lên thế? Gặp như tôi gặp nguy hiểm, có ai lo lắng như vậy không?

Quan Minh Mai nghe nói bỗng giận dữ quát lên :

- Cứ ở đó mà nói ba láp ba xàm mãi! Có mau cứu người ta hay không?

Dứt lời, Quan Minh Mai tay mặt nắm chắc cành táo, buông người xuống lơ lửng. Trần Chánh Đức “hừ” một tiếng, đưa tay mặt nắm cứng lấy chân trái của vợ, làm thành “một sợi dây dài”.

Kỵ mã áo đen vừa chạy qua, Trần Chánh Đức liền buông thẳng người xuống, dùng tay nắm lấy áo ngay vai kéo lên. Kỵ mã áo đen sẵn đà phi thân lên cây táo. Con ngựa của ông ta tiếp tục chạy, càng lúc càng nhanh cho đến khi mất hút.

Người áo đen quay mắt nhìn thấy Thiên Sơn song ưng thì lộ vẻ tức giận, nét mặt hầm hừ.

Trần Chánh Đức hỏi :

- Anh bị sói rượt à?

Người áo đen, bực tức nói :

- Thôi đừng lăm chuyen!

Quan Minh Mai bỗng xen lời :

- Tại sao lại lăm chuyen? Người ta cứu mạng cho mà!

Trần Chánh Đức thấy vợ bênh vực mình bỗng nét mặt vui hẳn lên. Người áo đen cười nhạt nói :

- Cái gì cứu mạng? Các người làm hỏng hết kế hoạch của người ta thì có!

Trần Chánh Đức nói :

- Anh bị sói rượt này giờ chắc mệt lắm rồi. Hãy nghỉ một chút đã.

Người áo đen như chưa hết giận, hậm hực nói :

- Làm gì sói dám rượt ta? Viên Sĩ Tiêu này há sợ đám súc sanh ấy?

Người áo đen kia chính là Thiên Trì Quái Hiệp Viên Sĩ Tiêu. Giữa ông ta và vợ chồng Thiên Sơn song ưng có một “chuyện tình tam giác” hết sức ly kỳ.

...

Thuở nhỏ, Viên Sĩ Tiêu và Quan Minh Mai chơi với nhau rất thân. Khi trưởng thành, hai người trở thành một cặp tình nhân, tình cảm hai bên càng ngày càng thêm thắm thiết đậm đà. Tuy nhiên, tính tình cả hai đều ngang ngược, chẳng ai chịu nhường ai. Rồi một hôm, không hiểu vì một chuyện xích mích gì mà Viên Sĩ Tiêu bỏ đi biệt tăm đến mãi tận vùng sa mạc hướng Bắc. Quan Minh Mai chờ đợi mòn mỏi hơn mười năm mà vẫn không thấy bóng dáng và tin tức của Viên Sĩ Tiêu ở đâu. Chẳng bao lâu, cha mẹ Quan Minh Mai gả nàng cho Trần Chánh Đức. Sau khi hai người làm lễ thành hôn thì Viên Sĩ Tiêu đột ngột trở về cố hương. Biết được chuyện người tình đã sang ngang, Viên Sĩ Tiêu buồn bã, nát tan cõi lòng. Quan Minh Mai cũng ngỡ ngàng, thẹn thùng. Chuyện đã lỡ làng nên cả hai chỉ còn biết ôm mối hận lòng mà thôi chứ chẳng ai nói với ai được lời nào. Trần Chánh Đức ghen tuông tìm Viên Sĩ Tiêu quyết đấu nhưng đánh không lại vì bản lĩnh Viên Sĩ Tiêu cao hơn mình một bậc. Nếu không nhờ Quan Minh Mai năn nỉ thì có lẽ Trần Chánh Đức đã nguy hiểm đến tính mạng. Từ đó, Trần Chánh Đức tự lượng sức mình, không còn dám nghĩ đến chuyện gây sự với Viên Sĩ Tiêu nữa, âm thầm dẫn vợ qua xứ Hồi sống một cuộc sống ẩn dật. Viên Sĩ Tiêu và Quan Minh Mai dù vậy vẫn không thể nào quên được nhau. Mặc dù cả đôi bên vẫn đường đường chính chính, không đi lại với nhau hay làm chuyện gì mờ ám để gây nên tai tiếng, nhưng tình nghĩa bấy nhiêu năm quen biết cũng như niềm tâm sự đau buồn không thể nào vui được. Chính Trần Chánh Đức cũng nhìn thấy được điều đó nên rất buồn lòng và đau khổ. Tóm lại suốt mấy chục năm trời sau đó, cả ba người đều buồn phiền, không lúc nào vui được. Cho đến giờ này, cả ba đều già hết rồi, nhưng tâm sự của họ vẫn không hề thay đổi chút nào.

... Trần Chánh Đức nghĩ mình cứu mạng Viên Sĩ Tiêu mà không được tiếng cảm ơn còn bị ông ta hậm hực nói xốc óc thì trong lòng không được vui. Quan Minh Mai hiểu tính tình hay dỗi hờn của Viên Sĩ Tiêu nên dịu giọng hỏi :

- Sao? Chúng tôi làm hỏng kế hoạch gì của anh vậy?

Viên Sĩ Tiêu đáp :

- Ta đang tìm cách dẫn dụ đàn sói này vào cạm bẫy để giết chúng, tự nhiên mấy người “nhánh nhẩu đoảng” ra tay “cứu người”, làm hỏng hết mọi việc! Nhưng thôi, dù sao thì các người cũng có ý tốt, ta xin có lời cảm ơn.

Không biết Viên Sĩ Tiêu nói thật hay không, nhưng được nghe lời cảm ơn từ miệng ông ta nói ra, Thiên Sơn song ưng cảm thấy vui vẻ, miễn nguyện vô cùng.

Khi đó, nhìn thấy Quan Đông tam ma hốt ha hốt hải chạy đến. Viên Sĩ Tiêu nói :

- Hãy cứu người trước rồi tính sau.

Dứt lời, Thiên Trì Quái Hiệp nhảy xuống, vung chưởng ra tay giết một lượt đến mấy chục con sói. Sau đó ông ta nắm lấy bọn Tam ma, thả từng tên lên cây táo bên kia. Ba tên lên tiếng cảm tạ Thiên Trì Quái Hiệp chẳng cùng.

Viên Sĩ Tiêu lại hăng máu, khi chưởng khi chỉ, giết thêm vô số chó sói. Đánh giết một hồi chán chê, ông ta mới chịu leo lên cây trở lại. Bầy sói hung hăng, thấy đồng loại bị người đánh chết liền đổ xô lại xé thịt đồng loại ăn ngấu nghiến.

Sau cùng, bầy sói như biết rõ không thể nào đụng được những người ở trên cây bèn rút lui, nhập lại với đồng loại, tiếp tục rượt theo bầy dã thú.

Thiên Sơn song ưng dạy Tiêu Thanh Đồng ra mắt Thiên Trì Quái Hiệp. Viên Sĩ Tiêu nhìn gương mặt của nàng biết đang mang bệnh trầm trọng nên lấy ra một viên thuốc nói :

- Đây là viên “Thiết sâm hoàn”. Con mau uống vào là hết bệnh ngay, lại còn tăng thêm sinh lực mười năm công phu luyện tập.

Quan Minh Mai biết đây là một viên thuốc rất quý liền bảo đồ đệ mau tạ ơn Viên Sĩ Tiêu nhưng chỉ thoáng một cái, ông ta đã nhảy xuống dưới rồi tung mình mấy cái mất hút.

Uống xong viên thuốc, nét mặt Tiêu Thanh Đồng hồng hào ngay trở lại. Nàng cảm thấy khỏe khoắn trong người, sức lực như tăng cường thêm rất nhiều.

Quan Minh Mai nói :

- Thật là một viên thuốc tiên!

Uống thuốc xong, Tiêu Thanh Đồng liền theo Thiên Sơn song ưng trở về Ngọc Vương Cỗn. Trước khi đi, nàng không quên nhìn lên cây táo bên phía nói với Tam ma :

- Ta chính là Thúy Vũ Hoàng Sam Tiêu Thanh Đồng. Các người muốn gì sau này cứ việc tìm ta mà thanh toán.

Quan Minh Mai nhìn Tam ma nói :

- Nếu chúng bây có gan trời thì cứ việc đụng đến đồ đệ của ta.

Về đến Ngọc Vương Cỗn, Tiêu Thanh Đồng nhất nhất kể lại đầu đuôi mọi chuyện cho Thiên Sơn song ưng nghe. Đến đoạn Trần Gia Cách thân mật với Hương Hương công chúa, Quan Minh Mai giận dữ đứng dậy la lên :

- Phải giết chết cả hai đứa bạc tình này!

Tiêu Thanh Đồng nghe nói thất kinh can ngăn :

- Đừng! Sư phụ! Đừng nên...

Tiêu Thanh Đồng sợ hãi quá đến ngất đi. Đến lúc tỉnh dậy, nàng không thấy sư phụ cùng sư công ở đâu cả. Hoàng hốt, Tiêu Thanh Đồng lên ngựa phóng đi tìm.

...

Thiên Sơn song ưng sau khi nghe kể đều giận dữ khôn tả, quyết phải đi tìm Trần Gia Cách cùng Hương Hương công chúa Kha Tư Lệ. Đi được ba ngày thì phát hiện nhìn ra xa thấy có hai bóng người một nam một nữ trẻ tuổi đang sóng ngựa đi đôi. Nhận ra là Trần Gia Cách cùng Kha Tư Lệ, Thiên Sơn song ưng liền phi ngựa tiến tới.

Trần Gia Cách trông thấy hai người thì mừng rỡ, nhảy xuống ngựa chào hỏi :

- Được gặp hai vị tiền bối nơi đây thật là may mắn. Chẳng hay hai vị có tìm thấy Tiêu Thanh Đồng cô nương hay không?

Quan Minh Mai trong bụng chửi thầm :

- “Đồ bạc tình bạc nghĩa! Khéo giả vờ thăm hỏi người tình cũ!”

Tuy vậy, ngoài mặt bà ta vẫn giả là đáp :

- Chưa! Chẳng hay có việc gì vậy?

Miệng nói, nhưng mắt Quan Minh Mai đảo mắt nhìn Kha Tư Lệ. Chưa kịp hỏi thì Trần Gia Cách đã mau mắn nói :

- Đây là sự phụ của lệnh tỳ. Cô nương mau làm lễ ra mắt.

Hương Hương công chúa vội vàng nhảy xuống ngựa khấu đầu, miệng tươi tắn thưa :

- Con là Kha Tư Lệ. Chị con vẫn thường nhắc nhở đến hai vị tiên bối luôn.

Hai vợ chồng Thiên Sơn song ung nhìn thấy sắc đẹp của Kha Tư Lệ cũng phải giật mình nghĩ thầm :

- Con bé đẹp như thế này, chả trách tên kia bội tình, “có mới nói cũ”!

Trần Gia Cách kể lại đầu đuôi câu chuyện. Quan Minh Mai cũng âm ừ, để yên cho chàng nói. Trần Gia Cách vừa kể xong, Quan Minh Mai bèn đề nghị :

- Hay là chúng ta cùng nhau đi tìm Tiêu Thanh Đồng một thể có lẽ tiện hơn.

Trần Gia Cách nghe nói cả mừng. Thế rồi bốn người cùng nhau tiến thẳng về hướng Bắc mà đi. Dọc đường, Thiên Sơn song ung để ý thật kỹ từng hành động của Trần Gia Cách cùng Kha Tư Lệ. Bà nhận thấy họ có vẻ khăng khít bên nhau nhưng vẫn giữ đúng nề nếp gia phong, không có gì tỏ vẻ là yêu đương cuồng loạn.

Tối đến, bốn người dựng lều nghỉ chân. Quan Minh Mai bàn mưu hành thích cả hai người, Trần Chánh Đức sẽ ra tay hạ sát Trần Gia Cách, còn bà ta sẽ hành thích Kha Tư Lệ.

Thiên Sơn song ung đến lều của Trần Gia Cách và Kha Tư Lệ. Thấy hai người vẫn còn thức ngồi bên ngoài nói chuyện với nhau, hai vợ chồng chưa ra tay vội, để ý lắng nghe. Trần Gia Cách và Kha Tư Lệ luôn luôn nhắc chuyện về Tiêu Thanh Đồng, nét mặt cả hai hiện đầy vẻ lo âu đối với Thúy Vũ Hoàng Sam. Trần Gia Cách từng lời nói, từng cử chỉ đều tỏ ra quan tâm đến sự an nguy của Tiêu Thanh Đồng nhiều hơn là Kha Tư Lệ ở cạnh bên mình.

Đột nhiên Quan Minh Mai khựng lại. Bà cảm thấy mũi lõng. Hai giọt nước mắt từ từ lăn xuống đôi gò má. Trần Chánh Đức thấy vậy liền ôm vợ sát vào lòng như an ủi. Cả hai người sau đó mỉm cười, bỏ về lại lều mình.

Sáng ra, vừa thức dậy, Trần Gia Cách và Kha Tư Lệ mới hay Thiên Sơn song ung đã bỏ đi từ bao giờ. Gần chỗ hai người ngồi nói chuyện hôm qua có khắc bằng mũi kiếm nhiều đại tự thật lớn :

“Phụ tình bạc nghĩa, chó trách mạng vong”

Kha Tư Lệ ngạc nhiên hỏi :

- Mấy chữ này có ý nghĩa gì vậy?

Trần Gia Cách cười đáp :

- Thiên Sơn song ung cho biết có chuyện phải đi gấp.

Bỗng nhiên Kha Tư Lệ kinh hãi la lên :

- Kia, anh hãy thử lắng nghe!

Tiếng chó sủa từ xa vọng lại mỗi lúc một gần. Trần Gia Cách cả kinh nói :

- Đó là bầy sói đói đi tìm mồi, chạy mau!

Hai người thu dọn thật lẹ rồi phóng lên ngựa phi như bay. Đằng sau, hàng ngàn, hàng vạn con chó sói kéo từng bầy chạy tới như một làn sóng hải hùng. Nhờ hai con thần mã phi thật lẹ, phút chốc Trần Gia Cách và Kha Tư Lệ đã bỏ xa đàn sói ngót trên 100 dặm.

Tin tưởng đã qua cơn nguy hiểm, Trần Gia Cách cùng với Kha Tư Lệ ngồi xuống nghỉ mệt tại một nơi tương đối an toàn, bên cạnh có một rừng cây nhỏ. Lúc ấy trời cũng đã khuya. Sớm ban ngày nóng bao nhiêu thì ban đêm trở nên lạnh bấy nhiêu. Thấy vậy, Trần Gia Cách bèn đi nhặt một mớ cành khô về nhóm lên làm thành một đống lửa.

Quá mệt mỏi, cả Trần Gia Cách nằm gần bên đống lửa sưởi ấm đến nỗi thiếp đi lúc nào không hay. Đến lúc nghe tiếng sói sủa âm ỉ, hai người mới giật

mình tỉnh giấc. Hai người định lên ngựa chạy nhưng đã quá muộn, bầy sói đã bao vây cả hai chung quanh.

Thấy bầy sói có vẻ do dự, Trần Gia Cách biết ngay bởi vì loài vật vốn sợ lửa nên chàng vội vàng dùng đám cành khô bỏ thêm vào đồng lửa cho phụt lên. Một đám sói có lẽ vì quá đói nên liều mạng, xông vào. Bốn con nhảy tới vỗ hai con ngựa, liền bị cặp mã đá tung bó vó trước sau, vỡ đầu chết tươi.

Trần Gia Cách quăng xác chúng vào giữa đàn sói, lập tức những con sói khác nhào tới xé thịt chúng ra ăn ngon lành, luôn cả xương cũng không còn.

Bốn con khác xông tới vỗ Hương Hương công chúa. Trần Gia Cách cả kinh, một tay chop lấy một con dùng làm vũ khí đập vào đầu một con khác chết tươi cả hai. Một chân chàng bồi cho một con một cước chết ngay tại chỗ, rồi một tay dùng chưởng đánh ngay đầu một con khác vỡ sọ. Theo phương pháp, cũ, Trần Gia Cách lại quăng xác chúng ra giữa đàn sói để mụch chúng “thu dọn hộ chiến trường”.

Nhìn đồng cảnh khô sập hết, Trần Gia Cách cả kinh nói với Kha Tư Lệ :

- Cô coi chừng đồng lửa, nhớ đốt thêm và giữ cho ngọn lửa cháy đều, để tôi đi lấy thêm củi về mới được.

Kha Tư Lệ gật đầu dặn lại :

- Anh phải hết sức thận trọng.

Trần Gia Cách tả xung hữu đột, giết thêm nhiều sói để mở đường vào rừng lấy thêm cành cây khô. Cứ lấy được vài cành khô là chàng lại phải giết thêm vài con sói. Đến lúc ôm đầy được một bó, Trần Gia Cách trước sau đã giết được cả trăm con. Đám dã thú đánh hơi được mùi máu của đồng loại thì ủa đến tranh nhau ăn thịt, cắn xé lẫn nhau.

Trần Gia Cách phóng mình một cách đã nhảy về lại “thành lửa” của mình. Thấy chàng trở về an toàn, Kha Tư Lệ mừng rỡ vô cùng, chạy ra giúp chàng đem củi vào trong để tiếp tục nhóm lửa.

Nhìn vào bên trong đồng lửa, Trần Gia Cách bỗng kinh hãi thấy một bóng người quần áo rách như bươm, tay cầm kiếm, mình mẩy dính đầy máu me. Đôi mắt hần nhìn Trần Gia Cách tỏ vẻ lo lắng, như van lơn. Hẳn chính là Hoá Thủ Phán Quan Trương Siêu Trọng.

Kha Tư Lệ nói :

- Người này bị bầy sói rượt, thời may thấy ngọn lửa của chúng ta nhảy vào nên thoát nạn. Kia! Anh xem y có thương hay không.

Kha Tư Lệ động lòng rót một ly nước đưa cho Trương Siêu Trọng. Hoá Thủ Phán Quan mừng rỡ chop lấy uống một hơi cạn. Định cầm khăn đến lau máu trên mặt cho y, nhưng tình cờ nhận ra là tên hung ác hôm ở tông hành dinh giao thủ với Trần Gia Cách và định bắt sống mình, Hương Hương công chúa la lên một tiếng kinh hãi.

Trần Gia Cách nhìn Trương Siêu Trọng nghiêm mặt nói :

- Lại đây!

Nhưng Trương Siêu Trọng hình như đã kiệt sức nên chỉ mới trở mình một cái đã ngã lẩn ra bất tỉnh.

...

Nguyên Trương Siêu Trọng sau khi cứu được Hoa Nhĩ Đạt đem về trận thì bắt gặp Trần Gia Cách cùng Hương Hương công chúa lên đường đi tìm Tiêu Thanh Đồng. Y liền bàn với Hoa Nhĩ Đạt cùng đi theo hần để rình hai người, chờ cơ hội bắt Hương Hương công chúa. Chẳng ngờ giữa đường hai tên đụng phải đàn sói hung dữ, hàng nghìn hàng vạn con, nên cả hai phải liều chết mà chống đỡ. Trong khi Hoa Nhĩ Đạt đang bận chống đỡ với bầy sói, Trương Siêu Trọng liền nghĩ ra một độc kế. Y thừa lúc Hoa Nhĩ Đạt không đề ý liền đâm cho một kiếm sau lưng chết tốt. Thuận tay y giết luôn con ngựa của mình và của Hoa Nhĩ Đạt đang cỡi. Thế là đàn sói ủa vào xé xác Hoa Nhĩ Đạt và hai con ngựa ra. Nhờ vậy, Trương Siêu Trọng mới được rộng chỗ để tìm đường thoát ra.

Bị đàn sói rượt suốt cả ngày đêm, không ăn không uống, Trương Siêu Trọng đã đến hồi kiệt lực, nhưng thời may lại tìm được ngọn lửa của Trần Gia Cách đốt nên xông bừa vào mà tránh đàn dã thú.

...

Hương Hương công chúa thấy tội nghiệp y nên lấy khăn nhúng nước lau mặt cho y, rửa sạch các vết máu. Sau đó, nàng lại đổ thêm vào miệng y thêm một ít nước. Sau một hồi khá lâu, Trương Siêu Trọng mới từ từ tỉnh hẳn lại.

Trần Gia Cách nói :

- Chúng ta hiện tại đang lâm vào tình trạng hiểm nghèo. Hãy cùng nhau hợp tâm hợp lực để cùng nhau thoát khỏi bầy sói này, mà tạm gác lại những ân oán. Trương đại nhân nghĩ sao?

Trương Siêu Trọng gật đầu nói :

- Lời Trần tổng đã chủ thật sáng suốt. Nếu chúng ta còn rắp tâm mà hại lẫn nhau thì chỉ có nước vào bụng sói cả mà thôi!

Trong khi Trần Gia Cách và Kha Tư Lệ thay phiên nhau trông chừng đống củi, Trương Siêu Trọng thừa cơ hội vận công tinh đường nên chẳng bao lâu đã hồi phục được nguyên khí.

Trần Gia Cách sức nhớ được phương pháp “Thiên lang yên truyền phóng”. Chàng liền đốt một thanh củi lửa thật dài, giơ lên cao như một ngọn pháo bông. Trương Siêu Trọng lắc đầu nói :

- Vô ích! Dù cho ai có trông thấy đi chăng nữa cũng chẳng dám tới đây cứu chúng ta đâu. Trừ khi có một đạo quân vài ngàn người thì may ra!

Đến sáng, đàn sói vẫn tiếp tục bao vây chặt chẽ bên ngoài thành lửa. Trần Gia Cách nhìn xa thấy một bầy lạc đà mấy trăm con đang chạy thì reo lên :

- Hay lắm! Hy vọng đàn sói sẽ bỏ chúng ta mà rượt bầy lạc đà này.

Chàng vừa dứt lời lại nghe nhiều tiếng sủa từ xa vọng lại. Thì ra đằng sau bầy lạc đà là một bầy sói nữa, không biết là bao nhiêu con đang đuổi theo.

Trương Siêu Trọng bực mình lên tiếng chửi rủa :

- Cái lũ quỷ sứ kéo đến càng lúc càng đông. Phen này chắc chỉ có nước chết thôi chứ còn mong gì mà thoát nạn! Khốn nạn! Thật là khốn nạn!

Đột nhiên có ba thớt ngựa đang tiến dần về phía đống lửa. Nhưng lúc đến gần thì không thể nào vào được bên trong vì đàn sói bu lại chung quanh quá đông, có đến cả nghìn con.

Ba người kia võ nghệ thật cao cường, xông xáo giết rất nhiều sói. Nhưng càng giết, chúng càng kéo tới đông, binh khí của ba người không làm sao giết kịp.

Không ai bảo ai, cả Trần Gia Cách lẫn Trương Siêu Trọng cùng xông ra giết sói cứu người. Sau một hồi nỗ lực ra công, năm người đã mở được một đường cho ba con ngựa vào bên trong thành lửa để trốn nguy. Mọi người chợt nhìn ra một người bị trói chặt hai tay nằm sấp trên lưng một con ngựa. Người này dáng điệu mảnh khảnh, hình như là một thiếu nữ.

Ba người kia đã kiệt sức. Trần Gia Cách liền dìu thiếu nữ kia xuống để cởi trói. Vừa nhìn thấy mặt thiếu nữ, Trần Gia Cách bỗng thất kinh kêu lên một tiếng. Kha Tư Lệ không đành được kêu lớn :

- Trời ơi! Chị tôi! Chị! Chị..

Thì ra thiếu nữ bị trói với gương mặt xanh xao kia chính là Tiêu Thanh Đồng chứ chẳng phải ai xa lạ.

Hôm ấy sau khi nghe sư phụ có ý định đi giết Trần Gia Cách và Kha Tư Lệ, Tiêu Thanh Đồng sợ hãi đến ngất đi. Khi tỉnh lại nàng không dám chậm trễ liền lên ngựa đi tìm sư phụ để ngăn cản.

Đi được nửa buổi, nàng đụng phải Quan Đông tam ma. Không đủ sức chống cự, Tiêu Thanh Đồng bị bắt trói lại bỏ trên lưng ngựa.

Quan Đông tam ma sau đó cứ chạy vòng vòng mà không biết đường nào ra. Tình cờ ba tên phát hiện được khói bay ở trên trời thì tưởng là đã gần ra được sa mạc mà đến một làng mạc nào. Nhưng chúng có ngờ đâu đó là khói từ cây củi lớn do Trần Gia Cách đốt giờ cao lên trời.

Đang loay hoay tìm hướng thì đụng phải đàn sói rượt bầy lạc đà nên cả ba đều phải chạy thực mạng mà mở đường máu. Thời may chúng nhìn thấy được đống lửa của Trần Gia Cách nên liều mạng xông tới, lại nhờ Trần Gia Cách và Trương Siêu Trọng ra tay cứu nên mới còn mạng.

Tiêu Thanh Đồng vừa mở mắt ra, thấy mình đang nằm trong lòng Trần Gia Cách, còn Kha Tư Lệ thì gục đầu một bên khóc nức nở.

Cảm động vô cùng, Tiêu Thanh Đồng ngồi dậy ôm Kha Tư Lệ nói như hờn như trách :

- Em vẫn còn thương nhớ chị hả? Những tưởng trong kiếp này mình không bao giờ còn gặp được nhau nữa!

Trần Gia Cách nhìn Quan Đông tam ma với cặp mắt đầy thù hận. Trương Siêu Trọng thấy thế vội “khuyên” can, kêu gọi mọi người nên hợp tác với nhau cho qua cơn hoạn nạn.

Vì mãi chăm sóc cho Tiêu Thanh Đồng nên Trần Gia Cách và Kha Tư Lệ quên bỏ thêm củi khô vào đống lửa, để một chỗ bị tắt hẳn, chừa một khoảng trống ra. Đến khi Kha Tư Lệ vừa khám phá ra thì đã có mấy chục con sói xông vào.

Không kịp chụp lấy binh khí, Trần Gia Cách liền thi triển “Bách Hoa Thố Quyền” giết một lượt năm con sói cứu nguy cho Kha Tư Lệ.

Phía Tam ma ngồi đột nhiên tắt củi. Đàn sói lại thừa cơ xông vào tấn công. Trương Siêu Trọng phải chụp vội thanh kiếm xông bừa tới giết sói. Tam ma cũng phải rút binh khí ra đánh dữ dội.

Cổ Kim Phiêu giết được vài con sói thì bị một con cắn trúng vào chân. Hắn vừa giết được con sói ấy thì một con khác lại nhảy tới tấp vào cổ tay hắn làm rơi mất binh khí.

Trần Gia Cách thấy vậy liền rút một thanh củi đang cháy thảy cho Cổ Kim Phiêu, miệng hô lớn :

- Bắt lấy!

Cổ Kim Phiêu mừng rỡ bắt lấy cây củi, rồi cầm quơ vào trước mặt mấy con sói. Giống vật quả lúc nào cũng sợ lửa nên không con nào dám lại gần Cổ Kim Phiêu nữa.

Trong khi đó, Trần Gia Cách đã rút được thanh đoản kiếm của Tiêu Thanh Đồng tặng mình ra. Chàng mặc sức tung hoành, giết sói nhiều không biết bao nhiêu mà kể. Những con còn lại hoảng sợ chạy ra ngoài. Duy chỉ một con dữ dằn, không chịu lùi, chỉ nhe hai răng chực cắn lại.

Trần Gia Cách liền bỏ xuống một kiếm ngay đầu nó. Nào ngờ con vật khôn ngoan, lùi lại sau đồng thời tấp lấy thanh kiếm của chàng. Trần Gia Cách dùng chân đá cho nó mấy cước nhưng con vật vẫn cắn chặt không chịu nhả. Nổi giận, Trần Gia Cách tung ra một chưởng đánh ngay đầu con chó vỡ sọ, ngã gục xuống chết, nhưng trên miệng còn ngậm thanh đoản kiếm của chàng.

Mọi người đang chung quanh bỗng cảm tưởng như một ánh hào quang lóe lên, rồi tắt cả cùng kinh ngạc. Trong miệng con sói rõ ràng ngậm đoản kiếm mà trên tay của Trần Gia Cách cũng lại cầm một đoản kiếm còn nguyên vẹn chứ không phải bị gãy.

Trần Gia Cách đưa lưỡi kiếm lên nhìn thử. Một luồng kiếm khí toát ra khiến cho chàng cảm thấy lạnh người. Qua giây phút, Trần Gia Cách chợt hiểu được nguyên do. Thì ra thanh kiếm Tiêu Thanh Đồng tặng cho chàng thật sự có đến hai lớp vỏ. Lớp vỏ thứ nhất đã đánh ai cũng biết. Nhưng không ngờ trên thực tế nó còn thêm một lớp vỏ bí mật thứ hai nữa. Lớp vỏ đặc biệt này được ngụy trang hết sức khéo léo đến độ ai cũng tưởng đó là lưỡi kiếm, nhưng không ngờ được sự thật đó chỉ là một bao kiếm sắc bén mà thôi. Trần Gia Cách đã được Tiêu Thanh Đồng cho biết rằng có một ẩn tàng nào trong thanh kiếm này mà trải qua bao nhiêu chủ nhân rồi mà vẫn không ai biết được nó. Nếu không có sự tình cờ bị con chó tấp lấy lưỡi kiếm thì có lẽ Trần Gia Cách không bao giờ biết được bí mật này của thanh kiếm.

Trần Gia Cách lấy rút cái vỏ trong miệng con sói ra rồi tra kiếm vào thì quả nhiên vừa vặn vô cùng, trông như một thanh kiếm thường chứ không ai biết rằng nó đã được bọc ở ngoài thêm một lớp vỏ nữa.

Hương Hương công chúa tò mò cầm kiếm lên xem, khen ngợi luôn miệng, thích thú vô cùng. Nàng rút vỏ kiếm bí mật ấy gỡ nhẹ mấy cái chợt thấy một vật gì tròn đỏ như hột cườm màu đỏ tươi gắn dính vào từ bên ngoài.

Kha Tư Lệ liền rút cây trâm trên đầu nàng cạy nhẹ một cái, một hột màu đỏ rơi vào lòng bàn tay nàng. Kha Tư Lệ cầm hột cườm đỏ đặt lên tay của Trần Gia Cách. Chàng xem xét một hồi thì nhận ra là một hột hoàn sáp nhỏ chứ không phải là hột cườm.

Trần Gia Cách hỏi Tiêu Thanh Đồng :

- Chúng ta có nên mở ra xem thử không?

Tiêu Thanh Đồng gật đầu, tỏ ý ưng chịu. Trần Gia Cách khẽ bóp nhẹ một cái, hoàn sáp vỡ làm đôi. Bên trong là một miếng giấy mỏng vo tròn lại thật nhỏ. Chàng mở giấy ra xem, thấy mặt giấy mỏng dính như cánh ve sầu. Màu giấy trắng theo thời gian đã thành màu vàng sậm. Trên giấy viết toàn bằng chữ Duy nhỏ li ti. Bên mặt có vẽ một bản đồ rất đầy đủ chi tiết, có núi, sông, rạch, đường đi, bãi cát...

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Ân Cừu Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Thoát nanh dã thú xa nhân thức - Lên chốn non cao nhập cô thành

Trương Siêu Trọng biết phe Trần Gia Cách phát hiện được điều gì bí mật nên giả vờ đi lấy củi, chạy qua chạy lại, liếc mắt nhìn trộm một cái. Thấy toàn là chữ Duy, Hóa Thủ Phán Quan thất vọng vô cùng.

Nhiều đoạn viết bằng cổ ngữ Duy, Trần Gia Cách không hiểu, phải hỏi Tiêu Thanh Đồng.

Tiêu Thanh Đồng ngồi đọc cả buổi, mặt đắm chiều suy nghĩ, tay vo tròn tờ giấy bỏ vào trong mình. Nàng ngồi vẽ ra đất một tấm họa đồ, khẽ tính nhẩm, suy tới suy lui.

Trần Gia Cách nói :

- Em còn yếu lắm, chẳng nên dùng trí óc nhiều mà có hại cho thần kinh. Bao giờ có thì giờ rằng chúng ta sẽ nghiên cứu sau. Bây giờ điều quan trọng là làm cách nào để thoát thân đây.

Tiêu Thanh Đồng nói :

- Em suy tính kế hoạch không những chỉ để tẩu thoát bầy sói hung ác kia, mà còn làm sao thoát khỏi tay bầy “sói người” kia nữa!

Nàng nói xong liền đảo mắt nhìn Trương Siêu Trọng và Tam ma. Suy nghĩ vài giây, Tiêu Thanh Đồng lại nói :

- Anh đứng lên lưng ngựa trông về hướng Tây xem có một đỉnh núi nào màu trắng không?

Trần Gia Cách làm theo lời Tiêu Thanh Đồng chỉ dẫn, thấy xa xa có một dãy núi, nhưng không thấy được ngọn núi nào màu trắng cả, liền nhìn nàng mà lắc đầu.

Tiêu Thanh Đồng “hừ” một tiếng, nói :

- Căn cứ theo bản đồ chỉ dẫn thì thành quách xưa đó cách đây chẳng bao xa, đáng lý ra phải nhìn thấy được đỉnh núi rồi chứ lẽ nào không?

Trần Gia Cách từ trên lưng ngựa nhảy xuống hỏi :

- Thành quách cổ xưa nào?

Tiêu Thanh Đồng đáp :

- Hồi nhỏ, em được nghe người lớn kể lại rằng trong sa mạc này có một thành quách rất cổ xưa, thời đó có tiếng là một nơi phồn hoa rực rỡ của xứ Ngoại Mông. Rồi chỉ trong một đêm, từng cơn cát kéo qua, vùi lấp hết nguyên cả chốn cổ thành đó, chôn sống toàn vẹn mấy vạn cư dân tại vùng đó.

Quay qua Hương Hương công chúa, Tiêu Thanh Đồng nói :

- Kha Tư Lệ! Việc này em biết rõ hơn chị, hãy thuật lại cho anh ấy nghe đi!

Hương Hương công chúa nói :

- Nơi ấy có rất nhiều huyền thoại, còn về chốn cổ thành đó thì chưa ai được tận mắt thấy qua. Người nào thấy được thì không còn mạng để trở về. Căn cứ vào truyền thuyết ấy thì bên trong cổ thành là một kho tàng khổng lồ, đầy dẫy vàng bạc, ngọc ngà châu báu. Những người bên trong cổ thành đó đều biến thành quỷ. Đám người này mê say cổ thành nên khi chết hồn vẫn không rời nơi đây. Một số người lạc đường ở bãi sa mạc vô ý lọt vào cổ thành thấy được kho tàng liền chất đầy của báu lên lạc đà, những tưởng sẽ trở thành đại phú ông, nào ngờ đi khắp chu vi thành mà vẫn không tìm được đường ra.

Trần Gia Cách hỏi :

- Sao vậy?

Hương Hương công chúa đáp :

- Người ta bảo rằng đám quỷ trong cổ thành ấy không cho ai mang bất cứ món gì ra khỏi cổ thành nên cố ý làm mê loạn tinh thần. Nếu như người ấy bằng lòng bỏ lại tất cả những gì đã lấy, ắt lũ quỷ sẽ không làm khó dễ nữa, sẽ mở đường cho ra.

Trần Gia Cách cười nói :

- Lòng tham con người quá nặng! Liệu có ai bằng lòng để lại những vật báu vô chủ đã vào tay mình bao giờ!

Tiêu Thanh Đồng gật đầu nói :

- Quả là như vậy! Cũng theo truyền thuyết thì người nào không lấy gì, mà rút một vài lượng bạc của mình ra để lại trong thành thì dưới giếng cát sẽ có nước ngọt trào lên, tha hồ uống cho đã khát!

Trần Gia Cách cười nói :

- Thì ra lũ quỷ ấy cũng tham lam đáo để!

Hương Hương công chúa nói :

- Trong dòng họ ta cũng có nhiều người cố công đi tìm nơi ấy, nhưng có đi mà không về! Có một lần, một đoàn thương nhân đi qua vùng sa mạc cứu được một người sắp chết khát, nghe người ấy kể rằng khi ông ta vào trong cổ thành thì không sao, nhưng đến lúc trở ra thì cảm thấy đầu óc choáng váng, cứ chạy quanh chạy lại như một bản cờ vậy. Khi tìm được dấu chân thì cứ tìm theo đó mà đi nhưng không ngờ đó lại là dấu chân của chính mình. Cứ chạy vòng vòng như thế mà ông ta mệt quá, ngã lộn ra đất. Khi được cứu sống, ông ta cho biết nếu ai có cho ông ta hết cả kho tàng trong cổ thành thì ông ta cũng không dám hé môi nói lại điều gì thấy được trong cổ thành ấy chứ đừng nói là bước vào đó thêm một bước nữa!

Trần Gia Cách nói :

- Trong bãi sa mạc mà mình tự rượt theo dấu chân của mình mà chạy vòng vòng thì sự kiện ấy cũng đáng sợ thật.

Hương Hương công chúa nói :

- Lại còn một sự kiện đáng sợ hơn nữa là đang đi trong sa mạc bỗng nghe có tiếng người kêu đích danh mình. Nhưng nếu theo chỗ phát ra tiếng gọi mình thì chắc chắn sẽ lạc đường lạc lối.

Trần Gia Cách nói :

- Một người bỗng đứng trước mắt cả một kho tàng khổng lồ thì vui mừng quá sức, dĩ nhiên là thần trí trở nên bất thường rồi! Đã vậy, đường đi trong sa mạc lại khó nhận xét nên cứ quanh quẩn trong “Mê hồn trận” rồi sinh ra đủ thứ ảo giác. Nếu dừng nghĩ nhiều tới vàng bạc châu báu, có lẽ tâm trí sẽ sáng suốt hơn, ắt sẽ tìm được đường ra chứ chẳng sợ ma quỷ nào dẫn đi lạc đường cả.

Tiêu Thanh Đồng nói :

- Cái tờ giấy khi này chính là bản đồ chỉ rõ đường đi nước bước vào cổ thành đó.

Hương Hương công chúa cười nói :

- Chúng ta nào có màng đến kho tàng đó làm gì, vì vậy bức họa đồ đó phỏng có giá trị gì? Nhưng trái lại, thanh kiếm này quả là một bảo vật, rất có công dụng, có thể dùng để đối địch với kẻ thù được.

Dứt lời Hương Hương công chúa đưa tay lên đầu nhỏ ba sợi tóc để gần lưỡi kiếm khẽ thôi nhẹ một cái. Lập tức, ba sợi tóc biến thành sáu.

Tiêu Thanh Đồng lại tung chiếc khăn lên, đưa lưỡi kiếm ra. Kiếm chưa chạm đến khăn mà chiếc khăn đã bị rọc làm hai mảnh.

Trương Siêu Trọng cùng Tam ma trông thấy thế không đành được, buột miệng khen :

- Thật là bảo kiếm!

Trần Gia Cách thờ dài nói :

- Bảo kiếm tuy tốt và lợi hại, tiếc thay lại không thể giết hết được bầy lang sói!

Tiêu Thanh Đồng nói :

- Theo như trong bản đồ chỉ vẽ thì cổ thành ấy dựng trên một đỉnh núi trắng như ngọc, cao ngất trời. Theo như bản đồ chỉ thì núi ấy cách đây không xa, nhưng nhìn sao chẳng thấy, thật lạ kỳ!

Hương Hương công chúa hỏi :

- Nhưng mà ngọn núi đó có gì quan trọng hà chị?

Tiêu Thanh Đồng đáp :

- Chỉ tới đó mới có thể thoát hiểm. Trong cổ thành có đầy đủ dinh thự, có lâu đài, có thành lũy che chở, không phải sợ bầy lang sói này. Cổ thành ấy không ở đâu xa mà chỉ quanh quẩn trong sa mạc này.

Trần Gia Cách lại nhảy lên lưng ngựa nhìn lại một lần. Lần này chàng thấy một bóng chim ưng đen bay qua một đỉnh núi. Chàng cả mừng nhảy xuống nói :

- Phải rồi! Có lẽ vì chúng ta ở quá gần nên không thấy được màu trắng của đỉnh núi kia. Nhưng nhờ con chim ưng màu đen bay qua mà tôi tinh ngộ vì trông thấy màu đen nổi bật lên. Rất có thể ý trong họa đồ nói rằng “trắng” tức không phải là “đen”.

Tiêu Thanh Đồng nghe nói bỗng mừng rỡ, reo lên :

- Em hiểu rồi! Như vậy có nghĩa là chúng ta phải chờ tới đêm tối mới trông rõ được. Giữa đêm tối thì đương nhiên màu trắng sẽ nổi bật lên ngay. Đó chính là ngọn Bạch Ngọc Phong.

Trần Gia Cách và Hương Hương công chúa hết sức khâm phục cách suy luận của Tiêu Thanh Đồng.

Trần Gia Cách nói :

- Từ đây đến đó phỏng chừng 100, 125 dặm.

Tiêu Thanh Đồng đề nghị :

- Chúng ta phải hết sức cẩn thận, đừng để chúng biết kéo chúng tìm cách ám hại chúng ta thì khổ!

Sau đó, Tiêu Thanh Đồng lại bàn đến kế hoạch thoát thân cho ba người, làm cách nào vừa thoát khỏi chốn này mà không bị bỏ mạng với đàn sói hung dữ kia.

Trương Siêu Trọng nghe ba người ngồi bàn với nhau mãi không ngừng, lại thấy Trần Gia Cách đứng trên lưng ngựa nhìn ra xa nên trong lòng bỗng nghĩ ngờ nhiều điều.

Bỗng Trương Siêu Trọng đánh bạo hỏi Trần Gia Cách :

- Thế nào! Tổng đà chủ đã tìm được giải pháp nào để thoát thân hay chưa?

Trần Gia Cách đáp :

- Chúng tôi đang bàn về chuyện ấy đây. Vẫn chưa tìm ra được giải pháp nào hữu hiệu. Tuy nhiên, Hương Hương công chúa có cách giải quyết.

Cả Trương Siêu Trọng lẫn Tam ma đều tò mò hỏi :

- Cách gì?

Trần Gia Cách đáp :

- Một người chịu hy sinh, làm mồi như đàn sói kia chạy về một hướng khác để cho sáu người thoát hiểm.

Hấp Hạp Đài nói :

- Dĩ nhiên chúng ta không thể để cho hai cô gái làm vật hy sinh được rồi. Như vậy không phải là nghĩa cử cao đẹp.

Trương Siêu Trọng nói với một giọng hết sức nham hiểm :

- Hấp huynh nói rất phải! Theo tôi thì cái nghĩa cử cao đẹp đó phải dành cho...

Liếc nhìn Trần Gia Cách, Trương Siêu Trọng nói tiếp :

- Người anh hùng khí khái như Trần tổng đà chủ đây. Chẳng hay ý của Tổng đà chủ thế nào?

Bọn Tam ma vỗ tay hoan nghênh đề nghị đó. Tiêu Thanh Đồng hoảng hốt kêu lên :

- Đứng! Anh đừng mắc mưu khích tướng của chúng!

Trương Siêu Trọng đắc ý nói :

- Nếu bắt thăm thì hai chữ hy sinh đâu còn ý nghĩa nữa. Tổng đà chủ là thủ lĩnh của một bang hội, tên tuổi vang lừng trong võ lâm, là người nghĩa khí nổi tiếng trên giang hồ. Hơn nữa Tổng đà chủ lại là người đưa ra kế hoạch, thử hỏi còn ai hiểu rõ kế hoạch hơn người bày ra nó? Ý Tổng đà chủ thế nào?

Trần Gia Cách với điệu bộ hiền ngang nói ngay :

- Sống chết là chuyện thường. Người hào kiệt bao giờ cũng coi cái chết nhẹ tựa lông hồng. Tôi sẵn sàng nhận lãnh trách nhiệm.

Trương Siêu Trọng đắc ý nghĩ thầm :

- “Thanh niên hảo thắng thì chỉ có bỏ mạng thôi! Lại gặp ta gài mìn vào thế, làm sao tránh được? Tốt! Đi sớm thì chết sớm thôi. Mà ở thì cũng chẳng còn mạng!”

Trần Gia Cách leo lên lưng con bạch mã. Hương Hương công chúa chạy ra theo. Trương Siêu Trọng chộp ngang hông nàng lớn tiếng nói :

- Ta đếm đến tiếng thứ ba mà người vẫn chưa chịu giục ngựa ra khỏi thì ta lập tức ném con nhãi này ra cho đám sói ăn thịt.

Hắn vừa đếm đến tiếng thứ ba thì không phải chỉ một, mà hai bóng ngựa vọt ra ngoài như tên bắn. Thì ra Tiêu Thanh Đồng thừa lúc không ai chú ý liền nắm lấy cương của con hồng mã của Hương Hương công chúa, hai tay cầm hai cây lửa mở đường xông ra trước. Trần Gia Cách chộp lấy hai con sói, chân đá vào hông con bạch mã một cái. Con thần mã liền quay đầu trở lại hí vang lên, phóng qua đồng lửa. Trần Gia Cách thừa cơ ném mạnh hai con sói đối vào Trương Siêu Trọng. Hóa Thủ Phán Quan kinh hãi vội buông Hương Hương công chúa ra, nhảy qua một bên tránh khỏi. Trần Gia Cách lại móc ra ba quân cờ nhắm Trương Siêu Trọng ném, rồi xách ngang hông Kha Tư Lệ kéo lên lưng con bạch mã.

Trương Siêu Trọng liều mạng nhảy theo định nắm đuôi con bạch mã kéo lại, nào ngờ con vật không ngoan vô cùng. Như biết trước được điều nguy hiểm, con bạch mã khéo nhún xuống một cái rồi tung hai vó sau đá Trương Siêu Trọng một cái ngã sòng xoải. Cũng may cho hắn nhờ có nội công cao siêu nên chỉ bị đau một chút thôi chứ không đến nỗi bị thương.

Tiêu Thanh Đồng tay cầm hai cây lửa xông xáo mở đường cho con bạch mã chở Trần Gia Cách và Kha Tư Lệ đằng sau. Những con sói nào đến gần hông ngựa đều bị Trần Gia Cách đâm trúng yết hầu hoặc chặt đứt hai chân trước. Tình thế cực kỳ nguy hiểm, nhưng cuối cùng cả hai con tuấn mã đều thoát được vòng vây, nhắm phía trước phi như bay.

Bầy sói vẫn rượt theo, không chịu bỏ. Tuy nhiên hai con thần mã chạy nhanh quá nên chỉ phút chốc đã bỏ xa đàn sói một đoạn khá xa. Chạy đến nửa đêm, đỉnh núi màu trắng đã hiện ra rõ ràng trước mắt ba người.

Tiêu Thanh Đồng nói :

- Từ đây đến đó còn chừng 60 dặm nữa. Chúng ta hãy nghỉ ngơi một lát đã.

Hương Hương công chúa lấy nước ra cho mọi người giải khát. Sau khi nghỉ ngơi, lấy lại sức xong xuôi, tất cả lại tiếp tục lên đường. Không bao lâu, ba người đã đến nơi, dưới chân núi. Nhìn thấy đường quanh co khúc khuỷu, Tiêu Thanh Đồng liền đề nghị tìm một nơi an toàn cột ngựa lại, rồi lấy họa đồ ra xem. Quả nhiên, cứ theo lời chỉ dẫn, ba người đã tìm ra đường đi lên núi một cách dễ dàng. Tuy vậy, mãi đến lúc trời hừng sáng, ba người mới lên được gần đỉnh núi.

Gần đó là một dãy nhà có phòng ốc đàng hoàng. Những nét nguy nga tráng lệ vẫn còn, nhưng đượm đầy vẻ hoang vu tĩnh mịch.

Ba người liền vào bên trong thám hiểm. Đến một căn phòng, Hương Hương công chúa trông thấy một chiếc hài của phục nữ. Nàng vừa cầm lên xem thử thì chiếc hài đã vỡ nát ra thành cát bụi.

Đi xem một vòng, ba người lại trở ra, đi trên các con đường lớn. Trên mặt đường rải rác vô số binh khí và xương cốt.

Tiêu Thanh Đồng nói :

- Chỉ cần nhìn cũng đủ biết rằng nơi đây từng là một bãi chiến trường khốc liệt. Số người chết nhiều không biết bao nhiêu mà kể.

Hương Hương công chúa nói :

- Đường lên cỏ thành hiểm trở như thế, dấu tẩu trí đến cỡ nào cũng làm cách nào mà tấn công lên đây được? Thật là kỳ lạ!

Tiêu Thanh Đồng nói :

- Chắc phải có nội ứng.

Lại tiếp tục giờ họa đồ ra nghiên cứu, Tiêu Thanh Đồng lại tìm được một đường bí mật dẫn vào một hang động lên trên đỉnh núi. Đi đến tận cùng hang động, Trần Gia Cách chợt trông thấy ánh hào quang lấp lánh chẳng khác gì một khối vàng. Chàng chạy tới xem thử thì đó là một bộ kim khôi, kim giáp, bên trong là một bộ xương.

Tiêu Thanh Đồng cầm đuốc soi, thấy trên vách đá có treo một cây kim phủ cán dài áng ngay giữa hai cánh cửa động đóng kín.

Trần Gia Cách gỡ cây kim phủ xuống, rút thanh đoản kiếm ra chặt đứt hết những sợi dây xích và ổ khóa trên cửa. Chàng cười nói :

- Cây kim phủ này thật là nặng! Người này ắt phải khỏe mạnh lắm mới sử dụng được nó.

Xô mạnh cánh cửa đá ra, Trần Gia Cách phát hiện được bên trong có một cái hầm sâu, chôn chắt những bộ xương trắng hếu. Tiêu Thanh Đồng lại cầm đuốc tiếp tục soi. Đằng sau hầm vài trượng là một cánh cửa bằng ngọc thạch.

Trần Gia Cách rút đoản kiếm ra chém thử vào cánh cửa, nhưng lạ thay, cánh cửa vẫn không bị trầy trụa hay sứt mẻ một chút nào cả.

Tiêu Thanh Đồng lại giờ họa đồ ra xem tiếp. Nàng mừng rỡ reo lên :

- Chúng ta cứ tiếp tục đi hết con đường hầm này sẽ đến cung điện của cỏ thành.

Ba người cứ theo đường hầm đi tiếp, quả nhiên chẳng bao lâu sau đã gặp ngay một cung điện đồ sộ. Bên ngoài là vô số hài cốt cùng với binh khí nằm la liệt trên mặt đất, chứng tỏ năm xưa nơi này cũng xảy ra một trận ác chiến.

Ba người bước vào cung điện. Đột nhiên thanh đoản kiếm trên tay Trần Gia Cách tuột khỏi tay chàng rớt xuống đất. Trường kiếm của Tiêu Thanh Đồng cũng chịu chung số phận, đồng thời bao nhiêu mũi thiết liên từ trong người nàng đều rớt tứ tung trên mặt đất.

Ai nấy đều kinh ngạc không hiểu rõ vì lý do gì. Trần Gia Cách cúi xuống nhặt thanh đoản kiếm, nhưng hình như nó bị dính chặt cứng. Chàng chợt tỉnh ngộ, vận nội công rút mạnh một cái mới lấy lên được.

Trần Gia Cách nói :

- Dưới nền đá này là một núi nam châm!

Sau đó, chàng cùng với Tiêu Thanh Đồng cùng nhau nhặt tất cả binh khí lên, dùng vải bọc lại cẩn thận.

Trần Gia Cách kể :

- Ngày xưa vua Huỳnh Đế tạo lập ra đội quan “chỉ nam” kéo đi đánh giặc Xuy Vu giữa chốn sa mù. Nhà vua còn biết dùng đá nam châm dùng để hút

các binh khí của địch quân nữa. Theo thời gian, người ta áp dụng vào việc chế tạo địa bàn và nhiều thứ hữu dụng khác nữa.

Bỗng nhiên Hương Hương công chúa reo lên :

- Lại xem cái này hay lắm!

Hai người nghe Hương Hương công chúa gọi liền chạy lại xem thử, thấy một bộ xương trắng đứng, bên ngoài còn mang lớp vỏ phục của một đại tướng, trên tay còn cầm một thanh trường kiếm màu trắng, tuyệt đẹp.

Tiêu Thanh Đồng nói :

- Đây là một thanh kiếm ngọc.

Trần Gia Cách vừa lấy thanh kiếm ngọc xuống, toàn thân bộ xương ngã xuống, tan thành cát bụi. Chàng nhìn lưỡi kiếm quan sát, thấy nó sắc bén vô cùng, có thể nói còn hơn cả binh khí đúc bằng sắt thép.

Mọi người tiếp tục thám hiểm, khám phá ra vô số binh khí trong cung điện. Tất cả đều làm bằng ngọc cả, lại có nhiều món binh khí lạ lùng, không giống như 18 món binh khí của các người trên võ lâm sử dụng.

Tiêu Thanh Đồng nói :

- Chủ nhân cung điện này, không biết là vua chúa nào thời trước, thật là mưu trí vô cùng. Ông ta bố trí như thế này thật là ngoài sức tưởng tượng của tất cả mọi người. Kẻ thù nếu vào đây tất sẽ bị trừ tính của nam châm hút hết binh khí xuống, trên tay không còn một tác sát. Sau đó người bên trong cung điện sẽ dùng binh khí bằng ngọc thanh toán tất cả, không còn một ai sống sót nổi!

Hương Hương công chúa chỉ vào một bộ giáp sắt bên trong có bộ xương, nói :

- Có lý! Kìa, rõ ràng đây là một dũng sĩ, mang giáp sắt và thiết chùy, nhưng khi vào đến đây thì cả người lẫn binh khí đều bị hút chặt xuống đất mà chờ chết thôi chứ không làm gì được.

Tiêu Thanh Đồng nhìn quanh một hồi, bỗng lấy làm lạ nói :

- Nhưng kẻ cũng lạ! Tại sao có nhiều người sử dụng binh khí bằng ngọc mà cũng không tránh khỏi cái chết là sao?

Đi sâu vào bên trong thêm một tí, một cảnh tượng hết sức lạ lùng đập vào mắt mọi người. Trong một căn phòng, vô số các bộ xương đứng như người sống, tay chân như đang múa quyền đá cước, không có vũ khí ở chung quanh.

Trần Gia Cách nói :

- Có lẽ đây là những cao thủ võ lâm nên mới không cần dùng tới binh khí, mà chỉ giải quyết bằng võ nghệ để tranh hơn thua với nhau thôi.

Xem xét một hồi, chàng lại cu mảy lăm bầm :

- “Không có lý nào! Chẳng lẽ tất cả đám người này đều đồng tài đồng sức, chết vì độc thủ của nhau hay sao?”

Ba người lại xuyên qua một thạch thất, thấy bên trong đầy đủ giường ngọc, bàn ngọc, ghế ngọc..., sạch sẽ vô cùng. Trên một trong nhiều chiếc giường ở đó là một bộ hài cốt.

Trần Gia Cách nói :

- Chúng ta hãy tạm nghỉ chân nơi này.

Lấy lương khô và nước ngọt ra chia cho mọi người, Tiêu Thanh Đồng nói :

- Chẳng hiểu bây giờ chờ chúng ta đến bao lâu? Giả sử như chúng cứ tiếp tục vây lý ở đó để cho chúng ta cạn lương thực trên này thì cũng mệt lắm chứ chẳng phải chơi.

Ăn uống xong, sẵn có mấy chiếc giường ngọc, ba người đặt lưng ra đánh một giấc ngon lành. Suốt mấy ngày mệt nhọc vất vả, đến bây giờ thật sự ba người mới được ngủ yên giấc như thế này...

Sáng sớm hôm sau, Trần Gia Cách thức dậy trước. Tiêu Thanh Đồng và Kha Tư Lệ vẫn còn say sưa trong giấc nồng.

Trần Gia Cách trong đầu lẩn quẩn nhiều chuyện. Chàng thắc mắc rằng sau khi mình thoát khỏi được nơi này, liệu anh ruột chàng, vua Càn Long có chịu giữ lời hứa mà thanh lọc người Mãn từ từ ra khỏi triều đình hay không? Và trường hợp như vua Càn Long bội ước thì mình sẽ phải xử trí như thế nào?

Hết nghĩ đến việc nước, chàng lại nghĩ đến chuyện tình. Nhìn Tiêu Thanh Đồng và Kha Tư Lệ ngủ ngon như hai tượng thần, Trần Gia Cách bỗng chợt thấy cảm khái vô cùng.

Cả hai người đều có thể nói được là sống chết với Trần Gia Cách trong cơn hoạn nạn. Cả hai đều xinh đẹp, đều khá ái. Và chàng biết chắc chắn cả hai đều yêu chàng. Và hình như chính Trần Gia Cách cũng yêu cả hai nàng.

Tiêu Thanh Đồng giỏi dang, có thể cáng đáng, gánh vác được chuyện lớn. Nàng thật là một trang nữ lưu hào kiệt. Tính nết nàng trầm lặng, ít nói nên đôi khi trở thành khó hiểu. Kha Tư Lệ thì bộc lộ hẳn tâm tình, không giấu diếm gì cả. Nàng là mẫu người có thể sống vì yêu mà cũng có thể chết vì yêu. Nàng không lo được chuyện lớn như Tiêu Thanh Đồng, nhưng đối với việc nội trợ trong gia đình thì thật là mẫu người lý tưởng.

Tóm lại, một người Trần Gia Cách vừa yêu vừa kính, còn một người vừa yêu vừa mến. Thật bên nào nặng bên nào nhẹ thật khó bề mà cân nhắc được.

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Ân Cừ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Trổ tài thần dẹp uy cao thủ - Giết sói lang trừ hại tế nhân

Nhắc lại Trương Siêu Trọng và Quan Đông tam ma, sau khi nhìn thấy đàn sói rượt theo Trần Gia Cách, Tiêu Thanh Đồng và Hương Hương công chúa thì trong lòng hết sức vui mừng.

Trương Siêu Trọng nói :

- Tôi chỉ tiếc có nàng Kha Tư Lệ. Con người xinh đẹp như thế mà phải bị làm mồi cho lũ sói hung dữ kia. Còn Trần Gia Cách và Tiêu Thanh Đồng thì có chết cũng là đáng số, chẳng ai thương!

Bốn tên sau đó lại chất thêm củi khô vào lửa. Thấy đói bụng, cả bọn bèn bắt mấy con sói chết nướng ăn cho đỡ đói.

Bỗng lại có tiếng sủa vang lên từ xa đưa lại. Chó sói kéo tới càng lúc càng đông khắp cả tứ phía. Nhìn cảnh khô sắp hết, cả Trương Siêu Trọng cùng bọn Tam ma lo ngại không biết mấy. Tất cả ngồi lại bàn với nhau tìm cách nào tẩu thoát trong hoàn cảnh tuyệt vọng.

Đang băn khoăn nghĩ ngợi thì bỗng nhìn thấy cát bụi mịt mù trên không. Tiếng chân thú dồn dập, mỗi lúc nghe một gần.

Lúc ấy, cảnh khô đã hết sạch. Một khi tất cả những cây củi trong đống lửa cháy thành than là không còn cách nào để ngăn ngừa được đàn sói xông vào nữa. Mọi người sức nhớ ra cách của Tiêu Thanh Đồng dùng cây lửa để dọa sói đến gần. Nhưng khổ thay, chỉ có được ba con ngựa cho bốn người. Mà người nào cũng đều nghĩ bụng rằng chỉ còn cách dùng ngựa liều mạng xông ra mà thôi chứ không thể ngồi yên để chờ chết được.

Trương Siêu Trọng đưa tay nắm lấy dây cương một trong ba con ngựa của Tam ma. Hấp Hạp Đài nhảy tới cản lại hỏi :

- Mi muốn gì?

Trương Siêu Trọng định tổng cho Hấp Hạp Đài một chưởng thì Đẳng Nhất Lôi và Cổ Kim Phiêu xông tới, rút binh khí ra chuẩn bị đối địch.

Trương Siêu Trọng dù bản lĩnh cao siêu nhưng cũng tự biết một mình khó cự nổi nếu Tam ma liên thủ đánh mình. Bỗng nhiên y chỉ tay ra ngoài nói :

- Thôi hết rồi! Sói lại đến nữa kia!

Quan Đông vừa quay mặt ra nhìn thử, Trương Siêu Trọng đã nhảy lên lưng ngựa phóng ra ngoài, còn nói vọng lại :

- Để ta ra ngoài thám thính tình hình hộ cho các người.

Sự thật đó là một bầy lạc đà chứ không phải là sói. Trương Siêu Trọng đầu óc linh mẫn, trong thoáng chốc đã nghĩ được kế thoát thân nên mới nói gạt Tam ma để thừa cơ đoạt ngựa xông ra.

Thấy bầy lạc đà, đàn sói lập tức chuyển hướng rượt theo mùi “ngon hơn” và nhiều hơn. Nhờ vậy, Trương Siêu Trọng phi ngựa an toàn không bị sói rượt hay cản đường.

Hỏa Thủ Phán Quan chạy một hồi gặp một “hắc y nhân” có tuổi chặn đầu ngựa hấn lại hỏi :

- Những bầy sói kia ở đâu?

Trương Siêu Trọng chưa kịp trả lời thì thấy đằng sau có hai kỵ mã, một người đàn ông mặt đỏ, đầu trọc lóc, một người đàn bà tóc bạc phơ đang đuổi theo một bầy thú vật gồm dê rừng, lạc đà, ngựa vằn, như lũ chúng về chuồng. Y còn đang cau mày chưa hiểu ắt giáp gì, lại thấy Tam ma từ đầu phi ngựa đến.

Vừa trông thấy “hắc y nhân”, bọn Tam ma liền xuống ngựa cung kính chào hỏi :

- Hân hạnh được tái ngộ ngài nơi đây. Ngài vẫn mạnh giỏi chứ?

Hắc y nhân “hừ” một tiếng đáp :

- Cái gì không mạnh!

Hắc y nhân chính là Thiên Trì Quái Hiệp Viên Sĩ Tiêu, còn hai kỵ mã chính là vợ chồng Thiên Sơn song ung.

...

Nguyên vợ chồng Thiên Sơn song ung định hành thích Trần Gia Cách với Kha Tư Lệ, nhưng khi nhìn thấy hai người hết lòng lo lắng cho Tiêu Thanh Đồng thì lại không nỡ. Sau giây phút đó, hai người bỗng cảm thấy quý mến nhau, thương yêu gắn bó hơn bao giờ hết. Họ nhìn lại dĩ vãng, trong suốt bao nhiêu năm gây gổ với nhau toàn những điều phi lý bỗng cảm thấy hối hận và nực cười. Sau khi trở về lều, hai người thức suốt đêm tâm sự với nhau. Sự nhớ ra Trần Gia Cách là đồ đệ của Viên Sĩ Tiêu, Thiên Sơn song ung bỗng toát cả mồ hôi. Nếu không kịp thời tỉnh ngộ, hai người đã gây ra đại họa, khó mà yên thân được với Thiên Trì Quái Hiệp sau này. Nghĩ vậy, hai vợ chồng lên lút bỏ ra đi, nhưng cũng không quên để lại mấy hàng chữ nhắc nhở Trần Gia Cách. Sau đó, hai vợ chồng quyết định phải đi tìm Viên Sĩ Tiêu để nói chuyện, mục đích hàn gắn lại tất cả những chuyện không vui đã xảy ra trong quá khứ.

...

Gặp Viên Sĩ Tiêu, vợ chồng Thiên Sơn song ung tươi cười, vồn vã đón tiếp thân mật. Trần Chánh Đức luôn miệng hỏi thăm Thiên Trì Quái Hiệp, thái độ rất vui vẻ cởi mở, không như trước lúc nào cũng có ý ghen tuông, xem ông ta là thù địch. Thấy Trần Chánh Đức thay đổi, Viên Sĩ Tiêu cũng vui vẻ chuyện trò hỏi thăm lại. Đôi bên như đã thông cảm nhau, dẹp bỏ được những thành kiến và hiềm khích trong mấy chục năm qua.

Viên Sĩ Tiêu cười nói :

- Hôm trước Trần đại ca đã phá hỏng kế hoạch của tôi rồi. Hôm nay đừng có tái diễn mà làm hại tôi nữa đấy nhé!

Trần Chánh Đức cũng tươi tỉnh, cười lớn đáp lại :

- Phải! Hôm nọ vợ chồng chúng tôi “nhanh nhẩu đoảng”, thật sự đã làm hỏng việc của đại ca. Hôm nay chúng tôi xin thành tâm đền bù lại chút đỉnh để tạ lỗi, nguyện theo giúp đại ca, bằng lòng để đại ca mặc tình sai khiến, dạy bảo.

Quan Minh Mai nghe chồng nói thế cũng mỉm cười gật đầu, biểu lộ đồng tình. Viên Sĩ Tiêu mừng rỡ đáp :

- Thế thì thật là quý hóa biết bao!

Ba người sau đó bàn thảo một hồi rồi lên ngựa lừa bầy thú đi theo dấu chân của những bầy sói.

Viên Sĩ Tiêu nhìn Trương Siêu Trọng và Tam ma đồng dặc nói :

- Bọn ta đi bắt chó sói đây. Các người muốn sống thì đi theo lãnh nạn!

Tam ma đã hai phen chịu ơn của Viên Sĩ Tiêu nên dù không muốn cũng khó từ chối, chỉ im lìm lặng thinh không đáp.

Trương Siêu Trọng “hừ” giọng mũi một tiếng, đáp :

- Tôi còn muốn sống để vui hưởng ít nhất là mấy chục năm nữa, không thể nghe lời “xúi dại” của “ngài” được.

Dứt lời, Trương Siêu Trọng quay mặt, định phóng lên ngựa đi. Trần Chánh Đức cả giận quát lớn :

- Mì đã không nghe lời dạy bảo của Viên đại hiệp lại còn giờ giọng ăn nói vô lễ hàm hồ như thế nữa hả?

Vừa nói dứt câu, Trần Chánh Đức vung tay chop ngang hông của Trương Siêu Trọng một cái. Trương Siêu Trọng liền vung cánh tay, gạt trao của Trần Chánh Đức qua một bên. Trần Chánh Đức liền vung một chưởng đánh thốc vào người Hóa Thủ Phán Quan. Trương Siêu Trọng thấy chưởng pháp của đối phương cực kỳ mạnh mẽ thì không dám khinh thường, liền vận toàn lực đẩy lại một chưởng.

Hai chưởng chạm vào nhau nảy lửa, tạo nên một tiếng đinh tai nhức óc. Cả Trương Siêu Trọng và Trần Chánh Đức cùng bị chưởng phong đẩy lùi ra sau mấy bước.

Trần Chánh Đức quát nạt, hỏi :

- Mì bằng lòng vâng theo lời của Viên đại hiệp rồi chứ?

Sau khi thử sức qua Trần Chánh Đức, Trương Siêu Trọng nhận thấy người ấy bản lĩnh không kém mình, mà một mực cung kính gọi Viên Sĩ Tiêu là Viên đại hiệp thì không khỏi kinh ngạc. Nhưng tính y vốn đa nghi, lại tự cao, cho rằng trên đời khó có người nào có tài nghệ hơn được y nên khinh khinh mà

tự nhủ thầm :

- “Hay là tên mặt đỏ đầu trọc này biết đánh không thắng nổi mình nên dùng hư danh của lão kia để dọa nạt mình? Được lắm! Để ta hỏi ít câu tất sẽ hiểu ngay bản lĩnh của “Viên đại hiệp” kia đến đâu.

Nghĩ vậy, Trương Siêu Trọng nói :

- Tại hạ có vài điều thắc mắc về võ thuật, xin được thỉnh giáo cùng Viên đại hiệp bằng khẩu quyết. Nếu “ngài” bậc sự là bậc tiền bối cao nhân thì tại hạ xin một lòng nghe theo tất cả những gì “ngài” sai bảo.

Viên Sĩ Tiêu cười ha hả nói :

- Bình sinh ta chỉ quen khảo võ kẻ khác chứ chưa hề bị ai “khảo võ” bao giờ. Ta hỏi mi nhé. Khi mi dùng thế “Cung Văn Thác Nguyệt” biến chiêu thành quyền theo thế “Tuyệt Ưng Lam Quan”; nếu tay trái ta đánh vào bên má trái ngươi theo thế “Hạ Sơn Trảm Hồ”, tay mặt ta điểm vào má phải mi ngay huyệt “thần đình”, đồng thời chân mặt ta đá vào phía dưới đầu gối mi đúng ba tấc, thử hỏi mi sẽ đối phó như thế nào?

Trương Siêu Trọng ngẩn ngời ra suy nghĩ một hồi rồi mới đáp :

- Hạ bàn tôi sẽ dùng thế “Bàn Cung Xạ Điều”, hai tay tôi sẽ sử dụng “Cầm Nã pháp” chop ngay mạch môn “ngài”.

Viên Sĩ Tiêu cười nói :

- Trong thế thủ có kèm theo thế công, đó là cách đối phó của cao thủ Võ Đang.

Trương Siêu Trọng thất kinh nghĩ thầm :

- “Y thật đáng sợ! Chỉ một câu nói đã đoán ra được môn phái của mình!”

Viên Sĩ Tiêu lại hỏi tiếp :

- Năm nọ khi còn ở Hồ Bắc, ta có khảo sát võ công của Võ Đang Chương môn nhân Mã Chân đạo trưởng và bù cho ông ta những khuyết điểm trong “Cầm Nã pháp”. Có lẽ Mã Chân cảm thấy đúng, chịu nghe lời nên truyền lại cho mi đúng phương pháp lắm.

Mặt Trương Siêu Trọng xám như tro, trông chẳng khác gì một thầy ma chết đứng. Viên Sĩ Tiêu lại hỏi :

- Tay mặt ta dùng “Miễn chương” hóa giải “Cầm Nã pháp” của mi, cùi chỏ trái ta đánh vào trước ngực mi ngay tim!

Trương Siêu Trọng lo lắng hỏi :

- Phải đó là “Chầu trùy” trong “Đại Hồng quyền” không?

Viên Sĩ Tiêu đáp :

- Mi khá đấy! Thế “Chầu trùy” của ta chỉ là hư chiêu, chờ mi xoay lưng né tránh, tay trái ta sẽ bắt ngờ đánh một chương vào ngay mặt mi. Thử hỏi xem mi làm cách nào khỏi võ mặt nào? Năm nọ ta đã thử Mã Chân đòn này và chỉ ông ta cách hóa giải.

Trương Siêu Trọng lại suy nghĩ một hồi lâu rồi mới trả lời :

- Nếu thế đánh của ngài nhanh quá không né kịp, tôi sẽ dùng thế “Uyên ương” đánh vào xương hông “ngài”, bắt buộc “ngài” phải né tránh mà lập tức thu tả chương về.

Viên Sĩ Tiêu cười đáp :

- Dù sao thì mi cũng xứng đáng là cao thủ số một của Võ Đang đấy!

Trương Siêu Trọng nói tiếp :

- Liên sau đó tôi điểm vào huyệt “Huyền cơ” ở ngay ngực ngài.

Viên Sĩ Tiêu cười, nói :

- Hay lắm! Mi dám tấn công ta liên tiếp như thế thì quả thật là một cao thủ. Ta lập tức đạp chân lên vị trí “Quy muội” ở phía Tây Bắc, đánh vào hạ bàn của mi.

Trương Siêu Trọng nói :

- Tôi lui về vị trí “Trọng”, tấn “Nguyên vọng” điểm “Thiên dung”.

Cổ Kim Phiêu và Hấp Hợp Đài nghe lời “Chỉ thượng đàm binh” của hai người thì ngơ ngác không hiểu gì cả. Đẳng Nhất Lôi bèn giải thích :

- Đó là 12 vị trí trong 64 quẻ Phục Hy, là những huyệt đạo trong châu thân con người.

Lúc đó, Viên Sĩ Tiêu lại nói :

- Chân trái ta tiến “Minh dĩ”, bắt qua “Kỳ môn”.

Trương Siêu Trọng nói :

- Tôi thoái “Trung phù”, dùng “Phùng nhãn thủ” hóa giải.

Viên Sĩ Tiêu lắc đầu nói :

- Trật lắt! Mi thua rồi! Không tin để ta thử cho xem. Cẩn thận!

Viên Sĩ Tiêu bay lên, dùng chân mặt đá vào huyệt “Bạch hải” của Trương Siêu Trọng một cái. Trương Siêu Trọng thất kinh la lên :

- Ôi, chết tôi rồi! Sao ông nỡ hại mạng..

Viên Sĩ Tiêu đã thâu cước lại nhưng ngón tay của ông ta đã đưa tới điểm vào huyệt “Phụng vĩ” của Trương Siêu Trọng khiến y nhói cả người, kêu lên từng hồi đau đớn.

Viên Sĩ Tiêu lại nhanh tay vuốt ngực hấn một cái để giải huyệt rồi cười, hỏi :

- Thế nào?

Mọi người thấy võ công của Trương Siêu Trọng thật là hết sức cao cường, thế mà Viên Sĩ Tiêu chỉ mới ra tay đã khiến cho y thiếu điều bỏ mạng thì không khỏi kinh hãi, người nào người nấy im thím thít. Võ nghệ của Thiên Trì Quái Hiệp thật là cao diệu không mức nào mà lường được.

Trương Siêu Trọng mặt cắt không còn chút máu, không còn dám nghênh ngang nữa, cúi đầu khúm núm thưa :

- Tại hạ xin vâng theo lời của Viên đại hiệp sai khiến.

Trần Chánh Đức hỏi :

- Kể ra võ công của người cũng có hạng trong võ lâm đấy. Người tên họ là gì?

Trương Siêu Trọng đáp :

- Tại hạ họ Trương, tên Siêu Trọng. Xin thỉnh vấn đại danh cao tánh của cả ba vị.

Trần Chánh Đức nói :

- À! Thì ra mi là Hòa Thủ Phán Quan đây mà! Viên đại ca! Hấn là sư đệ của Mã Chân đó!

Viên Sĩ Tiêu gật đầu nói :

- Võ công của hấn có phần còn sắc xảo hơn sư huynh hấn nữa đó!

Để cho mọi việc êm, Trương Siêu Trọng trả lại con ngựa cho đám Tam ma mà bắt một con trong đám thú vật để cỡi.

Trương Siêu Trọng lại hỏi Trần Chánh Đức :

- Trần đại hiệp! Bầy sói có hàng vạn con! Làm sao chúng ta bắt cho xuể đây? Không sợ bị chúng ăn thịt hay sao?

Trần Chánh Đức cười đáp :

- Viên đại hiệp xem đám sói này như đàn cừ non mà thôi. Người đã nói có kế hoạch là đương nhiên là biết cách tiêu diệt được chúng để trừ hại cho sa mạc. Người cứ đi theo, đừng hỏi!

Đi được một hồi, Viên Sĩ Tiêu bỗng dừng lại nói :

- Đây là dấu chân của bầy sói vừa đi ngang qua. Để tôi đi dẫn đầu. Sáu người ráng chắn bầy thú, đừng để cho con nào chạy lọt ra ngoài.

Đẳng Nhất Lôi định hỏi mấy câu thì Viên Sĩ Tiêu quay ngựa phi như bay. Chạy khoảng chín mươi dặm, bầy sói đông hằng hà sa số đánh được hơi người và hơi thú liền từ xa kéo tới như sóng tràn.

Viên Sĩ Tiêu dồn bầy lạc đà chạy mở đường. Sáu người kia cứ theo kế đã dặn mà làm theo. Cứ thế mà chạy xuống hướng Nam chừng 100 dặm, bỗng có hai người thợ săn người Duy chạy tới đón đầu hỏi :

- Viên lão gia, thành công chứ?

Viên Sĩ Tiêu đáp :

- Mau lên! Báo cho tất cả, đầu đó chuẩn bị sẵn sàng!

Hai người thợ săn Duy dẫn đầu đi trước. Đi một hồi lâu bỗng thấy giữa bãi sa mạc có một vòng thành đất cao hơn bốn trượng, với một cửa nhỏ đi vào. Viên Sĩ Tiêu liền dẫn bầy thú chui qua đó mà đi.

Những bầy chó sói rượt theo cũng chui lọt vào trong thành không sót một con. Thiên Sơn song ung cùng Hấp Hợp Đài cũng theo vào bên trong. Trương Siêu Trọng đến cửa, không biết nghĩ sao lại nép sang một bên. Đẳng Nhất Lôi và Cổ Kim Phiêu thấy vậy cũng đứng ở ngoài cửa với Trương Siêu Trọng mà không dám vào.

Bỗng một hồi tù và nổi lên, bốn bên ở hai bờ hàng vây bọc vòng thành vài trăm người Duy mạnh mẽ kéo tới cùng ra tay một lượt, chỉ trong nháy mắt đã dùng bùn đất bít kín cửa vào thành.

Đám người Duy bỗng vỗ tay hoan hô vang trời. Trương Siêu Trọng liền trở mắt nhìn xem thử. Hắn thấy có mấy chục người Duy ngồi trên lưng ngựa thông vào bên trong thành những sợi dây kéo bốn người leo ra, là Viên Sĩ Tiêu, vợ chồng Thiên Sơn song ung và Hấp Hợp Đài.

Trương Siêu Trọng đứng lên lưng ngựa nhìn vào bên trong, thấy một cảnh tượng hết sức khiếp đảm. Đó là một vùng lầy không lồ, không biết sâu bao nhiêu. Nguyên đàn sói mấy vạn con đang bị lún sâu xuống, tự chôn vùi thân xác chúng. Con nào càng vùng vẫy bao nhiêu lại càng bị lún sâu xuống bấy nhiêu.

Trần Chánh Đức cả mừng, cúi đầu trước Viên Sĩ Tiêu tỏ ý bái phục, nói :

- Những bầy sói này đã tác oai tác quái, làm hại dân chúng hai vùng Nam Bắc giải Thiên Sơn này hàng mấy trăm năm nay mà không sao trừ được chúng. Công lao và ân đức của Viên đại hiệp thật đáng ghi lại muôn đời!

Quan Minh Mai cũng nói :

- Người ta vì sống mà tranh đấu đến chết. Loài sói cũng vì đói, tìm kiếm miếng ăn mà bị đưa vào chỗ chết. Thật là thâm!

Trần Chánh Đức dắt Viên Sĩ Tiêu và Quan Minh Mai ra xa một chút bày tỏ về việc Trần Gia Cách và Tiêu Thanh Đồng. Hai người thú nhận suýt nữa đã ra tay hạ thủ Trần Gia Cách, và mong Viên Sĩ Tiêu tha thứ. Thiên Trì Quái Hiệp thấy Thiên Sơn song ung lòng dạ thật thà thì cũng không chấp nhặt, chỉ cười lên một tràng thoải mái.

Viên Sĩ Tiêu nói :

- Để chúng ta tìm gặp hai đứa nó rồi sẽ hay.

Sau đó Thiên Trì Quái Hiệp nhảy lên lưng ngựa. Kế đến là vợ chồng Thiên Sơn song ung. Chỉ trong nháy mắt, bóng ba người đã mất hút.

Trương Siêu Trọng thấy ba người đi rồi bỗng thở phào nhẹ nhõm. Hắn thắc mắc không hiểu Trần Gia Cách và Kha Tư Lệ giờ này sống chết ra sao. Hỏa Thủ Phán Quan nghĩ thầm :

- Nhiệm vụ của ta là làm sao phải bắt được con bé kia về dâng cho Hoàng thượng thì con đường công danh sự nghiệp sẽ được vô cùng hiển vinh. Còn Triệu Huệ có thắng hay bại, sống hay chết cũng chẳng có liên quan gì đến ta!

Suy nghĩ một hồi, Trương Siêu Trọng liền lợi dụng mối thù của Tam ma với Tiêu Thanh Đồng để nói chuyện, mục đích cùng với chúng kết làm vây cánh để lo việc chung với nhau. Hỏa Thủ Phán Quan hứa sẽ giúp chúng một tay trả thù nếu chúng chịu cùng y đi tìm tung tích của Kha Tư Lệ và Trần Gia Cách.

Tam ma cũng biết Trương Siêu Trọng là một tên ma đầu nham hiểm chứ không phải là phượng chính nhân quân tử. Chẳng qua đề nghị của y có lợi cho cả đôi bên nên cũng gật đầu ưng chịu. Hấp Hợp Đài từ ngày biết Dư Ngư Đồng và Trần Gia Cách thì rất phục hai người, đồng thời nể cả quần hùng Hồng Hoa hội nên không chút tánh thành với dự tính của Đẳng Nhất Lôi và Cổ Kim Phiêu. Nhưng hắn cũng tự hiểu rằng thân phận mình là “thiếu số” nên cực chẳng đã phải theo sự quyết định của hai tên kia.

Bàn luận một hồi, bốn tên cùng nhau lên ngựa tiến thẳng về phía Bắc...

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Ân Cừu Lục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Ân cừ liễu kết - Thơ kiếm thư hoàn

Trương Siêu Trọng và Quan Đồng tam ma cỡi ngựa đi suốt đêm thật là thoải mái, không còn phải sợ bị sói rượt nữa. Đến canh ba, bỗng nhiên bên đường có một bóng người vụt qua nhanh như chớp, đi thẳng vào bên trong một cái nhà mồ.

Bốn người liền phóng ngựa tới trước cửa mồ lớn tiếng quát hỏi :

- Ai?

Một người Duy đầu đội mạo từ bên trong nhà mồ ló đầu ra, miệng cười nói bằng tiếng Hán rất sành sỏi :

- Ta là người chết dưới mồ này!

Bốn người nghe nói khê giật mình. Cổ Kim Phiêu nạt lớn :

- Người đã chết nằm dưới mồ, ban đêm còn chui lên làm chi?

Người kia đáp :

- Thả bộ đi chơi cho vui!

Cổ Kim Phiêu giận dữ hỏi :

- Người chết mà đi chơi à?

Người ấy gật đầu liên tục đáp :

- Phải! Phải! Các vị đừng cản trở ta! Đừng! Đừng!...

Nói xong, người ấy lại đi vào bên trong. Hấp Hợp Đài cả cười. Cổ Kim Phiêu giận lắm, đề nghị cả bốn người xuống ngựa đi thẳng vào trong nhà mồ để xem xét, nhưng chẳng thấy bóng dáng nào ở đâu cả.

Trương Siêu Trọng nói :

- Cổ đại ca! Kệ nó đi! Chúng ta còn nhiều việc phải làm.

Bốn người lại trở ra, bất ngờ trông thấy một con lừa ốm nhom đang ăn cỏ bên lề mộ. Cổ Kim Phiêu nói :

- Lương khô hết rồi. Hãy bắt con lừa này đi theo phòng khi kiếm không ra thực phẩm.

Chợt nhìn ra con lừa đuôi cụt ngắn, Cổ Kim Phiêu bật cười nói :

- Không ngờ có người đã “xo” trước cái đuôi rồi! Thật là “hữu thù vô vũ”!

Hắn vừa dứt lời bỗng nhận ra trên lưng có người cỡi. Trương Siêu Trọng và Tam ma nhận ra là người trong mồ khi nãy.

Người kia cười rộ lên, rút trong túi ra một cái đuôi lừa nói :

- Cái đuôi lừa hôm nay vấy bùn khó coi lắm, bôi vẩy cho nên tôi cắt phứt đi cho xong chuyện.

Trương Siêu Trọng thấy động tác người ấy nhanh nhẹn dị thường, định bụng muốn thử võ công xem sao, liền giục ngựa từ phía sau đến, tung ra một chưởng vào bả vai y. Người kia nghiêng mình né tránh đồng thời tung một chưởng quét ngang đầu Hỏa Thủ Phán Quan. Trương Siêu Trọng kinh hãi, lách mình sang một bên né tránh. Cái mạo của y bỗng tuột khỏi đầu rơi xuống. Người kia thúc lừa lên, nhanh tay bắt lấy từ trên không.

Liếc mắt nhìn qua, Trương Siêu Trọng thấy người kia cầm cái mạo của mình trên tay, miệng cười toe toét nói :

- Thì ra mi là quan tướng gì của nhà Thanh đem quân đi xâm lăng, đánh phá người Duy của chúng ta. Cái mạo này đẹp đấy, ta thích lắm! Vừa có lông chim lại vừa có vòng tròn pha lê.

Trương Siêu Trọng cả kinh nghĩ thầm :

- “Không ngờ thủ pháp tên này lại ghê gớm đến như vậy!”

Trương Siêu Trọng nhảy xuống ngựa, nắm chặt hai tay lại hét lớn :

- Ngươi là ai? Có gan thì lại đây thử với ta vài chiêu cho biết!

Người ấy chẳng thèm đáp lời, lấy cái mũi của Trương Siêu Trọng đội lên đầu con lừa, thích thú, vỗ tay cười lớn nói :

- Con lừa đội cái mao của quan triều đình Mãn Thanh! Trông thật là đẹp, và vừa vặn hết sức!

Dứt lời, người ấy thúc vào hông con lừa một cái, làm con vật chồm tới phi như bay. Trương Siêu Trọng nhặt một viên đá ném vào hậu tâm người kia nhưng người ấy vẫn chẳng thèm né tránh.

Bỗng nhiên một tiếng “keng” vang lên, viên đá như chạm vào một vật gì bằng kim loại. Tiếng người kia như xuyết xoa, kêu lớn :

- Ái chà! Mi định “giết” cái nồi đồng của ta à? Không! Cái nồi đồng của ta không chết được đâu!

Trương Siêu Trọng và Tam ma kinh ngạc, trở mắt nhìn nhau. Trương Siêu Trọng nói :

- Thôi! Chúng ta đi phứt cho rồi!

Bốn người sau đó lại tiếp tục cuộc hành trình. Chúng đi liên tục, không nghỉ. Nhờ các dấu chân chó mà cả bốn tìm đến được chân núi Bạch Ngọc Phong. Và rồi chúng tìm được con đường hầm dẫn lên trên đỉnh núi...

Vào đến bên trong cung điện, bất chợt, bình khí cũng như ám khí của Trương Siêu Trọng và Tam ma đột nhiên rơi loảng xoảng xuống dưới đất không biết vì lý do gì. Tiếp theo đó là hai tiếng “bộp! bộp” đánh tắt hai cây đuốc của bọn chúng. Đột nhiên Trương Siêu Trọng cảm thấy một vật gì cứng đánh lên đầu y một cái. Hoảng hốt, Trương Siêu Trọng cùng Tam ma vội bỏ chạy ra ngoài.

Bỗng có tiếng của Tiêu Thanh Đồng nói lớn :

- Mau rượt theo! Đừng để cho chúng chạy thoát.

Bóng Trần Gia Cách từ đầu phóng ra rượt theo. Nhưng chưa chạy được bao xa bỗng nghe “xoẹt” một tiếng, một cánh cửa đá từ trên ngã xuống bịt kín miệng hầm.

Trần Gia Cách phóng tới tông mạnh vào cánh cửa. Nhưng cánh cửa bằng đá quá dày, không hề di chuyển một ly. Mò mẫm mãi mà vẫn không tìm được chỗ hờ nào để giờ tăng đá lên. Chàng liền thấp một ngọn đuốc lên. Tiêu Thanh Đồng và Kha Tư Lệ cũng vừa chạy tới nơi.

Tiêu Thanh Đồng thất sắc hỏi :

- Cửa hang bị bít?

Trần Gia Cách gạt đầu, cầm đuốc soi, thấy trên cửa đá có đủ các dấu chặt, chém, đốt, cạy... Nhưng mặt cửa cũng chỉ bị hơi trầy trụa mà thôi. Điều này chứng tỏ đã có bao nhiêu người dùng vũ khí cổ mà phá cửa nhưng không thành công, tìm không được lối thoát!

Trên mặt đất bày la liệt, này bình khí và xương người, nhiều không biết bao nhiêu mà kể. Tiêu Thanh Đồng cảm thấy ngậm ngùi trước thảm trạng của người xưa và nguy hiểm của bọn người nằng nặc ngày nay nên lặng thinh chẳng nói được lời nào.

Hương Hương công chúa như thấu được nỗi lòng của chị, nắm tay Tiêu Thanh Đồng nói :

- Tỷ tỷ! Đừng sợ!

Trần Gia Cách cười nói :

- Lỡ chúng ta có bỏ mạng nơi này cũng chẳng một ai hay biết!

Cúi xuống đỡ một bộ xương khô lên, Trần Gia Cách nói :

- Này đại ca! Coi bộ anh sắp có thêm ba người bạn mới rồi đó!

Tiêu Thanh Đồng nhìn Hương Hương công chúa và Trần Gia Cách nói :

- Chúng ta hãy trở lại thạch thất. Nơi ấy thanh tịnh, có thể giúp cho đầu óc chúng ta sáng suốt trở lại để tìm kẻ thoát thân.

Xem lại tấm họa đồ, Tiêu Thanh Đồng thấy rõ ràng đây là tuyệt lộ. Chỉ có một cách thoát ra được duy nhất là người ở bên ngoài mở cửa hộ mà thôi. Ai nấy thấy vậy đều thờ dài.

Đột nhiên Hương Hương công chúa nói :

- Đề em hát mấy khúc nhé?

Trần Gia Cách gạt đầu tán thành nói :

- Ủ, phải đấy! Em hãy ca lên cho mọi người giữ vững được tinh thần!

Hương Hương công chúa liền cất giọng lên. Tiếng hát của nàng thật là hết sức dịu dàng và ngọt ngào, khi trầm, khi bổng, nghe như âm điệu ở cõi thiên thai vậy.

Tiêu Thanh Đồng như không còn chút cảm hứng nào để nghe. Nàng ôm đầu, nhú mày, bóp trán...

Hát xong một bài, Hương Hương công chúa nói :

- Tỳ tỳ! Hình như chị mệt lắm rồi! Hãy nghỉ ngơi một lát cho khỏe đi.

Hương Hương công chúa chạy lại cái giường bạch ngọc, tay nâng đầu bộ xương khô lên nói :

- Nằm đây đã bao nhiêu năm rồi, chắc không cần cái gối này đâu. Cho chị tôi mượn tạm nghỉ lưng một tí.

Hương Hương công chúa vừa rút cái gối ngọc ra thì bỗng một vật gì rớt xuống đất. Nàng cúi dậy nhặt lên, thì ra là một cuốn sách. Hương Hương công chúa ngạc nhiên hỏi :

- Cái gì thế này?

Trần Gia Cách và Tiêu Thanh Đồng cùng chạy đến xem thử. Thì ra đó là một cuốn sách bằng da dê. Theo thời gian, tấm bìa bằng da dê đã biến sang màu đen.

Mọi người thấy rõ ràng những hàng chữ Duy ghi chép thật kỹ lưỡng. Nét chữ thật là mềm mại, đẹp đẽ, chứng tỏ người viết thuộc về phái yếu. Da dê màu đen, chữ viết bằng màu đỏ sẫm cho nên đọc được dễ dàng.

Tiêu Thanh Đồng lật từng trang một ra xem. Nàng chỉ vào bộ xương nói :

- Tên của nàng là Mã Lan Hương. Lúc sắp lìa trần, nàng lấy máu viết lại để lưu dấu lại cho đời sau.

Trần Gia Cách hỏi :

- Mã Lan Hương?

Hương Hương công chúa nói :

- Cái tên thật là đẹp! Hoa lan mọc trong hang sâu, để dấu mùi thanh thoảng không cho khách tục thương thức về cao quý của mình, nhưng vẫn đưa hương xa nghìn dặm vì vậy nên có câu :

“U cốc hữu hương thiên lý viễn”

Cái tên của nàng có một ẩn một ý đẹp để kín đáo. Chẳng những nhan sắc nàng đẹp tuyệt vời mà cuộc đời nàng cũng chứa đựng một tâm sự thanh cao bí mật!

Tiêu Thanh Đồng đặt cuốn sách xuống, lại lật tấm họa đồ ra xem rồi nói :

- Hình như nơi này còn một con đường bí mật mà em chưa tìm thấy được trong họa đồ.

Trần Gia Cách thở một hơi nhẹ, nói với Hương Hương công chúa :

- Em có thể dịch tuyệt bút của nàng Mã Lan Hương này cho anh nghe được không?

Hương Hương công chúa gật đầu. Nàng vừa xem vừa dịch lại cho Trần Gia Cách nghe.

...

Trong thành này có cả hàng nghìn vạn người đã chết. Dưới ngọn núi thần này có vài trăm vệ sĩ của bạo chúa cùng với những dũng sĩ Y Tư Lan đều bỏ mạng. Anh A Lý của tôi cầu xin Chân Thần phù hộ cho tôi là Mã Lan Hương được đến nơi này. Tôi nguyện đem tất cả sự thật của bọn chúng mà ghi lại để đời sau con cháu Chân Thần biết rõ. Không cần thắng hay bại, bọn dũng sĩ Y Tư Lan chúng tôi quyết chiến đấu đến cùng, nhất định không chịu khuất phục. Trần Gia Cách nói :

- Quả thật nàng Mã Lan Hương không phải chỉ đẹp thôi mà còn dũng cảm lạ thường!

Hương Hương công chúa lại tiếp tục :

- Bạo chúa Long A áp bức chúng tôi 40 năm. Trong thời gian này, bạo chúa bắt buộc hàng vạn lương dân phải kiến tạo bức mê thành này. Giữa đỉnh núi thần này, bạo chúa xây dựng cung điện nguy nga tráng lệ, không biết là bao nhiêu tòa. Tất cả những công nhân này đều bị bạo chúa sát hại.

Sau khi bạo chúa Long A chết, con hắn là Sâm Trấp Ba lên thay, còn tàn bạo hung ác hơn cả cha hắn. Giáo đồ Y Tư Lan nuôi mười con dê phải nạp

cho hán bốn con, nuôi năm con lạc đà phải phân hán hai con. Mỗi năm chúng tôi lại nghèo đi. Toàn bộ trâu, dê, lạc đà của chúng tôi đều bị hán cướp đoạt. Như thế hán vẫn chưa thỏa lòng. Nhà nào có trai tráng mạnh khỏe, có con gái xinh đẹp đều bị hán bắt đi. Những ai bị hán bắt đi không bao giờ có ngày trở về.

Chúng tôi là những đấng A Phùng của Y Tư Lan, có thể nào lại để cho thứ tôn giáo khác khinh khi, bức hiếp như thế được. Dĩ nhiên là không! Trong vòng 20 năm, chiến sĩ của bọn tôi đã tấn công lên Mê Thành đến năm lần. Vì không rõ địa thế thành ra không lần nào thoát ra khỏi thành được. Có hai lần, chiến sĩ của chúng tôi tấn công mạnh mẽ lên núi thần, vào sâu trong cung điện. Nhưng chẳng biết Sâm Tráp Ba dùng phép ma phép quỷ nào mà tước đoạt hết binh khí trong tay các chiến sĩ chúng tôi, để rồi cuối cùng bị đám vệ sĩ của hán giết sạch!

Năm ấy, tôi vừa được 18 cái xuân xanh. Cha mẹ tôi bị bộ hạ của Sâm Tráp Ba tàn sát. Anh tôi là tộc trưởng của giáo đồ Y Tư Lan Mã Luân.

Năm đó, có anh A Lý đến. Anh ấy là một đấng anh hùng vĩ đại nhất của chúng tôi. Anh ta tay không đã từng đánh chết bốn con sư tử hung dữ nhất trong vùng. Mãnh thú trông thấy anh A Lý là đều phải tránh xa. Sức anh ta có thể địch được hàng trăm người. Nhưng anh ta hiền như một con nai tơ. Mất anh ta hiền từ, biểu hiệu cho tình nhân ái. Thân thể anh ta đẹp như hoa tươi. Uy vũ của anh ta như đại vũ giữa vùng sa mạc.

Trần Gia Cách cười nói :

- Nàng này quá thương anh kia nên phóng đại quá lớn!

Hương Hương công chúa gấp cuốn sách lại nói :

- Phóng đại quá lớn? Bộ anh nghĩ trên thế gian không có được một người như vậy à?

Dứt lời, nàng lại đọc tiếp :

Anh A Lý đến bàn thảo với anh tôi kế hoạch đánh Mê Thành. Anh A Lý nói có đọc được một bộ sách cổ rất quý của người Hán viết về các thứ võ công thượng thừa. Nếu tập luyện kỹ theo sách có thể dùng hai bàn tay không mà giết chết bao nhiêu vệ sĩ của Sâm Tráp Ba dễ dàng như một bầy chuột. Sau đó, anh A Lý chiêu mộ được 500 dũng sĩ để truyền cho họ những môn võ công thượng thừa này để giúp anh ta thêm sức lực. Chỉ hơn một năm, 500 dũng sĩ này đã thuần thục hết các võ công bí truyền này. Anh A Lý thân với tôi nên cũng cho tôi biết rằng trận này anh ta nhiều hy vọng toàn thắng.

Mặc dầu có võ nghệ cao cường, anh A Lý và các dũng sĩ không biết đường sá vào thành này, lại không biết được những bí mật trên đỉnh núi thần cho nên suốt ba ngày bàn thảo mà vẫn không đi đến kết quả nào. Hai người chỉ kết luận rằng phải có một người vào được Mê Thành để làm nội ứng thì đại sự mới thành công được.

Lúc ấy tôi xin tình nguyện nhận lãnh công tác ấy. Anh A Lý là bậc đại anh hùng thế mà nghe tôi tình nguyện nhận công tác thì không cảm nổi những giọt lệ.

Thế là tôi lừa 100 con dê và 30 con ngựa thả ngoài Mê Thành giả bộ đi chăn. Sau bảy ngày, tôi bị bọn thủ hạ Sâm Tráp Ba bắt về dâng cho hán. Sâm Tráp Ba hết lời dụ dỗ. Tôi khóc suốt ba ngày ba đêm. Sang ngày thứ tư, tôi bằng lòng ăn ở với hán. Sâm Tráp Ba một mực yêu tôi. Bất cứ điều gì tôi muốn là hán sẽ chiều cho bằng được.

Ban đầu, Sâm Tráp Ba không cho tôi bước ra khỏi phòng nửa bước. Ngày ngày tôi lại nhớ đồng cỏ xanh. Tôi nhớ đến thú chăn dê. Và tôi nhớ đến anh A Lý.

Sâm Tráp Ba thấy tôi càng ngày càng thêm buồn bã, trở nên gầy ốm thì hỏi thăm duyên cớ. Tôi bèn nói thật cho hán nghe. Bỗng nhiên hán nổi giận tát cho tôi một cái nẩy lửa. Một tuần liên tiếp tôi không nói với hán nửa lời. Đến ngày thứ 8, Sâm Tráp Ba dắt tôi ra ngoài Mê Thành. Tôi ghi nhớ từng con đường, từng khúc quẹo, từng ngã rẽ vào trong trí. Cuối cùng, tôi đã tự vẽ được trong óc địa đồ của Mê Thành một cách dễ dàng, không chút sai lạc.

Sau đó đêm nào tôi cũng khóc. Sâm Tráp Ba hỏi, tôi mới nói:

- Ăn ở với nhau có một con rồi mà chàng vẫn không thương thiếp!”

Sâm Tráp Ba nói :

- Sao tôi lại không yêu nàng chứ? Có điều gì nàng muốn mà tôi chưa thực hiện không? Nàng muốn gì cứ nói ra! San hô dưới đáy Hồng Hải hay Lam Bảo Thạch ở phương Nam?

Tôi đáp :

- Thiên hạ đồn rằng chàng có một cái hồ phi thủy. Người xấu xí tắm nước dưới hồ ấy trở nên xinh đẹp, mà người đẹp tắm thì còn xinh đẹp thêm bội phần.

Sâm Tráp Ba tái mặt, giọng run run hỏi tôi :

- Ai đã nói điều đó?

Tôi dối hán rằng nằm chiêm bao thấy một bà tiên hiện lên báo mộng, nói lại điều ấy chứ tôi hoàn toàn không biết. Sâm Tráp Ba thú nhận rằng điều đó đúng. Nhưng xưa nay hán chưa hề cho ai đến đó. Theo luật tổ tiên hán quy định thì hễ ai trông thấy hồ phi thủy đều bị cắt lưỡi để khỏi tiết lộ bí mật. Hán

yêu cầu tôi đừng đi, nhưng thấy tôi nài nỉ mãi nên chiều lòng đành phải dẫn tôi đi.

Đến hồ phi thủy tất nhiên phải đi qua cung điện ở đỉnh non thần. Tôi mang trong mình một con dao nhỏ, định bụng sẽ hành thích hắc ở hồ phi thủy. Nhưng khi đi qua cung điện, con dao của tôi bị thấp son hút mất. Nhờ thế mà tôi lại biết thêm được bí mật ở đây.

Tắm gội xong, chẳng biết có xinh đẹp hơn thêm chút nào không. Chỉ biết Sâm Tráp Ba quá yêu tôi nên không nỡ cắt lười. Và tôi nhận thấy bí mật hồ phi thủy cũng không giúp ích gì cho việc tấn công Mê Thành.

Ngày ngày tôi vẫn cầu nguyện với Chân Thần, xin thương đưa con gái bé nhỏ này mà ban cho trí tuệ.

Sâm Tráp Ba có một thanh bảo kiếm luôn luôn đeo bên mình, không một lúc nào rời. Đó là một thanh kiếm có hai cái vỏ bọc ngoài lưỡi kiếm. Cái vỏ kiếm thứ hai khó phân biệt là vỏ hay lưỡi vì nó cũng sắc bén vô cùng. Chung đụng với hắc vài đêm, tôi xin được thanh bảo kiếm.

Về một bức họa đồ thật mỏng đầy đủ chi tiết trên một miếng giấy thật mỏng, vo tròn dẫu vào một hoàn sáp, tôi gắn vào cái vỏ thứ hai. Lúc đó, đưa con của tôi sanh cho hắc vừa được ba tháng. Sâm Tráp Ba dẫn tôi đi săn bắn. Thừa lúc chẳng một ai trông thấy, tôi liệng thanh bảo kiếm ấy xuống hồ Đằng Bạt. Sau khi về lại cung, tôi thả rất nhiều chim ưng. Tôi viết trên chân chúng ba chữ “hồ Đằng Bạt”.

Tôi hy vọng rằng anh ruột tôi và anh A Lý khi bắt được một con chim ưng sẽ tới hồ Đằng Bạt vớt kiếm lên, bóc hoàn sáp, mở họa đồ ra xem mà thực hiện kế hoạch. Nhưng theo lời nhiều người để lại thì hai người không hề tìm thấy được thanh bảo kiếm. Nhưng vì không thể chờ đợi thêm được nữa nên đánh liều, tấn công lên Mê Thành...

Các dũng sĩ không rành địa thế nên bị lạc đường, nhiều người bị thủ hạ của Sâm Tráp Ba giết bất ngờ, trong đó có cả anh ruột của tôi. Thôi may, mọi người bắt được một tên thủ hạ của Sâm Tráp Ba quân tại Mê Thành và buộc hắc phải dẫn đường lên đỉnh Bạch Ngọc Sơn.

Tất cả vũ khí của đoàn dũng sĩ bị thấp son hút sạch. Sâm Tráp Ba chỉ huy bọn dũng sĩ của hắc dùng vũ khí bằng ngọc tấn công. Nhưng đoàn dũng sĩ với võ công thượng thừa đã giết sạch đám vệ sĩ của Sâm Tráp Ba không mấy khó. Anh A Lý buộc Sâm Tráp Ba phải đưa anh đến thạch thất tìm tôi.

Tưởng đâu tôi sẽ cùng anh A Lý đi theo ngã hồ phi thủy thoát ra Mê Thành...

Tiêu Thanh Đồng chợt đứng dậy reo lên :

- À, thì ra bên ngoài có hồ phi thủy! Vậy là có đường ra. Em hãy đọc tiếp cho chị nghe đi!

Hương Hương công chúa mỉm cười tình tứ, đọc tiếp :

Nhìn thấy anh A Lý, tôi mừng quá chạy tới ôm anh ta. Nhưng trong lúc quá vui mừng, chúng tôi quên mất tên Sâm Tráp Ba đang sau lưng. Hắc từ sau bỏ tới một búa ngay đầu anh A Lý, giết chết anh ấy. Máu bắn tứ tung lên người của tôi. Sâm Tráp Ba bế đức con đưa cho tôi bảo :

- Chúng ta mau chạy!

Tôi giận dữ quăng đứa bé mang giòng máu hung ác của tên Sâm Tráp Ba kia xuống đất chết tốt. Sâm Tráp Ba giận dữ giơ búa vàng lên định chém tôi. Nhưng tôi đứng im không chạy, để cho hắc giết. Không hiểu sao, Sâm Tráp Ba thờ dài một cái rồi quay lưng chạy thẳng. Nhưng chẳng bao lâu sau, hắc bị dũng sĩ của anh A Lý bắt lại và xử tử.

Bạo chúa đã chết, dân sa mạc chúng tôi lại sống thanh bình trở lại mà không phải lo âu sợ sệt gì nữa...

Xin Chân Thần A Tráp mãi mãi phù hộ cho nhân dân chúng tôi..

Hương Hương công chúa vừa đọc xong chữ cuối cùng liền trịnh trọng đặt cuốn sách da dê lên chiếc giường.

Trần Gia Cách, Tiêu Thanh Đồng, Kha Tư Lệ, cả ba người cảm được gương trung liệt của nàng Mã Lan Hương thời xưa đều xúc động bồi hồi, giây lâu không nói được nên lời.

Hương Hương công chúa thờ dài nói :

- Vì dân tộc bị bạo chúa áp bức, nàng âm thầm đem tấm thân ngọc hy sinh, dùng mỹ nhân kế để gần gũi hắc để tìm cách dò thám tình hình địa thế giúp cho người dân mình...

Hương Hương công chúa nói đến đây bỗng nghẹn lời, sụt sùi. Trần Gia Cách cũng hết sức cảm khái, nghĩ thầm :

- Đối với người liệt nữ kia, ta thật xấu hổ vô cùng. Trong người còn mang bao nhiêu trách nhiệm với quốc gia dân tộc, với anh em bang hội mà cứ nghĩ mãi đến những chuyện ái tình cho bản thân. Ta có chết ở đây cũng chẳng có gì là tiếc. Nhưng còn Hồng Hoa hội... Còn giang san tổ quốc...

Tiêu Thanh Đồng ngồi nghiêng cứu lại họa đồ. Nàng suy nghĩ một hồi, nói :

- Từ thạch thất phải có đường hầm thông ra hồ phi thủy. Nhưng đường ấy nằm ở đâu?

Chợt nhớ tới “địa huyệt” của Thiết Đâm trang, Trần Gia Cách nói lớn :

- Biết đâu phía dưới cái ghế ngọc này có một đường hầm.

Dứt lời, chàng dùng sức đẩy chiếc ghế ngọc, nhưng chiếc ghế vẫn không di động một chút nào cả. Trần Gia Cách mừng rỡ nói :

- Nhất định dưới cái ghế này phải có một cái gì khác thường!

Tiêu Thanh Đồng vội đuốc xuống chân ghế mới hay rằng cái ghế ngọc ấy dính liền với mặt đất. Như vậy đương nhiên sức người không thể nào làm xê dịch nổi.

Đột nhiên Hương Hương công chúa lại reo lên :

- Xem kia! Trên mặt ghế có những thứ gì đẹp quá!

Mọi người xúm lại xem. Trên mặt ghế có chạm một con lạc đà bay lên trời. Chỉ có một điều lạ là đầu và thân con lạc đà không dính liền với nhau, mà tách rời nhau cả tắc.

Hương Hương công chúa tò mò, lấy hai tay thử kéo đầu và thân lạc đà dính liền lại với nhau thì lạ lùng thay, phía dưới những ngón tay nàng di động, và hình con lạc đà đầy đủ toàn vẹn hiện ngay ra trước mắt mọi người.

Rồi những tiếng “kêu kẹt” đưa lên, trên cái giường ngọc tự nhiên hiện ra một hang động. Ba người mừng rỡ vô cùng, cùng nhau reo hò lên.

Trần Gia Cách cầm đuốc đi trước. Qua vài khúc rẽ, mọi người bỗng cảm thấy mắt chói lên. Phải ít giây sau, ai nấy mới nhận ra được trước mắt mình là một cảnh vật như chốn Bồng Lai tiên cảnh.

Chung quanh là cây cỏ, đủ các loại hoa thơm. Cách ba người là một cái hồ nước trong veo. Tiêu Thanh Đồng nói :

- Kha Tư Lệ! Đây ắt hẳn là hồ phi thủy rồi! Em thử xuống tắm xem có đẹp thêm ra nhiều không?

Kha Tư Lệ đỏ mặt nói :

- Em không tắm đâu! Chị tắm đi!

Tiêu Thanh Đồng nói :

- Chị mà tắm thì càng thêm xấu xí mà thôi!

Tiêu Thanh Đồng thấy khát nước bèn lấy hai tay dùng làm gáo bỏ xuống hồ, múc một ngụm lên uống thử. Nước hơi lạnh, nhưng hương vị ngọt ngào, trong người nàng như khỏe hẳn lên.

Ba người sau đó đua nhau uống một bụng thật đầy. Hương Hương công chúa đặt mãi hai tay xuống hồ nghịch nước thích thú.

Tiêu Thanh Đồng nói :

- Giờ phải nghĩ cách làm sao đối phó với lũ “sói người” kia!

Ba người đến thạch thất, đến nơi A Lý bị bạo chúa Sâm Trấp Ba giết lên năm xưa xem xét. Bên cạnh bộ xương khô, có một cây cần câu. Trên cần câu còn nguyên vẹn hàng chữ son, một câu nói bất hủ của Trang Tử :

“Người ta sống có ranh hạn, mà biết thì không ranh hạn”

Bỏ cây trúc xuống, Trần Gia Cách lại giật mình khi thấy các lông trúc rời rạc cả ra, bên trong có những hàng chữ nhỏ li ti. Chàng đọc kỹ, thấy đó là những lời trong “Nam Hoa Kinh”.

Tiêu Thanh Đồng nói :

- Trong di thư của Mã Lan Hương có nói A Lý học trong một bộ sách võ công thượng thượng của người Hán, có thể dùng tay không mà chống vũ khí được. Không chừng là nó đây.

Trần Gia Cách nói :

- Trang Tử dạy người phải biết nhìn xa, thuận lòng trời, hợp lòng người, liên quan gì đến võ công!

Cả ba người lại vào phòng nơi các bộ xương đứng như khoa chân múa tay. Hương Hương công chúa nói :

- Trông thật là ngộ nghĩnh, vui mắt quá!

Tiêu Thanh Đồng nói :

- Họ đang dùng các thế võ công giết giặc đấy.

Nhìn những bộ xương người và nhớ lại câu nói của Trang Tử, Trần Gia Cách bỗng tỉnh ngộ, vui mừng, lẩm bẩm :

- “Thế này thì không cần binh khí ta cũng có thể giết Trương Siêu Trọng và đám Tam ma dễ dàng!”

Sau đó, Trần Gia Cách chăm chú nhìn những bộ xương thật kỹ càng rồi tự nhiên cũng khoa chân múa tay.

Tiêu Thanh Đồng nhìn một lúc liền hiểu ngay, bảo Kha Tư Lệ :

- Anh ấy đang luyện tập võ nghệ, chúng ta nên ra ngoài, đừng quấy rối.

Kha Tư Lệ chưa kịp trả lời, Tiêu Thanh Đồng đã dẫn nàng ra ngoài. Ngồi xuống cạnh hồ phú thủy, Tiêu Thanh Đồng giải thích :

- Anh ấy dựa vào những lời trong Nam Hoa Kinh mà nghiên cứu được nhiều điều mới lạ vào võ công nên đem ra thử mà áp dụng vào đó.

Hương Hương công chúa hỏi :

- Sao chị không tập luyện?

Tiêu Thanh Đồng đáp :

- Chỉ những người võ công thượng thặng mới hiểu được mà thôi. Cái mà anh ấy học được không phải là võ công, mà là cái lý để sử dụng nó, cũng như lời Trang Tử nói: “Sống có ranh hạn, nhưng biết thì không ranh hạn”.

* * * * *

Nhắc lại Lý Mộng Ngọc và Tiêu Thanh Đồng cùng nhau đi tìm Tiêu Thanh Đồng theo kế của Từ Thiện Hoàng. Trải qua bao cơn sóng gió, lòng Dư Ngư Đồng giờ như đã lắng, bình yên hơn bao giờ hết. Chẳng cảm kích và yêu thương Lý Mộng Ngọc vô cùng, dù chưa dám nói ra.

Hôm ấy vào giờ Ngọ, hai người đang phi ngựa trên sa mạc bỗng chợt thấy một người đang cỡi lừa, như vừa đi vừa ngủ gật. Người ấy trang phục theo lối của người Duy, sau lưng mang một cái nồi bằng đồng. Đầu con lừa đội một cái mào quan Thanh triều. Người này râu rậm, khoảng chừng trên dưới 50 tuổi. Nhìn thấy Dư Ngư Đồng và Lý Mộng Ngọc, y tươi cười, đưa tay chào, ra vẻ thân mật lắm.

Dư Ngư Đồng vòng tay, lễ phép hỏi :

- Xin hỏi đại thúc có thấy Thúy Vũ Hoàng Sam ở đâu không?

Người ấy cười, hỏi lại :

- Huynh đài hỏi Thúy Vũ Hoàng Sam có việc gì vậy?

Lý Mộng Ngọc đáp :

- Có mấy kẻ thù đang tìm nàng để hãm hại, chúng tôi tìm nàng để giúp đỡ.

Sau đó Lý Mộng Ngọc tả rõ mặt mũi của Quan Đông tam ma. Người ấy cười đáp :

- Đúng rồi! Tôi có gặp bọn ấy. Chúng đi chung với một tên nào đó, bị tôi lấy mất cái mào này đây. Tôi tên là A Phàm, hai vị có thể cho tôi nhập bọn cùng đi chung để giúp Thúy Vũ Hoàng Sam luôn một thể chứ?

Dư Ngư Đồng và Lý Mộng Ngọc cũng tự giới thiệu mình với A Phàm, rồi cả ba cùng nhau lên đường.

Hôm đó đang đi, chợt có tiếng gọi sau lưng :

- Anh râu rậm! Đi đâu đó?

A Phàm quay lại, nhìn thấy người gọi mình là Thiên Trì Quái hiệp Viên Sĩ Tiêu thì mừng rỡ vô cùng. Đằng sau Viên Sĩ Tiêu là vợ chồng Thiên Sơn song ung.

A Phàm lập tức xuống ngựa chào hỏi, chạy lại nắm tay Viên Sĩ Tiêu nói :

- Lâu quá rồi mới gặp! Mụ vợ nhà tôi cứ nhắc tới đại ca hoài, lâu rồi sao không thấy ghé!

Viên Sĩ Tiêu liền giới thiệu A Phàm với vợ chồng Thiên Sơn song ung cho hai bên biết nhau.

Dư Ngư Đồng và Lý Mộng Ngọc sau đó cũng ra mắt Viên Sĩ Tiêu cùng với vợ chồng Thiên Sơn song ung.

Thấy Quan Minh Mai cỡi con bạch mã, Dư Ngự Đồng hỏi :

- Con ngựa này tiền bối thấy ở đâu vậy?

Quan Minh Mai nói :

- Ta có thấy Tổng đà chủ của người cỡi con ngựa này, lại thấy nó chạy lung tung trên sa mạc nên rượt theo mà bắt lại, chờ khi nào gặp y sẽ trả lại.

Sau đó, Quan Minh Mai bèn đem tất cả những chuyện xảy ra kể lại cho Dư Ngự Đồng và Lý Mộng Ngọc nghe.

Dư Ngự Đồng giật mình nói :

- Không chừng Tổng đà chủ chúng tôi gặp nguy hiểm rồi đó! Xin các vị tiền bối giúp cho một tay cùng đi cứu.

Đang bàn chuyện thì vợ chồng Từ Thiện Hoàng và Châu Ý cũng vừa đến nơi. A Phàm bèn mời tất cả mọi người cùng về nhà mình ăn cơm và bàn chuyện. Ai nấy đều cho là thượng sách nên cùng nhau kéo hết lại nhà A Phàm.

Mọi người nghỉ qua đêm rồi mới tiếp tục lên đường. Trên đường đi, tình cờ không hẹn mà gặp, mọi người gặp lại quần hùng đông đủ, gồm vợ chồng Văn Thái Lai, Vệ Xuân Hoa, Chương Tấn, Tâm Nghiện. Quan Minh Mai đổi con bạch mã cho Lý Mộng Ngọc.

Bỗng nhiên từ xa, một bóng người râu tóc bạc phơ, phi ngựa tới như bay, nắm vai Lý Mộng Ngọc mừng rỡ hỏi thăm. Mọi người nhìn kỹ lại, thì ra đó là Miên Lý Châm Lục Phi Thanh.

Lâu lắm rồi quần hùng mới có dịp tụ tập đông đủ như thế này nên chuyện trò duyên duyên, mãi không ngừng. Lý Mộng Ngọc liền đổi ngựa lại cho Lạc Băng.

Con bạch mã không cần ai chỉ đường, tự nó dẫn mọi người phi về hướng Tây Nam. Không đầy một ngày, mọi người đã tới Bạch Ngọc Phong.

Đột nhiên tới một khúc rẽ, con bạch mã bỗng nhiên đứng khựng lại. Mặc cho Lạc Băng dụ dỗ cách mấy nó cũng nhất định không chịu tiến vào.

Viên Sĩ Tiêu nói :

- Hẳn nơi này có điều gì bí ẩn. Chúng ta nên đi vào một lượt thử xem sao.

Mọi người liền xuống ngựa, tìm đường đi vào. Thành linh, con bạch mã bỗng hí lên một tiếng. Mọi người nhìn theo hướng nó tung hai vó lên trời chợt bắt gặp bốn bóng người đang từ phía bên kia đi ra.

Bốn người đang đi ra là Trương Siêu Trọng, Đổng Nhất Lôi, Cổ Kim Phiêu và Hấp Hạp Đài.

Nguyên bốn người này bị kẹt trong Mê Thành mấy hôm liên tiếp, vừa mới tìm được ngõ ra thì tình cờ lại đụng phải quần hùng chốn này.

Trương Siêu Trọng đang đi chợt nhận ra nhị sư huynh Lục Phi Thanh đang trừng mắt nhìn y với cặp mắt đầy oán hận thì không khỏi rùng mình. Dư Ngự Đồng cầm ống sáo vàng định nhảy ra tấn công thì Viên Sĩ Tiêu can lại.

Thiên Trì Quái Hiệp chỉ vào mặt Trương Siêu Trọng nói :

- Mấy hôm trước gặp người, những tưởng người là một cao thủ của phái Võ Đang cơ nên ta mới dành nhiều cảm tình đặc biệt cho. Nhưng không ngờ mi là một tên ác tặc, không có điều gì trên đời mà không dám làm. Luôn cả sư huynh Mã Chân của mi mà mi cũng còn ra tay ám hại cho được! Mi thật không bằng cả giống cầm thú nữa!

Trương Siêu Trọng nhìn trước mặt mình đầy đầy những cao thủ thì không khỏi điếng hồn. Bản lĩnh của Viên Sĩ Tiêu hẳn đã được biết qua, trên hắn cả một trời một vực. Võ công của A Phàm cho dù không bằng Viên Sĩ Tiêu thì chắc chắn cũng trên hắn. Tài nghệ của Trần Chánh Đức nếu không hơn được hắn thì chắc chắn cũng không thua. Bản lĩnh của sư huynh Lục Phi Thanh nếu có kém hắn thì cũng phải đấu đến bảy ngày bảy đêm mới mong hạ được. Ngoài ra, lại còn có thêm Quan Minh Mai, Văn Thái Lai, Lạc Băng, Từ Thiện Hoàng, Châu Ý, Vệ Xuân Hoa, Chương Tấn, Dư Ngự Đồng và Lý Mộng Ngọc.

Trước tình huống này, Trương Siêu Trọng và Tam ma trừ khi học được phép của Tề Thiên Đại Thánh thì mới cự nự mà thôi!

Hết đường tiến, mà cũng không còn đường lui. Trương Siêu Trọng chỉ còn một đường liều lĩnh mà thôi. Y liền dùng kế khích tướng nói :

- Bọn ta chỉ có bốn người. Các người ý đông hiệp ít, có thắng cũng vinh dự gì?

Viên Sĩ Tiêu cả giận nói :

- Một mình ta chấp cả bọn bốn đứa chúng bây đấy!

A Phàm mỉm cười, vỗ vai Viên Sĩ Tiêu nói :

- Cắt cổ đám gà con, đầu cần phải dùng đến dao mổ trâu làm gì? Viên đại ca cứ nhường bốn tên thổ phỉ này lại cho đệ.

Dứt lời, A Phàm đưa tay vẫy bốn người lại, như thách thức. Đẳng Nhất Lôi và Cổ Kim Phiêu nổi giận múa vũ khí xông vào. Hấp Hạp Đài cũng nhảy đến trợ lực.

A Phàm vẫn bình tĩnh, tránh tã, né hữu, nhà trước lộn sau như đùa giỡn với Tam ma. Thình thoảng, A Phàm mới đánh trả đòn. Nhưng khi gần trúng đối phương, A Phàm lại thu tay về. Có thể nói A Phàm vừa đánh vừa đùa giỡn với Tam ma.

Trương Siêu Trọng đứng ở ngoài xem xét thủ pháp của A Phàm. Ban đầu y có ý cùng Tam ma hợp sức hạ A Phàm. Nhưng sau y lại nghĩ “cao” hơn một mức, muốn để cho Tam ma “quản” A Phàm một hồi cho một đề khi đến lượt y ra tay sẽ có nhiều cơ hội hơn.

Viên Sĩ Tiêu bỗng lớn tiếng gọi :

- Anh râu rậm! Chúng ta còn nhiều việc phải làm! Sao cứ đùa giỡn hoài vậy?

A Phàm bỗng nhìn Tam ma nói lớn :

- Nãy giờ ta nhân nhượng nhiều rồi! Các ngươi hãy biết điều mà thu quyền về không thì đừng trách ta.

Hấp Hạp Đài trực tính, biết nãy giờ A Phàm nương tay, vừa đánh vừa đùa nên trận đấu mới kéo dài như vậy, chứ nếu đối phương có ác ý ắt chuyện đã khác xa.

Nghĩ vậy, Hấp Hạp Đài liền nhảy ra khỏi vòng chiến, miệng gọi lớn :

- Lão đại! Lão nhị! Chúng ta nên dừng tay thôi!

Thấy Hấp Hạp Đài nhảy ra khỏi vòng chiến, Đẳng Nhất Lôi cùng Cổ Kim Phiêu lên tiếng thóa mạ rồi tiếp tục xông bừa vào quyết liều mạng.

A Phàm thấy vậy cả giận, tung ra một ngọn cước ngay ngực Cổ Kim Phiêu. Mọi người thấy Cổ Kim Phiêu văng ra xa năm trượng, hộc ra một búng máu tươi nằm bất động.

Đẳng Nhất Lôi vừa ra thế công đã bị A Phàm giựt lấy cây đồng nhân một cách dễ dàng. Vứt binh khí của “đại ma” xuống đất, A Phàm xông tới chụp ngang hông Đẳng Nhất Lôi quăng mạnh xuống giữa trền núi. Một tiếng rống vang lên khùng khiếp, bóng Đẳng Nhất Lôi nhỏ dần lại rồi mất hút.

Trương Siêu Trọng thấy vậy liền phi thân vào bên trong, theo đường hầm dài mà đi. Theo phản ứng tự nhiên, Hấp Hạp Đài sợ bị giết cũng phi thân phóng theo đi chung với Trương Siêu Trọng.

Viên Sĩ Tiêu hét lên :

- Anh râu rậm! Mau rượt theo! Đừng để cho tên Trương Siêu Trọng kia thoát!

Không những chỉ có A Phàm thôi, mà tất cả mọi người cùng nhau kéo hết vào trong, theo đường hầm mà rượt theo, với Viên Sĩ Tiêu đi đoạn hậu. Chạy ngang qua các cung điện, qua thạch thất, lại thấy một đường hầm trên chiếc giường bạch ngọc. Mọi người liền theo đó ra ngoài.

Bên cạnh hồ, mọi người trông thấy Tiêu Thanh Đồng và Hương Hương công chúa. Cách đó vào trượng, Hấp Hạp Đài đứng im như một pho tượng nhìn hai người đang tí võ.

Quần hùng Hồng Hoa hội mừng rỡ kêu lên :

- Tổng đà chủ! Tổng đà chủ!

Thì ra hai người đang tí võ đó chính là Trương Siêu Trọng và Tổng đà chủ Hồng Hoa hội Trần Gia Cách.

Viên Sĩ Tiêu nhìn Trần Gia Cách ra chiêu đàn áp Trương Siêu Trọng thì gật đầu liên hồi, mặt tươi cười. A Phàm cũng hết sức vui mừng nói :

- Đồ đệ của Viên đại ca chỉ đùa giỡn với tên Trương Siêu Trọng kia đó thôi, đệ cũng nhìn thấy được điều đó rồi. Chúc mừng đại ca có được một môn đồ cái thể anh hùng, là thiên hạ đệ nhất võ công!

Viên Sĩ Tiêu mỉm cười nói :

- Anh quá khen! Y sử dụng “Bách Hoa Thổ Quyền” còn tinh xảo hơn tất cả những gì tôi tưởng tượng nữa! Đúng thật là “anh hùng hào kiệt xuất thiếu niên”!

Bỗng nghe Trần Gia Cách quát lên một tiếng, kế đến là những tiếng loảng xoảng dưới đất rồi một tiếng “bịch” khô khan.

Mọi người trở mắt nhìn chột thất kinh. Thanh kiếm của Trương Siêu Trọng nằm dưới đất, đồng thời Hòa Thủ Phán Quan cũng nằm ngửa trên mặt đất đang cố gắng lồm cồm bò dậy, ngời vận công.

Thì ra Trần Gia Cách ra chiều quá mau lẹ, không ai nhìn thấy kịp. Một quyền của chàng đánh trúng ngay cổ tay của Trương Siêu Trọng khiến y phải buông rời thanh kiếm ra. Trương Siêu Trọng chưa kịp trở tay thì đã lãnh ngay một chưởng vào hông bổ ngã ra đằng sau.

Mọi người thấy Lục Phi Thanh bay ra rí tai Trần Gia Cách nói vài câu, lại thấy chàng khẽ gật đầu rồi rút lui. Trần Gia Cách cùng Tiêu Thanh Đồng và Hương Hương công chúa cùng nhau tới chào hỏi quần hùng.

Nhìn thấy Viên Sĩ Tiêu, Trần Gia Cách làm lễ ra mắt sư phụ, nói :

- Con xin vãn an ân sư!

Viên Sĩ Tiêu cười thích thú, nói :

- Tốt lắm! Tốt lắm!

Lúc ấy Trương Siêu Trọng cũng vừa vận công xong. Y vừa nhìn lên chợt bắt gặp đôi mắt Lục Phi Thanh đang nhìn mình chằm chặp.

Lục Phi Thanh quay qua Dư Ngự Đồng nói :

- Diệt nhi! Con hãy tự tay mà trả thù cho sư phụ!

Đôi mắt của Dư Ngự Đồng sáng rực lên. Lửa hận thù trong lòng chàng bỗng khơi dậy. Chàng cảm ổng sáo vàng từ từ tiến tới. Trương Siêu Trọng biết đây là một trận đấu không thể nào tránh được liền tiến tới thủ thế.

Như một con hổ, Dư Ngự Đồng chồm tới, dùng ổng sáo vàng tấn công liên tiếp mấy thế đánh vào ngực Trương Siêu Trọng. Hóa Thủ Phán Quan vung tả chưởng lên đỡ, đã gạt được ổng sáo vàng của Dư Ngự Đồng qua một bên, tay mặt đánh trả lại một quyền theo thế “Hoàng Long Phụ Chư”.

Dư Ngự Đồng chưa kịp tránh né ngọn quyền độc địa của Trương Siêu Trọng thì ở hạ bàn, y đã tung ra một cước theo thế “Dã Hạc Thôn Trùng” vào ngay ngực chàng, đồng thời tay trái lại bổ thêm một chưởng vào ngay giữa đình đầu chàng.

Thiên Sơn song ung dậm chân kinh hãi, vừa định xông tới cứu Dư Ngự Đồng thì thấy Trương Siêu Trọng đã sững sờ, tro người ra như một tượng đá. Nhìn thấy Lý Mộng Ngọc mặt mày tươi tỉnh, mọi người mới hay là các yếu huyết trên người Trương Siêu Trọng đã bị trúng phải Phù Dung châm của nàng.

Ngay lúc đó, Dư Ngự Đồng nhảy tới, vận đủ mười thành công lực tung ra một quyền đánh vào ngực Trương Siêu Trọng. Hóa Thủ Phán Quan hộc ra một búng máu tươi, đôi mắt trợn tròn, ngã xuống đất chết ngay tại chỗ.

Sở dĩ Trương Siêu Trọng không tránh được Phù Dung châm của Lý Mộng Ngọc là vì y chú ý quá nhiều đến Lục Phi Thanh. Y nghĩ rằng Lục Phi Thanh thừa thông minh để hiểu Dư Ngự Đồng không phải là đối thủ của y, bắt quá chỉ dùng chàng ra tay làm tiêu hao đi công lực của y để rồi chính Lục Phi Thanh sẽ ra tay sau. Vì vậy, khi đầu y cũng ngầm chú ý đến mọi cử động của Lục Phi Thanh, nhưng khổ nỗi y bỏ quên mất Lý Mộng Ngọc!

Trương Siêu Trọng đền tội, mọi người ai nấy đều hả hê. Dư Ngự Đồng quá cảm kích Lý Mộng Ngọc, vì lại thêm một lần nữa nàng cứu nguy cho chàng. Dư Ngự Đồng không còn ngại ngần gì nữa, bước tới nắm chặt tay Lý Mộng Ngọc, rom róm nước mắt. Lý Mộng Ngọc sung sướng, ngã vào lòng của Kim Định Tử Tài.

Quần hùng Hồng Hoa hội nhìn thấy hai người thân mật như vậy đều vui vẻ, nhất là Văn Thái Lai với Lạc Băng.

Bên địch chỉ còn có Hấp Hạp Đài sống sót. Trần Gia Cách và Dư Ngự Đồng vốn có sẵn cảm tình với hắn nên xin quần hùng tha chết cho y. Hấp Hạp Đài cảm động, nói với Trần Gia Cách xin gia nhập Hồng Hoa Hội.

Nghỉ ngơi trong giây lát, mọi người mới chịu rời khỏi Mê Thành. Viên Sĩ Tiêu sau đó trao lại cho Trần Gia Cách một cái túi nói :

- Đây là những gì Vu cô Tổng đà chủ nhờ thầy cất giữ hộ, nhấn sau này giao lại cho con sau khi con nhận lãnh chức Tổng đà chủ của Hồng Hoa hội. Nay con đã trưởng thành, chính là lúc sư phụ phải thực hiện theo đúng lời ủy thác của bạn cũ. Trách nhiệm của sư phụ đến đây là hết rồi!

Viên Sĩ Tiêu nói câu sau cùng rất là hứng thú. Mọi người ai ai cũng hiểu ông ta có nhiều ẩn ý trong câu nói đó.

Quần hùng sau đó từ giả Thiên Trì Quái Hiệp, Thiên Sơn song ung cùng A Phàm để trở lại bản doanh của Mộc Trác Luân. Sau đó, mọi người lại giúp Mộc Trác Luân dẹp tan luôn đoàn quân còn lại của Triệu Huệ và Phú Đức.

Chẳng bao lâu sau, Trần Gia Cách lại đem quần hùng trở lại Giang Nam để bàn thảo kế hoạch lên Bắc Kinh gặp vua Càn Long để trao tin vật như đã hứa. Quần hùng Hồng Hoa hội cũng không quên phòng hờ, chuẩn bị kế hoạch cho cuộc tổng khởi nghĩa “phản Thanh phục Minh” nếu chẳng may bị Càn Long nuốt lời.

Bạn đang đọc truyện *Thư Kiếm Ân Cừu Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

